

شیخ‌زاد حسنه

سرخه‌سی به‌رشم

۲

ده‌زگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی

زنجیره‌ی روشنییری

*

خاوه‌نی ئیمتیاز: شهوکه‌ت شیخ یه‌زدین

سهرنووسهر: به‌دران شه‌همه‌د سه‌یب

***

ناوونیشان:

ده‌زگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی ئاراس، گه‌ره‌کی خانزاد، هه‌ولتیر

شیرزاد حسه‌ن

سه‌رجه‌می به‌ره‌م

رؤمانه‌کانی

حسار و سه‌گه‌کانی باوکم
پیده‌شتی کارمامزه کوژراوه‌کان
ته‌می سه‌ر خه‌ره‌ند

کتیب: سه‌رجه‌می به‌ره‌م- رؤمانه‌کانی: حسار و سه‌گه‌کانی باوکم، پیده‌شتی کارمامزه
کوژراوه‌کان، ته‌می سه‌ر خه‌ره‌ند

نووسینی: شیرزاد حسه‌ن

بلاوکراوه‌ی ئاراس- ژماره: ۳۷۵

ده‌ره‌تانی هونه‌ریی ناوه‌وه و به‌رگ: ئاراس ئه‌کره‌م

هه‌له‌گریی: نووسه‌ر

سه‌رپه‌رشتیی چاپ: ئاوپه‌حمانی حاجی مه‌حموود

چاپی به‌که‌م، هه‌ولیر- ۲۰۰۵

له‌کتیبخانه‌ی گشتیی هه‌ولیر ژماره (۳۰۹) ی سالی ۲۰۰۵ ی دراوه‌تی

جہسار و سہگہ کانی باوکم

لهبري پيشهگي

له شانوگهري «مارا - ساد» دا

«ساد» به «مارا» دهلي:

+ مارا... بهنديخانه کاني نيو ذاتي مروث

گه لي له زيندانه تاريخ و بهردينه کان...

ناخوش و تنگتره

تاوه کو هه ر ئاواهي داخراوين

هه موو شوپشيکي نيوه دهبي به زينداني...

هه ر هه لگه رانه وه يه ک

که دهبي جارتيکي ديکه

له لايه ن بهندييه به دخوه کان

برمي و... دارووخپته وه.

نووسيني: پيتر فاييس

نۆقلایتی - حەساروو... سەگەکانی باوکە

۱

کاتیکی «شیرزاد حەسەن» تاوانی کوشتنی باوک، کە خۆی گریمانەیهکی «فرۆید»ە، دەکات بەکەرەستەیهکی چیرۆک، هەموو ئەو تایبەتمەندییە زیارو فەرھەنگیانەیی پێ دەبەخشیت کە رۆشنییری کوردی لە «تاوانی کوشتنی باوک» دا دەیبینی.

ئەگەر «فرۆید» لە تاوانی کوشتنی باوکدا ساتەوختیکی ژبیری دۆزییەو، ئەوا کوشتنی باوک لە حەساردا دەبیتە هۆی ئاژاوە و کارەسات و تراژیدیا، لای فرۆید سەرکەوتنیک هەیه دەبیتە دامەزراندنی ژبار، بەلام لە حەساردا تاوانیک هەیه کە ئەنجامەکی بەسزادان کۆتایی دێ. ئەم دیدە کارەساتاوییه بۆ جیھانی پاش کوشتنی باوک دروست ئەو دیدە نەخۆشەیه کە رێ لە هەموو تاوانی کوشتنی باوکیت لە رۆشنییری کوردیییدا دەگریت، رۆشنییری کوردی ناتوانی مەزەندەیی جیھان لە نەبوونی باوکەکاندا بکات، لە ئاژاوە و کارەساتدا نەبیت.

حەسارییەکان بێ باوک ناژین... ئەوان چەند لە باوکدا سەختگیری دەبین، ئەوەندەش زانایی... بۆ ئەوان پتر ئاسوودەییە تەسلیمی ئەو باوکە سەختگیرەبن، نەک لێی رزگار بن... بۆ ئەوان توورەبوون و نەراندن و تف کردن و جنیوکانی باوک پتر خۆشنوودییه تا کارەسات، چونکە وەک «فرۆم» دەلێت هەمیشە برتیکی زۆر دلنیايي لە تەسلیم بووندا هەیه. هەر لەسەر ئەمەش حەسارییەکان بەدوای رزگارکەردا ناگەڕین، ئومێدیان بەرزگاربوون نییه، کوری گەورە کاتێ تراژیدیای حەسارمان لەپاش کوشتنەو بۆ دەگێریتەو، ناراستەو خۆ دەبەوێت پیمان بلێت دویا لە پاش کوشتنی باوک جگە لە ئاژاوە و جگە لە تراژیدیا هیچی دیکە نییه...

لە گەوهەردا ئەم چیرۆکە رووداوییک نییه رووی داویت، بەلکو خەویکە لە خەوکانی کوری گەورە ئەوکاتەیی دەبەوێت مەزەندەیی جیھان لەپاش کوشتنی باوکەو بکات... ئەم چیرۆکە چیرۆکی خەونییکە کە ئیعتراف بەخەوینوونی خۆی ناکات.

رێبین ئەحمەد هەردی

لە لیکۆلینەو هەیک بەناوی

(باوکی کوردی لە نیوان و کوشتن و زیندووینوونەو) دا

9

۲

«بەلای منەو حەسار دووقوناغی جیھانبینییەکی تایبەتی شیرزادە بۆ کۆمەڵ و ئەو پەيوەندییە ناوکیانەیی کە بەدیدیی ئەو لەسەر بنەمایەکی ناھاوتا و نا ئەخلاقیی و داپلۆسین هەلچنراوە. کۆمەڵتیک کە نەو لە دوای نەو کورە گەنجەکانی خۆی دەخەسپینی و کچەکانی ئەتک دەکات و هەموو ماناو لەزەتەکانی ژبانیمان لێ دەستینیتەو و هەموو چەمک و گوفتارە پیروزەکانی بۆرامکردن و خەفەکردنی ئەو نەوانەیه، کۆمەڵتیک کە بەردەوام لە ناو ئایین، ئەخلاق، حیکمەت، فەلسەفەو کەلتوووردا نەرتیتیک دەسەپینی کە لەسەر جەستەیی نەوکان و خەساندنیاان کار دەکات، بوونەوهرتیکی ئەبەدی و دەسەلاتتیکیی رەمزی لە پشتی ئەم مێژووی چەپاندنەو «کبت» وەستاوە کە ئەویش باوکە.

بەرزان فەرەج

لە لیکۆلینەو هەیک بەناوی

(حەساری نەمرو باوکی پیروز) (دۆزینەو هەیک بەبەدییهتی دەستەلات)

10

گومەزی تاریک و شیدار... وەلێ هەزار حەیف و مەخابن کە لە پەل و پۆکەوتووم... تەواو وەک شەمشەمە کوێرە بە تاریکی راها تەم... بەلام چەند بەعەزەرتی هەتاوم... وەک خەو نیتکی خۆش دیتەووە زەینم کە لە کلاو رۆژنە ی ژوو ریتکی حەسارە کە ی باوم گەرەکم بوو چنگیتک لە هەتاو... پڕشنگیتک لە تیشک راول بەکەم... ئەری ئەووە من بووم خۆرە تاوی هاوین دەبیرژاندم؟ چەندە بەدل و تاسووقەووە بەعەزەرت هەناسە بەکە ی پاکم...! ئاھ... عومریتکە... عومریتکی ئەبەدی کە جگە لە تروسکایی پرتە پرتکەری مومیتک هیچی دیکە تارمایی من لە تارمایی سەگەکانی باوکم جوێ ناکاتەووە... سەگە نەگرسەکانی، سەگە سپلەو بە ئەمەگەکانی، سپلەو زالم دەرەق بەمن... بەئەمەک و وەفادار دەرەق بەباوکم... وای لە لیکێ ژەهراویان کە سەر دەستەکانم دەخەنە سەر خوروو.

ئەو ژن و کچە بسک درێژ و سینە و الایانە لەودیو ئەم دیوارەووە... لە کێ دەپارێتەووە...؟ لە من یان لە باوکم؟ لە خودای ئاسمانان... یان لە شەیتان... یاخود لە سەگە پیر و نەگرسەکانی؟ تەف لە منی کەر و لال... گرگن و خەسیو... وە ی لە هەببەتی لاشە ی هەلاھەلا و داپزوی باوکم...! وا گویم لیبە زبوانە لەعەتیبە کە لیبان دەپارێتەووە... بێ شک هەنووکە بەو فیلە ئەو حەرامزادەبە دەست لە سینە و مەمکیان دەکوێ، تقوچ لە لاپان و کەفەلیان دەگرێ، چی لە مچتوری مردووان چاوەری دەکری؟ بەشە لەشەل بەسەر گۆرەکاندا باز دەدا پارسەنگی نامینێ و خۆی بەکیتەکان دەگریتەووە، چاوبازانە لەو یەخە دادراوانەووە بۆ خوارتر دەروانی... وەک پشیلە ی نەوسن ئەو شەلە شەهوەتبازە بە زمان لیبوانی تەر دەکا و دەیلێسیتەووە... بە دەنگیتکی زیقن و ژنانە پێ یان دەلێ:

"دایکانی غەمگین... ئەو تانی و دەنیو ئەم گومەزەدا... ئەو تە کورە دلشکاوە کە تان... خوشکانی هەناسە سارد و نامراد... ئەو تە برا بێ بەختە کە تان... بەر نەفرەتی خودا و باوکتان کەوتوو، و دەنیو ئەم گومەزە و نەمردوو، هەر ئەو بە خەمی ئیبو و دارمانی حەسار زوو پیری کرد... ترس لالی کردوو، نەخۆشە و لە پەلوپۆ کەوتوو، لە تاو ئەو تاوانە گەورەبە تا نبو شەو... هەندێ جاریش تا بەرەبەیان سەر بەو دیوارەدا دەکیشێ و وەک پلنگیتکی زامدار گینگل دەدا و دەنەرینێ، یەکە یەکە ناوی هەمووتان دینێ... بەخسندەبیتان دەخوای، من بەرماوە ی سەر سفەری خۆمی نەدەمی دەمری... ئەو بەو خەمەو دەمری کە ئیبو بە کور و برای خۆتانی نازان... دەبا دایکی مێهرەبان و خوشکی خاس بن... دەبا ماچیتکی ئیبو موعجیزە بێ... دەبا لە باوەش و سۆزی ئیبو بێ بەری نەبێ..."

ئەو تە گویم لێ یانە چی دەکەن؛ هاوار و قیژە ی ئەوانە... کە کاسیان کردووم، گویم لە نالین و گریه و زاریانە، نەعەرەتە و داد و فیغان، سینە کوتان... کپوزانەووە... کتر رینبەووە... بەهەر دەنێنۆک پیتستی تەنکی روومەت و بەرمل دادەمالن... زربکە ی ئەوانە وەک کیم و زوون و خویناو لە هەدوو گویمەووە دەرژێ.

کێ هەبە نالین و گریانی بەکول و دلێ دایک و خوشکانی خۆی نە ناسیتەووە؟ ئەو نالینە ی کە هیشتا فراقە نەببوم پیتی ئاشنا بووم... گریانی هەمیشە ئامادە... بێ وادە و سەعات... لە وەخت و ناوخت... شەوهای شەو گویم لەو گریانە خنکاوە ی دایکان و خوشکەکانم دەبوو، لە کەلین و درزی دەرگا و پەنجەرە ی ژوو رە تاریک و داخراوە کانهووە دەگەیشتە گویم، لە حەژمەت و حەببەت و شەرمی گریانی خوشکە تەنیاکانم هەردوو پەنجە ی گەورۆنە ی دەئاخنی یە هەردوو کونی گویمەووە... ئەو تە هەنووکە ش گریه و زاری جەرگبیریان هەراسانی کردووم... هەر تەنھا دیواریتکمان تخبووبە... دیواری گومەزیتک لیکدیمان جیادەکاتەووە... ئەو دیوارە ی لە ناووە... لە سەد لاو کپاندوو، پەلە خوینە وشکەو بوو کانی سەر خستە دەرپەرپووەکانی ئەو شەو و رۆژە نەپراوانەم دیننەو یاد کە شیتانە تا دەبوورامەو تەختی تەوێلم پیتدا دەکیشا، روومەتی قەلشتیم بەو دیوارەووە دەنوساند و هۆن هۆن دەگریام... سەیرە کە هیشتا ماوم و نەمردووم... ئەو تەم لە نیتو

بروای پی ناکهن... ناخو کئی گوئی له زیوانیکی شه هوه تبار ده گری، زیوانیک که ههر ئه شه وهی به هه موومان باوکمان ناشت ئه سپه عه ره بیه که یم پی به خشی تا له ناست ئه تاوانه، تاوانی کوشتنی باوکمان، لات و جوم نهکا و لپی بی دنگ بی، تاوانی کوشتنی باوکمان، لات و جوم نهکا و لپی بی دنگ بی، نه ده کرا متمان به پیاویک... به زیوانیکه وه بکه که ئولفه تی به مهرگه وه گرتوه. ههر ئه شه وه وهک تارمایی له کولانه تاریکه که هی خو په وه هاته ده ری، کتومت وهک مردوویه کی ئه و گورستانه لیمان هاته پیشی، به شه له شه ل هاته سهر تهرمه که و روونیش و هک ئه وهی نوئی له سهر بکات، سهری هه لپی، وهک بلتی بمانزمیری یه که یه که تیمان راده ما، درهنگتر نیگای له سهر خوشکه کانم ده گواسته وه، یه که مجاریو ببینم بنیاده میتک ئه هریمن ئاسا چوانی دهنیو چری تاریکیدا، به دوو باریکه تروسکه ی سوور، بدره وشینه وه، قورسای له شی خستبووه سهر لاقه ساغه که ی، وهک بیه وی چند بازه یه که ره سم بکات، په نجه ی شاهه تمانه ی له خوینه که وهردا، شامارانه زمانی دهره پنا و په نجه ی خویناوی خوئی لسته وه، کتومت وهک ئه که سه ی تامی ماست بکات تا بزانی ناخو ترشه یان شیرین، هه ستایه سهر پی یان و لاوونیو وهستا، لاسهنگ و نارپیک، پاش خاموشییه کی دل پروکین زمانی لسته وه و به دنیهادانه گوئی:

"ته م پیاوه کوژراوه...!"

له وه حالی بووم که ئیدی ئه وه زیوانه و هه ره شه دهکا، خوشکه کانیشم که هیشتا به ده م باوکه ره وه له پروومه تی خوینا ده دا، خوین و نارقه به لاجانگیاندا تاله مووه کانی بسک و که زیبه کانیانی به یه که وه دنووساندن، جی په نجه کانیان شین و مور به سهر لاروومه ت و به رگه ردنیان، ههر هه موو سینه والا، بهر و به خه دادراو تا بهر ناستی موسلدان، نه مه مکیک و نه دوو... نه ده... له بهر تریفه ی مانگه شه ودا زیوانیان هارو بی ئوقره و سه ودا سهر کرد، هه ره شه که ی دووباره کرده وه - "من گوتم ته م کابرایه کوژراوه...!" ههر هه موو خوشکه غه ربیه کانم به په نجه ی شاهه تمانه، سپله و بی مروه تانه، منیان تاوانبار کرد، زیوان به م تومه ته شاگه شکه بوو... دایکانی دیلم که له ده له مه یه که وه منیان کرد به و کوپه چه له نگه ی خه نجه ره له کالان دهرکیشم و بیوه شینم، تا ئه شه وه هانیان دام له ناوی به م، بیکوژم و له ت و کوتی که م و فریتی بده مه دهره وهی هه سار تا قه ل و دال چوانی هه لکولن، ئه و چوانه ی ههر ئافره تیکی جوانی دیبا ده بوو بو هه فته ی دواتر بیکی، وهک ههر ماینیکی جوان... چه ندین جار خوشکه کانم ویستیان دهرمان خواری که ن... وه لی بی

هووده بوو... ئه و ههر به منالی ژه هری مار و دوو پیشک... ژه هری هه موو دونیای خواری بوو... قه ت مه زنده م نه ده کرد دایکانی زه بوونم په نجه ی تومه ت بو من راکیشن، من ده مزانی هه وی داری چ زه حمه ته وو... ده بوو من قه فه زی قه لای سیخناخ له ژنه ئالوشداره کانی به سه ر به کیدا برمینم... بی ئه وهی بدوی... ههر به چاو پیتی وتم:

"له و هه موو خوشکه شوخانه ی تو هه ته یه کیکیانم پی به خشه..."

دووانیان تهرمی شکواری باوکمیان کرد به بیانوو... له رازی به دنیهادی زیوان گه یشتن، بهرله وهی خوینا به سه ر تهرمه که یدا بدن تا بهر پیمان کراسیان دادری، ئه وانی دیکه ش زور بی شهرمانه ئانیشکیان ده کوتا و خوینا ره پیش ده کرد و چوایان له زیوان زیت ده کرده وه، به عیشوه و نازوه به چوارده وری تهرمی به هه بیه تیدا هه لده په رین و تاو ناتاوی به قریشکه و زریکه یه ک خاموشی گورستانیان ده شکاند، له ره وه په ربیه کی نیگه ران و ته نیا ده چوون که ئاسمان لییان ره نجا بی و پاش په رو بالکردن و تووره لدان، بی ناز، به سه ر ئه و کیل و گورانه دا که وتبن، سمت و که فه لیان ده لهرزان، سینه ی سپی و سافیان ده دایه بهر تریفه ی مانگ، نه مویرا بلیم "نا"... چی له و قهیره خوشکانه م بکه م که تا ئه شه وه بوئی پیاویان نه کرده بو، له که حیه تا ده چوونه گژ ئه سپه کانی باوکم، نیری و که له کیتیوه کانی، ئه و نیره پشیلانه یان به دزیبه وه رام ده کرد که باوکه بو راهه مشک هه ساری لی پر کرده بوون، نه گه ت بوون ئه و خوشکانه م... تا ئه شه وه ئه و دیو شووره به رزه کانی هه ساریان نه دی بوو... وه رسی و... هه ناسه ساردی ئه وان هانی دام بیکوژم... ده مزانی... شه وانه تا دوو به تلی شه و راده شکی بول و بوخچه و سندووقه کانی بورات ده که نه وه و له دهرزله و سنجاق و میخه که بند تا دهگا به ژیرکراس و سوخمه و بابووجی یه مه نی... ئه سپایی بوو کینی دهردین و ئه م به وی دیکه ی نیشان ده دا و... پاش بوژن لیدان به سه ر ئه و ورده شتانه دا ده گرین و له خودا ده پارینه وه پیاویک له خیلکی دیکه و له هه ساریکی دیکه ری هه له بکا و له دهرگای بهرز و بلندی قه لای ئه و قهیره خوشکانه م بدات... هه ساری باوک... زیندانی کوپ و که چه کانی، ته ویله ی ئه سپ و هه یستره کانی، قه فه زی بولبوله کانی، کولیت و کولانه ی سه گ و پشیله و که رویشک و کوژره کانی، یه که م و دوا مه نزلگی ژنه کانی، ئه و شه وه... دوا شه وی به ندی و ئه ساره ت و... یه که م شه وی هه لفرین و سه رفازیمان بو، بی کوشتنی ئه و نه ده کرا نازادیان بکه م، شووره زوره کانی هه سار برمینم، له و دیو ههر فرمیسکین بزه یه ک دهره وشایه وه، دهنیو ههر زریکه به ک پر به هه ر دوو گوئی قریوه م ده بیست و وهک قولپی کانی ده ته قینه وه، گورستانی سام لی نیشتوو بوو به سه برانی سه رفرازی، زیوانیکی

شهل و شهوه تبا زیش بوو به یه که مین عاشق و دلدارى خوشکه دلشکاوه کانم، نامهر دانه گه را، بازاری له ههر هم موویان ورد ده بووه، قاچیکی به دووی خودا راده کیشا و به روپشت تیپان راده ما، تقورچی له روومه تی، له کولمی به که به که بیان گیر ده کرد تا بزانی هی کامه بیان پتر خوینی تی ده زی، چنگی له رانی زوریان گیر کرد تا بزانی هی کامه بیان تورتیه و هی کامه شیان لره په و داکه وتوو... دوا جار ئه و به دغه ساله دهستی خسته سهر زوله خا، تاوی په نجه تووته هی له چالی چه ناگه ی گیر کرد و پاشان وهک ههر قومار بازیکی براوه خه نیپه وه، هه وه سیتی له نا کا و شیت شهرمی ناده میپانه ی له لا هه لگرت و سی هه نگا و له و دیو کیله کانه وه هه ردوو باسکی تی وهرینا و توند قرساندی به خو به وه، پلنگ ناسا ده پیراند... قهت مه زنده م نه ده کرد و زوو بو ی شل ده بی... ههر زوو زوله یخا وهک ئه وه ی بری چاوانی وهر گه ران و بوورایه وه، ههر ئه و شه وه له نیبو ئه و هه موو گوپ و کیله شکاوانه دا پالی خست، چنگیک پووش و په لاشی کرد به سهرینی ژیر سهری، کافرانه... وهک ههر دهعه جانی بهک خو ی خزانه نیبو هه ردوو لاقی، که له حه ژمه تانا زیرکاندی ههر هه موو مردوه کان بو ماوه ی چاوتروکانیک راجه نین و پاشان نووستنه وه، تا هه نوو که ش تکه ی خوینی کچینی زوله یخا و به سهر به رده سپیبه کانی ئه و گوپه وه، بارانی چه ندین زستان نه ییشوریوه ته وه... کی گو ی له تو ده گری ئه ی پاسه وانه ئه رژه ننگه که ی مردوو ان؟ من دهمدی... ئه و شله شه هواتبازم ده دی کچه تازه مردوو کانی له گوپ درده هانی... بو نی ده کردن... وهک ئه رژه ننگ... له دوا جاردا، ئه و کافریابه، بی بنی ده کردن و که س نه زانم ده نیبو گوپه کاندای پالی ده خستنه وه... به په له وهک ههر دهعه جانی بهک به خو ل و به رد دایده پو شینه وه، ههر ئه و شه وه... شهوی به که می سهر بهستی و به ره لالی و سهر خو شی و سهر لی تی کچوون... شهوی به که می باوک کوشتن... ههر هه موویان نابرویان بردم، ههر هه موو که وتنه دوا ی تارمایی زبوانه که و تهرمی باوکمیان له یاد کرد، ئه ویش خو شی لی دههات و به نیبو گوپه کاندای رای ده کرد و ساتمه ی له کیله شکاوه کان ده کرد و ده تریقایه وه... وای دنواند که بهر گه ی ئه و هه موو کچه ئالوشدارانه ناگری و خو ی له دهستیان راده پسکینتی، بسکه ی سمیلی دههات، به چه ندین بازنه گه مارویان دا... له خو ل و به رد و زیخی سهر گوپه کانیان وهرده دا، هه ندیکیان بی شهرمانه سینه و مه مکی ساوایان له کیله کان ده خشانند و ده گریان... هه ربه که و به حه ژمه تی کچیکی دیل و بهنده واری هه زار ساله ده گریان، له و شه وه دا زه حمهت بوو فرمی سکی خوینی هیچ کامیان بیبیم، ئه و تنوکه خوینانه ی که له لیو کرژتنی کچانی حه سرهت دیده وه ده تکان... پیتم نه کرا هیترشی ئه و

هه وه سه رابگرم... ئه و کافره به دهم غاره وه ئاوری ده دایه وه...
 "وازم لی بین و به شه ی مه یمن، له سهر شهرعی خودا و پیغه مبه ران ههر هه مووتان له خو م
 ماره ده که م...!"

ههر ئه و شه وه زوله یخا مرد، نهک له خو شیانان... نا... عه زه تی بوو... ئا... وه لی خوینی
 رهش داگه راوی سیی سالی کچینی، بی رای بی، رانه ده وه ستا، بی هووده بوو... من و ههر
 هه موو دایکان و خوشکان له حه بیبه تا تیک قرقزاین... ئه و خوینه نه ده وه ستا... نه
 ده مه بی... نه به دو عا و نه به نزا... نه به په ر و پاتال... زوله یخا ده مرد و که چی زبوانی
 له عنه تی له هه ره شه ی خو ی نه ده که وت، ناچار... ههر ئه و به یانیپه... هیشتا گزنگی
 نه دابوو... پاش ناشتنی زوله یخا-ش... «سارا» ی خوشکم سواری ئه سپه عه ره بیبه که کرد و
 هه ردوو کیانم ده قه بیلی کرد...

وه لی ته و او... ئیدی تا ماوم ناحه سیتمه وه... من سهر فرازی و خوشنوودیم خواست بهر
 نه فرهت و تفی... تانه وته شه ری دایک، خوشک، برا... گزیر و کاره که ر و مه یته ره کان
 که وتم، نه مزانی به کوشتنی ئه و تا ماوم ده که ومه نیو گومه زیک و هه موو عومریشم،
 ته مه نی لایم، له گه ل سه گه کانی باوکم به سهر ده به م، شه وانیش که خه م دامده گری،
 گو زانیپه کانی سهرده می زووم بی نه ماون، وهک سه گه کانی باوکم ده وه ریم. وهک ئه وانیش
 لمووزم ده خه مه نیو له گه نی شو ریا، ئه و شو ریا به ی ده مه و نیواران شه له ی زبوان له
 کو لانه که وه بو منی رهت ده کا، تا من جاریک بو پارچه نیسقانیک ده ست له له گه نه که
 وهرده دم، سه گه کان ده جارن زمان له بنی له گه نه که هه لده سوون، گاز له په نجه کانم ده گرن و
 لیک به سهر پشستی هه ردوو ده سته کاغدا ده رژیتن... چیم به خو م کرد...؟ خودا... هاواره...
 فریاد ره سیک... من وتم ده یکوژم و ئیدی نازاد ده بم، سهر به ست و به ره لالا، تف له
 رابردوو... وهی له داهاتوو، ئیتر که س نامینتی به سهرمدا به نرینتی تفم لی بکا، دارم
 له سهردا بشکینتی و قامچی رابوه شینتی، جگه ره له نیو له پمدا بکوژتینتی وه، بمخاته جی
 ئه سپه کانی و ده ستارم پی بادات، له ناعوره کانی ئاوم پی دهرهانی، چالم پی هه لیکه نی
 و کاریزه مردوو کانم پی هه لدری و تا وه کو سهر له نو ی بته قنه وه، وتم ده یکوژم و له
 فرمایشته کانی قور تارم ده بی، له قرقوکی و ده سته نو قواوه کانی... راید هگرم و منقر منقر
 حیسابی له گه لدا ده کردم... تو بلتی جگه له من، له م دونیا به دا، کوپیک نه بو بی باوکی
 خو ی کوشتی...؟ خو نه ئه و «نوح» پیغه مبه ره و نه منیش کوره سهر سه خته که ی، ئه م
 به خسته وهر بوو که شه پولیتیکی شیت هات و هه لیلووشی... منی ده سته پاچه به چی بم؟

ئەمەيان گومەزى سەر گۆپرى باوكمە يان شارى سەگە بەوہفاكانى، دەنيو گۆپرى ناو گومبەتتىكى سارد و سې ھاوار دەكەم:

"خوشكانى بىچ مروہتەم... داىكانى سېلە و فرىودەرم رزگارم كەن... ئەوہتام لىرە... سەگەكانى باوكم ھەراسانىيان كردەم!..."

وہلى ئەفسوس... وەپىنى ناسازى سەگەكان بەسەر ھاوار و نالىندا زالە، نا... من كەى ھاوارم بىر ماوہ؟ من سەگەكان ئاسا دەوہرەم... لموز دەخەمە نىو لەگەنى شورباكە كە بۆنى مىزى زىوانەكەى لى دى، ئەو زىوانەى لە برى خزمەتى ھەر رۆژتىك كە دەيكرەم لىرەيەكم لە مستى دەنا، ئەو لىرانەى لە گەنجىنە شاراوہكانى دايە گورەدا دۆزىمانەوہ، بۆنى لاشەى داپزىوى باوكم و گووى سەگ و مىزى خۆم كاسيان دەكردەم، بىچ چارەبووم... ھىدى ھىدى راھاتم، كەستان دىوہ لەنيو گۆپرىكدا و لە تەك لاشەى باوكيدا بخواو بخەوى و بخواتەوہ، ئەو گۆرەى بەم دەست و پەنجانەى خۆم ھەلمكەند، دەباوہ بىكوژم... دەباوہ ئەو پىاوہ بكوژم... ئەو پىاوہى بەدرىژايى تەمەن منى كەردبوو سىبەرى خۆى، سىبەرىتىكى كال، سىبەرىتك كە حىزە ھەتاوى زستانىكى بەتەمومژ رەسمى بكا، ھەر ئەو رۆژەى كە پىم گرت و لە گاگۆلكى كەوتەم، ھەر لەو ساوہ ئەنگوجكى فەقيانەكەيم دەگرت و دەكەوتە دواى، ساتەم دەكرد و لە پەو روو دەكەوتەم... دەبوو نەگريم و نەلېم ئۆف... دەبوو گورج بکەومە سەر ھەردوو پىچ، جارى واش ھەبوو كلكى گۆچانەكەى دەدا دەستم يان سەرىكى قامچىيە سى زمانەكەى، تووتكە سەگ ئاسا تىبى دەخورىم... جى دەمام و ھەنگاوہ وردىلەكانم نەدەگەيشەن بەشاشەقاوى ئەو... چ قەھرىك دلە ساواكەمى دەگوشى، سىبەرى بالاي ئەو: من و سىبەرەكەمى لوول دەدا، رۆژى دەيەھا جار لەبەر پىيەكانى دەنوشتامەوہ، دەبوو جوان ھەردوو كلاشەكەى بۆ رابگرم، نەدەبوو بشىوتەم و ھەلە بکەم، ئەو كلاشانەى لە دوو بەلەمى بچكۆلە دەچوون، يەكەمجار راستان و پاشان چەپ، بەھەوہسى خۆى پىتى تى دەخستەن، ھىلاكى دەكردەم، ھەموو عومرى جوانىم لە رىزكردن و دانانى كەوشى مېوانە ھىچەكانى بەسەر برد، يەكە يەكە ئەسپەكانىم قەشايىش دەكرد و يال و بژيانىم بەشانەيەكى دار دادەھانى، چەندجار بەر لووشكەيان دەدام و دەم و ددانەكانم پىر دەبوون لە خوتىن، بەتەنيا من نەمكوشت، داىكى خۆم... ھەق داىكى خۆم و ھەموو زىر داكەكانم چاويان نەكردبۆوہ، ھەر ھەموو قەبىرە خوشكەكانم... ئەوانەى لە پشت دىوارە ئەستورەكانەوہ، لەودىو پەنجەرە و دەرگا داخراوہكانەوہ ھەناسەى ساردىيان ھەلدەمژى، ناخى گەرميان ھەلدەكىشا و خەونيان بەبۆنى پىاوئىكەوہ دەدى، لەودىو شوورە و پەرزىن و

پەردە و رووپۆش و پەچە و عەباوہ فەرمايشتى باوكميان دەبىست، فەرمان لەسەر فەرمان، ھەر ھەموو برا گرگن و ترسنۆكەكانم، نىرەمووك، خەسىوہكانم... ھەر ھەموو نزا خوازبوون كە من تاكە كەسىكم و دەتوانم لە شىرىن خەودا بىكوژم، دامىنيان دەگرتەم و دەكەوتتە بەر پىم و دەلالانەوہ، دەستيان لەبەر پشتىنم رادەكرد و دەسكى خەنجەرەكەمىيان ماچ كرد، وەى لە قەھرى خوشكانم، نەيدەھىشت كەس... ھىچ نىرىتك بىيانىنى، من بەقاجاغ خەنەم بۆ ئەو خوشكانەم دەكرى كە تەمەنيان ترازا بوو، حەزبان دەكرد قزى ماش و برنجى خۆيانى پىچ بشارنەوہ، ھەر من بووم بەدزىبەوہ سوورا و سىپاى و كلچووك و مووكىش و شانەم بۆ يەكە يەكەيان دەكرى، ئاوينەى تەلخ و ژەنگاوى تا ئاشكراو روون رووخسارى دزىو و ناشرىنى خۆيان نەبىن، ئەو ھەموو چرچ و لۆچەى پشت چاويان و بەرمل و لاروومەتيان، پەلە رەش و ماك و خالەكانى قەبىرەبى، وەى لەو خوشكە زۆر نەگەت و ھەناسە سارد و غەمگىنانەى من ھەمبون، ئەو خوشكانەى لە داىكى خۆم و ئەوانەشى كە زىبوون، وەى لە حەسرەت و حەژمەت و شەرم و شكانى ئەو ئىوارەبەى بەدەورى بىرەكەدا ھەر داىكىك و بە نۆرە ھەردوو لاقى كچەكەى بلاوكردەوہ، لە ھەمووان پىرتىش بەدەست و پەنجەبەكى لەرزۆكەوہ و بە گۆيزانىكى كول و كۆن يەكە يەكەيانى خەتەنەكرد، حەسارەكەمان بەسەر زرىكە و ھاواری خوشكەكاندا وىران دەبوو، ھەر ئەوئەندەم پىچ كرا دووانىيان لە ناو كۆلىتى مرىشكەكان بشارمەوہ، يەكىكيان لە ناو تەويلە و دووانى دىكە لە سەريان و لە ھەمووان بچووكترىش خستە ناو سندووقى بوراقكە و دوو سىچار بەپەلە ماچم كرد كە توند ددانەكانى بەسەر يەكديدا بقرسىنى نەبا كەسىك بىتە ژوورەكە و گوپى لە چەقەچرقى دانە چۆقەى بىچ، دىم... لەسەر ئەو دارتووەى كە خۆم لە ناو لق و پۆپەكانىدا شاردەوہ... بەرىز خوينيان لى دەتكا، بەخۆلەمىش ناوگەليان سواغ دەدان، من سەرم گىژى دەخوارد و لەوہ دەترسام لەسەر دارتووەكەوہ سەرانگى بىم و بکەومە خوارى... ھەر من نا... برا بىچ غىرەتەكانىش لە ناو تەويلەكان و لە پشت پەنجەرەكانەوہ دەگرىان، ھەتا نۆرە دەگەيشتە سەر يەكىكيان، ئەوہى تەنىشتى دەبوورايەوہ، پىرە داىكى ئەرژەنگ و بىچ بەزەبىمان ئىزرەمىك كوتە گوشتى دەنيو چنگىدا ھەلدەگۆلۆفى و تاوى رامما و فرپى دايە بەردەمى سەگە ھەوشارىبەكەى باوكم... پاشان سەرى ھەلپى و لە داىكە لىو بەبارەكان رامما وتى:

"تەم كوتە گۆشتانە رزقى حەسارەكەمانى سوار كەردبوو... ئىتر لەمەودوا بىين چۆن خوا خىروپىرمان بەسەردا دەبارىنى" رۆژى دواتر چوومە ژوورەكەى، پىم وت:

"دایکه نهده بوو ئه و کچه ساوایانه خه تهنه بکهی"

خوین په ریبه ههردوو چاوانی و ههلی دایه:

"رۆله... تو نه له شهره دهزانی و نه له ئیشی ژتان... دوو رۆژی دیکه ئاوی دهستی خوشکه کانت حهرام دهبوو... نانی دهستیان... ئیدی دههستهینهوه... که بالقیش بن که متر خهون به حهرامهوه دهبین...!"

براکانم پیتیان دهوتم: "کاکه... تو نۆبه ره ی... ئاخه تاکه ی ملکه چی...؟!"

مه گهر به دزییه وه... دهنه نه په ری بوونه وه ئه و دیو شوو ره ی به زنی هه سار، هیچ گه مه کیان نه ده زانی، له ئاوده ستخانه که نه بوایه پی نه ده که نین، له به یانی تا ئیواره ته ویله کانیان پاک ده کرده وه، ئه و برایانه ی که باوکه دهینه راند ئه وانه میزیان به خۆدا ده کرد... ههر هه موو تکایان لئ کردم، ده پارانه وه، ده نووزانه وه... پیتیان وتم:

"مه ترسه... ههر هه موو پشت و په نای توین... شهرمه تاکه ی بمانه سه سینت... تاکه ی شه وانه، به دزییه وه، بچینه گژ ما که ر و هیستره کان؟!"

ده نیو ئه و پاوان و میترگانه دا مه ر و بز و مانگا کافان ده له وه راند که هه مدیس شوو ره ی بو کرد بوون، مه ریگ، بزنیگ، به رخیگ، کاربله به ک بزر بوایه فه لاقه ی ده کردین... هیتشتا میتر مندال بووین... دو عامان ده کرد خودایه: بوچی به کئ له ئه سپه شیتته کانی به جووته به ک که لله سه ری نا پیتنی؟ جارئ له جارن ناگلی و ملی ناشکی؟ کرووزانه وه و ماچیان کردم که ئه و دیوه بکوژم، ههر هه موویان چاوه رتی ده ست و مستی من بوون: برا گه وره و نۆبه ره ی بنه ماله... رۆژانیک... رۆژانیک زوو دایکانم... دهستیان دهنایه سه ر و قژ و تیتکی به کدی، شه وانه... ئیمه... کوپ و کچانی هه سار له خۆمان ته ریق ده بوینه وه، شاته شاتی دایکافان رۆژه ریبه ک ده رۆی، باوکه خۆی له گووره نه ده برد... ئه گه ر زۆر توو ره بوایه چنگیک خۆلی هه لده گرتوه و ده یخسته ده می ئه وه بیان که نۆبه ت پری ده کرد، پاش عه یامیک زانیان ئه و پیاره پشیتن ئه ستوره، هه وه سباز و دلته ره، دوژمنی ههر هه مووانه و وه کو کۆمه لیک مه ل ده قه فه زنی ناون... که وتنه دلدانه وه ی به کدی، ده گریان و به لچکی چارۆگه و سه ریوش و به رامپیل و دهسته سه فرمیسی پر له قه هری به کدیان ده سه ریبه وه، ههر من بووم و سه مه بو دکرین، خه نه... جوړه ها دا و و درمان تا سه ر و پرچیان په شکه نه وه، ده مزانی ئه و باوکه شه هوه تبازه مان تاله موویه کی سپی بیینی ژنیکی دیکه دیتی... وای لئ هات شهرم نه که ن، له سه ر ئاخو و ده نیو ته ویله و به چواره وری بی ره که دا

کوژده بوونه وه، گویم هه لده خست... له و دیو دیوار و ده رگا و په نجه ره داخراوه کانه وه، له ژیر هه یوان و به سه ریانه وه ده یانرکاند... جحیله کان به بی پرینگانه وه ده یانوت:

"وه ی خوشکی چیم لئ ده که ی... چ ئالوش به ریوته گیانم... چ ئاگریگ...؟!"

"خازی... ئه وه تو ده لیتی چی... بو ئه وه مانگیگ هاتوته گژم...؟"

"ژنینه لۆمه م مه که ن... وام لئ هاتوه بچمه گژ ئه سپه کانی"

"به خوا خوشکی نه فامی... جا جگه له ئه سپه عه ره بیبه که ی خۆی... ئه سپ ما وه نه یخه ساندی؟"

"ئه نگۆ ئاگاتان له من نیبه... به وه لاهی تامه که یم بیر چۆته وه...!"

"هه ی پرچ دریز و عه قل کورتینه... چما ئه و له به رچی ئیمه ی هیناوه؟"

"بو هه وا و هه وه سی خۆی"

"جگه له وه ش... بو وه ی خواستووین تا کوپ و کچی بو بنیتینه وه..."

"بو بوونی کوپه کان کۆلی که یفسازه و بو کچه کانیس نیگه ران..."

"ژنینه من ئه وه کوشتوو می خۆمان و مناله کافان مردین ئه وه نده ی خزمه تی سه گ و گورگ و مه ر و بز و ئه سپ و هیستره کانی بکه ین"

"زۆر له گوینه هه موو عومری جوانیمان له ته ویله کانیدا به با بده ین"

"له ههر سه فه ریگ که ده گه ریته وه ژنیکی تازه ده خاته سه ر پاشه لی ئه سپه که و ژوو ریکی تازه ی بو جیا ده کاته وه"

"مه نیج... کابرا ههر وا فریا ده که وئ، گه ر هه موو شه ویکیش بپه ری ئه و جا مانگی به ر به کیگمان ده که وئ"

"ههر دیت شه ویکیان به سه ر به کیگمانه وه ده می به یه کدا دا و مرد"

"ئه و به رانه قه ت نامری... ئه و که ههر سی ژمه که هه نگوین بخواو ههر رۆژه و جه رگی به رخیگ سوور بکاته وه... مه حاله وازوو بمری!"

"ژنینه ئه من له خه می کچه کان دام... نازانم تاکه ی که زی سپی به وننه وه؟"

"ئه دی کوپه کان... ئه وان بو نالی؟ یا خوا دایکتان کوپه بی... رۆله..."

وه ی له و هه موو دایکه سه رکزو غه رب و بی که س حه سره ت دیدانه ی من هه مبوون، ده غه زرین، ده یان بوغاند، لئی ده پارانه وه:

"ده بهس ژن بینه... وات لئ هاتووہ ناوی کوړ و کچهکانی خۆت نه زانیت"

"بۆ نه یهیتیم...؟ عومره... هه مه... هیشتا له سه سره شنگ و تاقه تی خۆم... هه ساره که گه وره یه و سه دی دیکه شم پئ به خپو ده کرئ... نه فامینه ده زانن زوریه ت نانه وه چهند خپره ده زانن سلیمان پیغه مبه... ئیبراهیم چهند ژنیان هه بووه...؟"

"نه وان پیغه مبه و تو چیت؟"

"دهم دریتی روو ره شینه... هه ر پیاوه و له هه ساری خۆیدا پیغه مبه ره... من وام پئ خۆشه ئەم هه ساره، درهنگ یان زوو، ببی به شارکی گه لئ گه وره"

"لئ بگه رئ کوړ و کچهکانیش له به شارکردنی هه ساره که ت به شدار بن... و ایان لئ مه که روو له وه هه رد و کپوه بکه ن؟"

"هه ر کئ ئەم هه ساره ی به دل نییه با پروات... من چاک ده زانم له ده ره وه ی ئیره چییان لئ به سه ر دئ... حیکمه تی من نه بووایه ئەم هه ساره و یران ده بوو... خشت به خشتی جئ دهستی منی پتوه دیاره، بهم پشتانه کاریته و شه قلله کانیم هیناوه... نه وه نده پتوه ی هیلاک بووم هه قئ نه وه م هه یه نه وه ی زمان هه لئینیته وه له ره گه وه زمانی بپریم... خه یالی خۆتان خه راپ مه که ن... له ده ره وه ی ئەم هه ساره ی من و دوور له چاوانی من که ستان ناژی، نه گه ر نه وان هه به هه ق کوړ و کچی من با خزمه تی هه ساره که بکه ن، هه ریه که و ئیشی خۆی جوان راپه رینئ، نه وه کوړه شی که له من هه لده گه ریته وه موسته هه قئ سه ر پرین و خه ساندنه، نه وان هه شی له م هه ساره خۆیان دزییه وه و هه لته ی شاران بوون، گوایه نه مپرو نا سه بی به چه ک و پاره ی زۆره وه دینه وه و جئ به من له ق ده که ن، نه وه شیان هه ر خه ونی حوشره، من نه وه پیاوه نیم له کوړه کانی خۆم بترسم... هه موو نه و کچهکانه شی که ویستیان سه رم شوړ بکه ن و ره دوو که وتن... کردمنه خۆراکی قه ل و دال... دهستی من نه وه نده دریته ده گاته بنی دونیا... بهر له وه ی یه کتیک له کوړه کانم یان کچه کانم خه یالی خه راپ بکات من خه ونی پتوه ده بینم... ئیوه له دلئ خۆتاندا قسه بکه ن... من ده بیستمه وه... ژنی چاک بن و به کوړه کانتان بلین: که سیان هی نه وه نییه جیی من بگرتنه وه، له مه و دوو له دیوه خانه داده نیشم و له سه ر هه موو خه یال و ختوووه و خه ونیک گه ر خه راپ بئ سزاتان ده ده م، سزای هه ر خه یالیکی خه راپ ده جه لده یه و هه ر خه ونیکی خه یانه تکارانه ده قامچییه، سویند بئ دلئ به کچه کان نه سووتئ و له ته وبله کاندایه ته ک ماکه ره کانم بیان به ستمه وه... خوام له وه خوایه ژنان له بهر چاوی من بنیشت بجوون یان ئاو بخۆنه وه، یان نه وه تا ببینم بئ

شه رمانه کچانم که زی و بسکان به رده ده نه وه و قژ دادین... سویندم به هه سار هه ر هه موو ئاوینه کان بشکینم، ئەم هه ساره حورمه تی تیا نه ماوه، گویم لئیه کوړ و کچه تازه بالق بووه کانم له ژیر لئوه وه گۆرانی ده چرن... شه رم و شکۆ نه ماوه... له وهخت و ناوهختدا گویم له حریته حریت و خه نینه..."

هه موو جاریک «هه بی» ی دایکم، ژنی گه وره ی، که ده بیوست هتوری بکاته وه:

"تاخر پیاوه که..."

له هه ردوو گۆشه ی لا لئوییه وه که فیککی سپی ده مه بی و تووره و داخدارانه دهینه راند:
"وس... کهس نقه ناکات... منم قسه ده که م... که پرسیارم ده که م، با کهس وه لام نه داته وه... چونکه وه لامه کانیش ده زانم... کهس پرسیارم لئ نه کات... وهره ئیره هه مین... تو بوویت له -هه بی- ت پرسئ بوو تا لئیم پرسی ئاخۆ هه ر ساله و مانگیک ده چه کوئ و بوچی بزر ده بم... من ده بی تیرتان بکه م... پیتم نالین ئەم هۆردوو خه لکه به چی ده ژین... ئیوه له سه رتانه یه ک شت بزانی... به یانیا ن زوو له خه وه هه ستان و که تاریک داها ت ده رگا کانی هه ساره که دا بکه ن... لئره بم یان نا...؟ قه ت فریو مه خۆن... من بو هه ر کوئ بچم رۆحم وه ک هه ور سیبه ری وای به سه ر هه ساره وه، من بو به له شار و گونده کانی دیکه دوورم خستونه ته وه تا خۆلق و نه توارتان هه ر نه وه بئ که من ده مه وی... به ته مای هیچ مه بن... مولک و مال و له لای خۆم، که سیش وای نه زانی پیربوویه و به م زووانه ده مر، خه ونم دیوه و به قه د نوح پیغه مبه ره ده ژیم..."

ده مانزانی... له پاشبه ندی هه ر شه ریکی ئاوه ی کتوپر بیانویه کی ده دۆزییه وه و ژنیکی ته لاق ده دا:

"وه ره هه مین... وهره پیشئ... نه من چاوم شینه و نه تو... پیتم نالئیی نه و کوړه چاو کوژه که یه ت له کوئ هیناوه؟"

نه و کافره هه ر ساله و دهستی له شهش هه وتیک به رده دا و شهش هه وتیکی دیکه ی ماره ده کرد، له هه ر راوتیک ده گه راپه وه ژنه دۆمیک... قه ره جیکی له پاشووی نه سپه که ی ده به ست و رایی ده کرد، نه مده زانی کامه له خوشک و براکانم هه لال زاده یه و کامه شیان هه رامزاده یه، ئیدی له وه ده رچوو بوو ناویان نه زبه ر بکه م، ناوی نه و زر دایکانه م که ته لاق دراو و نه وان هه شی که ته لاق نه دراو... هه میشه ده بوت:

"ژنیکی سک نه کا وه کو درهختی زر وایه، گه ره که زوو بیپریته وه...!"

ناوی ئەو کور و کچانە ی دەنیو حەسارە کەدا بوون و ئەوانەشی لە دەرەوێ حەساردا بوون، قوللە و کۆشکی ژنە تەلاق دراوێ کانی لا تەریک و پەنابوون، دەماندی... جاروبار... بەیادی سەرۆختیکی زوو دەچووێ گژیان... بۆ هیچ کەسێک نەبوو لە دەرەوێ ئەو حەسارە بڕی... هەر هەمووشمان لە سپێدە ی سەحەرەوێ تا شوو خەوتنان نەدەسەرەوتین، خوشکێکم لە بەیانییەوێ تا ئێوارە جەکانی پینە دەکرد، ئەمی تریان مانگای دەدۆشی، ئەوی دیکەیان بزن و یەکیکیان مەر و ئەوی دیکەیان رەفتە ی دەچنی و یەکیکی دیکەیان کلاوی دەدووری ئەویان مەشکە ی دەژەند و ئەوی تریان تەشی دەپرست، ئەمیان ئاوی لە بیرە کە هەلدینجا و دەولکە کە ی قەلپ دەکردەوێ نێو پەقرە جەکان، ئەویان گەسکی لە ژوو رەکان دەدا، ئەمیان پەنجەکانی تەوانەوێ ئەوێ دەریبێتەکانی بۆ بشار و یەکیکی دیکە پیاوی پاک دەکردەوێ و ئەوی تریان سەوزە ی بژار دەکرد و ئەویان پۆنی دەقەرچاندەوێ، ئەویان کۆترەکانی دان دەدا و ئەمیان گیای بۆ کەرۆشکەکان پۆ دەکرد، ئەویان دەرگای حەساری لە مەر و بزن و رەشە و لاغەکان دەکردەوێ و ئەمیان قەفەزی بولبول و کولانە ی سەگەکانی لە ریقنە و گوو پاک دەکردەوێ، بەیانیان زوو... هەر هەموو خەزە تکار و گزیر و کارە کەرەکان لە بەردەمبیدا ریز دەبووین، ئەو خەزە تکارانە ی یان خەسیوو یان نێرەمووک بوون، ریک سەیری پنتیکمان دەکرد لە ئاسۆ و چاومان نە دەتروکاند، بەرلەوێ گزنگ بەدا دەستی دەگەباندە قامچی و گۆچانە کە ی، بە دەستی راستی قامچی و بە چەپ کامە ی گۆچانە کە ی دەگرت و خۆی بەسەردا دەدا، گۆچانیکێ گرنج گرنج کە بەر لاران و کەفەل و ناوشانی هەر هەموومان کەوتبوو، کۆکینی بەردەوامی هەراسانی دەکردین، هاواریک کە هەر لە گرمە ی گەوالە بچی هەموومانێ رادەچلەکاند، دایکانم... ئەو دایکانە ی تەنیا نووستبوون. هەموو قەیرە خوشکەکانم... ئەو خوشکانە ی کە بەکەزی و قەفی درێژی قژیان خۆیان بەشیشی ژەنگاری پەنجەرەکان بەستبووێ نەبا نیوێشە و بەخۆیان نەزانن و بە دەم خەوێ لە تاو بۆنی پیاوانی بازۆلە ئەستور و سمیلل باری نێو خەونەکانیان بچنە نێو تەویله کانهو، دەست لە ملی ئەسپەکانی باوکم بکەن و وا تی بگەن دەستیان لە ملی -یوسف- تیک کردووە، شەوێشە ی شەو لە تاو هاوار و زریکە و ورتنە ی ناوختی ئەوان خەو لە چاوانم دەتۆرا، ناوی ئەو پیاوانە یان دەهینا کە دەکەوتنە نێو تەلە ی خەونەکانیان و بە پەله پروزی دەریاز دەبوون، شەوێشە ی شەو دەکەوتنە دوا ی ئەو تارماییانە و تەویلیان بەدەرگا و پەنجەرە و دیوارەکاندا دەکیشا، کە بەیانیان لە خەو رادەبوون نەیان دەزانی ئەو خۆتە مەییوێ و بە لاجانگیانەوێ هی چییە، هەموویان دەترسان وەک "زوهرا" یان لێ بەسەر بی... ئەو

شەوێ حیلە ی ئەسپە عەرەبییە کە ی خۆی ناساز و نادەمیانە هاتە بەر گۆی، حیلە یە ک لە شیرین خەودا راپێراند و... توورە و شیتانە بەیە ک لە قە دەرگای تەویله کە ی کردبووێ دیووی... باوکە "زوهرا" ی دیوو دەستی لە ملی ئەسپە کە کردووە، ئەسپی لە عەنتیش لموزی لیکنی خستبووێ نێو هەردوو مەمکانی، بی ناگا لە باوکم، لە حەسار، لە دنیا زوهرا ختوو کە ی دەهاتی و دەخەنییەوێ، هەر ئەو شەوێ بی دەنگ کوشتی و هەر لە حەوشە ی حەسارە کە شدا زیندە بەچالی کرد تا کچەکانی دیکەشی تەمبێ بن و چیتەر خەون بە حەرامەوێ نەبینن، شەش حەوتیکیان بە دیار تەرمە کە ی زوهراوێ فییا لیتها و تا بەیانی کە فیان فری دا و لە لنگە فرتی نەکەوتن، ئەوێندە پاژنە یان لە زەوییه کە خشاندا تا خۆتینیان لێ دەتکان... کە گزنگیدا دیاریوو لەو حەوشە دا و لە حەژمە تی زوهرا چ گێرەییەکیان کردووە، هەر بۆ بەیانییە کە شی دایکان و خوشکانی کۆلۆم دە فەرده پیا زیان پاک کرد تا فرمیتسکەکانیان بشارنەوێ، باوکە فەرمانی خواهانە ی خۆی دەرکرد کە ئەگەر گۆیی لە نووزە نووزی هەر کامە یان بی هەر بە پرچ هەلیدەواسی، بە دەم پیا پاکردنەوێ زۆر بەکۆل ئەسیرینی خۆتینیان دەباراند... بەو ناوێ گواپە لە گەرمیانەوێ میوانیکێ زۆری باوکم وا بەرپۆن، دەترسان وەک (زیبا) ی خوشکم لە ژبیرزەمینه کە دا و تا ئەبەد دەرگایان لەسەر دابخری، (زیبا) ی نازدار و هەمیشە لێو بەبار و چاو بەخومار کە تازه بنی مەمکی دانابوو... شەویکیان کە هیشتا مانگ لە چوار دەدا بوو بە دزییەوێ چوو بوو سەریان، مانگە شەویکی خۆش و دلرفینی هاوین، سینه و بەرۆکی خۆی لێ پروت کردبوو، سینه و بەرۆکی ساوای... هەردوو مەمکی کە بەقەد دوو هەلۆوژە دەبوون دابووێ بەر تریفە ی زیوینی لە مانگ دارژاو... بی ناگا لە خۆی، لە حەسار، لە دنیا، لە غەزەبی باوکم، بەپانی و بەدرێژی ئەو سەربانە خۆی لە تریفە لوول داوێ و لەشی ئارەقاوی لەو خۆلە وشکە ی سەریان وەر دەدا، تا درەنگی شوو گەمە ی بەباگردینە کە کردووە، هەستاوێ تەوێ و بەهەر چوار دەوری خۆیدا سەمای کردووە، لە خۆشیا نا تریقاوێ تەوێ، قریوێ لەسەر قریوێ وەک قۆلە قۆلی ئاو لە شەریه یە کەوێ بڕی... سەرگەرمی سەما بەهەردوو پاژنە ی هیلکە ئاسای سەربانە کە ی کوتاوێ تەوێ، نە جارێک و نە دوو... و... نە دە... هەر ئەو پین کوتان و قریوێ سەرمەستانە وای لە باوکم کرد بەهەلە داوان سێ سێ پەلی قالدەرمە کە بیری و بکاتە سەریان و بەو گوناھە کە بیرەوێ بیگری، ژنان و کچانی حەساریش لە حەوشە کە دا بەترس و شەرمی قورسی مینە یی خۆیانەوێ بەچەند پەیکەرێکی بەردین دەچوون کە هەر هەموو لە مانگی فیلتباز و فریودەر و خەندە خوار رادەمان، ئەو مانگە ی هەر خودا خۆی دەزانی لە

که یه وه زیبا-ی عه و دال و سه و دا سه رکردوه، هه ره موو بینیمان... باوکه، هه ره به قژ که بو سه مای بهر تریفه په خشی کردبوو، به دوا ی خوی دا و دل به ردا نه رایده کیتشا، به قهد پله کانی قالد رمه که له شی نیوه رووتی زیبا هه لده به زیبه وه و راده ته کی، تا ناوه راسستی هه وشه که به قهد جه سته ی خوی ریبه کی پاکی کرده وه، له شی به نارهق شه لالی چ بو نیکی خوشی به و هه وشه دا پرژاند... بو نیکی که حه یرانی کردین، وهک کار مامزیتی سهر و مل تیک شکاو به ده ست باوکه مه وه هیلاک و شه مزا بوو... بردی... بردی... تا وهک پاشماوه ی تاوانتیک له م ژیرزه مینه تاریکه ی حه ساره که د بیشار تته وه، گویمان له زه ی زنجیر و ته قه ی سندم بوو که له ده ست و پیبه کانی زیبا-ی توند ده کرد... به لینی له هه موومان وه رگرت که مه مره و مهژی خوراک ی بو فری بده بینه ژیرزه مینه که، سویندی خوارد که تا (زیبا) ده مرئ نابی و ناکرئ تریفه ی مانگی به ریکه وی، نه و مانگی شه وی هاوینان که ده بوو به چواره باوکه له ناو هه وشه که وه تا ده چوه سهر بان لیکدا لیکدا تفی لی ده کرد، گوايه له وه خته دا پش و سمیلتی لی ده روئ، جارو باریش بی ناموسانه له ودیو په له هه وره سپیبه کانه وه چاوشارکی له گه ل کچه کانی دهکا، مانگ له نیرینه یه کی چا و حیز ده چی... باوکه خوری خوش ده ویست... خور ده سووتینی و ده برژینی و ده کولینی، که سیش ناتوانی له دوور چاوانی خور راپیبتی، سهران شۆر دهکا و چاوان دنوو قینتی، بی شه رفی مانگ له وه دایه به دزی خوره وه هه لدی و نه یینی شه وان ده درکینتی، دوا ی نه و حه ی اچونه ی (زیبا) فه رمانی دا نهک هه ره مه زان... به لکو گه رده که له هه ره ورزیتی نوپی سالدا یهک مانگ هه ره موو حه سار به روژوو بی... روژو کولتی چاکه بو گه ده تان... بو نه و نالوشه ی وا گر به رده داته نیو گه لتان... چیتتر نه ما شه و خه وتنی هاوینانی سهر بان، من له خه م و قه هری خوشکه زور شه رمن و ته نیاکانم کوشتم، نه و خوشکانه م که نه یانده زانی له و دیو دیواره بلنده کانی نه و حه ساره و پیوانی عه زه تی هه ن، پیوانی سینه پان و ده ماغ پر و که لله به ران، پیوانی سمیلت بابر، بو درن... پاش بالق بوونم خوم داده نووساند... له پشت دیوار و په نجه ره و ده رگا کانه وه خوم مه لاس ددها، گویم بو نالین و ناخ و ئوف و حه سره تیان هه لده خست، بیتم له خوم ده بووه و گینگلم ددها، پاش زینده به چالکردنی زهرا و به ندکردنی زیبا له ژیرزه مینه که، خوشکانم سووک سهر بان ده کردم، به گوئی یه کدیدا ده یانچرپاند و له سهر کزی و بی ده ماریم قسه بیان ده کرد، لیویان لی هه لده قورتاندم، له هاتوچوی سهر ناخور و بیرو نیو ته ویله کان خویان لیم ده پاراست وهک نه وه ی من گلاو بم، که مته رخمی نه بوو... به ده سته نه نقه ست جله چلکنه کانم له و ناوه ده کهوت و نه یانده شوری، زانیم... ئیدی

ته و او... من له برایه تی نه وان که وتم، دایکانیشم چیشتی سارده وه بوویان ده خسته به رده مم، چای تالیان بو تی ده کردم، له ژیره وه مؤرهبان لی ده کردم، شه وانه که دونیا کپ و خاموش ده بوو دوا جار که له نالیکی شه وی نه سپ و هیستره کانی نیو ته ویله کان دلنیا ده بووم، له تهک په نجه ره ی هه همیشه داخراوی یه که یه که ی قه یره خوشکه کانم راده وه ستام، بی هه ست و خوست... به قه هر یکه وه لیوی خوم ده کرۆشت، چ نه سته مه به جووته سهر و عوزر شۆره کان له تاو ته نهایی ده چونه نیو باوه شی یه کدی... خودایه... من چیم بو ده کرا؟ وه ی له و خوشکانه ی من که شه رم له ناو قه ده وه دوو که رتی کردبوون، حه یایه کی نه به دی تیکی شکاندبوون، دوور هه تاوی... هه ناسه ی پاک... خه میکی شاراوه وهک زه عفه ران روو زه ردی کردبوون، له حه ژمه تی خوینتیکی گه رم که له ده ماره کانی هه ریه که یاندا گیتز ده خوا ختوکه ی یه کدیان ددها، نقورچیان له به له کی یه کدی ده گرت، خودا هاوار... جا له تاریکیدا چی روو نادات...؟ حیلکه حیلکی خنکاوی پر له شه رم و ترسی ژیر لیتفه کانیا م ده بیست، موچرکیک تیکه ل له له زهت و ترسی ژیر لیتفه کانیا م ده بیست، موچرکیک تیکه ل له له زهت و حه ژمهت به ده ماره کانا میرووله ی ده کرد، به نینۆکان پیستی هه ردوو لارانی خوم ده کراند تا خوینم لی ده تکان، تف له و غبیره ته ی برا گه وره... نویره ی سهر شوپ... کاک ی خه سیومان...! هه ره شه وه ی یه کتی له و جووته ده بوو به نیبر و نه وی دیکه یان می، که روژ ده بووه، شه رمان ده کرد لیکدی پروانین... قهت مه زنده ی نه وه ی نه ده کرد نه و کچه شه رمانه بویرن خه ون به حه رامه وه بیین!

هه ره ده بوو من بیکوژم... ناخر من جگه له باوکه که سیتی دیکه م نه دی بوو هه م گوچان و هه م قامچی پی بی... هه همیشه وای دهوت:

"ناکرئ پیوا ده ست به تال بی."

قه تیش ته زبیتی هه لنه ده گرت... هه همیشه پیی ده وتین:

"پیوا ی به راست پیوا سی شت هه لده گری:

"گوچان، قامچی، خه نجه ر."

هه همیشه ده بوت:

"زور نه سته مه پیوا بی قامچی بیته ناو مال و مندالی خوی"

کتی هه بوو له و حه ساره، له کچ و کوپ، له ژنه کانی، له گزیر و کاره که ر و خزمه تکاره خه سیوه کانی... که قامچی نه وی به رنه که وتی... هه همیشه ده بوت:

"هەر منالیکم قامچی منی بەرنهکهوئ، نه قهلهو دهبی و نه ته مه نیشی درێژ دهبی... خو به خوژیابی نه بووه «سمایل» گهردنی خوئی خستوته بهر کیردی «برایم» پیغه مبهری باوکی... ها...؟"

به یانیان زوو که تازه سپیده دی ددها پر به قورگ و ئاسمانی هه سار دهینه پاند، هاواریک و یه کهم کهس من رامده کرده بهردهمی و وهک تیر دهچه قیم، له تاوو ترسی خۆم ساتهم دهکرد و به چاوی خهوالوومه وه رهتم دهبرد، پاشان دایکانی هیلاک و ماندوو... خه و له چاوان شکاوم، براکانم فریای سۆل و کلا و نه ده که وتن، هه ندیکیان به شه رمه وه خوژیان کوور ده کرده وه نه با له بهر چاوی دایکان و خوشکانیان حیا یان بچی، نه با کیری ره پیان چه تر هه لدا و درهنگ بنیشیتته وه، وهی خودا که زه لیل بووین...! له ترسی ئه و هاوار و نه عه ره ته به گری کویره ی کهزی و بسکی هه ندی له خوشکانم نه ده کرانه وه که هه ر به پرچ خوژیان به شیشی په نجه ره کان به ستیوه نه با به دهم خهونی هه رامه وه رابن و باوهش به ئه سه په عه ره بیه که ی باو کمد بکه ن و وهکی - زهرا - زبده به چال بکرتن، خوژیان بیه ده چۆوه و ته کانیان ددها، چه نده ها جار قه فی کهزی و بسکی لوولی ئه وانم به شیشی په نجه ره کان وه ددی، به هه لقه ریز و سونگی ده رگا کانه وه... هه موو به یانیان بهر له وهی گوئی بیستی فه رمانه کانی بین... ده بوو بزانی هه ر یه که و بو ئه و رۆژه چ ده کا... پاش قسه و رینما بیه زۆر پیرۆزه کان و له دوا به ندی قسه کانیدا وه بیه هه موومانای ده هینا به وه... ئه وه ندی و تبه ووه، ئه ز به رمان کرد بوو:

"گه ر من نه بوو مایه ئه م هه ساره هه ر زوو، ده میک بوو، به سه ر ئیوه دای ویران ده بوو، ئیوه ماوتانه له دنیا تی بگه ن... با گه وه تر بن ئه وسا حالای ده بن من چه ندیم ئیوه خویش ویستوه، هه موو تف و جنیوه کانم حیکمه تیان تیا به، تا نه مر م قه درم نازانن، پاشان من باوکتانم... هه ر منم که ده زانم چی بو ئیوه خیره و چی شه ره، به نده بوئی نییه له خودای خوئی بیره سی بو بیره و تینه و دی ده کا... بو لافا و گرکان و زریان و ره شه با ی بو ده نیتری... بو لیتره سه رمایه و له وئ گه رمایه...؟ مندالیش هه روا... بوئی نییه فه رمانی باوک بشکیتی، کوور و کچی من ئه وسا له بهر دلای من شیرین ده بن که گوئی رایه لای فه رمایشته کانی من بن، کتیبه پیرۆزه کانیش هه روا ده فه رمون... ده زانن بو بچووه که کانم خوشتتر ده وین، ده یانییم: هه تا له نان خواردن و جل له بهر کردن و کوکیندا ریک لاسایی من ده که نه وه... من وام و سبیه ری خۆم خویش ده وئ..."

له و پاشبه نده دا شریخه ی قامچی به که ی کاسی ده کردین و هه وای سه ر سه رمانی ناگر

ددها... هه ر ئه و شریخه یه په رش و بلاوی ده کردین... ئه وانیه چی ده مان قامچیان بهر ده که وت... به دهم وه بیش وهیشه وه پاشه لای خوژیان هه لده کراند...

شه وانیش باوکه، بی واده و سه عات، له خه و راده بوو چرا که ی هه لده گرت و بی خشپه له سه ر نووکی پی هه موو کون و قوژینیکی هه ساره که ی ده پیشکنی، بو هه ر ده رگایه ک کلیلی پی بوو، هی هه ر هه موو ژووره کان، ناندین و گه نجهینه کان، کون و که له بهری ته ریک و لا چه په ک ده گه را، سه ری به بیره که دا شوژ ده کرده وه، کوئی دلای به وه خویش ده کرد که مانگ ئه وه تا له بنی بیره که یدا خنکاوه، که سه ری هه لده بیری، هه مدیس به خه نده یه کی خواره وه، گالته جارانه مانگ له می ده روانی، ده چووه سه ر هه وزه که و ئاوه که ی شیلوو ده کرد تا له ویشدا روو خساری مانگ بشیوی، له ویتوه رووه و ئاخویره کان هه لده کشا، کوئیتری مریشکه کان، کولانه ی سه گ و پشیله کان، چاله زۆره کانی که رویشکه کانی ژیر هه یوان، بگره نیو قه فه زی بولوله کانیش، نیو هه مام و ئاوده ستخانه کان، دوو سی جار داده گه رایه وه و ده چۆوه نیو ته ویله کان، دوا جار ره فته و سه رپۆشی زۆر ته نکی ته ر ده کرد و به خشکه یی ده چۆوه ژووری خوشکه کانم، لییان ورد ده بووه، له جووله ی لیوه کانیان و په رینی پیلوو... و... ورته ورتی خنکاوی نیو خه ونه کانیان گه ره کی بوو تارمایی ئه و جحیلانه راوینی که به دزییه وه دینه نیو خه وی کچه کانی، بی هه ست و خوست، ره فته و سه رپۆشی ته ری هه لده دایه سه ر ده موچاوی زهرد و خه م لی نیشته وویان تا بزانی به دهم له خه و رچه نینه وه ناوی چ نیره یه ک، چ غه ریبیک ده په ریتته سه ر زاریان: حسو، عه لی، جوامیر، لاله باس، به... وه لی نا... راده چه نین و شه لالی ئاره قه ی شه رم ناوی خودا و باوکم و ئه سپ و هیستره کانیان ده هانی... شه ی تانیان به نه عه لت ده کرد، بی مروه تانه، زالمانه چرا که ی له روو خساری یه که به یه که یانی نزیک ده خسته وه تا پاشماوه ی خه ونه هه رامه کان له قولایی چاوه کانیا نده به دی بکا، رهنگی کالی له زه تیک رتی هه لده کردی و له گلینه دا خنکایی، گه ردیله و تۆزی ماچیک که به سه ر لیوانی یه کتیکانه وه نیشته ی، پر به شه رم و ته ریقی کچیکه وه، هه ریه که وه به په له قژی داده پۆشی و ده لینگی ده رپیته هه لکشاوی تا ئه ژنویان ده برده وه سه ر گۆزینگان، خیراتر قولی کراس و که واکانیان تا سه ر دهستان داده دایه وه، تیشکی چرا به شه واره ی ده خست و پروویان له و پرشنه گه زه رده ده شارده وه، پاش تاوئی پیته ده وتن:

"مه ترسن کچه کانم... مه ترسن... شه وانه خه وم لی ده زری و که یفم له سو عبه ته... خو به رۆژ ئه وه نده ناتانینم... پالکه ونه وه کچه کانم... ده ی بنوون."

هەر هه‌موومان ریز ده‌بووین، دواچار براو خوشکه وردیله‌کانم که به‌پێوه‌ش خه‌وه تۆتکه ده‌بیردنه‌وه، شریخه‌ی قامچیه‌ک و هه‌ر هه‌موو چاویان زه‌ق ده‌کرده‌وه، هه‌ر هه‌موو به‌چاو... ئه‌و چاوانه‌ی سه‌ده‌ها خه‌ونی ناخۆش چوون ورده شووشه‌ی شکاو تیا‌ی‌اندا ده‌بریس‌کانه‌وه، به‌ر چاوانه‌وه... له ژێره‌وه... به‌دزییه‌وه پێیان ده‌وتم:

"نۆیه‌ری هه‌مووان... ئه‌ری هۆ کاکای بێ غه‌یره‌ت‌مان که‌ی ئه‌و ئه‌ره‌نگه‌ ده‌کوژیت؟ ئه‌و پیاوه‌ی که له خه‌ومان ده‌کا و نا‌هه‌ی‌لێ خه‌ون به‌و شته‌ خۆشانه‌وه بیه‌ین که نه‌مان دیوه!"
له دلێ خۆمدا ده‌موت:

"په‌له مه‌که‌ن... ئه‌م‌رۆش نه‌بێ، به‌یانی هه‌ر ده‌یکوژم" شه‌وه‌های شه‌و ده‌رگام له‌سه‌ر خۆم داده‌خست له‌به‌رده‌می ئاو‌په‌نه‌که‌دا خۆم فیه‌ری خه‌نجهر وه‌شان‌دن ده‌کرد کۆته‌لێکم بۆ باوکم ده‌کرد و ده‌مدا به‌ر خه‌نجهر، خه‌نجهریک دووان و سه‌ی‌بان و ده‌... تا ده‌که‌ومه‌ سه‌ر ئاو و ئاره‌قه و له په‌لویۆ ده‌که‌وتم... ته‌ختی ته‌وی‌ل کاربگه‌ره... یان سه‌ر دلێ...؟

ئاوه‌ی شه‌وه‌های شه‌و ترسم له دلێ خۆم ده‌رده‌کرد... من ده‌مزانێ رووبه‌روو، چاوانم به‌رچاوی که‌وی، غه‌یره‌ت ناکه‌م بیه‌کوژم... ئیسه، کوپان و کچانی هه‌سار، ته‌نها ئه‌و هه‌له‌ لێی نزیک ده‌بوینه‌وه که خۆی شل ده‌کرد، به‌یانیانی زوو، بۆ موباره‌کی ده‌سته‌کانی ماچ بکه‌ین، بۆ برا و خوشکه‌ وردیله‌کانم پتر ده‌نووشتا به‌وه تا ده‌میان بگاته‌ رێتی به‌نیازی ماچ‌کردن، ئه‌به‌د به‌و بۆنه‌ی که له له‌ش و جله‌کانییه‌وه هه‌ل‌ده‌ستا، هه‌رگیزاو هه‌رگیز ناشنا نه‌ده‌بووین، ئاخ‌ر هه‌ر رۆژه و بۆنیکی لێ ده‌هات، بۆنیکی جیا له‌وه‌ی دوینێ و پیه‌ری، بۆنیکی که تا ئیواره‌ هۆل و گیه‌زی ده‌کردین، زۆر جاران له‌و ژووره‌ی خۆمدا و له‌به‌ر ئاو‌په‌نه‌که‌دا قاقا به‌خۆم پیده‌که‌نیم، سه‌یربوو... له ترسی خۆمدا تارمایی باوکم له‌کۆته‌له‌که‌ ده‌هاته‌ ده‌ری و به‌ر شه‌قی ده‌دام، له قژی بژی خۆم راده‌مام، له هه‌ردوو چاوی ده‌رپۆقیوم، له ده‌ست و مه‌چه‌کی له‌رزۆکم، له لیکی لالیوم، بالایی شکاوه و نه‌ویم... چه‌نده‌ها شه‌وم ده‌ویست تا تۆزێ ئه‌و ترسه‌ له خۆم داته‌کینم، چی برنه‌و و شه‌ستیه‌ر و حوسکه‌ و تاپ‌ر و ساچمه‌زن و تفه‌نگه‌ره‌شکه‌ له‌ شاران ک‌ری‌بوونی، هه‌ر هه‌مووی له‌ گه‌نجینه‌یه‌که‌دا هه‌شاری دا‌بوون، سالیکی به‌ر له‌وه‌ی بیه‌کوژم سێ جاران ده‌ستی خسته‌ سه‌ر مشتووی خه‌نجهری به‌ر پشتم و ده‌ری کیشا، ئا‌غایانه‌ گه‌مه‌ی پێ ده‌کرد و له کالان ده‌ری ده‌هینا... هه‌ر سێ جاره‌که‌ پیتی وتم:

"تۆ خه‌نجهرت بۆ چیه‌... خۆ تۆ جگه‌ له مه‌ر و بزنه‌کانم که‌س نا‌بینیت...؟"

هه‌ر هه‌موو هانیان دام و هه‌ر خۆبشم به‌ته‌نیا تیه‌وه‌گلام... ته‌نیا خۆم... ئه‌وه‌ تام ده‌نیو گۆرێکی سارد و سێ، له‌گه‌ل لاشه‌ی دا‌ری‌بوی، کرم تێ که‌وتووی، باوکێکی نه‌مردوو... نه‌ زیندوو، منی ته‌نیا و غه‌مگین و ماندوو، سێ په‌له‌ خۆینی سوور که‌ خه‌ریکه‌ تیکه‌ل بن وا به‌سه‌ر کفنه‌که‌یه‌وه، جیتی سێ نووکه‌ خه‌نجهری ده‌بان وا به‌سه‌ر لاشانی چه‌پیه‌وه، سه‌یه‌م خه‌نجهر ته‌واویک کۆلنجی هه‌لد‌ری بوو، رێک له‌و شوپنه‌وه که ده‌چیته‌وه سه‌ر دلێ...

دوا ژنی نه‌بووایه، ژنی چکۆله‌و زیده‌ خۆشه‌ویست قه‌ت نه‌مه‌ده‌توانی بیه‌کوژم، «رابی» جوانکیله‌و له هه‌موو دا‌یکانم شه‌نگتر و وردیله‌ و خنجیله‌تر، زیده‌ تازین... زۆر تازینتر... وه‌ی له رابی هیه‌شتا بووکی مانگیکی بوو که رۆژیکیان پارێزی لێ گرتم و له‌سه‌ر ناعووره‌که، به‌په‌قه‌ره‌جیه‌که‌وه، قه‌ره‌ به‌قه‌ره‌م وه‌ستا و لاو نیو تیه‌م راما، خۆی به‌سه‌ر ناعووره‌که‌دا شو‌ر‌کرده‌وه چرپاندی و به‌نیو بازنه‌ به‌ده‌وری شووره‌ی ناعووره‌که‌ سوورایه‌وه و رێک که‌وته‌وه به‌رامبه‌رم، پتر خۆی به‌سه‌ر شووره‌که‌دا شو‌ر‌کرده‌وه و مه‌که‌ر بازنه‌ سه‌نگ و قورسایه‌ی هه‌ردوو مه‌مکی سوخمه‌که‌یان داد‌ری و باخه‌لی کراسه‌ ته‌نکه‌که‌یان پتر بۆ خوارتر داخ‌راند و جۆگه‌له‌ی زۆر ته‌نگی نیوان هه‌ردوو مه‌مکانی گیه‌زی کردم، له‌وه‌دا بوو سه‌رم گیه‌ز بخاوه‌ بۆ ناو ناعووره‌که‌ سه‌رانگه‌رێ بم... بێ شه‌رمانه‌ پیتی وتم:

"سه‌یری چی ده‌که‌ی خه‌سیوی نامه‌رد، درۆ ده‌که‌ی... گه‌ر غه‌یره‌ت له ده‌مارتا هه‌یه، ئه‌مشه‌و وا له باوه‌شی من... شه‌و نۆره‌مه..."

ده‌شمزانی گه‌ر له باوه‌شی یه‌کێ له ژنه‌کانی نه‌بێ مه‌حاله‌ بیه‌کوژم، هیه‌ج تیغ و خه‌نجهریکه‌ی ده‌بان گوشتی زۆر تورتی باوک‌ه‌یان نه‌ده‌ب‌ری، ته‌نها که ژه‌هری شه‌هوه‌ته‌که‌ی ده‌رشته‌ نیو هه‌ناوی دا‌یکه‌کانم، ته‌نها ئه‌وسا ماسوله‌که‌کانی له‌شی خاوده‌بوونه‌وه، کشته‌کی ده‌ماره‌کانی ده‌کرانه‌وه، شه‌وانه، هه‌ر خۆی، هه‌موو قوتیله‌ و قه‌ندیل و مۆم و چرا و لامپا و فانوسه‌کانی نیو هه‌ساره‌که‌ی ده‌کوژانده‌وه، یه‌که‌ یه‌که‌ فووی لێ ده‌کردن، فوویه‌کی وا که له‌یه‌ک ساتدا ده‌ چرا به‌یه‌که‌وه بکوژینیته‌وه... ده‌ مۆم... جگه‌ له چراکانی نیو ته‌ویله‌ نه‌بێ، له‌گه‌ل چرای هه‌میشه‌ داگیرساری نیو کۆنه‌ هه‌مامه‌که‌ که ده‌میکی بوو که‌س نه‌یده‌وێرا خۆی تیا بشوات، گوايه‌ رۆحی پیاو چاکێک وا له‌وی... یه‌کیکی له‌و ئه‌سحابه‌ درێژانه‌ی که له‌ غه‌زای کورده‌ کافر‌ه‌کاندا هه‌ر له‌و شوپنه‌ گیانی سپاردوو، باوکم ده‌یوت:

"رۆحی موباره‌کی به‌رۆژ ئاسووده‌ ده‌نوی و به‌شه‌و ده‌گه‌ری"

شه و پیکیان، درهنگانج، دووان له خوشکانم که خویان دهشوری بهدهم زریک و هووره و به پرووت و قووتی تا ناوه راستی هه وشه که بهدوای یه کدیدا غاریان دا و په رکهم گرتنی... پاش گه وزین و لنگه فرتج، بهههر هه موو خوشکان و دایکانم په لبه ست کران، به چاروگه و بهرامپیل و کۆلوانه دا پوشران، چوار دهسته وهک دوو مردوو بهرز کرانه وه... به بهرچاوی پر له قههرو داخی باوکه وه... به بهرچاوی ترس و سام لی نیشستووی ئیمه وه برانه قولله بلنده کهی خویانه وه... «حه بی» ی دایکم بهدهم پرتو و بۆله وه دهیوت:

"ته وا... قسه کهی باوکتانه... ئه سحابه که دیونی و دهستی لی وه شان دوون"

ئیدی له وه شه وه چرایه که هه میسه ده سووتا و "بهلقیس" یش خوشکی گه وره مان ده بوو بهر ژیش فراموشی نه کات، حه بیی دایکم دهیوت:

"کهس به له شی پیسه وه نزیک ئه وه حه مامه نه که وی، غوسل ده رکهن، با بهر غه زه بی ئه وه نووره پاکه نه که ون"

ههر خویشی، باوکه، ههر هه موو چراو قه ندیل و لامپاو فانوسه کانی داده گیرساند... بپوای وابوو که ئاگر پیروزه و رۆناهییه... بۆ ژنان ره وانیه چرای مال هه لکن، که یه کیکمان له حه ساره که نه خوش بکه و تابه... هاواری ده کرد:

"کام له کچه کان دویتنی شه و چرای هه لکر دووه؟"

شه وه های شه و دهست به چراوه له کون و که له بهری حه سار روو به رووم ده بووه، ئه وه شه وانه ی خه وم لی ده زرا و حه جانم له بهر ده برا، تیبی ده خوریم:

"به م نیوه شه وه له چی ده گه پیتی، ده بوو هه نوو که له ژووره که تدا سه گ توپ بیت"

ئه وه کافر هه پشبینی پیلانیکی ده کرد، بۆنی کاره ساتیک، کۆلی له خاموشیم... به ماتیم قه لئس ده بوو... بیست سال یان پتر ئه وه ژنه قه ره جه ی که باوکه بۆ هه وه سی خۆی له سه ر حه سیریک له گه لیا خه و تیبوو... پیتی و تیبوو:

"تۆ له باوه شی یه کیک له ژنه کانتا ده مریت... له باوه شی له هه مووان ئازیزتر!"

باوکه ش قاقا تر بقابووه، نیوه رووت به پشتدا وه رگه رابوو:

"جا دۆمه ره ش قهت مه رگ له وه خوشتر ده بی؟"

ژنه قه ره جه ی عه بیار که ده رپتیه که ی هه لکیتش بووه، پیتی و تیبوو:

"که ر پیاو... گه ره کمه بلیم له باوه شیدا ده کوزرتی"

هه موو شه و پیک پشبینی ئه و ژنه قه ره جه له دلیا ده زرن گایه وه و ده ی تاساند، فیلی له ئیمه و ژنه کانیشی ده کرد... دهیوت: "ئه مشه و دیمه پیخه فی تو خه جی" که چی ده چوو گز به هی... "ئه مشه و خۆت ته نیا که به سی" که چی ده چوو کن خازی.

سی شه و دواتر، سی شه و دوای یه که م پلاری جه رگبری رابی که له منی گرت، ئه و پلاره ی ویرانی کردم، به سه ر خۆمدا دووقه دی کردم هه... هه ر له سه ر حه وه که ئه سپه عه ره بییه که ی باوکم ئا و ده دا، دهستی راسته م خستبووه نا و حه وه که تا نا و له پیم له و چنگه خوییه پاک بکه مه وه که ئه سپه که بهر له ئا و خوار دنه وه زمانی لی هه لئسووی بوو، رابی-م دی به هه لئا و ان و هه ناسه برکیته هات، له ئاستی مندا، وه ستا و قسه یه کی فریدا... زوو تیبه پری و توژی له ولاتر ده ولکه که ی بۆ نا و بی ره که شو رکرده وه، کار ئاسکانه، وهک ئه وه ی بۆنی راوچی کردی و بترسی، به چه پ و راستدا لیکدا لیکدا ئاوری ده دا یه وه... هه وه لجا ر به چه ره... هی دی هی دی دهنگی هه لده پری و دوو باره ی ده کرده وه:

"ئه مشه و بیش لای من ده بی... ئه مشه و بیش... لای... من... ده بی"

به دهستی چه پ جله وی ئه سپه که م گرتبوو، فیکه م لی ده دا... له سه ر فیکه لیدانی خۆم نه که وتم، نه ئه سپه که تیر ئا و ده بوو، نه من له رابی رامن... شان دا که وته به سه نگی په قه ره جه ی پر ئا و... ده له نگی و ته شک و تیریزی ته ری له زه و بییه که ده خشی، لاکه فه لیتی له ژیر کراس و که وای گولداره وه، به ده م رۆیشتنه وه، به رز و نزم ده بووه، ئه وه نده ی نه ما بوو شان له شانم بدا که چه پانندی: "ده رگا داناخه م...!"

تا دره نگی شه و له ژووری لاته ریکم چنگم له مشتووی خه نجه ره که گیر ده کرد و له بهر ئا وینه که دا خۆم را دینا چۆن چۆنی بیوه شینم، حه سار کپ و خاموش، حه ساری زۆر ماندوو سه ره وت، سه ره وتیکی پر له خه ونی تال، ورینه و هه لبزیرکان، سه گه نه گریسه کانی وهک ئه وه ی بۆنی کاره ساتیک بکن له سه ر یهک نزم ده وه رین، تورگ و گورگانه ده یانلووراندا، ده بوو به سه د چاو و گوئی وه هوشیاریم، به سه د دهسته وه هیترش به رم، که سم له پیلانی ئه و شه وه ئاگا دار نه کرده وه، له وه ترسام ترسی یه کیک له برا و خوشکانم نه خشه که م لی هه لوه شینتی، نه یینییه که له ده می دایکیکم بکه ویتته خوارتی و وهک ئاگری نا و پووش هه موو حه سار دا بگری... چه ندین جار له نا و ده رگا که ترس را گیری کردم، دوو دلی هه ناسه می سوار کرد، رووی مۆنی باوکم ده هاته وه بهر دیدی خه یالیم و دهستم له سه ر مشتووری خه نجه ره که شل ده بوو، به دیوی ناوه ودا هه روو کلاوه ی نه ژنۆم بهر یه کدی

دهکوتن، نه لیتوه له رزه و نه دلّه کوتیپی توند و ناوختم بۆ راگیر نه ده بوو، ههردوو ناو له پم ئاره قه بیان دهردا، زوو زوو به دهسته سپرک وشکم دهکردنه و زووتر ته ده بوونه وه، وهک که سپکی مرو مهست حه وشه که م بری، بچ خشپه و کهس نه زانم که بيشتمه بهر دهرگا که، سووکتی دستم نا به دهرگا که وه، وهک که سپک پال به دهرگای دۆزه خه وه بنی.

رابی راستی ژنهوت... نه بهیشتبوو، باوکه، کللیدا، یان سه رمهستی گه مه و تل دان غافلئ کردبوو، درزیکم تیخت... بۆن و بهرامه ی له یهک ئالای باوکم و رابی که لله می تاساند، درزه کهم کرد به که لین... ژوره که روڤاهی زیوینی ئاسمانی پتر بۆخۆی دزی... گویم لی بوو باوکه به - رابی - دهوت:

"نه شه و ئاقلیت کردوو به روڤهی یاسه مین خۆت چهو کردوو... نه بۆنه کۆلئ په حه تم دهکا..."

نه سهری خستبووه سهر سینه ی، پشتی له من و دونیا کردبوو، له وه ده چوو له نیو سینه ی ساوای رابیدا له گه وه هر پک، نه نییه ک... له زه تیکی بزدا بگه ری، وهک نه وه ی بخنک هه چوار په لی به هه چوار ده وریدا ده هاویشت، که وتبووه دوا ی بۆنی روڤهی یاسه مینه که و نه ده ها ته وه، ههردوو مه مکه توره کانی رابی په ره ی ههردوو گوئییه کانی باوکیان قفل دابوو، بۆنی یاسه مین و خنکان ده نیو دۆلئ ته نگه به ری ههردوو مه مانیدا غیرهت و خوینیکی دامی... بچ ئاگا له خۆی، له من، له نه سپ و هپستر و که له شیر و که رویشک و سمۆزه و سه گه کانی... له مه خلوقاتی حه سار، بچ ئاگا له پیلان، له پیشتی ژنه قه ره جه که، بۆ تاویک شکانی تریفه له سه ر پشتی رووت و له ئاره ق شه لالی تو قاندمی، له هه لۆیه ک ده چوو نه نیشتیته سه ر چۆله که یه ک سه گانه ته کانی ددها، رابی له ژیر نه و دیوه دا خنکابوو... ده توت که رته شاخیکی به سه ردا رماوه، نه په نجه یه کی دهستی، نه هی پی، نه تاله موویه کی سه ری: هیچی له منه وه دیار نه بوو... ته نها جهسته ی رووتی باوکه نه بی که ببوو ده ماریکی گرژو گه و ره و په پ، له گه مه ی ماسوولکه کانی ههردوو شان و پشتی ورد ده بوومه وه هه لمیکی ته نک له سه ر پشتییه وه بهرز ده بۆزه وهک نه وه هه لمه ی له ته لانیک بهرز بیته وه، له ئان و ساتی شه هوهت رشتندا هه لم خواست و بازیکمدا، چاوه رپی شاته کان و دوا موچرکه بووم... دلیرانه خۆم گه یانده سه ر پشتی، نه مهیشت... فریای دوا ته زووی له زهت بکه وی، دوا موچرکه و راچه نین، له دوا هه ناسه دا، هه ناسه ی ئاسووده گی، له دوا ماچی پر له ئۆخژن فریای که وتم، له دوا راته کان... له وه ساته وهخته ی

که هه موو شاده مار و خانه و ماسوولکه کانی خاوبوونه وه، توند دهستم له سه ر مشتووی خه نجه ره که توند کرد و تا ده توانم هه لمبری بۆ حه وا، شیتانه سی خه نجه ری به زه برم وه شانند... نامه سه ر شانی چه پی له گه ل دواته کانی نه ودا من له ناو گوشتی تورتی ته کانم به دهمی خه نجه ره که ددها، نه و شه هوه تی ژه هراوی خۆی دهرژانده ناو هه ناوی رابی و منیش قه هری خۆم ده رشت... فواره ی خوین قه لبه زه ی کرد و نه م تریقایه وه... وه ی له و ساته ی که له زهت و مه رگ تیکه ل به یه کدی ده بن، هه وه سی شه هوهت و هه ناسه ی نغروبوون... هه ر هه مان ته کانه: ته کانی جوتبوون و ته کانی ونبوون، نه مزانی نه مه یان دوا موچرکه ی رامووسانه یان دوا راچه نین و خۆ راپسکاندن له بازنه ی فه نابوون، خه نییه وه، گر یا یان تریقایه وه؟ نازانم... دوو لووله ی باریکی خوین بازرقه یان کرد و پرژانه نیو ههردوو چاوانم، ههردوو له پی دهستم کرد به چه په ری چاوانم، رابی و باوکم... ههردوو به رووتی له نیو ژوروتیکدا که دیواره کانی خویناوی بوون له بهر دیدم سه مایان ده کرد، رابی له سه ر که و له ئاسکیک راکشابوو، باوکم که و لی پلینگیکی به سه ر قوونی خۆیدا دابوو، رابی به ری نه ددها، توندتر به خۆیه وه ده یگوشی، باسکه باریکه کانی له ناو قه دییه وه ئالاند بوو، تا نه و حه له ی خوینیکی گه رم نه پرژایه سه ر ههردوو ده ست و مه چه کی له گه وزین و خولانه وه ی خۆی نه که وت، که باوکه خۆی کیل کرده وه، رابی منی بینی، به رزه فتی کرد به و نیازه ی دوا زه بری خۆم بوه شینم و زه فه ری پی بیهم، نه و ژنه منالکاره، ده یویست بزانی تامی ده ست له ملانی پی مه رگ و گیانه لا چۆنه... باوکه... وهک ده عبایه کی سه یرکه ملی بۆ نه سووپیته وه، دوا ئاوری لی دامه وه وهک نه وه ی که سوپاسم بکا له خۆشترین سات و ده نیو ئامیزی ژنه چکۆله و زیده خۆشه ویسته که ی ده مرئ، کاس به عه تری یاسه مین... تو بلتی نه و گرژینه وه یه خه نیی خۆشی بی؟ گه ر وایه بۆچی سه گه نه گریسه کانی بۆ ته نها بستیک لیم جوئ نابنه وه؟ خودا... بۆن و په لله ی نه و خوینه که ی له دهسته کانم ده بنه وه؟ دوا جار رابی ههردوو باسکی له ناو قه دی باوکه شل کرد و به ریدا، باوکه خۆی به دیواره کانی ژوره که دا ددها و به ههردوو له پی خویناوی نه خشی دوو دهستی له سه ر دیواره کان به جی ده هیشت، رابی، وهک بلتی بهر له م خوین رشتنه... زووتر خوینی سه د پیاوی دیبی، قهت نه شله ژا... وهک نه وه ی له م حه مام ها تبیته دهر و کراسی بوو کینی له بهر بکات... بچ باکانه کراسه که ی له بهر کردو خوینی مه ییوی سه ر په نجه کانی ده لسته وه، باوکه به بالایی خوینییه وه وا بۆی چوو که په لاماری بدا، رابی له دهرگا وازه که وه چون تارمایی که وته نه و دیو... و... ئیدی دیار نه ما... ده بوو نه هیلم چیدی ساتمه له من بکات... دوا جار گویم له قریشکه و

هاوار و ههلههلهی رابی بوو که مژدهی مهرگی باو کمی به حساره ددها... من دهبوو له دوا ساته کانی مهرگی باو کم رامینم، دهرسام له دوا چرکه دا دهستی بگاته خنخنوکه م و بمخنکینن، تا دهات ههلههلهی رابی دهمرد و ژاوژاوی ناو حساره به سه ریدا زال دهبوو، باو کم ههر به ژور و به زهبری مائی دونیا، رابی کړی بوو... به هه موو دایکان و خوشکه کانی وتبوو-

"خودا یاری من سهری نهو پیاوه دهخوم..." وهختی خوشکانم بو که یفی باو که ههلههلهیان کیشابوو... وتبووی:

"من به ههلههلهی شایی هاتمه ناو حساره، به لام دهبینن: به و له لوهلهی شین لپی دهچمه دهی...!"

ماره بی رابی تووره گه یه ک لیره و سی ئه سپی که ویت و بیست مانگا و سی مامز و سه د سهر مهر و سه گیتی هه و شار بوو، پاش پیلانه که حالی بووم نهو ژنه عه بیار و ههم کالفامه مهیلی دروی داومه تی، هه موو چاودا گرتن و بره هه لته کاندنه کان و نیگا شهیتانییه کانی فیل و ته له بوون، به دوو قسه و بزه یه ک فریوی دام، دوا جار زانیم حزی له باخه وانه چاوشینه که کردوو... زووتر پتی دهوتم:

"تف لهو شه وانه ی له بری نهو له باوهشی تودا بم... له باوهشی باوکتا دهنوم" له سهر حه وزه که و ناعووره که و لای بیره که ههر جاره و قسه یه کی فری ددها، زور جاران ههر به نه تقه ست نهیده هیشته له چریه و ورته کانی ژیر لیوانی حالی بم.....

دهیوت: "به لام هه قیشه و ابی... گهر کوران بی دهمارو خه سیوین، باوکان بو وانه کهن...؟" ههر له ههفته ی یه که می بوو کیتینییه و به ههر هه موو هه و تیه کانی خوی گوتبوو:

"ژنینه من یان خوم ده کوژم یان نهو میترده ی ئیوه... نه گهر ئیوه دهنون له گه ل پیاویکدا بنون بونی ته ویله ی لی بی...؟ نهو من هه رگیز ناتوانم"

نهو باخه وانه چاوشینه دهار هه ولیدا بیه رتته و نهو حساره که مان، به ههر چی فیللیک بی رابی بفرینن، چه ندین بهرگی گوری و ده مامکی له سهر نا... بو هووده بوو... به دهوری حساره که دا ده خولا یه ووه و له شووره بلنده کانی رادهما... له دهره و هی حساره منی ده گرت و پتی دهوتم: "کوری باش وهختی برینه و هی دارمیوه کانه."

سهری نه گرت... خوی کرد به نالبه ند، چه رچی، چه خماچی... دوا جار له بهرگی دهر ویشی په تیاره و سوال که ردا... باو کم له گیانی خوی ته قی کرد و به وهر پسییه ووه وتی- باخه وان بی

یان چه رچی؛ گهر نه خسیوه با نه یه ته نیو حساره که م... نامه وی هیچ غه ربییک به نهینی ئیره و ئیوه بزانی..."

هیچمان چیرۆکی نهو کوره جحیله مان له یاد نه ده چۆوه، نهو بیر لیده ره ی نه مانزانی باو کم له کویتوه هانی بووی، که زانیبووی دلئی (مینا) ی خوشکمی بردوو و نهو حه زه پر له شهرمه له ناو پیخه فدا نه خۆشی خستوو و که ی زانی خوشکه کانی دیکه شم به چوارده وری بیره که هه لقه ده به ساتن نه رکه کانی نیو حسارین بیرده چیتته ووه... زالمانه نه یهیشته بیر لیدانه که ته و او بکا و ههر به گلخوئی دهر دراوی بیره که خنکاندی، تا هه نوو که ش هیچ دا و دهرمانیک رهنگی په ریوی مینا-ی نه گه رانده ووه... له تاههنگی باو ک کوشتنیشدا نهیتوانی هه ستیتته ووه، کابرای باخه وان، دزانه، خوی گه یانده شووره ی هه شته می حساره و نه گه یشت به مرازی خوی، سه گه هه وشاره کانی باو کم لپی راپه رین، ههر یه که و پارچه سیپالیتیکی له بهر دادری، هه موو دهمانزانی به ههر بیانوویه که وه بیتته ناو حساره چاره نووسیکی ره شتر له و هی بیر لیده ره که چاوه رپی دهکا، خوتندنه و هی سوو که مهیل و ته که حه زیک له چاوانی یه کتیک له کچه کانی بهس بوو بو کوشتنی.

رۆژی دووهمی بوو کیتنی رابی، نهو به یانییه ی که وهک هه زاره ها به یانی دیکه له بهر ده میدا به ریز وه ستا بووین؛ باو کم پروی کرده رابی و... وتی:

"رابی... من بویه دلّم به و هه موو ژن و کور و کچانه خۆشه که خزمه تی خوم و حساره که م ده کهن، خزمه تی نهو هه موو ئازهل و مهل و په له وهرانه م ده کهن، له ئه سپه که مه ووه تا کوتره کانم، من نهو ژن و منالهم خۆشتر دهوی که عومری زیاتر له ته ویله کانا به سهر بیات، شوانی چاکی مهر و مالاتم بی، بیری چاپووک و فهرش چنی ده ست رهنگین بی، شوان و سه پانی هه میشه ماندوو بی و نه لئی لهل، رابی گهر ده ته وی به ژنی من بیت...؟ سه یری نه وان بکه، نه و هشی که گوئی له فهرمایشتی من نه گری و قسه کانم به هه ند نه زانی...؟"

قسه که ی ته و او نه کرد و خه نجه ره که ی بهر پشتی له کالان دهرهانی و نیشانی هه موومان ی دا، تروسکه ی به شه واره ی خستین، تا پتر ترسمان لی بنیشی؛ بی دهنگ قهیری ده وه ستا و گه مه ی به خه نجه ره که ده کرد و مووی رهش و دریتی پشتی دهستی خوی پی ده کرد، له هه لوه رینی مووه کان دهمانزانی خه نجه ره که ی تیز کردو ته ووه و تازه له هه سانی داوه... وهی له جورته ت و بی باکی نهو ژنه ساوا یه، رابی... رابی جوانکیله لیوی لی ههلقورتاند، نهو لیوانه ی حه زم ده کرد، له جیاتی باو کم، من ماچیان بکه م... سه ده ها

به یانی ناواهی، هه تا گهر قسه شی نه بووایه، رایده گرتین، ئه و به بهرده می ئیمه دا پیاسه ی ده کرد و ههنگاوی شاهانه ی دهن، به نووکه شهق له بهرده کانی بهر پیتی خۆی ددها چهنده ها جار بهرده که هه لده به زییه وه و بهر ئه ژنۆ و به لهک و سینه مان ده که وت... نه ده بوو بلتین: ئۆف... هه ندی له براکام نه یانده توانی میز رابگرن، هه ندیک له خوشکه وردیله کانم... شریخه ی قامچییه ک و پیزه کاتمانی هه لده وه شانده، شریخه ی قامچییه ک و به دهم پتیه میز به به لهک و قاچ و قوولماندا ده ژایه نیتو پیتاوه کاتمان، که بلاوه مان لی ده کرد، زۆریه ی به یانییه کان، وه ک گیت بووم خۆم ده گه یانده سه ره حه وزه که و سه ری گیت له ئاوه که یدا نوقم ده کرد و بۆ بێ غیره تی خۆم ده گریام، فرمیسه که کانم... په نهان و خوتین... ده پرژانه نیتو حه وزه که... شه رمیتی گه و ره بوو ئه وان ئه و فرمیسه کانم به یین... له ژیر ئاوه وه هاوارم ده کرد... هاوارتیک... که هه ر جار وه چهنده توله ماسیه کی نیتو حه وزه که ی ده تۆقاند و زراویان ده پرژا و سه ر ئا و ده که وتن... پر به سه ره سته ئاویکی خنکاو ی نیتو حه وزتیک ده مقیزاند:

«خودایه... که ی بێ و باوکم بکوژم تا بتوانم سه ره به ستانه ئافره تیک له باوه ش بگرم؟ که ی بێ و بتوانم ده رگا کانی حه سار والا بکه م و برا هه له ته و ویتل گه رده کانم به خوشک و براکانی نیتو حه سار شاد بینه وه، بیتنه وه و بۆن به باوه شی دایکانیان بکه ن و بگرین و باس له غه ربی شاران بکه ن...؟»

هاواره کانم ده بوون به بلقی سه ره حه وزه که، من هه ر له خه می ئه و ماسیه یانده دا بووم که ده متۆقاندن... نه من و نه براکام نه مان ده و پرا ئه و حه ساره جی بیتلین، نه شمانده زانی له ده ره وه و له دووری ئه و حه ساره دونیا چییه و چۆنه، منی نۆیه ره نه ده کرا دایکان و برا و خوشکانم له بهرده سته درنده یه کی وا به جی بیتلم... زۆریش له و برایانه ی که هه موو شووره کانیان بری و خۆیان گه یانده ئاقاره کانی ده ره وه ی حه سار... له هه ر گه رانه وه یه کی باوکه بۆ حه سار، به دیاری، جلی خوتناوی ده هیتنایه وه و فرتی ده دایه بهرده مان:

«ئه ها... گورگ خوار دونی!»

دوا جار، ژنی گه وری، که له گرانی گه و ره وه ددانه کانی، هه ر هه موو، که وتبوون... له تا و مه ینه تی کوره کانی... له قه هری ئه وه ی شه و به دزییه وه ده چونه گژ هیسته ره کان، پاش فسکه فسک و چرپ و چۆپی هه ر هه موو دایکان... له هه مووان قسه و ته گبیر، دست به یه ک دادان، سینه کوتان، وهیش رۆله لال بم... توخواکه ی کویریم بۆتان... وه ی له و کوره

به حه یا و حورمه تانه ی ناو حه سار که تا هه نوکه ش روویان نایه داوای ژن بکه ن... له و کچه بی ده موپلانه ی ئیمه هه مانه... له هه ر حه ساریکی دیکه بوونایه تا هه نووکه سه دجار ره دوو ده که وتن... ئه وه که ی حاله خوشکینه... دوا جار له شه و پیکدا دایه گه و ره غیره تی دایه بهر خۆی، دیوه خانه که ی له سه ر باوکم کردبووه، تا ئاوی پیتی داها تیبوو له ناو ده رگای دیوه خانه که وه ستا بوو... پاش چهن دین جار له ده رگا دان و... بانگ کردن... به ترسه وه لیتی رامابوو... بینیبوی یاری له گه ل که رویتشک و پشیله و سمۆره کانی ده کا، ده روازه ی هه ر هه موو قه فه زه کانی کردۆته وه و بولبوله کانیشی به ره لالی ئاسمانی ئه و دیوه خانه یه کردوو ه تا لووت و هه ردوو کونی گویتچکه ی بۆ پاک بکه نه وه... هه ر به ده ست ئاماژه ی بۆ کردبوو وه ژوور که وی، به بالایه کی له رزۆک و له ناو قه ده به سه ره وه شکاوه وه له بهر ده میا به سه ری وه ستا بوو... هه ر به ده ست ئاماژه ی بۆ کردبوو روونیشی... ئه م هه ر له گه مه ی ناو سمۆره و که رویتشکه کانی نه که وتبوو... تل دان و له سه ر سک خۆ خشاندن... دایه گه و ره به لیتوه له رزه وه وتبووی:

«پیاوه که... ئه وه؛ ها تووم... بیتیم...»

سه ره گه رمی گه مه... هیچ وه لامیتیکی نه دا بووه.

دووباره ی کردۆوه: «پیاوه که... ده میتکه ده مه وی...»

ده نیتو کلکی که رویتشکه کان و گوونی پشیله کان و ده نووکی بولبوله کانه وه سه ری هیتنا بووه ده ری، سه ری پاک تاشراوی به گویتزان جی جرنوقی پشیله کانی پتیه دیار بوو، بی باک له باریکه داوه کانی خوتین به سه ر ته و قه سه ربیه وه لیتی پرسی بوو:

«ها حه بی خیره... ناشی بۆ به زمی شه و هاتبیت؟ ئه شه ه دو هه قی گله بیت هه ییه... به لام چی بکه م؟ خۆ تۆ دونیا دیته ی، گه ره که مه ئه و بووکه تازه یه تیر بکه م... پیتیان بلتی: ئه مشه و نۆره ی هیچ کامیان نییه... ئه مشه و وام نیازه له گه ل پشیله و که رویتشک و سمۆره کانم بنووم...»

«نا... پیاوه که... من بۆ ئه وه نه ها تووم.»

حه بی، که من له ولاتر، نزیک به ده رگا که وتبووه سه ر چیچکان، که ئه م سه ری زمانی له ده نووکی بولبول و گوونی پشیله کان ده خشانده، بولبوله کان لیکه ژه راوی باوکه یان هه لده مژی، پشیله کان به و لیتو له گون خشانده ختوکه یان ده هاتن و هه لده به زینه وه، نه رمه چه پۆکیان له که پوی گیر ده کرد، لیتوی شه قار و دووله تی که رویتشکه کانی ماچ

دهکرد، ده تریقایه وه و بولبوله کان هه لده فرین، سمۆره کان راده چنن، پشیله کان دهسله مینه وه، تاویک و دیسانه وه لیتی نزیک ده که وتنه وه، که رویتشکه کان قونه یان ده کرد... فیکه یه ک و ههر هه موو ده هاتنه وه باوه شی، به ترسه وه پیتی وتبوو: «هاتووم... بلتیم...»
ئه م وتبوو:

«حه بی هیچ مه لئی... گوئی بگره... چۆنه پشیله کان بخه سینم؟»
«بۆچی پیاوه که؟»

«چۆن بۆ؟ پیره قۆتێ... نه فام... نایینی ئه و حیزباوانه گونیا ن له گونی من خرتیه»
هیشتا پال که وتبوو، له سه ر لا و که هه ردوو قاچه کورته کانی پشته وه ی یه کییک له پشیله کانی بلا و کردبووه و توند که لبه و ددانه کانی له گونی گیرکردبوو... زالمانه... وه حشیا نه رایته کاند و شاده ماره که ی قرتاندبوو، قرتیه ک و پشیله ی تاین پر به دیوه خان زریکاندبووی، نالانندی... مرانندی... ئه م هه ردوو هیلکه ی خویناوی له نیو که لبه کانی بوون که تریقا بۆوه... له م گوپه وه بۆ ئه و گوپ وه ک که لا شووشه گه مه ی پین کردبوون... حه بی له حه ژمه تانا به هه ردوو ده ست چاوه کانی خۆی دا پۆشی بوو...

«چاکه حه بی... هه ر شه وه ی یه کیکیان «ده خه سینم»
«کابرا... گونا هت ده گا»

«ژنی... گونا ه ئه وه یه دوو رۆژی دیکه ره شه مییه و نامه و ئی له به رچاوی کچه کانم بکه ونه مره مرو سواری یه کدی بن»
«که یفی خۆته پیاوه که...»

«هه لبه ت که یفی منه... هه وه س کوشنده یه... تو سه رت سپی کردوو و ده یزانی»
«به لام پیاوه که...»

«قسه مه که و سه یری سمیلتی ئه و حیزباوانه بکه... سه یری گونی تورتیان... به و لاله ی من به خیلیان پین ده به م...»

«پیاوه که... من هاتبووم که پیت بلتیم...»

«جگه له خۆم و ئه سه په که م نیره وزی تیا ناهیلتم، بۆم بکری میتشوله کانیش ده خه سینم، له به ر پاسی مه رومالاته زۆره که م نه بیج هه ر هه موو گو له سه گه کانیش به ده ردی پشیله کان ده به م...»

«تۆ خۆت گه وه و سه رداری هه ساری، چیت پین باشه واکه... به لام من بۆ ئه وه نه هاتبووم... من هاتبووم بلتیم...»

«بلتی و با رزگارم بی...»

پشیله ی بن سک خویناوی وه ک پیاویکی خه سیو له سه ر لاته نیشت که وتبوو ده ینالاند... یان ده مرد...

«پیاوه که هاتبووم بلتیم کور و کچه کانت، زۆریان، واکه پیر بوون... خوا هه لئاگری و به ته مای چیت... ها...؟ کوری نۆبه رت سه رو ریشی سپی بوو، ئه رکی هه ر هه موو حه ساره که ی واکه به سه ر شانه وه... ده با دلته نهرم بی و خه می ژنیکی بۆ بخۆین... دایکیان لال بی... زۆر له کچه کانت چقه یان ده رکرد...»

شیتانه، ده نیو ته باری چری که رویتشک و سمۆره و پشیله و بولبوله کانه وه راپه ری بوو... هه ر ئه و شه وه به په له له دیوه خانه که ی هاتبووه ده ری، پر به ئاسمانی حه ساره که هاواری کرد... نه رانندی، به هه رچوار ده وری خۆیدا هه لده په ری، له قه هر و خه فه تی قسه که ی ژنی گه وه ی پیتی له دوو که رویتشک نابوو... هه ردوو ده ر حال مردن، پشیله یه ک که به ده ستییه وه بووه، بی ئاگا له خۆی، تا هیزی تیا یه دابووی به دیواره که دا، له گه ل ئه و هاوار و نه عه رته یه بولبوله تۆقیوه کان چوو بوونه وه نیو قه فه زه کان، له ترسی غه زبی باوکه ده لرزین و بالیان لیک ده دا، له گه ل باله فره دا شاپه ره کانیان ئه وه نده هه لوه رین قه فه زه کانیان پر کرد له په ری زه رد و سوور، به جریوه جریوی شه رمانه دللی یه کدیان ده دایه وه... نه یاننده زانی که هه ر تاویک له مه وه به ر که یفساز و هه نووکه له پای چی واکه هاربووه، پشیله که ش به وار په وار به حه وشه که دا و رووه و بیره که قووچاندبووی، بی ئاگا و شیواوانه ره تی برده بووه نیو بیره که، هه ردوو که رویتشکه مردوو کانی به ده سه ته وه گرتبوو... پاش تاویک هه ر یه که یانی به لایه کدا فرییدا... ده ینه راند... هه ر هه موو خوشکان و براکانم... دایکانم که له م هه رایه ده گه یشتن هاتنه به ر ده رگا... هه ندی له پشت په نجه ره کانه وه ده یانروانییه باوکه که شه ش و حه وت قسه ی ده کرد و که فی ده رده دا... تاک و جووت غیره تیان ده دا به ر خۆیان و ده هاتنه نیو حه وشه که.

«گوئی بگرن... بۆ دو اجار... لیره... له م حه ساره ی من، نه کوپ ژن دینی و نه کچ زه رووره شوو بکا... ئه وه ی خۆی به کچی من داده نی ده بی ده نیو تاریکی ژووره که شیدا حورمه ت له خۆی و له من و له م حه ساره بگری... ئاگاتان له خۆتان بی... هه ر هه واو هه وه سه که ئه م

حهساره برمیختی، نه کهن... من خۆم چاوم ههیه... کهی زانیم بهشوتان دهدهم... ژن بۆ کورهکان دینم... ئهوهیان یه کهم قسه و دوا قسه مه... حالی بوون؟ که من ماوم و ده توانم ژن بپنم و ههر ساله و چه ند زه ماوه ندیکتان بۆ ساز بکه م... ئیدی پیم نالین له وه زیاتر چیتان گهر که؟ ههر ئه وه ما بوو کوران بکه ونه دوا قوونی ژنه کانیان و کچان رده وو بکه ون و ئا ئه م ههساره نازداره وه ک بهری دهست رووت و قووت بی... پیم نالین که من مردم ئه م ههساره هی کتیه؟ ترحتوو... من به ئومید بووم ئیوه ناوم کویر نه که نه وه... ئیره پاس بکه ن... وه ک سه گه به وه فاکانم له دووری ههزار فه رسه خه وه بۆنی خه لکی بیانی و غه ربیه بکه ن و پیتی بوهرن، وه ک هه لۆ و بازه کانم... دوورتر له وانیش ببینن...

چاکه... زۆر چاکه فه رموو... هه مووتان جیم بیلن... با من به تهنیا له م ههساره دا بمرم و دوا جار پشیله کانم بمخۆن...»

ویستم به روویدا هه لساخیم و بلیم:

«ئاخرچ له ههساریک بکه بن که جگه له ئه سپ و هیتستر هیچی دیکه ی تیدا نییه»

نه مویرا... لال بووم و زمانم له گو کهوت، ئه م نه راندی... له گه ل ئه وه نه عه رته یه چی ئه سپی نیو ته ویله کان هه بوون... حیلان دیان، کوتره کانیش له شه ققه ی بالیاندا، ئاسمانی سه ر ههساره که یان لێ گرتین، سه گه کانیش به چواره دووریدا هه لقه یان به ست... بولبوله کان له جریوه جریوی ترس نه ده که وتن، پشیله کان و که رویتشکه کانیش میزبان به خۆدا کرد...

«گوئی بگرن... ئه وهی ده یه وی له م ههساره ی من نانیککی چه ور بخوات نابێ له قسه م ده ربجی. ئه وهی هه رامزاده نییه خزمه تی ئه م ههساره ده کا...»

وابوو... له سپیده ی به یانییه وه تا شه و خه وتنان خوشکه کانم مانگا و مه ر و بزنیان ده دۆشی، شیره که یان ده کرد به ماست و په نیر و ژاژی و فرۆ، دایکانیشم ده ست و په نجه یان تویتۆل تویتۆل هه لده ده ئه وه نده ی ته شی پرێسن و کلاو بدوورن و رفته به چن، رۆژی ده چین ته ویله کانیان پاک ده کرده وه، ئاخوره کانیان تیر کاو و جو ده کرد، شه ربه و کوپه کانیان پر ئا و ده کرد، ده که وتنه دوا قوونی مانگاکان و له ته پکه ریخی وشکه وه بوو نه وی ده بوون، گووانی ریخی چیله کانیان ده شووری، ئیسقانیان ده خسته به رده می سه گ و پشیله کان، دانیان بۆ کوتر و مریشکه کان رۆ ده کرد، ئه و کافه ئه سپ و هیتستر و سه گ و سمۆره کانی له ئیمه پتر خۆش ده ویست، ده بووایه... هه ر ده بووایه من بیکوژم، که کوشتیشم هه ر منی تیا چووم، من گوتم ده بیکوژم و ئیدی «رابی» له بری باوکم ده ست له

ملی من ده کا، هه ر هه موو دایکان و خوشکانم و براکانم سه رفراز ده بن، خه ونی ئه و برایانه م دیته دی که به ر له چه ندین سال هه لته ته بوون، ئه وانیه ی گورگ و چه قه ل خواردنی و ئه وانیه ی له شار و گونده دووره کاندای سه ریان به یه که وه دنا و سه دو یه ک پیلانیان بۆ دارمانی ههسار داده نا... هه ر خۆیان هه لیان ده وه شانده وه... ده یه ها دیوار و شووره ی ههسار ده رمیتین، رووه و شار و گوندی دیکه سه فه ر ده که بن، ده چینه نیو ههساری دیکه و ناشنای ژن و پیایوی دیکه ده بین، خوشکانم شوو ده که ن و براکانم ژن دین... بگه ر بولبوله کانیش ره وانیه ی دارستانه کان ده که مه وه، سمۆره کان جارێکی دیکه سه ره به ستانه به سه ر دارگوێزه کاندای هه لبگه رینه وه و گوێز بشکینن، که رویتشکه مالییه کان کتوی ببنه وه...

وله ی ناخ... هه ر ئه و شه وه که دلگه رمانه له سه ر سپنه ی «رابی» سی خه نجه رم خیتاندی و ده رگای گه وره ی ههساره که م له گریژنه ده رهانی... گه رام... زۆر گه رام تا توپه لێ کلیله کانم ده نیو خورجینه که ی باوکمدا دۆزییه وه، هه لقه ی کلیلی هه موو ده رگاکانم هه لۆه شاندا و به نیو هه وشه که دا و له ژیر تریفه ی له رزۆک و شه رمندا په رت و بلاوم کردنه وه... هاوارم کرد:

«هانێ... ئه وه تا... را که ن هه مووتان... کلیلی ده رگا داخراوه کان»

له پشت په نجه ره کانه وه کلیله کانم بۆ هه لده دان، به پر تاو یه که یه که ده رگا کانیان کرده وه، هه ر یه که و توپه لێ کلیلی له ده ستی ئه وی دیکه راده فراند، له و هاتووچۆ و تیک قه ژژانه دا به ربه کدی ده که وتن، دابارینه ناو گه نجینه که ی باوکم و باوله بۆره که یان شکاند که پر بوو له خشل و خالی گرانبه ها، گه وهه ر و مرواری و گه ردانیه ی ئالتسون، به ژووره کاندای په رت بوون، له گه نجینه که دا سه د ئاوینه ی سه یر و سه مه ره یان دۆزییه وه، زۆریشی شکاو، ئاوینه ی وا پروخسار تیتیدا جوانتر بنویتی، خوشکه کانم شه ریان بوو له سه ر ئاوینه کان، قوتیله داخراوه کانی ناو باوله بۆره که یان ده رهانی و به دار و به رد و پێ له قه شکان دیان، سه ری مار و میرووی تیا بوو... له هه مووی سه یرتر سووراو و سپیاو و تاله مووی کورت و درێژی ژنانه: زه رد، سپی، په ش، قاوه یی... په نگ بواردوو... عه تری که سه کوون. دوعاو نووشته ی زۆر... عه تری زۆریان به سه ر و ملی خۆیاندا ده پرژاند... به ژووره کان قه لس و بیزاربوون... پرژانه نیو هه وشه که، سه راسیمه و شاگه شکه بوون، به سه ر زه وییه که دا و له سه ر پاژنه ی پێ ده خشین وه ک ئه وه ی سابووناوی پیتدا کرابی، ده ستیان ده خسته سه ر ته ویلی یه کدی تا بزائن ئاخۆ له خۆشیا نا تووشی گرانه تا نه بوون... دایکان و خوشکان... براکانم، به درێژایی ئه و شه وه دابارینه سه رم، دلنیا نه بوون... ئه ری ئه وه منم باوکم کوشتوو و

ماوم، دهستیان لئ ددهام... دهست لیدان بهس نهبوو... تامیان دهکردم، بۆنیان دهکردم، هه ندیکیان خویته که ی سهر دهستیان دهلسته وه، هه ندی له رینگ و بۆنی ئەو خویته دهسله مینه وه، هه بوو په نجه ی له خویته که وهرده دا و وهک ژنه هیندییه کان ناوچه وانی خۆی پی نیشانه دهکرد، هه راو هۆریا سینگی ئاسمانی دهری، ئەو شه وه بهر دیش له شوینی خویته وه دهجوولا، من له نیو ئەو هه موو ده موچاو و روو خساره دا که له بهر دیدم ده گۆرا ونده بووم، سهرم لئ شتیا... نه مزانی به هاره یان پایز، هاوینه یان زستان... نه مده زانی چی بکه م... بۆ ئەو هی خۆم له گه مارۆی خوشکه کانم قووتار بکه م... هاوارم کرد:

«بئ مروه تینه... ئە ی کوا زیبا؟ زیبا- تان له بیر چوو؟»

قسه که م ته واو نه کرد، شهش حه وتیکیان رووه و دهرگای ژیرزه مینه که تاویان داو... به ههر هه موویان دهرگاکه یان به لاشییه کان هه وه دهرهانی و به پیللیکه کاندا غل بوونه وه و دهستیان دایه بن بالی (زیبا) و له چنگی تاریکیان دهرهانی و دیسانه وه له بهر پرشنگی تریفه دا ئازادیان کرد، سست و لاواز... پاش عومریکی دریتی نیو تاریکی تریفه ی زیوین تاویکی دریت به شه واره ی خست، زهر و ژاکاو، سه رو پرچی ماش و برنجی... وهک منالیک تازه سه ریچ که وتبی دهستیان لئ بهرداو... له وه دا بوو بکه وئ... گرتیا نه وه، به ههردوو بال ئامازه ی کرد که به ره لالی بکه ن... مه ستانه هه نگای تیکه لی ناو له ناوه راستی حه وشه که دا کراسی کۆن و داریزیوی له بهر خۆی دادری، تا سه ر تاته شوژی گوی حه وزه که غاریدا و یهک تهخته راکشا، بئ باک له هه رای حه سار و چاوی براکانی، بئ ناگا له مه رگی باوکی، ههردوو مه مکی دایه بهر تریفه ی مانگ... وهک شهوی حه یاچوونی سه ریانه که تریفه یه وه... ئیدی خه ویتی قوولی لئ کهوت... به دهم خهوی بهر تریفه وه ده خه نییه وه... ئەو شه وه چییان نه کرد...؟

هه وتیه کان سه مایان ده کرد... گۆرانیان ده چری... به سه وراوو سپیاوی دۆزراوه ی نیو قوتیله کان خویان ئارایشته ده کرد، حه بی- ی دایکم به هانکه هانک ئەو سندوقه بزمار ریتزه ی باوکی به گوریسیکه وه به ستبوو... به زه حمهت بۆی راده کیشرا... سویندی خوارد که له رۆژه وه ی شووی به باوکه کردوه ئەم سندوقه ی به قفل دراوی لئ شار دۆته وه... گوايه له گرانی گه وره وه له ترسی رهش و پرووت و له برسا مردووه کان ده نیو یه کئ له دیواره پانه کانی حه سار ته قه تی کردوه، که شکان دیان پر بوو له خۆل...

هه ر هه موو به دیار سندوقی شکاوی پر له خۆل دۆش دامابوین وه ختی دایکه حه بی هاواری کرد:

«کور و کچه کانم نائومید مه بن... ئەم حه ساره سه د نهینی شاراوه ی باوکتانی تیا به... ده سندوقی دیکه ی پر له خۆل هه ناسه ساردتان نه کا... من دلنیام سندوقیکی پر له دورو گه وه ره و ئەلماس ده دۆزینه وه».

هه ر ئەو شه وه رابی له ژووری ژیر بۆن که وتووی شه هوهت و خوین هاته ده ری و قریشکه یه کی کرد... که وته سوپردان و چه هچه هه ی شادی، دایکانی نیوه خه و الووم، خوشکانی جیماو ده نیو خه ونه حه رام و هه لیزرکا وه کان... ده توت هه ریبه که و دوو ده می هه یه، به یه کیکیان ده نالئ و به وی دیکه یان ده خه نی، به چاوی چه پ رۆندکی رهش ده بارینئ و به چاوی راسته ئەسرینی ئاسوده گی، چوار دهسته نا... به لکو به سه د دهست به رزیان کردمه وه، با به خوله یان پی کردم، رووه و ئەستیره کان هه لیان ده دام و نامیزی نه رمیان بۆ ده کردمه وه، له ژیره وه را ئەو هه موو چاوانه م ده دی که وهک ورده ئەستیره ده ره و شان ه وه...

براو خوشکه شه رمن و ترسنۆک و وردیله کانم بینی که قاقا پی ده که نین و به پشتی ده ستیش فرمیسه که کانیا ن ده سری... له و سه ره وه، به ئاسمانه وه، پر به سییه کانم هه وام هه لمژی، پر به ههردوو چاو، ئەوه نده ی پیلوه کانم کرانه وه، له هه بیته و سامی ئەو شه وه رامام... دهرگای کولانه و کۆلیت و ته ویله کانمان کردوه، گشت قه فه زه کان، وردیله کان دلره قانه یان دۆستانه گه مه یان به کۆتر و بولبول و که رویشک و سمۆره کان ده کرد، تاوی گۆیم له قریوه ده بوو... تاوی پر مه ی گریان... من سه ره گه رمی به زۆر ده رهینانی بولبوله کان بووم که «میره م» ی دایکم به هه له داوان له ژووره که ی رابی هاته ده ری و به دهم هاواره وه ده یوت:

«ژنینه... فریا که ون... ئەو نه رژه نگه وا ده جوئی!»

پیم وتی:

«مه شله ژین... چاو که ترسا رهشکه و پیشکه ده کا»

هه ر ئەو شه وه، به په له، له وه ترساین زیندوو بیته وه، دوا پارچه مان له به ری دا که ند، زاری مه نجه لیکی گه وه ری هاورد، فاتم ئاوی تی کرد، ئەخته ر گولاوی تی پژاند، بله چیلکه و داری زۆری هانی، سیامه ند ئاگره که ی کرده وه، چ سه یر بوو... تا ئاگره که پتر بلتیه بکا دایکانم به رانپیل و چارۆگه و سه ریوشی خویان تی فریدا، گرکه له سه ر دیواره کان، سه مای به سیته ری هه مووان ده کرد، هه ندی له خوشکه کانم بخووریان

دهسوتاند، سیمای هه ندیکیان له بهر چاوانم غه ریب بوو... تو بلیتی هه ندی له و نافرته نه ناسانه دایک و خوشکانی من بن؟ له تهرمی باوکه راده ماین که هیشتا هی نه وه بوو لیتی بترسین... شهرمی لی بکه یین... نه ویک که ته نهها یه کجار زانیان نه خویش که وتوو... ویستمان بچینه دیده نی و تا به چاوی خویمان ببینن باوکی ئیمه ش وهک هه موو بنیاده میتیک نه خویش ده که وی، په سیو ده گری، سه ری ژان ده کا... وه لی هه بهات... له و له زه ته بی به شی کردین... گویمان لی بوو له ژوو ره که ی خویدا به دهم نرکه و نه عره ته ی پلنگ تاسای هاواری ده کرد:

«حه بی بۆ کۆر و کچ نه ها تووه باوکی نه خویش و خهسته له نیو پیخه فدا ببینی... وام لی مه که بۆ نه و دوو رۆژه هه سار چۆل که م»

نا... ناکری... ناکری نه وه بیان تهرمی باوکه بی، قسه نه کا... جنیو نه داو دهست نه وه شینی...

نه وه شه و تا وهستا و ئیمه نه وه ستاین، هه ره که و مۆمیک یان چرایه کی داگیرساند، نه وه هه ساره بوو به چراخان... وه ی له و که نه قاله ی هه موومانیه هه په ساند، کورپه کان به بیل و پیمه ره و خاکه ناز که وتیوونه رماندن شووره کان، وردیله کان به نینۆک دیواره کان بیان ده کرد و وینه ی جو ره ها مه ل و فرنده بان، له گه رمه ی فریندا، ره سم ده کرد، هه ره که و بۆ پيشاندانی شتییک نه وی دیکه ی به دوا ی خو یه وه راده کیشا، بۆ یه که مجار دوور له چاوو راوی باوکه به دیار سه بران و سبجری نا پوره ی نیو که نه قال یه که م جگه ره م داگیرساند، تاوی مژم له جگه ره که داو پر به سییه کانم دوو که لم هه لثمی و چاو ده کانم نووقاند... نه لاله... له نه مانی ترس... له هاتنی سه ره به ستی... که چاوانم کرده وه، سه راسیمه و نه بله ق، ده وریان گرتم... دایکی خو م و گشت زړ دایکه کانم، هه لقه یه ک براکان و هه لقه یه ک خوشکانم... ماچیان کردم، تفیان لی کردم، تاوی سوپاس و تاوی نه فرته بیان لی کردم، «به لقیس» به هه له داوان هات و قامچیه که ی باوکه می دۆزی بووه بۆ خویشی به راست و چه پدا راید هه وه شاندا، فه رهاد-دیش که تازه سمیلی گووگره ببوو گه مه ی به گۆچانه که ی باوکه ده کرد... راوه دووی خوشکه کانیه دنا و وهک شوانی به رخل پیش خو خستبوون، ته قه للا ی ده دا کامه ی گۆچانه که له قووله پییان گیر بکا و په تیان پی بیات، هه ره به چاو و دهست حالیم کردن که تا زوه ناگره که ی پی خویش بکه ن، به دهری ناگره که دا که وتینه سه ما، قه هر پکی شاروه له گه ل تنۆکه ی ئاره قه له نازی جهسته مانه وه ده رژا، چۆپیمان به شتیخانی

ده گۆری... هه ق به دهست بوو یین... نه مانده زانی چی بکه یین...؟ یه که یه که دهستیان له مله کرد، به سه رما ده گریان و ده له نگینه وه، سه ریان ده خسته سه ر سینم، تاوی سه دای به سته و گۆرانی، تاوی لاوانه وه ی نازیز مرده، به پروومدا ده گرژینه وه، نقورچیان لی ده گرتم، قه پ و گاز، به ریز یه ک له دوا ی یه ک نه و خوینه یان لسته وه، خوینی باوک، که هیشتا به دده ستمه وه وشک نه ببوو... به نه فرته تی «رابی» جوانکیله، وه ی له لیوه له رزیو هه لته قیوه کانی، له ناز و مه کر و دۆلابی، نیگای جادوو بازانه ی، زړه ی خلخال و بازن له پی و دهسته کانی... دهنگی که رخ و شه هه تبازانه ی که پیی ده وتم:

«تۆ بیکوژه... نه وسا خو م ده زانم...!»

که چی نه و ژنه منالکاره ی که هیشتا مه که کانی ته واو نه رسکا بوون، هه ره نه و شه وه منی دهست به خوینی باوک سوور بووی جیهیشت و ره دووی نه و باخه وانه چاوشینه که وت که هیچ فیلیک دادی نه دا به پرته وه ناو هه سار... له سه ر تاته شو ره که ش خوینی لی ده چۆرا، بۆنی نه و خوینه بوو که تووله و تانجی و سه گه کانی هارکرد، به دهری تهرمه که پدا به دهم بای غاره وه ده خوولانه وه و له جریت بازی نه ده که وتن، تاوی ده وهستان و لموزبان بۆ تاسمان هه لده بری و جه رگبرانه ده یان لووراند، پاشان به چوار ده ورمدا هه لقه یان به ست و لموزبان له هه ردوو ده ستم ده خشاندا و خوینه که یان تام ده کرد، چۆن هه نگاوم دنا ساتم له سه گ و تووله و تاژی ده کرد، پیمدا هه لده گه ران، قه پیان له به له کم ده گرت، که لبه یان له پیتلاوه کانم گیر ده کرد، نه و په له خویناویانه یان ده لسته وه که به سه ر پیتلاوه کانه وه مه یی بوون، وه رینی بی وچانیان تاسمانی سه ر هه ساره که ی به سه رماندا ده روخاند، که رویشک و پشیله کانیش هه لقه یان به ست، دوا ی قه بری ته ویله و کولانه و کۆلیته کان به تال مان... به تیکه لیبوونی نه و هه موو حه یوانه، هه ساره که مان، پتر له دارستان ده چوو... نه یان ده هیشتا لاشه ی باوکه بشۆین، بیست جاران ویستمان پیتلوی چاوه کانی دابخه یین، له و نیگا پر غه زه ب و شه رانگیزه ی خو پبارتیزین... نه مان توانی... زه ق زه ق سه بری ده کردین، هیشتا په ست و داخدار، له قه هری کوپ و کچ و ژنه کانی سیمای زۆر مۆن و گرژی هه ره شه ی تۆله یه کی نه به دی لی ده کردین، مووی له شی چوون درکی ژیرک سه ر په نجه کانه ی بریندار ده کرد، پی ده چوو له هه ژمه تان لیوی خو ی بکرۆژی، لیوی ژیره وه ی خوینی لی ده تکا، کرپه ی ددانه کانی هه راسانی کردین، له که لینی ددانه سه ده فه کانییه وه خوین فیچقه ی ده کرد، له پووی قورمزیه وه خوین نه ده وهستا، چاوانیشی نه ده نووقاند، هه ره که س، له دهری تهرمه که، وای ده زانی باوکه له و راده میتنی، حه بی-ی دایکمان له بری لیفکه

به تووترک دهبشوری، نایشی، دایکی شمش کچی سهرو عوزر شۆر ناوی کولای پیدای دهکرد... ئەوئنده کولای که هه‌لپروکی، به‌جوتته سوئندیان خوارد که ئەو حه‌له‌ی حه‌سار سه‌مه‌ستی سه‌ماو به‌زم و به‌زم بوو، باوکه له ناکاو غه‌فلته‌ی لی هینان و یه‌کی سی شه‌بازلله‌ی به‌ناو ده‌مدا کیشاون، سی شه‌پازلله... ده‌گریان و ده‌کروزانه‌وه:

«سی شه‌پازلله یانی سی به‌رده‌ی ته‌لاق...!»

تیکرا نووشتانه‌وه، هه‌ر هه‌موو به‌ده‌وری ئەو لاشه نه‌مردوو... نه‌زیندووو گردبووینه‌وه، به‌ری تریفه‌ی مانگیشمان لی گرت، به‌زه‌حمه‌ت توانیمان به‌ر زه‌فته‌ی که‌ین و نه‌هیلین ده‌ست بوه‌شینی... شه‌و کوشتم و شه‌و شۆردیان و شه‌و ناشتمان... به‌رله‌وه‌ی له‌ کفنی بدوورین... دوو سییه‌ک له‌ خوشکه‌کانم به‌ پۆرده‌یه‌کی قاوه‌یی که‌وته‌ سواغدانای کولمه‌کانی... ره‌شکردنی به‌ری چاوی و پیتلوه‌کانی... رازاندنه‌وه‌ی په‌نجه‌کانی به‌ئه‌نگوستیله... قژ داهینانی... پاشان شووشه‌یه‌ک گولویان به‌کفنه‌که‌یدا پژاند... سه‌ره‌تا نه‌موبست یان زاتی ئەوهم نه‌بوو بیکوژم... به‌هه‌موویانم وت:

«ته‌نه‌ها ئەوه‌یه ئەسپ و هیتستر و سه‌گ و گورگ و پشیله و مه‌میون و سمۆره و فرینه‌کانی به‌ره‌لا ده‌که‌م... ده‌رگای ته‌ویله و قه‌فه‌ز و کولانه و کولیته‌کان ده‌شکینم و... ئەوان و ئیمه‌ش نازاد ده‌بین... سه‌رفرازی ئەبه‌دی... ئەمه‌جاره‌یان که سه‌فه‌ری کرد، هه‌ل نابوترین و حه‌ساری بۆ چۆل ده‌که‌ین...»

وامان ته‌گبیر کرد... هه‌ر هه‌موو وتیان:

«ده‌م خۆش نو‌به‌ره‌ی ژیری حه‌سار... ده‌م خۆش فیل له‌وه پوختر نابێ...»

سالییک پتر هه‌ول و ته‌قه‌لامدا، شه‌وه‌های شه‌و خه‌وم له‌ خۆ ده‌زاند، له‌ په‌ناو په‌سیوی حه‌ساره‌که‌ خۆم داده‌نووساند، تا شه‌ویکیان ته‌په‌لی هه‌موو کلیله‌کانم، کلیلی ده‌روازه‌کانی حه‌سار و ته‌ویله و گه‌نجینه و ناندین و گشت ژووره‌کانم له‌ باوکه‌م دزی، زێرین-ی زێر دایکه‌م کۆمه‌کی کردم، ئەو دایکه‌ی به‌فه‌رمانی شاهانه‌ی باوکه‌م هه‌رگیز ده‌رپیی له‌پێ نه‌ده‌کرد، چونکی پیتی وتبوو:

«زێرین... من بۆ تو نازانم له‌ کوی و که‌ی هه‌وه‌س ده‌مگرێ... چی بکه‌م؟ خۆم بۆ ناگیرێ... له‌ نیو ته‌ویله، کادین، گه‌نجینه، له‌سه‌ر حه‌وزه‌که‌... له‌ هه‌ر کوی بینیت مووی له‌شم گرژ بوون تو با هه‌ردوو لاقت هه‌ر به‌حه‌واوه‌ بێ... زێرین... خۆی شه‌رعیشه‌ که‌ می‌رد له‌ مال بوو، چ شه‌وی و چ پۆژ، خیره‌ که‌ ژن هه‌میشه‌ ته‌بیبار و ناماده‌بێ...»

ده‌رگای هه‌ر هه‌موو ژوور و ته‌ویله‌کانم کرده‌وه، ئەسپ و هیتستره‌کانم له‌ میتخ زنجیره‌کان

کرده‌وه، له‌ ره‌شمه و لغاو و جوژکی کاووجۆ نازادم کردن، زینه‌کانم کۆکرده‌وه، ویستم هه‌ر هه‌موویان بسووتینم... نه‌مویرا، کی ده‌لی ئەو ئەسپ و ماین و هیتسترانه‌ حه‌سار جی دیلن، سه‌گ و تاژی و مه‌ر و بز و مانگا‌کانیشم به‌نیو حه‌وشه‌ی حه‌ساره‌که‌دا تاو ده‌دا، هه‌ر خوشک و براهه‌کم دووسێ که‌رویشک و پشیله و سمۆره‌یان له‌ باوه‌ش کرد، مه‌میونه‌کان خۆیان به‌لقی ده‌خته‌کانه‌وه‌ شۆر کردبووه و جۆلانه‌یان ده‌کرد، ده‌یانزیقاند... له‌وه سه‌ره‌وه... له‌ خۆشیانا میزبان به‌سه‌روچاوی خوشکه‌کانم داده‌کرد، خۆ ته‌وانیش حورمه‌تیان لی هه‌لگیرابوو، بی باکانه‌ وه‌ک بلتی ده‌میان بۆ پرووشه‌ی باران یان شه‌وئی سه‌ر گه‌لاکان کردبیتته‌وه... به‌وه په‌لامیزه‌یه‌ ده‌تریقانه‌وه.

سه‌گه‌کانم برده‌ چهند کولانه‌یه‌ک و ده‌رگام له‌سه‌ر داخستن، به‌وه ئومیده‌ی که‌ خریان ده‌رمان خوارد بکه‌م، ده‌ترسام بوهرن و بلووریتن، باوکه‌م له‌ دووری هه‌زار فرسه‌خه‌وه، سه‌رقافله‌چی کاروان و له‌ سه‌فه‌ری دووری شاران بگه‌ریتته‌وه... ده‌روازه‌ گه‌وره‌که‌ی حه‌سارم کرده‌وه، هه‌ر هه‌موو خه‌لقه‌نده و فرنده و حه‌یوانه‌کانم تاو‌دا تا له‌ ده‌روازه‌که‌وه‌ پرۆن و بکه‌ونه‌ ئەودیو شووره‌کانی حه‌سار، قامچی به‌ده‌سته‌وه‌ که‌وتمه‌ دوا‌ی هه‌ر هه‌موو ئاژهل و په‌له‌وه‌ره‌کان، له‌ ئەسپه‌وه‌ تا سمۆره‌کان، له‌ هه‌لۆکانه‌وه‌ تا بولبوله‌کان... وه‌لی ئەفسوس، وای له‌ خۆم په‌نج به‌خه‌ساری، لی‌ره‌وه‌ راوم ده‌نان و له‌وه سه‌ره‌وه‌ ده‌هاتنه‌وه، تیک قژ قژاین... بوو به‌ئاخۆزان و بخۆزان، حیلێ ئەسپ و پرمه‌ی هیتستر و ماین و مه‌ری پشیله و حه‌پینی سه‌گ و قرووسکه‌ی تانجی و زریکه‌ی مه‌میون و فره‌فیری بالی سه‌ده‌ها فرنده فریشته‌کانی ئاسمانیشیان هینایه‌ سه‌یرانمان، ده‌رگای هه‌موو قه‌فه‌زه‌کانم کرده‌وه و هه‌موو بولبوله‌کانم به‌ره‌لاکردن، که‌چی ده‌رحال... پاش تۆزیک فرین و بال لی‌کدان به‌نیو ژووره‌کاندا هه‌ر هه‌موو چوونه‌وه‌ نیو قه‌فه‌زه‌کانیان، قه‌فه‌زه‌کانم دایه‌ به‌ر له‌قه‌وه‌ پر به‌حه‌ساره‌که‌ هاوارم کرد:

«باوکه ئیوه‌شی حیزکرد... خودا هاوار... بۆ نافرین...؟»

خولقی نامه‌ردانه‌ی بولبوله‌کان شیت و هار و ده‌مار گبیران کردم، بۆ قه‌یری ئاگام له‌وه قیامه‌ته‌ی نیو حه‌وشی حه‌سار برا، قه‌فه‌زه‌کانم به‌نیو حه‌وشه‌که‌دا په‌رت و بلاوکرده‌وه، ده‌رگای چکۆله‌ی قه‌فه‌زه‌کانم شکاند و ده‌ستی راسته‌م ده‌نیو قه‌فه‌زه‌کان ده‌گیرا تا له‌ باله‌فره‌یان به‌خه‌م و بیانگرم و به‌زۆر نازادبان بکه‌م، شیتانه‌ خۆیان به‌دیواری قه‌فه‌زه‌کاندا ده‌داو... ده‌یانچریکاند و نه‌ده‌هاتنه‌ ده‌ری، ئەو نه‌غمه‌ی جووکه و چریکه‌به‌ له‌ جنیوی پیس ده‌چوو که‌ له‌ باوکه‌وه‌ فیتری بووبن، هه‌ر به‌زۆر هه‌ندی له‌ بولبوله‌کانم له‌ قه‌فه‌زه‌کان

دەرھانی، بەسەدەھا دەنووک سەر پەنجەکانم زاماربوون، لە ژێر نینۆکەکانمەوە خۆتییکی رەش دادەچۆرا، دەر مەهیتیان و بەرەللام کردن... هەمدیس بولبولە حیزو دیلەکان سووکی بەبالەفرە چوونەو نێو قەفەزەکانیان، سەرکزانە و بەپیتلوی داگەوتە و ماندوووانەیان کە دادەکشان زەلیلانە دەیانجربوون... جریو بەیەکێ نزم و ترسنۆکانه... ناشکرا پێیان دەوتم:

«ئەری کابرا بۆ وازناھیتی؟»

ئەو شەو، دەمارگیرانە، لە قەھری بولبولە بێ غیڕەتەکان چەندین قەفەزم لە ژێر پیتلەقەدا ورد و خاش کرد، ئاخر گەر نەفرەتی باوکە و زەلیلی نەبێ بولبول ھەبە حەز نەکا بگەریتەو دەرستان؟ بولبولە بێ قەفەزەکان بێ جووگە و چریکە چریک، بەشەرمەو... بەلام بێ شەرەفانە... لە دەلاقەکانەو... لە کلاوڕۆژنەو... لە پەنجەرەکانەو چوونەو نێو ئەو ژوورە جاروبار، باوکم، بەتەنیا لێی دەخەوت... چەند بولبولییکی دیکە لەسەر شەقلە دەریەریوکانی گوتیسوانی ھەیان دەبوو نیشستەو، چەند جارێک لەوێو روو و پەنجەرە دیووخانە کە یەک شەق فرین و کوێرانە خۆیان پێ دادەدا... دەگەرەوانەو، ئاومێدانە وازم لێ ھیتان، چی بولبول ھەبوون بەنەفرەتم کردن...

دوچار بەھەموومان پشیلە و کەرویشک و توولە و سمۆرەکانمان ھەر بەزۆر ئاخییە نێو دەبەھا توورەگە و تەلیس و جوێرک و گوینی، ھەر خوشکە و ھەر براپەک و تورەگە و تەلیس و جوێرکیکی بەشانیدا دەدا، جێ گاز و قەپ و جرنووقیان لەسەر دەستەکانمان خۆتیی لێ دەتکا. تریفە مانگ توولە پێبەکانی بەرپێمانی روۆشن دەکردەو، ھەر دەتوت تیرەمارن و لە خشە پێمان دەترسن و دەکشین... روۆشتین... من پێشەنگ و ئەوان کاروان، غەرقی ژێر تریفە و تۆز ملمان نا... ئەللاھ... بەیەکدیمان دەوت... لە دەرەوێ حەسار ھەوا چەند خۆش و فینکە، ئاسمان و ئەستێرەکانی چ دلر فینە... سەیری بۆنی خاک و گیا چ کەللە کاسمان دەکات، دوور روۆشتین، لە دەشتییکی چۆل و کاکێ بەکاکێ وەکو کالەک و شووتی کەرویشکەکان و پشیلەکان و سمۆرە و توولەکانمان ھەلرشت، تاوێک بەنێو یەکدی تیک قزقزان و گێر و گێژ بەریەکدی دەکووتن، لە نێو تاریکی تەلیس و توورەگەکانەو بۆ بەر روۆناھی مانگ بەشەوارە کووتن... بەپەلە، بەر لەوێ چاوانیان رووناک بێنەو قووچاندمان... ھەر بەغار ئەو دەشتەمان پری تا بەر دەروازە حەسار، لە پەنای دیوارە بلتدەکانی بۆ پشوو ھەر ھەموو روونیشتین... بەدەم ھەناسە ھیلاکییەو لیم پرسین:

«ئەری ئەگەر باوکە ھاتەو چ درۆیەکی بۆ بکەین؟»

خوشک و برا زەلیلەکانم کردیان بەغەلبە غەلب و ھەریەکەو بۆخۆی قسەبەکی دەکرد:

«پێی دەلێن ئاژەلەکانت حەزبان لە دەرەوێ حەسار بوو... بۆ لەوێر و خۆشی و شوێن تا ئەوێری چەمەکە بردمان... کەچی ھەر ھەموو ھەلەتەبوون و نەھاتنەو...»

«نە... پێی دەلێن دەردیان تیا بلاو بوو و فریمان دانە رووبارە کە تا خۆشمان بەو دەرەوێ نەچین»

«درۆیەکی منالانە»

«من ھەر لە ھەوێلجارەو لە گەلتان نەبووم... ئێو کارێکی زۆر منالانەتان کرد کە حەیانەکانتان بەرەللا کرد»

«منیش... منیش دلەم بەو خۆشە کە زۆریەیان بەزەری تیلو قامچیش حەسار جێ ناھیلن»

«خوشکینە بەدوای درۆیەکی دیکەدا بگەرین»

«کەس ئەم حەماقەتە پێ دانا پوشریت»

«با بچین بیانھێننەو»

«ئە... ئەو بیان ئاسانترە»

پێم وتن: «ئەو بۆ غیڕەت ناتانگری و ھەر ئەمشەو ئێمەش حەسار جێ بیلین و سەرھەلگرن... با ئەم شەو دوا شەوی بەندەواری و بەکوێلەبوونی نێو حەساری و یەکەم شەوی سەرفرازی»

ھەر ھەموو وتیان: «بۆ کوێ بچین؟»

«بیشک گەر پرۆین دەگەینە شوێنیک، تۆ بلیی لە دەرەوێ ئەم حەسارە دنیا کاول و ئاخر بوویی؟»

یەکی لە براکانم دلێرانە ھەستایەو سەرپێ و وتی:

«گوێ بگرن وا چاکە بچین ئەو کەرویشک و پشیلە و سمۆرە نامەردانە بێننەو»

«ئە... دوو ریمان لە پێشە یان ھەلاتن یان ھینانەو ھەموو خەلقەندە و فرندەکانی ناو حەسار»

«کوێنە... با ئەوئەو بێ غیڕەت نەبێ... پێی دەلێن: بێزار بووین ئەوئەو خزمەتی

ئەسپ و ھێستەر و سەگە بۆگەنەکانت بکەین»

«کئی پیتی ده لئی؟»

کەس نقە ی نه کرد.

«باشه... به یانی... یان سبە ی شه و هەر هەموو حەسار رازی ده که یین و هەتا باوکه نه هاتۆته و دهستی یهک ده گرین و بی ئاوردانه وە ملی ری ده گرین...»

له و مشت و مرەدا بووین که له دوورە وە دیمان... چاوانی داگیرساوی سەدەها پشیلە تیمان دەروان، تا نزیك دەبوونە وە پتر تارمایی که رویشکه کانم له پشیلە کان جوئی ده کرده و... ده هاتن و مهوجیان ده دا... تووله کان ده یانقرو سکاند... ده ستمان به خۆماندا شۆر کرده و، ههستاینه سەر پیتیان، ناومیدانه... چووینه وە نیو حەسار... هاتنه وە ی حەییوانه دیل و ملکه چه کان ریک هات تا براو خوشکانم بیکەن به بیانوو... بیانوی و ازهینان له خەونی هەلاتن و حەسار تیکدان... بینیم هەریه که و پشیلە یهک، سمۆره یهک، که رویشکیک، تووله یه کی له باو هاش کرد و ئاسووده و سەرکزانە چوونە وە نیو حەسار... سەگە کانیش له وەرین نه ده که و تن، وەک بلتی بۆنی کاره ساتیکیان کردی، له ترسانا ده رگای هەر هەموو کولانه کانم کرده و، به نیو حەوشه که دا که و تمه جریب بازی، به یاوهری هەمووان توانیمان سەگە کان رادهین. ها لیبره بۆ ئه وئ سەرمان له دووان، له حەوشه وە بۆ ئه و دیو شوهری ده رگاکانی حەسار، هەموو ده رگاکانمان داخست... کردمانه وە... بی هوده بوو... تا به یانی له گەل سەگ و پشیلەکانی... سمۆره و بولبول و مه یوونه کانی... که و کۆتره کانی خەریک بووین، زامار و ماندوو هەر سمان هانی، تاکه یهک مه ل له شه ققه ی بالی نه دا بفری، تاکه سمۆره یهک غیره تی نه بوو بچیته وە سەر دارگوێزه کان، ئازاترین خەلقه نده... کیویرترین حەییوان ده نیو ده رگاکه سەر ته تکیی ده کرد و پاشا و پاش ده گه رایه و، له بهر ده روزه ی حەساره که که و تن وەک ئه وە ی له بهر قسای غه و سیکدا بکه و ن و نه رۆنه و... ئه و نده ی نه برد ئه و له عنه تییا نه خزانه وە نیو کولانه و هیلانە و ته و یله و قه فه ز... سەر درخت و ئاخو و ژیر هەییوانه کان، وە ی به نه فره ت بن ئازله هیچه کان په رو بالتان هه لوه ری هۆمه له ملکه چه کان، هیچ و ملکه چ نه بو نایه ده نیو دارستان و جه نگه ل و بیته کانداه مانه و... ئیوه بوون... گه ئیوه دیله قه فه ز و زنجیر نه بو نایه من سەر به ست و په ها ده بووم... ئیوه و «رابی» فیلتان له من کرد...

ئەو شه وە تا تخووبی گۆرستانه که قهیره خوشکه کانم تاوی ده ستیان له ملم ده کرد و ماچ بارانیان ده کردم، تاویکی دیکه تف و نه فره ت، نینۆکی خوئیوان له مه چه کم گیر ده کرد،

هەموویان قه فی ئه ستووری که زی و بسکه کانیان کرده و، نه مدده توانی تاریکی شه و و شه پۆلی ئه و قژانه ی هەمیشه له ژیر رهفته و سەرپۆش و چارۆگه دا بوون جوئی بکه مه وە، به خه و کراسی بهریان دادری، سینە و مه مکی ئه و مه حره مانه چاوی شه رمیان پی داخستم، سەدای هاوارو ناله ی دایک و خوشکانم له سه گوره که جیا نه کرده و، چه هچه هەیان له چریکه ی بولبوله کان، کۆمه لئ خۆیان به گول داپۆشی و کۆمه لئ به درک و تووترک، به پرچی کراوه وە سه مایان ده کرد، سەر دۆلکه و گریان... کوران به قامچی لیکیان ده دا، به گوێزان و چه قۆ و خه نجه ر شان و شه پیلک و لاران و باسکی خۆیان زامدار ده کرد، به م دوو چاوانه دیم دووان له براکانم له حه ژمه ت و هه بیه تی ئه و مه رگه په نجه ی شایه قمانه یان خسته سەر به ردیک و به به ردیک ده یانکوتا... دووانی دیکه له تازه بالق بووه کان گه ر چه قۆم له ده ستیان و هه رنه گرتایه له بن و بۆته که وە کتیری خۆیان لی ده کرده و، خوشکانم غه مگینانه لیم راده مان و نازانم سوالی چییان لی ده کردم، کاروانی بی سهره تا و کۆتایی باوک کۆزه تاوی سست و تاوی به یه له ملی ده نا... ئه خته ر-ی خوشکم زریکاندی، زریکه یهک که هەموو مه ل و ئازله خۆشه و یسته کانی باوکمیان تۆقاند... چریکاندی، ئیدی خۆشی له خۆی چیتر پیتی باوکه ده نیو ته شه که ناشا و، چیدی دارچه گره بۆگه نه که ی پاک ناکاته وە، ئافتاویش به مه کره وە، مه کریتی پر له کینه... سویندی خوارد که دیو به تی باوکه سی جاران ده نیو داره بازه که هه ستا و ته وە... دایانگرت، به رهفته و چارۆگه ی خوشکه کانم توند به ستیا نه وە، هه ری که و ئانیسکی له قه برغه ی ئه و ی دیکه گیر ده کرد و گه ره کی بوو به ده سمالی خۆی بیه ستیته وە، به رزه فتیان کرد... ئه وانی دیکه ش، یه که یه که... به ترس و شه رمه و رهفته و چارۆگه کانیان هه لدا، رووه و ئاسمان بایهک ده بیردن، سەدەها رهفته و چارۆگه و سەرپۆش بۆ تاویک، به لام درێژ، تریفه ی له رزیوی مانگیان لی گرتین، هەر له بهر تریفه ی زیویندا سه مایان به و بسک و که زییانه ده کرد و ئه و قژانه ی هیچ نیرینه یهک تالیکی لی نه دیبوون، هیلانە ی رشک و ئه سپی بوون، هه ندیکیان که زییان له بهر پیتیان ده خشان، شه وم پرپوو له و خوشکه هیلاکانه ی پیتی په تیان له و خۆله پۆکه ی سەر ریگا کان و هه رده دا، تریفه ی پاک پیستی سەر و له شیا نی به خورش دینا... به نینۆک، چ به رق و حه ژمه تیکه وە ده یانکراند... پۆل پۆل خۆیان ده خسته نیو چه م و کانیان و رووباره کانی لا ریگا، هەموو جاریک باوکه ده یفه رموو:

«کچیک له ماله باوان قژ بشوات... یانی چی؟ ده بی ته ماو نیازی خرابی هه بی!»

ئەو بسک و که زییانه، قه ف به قه ف، لوول به لوول کرانه وە... وەک شه پۆله

نووستووہ کانی بنی دہریاہک ئەمییستا نازادن و دەخوازن لە حەژمەتانا سەر بەتاشە بەردەکاندا بکیشن، دواجار ھاواریک کاسی کردین ھاواری باوک:

«ئەم مانگ و ئەستێرەکان ھەر ھەمووتان بەشایەت بن»

دایکانی دیلم، خوشکان، برا ترسنۆکەکانم کە گری شەھوہتیک لە بری خوین بەدەمارەکانی لەشیاندا دەگەرێو ھەلایسابوو چون ماری بەپیتچ و لوول لە دواو ھەر بەجرنووق کراسیان لەبەردا دادریم، ماک بەماک پشتیان زامار کردم، رێ رێ خوین دادەچۆرام و دەیانلستەمەو، پێ خواس خوشکانم بەرو دوا، راست و چەپ بەدەوری تەرمەکەدا غاریان دەدا، قژی پەخشیان بەسەر شان و ملدا وا دلگیریوو تاوان و ترسی ئەو شەوہی لە بیربەرمەو، رووخساری زەرد و رەنگ پەریویان، شەلالی ئارەقە، لە ژێر تریفەدا تاوئ ئال و تاوئ شین باو دەینواند، باسکیان لە درەختەکانەو و ھەردینا و بەلیو گلاکانیان دەگرت و بەددان دەیانترتاندن، سەری کاسیان دەخستە نیو ئاوی کانیاوہکان، بەدەم قدیلانەم یەکدیہوہ دەتربقانەو، گولە کیتیلەم ئەو دەشتەیان لە قژ دەدا و تاجە گولینەم تیکەل بەدرکیان لەسەر دەنا، وەک شازنە شەرمەکانیش ھەنگاویان دەنا... حەبئ-ی دایکم دەجاران دەستی لە ملم کرد و گریا... دەپوت:

«تۆ... تەواو... رۆلە... تۆ تەواو»

شیتانە لە تەکما رایدەکرد، سەرم خستە نیو جۆگەلەم ھەردوو مەمکی چرچەوہ بوو... «چیتە دایکە... بۆ وا دەکەم؟»

بەدەم نرکەو نالەوہ دەپوت: «نەدەبوو وای رۆلە» دواجار ئاومیدانە و بەحەسرەتیکەوہ، خوین زایە ھەردوو چاوانی و پیتی وتم: «ئەم گوتیت لێ نەبوو پڕ بەو دەشتە ھاواری کرد: تەواو بەنەفرەت بیت... تۆژنیش بیت وەجاغ کویت»

سێ جارن دەنیو دارەبازەکەدا خۆی راتەکاند، دەیخواست خۆی لە کەمەندی رەفتەو چارۆگەکان نازاد بکات، بەو خۆ راتەکاندە رەقمان برد...

«چۆن نەتیبست...؟ ئەو ھاواری چەندەھا ئەستێرەم لە ئاسمانان کوژاندەوہ»

ئەو ھاواری سەگەکانی خستە سەر پاشووان و بەمانگ وەرین...

«ھۆ سەگە بەوفاکانم نەھیلن ئەو باوک کوژە بەسیتەوہ»

کە ئاوپم دایەوہ... لە کاروان... لە کوپەوی گشت مەخلووقاتی حەسار، لە تەرمی پڕشکو و سامی باوک بەسەر شانی کوپەکانییەوہ... دیم: دوو باریکە داوی خوین لە من و لە

لاشەم باوکم دەتکان و لیرە و لەوئ... لەبەر تریفەم لەرزبۆدا تیکەل دەبوون... بەیەک قەف... ھیلتیک ئەستورتری خوین و پاشان جوئ دەبوینەوہ، خوینی باوکە رەشتر بەسەر خوینە نالەکەم مندا زال، داوی مەرگیش رەنگی خوینەکەم خۆم لێ دەدزی... لە دوا ئاوردانەوہدا چیم بینی؟ وہی لە عاجباتی... ھەر ھەموو ئەسپ و ھیتستر و کەرۆشک و سەگ و سمۆرە و کوتر و کەو و بولبول و مەمیون و ریتی و تووتییەکانی بەدوا کاروانی ئەو شەوہدا شەپۆلیان دەدا، بەدەم رێ وە گاز و قەپ و دەنوکیان لیکدی گیر دەکرد... دەدا، بێ شەرمانە سواری سەری یەکدی دەبوون، بەسەر یەکدی دەتسین، ئەوانیش لە حەسارە کاول بووہکە نەمان و کەوتنە داوی تەرمی پیرۆزی باوکە، تەویلە و کولانە و کولیت و قەفەزەکانیان جێ ھیشت... تاوئ کپ و تاوئ بەدەم ھەرا و زەنا و قریشکە و جووکە و چریکە و حیلە و مپە و زریکەوہ دەھاتن، مەلەکان چەتری سەر تەرمەکە بوون، ئازەلە نەگریسەکانیش لموزیان لەو خاکە دەخشاند و بۆنی خوینی خاوەنەکەم خوین دەناسییەوہ، دوو باریکە داوی خوین، لیرە لارو لەوئ راست، دوو ریز لە کاروانی گیانلەبەرەکانی... ئیدی من زانیم، تەواو تیاچووم، سەگەکانی باوکم لموزیان لەو خوینە ھەلنەدەبری کە لە من دەرژا بەنەفرەتم کردن، چۆنی فیکردوون؟ ئەسپە عەرەبییەکەم بەقەھرێکەوہ دەیحیلاند، بەحیلەم ریا دیاربوو رازیکە دەدرکاند. چی بوو؟ نازانم... سەگەکانیش پاش بۆنکردن بەخوینەکەمەوہ رووہ و مانگی ھەلەتە دەیانلووران... دەحەپین... باوکە ھەمیشە وای دەوت:

«ئەوانە کۆمەلێ سەگ و تانجی و توولەنبن... بەلکو رۆحی من... رەنگە ئیوہ سپلەبن... وەلئ سەگەکانم... ھەرگیز»

دەپوت و دەپوتەوہ:

«ئەوہی خزمەتی سەگەکانم بکا من لیبی رازیم»

دەپوت: «رۆژانیک کە خۆم شوانی بەرخەل بووم باو و باپیرانی ئەو سەگانە لە بری من شەو و رۆژ مەر و بزەکانیان لە گورگ و چەقەل و کەمتیار پاس دەکرد، منیک کە ھەنووکە خاوەنی حەسار و ژن و کوپ و کچی خۆم چۆن چۆنی دەست بەرداریان بێم؟ ئا ئەو سەگە بەوہفایانە نەبوونایە دەبوو تا ماوم لە دونیا راوچی یان کۆچەری بێم. لە پال رەوہندی نیو ئەم شاخ و کیتوانەدا ھەمیشە بارگە لە شان بێم... ئەو سەگە زیت و گوئ سووکانە نەبوونایە ئەم حەسارە ئاواھی ئاوەدان نەدەبووہ... بێ غیرەتینە گەرەکتانە لەگەل سەگەکانم سپلە دەرچم؟»

دهیوت و... نهیده بریبیه... نیوه شهویک کوشتم... بچ ئه وهی کهس بزانی ناشتمان... له تهک مهزاری ئه و پیاو چاکه‌ی که دور له گۆرستانی شوان و گاو و پاله و سهپانه‌کانه وه ده سهده بو له وئێ راکشا بو... پاش سالانیتیکی زۆری شهرو شوو. کوش و کوشتار... غه زه واته نه براوه کان ئه و پچ ده شته‌ی گۆری به گۆرستان... ده نیو ئه و گۆرستانه دا پهرش و بالا و بووینه وه، ده یه ها گۆرمان هه لکه ند که ده چوونه وه سه ر گۆری دیکه، به چ رقیکه وه، خاموشانه بیتلمان ده وه شانده... چهن دین گۆر که وتبونه نیو یه کدی، ژن، پیاوه کان راده چهن دین و سه ریان کیتل ده کرده وه... ها واریان ده کرد:

«چیبه... حه شه؟»

هیتشتا سه ره گرمی هه لکه ندنی گۆریتیکی به په له بووین بو باوکه که ده بو ئه و هه موو گۆرانه دا پو شینه وه که بسوون به گۆمی خوین، مردووه کانیش وه ک چهن دین ده له مه له و خوینده دا مه له یان ده کرد. سه یه... دوا ی ئه و هه موو ساله زۆرانه برینیان ته رو خوینیان لی ده چۆرا... هه ر هه موو گۆره کان به یاریکه جوگه له ی خوینتیکی تیکه له به یه کدی ده بوونه وه، هه ر یه که وه به ده م ئه و وشه و رسته یه وه و پینه ی ده کرد که له سه ر وه ختی شمشیر به مل دا هیناندا خنکا بو... له قورگیانا دوو له ت کرابوون... دوا جار گۆریتیکمان هه لکه ند... قوول و دریتو... دوو به قه د بالا ی خویم، به ر له وه ی شوپی که مه وه نیو گۆره که شه ش له خوشکانم ره دوو که وتن... هه ر ئه و شه وه... دوا ی بوئی ئه و پیاوانه که وتن که شه وه های شه و به دزیبه وه ده نیو خه ونه حه رامه کاندا ده ست له ملانی یه یه کدی ده بوون... ها وارم کرد: بگه رینه وه... ده ستم وا له خوینی باو کم... بگه رینه وه هۆ خوشکه چاکه کانم، قاقا پیکه نین، تفسیان لی کردم... رهویان کرد... زوو پیتشبینیم کرد... هه ر زوو، ئه و رۆژه ی که له ودیو په نجه ره ی ژووره کانیا نه وه نامه ردا نه گویم هه لکه خست:

«به لقیس... گه ر پیاویکت ده ست که وئێ چی لی ده که ی؟»

«هه موو شه ویک ده یخه مه نیو ته شتیکی له ناوی شله تین و خویم ده یشویم»

«ئه ی تو زینه ب»

«سی ژمه سمیلتی ده کروژم»

«ئه ی تو شیرین؟»

«منیش... ناهیلتم ده ست له هیچه وه بدا... وه ک ناوینه دا یه دهنیم و به رامبه ری داده نیشم»
سی له زر دایکانم، شیتانه دایانه ئه و ده شت و کتیه... سوخمه و کراس و که وایان له به ر

خویان دادری و... به رووتی خویان دایه به ر تافگه ی قه دپاله کان... رایان کرده وه کن کۆنه میرده کانیا ن، ئه و میردانه ی له ترسی سووکه هه ره شه یه کی باو کم ده ستیا ن له ژنه کانیا ن هه لگرتبوو، زتیوانی گۆرستانه که ش ده شه لی و به گۆچانه که ی ده ستی پارسه نگی خو ی راده گرت، به پیتچ و لوول گیتی ده خوارد و به نیو کیتل و گۆره کاندایه شه له شه ل هات و شانی له شانم گیرکرد، به ده م شان هه لته کاندانه وه جیتی پت له ق ده کردم... وه ک ئه وه ی له شایی بین نه ک شین، وه ک ده عبایه کی سی لاق لیم هاته پیتش و وه ک ژنیکی مه کرباز لیتی پرسیم:

«باوکتانه... ها؟»

غه مگین و لال له و بالا خوار و خیتجه ی رامام، نه یه دزانی بوه ستی، په نجه ی شایه تمانه ی راده کیتشا و له ژیر لیوه وه گۆره کانی ده ژمارد و به سه ری ده کرده وه، لیتی تیک ده چوو... تی هه لده چۆوه... ترسام... له چاوه کانی... پرتشگیتیکی سوور که ده یسووتاندم... له گۆچانه که ی ده ستی، له پرسیاره کانی، له گومانی... له نیگا برسی و شه هوه ت رژینه ی که تیر ئاسا ده یگرته سینه و مه مکی کراس و سوخمه در ی خوشکه کانم، لیوانی خو ی ده کروت و پشیله ئاسا سمیلتی ده لسته وه، له ترسان زوله یخا و سارا-م ده قه بیلتی کرد، ئه سپه عه ره بیه که ی باو کم که رخت و ره شمه ی له عه جه م بو ده ینا، قه وچ و قه راسه ی زیوینی له قه پۆز ده به ست، ئه و ئه سپه ی باو کم ماین و جوانوی به که ل هاتوی بو ده هانی و له ته ویله که دا تیتی به رده دان و ده یکرد به سه ی رانی خو ی، که ئه سپه که ی ده په ری باو که شاگه شکه ده بوو... ده یقروانده... براو خوشکانیشم له پشت په رده و په نجه ره و کونی درگا و ده لاقه کانه وه به شه ر ده هاتن، قژی یه کدیان راده کیتشا نو قرچیان له سمت و لارانی یه کدی ده گرت، ئه میان سیخورمه ی له وی دیکه ده دا، گازیا ن له قوول و شه پیلکی یه کدی ده گرت، خوین داده چۆران و به خویان نه ده زانی، هه ره که و عه زه تی بوو جی به وی دیکه له ق بکا و خو ی گو ی له حیله ی ئه سپ و نرکه ی ماینی لیتک ئالا و بگری.

وه ی له و دیمه نه ی گر له هه نا و به رده دا، ئه و خوشکانه شم که په رکه م داربوون هه ر که گویتیا ن له و حیله یه ده بوو... ده یانزانی حیله ی پر له تاسه و شه هوه تی ئه سپی باو که یه... ده رجا ل ده بوورانه وه.

پتیم وت:

«کاک ی زتیوان هه تا زوه بیخه سینه... ئه م مه زاره پیروژه و با تکه ی شه هوه تی نه رژیته سه ر کیتل و گۆره کان... تکات لی ده که م بیخه سینه»

بئ دوو دلّی و زالمانه له بهر چاوی ههر هه موومان دهستی راستی که دهله رزی سووکی، ماریکی پینج زمان ناسا له نیو گه لی ئه سپه که ده می کرده وه، به دوو بریسکه ی سوور چاوانی درهوشانه وه، لیکیکی چه ور به لالیوییه وه ده زوله ی ده کرد و... ده کشا و نه ده گه یشته سهر زه وی... به یه ک شپوه و ئاراسته چاوانی زیوان و ئه سپه که تیک ده سووران، پتر سهنگی خسته سهر لاقه ساغه که و خوئی خیتوانده بن سکی... غه فله قی لی هینا و ههر دوو هیلکه ی گوونی ئه سپه که ی به شاده ماره کانه وه قرتاند، خوینیکی گهرم به سهر گۆره کانداندا فواره ی کرد و ته شک و تیریتی له خویندا سوور کرد، ئه سپی تاین له حه ژمه تانا حیلاندی و هه ستایه وه سهر پاشووان، که وته سمکۆلان و گۆزپکی ده کوتایه وه، حیلای ناسازی ئه سپه که باوکه ی له مردن وئاگا هینا و تیفیکی له مانگ و ئه ستیره کان کرد، ده نیو گۆره که دا سی جارن داچله کی و... تاویک و سره وت... خه وت... مرد... ههر ئه و شه وه بوو- زوله یخا- ی خوشکم بی شهرمانه چاوی بری بووه دهستی تووکنی زیتوانه که له و حه لّی گه مه ی به ههر دوو هیلکه که ده کرد و سه بری ئه می ده کرد، دوا جار مانی گرت و وتی:

«کاکه من ته و او... نایه مه وه حه ساره که... لیتره ده بم و ئاگام له گۆره که ی باوکم ده بی»

به بزوه له زیتوانه که راماو به عیشه وه پیلووی چاوانی داده کشان، زه رده ی هه وه سیکیش نیشه سهر لیوانی، زه رده یه ک که به ته نها له سهر سیمای زیوانیکی و ئه رژه نگ نه بی نانیشتی، پاسه وانی مردوه کان... هه ی له عنه تی... توش پرۆ... ئه سپیکی خه سیوو خوشکیک... دوو... ده خوشک له بری بی دهنگیت... بارمه ته ی له گۆرنانی تاوانی نیوه شه وم، له ته ک باوکمدا به نه فرته بیت هۆ شه هوه تبازی رهنگ مردوو... بی شهرمانه ههر پینج په نجه ی دهستی راسته ی به خوینی، خوینیکی تیکه لّ به شه هوه تی ئه سپه که، سوور کرد و به دهم په نجه لستنه وه پیتی ده وتم:

«بیخۆ... ساف شه هوه ته... بیخۆ با وهک ئه سپ بپه ری»

ئه سپه که ههر ده یحیلاند و ئه و ناوه ی گیره کرد، خو له وه دا بوو که لله ی سی چوار له خوشکانم بپه رتینیت که خو یان له خو لّ و داروبه ردی سهر گۆره کان و ه رده دا... گه ره کیان بوو خو دوا بخهن و نه یه نه وه حه سار... به و غه زبین و خو له خو لّ و ه رده نه ته و اوئی مندالّ بپوونه وه.

ناشتمان و گه راینه وه... شه که ت و ماندوو... به دهم گریه و خه نینه وه گه راینه وه... سهر م هه لّیری مانگ سیمای باوکی ده نواند، له و دیو په لّ هه وری سپیه وه سهره تاتکیتی

ده کرد، دوا ئاوړم له گۆره که دایه وه... هه ندی له خوشکه کانم له ته ک سه گ و پشپله و سمۆره و کۆتر و مه میون و رتیبیه کانداندا غه زبین و نه گه راینه وه... کاروانی باوک کۆزه جوولّا و به ری کوه ت و ئه وان خو یان له پاشدا، هه ندی له و زر دایکانه ی به ناوی ته وانه کردی فاتیه حه وه خو یان ده گرخانده... وه ی له رمانی ته و یله کان و شکانی قه فه زه کان و رووخانی هیلانه کان و خامۆشی حه ساره که مان... هه یچ کام له فرنده بی ناوه کان و خه لّقه نده به ئه مه که کانی گۆره که یان به جی نه هیشته... کاروانم ده نگ دا و گه راینه وه... که وتینه دوا یان و له په تک و گوربس و زنجیر و ته وقی ملیان نه وی بووین و رامان کیشان... به دهم چه پله و فرکانی به رده وه مه له کائمان هه لّده فراند... که سهر م هه لّیری په لّ هه وره کانیش شپوه ی فرنده و ده عباکانی باوکیان ده نواند... ملیان نه ده دا و... پتر ده غه زبین.

چریش ناسا به خاک و خو لّه که وه نووسان... بوون به هه لّقه یه ک و به ده وری گۆره که دا شووره یه کیان دامه زرانده... باز نه یه ک و... دوو... سی و... ده... هه ر خو م ته نییا مامه وه، کاروانه که وهک ته زیت حیککی هه زار و یه ک قل پچرا و ده نکه کانی هه لّوهرین... ئاواهی خوشک و براکانم له ده ست چون، چا و راوم لی کردن... بی هه وده بوو... یه که یه که به دهم رتیه خو یان دزیبه وه، له کاروان داده بران و خو یان له ژیر که پکه شاخ و ژیر درهخت و کونه ئه شکوه ت و ده و نه ی چرو که لاوه کانداندا شارده وه، له نیوه ی رتی گه راینه وه دا زۆریان په ویان کرد، ره دوو که وتن، سه بریان هه لّگرت، هه رزه و تازه بالّق بووه کانیش له ترسی خوینی باوکه سهر ی خو یان به که رته شاخه کانداندا ده دا... تا ئه و حه لّی ده بوورانه وه، کچه کان به شوولکی ته رو تووترک لیکدیان ده دا...

گه رامه وه حه سار... به سهر ئه وه دا چومه وه برا ترۆ کراوه کانم له ژیر به رگی سه بر و سه مه رده ا له سهر میرات به شه ر ده هاتن، هه ندیکیان به زمانیک ده و ان که من له یه ک وشه ی نه ده گه یشتم، ههر یه که و زمانیک... که لیک حالی نه ده بوون پتر و پتر دهنگیان هه لّده بری... به دهم هات و هاواری ته وانه وه شووشه ی په نجه ره کان هار په یان ده کرد و ده رگاگان یه ک ته خته ده که وتن... ئاوی نیو بیره کان وشکیان کرد... نه مه ناسین... که چی له هه مووان پیرتر هات و دهستی خسته سه رشانم... به دهم قسه وه برۆکانی هه لّده ته کاند، تاکه که سیک بوو له وان که به زمانی من قسه ی ده کرد، هاواریکی دلیرانه ی لیکردن که ئیدی ئه و شه ره سه گه با بهس بی له سهر میرات به شکردن، ریزیکردن و فه رمانی پیکردن که هه مووان پشتم تی که ن... پیتی وتم- «ههر هه مووان برای تو ن و باوکه لالی کردن...»

به په له کراس و کورته کی بی داکه ندن و وتی:

«نیشانه‌شیمان ئەوە تا... لەو داخ و کۆنە برینانە‌ی سەر پشتیان وردبەرەوه...»

ئیدی نەدەکرا براوایان پێ نەکەم... دەروازە‌ی هەمیشە داخراوی هەسار کەوتە سەر پشت و... شەو رۆژ و... دەبەها پیاوی سمبۆل بایرە و غەریب و نا ئاشنام بینی... ترس بوو یان بۆنی ئەو پیاوانە هەساری دارماوی ئاوەدان کردەوه... من دەمزانی ئەوانە‌ی هەلەتەش بوون هەر دینەوه... نەدەکرا دەریان کەم... هەر یەکەو لە پەنایە کدا. لە ژێر درەختیکدا، لەسەر دار و پەردووی بەسەر یەک دارماوی ژوواریکدا دەستی لە ملی یەکیک لە خوشکەکانم کردبوو، باسکی لە ناوقە‌ی زێ دایکیکم وەرینابوو... دەلەنگییه‌وه... مەلچە‌ی ماچ هەراسانی کردم... قریبە‌ی پێ لە ئۆخژن... ئاخی پاش عومریک لە هەسەرەت... دوو دوو، بەنۆرە، بەکدیان شۆر دەکرده‌وه نێو ناعورەکان، ئەوانە‌شی کە تاز ئازەبەیان دەرکردبوو بەتوتی کراسیتی تەنکەوه لە هەوزی گەورە‌ی ناوە‌راستی هەساردا ئاویان بەیە کدا دەکرد و زەندە‌قی ماسییە‌کانیان دەبرد، ختووکیە‌یان دەهاتنی و دەتریقانە‌وه وەختی گێژدەبوون و ساتە‌یان لە بەلەک و پانی کچە‌کان دەکرد...

بەدوای خۆمدا تەرمی خالییم رادەکێشا... لەو قیامە‌تە‌ی ناو هەسار و سەر پێگاکان ورد دەبوومه‌وه، کەس شەرمی لە من نەدەکرد، هەر بەئەنقەست تەرمە‌کەم بەنیو ئاپوورە‌ی خەلقە‌ندە‌کانی هەساردا رادەکێشا و جووتە تیک ئالاکانم لیکدی دەکرد، ئەو تەرمە‌ی بۆنی خوینی تەر و گەرمی باوکە‌ی لێ دەهات... چوومه‌وه سەر ئەو هەوزە‌ی خوشکە‌کانم لە تەک دۆستە‌کانیان مەلەیان تیدا دەکرد... تەنۆکی فرمیستک و ئاو بەسەر پوومه‌تیانە‌وه لە ژێر پۆناهی لەرزویی ئاسماندا دەبریسکایه‌وه... هەردوو دەستی خۆیناویم لە ئاوی هەوزە‌کە وەردا... وەلێ بیری بێر پەلە خوینە‌کان لێ نەبوونه‌وه... نەشۆران... بەهەردوو چەپۆک لە ئاوە‌کەم ددا، هەوزە‌کەم بەگێژە‌نە خست و ماسییە‌کان دەنیو شەپۆلە‌کاندا ون و گێژبوون... هەردوو دەستم بۆ ئاسمان هەلبیری و شیتانە‌ بەو حەوشە‌دا وەک میزراح دەخولامه‌وه... ئیدی تەواو... تیاچوم... وە‌ی لە شایبی سەرفرازی و ترسی بەلەزەت و دلە‌راوکیی باوک کوشتن، لێرە و لەوێ بەنەرمە‌ غار کەوتنە دوام... بەچاوانی پێر لە قین و ئەوپە‌ری خۆشە‌ویستییه‌وه دیکە‌تیان ددەم، دەیانوت: «سوپاس بۆ تۆ هۆ برا نەبە‌رده‌کە‌مان، نەفرەتت لێ بێ هە‌ی سپلە‌ی باوک کوشته‌.»

ئەو شە‌وه‌ بۆنی کوشندە‌ی خوینی باوک و هەوزی پێر لە چلک و ئارە‌قە و شە‌هوەت هەراسانیان کردم... ئای لەو کە‌رنە‌قالە‌ پێر لە خەم و خۆشی و هەسەرەتە، وە‌ی لە شە‌وانی لەزەت و ساتانی عەزە‌تی و خوشنوودی و قریبە‌ی رە‌هاو شاگە‌شکە‌بوون، کە گزنگیشی

دەدا... تا دەمه‌و ئیوارە‌ دادو فیغان، سینە‌ کوتان، قژ رینە‌وه، هاوار و نە‌عەرەتە، وە‌ی لە دەردی گرانی باوک کوشتن... ئیتر چۆن چۆنی بژین؟ ئاخر... ئیمە‌ رها‌تیبوین، بە‌یانی و ئیوارە، لەسەر شریخە‌ی قامچی و وژە‌ی گۆچان و حە‌یزە‌ران، بریسکە‌ی خە‌نجەر و تف و نە‌فرەت و جینپو و خە‌ساندن، کێ لەمه‌ودوا بە‌رگە‌ی تە‌ویله‌ی خامۆش دە‌کری، کولانە‌ی کپی سە‌گە‌ هە‌رە خۆشە‌ویستە‌کانی باوکە، هە‌ساری سیخناخ لە دایک و خوشکانی هە‌سەرەت کێش، هە‌ناسە‌ سارد، ئەوانە‌ی لە ترسی روحی باوکە‌ رە‌دوو نە‌کە‌وتن، ئەوانە‌شی کە شە‌وانە‌ دە‌چوونە‌ پال پیاوی بازۆ‌لە‌ ئەستور و پێ پان، ئەوانە‌ی شە‌رمیان لە من نە‌دە‌کرد و دە‌نیو هە‌وزە‌کە و سەر شۆرکە‌کاندا بانگی پیاو نە‌ناسە‌کانیان دە‌کرد تا پشتیان بشیلن، دە‌ماری کۆ‌لنجیان بۆ بگرن... ئەو پیاوانە‌ی دوا‌ی دارمانی شوورە‌کانی هە‌سار دزە‌یان کرد... دە‌بوو هەر خۆم دلێ ئەو خوشکە‌ دلشکاوانە‌م بە‌مه‌وه، کە پاش پە‌شیمانی لە رە‌دوو کە‌وتن... یە‌کە‌ یە‌کە‌ وە‌دەرکە‌وتن... بێ دە‌نگ و چاو بە‌فرمیستک دە‌چوونە‌وه کونجی ژوو‌رە‌کانیان... هێی رابی جوانکیله‌... خۆزگە‌ دە‌مزانی لە‌گە‌ڵ باخە‌وانە‌کە‌ وان لە‌ کوی؟ ئاخر لە‌ چ ئە‌شکە‌وتیکدا خۆتان هە‌شارداوه، لێم گرد دە‌بوونه‌وه و دە‌یانوت:

«هۆ‌کاکی ناپاکمان... رۆ‌لە‌ی جە‌ریه‌زە و هە‌لبەرست... تۆ چیت بە‌ئیمە و بە‌خۆت کرد؟ فریامان کە‌وه... فریای خوشکان و دایکانی هە‌میشە‌ نە‌گە‌تت، هە‌میشە‌ دۆ‌راو... ئیمە‌ هە‌موو بی‌ری دە‌کە‌ین... کوا چیت لە‌ باوکی ع‌گید و چە‌لە‌نگمان کرد؟ کوا چیت لە‌ می‌ردی می‌رخاسمان کرد؟ لە‌و پیاو‌ی منالی ناو بیتشکە‌یان پێ دە‌ترساند، ئە‌و پیاو‌ی چا‌پوکت‌ترین سوار و چات‌ترین حە‌یران بی‌ر بوو... نیشانه‌شکینتی بزما‌ری هە‌لدە‌گرت... ئە‌وه‌تا هە‌سار بێ ئە‌و چۆ‌ل و خالییه‌، ئاشی ئاو لێ برا‌وه، بە‌تال لە‌ سە‌گ و پشیلە‌ نازدارە‌کانی، کوا حیلە‌ی ئە‌سپ و چریکە‌ی بولبولە‌کانی... تە‌واو... تۆ نا‌ئوم‌ی‌د‌ت کردین، ئە‌وانە‌ی دینە‌ نی‌و پێ‌خە‌فە‌کا‌مان هە‌رگیزا و هە‌رگیز پیاونین... بە‌دە‌م دە‌ربری رازە‌وه دە‌گرت، بە‌سەر بابو‌چە‌کا‌مانا دە‌کە‌ون و بە‌روپشتی دە‌ستمان دە‌لسنە‌وه، کوا کە‌س نە‌ما دوا‌ی باوکە‌ بو‌یری بە‌قامچی لە‌شی سارد و س‌رمان نا‌گ‌ری‌دا، پیا‌ویک... نی‌ریک لە‌م هە‌سارە‌دا نە‌ما بە‌حە‌یزە‌رانە‌کە‌ی کە‌فە‌ل و لا‌ران و بە‌لە‌کمان شین و مۆ‌ر بکا، وە‌ی بۆ نی‌رە پیا‌ویک جینومان پێ‌ بدا، سوکمان بکات خۆ‌مان فری‌ بدە‌ینه‌ سەر پێ‌لا‌وه‌کانی و ئە‌و تیمان هە‌لدا، نو‌وکی کلا‌شە‌کە‌ی لە‌ جۆ‌گە‌لە‌ی هە‌ردوو مە‌مان و ژێر چە‌ناگە و نی‌وگە‌لمان گیر بکا، زە‌لامیک هاوار بکا و دپۆ‌ ئاسا بنە‌پینتی، عە‌رشە‌ی فە‌لە‌ک بە‌رزینتی، هاواریک لە‌ هاواری باوکە‌ بچتی، ئە‌و هاواری نە‌ک هەر دە‌رپێ... بگره‌ ژێر کراس و کە‌وشە‌کانیشمان پێ

تهرکا... کوانی خو پیاویک نه ما تفرمان لی بکا... تفرمان لی بکا و نه هیلتی به دهه سماال و ده سرۆک بیسرینه وه... هزار حهیف و مه خابن... دواى ئه وه که له مێرده کهس نه ما پشیله نیره کان بخره سینتی، وای له خوومان نه گبه تی... هه ناسه ساردی... بهخت رهشی... بی که سی... ههش به سه ری... بی سی به ری... پیاو نه ما و امان لی بکا به چیره وه، له ژیره وه... به دزیه وه خه ون به حه رامه وه ببینن، به ههر چیه کی که شه ی تان پتی خو شه... وهی له ده ست تو برا که مان... خوا خیرت نه نووسی و جیت جه هه ننه م بی که له خه ونی خو شت کردین... تو ده ستخه پوت کردین... ئاخه ئه و پیاوانه ی ده هاتنه نیو خه ونه کافان سه ده ها جار له م گامیشه نه جوامیر و قوژتر و که له گه تتر و بو ن خو شتر بوون... چیمان لی ده که ی نویره ی حه سار... بو تو ی چۆل ده که ی... ئه م میراته با هه ر بو تو بی، حه ساریک که عگید و که له مێردی وه ک باوکه ی تیا نه مینتی سه د جار ان چاتره بی به کاوله ئاش و... هیلانه ی شه مشه مه کویره و کونه په پوو...

پوژان و او... شه وانیش، نازانم بو، ما چیان ده کردم... نه تیا ده گیسانه وه نه ده حه سانه وه... نه یه که جاریش په ویان ده کرد، تاوی کوچ و تاوی ده گه رانه وه، هه ر خوشک و برایه کم سویندی ده خوارد که تا دنیا ماوه سه ر به و حه ساره دا نه کاته وه... وه لی درو یان ده کرد... ئه وانه ی له سی به ری خو شیان ده ترسان... به ر له کوچی ئه به دی ئه و شووره یان ده پرماند که به ده وری حه ساره که دا من و باوکه و کوره کانی دیکه ی هه لمان چنی بو، واقه له دامینتی دایکی که مه وه هاتبا ئه م شووره یه کی تازه ی... دیوار تیکی دیکه ی به ده وری حه ساره که دا هه لده به ست، دیواری کچ له هی کور بلندتر... ده گریان و روومه تی خو بان داغان کرد... به ده م هه له که سه ماو ناله وه ده کروزانه وه: چی له حه ساریک بکه ین که دیواره کانی. کاربته و شه قلنه و په نجه ره کانی، په رده کانی، ده رگا و قه مته ره و ته ویله و ئاخو ر و هیلانه و قه فه زه کانی تیک شکان، رمان و هه لته کان، دران... تیا چوون... ئیمه ش تیا چوون کاکی نامه ردمان... شه وانه له پاش مه ستی و مریوون... که وتنه سه ر ئا و له گو می له زه ت... هه ر هه موو ژنه قژ درێژه کانی حه سار رایان ده کیشام، له مه مکی شو ر و دۆدانه یی هه ندیکیان ده ترسام، تووله سه گ ئاسا قه فی قژ و بسکی لولیان له مه چه ک و ملم ده ئالاند و رایان ده پیچام، بی شه نگ و نائومید خو م ده دا به ده سته وه، ئه گه ر خو م راده پسکاند پیاوه غه ربیه کان و که له له پووته کانی ناو حه سار وه ک به رخی قوربان ی له عه ردیان ده دام و به رزه فتیان ده کردم، خوشکانم گه شگه و چه مو له یان لی ده نام... له سه ر له پ و هه ردوو ئه ژنو... ده یان برده مه وه سه رگو ر ی سه رگو ر ی باوکه تا له و ی هه ر هه موو

به یه که وه، نیر و می، بنالین و... ده بو له و ی چتو شینیک بگێرین... له وه به ریش... له ته ک مه زاره که - سارا - ی خوشکم هه موو جار ی له باوه شی زیوانه که راده چه نی و له دووره وه گری و قه فی زولف و شابسه که کانی ده کرده وه، زیوانی شه ل و ده عه جانی به گه ل و گونی رووته وه دواى ده که وت، ئه سپی خه سیویش له ژیر سی به ری دار ئه ر خه وانه که به دوو چاوی گه شه وه سه یری ده کردین... بو مه رگی باوکه و هه ردوو هیلکه ی گونی ته قیوی خو ی ده گریا... سه رکۆت و بی خوا س و سینه والا... ره شه باش به راست و چه پدا ده بیردین... خو ل و تو زی سه ر گو ره کانی ده کرده چاومانه وه، بارانی به لیزمه ی فرمی سک خو لی سه ر گو ره که ی ده کرد به قوره سوور و ده مان شیا، ئاز له خو شه ویسته کانی شی له و گو رستانه چه په ک و دووره هاو ده رد له گه ل ئیمه دا ده گریان، دواى ده به ها شه و هه ر هه موو ئه سپ و هیتسه ره کانی له ریوون، سه گ و پشیله کانی گه ریوون، سموره کانی کویریوون، بولبوله کانی یه که یه که ده نووکیان هه لوه ری، که رویشکه کان چوار په لیان به زه وییه وه نووسان، مه میونه کان ببوونه میوه ی وشکه وه بوو به سه ر دره خته زه کانی نیو گو رستانه که وه، نه ئه سپ هیزی مابحیلینتی، نه بولبول بچریکینتی، نه پیشله بمیاوینتی، نه سه گ بوهری، نه کوتر بگمینتی... برسی و تینوو... ملکه چ و نیوه مردوو... تاریکه شه و ی بوو که دیان پشیله کان له برسانا بولبوله کان ده خون، سه گه کانی سموره و کوتره کان، ئه سپ و هیتسه ره کانی جگه له خو لی ساردی سه ر گو ره کان هبچیان شک نه ده برد، نه تده ویرا ده ست بخره یته سه ر پشتیان نه با چوار په لیان بشکی، ئه و مه میوونانه شی که مابوونه وه گه لایان به دره خته کانه وه نه هیتشت...

دوچار... له شه ویکى تاریک و نووته کدا... دواى خه وتنی هه ر هه موو کچان و ژنان و کوران و پیاوان و منالان و خه لقه نده کانی نیو حه سار خو م دزیبه وه و به هه له داوان خو م گه یانده سه ر گو ره که ی، جگه له هه ندی ئیسقانی شکاو و پاشماوه ی گوشتی جنراو و خوینی وشکه وه بوو که میتش و مه گه ز ره شمالیان له سه ر کردبوو هیچی دیکه م نه دی، که چی سه گه نه گریسه کانی هه ر له دووره وه دوزمنکارانه تییان ده روانیم و زمان ی خو بان ده لسته وه، چاویان به چاوانی باوکم ده شو به اند، چاوانی زه رد و بریقه ی رق، ته یار و ئاماده چاویان له من نه ده تروکاند، له هیکه وه تیکرا له سه ر یه ک ریتم پیم وه رین... نه زیوان و هئاگه ات و نه خوشکی بی وه فام له باوه شیدا... وه ک بلتی هه ردوو به ر نه فره تی باوکه که وتبن و مردبن... وه ی له توخمی ژن... چۆن دل ی د ی له ته ک گو ر ی باوکه ده ست له ملی مجیو ر تیکی و نا شیرین بکا... له وه دلنیا بووم تا مردوو ه کانی شی له ترسی ئه و زیوانه

ناویرن شهوئیک له شهوان لهو گۆرانه بینه دهړی... ئهو قومون خواره شهوان له قریوه و قاقای هوه سبازانه ی پیاو چاکی ههزار سال له مه و بهر مردووی وه ناگا دیتنا... ناهیلجی تا قیامت هه لدهستی ئهو پیاوه ماندووه توژیک بسره وی... ده جاران پیم وت:

«خوشکه چاکه کم... وهره وه حساره که... با بهر نه فره تی کتوپری باو کم نه که وی»

که وام دهوت زیتوانه که وهک بینی ئاو ده له رزی و سه ری که پوری سوور هه لده گه را و زهنگول زهنگول فرمیسک و ئاره قهی ده رزانه سه ر گوره که و شیتانه هه ره شه ی لی ده کردم:

«یا من یا تو... گهر پیاویت بیسه ره وه... دروزن... تو که ی ئه وه نده باوکت خویش ویستوه... تو وره م که ی... هه ر هه موو حساره کانی دیکه ت لی گاله ده دم»

«سارا... دایکت خهونی دیوه... ئه م پیاو چاکه پیی وتوه تا زوه کچه که تان لهو زیتوانه بستینه وه... دنا من لهو مه زاره بار ده کم»

«ئاخر منیش لی بگه ریم... خوشکه که ت نایه ته وه»

له «سارا» پامام... چاوه کانی نکرده وه... بی دهنگ و مات خوئی له پشت زیتوانه که ده شارد وه... که تهو بهرز و بلند... زیتوانه که له چاو ماینه ژنیکی وهک سارا له مه ریکی له ر ده چوو... گهر بمزانیایه ئه وه یه چاره نووس... سه د جاران راده مام بهر له وه ی خه نجه ری یه کم بوه شینم...

«به گویم بکه... هه ر شه ویکه و له شیرین خه ودا هه ردووکتان ده کوژی»

«بی ئاوه ز... ئیره نه مه زاره و نه ته ره ماش»

«ئهی تو مجیوری چیت؟»

«من مجیوه ی ئه سپه توپیوه که ی باو کم»

«حالی نیم»

«چل په نجا سال له مه و پیش باو کم سه ر قافلله چی ده بی و ده گاته ئیره و ئه سپه که ی ده توپی... هه ر لی ره ش ده ی نیژی... له سه فه ری دووه میدا گوره که ی له مه رمه ر هه لبه ست»

«ئه وه نده خویشی ده ویست؟»

«پتر له خویشی وستی باوکت بو ئه سپه عه ره بیبه که ی خوئی»

«که واته نه ئه سحابه یه و نه غه زای کورده کافره کان»

«نه خیر... له سه فه ری سییه م و چواره مدا پؤل پؤل خه لکم بینی ژن و پیاو بو نزاو تکا و

دوعا دینه سه ری... ئیدی که گرانی گه وره هات... باو کم له سه ره مه رگدا به گویمدا چرپاندی: کوری شریتم وه ختیبه تی... تا به لا پتر بی بو دوعا و نزا سه ر گوری ئه سپه کم قه له بالغتر ده بی»

«به لام له باوانه وه ده گپنه وه ئا ئه م مه زاره عومری هه زاران ساله»

«درویه که و... هیچی تر... جوانی هه ردرویه ک له وه دایه تا زه من پروات ده بی به راستی»

«ئه م حیکمه ته له کوپه فیر بووی؟»

«له م مردووانه ی به دم عه زابه وه نیوه شه وان ورینه ده کن»

«تو ده زانی چند ناشیرینیت»

«به لام خوشکه جوانه کانی تو شه یدام بوون»

«شه له ی له عنه تی... تو هیچی دیکه ت شک نه برد جگه له پاسه وانی گورستان؟»

«با... ده متوانی بیمه حساره که ی باوکت و خزمه تکار تیکی گرگن و خه سیو بوومایه»

«بو ئیستا چیت؟»

«پادشای ئه م گورستانه م... تو چیت؟ سه یری خو ت که دوای دارمانی حسار تو کیتی؟»

هه ر ئه و شه وه ده مخواست هه ردووکیان بخنکینم، بیانکه مه خو راکي سه گه کانی باو کم، تاوم دا ده ست له خنخنو که ی زیتوانه که ی بنیم... که چی ده رحال سه گه کان به پرتا و به رده میان لی گرم، سه رم هه لبری و گورستانه کم پشکنی... نه... جگه له گوشت و ئیسقانی هیستر و ئه سپه خه سیوه کان هیچی دیکه م نه دی، لی ره و له وی ده نووکی بولبول و که ولی سموره و ریوی، ددانی زور و... که لله ی سه ری هارای که رویشکه کان که وتبون، دهنده و په راسووی زهق و زویی بی گوشتی ئه سپ و هیستر و ماینه کان ببونه شووره یه کی تر سناکی گوره که ی باو که، سه گه کان... تانجی و تووله کان زاو زیبان تیدا ده کرد، جگه له لاشه ی مردوه کان که وان ده بی له ژیر گل و خو لدا هیچ نه ماوه لهو ناوه... لهو گورستانه دا بیخون، تو بلجی دوا جار له برسانا په لاماری من نه دن؟ نه فه ره ت له خوینی باو ک که به ده ستمه وه مه بیوه و به هیچ ئاو یک ناشو ریت، هیچ تیزابیک پاکي ناکاته وه... خودایه من چیم کرد به خو م؟ کشامه وه... هاتنه پیش... ویکرا لموزیان بو دریز کردم، لموزی خویناویان، بونی ئه و خوینه ی به ده ستمه وه هاری کردن، گه مارویان دام، که و تمه نیو هه لقه و بازنه ی سه گه نه گریسه کانی، ته کانیک و تاوم دا... بی هووده بوو ده ریا ز بوونم... ئه م هه همیشه ده یوت:

له‌و شه‌وه‌دا بوو که مانگی دوژمن‌کاریش خۆی له من شارده‌وه... من رام کرد... که ناوړم دایه‌وه بینیم سه‌گه‌کانی باوکم به‌دوامه‌وه له غار نه‌ده‌که‌وتن، زه‌حمه‌ت بوو بزائم به‌چ ناراسته‌یه‌ک هه‌لاتن ده‌مباته‌وه سه‌ر پتی نه‌جات... هه‌ر زوو تاریکی لوولی دام و خستمیبه‌ نیو‌که‌ند و قوژته‌کان، ناوړم ده‌دایه‌وه... له‌ژیر بارستایی نه‌و تاریکیه‌شدا که‌لبه‌ و ددانه‌کانیان ده‌بریس‌کانه‌وه، زمانیان له زه‌وی ده‌خشانند و بۆنیان به‌خوینمه‌وه ده‌کرد، چوار په‌لیان به‌ر زه‌وی نه‌ده‌که‌وت... له من وایه‌ ده‌فرین... من هه‌ر پامده‌کرد... باران بوو به‌ه‌فر و دایکرد... له‌سه‌ر به‌فره‌که ره‌تم ده‌برد و ده‌خزام... مه‌وداکان فیلیان لێ کردم... که‌وتمه‌ نیو‌ چه‌ندین گوند و شار... ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ی ماله‌کانی له من داخرا‌بوون... بی هه‌وده‌ بوو ته‌قولباب... کوژانی چوژ... شه‌قامی بی مه‌ردووم... شه‌و راوی ده‌نام... شه‌و به‌ری پی ده‌گرتم... ناسۆیه‌کی قه‌ترانی چاوه‌رپی ده‌کردم... نه سه‌ره‌تای هه‌بوو... نه کوژایی... به‌گه‌لێ دارستان و بیته‌لاندا تیژ تیپه‌ریم، گه‌لێ چه‌م و رووبار و جوگه‌له‌م بری، تاوی ده‌که‌وتمه‌ نیو‌ چالی به‌فر و تاوی له لمی بیابان ده‌چه‌قسیم... ته‌کانم ده‌دا... ناسمان به‌هه‌موو هه‌ساره‌کانیبه‌وه ده‌نیو‌چاواندا ده‌خولایه‌وه... تاوی به‌سه‌رمدا داته‌پی و تاوی لیم دور ده‌که‌وته‌وه، تاوی ساقه‌م له کیلی گوژه‌کان ده‌کرد و تاوی به‌رده‌لانی ناو دۆل و شاخه‌کان... کوا کلاوی سه‌خره‌جن؟ خودا ونم که‌ی ده‌نیو‌هه‌وره‌کانت، بنی ده‌ریا، هه‌لمده سه‌ر یه‌کێ له نه‌ستیره‌کانت... بکه‌ به‌ به‌ردیکی سارده‌وه بووی نیو‌یه‌کێ له گرکانه‌کانت... نه‌وه‌یان ته‌نها شه‌ویک بوو یان هه‌زار شه‌و که من نیو‌چه‌وانم دا به‌ دار و به‌رد و دیواردا، ره‌تم ده‌برد و خۆم به‌قه‌دی دره‌خته‌کان ده‌گرته‌وه، به‌نیو‌ده‌غل و کیلگه‌ی بژار نه‌کراو له درک و دال، باخ و بیستان، تاوی پیش سه‌گه‌کان ده‌که‌وتم و تاوی پاش، ته‌م و مژ لوولی ده‌دام و ده‌خزامه نیو‌باوه‌شی تراویلکه، له ناوی کانیاوه‌کان رووخساری خۆم ده‌دی، شیوه‌م شیوا، سه‌رم سپی و رووخساریکی پر چرچ و لۆچ و ژاکاو، بالایه‌کی شکاو، ده‌بوایه‌ گیاوگوژی پی ده‌شت و قه‌وزه‌ی نیو‌گو‌ماوه‌کان خۆراکم بی... ده‌جاران به‌ده‌م بای غاراهه‌ گه‌رامه‌وه سه‌ر شوین پیسه‌کانم خۆم... خودا من چ گونا‌هیکم کردبوو... نه نوژم چوو و نه رۆژه‌کانم بواردوو... ده‌نیو‌تاریکی‌دا چاوانی سوورتر له په‌نگر له من راده‌مان چه‌ندین لاشه‌ی بی سه‌ر ریبیان پی ده‌گرتم... له‌وه ده‌چی تا پیری په‌کم ده‌خا راهه‌دووی سیبه‌ری خۆم بنیم... تاوه‌کو سه‌گه‌کان نه‌مناسنه‌وه خۆم له خۆل و قوړ و خوین و هه‌رده‌دا... گریام و پارامه‌وه... من کوری نه‌و پیاوهم که ئیوه خوشتان ده‌ویست... ناچار... تاو ناتاوی له‌سه‌ر چوار په‌ل به‌سه‌ر

دار و به‌ردا و ده‌وه‌نه‌کاندا بازم ده‌دا، له وه‌رینی ناساز نه‌ده‌که‌وتم، خۆم ده‌خسته‌ نیو‌ نه‌شکه‌وت و کلۆری دره‌خته پیره‌کانه‌وه، گه‌لام ده‌پۆشی و به‌چلنکاو خۆم سواغ ده‌دا، ناوی چه‌م و رووباره‌کان ده‌یان‌شوژدم، تاوی له‌مه‌وبه‌ر نهم دارستانه‌ بۆنی به‌هاری لێ ده‌هات، که‌چی هه‌نوکه‌ وام له‌نیو‌گه‌رده‌لوولی گه‌لا زه‌رد و داڕژاوه‌کانی، تاوی له‌مه‌وبه‌ر نهم پیده‌شته سه‌وز و نه‌میستا وشک و په‌ژموورده، نه‌و چه‌م و رووباران‌ه‌ی به‌گه‌ژنه‌ و تاف تاف بوون، ئستاکی ماسیه‌کانی ژیر لم که‌وتوون... تو بلیتی من شملی شه‌ر بم؟ شیوانی سروشت له‌منه‌وه‌یه یان له سه‌گه‌کانی باوکم؟ کێ دارستان و رووباره‌کان وشک ده‌کا. منم... یان رۆحی باوکم؟ له‌ودیو‌هوت کپو و هه‌وت کو بۆنیان ده‌کردم، خوینم وشکی کرد زمانم له گو که‌وت... ئیتر نه‌متوانی هاواری رۆحی نه‌و بکه‌م تا قور‌تارم کا له سه‌گه‌کانی، به‌ده‌م غاره‌وه خۆم ده‌خسته‌ نیو‌گارپان و میگه‌له‌کانه‌وه... ده‌مووت: خویه‌ بکه‌ی به‌یه‌کێ له‌وه‌یوانانه، ده‌که‌وتمه‌ بن ده‌ست و پپی مه‌ر و بز و مانگا‌کان، لموزبان له پاشه‌لم گیر ده‌کرد، خۆم ده‌کرد به‌ شوان و گوانی میگه‌ل و گاران‌ه‌ به‌رله‌لاکان... ده‌یان‌ناسیمه‌وه، که‌ولێ ریبی و گورگ و پلینگه‌کانم ده‌کرده به‌رو بی هه‌وده بوو، جووتیک شاخی که‌له‌کتیبه‌کی کوژراوم له‌سه‌ر ده‌به‌ست و دادی نه‌دا... بی هه‌وده بوو... ویل گه‌رد و نابینا که‌وتمه‌ نیو‌ گوژستان، به‌نیو‌گوژه‌کاندا پی‌چاوپیتج ساقه‌م ده‌کرد، پر به‌ ناسمانی نه‌و گوژستانه‌ هاوارم کرد... نه‌ پیاو‌چاک... نه‌ نه‌سحابه‌ و نه‌ زیوان... نه‌ خوشکی بی مرده‌تم... نه‌ مرده‌وه‌کانی تر... هیچیان به‌هانامه‌وه نه‌هاتن، جگه‌ له سه‌دای قریوه‌یه‌کی ترسناک... قاقای باوکم که‌ سپری کردم... هیچم نه‌بیست، سه‌گه‌کانیش گوێ قولاغی قریوه‌که‌ بوون، تاوی رووه‌و گوژه‌که‌ وه‌رسووران‌ه‌وه، شاگه‌شکه‌ بووم... وتم ئیتر ته‌واو... سه‌رفراز بووم... من رامکرد... دیسانه‌وه ره‌شه‌با... باوو‌یوران... زریانیکی شیت به‌رومدا هه‌لیکرد، سه‌گه‌ هه‌وشاریبه‌که‌ له‌سه‌ر گوژه‌که‌ وه‌رکه‌ت و نه‌وانی دی ره‌دووم که‌وتن، بالیان لێ رسکا بوو به‌سه‌ر کیله‌کاندا بازبان ده‌دا، ره‌شه‌با جله‌کانی له‌به‌ردا دریم، قوړ و چلپاو و به‌فر که‌وشه‌کانی دا‌رزاندم، که‌وتمه‌ به‌ر ره‌حمه‌تی تۆف و زریانی نه‌و شه‌وه، ده‌توت مرده‌وه‌کان یه‌که‌ یه‌که‌ قاجم ده‌گرن، نهم گوژ هه‌لی ده‌دام بو نه‌و گوژ، هه‌ر ساقه‌م و که‌وتنیکم مه‌ودای من و سه‌گه‌کانی نزیک و نزیک تر ده‌کرده‌وه، نه‌وه‌یان تاوه غاری سه‌گه‌ل نه‌بوو... نه‌خیر... به‌لکو ره‌شه‌با به‌ناسماندا ده‌یفراندن، که‌لبه‌یان له من تیژتر ده‌کرد، به‌چاوان گریان ده‌باراند... گریک پاشه‌لی ده‌سووتاندم... قه‌پیان له به‌له‌کم... له پاژنه‌م گیر ده‌کرد، ده‌بوو ته‌کان بده‌م ده‌نا غه‌رقی قوړ و لیته‌ ده‌بووم، سه‌گه‌کان دوا سیپال و بوزرگیان له‌به‌ردا دریم، روت و

قووت له ژیر به فر و تهرزه دا، ترس بوو ته کانی پی ددهام، ههر دوو دستم ده خسته بهر ناوی باران... به شکو ئه وه خویبه خوینی باوکه له دهسته کانم بشواته وه تا چیترا راوم نه نین... بی هووده بوو... بی هووده... سهرم هه لیری و چراکانی حه سارم له دووره وه کز کز ده سووتان... هاوار و قیژه... ته په ته پی پیتی سه گه ل... راوه دووی دهنام... دهنگی باوکه بوو جنیوی پی ددهام... دهنگیکی ناساز و ناقولا... خوم دایه ده ست و ره شها و گه رده لولول، به لووره لوور دهستی گرتم... له دوامه وه ره وه ره وه گورگ و چه قه ل که متیار و تانجی و تووله تیکه ل به سه گه ل بوون... له سهر له پی ره شها به گه بشتیم... به تنگه تاوی له هه مسو دهرگا گاندا... به ههر دوو ده ست، به له قه، به کله له سهر... وه لی نه فسوسوس... نه خو شکه کانی دل به ردینم... نه دایکانی میهره بانم دهرگیان لی نه کردمه وه... هاوارم کرد:

«ژنانی حه سار وهرنه ده ری... واز له باوه شی دۆسته کانتان بپین، من بووم دهرگا کانم شکاند و په نجه ره کانم والا کرد... کئ له دیو به پرومدا ناواهی دایخستوون، هۆ منم برای جهر به زه و نا ئومیدتان... دایکانی هه میسه دیده تهر منم کوری هه له ته و تاوانبارتان... بهر له عنه تی باوکه که وتووم و هانام هیناوه ته بهر قسپیتان... ژنی چاک بن... دهرگام لی وکه ن... هۆ برا نامه رده کانم ئیوه وان له کوئی؟»

وای له خۆم ره نج به خه ساری... سه گه کان تا ده هات نزیکتر ده که وتنه وه، شوپن پپییه کانم هه له ناکه ن... نه وانیش نه وه تا، له و دیو، وان له نامیزی دۆست و میرد و دلخوازه خو نه شووره کانیان، نه وان مری و مهستی مه له ی نیو حه وزی حه سار... ده منرکاندا... جگه له سه دای نرکه و ناله ی خۆم و سه گوهری دوور و نزیک هیچم نه بیست... ناسووده بن... ئیوه بنوون و، با من گیرۆده بم... ملم نا... به دیواره کاند هه لژنام... پشیلهی تو قیو ناسا چنگم له دیواره کان گیر کرد و پیتی هه لگه رام... چوومه سهر شووره دارماوه کانی حه سار... سه گه کان له خواره وه لمووزیان بو حه وا بهرز ده کرده وه و ده حه پین... خۆم گه یانده سهر شاتووه که ی ته ک حه وزه که... به رده وام بهرد و داریان بو ن ده کرد... چی له خوینه بکه م خودا هاوار... به ددان... گاز له سهر گاز... به چرنۆک هه ر دوو دهستی خۆم زامار کرد تا خوینم داچوژی و تیکه ل به خوینی وشکه وه بووی باوکم بی... بی هووده بوو... له خوینی من رهنگ و بونی خوینی باوکمیان ناسییه وه... له سهر شاتووه که وه خۆم هه لدا به ناو چالیک، له چالیکه وه بو چالیک... هاتمه ده ری و ساکه ده شتیک... ساکه ده شتیک... ها لیره و له وی... به و شه وه جگه له منی باوک کوشته کهس نه ما بوو نه خه وی... به دهم غاره وه دۆلک دهدامه ده ست دۆلک، به نیو گه لی تونیلی تاریکدا تیپه ریم... ئەم گرد و ئەو زورگ و ئەم ته لانه... کەند

و له نند... چۆم و چه م و رووبار... زه نویر و زه لکاوه کان... ئەم ئەشکه ت و ئەو ئەشکه وت، ژیر ئەم که پکه شاخ و ئەو درهخت، قه د پالی سهخت و هه له مووتی هه لدیر... که ناری لماوی و خاکی به رده لان... پپیستی هه ر دوو بنی پیم به سهر دار و بهرد و درکه کانه وه جیمان... سه ره تا تال تال... پاشان قامک قامک مووی ردین و سمیل و سهرم سپی بوون... بوون به هه ودای دهم و ره شه با... ددانه کانم له نیو زیخ و چه و و لمی نیو به ست و جۆگه له کان جیما... په نجه کانم داریان و نینۆکه کانم به قه د درهخته کانه وه نووسان... چیم به خۆم کرد؟ وه ی له وه شه وه ی کو تایی نایه... نه هات... ئەم جار هه یان نه ئەستیره کان به ئاسمانه وه ن... نه مانگ ده دره وه شپته وه... به ههر دره ختیکه وه، پنچکیکه وه، به ردیکه وه، درکیکه وه په نجه به که م به جی ده هیشته، ددانیک، نینۆکیک، تاله موویه ک... تا سه گه کانی باوکم ده ستخه رۆ که م... فریویان دهم ریچکه ی بوئی نه و خوینه ژه هراوییه له هه وادا بزركم و هه له ته یان که م... ده بوو واکه م... وه لی نا... لیم بزر نه ده بوون و ده یان دۆزیمه وه...

له سهر فه رشی به فر په له ی خوینی ره ش و سوور جی ده مان... سه گه کان... تیکه ل به تانجی و تووله و توورگه کان لموزیان له و په له خوینانه ده خشان و ده هاتن... هانکه هانگی سه گه ل هه راسانی کردم... تف له به فریش... هه تا به فریش وه ک و باوو بۆران ره شه با و خوشکه کانم خیا نه تکاره... ره شه با بوئی خوین و گو شته که می به وساکه ده شته دا په رت و بلا و ده کرده وه و سه گه کانی ده هات... چوار په نجه ی دهستی راسته م هه لوه رین... په نجه م شایه تمان نه بی... نه ویشم خسته سهر به ردیک و به به ردیک وه ک تووله مار په راند... دوا په نجه م له وه دهستی که مشتووی خه نجه ره که یان گرت و کوتایه سهر شه پیلکی چه پی باوکم... وتم: «وانه بی له خوینه ئازاد نابم» بی چاره بوو... بیچاره... ویستم سه گه کان بژمیتم تا بزانم چه ندیان ون دهن و چه ندیان راوه دووم ده نین... که چی بارپیزه رفیلی له چاوه کانم کرد... تف له به فر و با و... بارپیزه ش... تف له و سروسشته ی دهستی ناپاکی خستوته ناو دهستی باوکم و خیا نه تم لی ده کا... به مه زه نده م ئەم دونیا به جگه له خۆم و سه ده ها سه گی هار و نه گریسی باوکم هیچی دیکه ی تیدا نییه... به عه رزه ته وه بووم بزانم ناخۆ بهر له وه ی که بیکوژم ژماره ی سه گه کانی چه ند بوون؟ وه لی نه ده کرا و مه حال بوو... ئەم خوئی و حه ساره که ی به چی پاس ده کرد؟ کئ زاتی ده کرد بیه رپیته وه نیو ئەو حه ساره؟ به نه فرته بن خوئی و سه گه کانی... ئەو جار هه ی که له هه نده رانه وه میوانیکی نازیزی بیچووه شیریکی بو هانی... پیتی وت:

«خۆزگه له بری ئەم بیچووه شپره تووله سه گبکت ده هانی...» که میوانه که ی به ری کرد...

سه د ههنگاو دوور نه که وتبؤوه که بیچوو شیره که ی کهل و پاچ کرد و فرپی دایه بهرده می سه گه کانی... که لیمان پرسى:

«بؤ و باوکه؟»

به دهم کوته گوشت خستنه نیو که لبه ی سه گه کانی له ژیر لیووه مړاندی:

«تهنها یهک شیر له م حه ساره دا جیبی ده بیته وه...»

په نجه ی خسته سهر سینه ی خوئی... «ئه ویشیان منم» جاریکى دیکه یان له چیاوه میوانیکى دیکه ی پلنگیکى مالى میتینه ی بؤ هانی... سى روژ دواتر ناردی بؤی گه وره ی حه ساریکی دی... له بهر خو به وه ده بیلماند:

«زور حیفه پلنگ میتینه ی هه بی... هه رچه نده سه یری ده که م ژان ده چیتته دلته وه»

ده توت عومریکه غار ده دهم و وه پینی سه گهل و لووره ی ره شه باش هه راسانی کردووم... هه راو زه نا... ژاوه ژاوه... دونیا به دوامه وه به هه موو دار و درخت و فرنده و خه لقه نده و ده عباکانیبه وه مه وجی ددها و ده هات... ره گی هه لته تو قیوی دره خته کان، چلوچتو... درک و دال و گیاو گؤل و خو یان له هه ردوو قاچه وه ده لالاند... له بهر روو ده یان خستم... ئیوه ش چوونه پال به فر و باران هؤ دره خته ناپاکه کان... ئه ی قه وزه ی نیو گو ماوه کان... نووشتامه وه... دوو په نجه ی پیی راسته م و سى په نجه ی پیی چه پم نینوکه کان یان فریدا... له هه ر ده په نجه وه ش خوین فیچقه ی ده کرد... پر به و ده شته زیرکاندم... زیریکه دوا ی زیریکه... ئه ی ئه و خوشک و برا و دایکانه ی له سیبه ری باوکم ده ترسان و من نازادم کردن... فریام که ون... هؤ خوشکه کانی خو فرۆشه کانم... دایکانی نابه له دم... هؤ برا نامرد و سپله کانم... من نه مزانی خو تان شه مشه مه کویره ن و عاشقه تاریکین... دهنه بؤ خزانه وه نیو حه سار و به دار و په ردوی به سهر یهک دارماوی جاریکى دیکه کولانه و کولیت و قه فه ز و زنجه کان بؤ خو تان دروست ده که نه وه؟ ده رگام لی و هه کن... دوا قسه ی خو م پییه و ئیدی چاره م نابین و به له عنه تم که ن... ئیوه کوان... کوا؟ ها... ها... ها... سه دا... سه دا... سه دا... ئاوړم دایه وه... به سهر به فره وه قه تاره ی کاروانی سه گهل و تروسکایی چرا کز سو تاهه کانم بینى... چ ده بی ئه گهر هه ر هه مووی یه کیک بی له خه ونه ناشیرینه کانم... خودایه من چی بکه م؟ به سهر لووتکه ی شاخاندا هه لزیتم یان خو بخزینمه نیو چاله کان؟ تا ماوم وهک مه میوونى ناو دارستان خو م به دره خته کان شو پر بکه مه وه یان خو م ون که م ده نیو گیتزه نی رووباره کان؟ خو م دهمه دست بارپزه و توف و زیران... له خودا بیاریمه وه بروسکیتک لیم

دا و بکا به خه لووز... ئاسمان هه لکمیتشى یان زهوی قووتم بدات، خو دهمه دست گه رده لوول یان له عنه تی ئه به دی باوک؟ په نا به رمه بهر که لاهه کان یان به رقایی کو شکی میور و به گزاده و ئاغا و سولتانه کان؟ بیمه مه یته ری گه وره پیاو یک یان هانا به رمه بهر خیه و تگای خیلکی قه ره جی؟ که دایکانی خو م نه مگر نه خو کى ده بی به داله و په ناگه م؟ بچمه وه حه سار و خو بخزینمه نیو کولانه ی سه گه کان یان بیمه نوکه ری نیو دیوه خانى به گلهر و شازاده کان؟ پی بزائن دهستم به خوینی باوکم سوور بووه چ باوکیک رازی ده بی مناله کانی ده رگام لی و هه کن... ئیدی براکانی خو م پشتیان تی کردم... هه موو ریگاکان و نیان کردم... بابه خوله یان پی ده کردم و هه رجاره ی ده یان خستمه وه سهر ریچکه ی حه سار... سى جارن به ده وری سوورامه وه... نه ده ست به چرایه ک هات به پیرمه وه... نه مؤمیک هه بوو ریم رو ش بکاته وه... نه ده رگایه کیان کرده وه و نه په نجه ره یهک... ته واو... ئیدی من چیتر نو به ری بنه ماله نیم... شار به دهر و حه سار سزبان کردم... پشت له حه سار و روو له ئاسو به کی خوینین به تاو و قه هریکه وه ته کانم ددها... خو م له چنگی قه ده ریکی سته مکار راده پسکاندم... تف له هه موو ریگاکان... هه مدیس ده سته رزیان کردم... فریپان دامه وه سهر ریچکه ی گوړستان... هه ر ده توت گو ی زهوی قوتبیکی گوړستانه و قوتبیکی حه سار... که ته ختی ته ویلم بهر کیتله کان که وت زانیم دیسانه وه که وتوومه ته وه نیو گوړستان... سه گه لیش به دوامه وه... وهک سه گیک له بهر قایی غه وسیتکدا بکه وی... وهک پیسترین تاوانبار له بهر قایی مه زار که وقته سه رچوک... که زیندوو به دهنه نگمه وه نه یه ن... مردوو هه کان چیم بؤ ده که ن؟ هیلاک و شه که ت... غار غارین زمانى پی له زهوی ده خشاندم... له په و روو که وقته سهر کیتلیکی شکاو، تیژ وهک چه قوی قه ساب، چه ناگه م وروشا و به پیست و ریشه وه به بهردی کیتله که وه نووسا... شه وقی به فر به شه واره ی خستم... له بهر دیده ما مووکانی ردینم پاکى سپی وده ر که وتن... ئه مه یان شه ویکه یان سه ده یه که سه گه کانی باوکم راوه دووم ده نین، خو م حه شاردا، له م پشت کیتله وه بؤ ئه و کیتل، خو ل و به فرم کرد به سیپالی بهرم... هه ر ده هاتن... شووره یه کی سه گانه یان به ده وری من و مردوو هه کاندان کرد... ده نیو ئه و دار و په ردوو هه دانیان گه وزاند... زمانیان لی هه لده سوویم... لیکی لیقنیان ده رژانده سهر دهم و چاوم... بونیان ده کردم و نه یان ده خواردم... به نیو به فری که له که بووی سهر گوړه کان تلیان پی ددهام و په نجه تووته ی دهستی چه پ و که له مووستی پیی راسته میان قرتاند... سه گه هه وشاریبه که له سهر گوړه که ی باوکه هه ستایه وه سهر چوار په لان و هوروژمی هیتنا و وهک تیر له که وان ده ریچی گه یشته سهر م و که لبه ی له پشتی

ملم گیر کرد و تا ناوهرآستی برپرهی پشتم پیسته که ی دامالی... گۆرا و گۆر ته کانم ددها... به سکه خشکی له سهر چوارپهل ئەم کیتل بهو کیتلیدا ددهام... قیژاندم... گۆرستان دهنگی دایهوه...

«هۆ باوکه فریام کهوه... سهگه کانت وا دهمخۆن... فریام کهوه... دهمخۆن... وۆ...ن»

به په له پروژی و له سهر له پ خۆم گه یانده سهر گۆره که ی، به ههر دوو چنگی خوینا ویم به پرتا و شیتانه به فره که م لادا... خۆل و لم... به رد و زیخ... ویستم بگه مه سهر ئەو برینه ی وا به سهر مه مکی چه پیسه وه... چون ئاوی حه یات... کانی نه جات ده می پیسه بنیتم... هه لمده کوئی... به دوو دهستی کوته ره ئاسام هه لمکوئی... سهگه کانیش به چواردهوری گۆره که دا هه لقه یان به ست، باز نه یه کی بچ کون و که لێن... بی ئەوه ی بوهرن... که لبه م لی گیر بکه ن... نا... برستی ئەوه یان له بهر برابوو بوهرن... ئاسووده و ئارام کلکیان ده له قانده... داخراو... به دوو چاوی پر له خوینه وه لیم راده مان... تاو نا تاوی ده یانمانده... گه یشته مه سهر لاشه که ی... کفنه خوینا و یه که ییم دادری و دهم نا به برینه که یه وه... خوینه که ییم هه لمژت... مژ له سهر مژ... ده گریام و ده ترسام... ته ویلیم ماچ کرد... ئەو شه وه م بیهر که ته وه که دوا ی شوهرین و عه تر پزان هه ره به که مان پالی بهوی دیکه وه دنا تا دوا ماچی مالئاوایی لی بکا... ههر هه موو ده له رزین وه ک له رزینی ئیستای من، له ترسانا... تا روخساری وه ک مۆم مه ییوی نه بیمن دهم له برینه که هه لئه ده گرت... زهر داویکی تیکه ل به خوینم هه لئه قوراند... ترسی خۆم بوو... یان به راستی باوکه بوو و پینه ی ده کرد... که سهرم هه لبری رووی لی وه رگێرام. روو خساری، له چاوتروکانیکدا، شپوه ی ده یه ها پیاوی تووره و تۆسنی ده نواند که من نه مده زانی له کوئی دیومن... زمانم به مه لاشوومه وه نووسا... وه ی له خوینی تال و تفتی باوک... سهگه زۆر نه گریسه کانی تا ده هات گرد ده بوونه وه و به چواردهوری گۆره که دا هه لقا و هه لقا وه رکه وتن... ده یه ها لمووزی درتیزکۆله و ره ش داگه راو... زمانی لیکن و شه قار شه قار... هه ناسه ی گه رمی زۆر بێزارو... هانکه هانکی قه یزه وه ن... باوشکیک و... دوو... وه که لبه و ددانی شه بیتانی... زمانی شوهریان لیکی ده پزانده پشتی ملم... ده یانلسته وه دم و لووتم... چاوانی خوین و تیزاو... تینوو به خوینی من... منیش شه که ت و دا هتیزاو... په لوپۆ شکاو... له نیو گۆره که و له ته ک باوکما راکشام... دهستم له هه وکی ئالاند... تامی خوینیکی تفتیش له ژیر زمان و ددانه کائما... که به ئاسته م ده جو للام ههر هه موو سهگه کان هه لئه ستانه وه سهر پاشووان... تا گهر قوچاندم غار دهن و بکه ونه دوام... دوا جار زیوانی له عه نه تی له گریه و نالینی پر له دهر دم وه ئاگا هات... به شه له شه له به سه ر

گۆره کاندای بازی ددها... له ژیر تارمایی سهگه کاندای ون ببووم. له نیو سه ده ها لمووزی لیکنی سهگه کان سهرم ده رکیتشا و به کرووزانه وه پیم وت:

«کاکای زیوان... زۆر برسیمه»

ده نیو له گه نیکی ژه نگاوی که بوئی میزی لی ده هات پاشماوه ی ئەو خوانه ی بۆ هینام که له بهر خوینان ما بووه... من برسی و سهگه کانیش له من برسی تر... لهو له گه نه به ربوین... قه پیان له دهستم گرت... پاش چه ند شه ویکی دواتر دهستم گرت به داوینی زیوانه که و خۆم ده خیلی کرد... که وشه کانیم ماچ کرد... خوینی باوکه زه لیلی کردم... لیتی پارامه وه... وه پینی سهگه کان سهریان لی ده شپواندین و نه یان ده هیتشت له یه کدی بگه ین...

زۆر تکام کرد:

«دهستم دامینت... گومه زیکی ها که زایی له سهر سهری من و باوکم و سهگه کانی بکه»

«بۆ چینه؟»

«تیا نیشه جی ده بم»

«به للام ئەم گۆرستانه یه ک زیوانی به سه»

«ئاگام لینییه قوربان... من حه دم نییه به زیوان بم... من لیهره، له ته ک گۆره که ی باوکم، گه ره که پاسه وان بم»

«بۆ ناگه ریپیتته وه حه سار»

له زاری کراوه ی سهگه کان رامام و به حه سره تیکه وه وتم:

«من له حه سار شووام... من ئیتر ته واو... ئیهره مه سکه نمه... تۆ له گه لما به... ئیهره ده که ین

به حه سار... با سه ره تا له گومه تیکه وه ده ست پچ بکه ین»

«به للام به چی و چۆن هه ی که ر پیاو؟»

«به خوشکه که م بلتی... با ئەو ده لیلت بی... گه نجینه که ی باوکم وا هیشتا له حه ساره که و

پره له لیهره ی بچ غه وش»

دایه پر مه ی گریان و به قه هره وه تفتیکی لی کردم... پروام به چاو و گوئی خۆم نه ده کرد...

ئه وه زیوانه که بی وا به کو ل و دل بگری...

«ئیه به نه ماله یه کی شوومن... ئەو باوکه غه زه به ی تۆ سچ شه و له مه وه بهر هاته خه ونی و

کوشتی... له گه ل قیژه ی له شیرین خه ودا را چه نیم... دیم زۆر په نما بوو... له هه ردوو

لالیوییه که فی فری ددها... چاوانی ئەبله ق... به ده م گریه و زریکه وه له باوکت ده پاراپه وه

که دست له گهردهنی بکاتهوه... به قسه فریای نه که وتم... هردوو ره شپینه ی چاوانی وهرگه ران و ناودیو بوون... به ترسی منالیکه وه قیژاندم... قیژیهک سه گه کان له چوارده ورمدا ره وینه وه:

«بیرپه وه با گوتم لی نه بی»

لیتم هه لگه رایه وه... «وس به خه سیوی نامه رد... به دغه سال... وام لی مه که میز به هردوو کتانا بکه م»

خولی ناو گوژیه که م به سه ری خوڤدا کرد و نالاندم:

«وامه لی توو خوا... واهه لی... یانی _ سارا _ مرد؟»

«شه ویک پیشتر هاتبووه خه ونی... و تیبوی: ئیوه قهت شهرم و حه یا ناکه ن؟ شه وانه گوتم له هه ناسه برکی و هانکه هانکی دهست له ملانیتانه»

«قهت ناکری وایی»

«خیلیکی بی خیرن... گورستانه که شم لی پیس ده که ن»

«گومه زیکم بو هه لبه سته و میراتی باو کم بو تو»

«تایه فه ی فساد... عیلی شه ی تان و جادوو گهر و کونه په پوو»

«خوشکیکی دیکه مت لی ماره ده که م»

«خیلی مه میون... هوژی نه گریس و به دیووم»

«تکات لی ده که م... خوشکی نا... دوو خوشک... نه سپیک نا... ده... برؤ حه ساره که و وهک کالهک و شووتی هه لیان بریره»

که وام وت زرده گرتی و سه ری له قاند.

ئه وه تام دهنیو گومه زیکدا... شه وانم: به فره و بارانه و ره شه با... خه ونی زور جیرنا و فرنا... روژانی دۆزه خی هاوین... ئه وه نده گوژیه وشار درام تاشیری دایکم له هردوو کونه لوومه وه پژا... دنیام دهستیکه و ده لاقه یه ک... دهستی که له له گه نیکی ژهنگای بری خوراکم بو رت دهکا... تکای لی ده که م سه گه کان بی پاشماوه ی گوشت و که لاکی مرده وه بو و ئیسقان نه کات... نه با له برسانا من بخون... ده بو هه همیشه زیوانی چا وچنو ک تیر به رتیلی که م... سه ریشکی که م له نه سپ و هیستر و ماین و خوشک و گه نجینه کانی باو که... سه ری بهستی که م له میراتی حه سار... له لاشه ی داریبوی باو که ده پارامه وه که ئیدی به سه و چیتر نه ئاوسی... نه په منی... روژ به روژ ده په منا و جیی به من له ق ده کرد... وای لی

هات هه ر تنها په نجه یه کی به قه د بالای من زیادی کرد، سه ده ها دست و په نجه ی لی روان... له و روژه وه ی ناشتمان نینو که کانی له رسکان نه که وتن... هه ر چو نیک ده جولام نینو کیکی له چاوم ده چه قی... به رده وام ئه و کرمانه م له خو داده ته کاند که له لاشه ی ئه ودا داده که وتن و رووه و چالی چاوانم... کونی گوچکه و ناو ده مم ده هاتن... سه گه کانیش له ده لاقه که وه... له درزی به رته سکی دیواری گومبه ته که وه ئه م بهر و ئه و به ریان ده کرد و نه ده سه ره وتن، ره وه یه ک شه وراوی ده کرد و ره وه یه ک به روژ... قه تیش له من غافل نه ده بوون... ده موویست بزائم چند ده بی لیرم و تاکه ی ده میتم؟ له لاشه ی باو که ده پارامه وه:

«هاوارم وه بهر تو... له سه گه کانت قورتارم که و بکه وه به کوری خو ت... جار یکی تر واکه هه وای پاک هه لمرم... نازادم که و تاحه سه ره که ت ئاوه دان که مه وه... موعجیزه ی خو تم پیشان بده و له گونا هم خو ش به... ئیستا هه موو دنیای زانی تو به مردوو بییش له هه موو زیندوو تری... روخسه تم به ری بچه حه سار...»

بی هووده بوو... بی هووده... له گه ل هه ر تکا و لالانه وه یه کم زیاتر ده ئاوسا و... ده په نما... گوتم له خیزه ی هه ناسه ی ده گرت... هالا ویکه گهرم که برؤ و برژانگی ده سو تاندم... به دیار لاشه که یه وه روژانم چند له یه ک ده چوون... وهک هه زاران دنکه خو ل و دهنیو که لینی په نجه کانه وه ده رژان و ره شه با ده یانبا... ده بو وهک سو فی ته زینجیکی هه زار و یه ک قلم پی بی تا خه م و دهر د و کوست و خه ونه کانی پی هه ژمیر بکه م... له گومه ز نه ده چوو... کاوله ئاشیک بوو... قه لایه کی دارما و و جیماوی سه دان سال له مه وه بهر... فره فری بالی شه مشه مه کویره و قه له باچکه و کونه په پوو شیتیان کردم... باو کیشم تا ده هات وهک که سیک له خه ویکه ناخو ش و قوول و رابو بی خو ی لیک ده کیشایه وه...

ئیدی ده بوو خو م له که لینی په نجه کانی یان بن بالی بشارمه وه... بوچی سه گه کانی له گوشتی ئه و ناخون؟ بو له کر مه کانی سه ر لاشه ی ناو رو کین؟ هیتی عومری جوانیم له تاوان و سزا... به هه ده ر چوو... پاش له هه ر خه و رابو نیکم شتیکم له کیس ده چوو... گه ردیله گه ردیله می شک ده سو تا... رو ناهی له گلینم ده تو را... له گه ل دا که وتنی هه ر چنگه خو لیک به زه بری فرکه ی بالی شه مشه مه کویره یه ک راده چه نیم... له وه ده چوو له و گوژیه دا قو ناعی دۆزه خ بریم تا ئه و هه لای پاک ده مه وه له خو نینی باو کم... جار و بار هاوار یکم ده کرد تا بیسه لیم که هیتتا ماوم... هاوار که ده بوو به نو زه و له گه رووما ده تو ایه وه... هاوار یک که هه ر گیز نه ده گه بیسته گو تی خوشک و دایکانم:

«ئەو دەتتا لىپرەم مەن و لاشەيەكى كرم تى كەوتوۋى باوكە... واين لىپرە... لەگەل سەگە بەو دەفاكانى... دەنىۋو ھەمان گۆر و گومەز و گۆرستان...»

ئەو دەتتا... بەئاستەم گۆيىم لىپيانە، لەگرىبە و نالېن... لە داد و فيغان و سىنە کوتان... لەودىو گومەزەكەو ھە خوشكەكانى خۆفرۆش و داىكانى بى مروت و برا سېلەكان لەخۆ دەدەن... گۆيىم لىپيانە نەفرەت لە مەن دەكەن و داۋاى بەخسندەبىش لە باوكە... ھەريەكە و نزاى شتىك دەكا... ئەمەيان كور... ئەويان كچ... ئەمەيان مىر خاس و ئەويان شازادە... ئەويان بالەخانەى بەرز و بلند، ئەمىيان سامان و مالى قاروون... ئەويان عومرى دريژ و ئەمىيان جوانى...

«ئىۋە لە كى دەپارتىنەو؟ ئىمە كور و باوكىكىن كە كرم خواردوونى»

دەبى چاۋەرى بىم تا سەگەكان پىر دەبن و دەتۆپن... تا نازاد و سەرفراز بىم... كەچى لەبەر چاۋانم زاۋوزى دەكەن و تادى خورتتر دەبن، گۆلە و دىلەكان تىك دەئالېن... نەشەرم لە مەن دەكەن و نەلە رۆحى پىر ھەيىبەتى باوكە... ۋەلى ئەم بەو تىك ئالانە كۆلى شاگەشكەيە... تەوا... چىتر لەم گومەزادا جىمان نابىتەو... لىشم ناگەرىن بستىك لەو لاشە پەئماو... لەو گۆرە دورور بىكەومەو... بەخەيالما دى يەكە يەكە دەرمان خواردىان كەم، بەرتىلىك بەدەمە زىوانەكە و خۆقورتار كەم، ۋەلى تا مەن لە خوانەكە نەخۆم ئەو نەگرىسانە لمووزى تى ناخەن... بۆن بە ھەموو شتىكەو دەكەن... كە تۆپىن... ئەوساش مەگەر لەكەلاكى ئەوسەگانە بلەو دەپىم... ئىپرە دەبى بە گومەزى دەيەھا كەلاكى كرم تى كەوتوۋ... بى شىك بە بەرچاۋمەو ھە كرمەكانى سەر لاشەى باوكە لەگەل كرمەكانى لاکى سەگەكان سوارى يەكدى دەبن... ھەر خوا خۆى دەزانى چ كرمىك ھەلدېن و چۆن دەكەونە گىيانى مەن... دى بەخەيالما گەر چارم نەما خۆم و سەگەكان لە گەنىكى ژەھراۋى بخۆبىن و قىروسىيا... رۆژتىك ناو... دوو... نا... سەدەھا... رۆژ... شەۋىك نا... و... دوو... نا... ھەزاران شەو... نەك ھەر خوشك و داىكانى خۆم... ھەموو ئەو ژنانەش كە مەن ناناسن لەودىو دىۋارى بازىيى گومەزەكەو تەف و نەفرەتى رەشم بۆ دەنېرن... نەك ھەر ئەوان... بەلكو ئىۋەش... نەفرىن... نەفرىن... مەن ھەسارىك يان خۆم رماند؟ مەن... باوك يان خۆم كوشت؟ بۆ كۆى بچم كە دونيا حاشاى لى كرم؟ مېنىكى ئىفلىج و لە پەلوپۆ كەوتوۋ... لەنىۋان ئەم گۆرە و لەژىر بارستايى گردىك لەكرم... چكۆلە و گرگن لە پال لاشەى ھەمىشە پەئماۋى ھەردوۋ قاچم بەقوئمەو نووسان... بۆ كۆى راکەم؟ توۋلە سەگەكانىش بۆنى خوتىنى باوكە بەدەستەمەو دەكەن... ۋابى... گومەزى سىخناخ بە سەگەكان دادەرمى... بەدوا

خۆلىكىشەنەو ھى باوكە داتەپىن... بەسەر مەن و ئەودا... ئەوسا گەرەكە دامىنى زىوانەكەم بگرم و دەخىلى بىمەو... ۋەستا و شاگردان بگري و گومبەتىكى پان و پۆترمان بۆ بونىات بىن... چش لى مىراتى باوكە و تەقاندنەو ھى خوشكەكانم... ئىدى تەوا... مەھالە دەرياز بوونم... ئىتر تاماوم لەسەر لاشەى باوكەم دەخۆم و دەخۆمەو ھە دەخەوم... كاس بووم... گۆى پىر لە ۋەرىن و گرىبە و زارى داىك و خوشكانم... تا ماوم ناھەسىمەو ھە لە مەزارى باوك كوشتە و كولانەى سەگەكانى... لەو ھە گۆيەكەم بۆ سەداى ۋەرىن بى و ئەو ھى دىكەيان بۆ سەداى نالېن... نا... نەخىر... مەن لىم تىكچوۋە... نەگومەز ھەيە و نە لاشەى باوك... نە ۋەرىنى سەگ و نە نەفرەتى داىك... نەنان و نە شەھوۋەتى زىوان... نە مەرگ و نە لەزەت و نە ھەلاتنى داىك و نە رەدوۋكەوتنى خوشكەكان... نا... گومەزى چى؟ مەن خۆم بوومەتە گۆرستانىك كە جگە لە ئاھونالەى ئافرەتە رەشپۆشەكان و سەگەرى سەگە ھەو سىبازەكان ھىچى دىكە نابىنم و نابىستىم... ئىتر... تەوا... تەوا... لەمەو دوا تا ماوم... دەبى ھەموو عومرم لەنىۋان سەداى گەرمى نالېن و ۋەرىن... ۋەرىن و نالېن بەسەر بەرم... نالېن... ۋەرىن... ۋەرىن... چەند ئەستەمە... ھەم گۆر و ھەم گومەز و ھەم گۆرستان بىم... چ ئەستەمە... چ ئەستەمە... چ ئەستەم!...

«۱۹۹۶-۱۹۸۸»

پیدہستی کارمامزہ کوژراوہکان

فرچکت پیوه خواردووه، چ یادیکی شیرینی رۆژانی زوو، چ خه م و ههسره تیک و قههریکی هه نووکه، چ ترسیک بی له داهاتوو... تۆده چریکینی، که مهیلی گوتنی حهیرانیکی له دلّتا... له رۆحتا وه ناگا دی و ده تیزوینی، ههوابهک له کهللهت ده دا، له شت گران ده بی و قورگت ده خوری و دهمت پر ده بی له لیک و زمانت به میرووله ده که وی و ته ویلت گهرم دادی وهک که سیک که گرانه تای گرتی، له نیوان که یفیک و ژانیکدا راده مینی وهک هه نووکه، تا دی هه ناسهت خوشتی ده بی، ئه وه تا ئیستاش له به ندیک ده گه پتی... به ندیک له وه سه ده ها به نده ی وان له دلّتا، وهک مۆسیقاژه نیکی عاشق که گمه به ژیه کانی که مانجه که ی بکات ژیه کانی ناو قورگت پاک ده کرده وه، به خرۆشیکی خوشه وه سه دای ناوازیکی له دووره وه ده هاته بهرگویت که هه سه دای دلّی خۆت بوو، پیچاویچ ده هات و تیکه ل به شیوه ی شیرینی «هه مین» ی ده بوو... له ناکاو تیت چریکاندا، چریکه به ک به سه ر قازه قازی ریشۆلاندا زال، چریکه به ک که ئه وه ده شته چۆل و سامناکه ئاوه دان بکاته وه و سه دا و ناله ی غه ربیت بگاته گوتی هه مینی:

حه یران حه یرانه...

حه یران هه مینه...

قۆنده ره ی زه رده و گۆریبه ی چه لبینه...

به ژنی ره شه پتچانه...

گه رده نی شان هه شینه

روومه تی به فر و خوینه

سه ری مه مکانی شه کرن... بنیان هه نگوینه

برۆننه کاری خودای گه له گه له ک ره نگیینه

***

ئه وجا ده ریم حه یران حه یرانه... حه یران «هه مین» ی...

گه رده نی زه رده و مه مکی هه نگوینه

روومه تی گوله و سینگه سپینه

سونده که م خواردیبه به «سولتان عه ولا» ی...

به «حوسینی غازی»

... که ئاوت دایه وه پینه شتیکی پان و به ربنت جی ده هیشت، رووت وهک به ری ده ست، به ئاسمانه وه ش، نزیک به سه سه رته وه، قازه قازی ده یه ها پۆله ریشۆله که خۆی ده دا له هه زاران کاسیان ده کردی، هه ر ده توت بۆ مه رگ و دیلیه تی ئه وه سه ده ها ریشۆله به ندکراوه ی ناو تۆره که ی سه ر پشتی که ره دیزه که ت ده یانقریشکاندا، ترسایت له وه ی به هیزی هه زاره ها ده نووک و چرنووک تۆ و دیزه و تۆری پر له ریشۆله به ئاسماندا هه لفرپین، هیشتا گه ره ک لیته وه زۆر دووره، وای له وه گه ره که کۆن و په رپووته، هه ر ده لپی که چه جلیکه و له هه زار لاهه پینه کراوه، له وه دایه هه ر هه موو پینه کانی لیک هه لوه شین چونکی خودا له ئان و ساتی دروستکردنی په له ی بووه و جه سه سه ری پینه کانی جوان به سه سه ریه که وه نه دووریه ته وه، له شاریکدا که گوايه به ر له هاتنی هه ر هه موو پیغه مبه ره کان هه ر هه بووه، نه بوومه له رزه به ک رماندووویه تی، نه لافاوئیک بردووویه تی، نه له شکرکی تورک و عه ره ب و عه جه م توانیویه تی ئه وه قه لا تۆکمه و به رزه ی پر مینی، نه گرکانیک سووتاندووویه تی و نه نه فره تی یه کیک له وه پیغه مبه رانه ش نغۆی کردوه.

وهک بلایی که یفخۆش بیت به و راوه به به ره که ته یان ترس و ته نیایی و سوئی ساردی ئه وه دمه وئیساره یه له خۆت بره وئینیته وه، که وتیته سه ر وره وری چرینی حه یرانیکی، په نابردنه به ر حه یران یه که م فیل و دوا فیلی سه رده میکی زۆر کۆنی خۆته، خوویه ک که

پاش ئەو غەدار بابەى چ دۆستان ناگرم...
چ يارم نينه

***

ئەوجا كىژ دەرى: هەتيمە لاوه
ئەورۆ ئىبوارى وەرە ماری مه
دەستى راستەت باوى سەر شاملیبه بهكهزى
بۆن كه خالیبه له گەردەنى
راست و چۆبى قەنەفران...
دەربينه شه مامان

هەتا مه لای سبهىنە دەرى: ئەللاھو ئەكبر
ئەستىبەرى جەدى هەلدى و كازىبەى دەدا
له بۆ خۆت شه مامان بۆن كه و... غەمان بره وینه...

گرمەى گەواله يەك و له خرۆشى حەيران و چرىكهى خۆشى كردى، كتومت له وه دهچوو له
خەو رابچلەكيت، سەرت بەرز كردهوه، ئاسمانى پر له هەور و هیل له وه دابوو داتەپن،
دەپپرووشكاند، به يانى زوو كه هاتیتە دەرى؛ هەمىن سى جاران مه چهكى گرتى و
پارايه وه:

«له بەر خاترى من... دەبا ئەورۆ نەچیتە راوى...!»

نا... به گوتیت نەكرد، بۆ خۆى گوت، ئەوه تا به خۆ و به تۆرپكى پراوپر له ريشۆله
دەچیتەوه، قازەقازيان ئەم دەشتەى ئاوه دان كردهتەوه، پى هەلده گرى تاوه كو فریای ئەوه
بكه ویت به رله وهى تاریكى و سەرما و باران گەرهك خامۆش بكا... تۆ سەر سامیان بكهى،
ئاخ گەر ئەو هەور و هیلە نەبووايه، مالى ئەوه بوو كه دوو سى بەندان بچرى، ئەو هەور و
هیلەى بەرى قىبلەى گرتوو و... وا به تاو دى، كه مجار واپىك كه وتوو، خودايه به خىرى
بگىرى، ئەو تاوه خۆشى و دلگەشىیهى لى نەشیتوینى، به يانیبه كهى هەر ئەوه بوو
كزیه كهى دەست و پى ته زینى هەبوو، چ به ترس و بیمه هەورى رەش و سوور تىكه لى ئەم
ئىواریه، له نیوه رۆوه كزه كهى نەما و كردى به «با» سەر شیتە، ئەو «با» یه بۆته فووى
«ئیسرافیل» و هەوران پف دەدا، هەوران رادەدا، به ئاسمانان پەرش و بلاوه یان پى دەكا،

هەوران لىكیان دەخورى، گەر بیارى دهیكا به لافاو، لافاویكى بی نامان، هەمىن
خەونىكى گەلهك ناخۆشى گىرايه وه، زستان بی به قا و متمانه یه، دەر به ست نیبه كه تۆ
شادیت یان غەمگین... تىربیت یان برسى... دەر به ستى ئەوه ش نیبه چه ند كه لاوه و كۆلیتی
هەژاران دەر مین، چه ندانى وهك تۆ وا له نیتو دهشت و دەر و سەحرا دان، بی كه په ننگ و
چه تر و دەر وار، بی سایه و سەربان، تۆ خەمى خۆت نیبه، خەمى ئەوه ته هەنووكه
«هەمىن» یش به رتیه بی، به وه چاكه ئەو وا له ناوشارى، ده توانی به چارۆگه كهى یان
به رانپیلە كهى سەر و پرچی له باران بشاریتە وه، به چیتە ژیر چه تریك یان خۆى بداته پال
دیوارىك، یان ژیر تاقى سەر دەرگایهك... هەنووكه وهختى خۆیه تی... ئان و ساتى ئەوه یه
هەمىن له ماله ئاغا و به گله ران بگه رپتە وه... تا نه گه رپتە وه ئەو ماله خامۆشه رووناك
نابیتە وه... «عەمره كه م هەمىن... چاوه كه م هەمىن»، ئەویش ده لى: «به بی بايزى دونیا
ویرانه».

ئەللاھ... ئەگەر برسیه تی و دلە راو كى و ترسى دۆر منداری نەبووايه... ئەم دونیا یه چه ندە
خۆش دەبوو دەر ویش... له وه پتر چیت دەوى... نیره كه رىك و تۆرپكى پر له ريشۆله و...
«بالای هەمىن» ی... ئەللاھ... دەبا بیارى... قابیلە كۆنه سه پانىكى وهك تۆ رقى له باران
بی؟ مه حاله... هەر دلۆپىك و گوله گەمىك، هەر گوله گەمىك و پاروو نانىك، هەر
نانىك و گور و تىنىك، هەر گوروتینه و هەنگاویك و... هەر هەنگاویك و سەفه رىك و
خۆشیهك و ماچ و دەست له ملانى و قریه یهك، دەبا بیارى، بارانى خۆشى و به ركهك و
هات، بارانى نەجات... خودايه به خىرى بگىرى، بهرى قىبله سووره و رۆژتاواش رەش،
په لیه كهى رەش وا هات و سكى داداوه، ده لى ده عبایه كى ئاوسه و ها ئیستا نا ها
تۆزىكى دىكه ده زى، ده زى و ویلاشى ده نه قى و خوتناویك وهك باران، بارانىك وهك
خوتناو شار ده شواته وه... خیر بلتى دەر ویش... ئەم هەوره له چارۆگه ی رەشى هەمىن ده چى
«با» بيشۆینى...

«هەمىن وریا به... با نەخلیسكىی ژنى»

هەمیشه له بەر خۆتە وه دەیدوینى... له وه پرى دونیا بی وەلامت دەداتە وه...

تەواو... تا دى ئاسمان رووى خۆى تال دەكا، تۆ ده توانى به پىتی په تی به نیتو ئەو وەرد و
شیه ودا مل بنى، زۆرت بۆ هات، چش له و قوره زىلاقه یه، پىلاوه لاستىكیه كان
دادەكه نیت، نیره كه ریش ترسى نیبه، بهر له خۆت ده گاتە وه مالى، ده لى زانیوبه تی

شتتیک دهقهومی، دنا ئەو نەرمه غارەى بۆ چیبە؟ تەنھا بنیادەم نەبێ... دنا هەر هەموو جروجانەوهرتیک... مار و میرووی سەر زەوی هەمووی چاوی غەیبی هەیه، پتیشینی دەرد و بەلا و گرگان و بوومەلەرزه و لافاویش دەکەن... عەجایب... ئەى ئەو هەموو نوێژ و تەهلێلە و وێرد و خەلۆتەکتیشیبە لە پای چى؟ دەى دەرویش کەشف و کەرامتیک... هاواری شیخ کە، لەم دەشتە چۆلە، هەنووکە، بایەقووش دیار نیبە... گەر بکەوێتە ناو قور و لیتاوتیک، کەندیک، چالیک... کەسێک نایە بەدەنگتەوه، تۆ جێ دەمپێنى و کەرەكەشت بەبارتیک ریشۆلەوه لە هەمپێنى وەژوور دەکەوێ، هەمپێن دلێ دادەخوێ... لە تەنگەتاوی خۆى گویی کەرەكە رادەکیشی و هاوار دەکا:

«ئەدى بايز؟»

هاوار دەکەى... لەو چالەى تێى کەوتووی، یەكێ لەو چالانەى کە خۆتى تیا مەلاس دەدەى تا ریشۆلەکان راو بکەى، ئەو چالانەى بەدەست و پەنجە و نینۆکە شەقاربوووەکانت هەلیدەکوێت، بەئارەقەى نیوچەوانت قورە خەستەکەى شل دەکەیتەوه، لەو چالە چۆلەى نیو ئەو دەشتە کپ و خامۆشە... هاوار دەکەى... بارانیش بەسەرتا دەبارى، چالیکى ئەوەندە قوولیش نیبە، بەلام برسپەتى و ماندویتی برستیان لەبەر بریوت، تۆ «یوسف» نیت تا کاروانیکى سەرەرۆ بەرتیکەوت بەویدا پروا و هەلتکیشى، «عەزىز» یکیش بتکرى و «زولەيخا» یەك جەستەى لە ئارەق شەلالت بشواتەوه، پاشان عەترت پیا پێرتنى... زولەيخا کتیبە دەرویش؟ سەد زولەيخا بەقوربانى پەنجەيەكى هەمپێن بێ، بەتۆ چى زولەيخا؟ کتێ وەك هەمپێن تۆ دەبێنى؟ کتێ وەك ئەو لەگەڵ حەيران و لاوک و درۆکانت دەخروشى...؟ کتێ...؟ ئەو شەوهى کە دلێ لێى کرمى بوو... پتێ وتیت:

«باپير ئاغا کتیبە؟ سمايل بەگ چ کەرتیکە؟»

کوێشکى چى و کەلاوهى چى؟ دلنیا بەجگە لە خۆت چ سواریک نیبە ئەو ماینە بێ لغاو و زینە رام بکا...

مەترسە گەر بارى و کردى بەلافاو، گەر کەوتیتە چالیک و لە قور چەقیت... هاوارکە:

«هەمپێن»...

یەکان دەر دوو زەوى بەرت دەدا، لە هەر کوێ بێ گوتى لە دەنگتە، چەندین جار پتێ وتیت، هەور و هیل بوو مەچوو دەرى، «ئەو رزقەمان لە خودای دەوى»... ناکرى... یەك دوو مانگی ترە و ریشۆلەکان دەچنەوه کوێستان، ئەم مەلە جیقن و هیچانە چەندە عاشقە

زستانن، کەى بەفر بارى ئەوسا پتر کەیفیان سازە، نیرەکەر لە نەرمەغار کەوت، ئەو تۆرە پرە هتسترتیکى گەرەكە، قازەقازى ریشۆلەکان ئەوەندەى تر زەندەقى بردوو، کەرى تاین سەرى لەو قازەقارە دەرنایى، کەر نەبووايه دەیزانى بەندەوارى و بەتۆرەوهبوون چ زەحمەتە، تازە ئەوان تەواو... جاریکى تر نە ئاسمان دەبیننەوه و نە دەچنەوه کوێستان، دوو سێ رۆژى دیکە دەبن بەمەزەى چەند ئارەق خۆرتیک، هەزار حەیف و مەخابن، تۆ بەو سەرما و سۆلەيه ئەو ریشۆلانە راو بکەیت و ئەو مەست و مل هورانە ببخۆن... گوايه دەلێن:

«خەفت لایەرە...»

جا تۆ چ بزانی؟ لەوه ترسای لە نیوهى رێ ببارى، تا دەگەیتەوه مالى ئیسقانهکانیشت تەر دەبن، خەمى ریشۆلەکانتە، جا ئەو مەلە مەلعونانە چ باکیان بەتەرپوونە؟ سکیش پتێان دەسووتى، عومرتیکە راویان دەکەیت و کەچى تا ئەمرۆ ریشۆلەيەکت سەر نەبربوو... «سلیتو» لەوه داخدارە و هەموو جاریک هاوار دەکا:

«ئیسلامى حیز و دز پیاو کوشتن ئاو خواردنەوهبە لە کنتان... بەلانەکینى رەشۆلە سەر نابرن... ها؟»

«سلیتو پیاوم بکوشتایە چم دەکرد لە هەولێرى... هەنووکە لە کاولە گوندەکەى خۆمان دەبووم»

«باشە کە ئەتوو ئەوەندە بەرەحمى لۆ راویان دەکەى؟»

«برسپەتى سلیتو... برسپەتى»

«سەد کار و کاسبى دیکە هەیه»

«جا گاوری گاوریاب چ ماوه نەیکەم...؟ چایەچى، قاپ شۆرى لۆقنتەکان، تونوچى، حەمبالى، چەرچى...»

«ئەدى نابینم هیچت بەهیچ کردیبیتن؟»

«لە فرت و فیری بازار نازانم... پاشانیش رازى نابم کەس هاوارم بەسەردا بکا... ئەمن ملم لە بەرملی ئاغاکان دنا، ئەو ئاغانەى دەیهها زەلامیان لە چال دنا و کەس نەیدەوێرا بلێ: لەل»

«قسەکانت زلن دەرویش...»

«زل یان گچکە... راوه رەشۆلەم پێن شەریفترە... هیچ نەبیتن خۆم و دەشتیکى کاکى»

به کاکین... رازی نایم بۆ پارووه نانیتک کهس بکا به کهری خۆی و گویم رابکیشی»

«باشه ئه فهندی ئه توو ده زانی ئه و ره شو لانهی توو به کئی ده فرۆشم؟»

«چاک ده یزانم... ئه و مه یخانه یه ی ته نیشنت»

«یانئێ ئه توو به و زستانه ئاره قه ی رهش و شین ده رده ده ی تا راپیان ده که ی... ئه وان ده ی که ن به مه زه ی ئاره ق خواردنه وه»

«چ له توو بکه م که خودا نانا سیت...»

«جا ده رویش که ئه توو ده یان کوژیت... چ شێخه که ت بیخوا و چ ئاره ق خۆرێک، پاشان وه کی توو خودای ده ناسم.»

«جا ئه گهر زکم پیتیان نه سووتا با خۆم سه رم ده برین... بۆ سه ر برینه که و پاک کردنه که ی پاره ی پترم له جه نابت وه رده گرت»

ئه و جاره زیاتر پیتی لێ داگرت و لیتی پرسی:

«ئه گهر ئه توو ئه و په پوله یه ی، لۆ هاتیته شاری؟»

ئا... نه که ی... ئه و حه رامزاده یه ده یه وئێ قسه ت لێ بدزی، ده یانه وئێ ئه و نه یینییه بزنان، ده شیزان... به لام نا... قه ت نایئ له ده می خۆته وه بیست... ده یانه وئێ بلتی:

«ژنیتکم هه لگرت و گوندم به جئ هیشت»

با به و قه هره وه بمرن، ئابرووی «هممین» ئه وه نده هه رزان نییه له کنت...!

ئاوړیکی دزانه ت دایه وه، هیشتا گردی «کلک مشک» لیته وه دیار بو، هه ر له م ئاقاره وه... هه ر له م رێگه یه وه هاتنه هه ولتیری... هه ر دوو کتان پیاده بوون، ئه وه نده ی بیتر مابئ هیشتا به هار بارگه و بنه ی نه پێچا بووه، تا گه یشتنه ئیره سئ جارن له پشتیت کرد، ترس راوه دووی ده نان، ترس له «پاپیر ئاغا» و له پیاهه کانی، له باوک و براکانی، له شوان و گاوان و سه پان و پالنه و کورگه لی گوندی راوه دووی ده نان.

زوو زوو پیتی ده وتی:

«دامنی بایز... حه رامه...!»

تۆش له و ته ماسه خۆشه ی هه ر دوو مه مکی به سه ر هه ر دوو شه پیلکی شانته وه خۆش نه ده بووی، ئه و که یفه که مه به ئاسته م له و ترسی راوه دووان و هه لات هه لاته ی که م ده کرده وه.

تۆش زوو زوو پیت ده وت:

«عه لی شوون هه لگریان هینایی... جئ پییه کافمان ده بینته وه... با له هه نده ک جئ... جئ

پیتی به ک رتیوار ده ستخه رۆیان بکات.»

هیشت پئ نه بوو، جگه له قه له مبرتک که جاروبار به دهم رتوه گیاو گۆلی به هاریت پئ ده قرتاند و کتیوانه داته کرماند و به شی «هممین» ت لئ ده دا. ئاخه «ئاغا» وه ک بلتی

زانیبیتی نیازت خه راپه تفه نگه که ی لئ سه ندیته وه و پیتی وتی:

«بایز... ئه توو حه یرانی پئ... تفه نگت ناوی!»

جگه له بوخچه یه کی پر له شرو شیتال و چه ند پارووه نانیتک هیچی دیکه تان پئ نه بوو، به دهم «با» ی غاره وه ساتمه ی ده کرد و ده که وت و ده جارن دووباره ی کرده وه:

«بایز... ده ترسیم وه کی "مامه ند" ی بتکوژن و لۆ عیبهره تی دونیایی ئه منیش وه کی

"زترین" ئ لئ بکه ن... له نیره موو که کی یان شیته کی ماره م بکه ن.»

بۆ ئه وه ی پئ هه لگرن و بگه نه شاری و خۆتان ده نیو کوچه و کۆلانه کانی ون بکه ن، ده

جارن عیبه ره تی «عه شئ» تان بۆ به کدی گتیرایه وه، چییان له «سمایل و عه شئ» نه کرد؟ دوا ی یه ک شه و له به دوو که وتنه که ی عه شئ، چل سمیل بابری داخدار و تووره که وتنه

دوایان، به ر له وه ی بگه نه «قه رسیلۆک» ی سیامه ند ئاغا و خۆ ده خیلی دیوه خانه که ی بکه ن، وه ک دوو قه تیبی بال شکا و و ماندوو راوکران، له به ره به یانییه کی زوودا هه ر دوو

عاشقه رووته یان له و چۆل و قه فرایه کوشت، به هه له داوان گه رانه وه و به سه ر ئه سپه کانیانه وه نیرانه ده له نگینه وه، وه ک نیره که و و ماکه ویکی کوژرا و به سه ر پاشه لی

دوو ئه سپی به له کدا دوو قه د شکا بوونه وه، باسکی «عه شئ» یان به بازنه کانه وه بری و له سه ر ده رکی دیوه خانه دا هه لیانواسی تا ببئ به عیبه رت بۆ هه ر هه موو کچانی گوندی،

کچان و ژنانی ئاوا بیش سه رکزانه له هاتن و چوونیا ندا چاویان به رایئ نه ده دا سه یری ئه و ده سته بکه ن که سه ده ها جار له و چۆمه ی خوار ئاوی گۆزی له ئا و پر کردبوو.

قۆناغه رتیبه ک و له مه زاری «ئه سحابه رووته» ی لاتان دا، هه مین کتله که ی له باوه ش گرت و هه ر دوو باسکی تیره رتینا، به کۆل و دل ده گریا و له خودا و ئه سحابه و پیاهو چاکان

ده پارایه وه که دتی ئاغا و پیاهه کانی، باوک و براکانی هه له بکا، پر به دل حه زت ده کرد، ئه و حه له، له بری کتله که تۆی له ئامیز بگرتایه، لئی گه رای فرمیتسکان برژیتنی تا هیچ

نه بئ که مه کئ هیتور بیته وه و ئه و ترسه ی له رۆحیا باره که م بیته وه.

به شه رمیکه وه پیت وت :

«همین بهسه با برۆین دهنه دهگه نه سه زمان» .

به قه هر تیکه وه وتی :

«ترس نه بایه ئه وشۆ له ژێر ئه و گومبه تهی دهنووستین» .

له گومبه تهی هاتنه ده ری ، ههر له نزیکه مه زاره که وه نوشتایته وه ، گویت به زه و بییه که وه نا تا بزانی ئاخۆ گورژنی سمی ئه سپان نایه ، هه مین له دوای ئه و گریانه به کوله خه بییه وه ، ههر زوو خه نده که له سه ر لیوانی کوژایه وه ... کتوپر لیتی پرسیت :
«بایز ... گه له ک ده ترسیم بچینه شاری و له و ئ نامراد و هه ناسه ساردم بکه ی ... نامرادم ناکه ی بایز ... ؟» .

«همین ئه وه نده به نامه ردم ده زانی ؟» .

«حاشا بایز ... بهس ههر ئه وه نده یه ده ترسیم ...» .

به ئومیدی پیاویکی عاشقه وه دلنیات کرده وه :

«مه ترسی هه مین : قه ت مه ترسی» .

ساقه یه ک و خۆت به پاشه ئی که ره که گرته وه ، هه وره تریشقه یه ک و ره شۆله کان که وتنه وه سه ر قازه قازتیک که ئیدی برانه وه ی بو نه بی ، له ترسی قازه قازه که که وتنه وه نه رماغار ، که وتیتنه وه سه ر خه یالی مه رگی ئه و مه له جیقنانه ، سه به ی ئیواری دهنه مه زه ی ئاره قخۆزه کان ، خۆت چه نده ئالووده ی سه ره سه تی و که چی ئه و مه له ره شانه له و خۆشی فرین و ئازادییه بی به ری ده که ی ، ده یان خه یته ناو توژتیک و دیلیان ده که ی ، ده یان فرۆشیت ، ئه و ئیواریه ی پراوه که ت گه وره گه وره بی ؛ خه لکی گه ره ک منداله چلمنه کانیان ده نیرن و هه ریبه که و دره مه تیک له نیو له پی چلکن و ئاره قاوی خۆیدا ده شاریته وه ، کزۆله و سه رسام دینه به رده مت ، وه ک ئه وه ی دلی خۆیان ده نیو مشتیا نا بی چاوه رتین ... سی چوار ره شۆله به سه بو ئه وه ی تامی شله ساواره که خۆشتر بکا ، هیچ نه بی تامه زرۆی ئه و منداله چلیسانه ی پی ده شکێ ، ئه وان بیخۆن خیرتره له وه ی ئاره قخۆزه کان بیکه ن به مه زه ... به لام چ ده که ی ؟ ناچاریت بیانده ی به «سلێوه» ، زۆر جار ان پیتیان ده لیتی :
«دره مه کان به نه وه و بیان خه نه ناو ده خه یله کانتان» .
کتوپر روژتیک مانت گرت و به خه لکی گه ره کت گوت :

«ته واو ... داوای ره شۆله له من مه که ن!»

ههر هه موو ده ستیان به یه ک دادا و چه په سان :

«ئاخر چ بووه ؟ چ کرایه ؟»

هاوارت کرد :

«ئه و بیژیانه له خۆتان کافرترن ... له بهر چاوی من به مووسی کول ملیان ده قرتین ...!»

«ئێ خۆ "سلێوه" ش ههر سه ربان ده بری ...!»

«گووی ده خوا له بهر چاوی من سه ربان ده بری»

نه یان ده زانی چۆن چۆنی دلته نه رم که ن و له و غه زه به ت که م که نه وه ، ناچار په نایان برده بهر هه مینێ ، به دوو ده ست له ملانی ساردی کردیتنه وه ، به دزییه وه پیت گوت :

«باشه هه مین ... بهس با دوو هه فته هه به درۆ خۆم گران که م ...!»

به هه زار تکا و پارانه وه ، ئاشتیان کردیتنه وه ، به لیتیان دا ئیتر خۆیان بین و منداله

چه توون و چلیسه کانیان نه نیرن ، ئه و مندالانه ی خۆیان بو راناگیری و به گوزانیکی کول

یان چه قۆبه کی ژه نگار له ملی باریکی ریشۆله کان هه لده سوون ، نان په یداکردن و نا بی

ده رویش ، خودا له گوناھی هیچ نه تخاته دۆزه خ ، له پای گوناھی ئه و تهیره بی ده سه لاته تانه

ئاگری جه هه ننه مت پی خۆش ده کات ... دوا جار ... شیخ قادریش لیت هه ستایه سه ر

پاشوان ...

«بایز ئه توو ده رویشی ته کیه ی منی ... ته کیه ئه وه نده ی هه یه نانی خۆت ژنه که ت

بدات» .

«یا شیخ خودا لۆ ئه وه ی دروستی نه کردیمه ده ست له گونان دریتژر لیتی دانیشم و ...

شۆربای ته کیه بخۆم» .

«شۆربا چیه ته ناشکور» .

«هیچی نییه ... به لانه کینی خودا رقی له پیاوی ته وه زه له ... ئه و خۆی فه رموویه تی : له

توو هه ره که ت و له من به ره که ت» .

«جا ئه توو ره شۆله گرتن به هه ره که ت داده نیی ... ئه توو و خه ربکه له نوێژ و ویرد و

ته هه لپه له ش بی به ری بیت» .

«ناچارم ...»

«ناچار نیت... ئەتوو چاک دەزانی که سلیتو ڕەشۆڵەکانت بەکێ دەفرۆشیتن... خێروبیری توو دەچتە ناو ورگی ئارەقخۆرەکانی ناو ھەموو مەبخانەکانی ھەولیرێ... دەیکەن بەمەزە... دەزانی خودا لە پای ئەو گوناھە، لە رۆژی قیامت، چیت لی دەکا؟»

کە ئەو پرسبیارە دەکرد دوو لوولە ی باریکی بربسکە و گر لە چاوەکانی دەپژان، یەکە یەکە بەوپەری ترسەو لە ھەر ھەموو دەرویشەکانی روانی و دەبویست بەچاوی پێیان بلێ ئەگەر دۆزەخ و لە بەردەمیاندا... دووبارە کردەو:

«دەزانی چت لی دەکا؟»

«نە...»

«کێم و زوون و سیان و پەنگرت لۆ دەکا بەمەزە و دەتداتێ»

«ھەر ئەمن پیتی نافروشم»

«بەس ڕاوپچییەکانی دیکە وەکی توو پیاوی تەکیە و تەریقەت نین... پاشان ئەتوو گوناھتکی گەورەترت ھەبە... تا کەنگی "ھەمین"ی ژنت دەنیریتە ناو کۆشک و تەلاری ئاغاگان و بەگلەران و ئەفەندییە تەوالیت لوسەکان؟ کورم گوناھت دەگاتێ... با واز لەو شیر و ھێلکە فرۆشتنە بیتی.»

«ھەمین ئاگای لە خۆبەتی یا شیخ... پاشانیش ئەو بەرووتی ناچیتە ناو کۆشک و تەلارەکان؟»

«بەس لەو شوێنانە فەرزەندەکانی شەیتان گەلی زۆرن»

«گەر وابی... ئەو شەیتان لیرەش ھەبە... لەناو رۆحی من و توو دەرویشەکانی دیکە شدا ھەبە.»

«بەس ھەموومان بەزیکر و تەھلیلە دەری دەکەین... ئەو زیکر و تەھلیلە ی کە ئەو سەری دوو مانگە ئەتوو تووخی نەکەوتی»

«ئەمن لە "ھەمین"ی ناترسم»

«کورم گەر قسەکە ی توو راست بووایە ئەو پێغەمبەرەکان و ئەسحابەکان و پیاوچاکان ژنەکانیان لە کونی ژووریدا نەدەبەستەو؟»

«ھەزار دروود لە رۆحی ھەموویان... کەس لەوان پێوستی بەو نەبوو خۆی و ژنەکە ی ڕەنجین تا پاروو نانێک پەیدا بکەن...»

«ھەر قسان مەکە... با فریشتەکان نەفرن و تەکیە کەم بەجێ بەیتن.»

«بابە شیخ... قسەکانت لە جەرگم دەدا... ئەتوو لە کنت وایە ئەمن لە خۆشیان خۆ دەدەم بەر باو و بۆران... نیرکەریش خۆی لەو دەشتە سارد و چۆڵەدا ڕانگری.»

«رۆڵە... ئەتوو پیاوی تەریقەتی... ئەو دوو مانگە دووجاران نەھاتیتە ناو ھەلقە ی زیکر و تەھلیلە.»

«راست دەکە ی بابە شیخ... بەس ڕاوە ڕەشۆڵەش ھەر ئەو دوو مانگە یە... گەر دوو عانە پەیدا نەکەم... مشک بکەوتە ناو کەندووم کلکی ئارداوی نابیتن!»

ئای دەرویش... یاشیخیش ھەر وەکو سلیتو دەتدوینێ، لەبەر سیتەر کەرویشکە خەو دەکا و خەون بەحەفتا و دوو حۆری رووتەو دەبینێ، رووباری شیر و ھەنگوین، میوہجاتی سەد ڕەنگ و بۆن، غەریقی بۆنی بخورد، سەری لەژێر گومەزێکی بۆنخۆش و ژیریشی فەرشێ کاشان، لە گەرمیان و کویتستانەو مەر و بزنی دین و لە بەر پیتی موبارەکی ئەودا سەریان دەپرن، ئەم چوزانی لەبەر چی خۆت ھاویشتە ناو تەکیە و پینج سالانیش ھەر لە لای خۆی چایەچی بویت... ناشپەز، تەنھا لەوئ... لەژێر پەنای شیخ و دەنیو ھەلقە ی زیکردا نەیان دەتوانی بتدۆزنەو و بتکوژن... کێ دەیزانی کە ئاواھی بەم تەمەنەو... وا بەجھیتلی دەبیستە پیاوی تەریقەت و جیتشینێ تەکیە؟ ھەر ھەمینێ کە لەکەوتی بوو توو ڕاپێچا و پیتی وتیت:

«بایز خۆت بخە ناو خانە ی خودا و پێغەمبەرەکان... دەنا ھەردوو کمان دەبیننەو و دەمانکوژن»

«کچە تیم... ئەمن ھیشتا ھەرەقە... ھەموو شوێک دوو جارێ دەپەرم و کە دەشنووم شەیتانی دەبم... تەریقەتم پێ ڕانگری... ھەمین وازم لی بینە با نەکەومە بەر لەعەنتی خودا و پێغەمبەرەکان»

«وہ نەکە ی دەتبیننەو و دەتکوژن»

ساقمە یەک و... ڕابوویتەو... بەپیتی پەتی دوو ھەنگاوت نا، پیتاوە لاستیکییە ی پیتی چەپت لەو قورە خەستە جێ ما، لیتاویک نەیدەھیشت ھەردوو پیت لەناو پیتاوەکاندا جیگیر بن، تاویک پیتاوی چەپ و تاویک راستەت لەو قورە عاسێ دەما، قەیتانەکانی پساوون... پیری شوو ھەمین راستە ی بەتەلیک بەستەو، چەپەشی بەداو بەنێک لە مووی کلکی کەرەکەت، بەم دوو پیتاوە لاستیکەو نەدەگەبشتیتەو نەرمە غاری نیرە کەرەکەت،

ماکه ره که ی جارانت گوئی رایه لتر بوو، ئه ویشیان پی گوژیت، چما ئه و خه لک و خوایه چیت پی ناگوژن؟ خوا، کار و کاسی، ژن، مال، ماکه، دین و ئیمان... ده بی هه ره همووی به که یف و هه وای ئه وان بی... که یف و هه وای با پیر ناغا... شیخ قادری له پ که سک... سلئوه... پییان وتیت:

«ده رویش عه بیه... ئه و ماکه ره بفرۆشه و نیره که ریک بکړه... لو دهر ویشیکی وه کی توو جوان نییه بکه ویته دوو قوونی ماکه ری.»

ره نگه دیزه بوئی به لایه کی کرد بی، دنا قهت وا خوئی شیت نه ده کرد، یان هی نه رمه بارانه که یه... «با» ش هه وری ئاسمانانی راددا و له سه ره ئه و ده شته وه که عه بای ره ش هه لیده خست، مار و میروو چونه وه کونی خو بان، بالنده کانی ئاسمان دیار نه مان، نه سرته یه و نه ورته، زورگه کانی ش له دووره وه که وتبوننه ژیر ته م تومانیکی، بوئی خاکی ته ر و هه وای سارد و... تا دی سارد تر... ده سته کانت ده خه یته نیو هه ردوو گیرفانی شه روا له که ت، ئه و دوو ده سته ی له سه د لاوه شه قار بوون، ئه و ده سته نه ی شه خته به نده کان ده شکینئ و... سه عات و دوو سه عات له گوریسه کان گیر ده بن و چاوه ریتی قه تاره و ره وه ی به به ره که تی ریشو لهن، چاوه ده بینئ، راده مینئ، هه موو زه ین و خه یال و ئاوه زت لایانه، له وه ده ترسیت گوریسه که رابکیشیت و به پشتدا وه رگه ریتیت و تو ری به تال و هه زاران ریشو له ی قورگ پر گه نم و جو هه لفرن، له ده می خو ت و هه مینئ ده گریته وه و له به رده می ئه و ریشو لانه دا رو ی ده که ی، زیت و زیره کن، زور جار فریوت ده دن، تاویک نیشتن و تاویک هه لفرین، چاوه دکانیشته وه که جارن نین، ئه میستا کزترن، ئه و ده سته بو ر و زهر و شه قاربوونه ی هیچ ئافره تیک هه زیان پی ناکات، که چی هه مین شه وانه نانوی گه ر ماچیان نه کات، هه موو شه ویکیش ده سته ی راسته ی نه خاته به ر باخه لته خه وی لی ناکه وی، تو بلئی هی ئه و ترسه نه بی، ترسی ره دوو که وتن و هه ره شه ی باوک و براکان؟ بایه کی سارد ئا و له چاوانت ده هینئ، ده م و لووتت به جامانه که ده شاریته وه، وه که ئه و دزانه ی شه وانه دینه سه ر مالان، خه وت سووکه، دنا ئه و شه وه مانگا که یان دزی بوویت، ده رگایه کی ته نه که چیه؟ به له قه یه که ده کریته وه، وا چاکه ده رگایه کی ئاسن به رادان بده یته، دونیا پر بووه له دز و حبیز، ئه وه شاره و... شاریش پر له سه گ و گورک، ده رگاکه ت بگویره، دزان مرخیان له مانگا و نیره که ره و مریشکه کانت خو ش کردووه، به وه چاکه که خه وت سووکه، که وتنی گه لایه که، جریوه ی چوله که، خشپه ی پشیله ش وه ئاگات دینئ، هیشتا پاشه لته ته ره و ته زوویه کی سارد له پرپه ی پشتته وه تا ته وقی سه رت میرووله ده کات، ره وه

ریشو له یه که رووه و روژئاوا بال لیک ده دن، گوئی گرانته بو فرکه ی بالیان هه لده خه یته، چ هاش و هووشیکی ترسناکه، سه رت ته په و له شت گران، کی نالی دوای دوو سی روژی تر ئه و ره شو له نازادانه ی سه ر له بنی هه وره کان هه لده سوون نابنه دیلی تو؟ له تو له ی ئه و خه یاله خه راپه جیقنه بارانیان کردیت... به سه ری په نجه ی شایه تمانه ئه و که م جیقنه به ی سه رکه پووت سر بیه وه. چ قه ده ریکه به رووی دونیادا ده جه نگیته، تارمایی و ترسی ئاغاکان، هه ره شه ی باهه شیخ، فر و فیلی سلئوه، ترسی لی خو ش نه بوونی براکانی هه مین، تارمایی ئه و ترسه وه که سیبه ره هه ر به دواته وه یه، له لا کو لان و نیو قه یسه ری و سیبه ری مزگه وتان، له نیو قه له بالغی بازاری کونه فرۆش و سه فارچی و ته نه که چی و کوتال فرۆشان، چایخانه ی که و بازان، گوزه ری ئاسنگه ران و دارتاشه کان، ده لاله خانه و کو لانه تاریکه کانی خمچییان، هه جمانت له بهر برابوو، قاپ شو رینی لوقنتان؟ کاری ژنانه یه و چیدی نایکه م... ئه ی چی به هه مینئ بلئی...؟ چایه چی؟ نه ده کرا، له وه دا بوو هه ر به ریکه وت به کتیکیان ریتی بکه وتایه ته چایخانه که و بتیکوشتایه، به پو لیس... هیچ نه بی تو له سیننه کانی گوندی، براکانی هه مین له تفه نگی شانت سل ده که نه وه، پو لیسیش هه ر ده کا پیوای خه لکی، هه ر شه وه ی پاسه وانی کوچه و کو لانیکی، ده بوو تا ماویت به دوای پیوای جهره زه و ئه شقیاو ه غار بده ی، روژتیکیش به ده سته ی چه ته یه که ده کوژرای، هه ر ئه و گا ورابه راهه ریشو له ی له لا خو شه ویست کردیت... له هه موو کاریک چاکتره، له وه ده شته چو ل و هو له خو ت بز ده که بیت، نا... روژتیک دی بتدوژنه وه و بتکوژن و لاشه که ت بکه نه خو راکی قه ل و دال، زو ریه ی به یانیانیش ژان ده چیتته دلته وه، ئه و به یانیانه ی ده یه ها ریشو له ی ده نوک شکا و له سه ر شو سته ی جاده کان ده بینیت، له نیو قو ر و لیتا و خه لکی بی ئاگا پییان لی ده نین، ده پلیشینه وه، ئه وان چوزانن چوژن راویان ده که ی، چی ئه و ریشو لانه ی گه یاندو ته سه ر شو سته کان؟ وای له مناله چه تونه کان، ئه م شاره به سه ر دارلاستیکیدا ویران ده بی، تو بلئی ده نیو ده نوکی واشه و هه لوکانه وه بهر بینه وه...؟ هه ر ده لئی هه موو شاره که ده سته ی له کار و کاسی هه لگرتووه و ریشو له راو ده که ن، جارن دوو سی راوچی بوون، هه نووکه له وه ته ی ژماره ی مه یخانه و ئاره ق خو ره کان زیادی کردووه، راوچیش خه ریکه زور ده بن، به وه ی باشه هه مووان به رگه ی سه رما و سو له ی زستان ناگرن، روژانی وه که ئیمرۆ سارد زو ریه یان غیره ت ناکه ن له مالی بچنه ده ری، گه ش بوویته وه، هه مووان به غیلیت پی ده بن، «نامه ردینه... من نه که هه ر له م ده شته له هه موواتان نیترتم... نیره موو کینه... هه مین خویم بو شل بکات هه موو شه ویک ده په رم.»

راوچییه کانی برادرت به یهک دهنگ قوشمه کهت دهقوزنه وه:

«ئشهه دوو... دهر ویش ئشهه دوو... پیاوی تهریقته نه بو بیتابه... کهس نه دیده ویرا له و دهشته له گه ل توو مینیتته وه.»

«نه... هه موو شتیک و ئه وه نا»

عه یامیکی زۆریش خهونت ئه وه بوو سلیمان پیغه مبه ر ئاسا ببیته پادشا و سهرداری هه هه موو تهیر و بالنده ی ئاسمانان... نابیت... تو کاربایه کی دونیابیت، ئه م ریشۆله بهسته زمانه راو ده کهیت و دهرخواردی مه یخۆره کانی ده ده ی، تو بلتی جگه له و پیره هه ولیره ی له چ شار و ولاتیکی دیکه ی دنیا که سپی و هیچ هه بی؟ هه موو سالتیک چهنه دانه یه کی هه لقه له پی راو ده که ی... تی ناگه ی کی ئه م هه لقه وردانه ی له قاچی چه پ یان راستی ره شۆله کان به ستووه؟ ده بی ئه وه که سه ی ئه وه ی کرد بی چ مه به ستیکی هه بو بی؟ هه ندی جار که به ختت یار ده بی، سالانه یه ک دوو جار ده به ها هوزار و مه لی رهنگین ده که ونه ناو تو ره که ته وه و به پاره ی مۆل له بازاری که وبازه کان ده بانفرۆشیت، هه ندی جار ره شۆله کان به دهنوک به ر ده به نه گیانی ئه وه مه له رهنگین و غه ربیانه، سه بیره... ده ستیان لی ده ده ی، هه ست ده که ی له شی ره شۆله میتبه کان و هه ر هه موو مه له کانی دیکه له هی نیره کان بیان گهرمتره، ده بی حیکمه تیکی تیا بی، هه ر که کوچیش ده که ن به په ر و بالی تازه وه کوچ ده که ن، له ترسی دوژمنه کان بیان رهنگی هیلکه کان بیان ده گۆرن، برسبه تی نه بی ئه وه که ی راوی پیاوه؟ له وه ته ی دنیا دونیایه مرۆف مه ل و ماسی و حه یوان راو ده کا... چ خه میکی گه وره یه که نابریته وه. جا تو خه م له چی ده خۆی؟ ئه وه تا ئه مرۆکه پیاو راوی پیاو ده کات، مرۆ له رۆژانی ئه شکه وته وه تا هه نووکه وازی له راو نه هیناوه، هه موو گیانداره کانی سه ر زه وی و ئاسمانان هه ر هه مان راو ده که ن که له سه ره تای بوونه وه هه بووه، ته نها... هه ر به ته نها مرۆف نه بی که هه زار فر و فیل و ته له و فاقه و به ند و باوی بو راو دروست کردوه، حیکمه تیکی تیدا یه، شتیک له سه ر شتیکی دیکه ده ژی... ده له وه ری... ده خوات... هبی چ ناشیرینه ئه م حیکمه ته... هه مین زوو زوو پیت ده لی:

«دهرویش... ئه من له وه ی ده ترسیتم رۆژه کیان خودا قودرته بداته ئه وه ره شۆلانه و به گورس و تو ره وه لۆ حه فت ته به قه ی ئاسمان بتفرین...»

بو نا...؟ پتی تی ده چی... له تۆله ی ئه وه هه موو سالانه ی راو بته نه ئاسمانیک جگه له هه ور و هیل و به فر و باران و ته رزه هیچی دیکه ی تیدا نه بی، نیره که ر زیاتر تاوی سه ند،

ئه وه تا ناوایی له ژیر ته نکه ته م و تاریکی ئاسمانیکی به هه ور و هیل و ده ده رکه وت، چاوت هه لبری، گه ره ک له ده عبایه کی هیلاک و خه وتوو ده چوو، هه نووکه هه ر له دووره وه تا ده گه یته به رماله که ی خۆتان منالانی گه ره ک له کۆلانه دوور و نزیکه کانه وه داده بارین و خۆت و که ره که ت سه غله ت ده که ن، زاق و زریقی ئه وان و قازه قازی ریشۆله کان و هات و هاوار و سلاو و جنپوی باوک و دایکانیان ئه وه گه ره که ده خاته سه ر هه له که سه ما، ئه وه ئیوارانه ی به تو ری به تاله وه ده گه رپیتته وه پیاوانی گه ره ک و ژنان و مناله کان بیان مه زاقیان پی ده کردی، ئیمیرۆ ئیواره سه ر به رزانه... نیرانه گۆچانه که ت با ده ده بت و به چه پ و راستدا سلاو ده که ی و وه ک سه ره نگیکی جه نگیکی کوشنده ت بر دیتته وه سه ر ده له قینی و زه رده ده تگری، ئه م ئیواره یه تۆله ی هه موو ئیواره کانی دیکه ده که یته وه، ئه وه ئیوارانه ی دل ساردانه پیتاوه کانت له دوا ی خۆته وه راده کیشا... ئه وه ئیوارانه ی پیمان راده بواردی...

«ئه مرۆش هیچ...!»

سانایه... سانا... ئه وه تا ئه مرۆکه به ختت یار بوو، پشتینه که ت شل بو وه و تا له قاچه کانت نه ئالا بوون ده رکت پی نه کرد، له نیو قور و چلپاوه که خشی بوو، ئیواره به هه مین ده لی بی نوێر بوویت و ده شوات، مه نه جه له ناویکت بو گهرم ده کات، هه مین هه رخۆی ده دوانزه ریشۆله ش سه ر ده بری، چونکه تو دل ت نایه، وه ی له سینگی تورتی ئه وه ریشۆلانه، بو نی گوشت و که فاوی سابوون و خۆشی راویکی تیر و هه وه سی گهرمی نیو حه مام خوینت گهرمتر ده کات... پشتت ده شوات... به سه ری په نه جه کانی هه ردوو کۆلنجت بو ده گری... ده ماریک شل و ده ماریک ره پ، هارتر ده بیت ئه وه وه خته ی پشتت چه ور ده کا و به ناو له بی ده ست کۆلنج و لاملت ده شیلی...

«دهرویش، ئه وه رۆژه ژنه که ی ئه مین ئاغا داوای لی کردم کۆلنجی بگرم»

«جا گرتت...؟»

«ئا... به رام گۆتی: ئه وه ونده باسی ئه وه شیلانه جوانه ی تووم لۆ ئه مین ئاغا ی کردییه... حه ز ده کا بی شیلی...»

«شتی وانه که ی هه مین»

«کوو ده یکه م؟»

«هه مین... ئه من له و کاربایه ی به شکم... عومری من و تو و شکیان نه گۆتییه... به س

تووخا واز له ویتنده ری بینه...»

به گوتی کردیت... پیتی بلتی: بره... دهمری...

ئەو هەتا لە دوورەو بەهەلەداوان هاتن... ئەو لەعەتیبیانە... هەریەکە و چاوەرپیە
ریشۆلەیهکی بەخەیتە دەست، هەرجارە و دە دوانزەیهک بەریان دەکەوێ، تا هەتیوێکان
و هستا بن نایدە بەوانی تر، تا منالانی هەمال و گاوان و کۆنە جووتیار و پالە و شاگردە
چایەچی و کەبابچی و لۆقنتەچی و هستا بن نایدە بە کورپە پۆلیس و سەریازەکان،
دەمەوئێواران لە بەردەرگاگان و نێو دوکانەکان سێ و چوار کۆ دەبنەو، گلەیی لە زەمانە و
بەختی هێچی خۆیان دەکەن، کەسانیککی برسی و رەش و پرووت، توورە و تۆسن لە تاو
زەرەر و بی بەشی و بی کاری، دەرویش... تۆ لەو سەرت سوپماو، بۆ دەبی ئێو برسی بن
و کەسانیککی دیکە تیر؟ نە مەلای گەرەک، نە بابە شیخ وەلامی ئەم پرسیارەت نادنەو...

«بەخێر بێیتەو... ئەوڕۆکە شیر دیاریت»

«ئەم خۆ ریشویش نیم»

ئەو هەموو منالانە... سەرکە و بنکە... دەتوت لە کونە دیوارەکانەو، لە کەلێنی خشته
خوساوەکانی دیوارە گلێنەکانەو، لەژێر بەرد و داری حەوشەکانەو، یان نێو گەلی
دایکیانەو دەردەپەرن، قاقای پیکەنینی ئەو پیاو مەندوانەو بۆنی گریانان لێ دێ،
نرکە و نالەیی بێهێز و کۆژاوەی ئەو دایکانەو لەناو ژوورەکانیانەو هاواریان لە
منالەکانیان دەکرد کە بێنەو ژووری، ئەو ژوورە تاریکانەو کە جگە لە شەر و گریان و
برسیەتی و تەلاق و پیکەدان هێچی دیکەیان نەدیو، کاربته و شەقلەیی رەش، حەسیری
دارزبو و هەلتۆقیو و داکەوتوو لەژێر بارستایی قورسی خۆل و گل، ئەو هات و هاوار و
غەلبە غەلبەییە کە سواو، چەشنیک دەدوین، چەشنیک پێ دەکەن، چەشنیک دەگرین تا
بیسەلمین هێشتا زیندوون، رۆژ تا ئێوارە بەشەر دین تا بیسەلمین ئەمەیان گەرەکە نەک
گۆرستان، قور و چلپاوی کۆلان غارغارینی منالەکانی گران دەکرد، زۆر بەشیان پێ
خاوس، زوو زووش هەلەخلیسکان، مام رەشید، بەبەغاله تەو، لەناو دوکانەکی روو
نیشتوو و لەو تۆرە پر لە ریشۆلەییە رادەمین، تۆ وەک هەمیشە لەویدا ساتمە دەکەیت و
خۆت بەکەفەل و قوونی کەرەکە دەگریتەو، مام رەشی چاوی ئەو نەدیو پێسە سوار بەسەر
ئەسپەو دەگلین، بەرد شەق دەکا، رۆژیک مابێ نەفەسی پێسی تۆ و کەرەکەت دەکوژی،
ژنەکان بەمەکرەو پیت دەلین:

«خۆشی لە هەمینی... ئەمەش پیاومان هەیه؟»

یەک دوو پیاو دهنەپین: «پرۆ ژۆری... دەم درێژ...!»

تاوہ بارانیک دایکردوہ و منالەکان لیت تەکینەو، گەبشتیتە ئاستی مائەکە عەونی
زورناگیۆ؛ ئەو گەوادی ژنەکەیی بۆ قەسابە تورکمانەکان دەبات، گەوادی بی باک، خیراتر
کەرەکەت تاودا نەبا عەونی سەر دەربینێ و تۆش ناچاری سلاویک بکا، خۆ «کارەبا» ی
ژنی... هەر بۆ خۆی کارەبا، مێردمنالانی گەرەک لەناو باخچان باخچەوانیکیان بەسەرەو
گرتبوو، بوو بەهەللا لە گەرەکی، عەونی و تیسوی: «ژنەکەم جوانە و بوختانی لۆ
هەلەبەستن!»

کە دەگەیتە لای «شیمە» ی دوکاندار بەتەوسەو پیت دەلێ:

«خودا پرزقی داوی!»

ئەم قەسەییە یانی «کوا قەرزەکانم؟»... ئەو تا قومارخانەکی «رەسول کەساس» زرمە
دێ، سیخناخ بەپیاوانی توورە و ترۆ کە ژن و دایک و خوشکانیان دەغەزار کردوہ، کە
دەبیسەنەو کەیف ساز، کە دەیدۆرین بەوانی دەپین، لە سەری کۆلانێ ئاورپکت لە
مزگوتە کە دایەو، پیرەمێردەکانی گەرەک بەلاکەلاک روو و مزگوت هەنگاوی سستیان
دەنا، خیرا هەوالی راو چەورەکەت وەک ئاگری ناو پووش بەگەرەکدا بلاو بۆو، بی باک
لە باران، پیاوان و ژنان دەهاتن بەردەرگا و لە منالەکانیان دەخوریسەو، دەیانویست
بەشی خۆیان لە تۆ بقاچینەو...

«سەرتان بەگۆری بابتان... کەرەکەم شیت مەکەن...»

بەکەیف و هەواو گۆچانەکەت دەوہشان و بەر شان و شەپیلک و پاشەلی منالەکان
دەکەوت، ئەوانیش هەلەبەزینەو، منالانی مل باریک و لاق باریک، باریک و بنیس،
سپینەیی چاوانیان زەرد هەلگەرەو، بەدەم رێو سوئی برایم بەخیراتەوہی کردی و پیتی
وتیت:

«دەرویش... لە پیرتوہ یا شیخ لیت دەپرسی»

زارێ پیتی پیتی گرتی: «دەرویش... تازە لەوێ بووم... قاپە شیریکم دەویست... هەمین
نەهاتبوو...»

دلت داخووریا... نەهاتتوہ؟ خۆ زۆری ئێواران زووتریش لەم وەختە دیتەو، خیراتر
پیت هەلگرت و نەقیزەیکەت خێواندە لا کەفەلی کەرەکە، ئەزبەتی پیتی گەبشت و... تاوی
سەند، چاویکت هەلگری... دوور بەدووری سێ چوار پیاو و ژنت بینی... نزیک قاپی

دەرگای ماله کەت وەستا بوون... نەتاسینەو... دەر و دراوسیتی دەرۆتیش دەیانزانای ئەو پیاو و وردیلەبەیی کەوتۆتە دوای کلکی کەرەکەیی بەپەلەبە لەناو دەرگاگەو «هەمین» ی کە لەکەوتیت بەپیریبەو و بچچ، ئیوارەبەک و دوو... دە... سەدان ئیوارە، هەر تۆزێکی دیکەبە و کۆلان و بەردەرگاگان چۆل دەبن، هاتنەوێ دەرۆتیش نەبووایە ئەم هەللائیەش بەم ئیوارەبە ساردە دانەدەمەزرا، دیزە وەک بلێی بۆنی ئالیک و ئاخویری خۆی کردبێ چوارنالا لە غار نەدەکەوت، بەگومانەو لە پیاو دەرۆکان ورد دەبووینتەو، بەدەست و پەنجەبەکی لەرزۆکەو کلیلەکەت خزاندە ناو قفلەکە و پێچیتک و دوو... باتدا... زنجیرەکەت لە هەلقەیی قفلەکە دەرکیشا و ماندوووانە بەلەقەبەک دەرگات لەسەر مائی خامۆش کردەو، مانگاگە لە جیوێ راجەنی و پاش تاوێک کەوتەو کاپۆتکردن، پرمەیی نیرەکەر و قازەقازێ ریشۆلەکان خامۆشییە حەوشەکەیان شکاند، ئەو ماله کپ و تاریک و مردوو بەو قازەقازە زیندوو بۆو، تا دەهات تاریکی بەسەر دل و کەلاوکاندا دادەپژا، ئەو هەورە رەشەش تاریکتری دەکرد... ماله بێ هەمینێ چ ترسناکە!...

هەر بەپەلە پەقرەجیتک لە بەرمیلەکە پێ کرد، تۆری پرت لەسەر پشتی کەرەکە داگرت، پەقرەجەکەت خستە بەردەمی، کە زانیت هەناسە برکیتی پێ کەوتوو، پەقرەجەکەت لا برد و خستتە بەردەمی مانگاگە، گەرەکت بوو تا هەمین دیتەو ئەو ترس و تەنیاییبە پرەوینیتتەو، لە کادینەکە پێنج شەش جام «کا» ت هانی و لە بەردەم مانگاگە رۆت کرد، لە بەرەهەبووانەکەش جامیتک «جۆ» ت لە تەلیسیک دەرەحانی و تیکەلی «کا» بەکەت کرد، دیزە لمووزی بۆ برد، تۆ نەتەیتت، بەئەستوندەگی ناوەرەستی هەبووانەکەو بەستتەو، بەچواردەوری خۆتدا خولایتەو و لە هەبووانەکەو ملت ناو لە ژووورە تاریکەکە دەستت کوتا تا لە دەلاقەکە فانونسەکەت دۆزیبەو، شقارتەبەک... شووشەکەیت هەلبیری و فتیلەکەت ئاگردا، تاوێک بەشەوارە کەوتیت و، هیدی هیدی کەل و پەلی ناو ژووورەکەت ناسیبەو، هەموو شتەکانی جێ پەنجە «هەمین» یان بەسەرەو بوو...

«هەنووکە... هەر دیتەو...!»

دەمە و ئیواران بەدەم رێوێ جێ پارچە خشت و تەنەکە و بوتل و قوتووی بەتال و شپ و شیتالی دەست بکەوئ... دەیانپینیتتەو، دەیانخاتە ناو بەرانپیلەکەیی...

«جیبیان لێ دەکەیی هەمین؟»

بەکەلک دین... هەر بەو خشت و بەرد و تەنەکانە حەمامیتک و کادینیتک و کۆلیتیتکی

دروست کرد، ژنی مالدەر هەر لە هێچەو ماله دادەمەزرتی، هەمین نەبووایە کرمەریز دەبوو، مانگاگە بۆراندی، پرۆشەیی باران بەر ریشۆلەکانی بەرەهەبووانەکە دەکەوت و لە خۆشیا ناو لە ترسانا لە قازەقاز نەدەکەوتن، ئەو نەندەیی کە تینت تیا بوو تۆرەکەت بەرز کردەو و روو و ژووورەکە بەکیشت کرد، سێبەری بەردەوام شکاوی خۆت لەسەر دیوارەکان، قازەقازێ ریشۆلەکان ماله کەیان لێ کردی بەمائی جنۆکان، وەک ئەوێ بترسیت بەتاو تا بەردەرگای حەوشەکە رۆیشتیت و بەچەپ و راستی کۆلاندا روانیت، کەس بەدەرەو نەبوو، چ زوو بزبوون، یەکەم ئیوارەبە ماله کە ناو حەوشەکە نەبەن... عەجایب... وەک بلێی بۆ کارەساتیتک تۆیان جێ هیشتیب... ویستت هاوار بکەیت و هەموو گەرەک لە خۆت کۆبکەیتەو، یەکە یەکە لە دەرگاگان بەدەت و هەر ماله و ریشۆلەبەکی پێ بێخسیت، هەر تەنەها بۆ ئەوێ ئەو ترسەکت و پرە پرەوینیتتەو، ئیوارەبەکی تەر و تووشە، تاریک... ناشیرین... غەمەپین... خەریکە کەیفی راوێکەت بکوژئ... هەرچەندت کرد نەتەو تیرا بچیتە ژووورەو... عەجایب... تۆ کەیی ئەو نەندی بێ غیبرەت بوویت؟

«مالت شتیوئ هەمین... ئاخر چەند جارنم گوت پێش ئەوێ تاریک دابێ... بگەریتو...»
 بێ ئۆقرە هاتیتتەو ژووورێ... کتلیبەکت پێ ناو کرد... هیزو سەنگی ئەوێ نەبوو زۆپاکە ئاگرەو، ویستت کەرەکەت ئالیک بەو، روو و گەنجینەکە ملت نا... چووینتە ژووورێ... نزمترە لەوێ بتهوئ سەر بەرز بکەیتەو... هەمین تا شتیتک دەدۆزیتتەو پرەری پشتی دەشکێ، سەد دوغای نابه دل لە تۆ دەکا کە بۆ دەبێ بنمیچی گەنجینەکەت بۆ بالا کۆلەکەیی خۆت رایەل کردبێ... حەمام... ئاودەستخانە... کادینەکە... لە هێچیان حسیبیتک بۆ «هەمین» ی کەلەگەت و بەژن زراف نەکردوو... بیرت چۆو بۆچی دەگەریت... گەنجینەیی چی؟ پرە لە شروشینتال... سەری هار و ماری تیا بێ... پرە لە کورسی شکا... جۆرەها بوتلی بەتال، جامی قووپا، کۆنە کورتان، تایی پاسکیل، میتخ زنجیر، دەبەها قفل و تۆپەلی کلیل، کتلی و قۆری رەش داگەر، سەر تەبەق، کەوچکی دار، پەقرەجی شکا و تەنەکەیی کون تیبوو، رەحەتی، تەلەیی مشک، داسی دەم خوار، مەشکە، گۆچانی کامەشکاو، مەقاش، دەسگرە، مەقەلی، قایش، قوتیلەیی زۆری پێر لە گۆگرد و قیر و زفتی وشکەو بوو، تۆپەلە بەن، دۆخین، لیفکەیی دارزیو، کلاوی در، هیلەگ، بیژنگ، سەرکەلە، تیرۆکی شکا، پنه، پینلاوی زۆری تاکە و تاک، پەمپی نەوت، کۆنە تۆری لیک هەلتیشاو،... چەندین سەری فلیقاوێ ریشۆلە... پەریکی زۆر و پژاو... کە هەر

هه‌مووی بۆن و ڕه‌نگی سه‌رده‌میکی زۆر کۆنیان لێ ده‌هات... هه‌ر هه‌مووی به‌زمی «هه‌مین»... کۆن و نوێ نازانی... زوو زوو پیتی ده‌لێی:

«منیش شتیکم له‌ شته‌ عه‌نتیکه‌ کانت...!»

گویت به‌ ته‌قه‌ی ده‌رگا که‌ زه‌نگایه‌ وه‌، ڕاتکرده‌وه‌ هه‌وشی، سه‌یڕیکی ده‌رگا که‌ت کرد، بایه‌کی له‌ نا‌کا وه‌ لیکرد و زنجیر و قفله‌ که‌ی به‌ ده‌رگا که‌دا ده‌دا، سه‌رێکت هه‌لپێی، هه‌وران شه‌پۆلی ڕه‌ش ئاسا یه‌ کدیان ڕاده‌دا، سه‌ر لێ شتیواوه‌ به‌ هه‌موو لایه‌ که‌دا بلاو ده‌بوونه‌وه‌، که‌ چووینه‌ ژووری له‌ وینه‌ که‌ی خۆت ڕامای... ئاه... ئه‌میش وه‌ک شته‌ کۆنه‌کانی ناو که‌نجینه‌ که‌ت پیر بووه‌، زۆر گۆراوه‌، ده‌ستت هیچی نه‌ ده‌گرت، له‌بایکت له‌ سه‌ر ئه‌ستێرکه‌ که‌ داگرت و ڕاتخست، بالیفیکی په‌رت داگرت و وه‌ک ته‌رک خۆت به‌ ڕاده‌یه‌ وه‌، له‌ ریشۆله‌ کان ورد بوویه‌ وه‌، که‌ره‌که‌ زوو به‌ یانی بیانگه‌ یه‌ نه‌یته‌ دوکانه‌ که‌ی سه‌لێوه‌... که‌ ئاره‌قه‌ی له‌شت وشک بۆوه‌ ته‌زووی سه‌رما له‌ خوینتدا میرووله‌ی ده‌کرد، له‌ دیواره‌کان ڕامای، خوراو و خشته‌کانی ده‌رکه‌وتوون، ده‌ره‌وه‌ و ژووره‌وه‌ ده‌ست پیداهینانیتکی که‌ره‌که‌، ئاوینه‌ یه‌کی ته‌لخ و ژه‌نگارت له‌ ده‌لاقه‌ که‌وه‌ ده‌ره‌انی و له‌ خۆت ڕامای، ده‌موچاویکی درێژکۆله‌، دوو چاوی ماندوو، به‌ قوولدا چوو، هه‌ردوو لاشه‌ ویلاگ چال، سه‌یره‌ که‌ تا هه‌نوکه‌ هه‌مین هه‌ر بیت ڕازیبه‌، له‌ بابه‌ شتخت بیستوه‌: ڕۆژی قیامه‌تێ پیاوی به‌ هه‌شتی هه‌فتا و دوو حۆری لێ هه‌لاله‌، هه‌فتا و دوو زۆر نییه‌؟ پیاو چۆن ده‌توانی ده‌عه‌مه‌لیان بیتی؟ ئاسانه‌ و حیکمه‌تی خودایه‌، پیاو وه‌کی چۆله‌ که‌ی لێ دێ، هه‌ر ده‌په‌رێ و تیر نابێ، بابه‌ شیخ فه‌رمووی که‌ر هه‌زت لێ بێ حۆرییه‌ کان به‌رده‌وام ده‌بنه‌وه‌ به‌ کچ، ئه‌دی ژنان گه‌وره‌م؟ ژنی به‌ هه‌شتی یه‌ک پیاوی لێ هه‌لاله‌!

«یا شیخ پیاو ده‌تانی ژنه‌ که‌ی خۆی هه‌لگه‌رته‌ وه‌؟»

«جا تووخوا نیره‌ که‌ره‌که‌شت ئه‌وه‌ ده‌کات؟ ئه‌توو که‌ هه‌فتا و دوو حۆری ناسک و نازدارت ده‌قه‌بێری بکه‌ن... چیت دایه‌ له‌ هه‌مینی ڕشکن و پلکن؟»

یا شیخ گووی خوار... ها؟ هه‌مین و نه‌ک هه‌فتا و دوو حۆری، توو بلێی هه‌مین، له‌ وینده‌ری، له‌ به‌رده‌می خودای له‌ من هه‌لنه‌ گه‌رپه‌ته‌ وه‌؟ جا ئه‌و لیره‌، له‌و دونه‌ یه‌ی، له‌ به‌ر خاتری توو پشتی له‌ ئاغا و به‌گله‌ران کرد، قابیله‌ له‌ وینده‌ری ناو میهدت بکا؟ خۆ له‌ وێ نه‌ ئاغا هه‌یه‌ و نه‌ کویتخا، وه‌ ناو خه‌بالان که‌وتبووت، که‌ نیره‌ که‌ر زه‌ری و وه‌ ئاگا هاتیه‌ته‌ وه‌، مانگا که‌ پرماندی... مریشه‌ که‌ کان که‌وته‌ گاره‌گار، هه‌ستایته‌ سه‌ر پێ و به‌یه‌ک باز چووینه‌ ژێر هه‌یوانی، ڕووه‌ کولانه‌ که‌ هه‌نگاوی سستت ناو خشتی که‌له‌ که‌راوی پشت

ده‌رگای کولانه‌ که‌ت وه‌لادا، ده‌رگا جگه‌ له‌ سه‌ر قاپی به‌رمیلیکی ژه‌نگار هیچی دیکه‌ نه‌بوو، پیتلوه‌ کانت گران ده‌بوون و ده‌سته‌ کانت ده‌له‌رزین، هی هیلاکی ڕۆژتکی سه‌ختی ڕاو و ترسی نه‌هاتنه‌ وه‌ی هه‌مین و سه‌رمای هه‌وا بوو، دوینێ ئیواره‌ش هه‌ر دره‌نگ که‌ ڕاپه‌وه‌، دره‌نگیش نووستن، نیازت خه‌راپ بوو، که‌چی پیتی وتیت:

«جاری ده‌رویش... ئه‌و ڕۆکه‌ خوینم هه‌بوو...»، دوا ی بونی عه‌به‌ و خه‌جی سکی نه‌کرد، ئه‌وانیش هه‌ردوو به‌ سه‌ر بیشه‌که‌وه‌ مردن، ئیدی هه‌ردوو وه‌جاغ کویتر بوون، چوونه‌ سه‌ر چاک و پیران، بینینی ده‌یه‌ها حه‌کیم بێ هووده‌ بوو، به‌ پێی خاوسی گه‌رپه‌ته‌وه‌ ژێر هه‌یوانه‌ که‌ و ده‌ستت بۆ جۆرکی کاو و جۆیه‌ که‌ برد که‌ به‌میخیتکی قه‌د دیواری هه‌یوانه‌ که‌ وه‌ هه‌لئاسرابوو، هه‌نوکه‌ وه‌ختی خۆیه‌تی جۆرکه‌ که‌ به‌ سه‌ر و قه‌پۆزی که‌ره‌که‌ بیه‌ستیه‌ وه‌... بۆ پیتلوه‌ کانت نووشتا یه‌ وه‌ و هه‌لئدایه‌ به‌رده‌می به‌رمیله‌ که‌ تا دوا ی له‌ قور و لیته‌ که‌ پاک ی بکه‌ یه‌ته‌ وه‌، چش له‌ سه‌رما، له‌ به‌ره‌یه‌ یوانه‌ که‌ له‌ سه‌ر که‌چه‌ جلیک ڕوونیشتی، سه‌رما کار له‌ ئیسقانی په‌نجه‌ کانت ده‌کا، ته‌زوویه‌کی زۆر سارد له‌ په‌نجه‌کانی پیتته‌ وه‌ تا ته‌وقی سه‌رت میرووله‌ ده‌کا، میتشکی هیلاکت ده‌رزی ئاژنه‌، پیتلوه‌ لا هه‌لئراوه‌ کانت ئاویان دزیوه‌ و گۆره‌وییه‌ کانت وه‌ک شه‌خته‌ به‌ستوویانه‌، پیتیه‌ کانت ئه‌وه‌نده‌ سرن، هه‌ر ده‌لێی دوو پیتی که‌سیکی دیکه‌ن، به‌وه‌په‌ری وه‌رسییه‌ وه‌ گۆره‌وییه‌ کانت هه‌لدا... ئه‌وسا نییه‌... ئه‌وسای جحیتلی و خوین گه‌رمی، خوینتیک له‌ گه‌ل نیگایه‌کی هه‌مین زوو که‌فی ده‌کرد، ئه‌وسا... ئه‌وسای سه‌رشیتی و نه‌ترسی، وه‌لێ هه‌نوکه‌ پیر بوویت، چ ئاسان پیتیه‌ کانت ده‌ته‌زن، ده‌سته‌ کانت ده‌له‌رز، هه‌ر ده‌لێی به‌شیکه‌ له‌و خا که‌ پڕ به‌سته‌ له‌ که‌ی تووژتیک له‌ مه‌وه‌ به‌ر جیت هیشت، هه‌ر چه‌ند سه‌عاتیک له‌ مه‌وه‌ به‌ر دله‌ چکۆلانه‌ و... ماندوو هه‌که‌ت خیراتر لیتی ده‌دا و توو توندتر گوریسی توو هه‌که‌ت ده‌گرت و زیاتر سه‌رت نه‌وی ده‌کرد تا ده‌بوویت به‌ به‌شیک له‌و قۆرته‌ پڕ قور و لیته‌یه‌، ئه‌و قۆرتیه‌ی ده‌تووت ڕه‌حمی دایکته‌ و سه‌رله‌ نوێ ده‌تشارپه‌ته‌ وه‌، به‌لام کوا ڕه‌حمی دایک ئه‌وه‌نده‌ سارده‌؟ ئه‌و ڕۆژانه‌ی سه‌رما ئیسقانه‌ کانت ده‌خوات خۆزگه‌ ده‌خواری هه‌ر له‌ نیو ئه‌و ڕه‌حمه‌ تاریک و گه‌رمه‌دا بووتایه‌، نه‌ک ئه‌م دونیا ڕووناک و سارده‌، سالانیکه‌ به‌خۆ به‌دوو چاوی ڕه‌ش و به‌قوولدا چوودا، دوو چاوی نیمچه‌ نووقا و له‌ خیر و شه‌ری دونیا ورد ده‌بیته‌ وه‌، ئه‌و دوو چاوه‌ چکۆلانه‌ بوون فریوده‌ری هه‌مین، هه‌ر به‌م دوو چاوانه‌ش له‌ سامال و هه‌وری باران بار ڕاده‌می، له‌ ریشۆله‌ ڕه‌ش و وردیله‌ کان، له‌ گه‌ل فرینی ئه‌و ریشۆلانه‌ دا دلت هه‌لده‌فری و به‌نیشتیان دلت ده‌بێ به‌یه‌کیتیک له‌و ریشۆلانه‌ و هه‌لده‌نیشی.

تا دئی ئاسمان رهشتر دهیی، رهش وهک کراسی ئاودامانی ههمینئ، رهش وهک بهختی سیا، له سپیتهوه تاوی دایدهکا و تاوی خوشی دهکاتهوه، تو بلئی ههر ههمووی بو ئهمشه وهلگرتیی؟

«ده زووه ههمین... وهروه... سو ماییم داهات»

با بیاری... با گوله گههکان وهک کچانی بهژن زراف بالا بکهن، که رویشکه سه ما بکهن، به هاری له بهر هتاوی زهرکهفت ئارهقه دهردن، با له ههمو شونینیکدا خهله و خهران بی، وهلی بهچی دهچی که تو ههمو روژتیک بهتوریک بهتاله وه بگه ریتتهوه؟

تاریکی و خاموشی بهیه که وه داهه ژان، دهتوت دهستیکی غهیی ئه و تاریکی و ترس و خاموشییه بو نیو دل و مائی دهرویش دینی. ئه وهنده ترسایت که رهکه و مانگاکه لی بوون به دوو دهعا، چوویتته ژووری، ریک رووه و ده لاقه یهک ملت نا که ههمیشه ههمین لامپاکه لی دادنا، به دهست و په نجه یهکی له رزۆکه وه شوشه ی لامپاکه ت لبرد و فتیله که ت بهرز کردهوه و چه رکه که ت داگیرساند و فتیله تیر نه ته که سووکی گری گرت و ژوور و هه یوانه که پرشنگیکی دیکه ی تی کهوت، ده تو بست له ده رگای ههمو ماله کان به دیت و چرا و قوتیله و فانوس و لامپا و مویان لی قهرز بکهیت، ههر ههمو یان له ماله که ی خوتدا داگیرسینی تا که مه کی ناو ژووره که و هه یوانه که و دل ت رووناک بیتته وه، چه جمانت له بهر برا، بی ئوقره جیت به خوت نه ده گرت، تاریکه... تاریکه... تاریکه... هیشتا مابووی کون و قوژینی ئه و ماله روژنی تی برژی، کوا باق و بریقی مانگ و ئه ستیره کان؟ چهزت ده کرد ماله که ت بی به چراخان یان بکه ویتته ئه و دیوی هه وره کان، له ویدا که مانگ و ئه ستیره کان روژن له پانتایی ئاسمانیکی پیرۆزه بی مه له ده کهن، ئه م گه ره که ههر ده لئی نغرو بووه، له ههمو انیش نغروتر ماله که ی تو، کهس له ده رگا نادا؟ ئه وه چییه...؟ نه کهس دئی... نه کهس ده روا... نا هه یج شتیک له م گه ره که روو نادات، ته کانیکت دا وهک ئه وه ی که و تبتیه بن بهر دیک، ده تو بست خوت له و ترسه وه لاده ی، توژیک خوت غافل بکه ی، پرشنگی چرا و لامپاکه ئه و چراخانه ی سه ر مه زاری غهوسی گه یلانی بی هینایه وه، ئه و روژه ی خوت و ههمین له ژیر رونا هه ییه کی چا و نو قیتدا به ده وری مه زاره که دا ده خولانه وه... ئه... غهوسی گه یلانی ههمین به سه لامه تی بیتته وه، خودا هاوار شه و راده شکی و ئه و مال میراته نه هاته وه، شیتسانه، به ربینایی لیل، چاویتکت به حه وشه که دا گتیرایه وه... ههر دهتوت ههمو شتیک له گه ل تو دا چاوه رتی «ههمین» ه،

بگره پیلاره قوراوییه کانی بهر بهرمیلی ئاوه که ش، کهر و مانگا و مریشکه کانیش، دوینی شه و چهنده جوان، ههمین، چه ند که له موویه کی له کلکی نیره که ره که بری و، وهک که زی و بسکی شازنیک به ژنیتته وه وردورد داوه کانی هونیه وه و به ده مییه وه چه لاوکیکی برینداری ده چری، چی خه م و که سه ری مینه و کچ و ژنه دل سارده کانی نیو شاخ و کیو و ده شته کان ههن له قورگییه وه، به ده م قولپی ئه و لاوکه پر چه سه ره ته وه ده ته قینه وه، شه رم و ترس و دوو دلی، زولمی پیاوه سمیل با بره کان، پیاوانی تفهنگ به ده دست، تو ش له ژیره وه ده تروانی و بزه ی گالته له لیوانت ده باری، پاشان ورد و باریک ههروهک بلئی سیحر بگریته وه له کونه کانی پیلاره که تی هه لکتشا و پیی وتیت:

«ده ی بیگره ده ی... چه ز ده که ی پیی برۆ چه ج»

به و قسه یه بزه که ت بوو به قریوه، قریوه ی نیرینه یه ک چاک ده زانی، ههر به سه لیه که، که ئه گه ر ژنیک میترده که ی خوش نه وی؛ له کلکی نیره که ره که قه ی تانی پیلاره و کانی بو ناهونیتته وه، مه گه ر قریوه ی جاروبارت، لاوکی شه رمانه و برینداری ههمین یان سه دا و چریکه ی پر له خرۆشانی خوت مالتیکی وا ئاوه دان بکاته وه، یان بو ره ی مانگا، زه رینی کت و پری نیره که ره که ت، گاره گاری مریشک و جووکه ی جووجه له تووک لی نه هاتوه کان، قوقه ی که له شتیر... ده نا وه کی دیکه... هه یچی تر نییه... مالتیک که هیشتا ده رگای حه وشه که ی ته نه که یه و هی ئاوه دست و گه ر ماوه که ش که چه گوینی، سه ربانیش سکی داداوه و ها هه نووکه ها توژیک دیکه داته پی، دلۆپه ی ده یه ها زستانی به به فر و باران ههر ههمو کاریته و شه قلله و رایه ل و چه سپره دارزیوه کانی رهنگ ریتز کرده وه، بنمیچیک غه رقی په له ی رهش و بو و زه ردباو، جار ناجاریک به تو په ل گله بانه که داده که وی، جاروباریش... ههر به ریکه وت بهر ته پلئ سه ره روو تا وه که ت ده که وی و داده چله کیتی، گه ر کلاو و جامانه که ت له سه ر بنیی، که سیک نازانی قه ف و لوولی ئه و بسک و که زبیه پرده هی کابرایه کی سه ر روو تا وه بی، که زبیه کانت له و قژه ی پشتی سه رت و سه ر ههر دوو گوئ وردیله کانت هیشتوتته وه، زور جارن بی ناگا له خوت بسکیتک ده که ی به هه لقه ی په نجه ی شایه قمانه ت، به دهستی چه پیش گه مه به گونت ده که ی که بی شه رم له به رده م ههمینیدا ناوگه لت لی بلاو ده که بته وه و وهک هیشوویه کی گران هه ر دوو هیلکه ی گونت له ناو ده رپی سپیه که شو ر ده بنه وه، ئه گه ر میوانیکی خو بی یان غه بره له وی بی، ههمین لیت په ست ده بی:

«بایز... سهرت بخوا... بهس ئەوەندە هەلیپشێوه!»

«لۆ... گونی خۆم نییە... ئەمن دەزانم کە لە دارەتی دنیایێ هەر ئەو تۆزە گونەم هەبە و کەیفم پیتی دێ...!»

«جا خۆ لیت نافرێ؟»

«ئەمن دەزانم ئەتوو حەسوودیت بەمن دێ...!»

«دەک دارزێم... ئەگەر حەسوودیت پێ ببەم»

«توخمە کەتان وایە... مەگەر کچی دایکە حەوا نەبن... بەرۆژ رقتان لیبەتی و بەشەویش هەروەکی فەرخی پشیلە دەست بەپشتی ملیدا دین و گوشتی دەخەنە بەردەم.»

«کابرا حەیات هەبێ... میوان دانیشتییه»

«جا شەرمی دەوی... ئەوانیش هەم گونیا هەبە و هەم هەرامە»

«هەر وس بەو بەردیکی لەسەر دابنێ... لە کەنە خۆ پیاوی تەریقهتی.»

«جا هەقم گۆتیبە... ناوەللا ئەمن پرسیارەکی لە توو دەکەم... ئەگەر ئەو تۆزە زیاده گۆشتەمان نەمینی... ژنان چ حورمەتیکمان دەگرن؟ چتان گۆت جەماعەت؟ بەقورئان کە ئادەم و حەوا کەوتنە سەر ئەو عارده هیچە... ئەگەر ئەو زیاده گۆشتە نەبووایە، حەوا ئەوەندە ماندی و شەقی بەدوووی "ئادەم" دا نەدەگەرا...!»

میوانەکان دەتریقانهوه... چەندەها جار لەبەر چاوی ژن و پیاوانی دەر و دراوسێ هەر بۆ هەووس و مەزاق وەک کەلەشێر بەسەر هەمینیدا دەتسیت.....

جار ناجاریش تۆبەلە خۆلە کە دەکەوتە سەر سفرە و خوان و قاپی هەرشته و ترخینه و نسکینه و پیرخەنیله و شلەساوار، تۆ قەت بیژ لەو گلە ناکەیتەوه... دەلێی:

«خاک و خۆل پاکە... بنیادەم خۆی لە خاک خولقاوه و کە دەشمڕی دەبیتهوه بەخۆل، ئەوێ بیژ لە خۆل بکاتەوه، بیژ لە خۆیشی دەکاتەوه»، ئەو جارانی بەر هەمین دەکەوی، پادەچەنێ و شەیتان و خانووی گل بەنەفرەت دەکا و دەلێ:

«ئەدی... ئەو ژنانە بەنینۆکی من نابن لەناو کۆشک و تەلاران دەژین... کەچی ئەمنیش لەو کۆلیتە سەگەمی مردم و رزامهوه»

تۆ دەزانی ئەوێان قسە دێ نییە و دەردی زەمانەبە، بۆیە هەردوو قاچی لێ پادەکیشی و بەتەوسهوه دەلێی:

«کێ زۆری لێ کردی؟»

دلت نەدەهات بلێی:

«کێ زۆری لێ کردی بەدووم بکەوی؟»

«ئەدی ژنی پیسکە پیاوان هەر رەنج بەخەساره»

«هەمین خودا دەتگرێ، ئەمن پیسکە پیاو نیم، رۆژ تا ئیوارێ لەو دەشتە چۆل و سارده بەفر و باران لێم دەدا، سەدان ئیواره بەدلساردی دیمهوه و رەشۆلەکەم پێ ناگیڕی... دواپیش لە بەردەم دوکانەکە سەلیوه وەک سەگ وەردهکەوم و قەشمەریم پێ دەکا، کچەتیم ئەو کاتەتی حەزت لە من کرد... وەک هەنووکە بووم...؟»

«نەخێر... لاسەشۆر و نەبووی، بەس ئەوەش نان پەیدا کردن نییە»

«بەم تەمەنەوه چیم پێ دەکرێ... ناتوانم وەک جارانی فەرده گەنم بخەمە سەر شانم و غار بدهم...!»

مشکیک بەبەردەمتا جرتەتی کرد و چاوتروکانیک و بزر بوو، ماله کە بۆتە هیلانەتی مشک و مار، شەوانە هەردووکتان گوی بۆ زبەهزیق و تەراتینی مشکان هەلدهخەن، هەمین لیبان دەترسێ و قیزبان لێ دەکاتەوه، هەر کە بیانبینی تاکە کلاشیکێ تۆیان تی دەگرێ، تۆ توورە دەبی و هەموو جار بەلاقرتیوه پیتی دەلێی:

«گەر خودا ئەو هەموو کونەتی لە ئافرەت نەکردبایە، ئاواهی لەو مشکە حیزه نەدەترسان»، هەموو بەیانیبەک کە لە خەو هەلدهستی بەکشەق رووه و تەلەتی مشکەکان مل دەنێ، چەندە دلی خۆش دەبی کە تەلە کە مشکینکی دیکە گرتووه، دەبیا و لەسەر گووفەکە فری دەدا، دەیکا بەهەرا و گەرەک لە خۆی کۆ دەکاتەوه، ئەم دەلێ:

«ئەم حەوانە لەعنەتیبانە یان لە زەوی هەلدهتۆقین یان هەر شەوه بیچوویەک فری دەدەن، ئەوەندە بەماله فەقیران فیژن، ئەوەندە توخنی خواپیداوهکان ناکهون، ئەوان هەموو شتیکیان تەقەتە و هی مەش لە گۆرتیبە...»

ناخر زەوی ژوورەکان و گەنجینه و کادین و ناندین و بگره حەوشەکەش هەر هەمووی قۆرت و چال و چەوتیل و کۆندێر و تونیلی تەسک و تروسک بوون، کاتی خۆی، سالانیک لەمەوبەر هەر ئیتر ساکە دەشتیک بوو کە هەر خۆت لەگەڵ دەبەها کۆنە جووتیاری هەلەتە و دەرکراوی گوندەکان کردتان بەبیستانی گندۆرە و تەرۆزی، هەنووکەش سال نییە چەندین دووپشک لەناو ماله کەدا نەکوژی، هەمیشە لەوه دەترسن لە شیرین خەودا دووپشکیکی

زەرد بەیەکیکتانەوه بدا و بیکوژی، چەندین جار تا هەنووکە ماری درێژ و ئەستوورت دیوێ سێ قەف و چوار قەف خۆی لە کاریتە و شەقلەکان ئالاندوو و بەدوو چاوی ئادەمیانە لە هەمین پاماوێ ئەو وەختە لە شیرین خەودا بوو و پرخاندوو بەتی، ویستتووتە مەرگە بکوژی و بێ ئەوێ هەمین لەو خەوێ خۆشە و ئەگا بێتی، بێ ئۆقرە و شپرزە و دوژمنکارانە، هەردووکتان لە یەکدی رادەمان، چەندین جار ئەو رەشە مەرگت کوشتوو... دەرت کردوو... کەچی هەموو هاوینان دیتتوو، دەترسای ئەو مەرگە یەکیک بێ لەو مارانە کە عاشقی ژنە زۆر جوان و سپیکەلەکان دەبن و واز ناهێنن، حەز دەکەن بچنە ناو باخەلیان و سەر بخەنە مابەینی هەردوو مەمکان... بۆ نا؟ هەر مار بوو «حەوا» ی فریودا، ئادەمیش فریوی حەوا ی خوارد و لە بەهەشت دەرکرا، کە دەترانی دەریبەتە کە تا ئەژنۆیان هەلکشاو، لە ترسی نیگا حەرام و ئادەمیانە مەرگە زۆر بەهێواشی دەستت دەبرد بۆ نیفۆکە ی تا دایبۆشیتتوو، وەک هەنووکە بێ ئۆقرە و زەندەق چوو دەبووت بە پاسەوانی ژنیکی خەوتوو... ژنیکی ماندوو کە هەمیشە بە دەم خەوێ خەونی بەکوژرانی خۆیەوه دەدی و رادەچەنی، پەلی دەکوتا، پێلوی دەفڕی، بە دەم و پێتەوه دەخکا و هەناسە ی لە خۆی دەبڕی، چەند حەز دەکە ی ئەمشەو گەر هاتتوو پێتی بێتی:

«هەمین... چیدیگە مەرۆ دەری، ئەتوو هیلاک بووی، بنوو... قەت بەخەبەر مەیه... ئەمن تا ئەبەد بەدیارتوو دادەنیشم و... نانووم...!»

لە دیوارەکان ورد دەبیتتوو، باراناو چەندین پەلە و ماک و دیەنی سەیر و عەنتیکەیان رەسم کردوو، سنوور و هیلەکان بەچەشنیک تیکەل بوون کە نەتوانیت نەخشە و رەسمەکان لیکدی جیا بکەیتتوو، وەک تیکەلبوون و ئالۆزی دنیاکی تۆ، دیوارەکان و پشتی هەردوو دەستت تا دێ گەرتر دەبن، گەری سەرما و شەختە و با، چ شتیکی ماوێ لە دنیا ی تۆدا گەر و گول نەبووی، پیر و پەرپووت و هەلاھەلا، زەر و لەت و پەت، زامار و... شەقار شەقار، کەرگەش تا دێ پیر و لەرتر دەبێ، بێ ئاوەزە... دنا چۆن کت و پر دەزەری و هەزاران رەشۆلە دەتۆقینتی، ئەوێندە کەرە نازانی کە تۆ لە تاو برسێتەتی دەستەکانت لە گوربەسە کە توند دەکەیت و پتر خۆت لە قۆرتە کە دەخزینتی و مت دەبیت و جوولە ناکەیت، شان و شەپیلکت دەکەوی ئەوێندە دیوکی تۆرە کە بەسەر دیوێ راکراوە کەیدا هەلبەدی، هەزاران رەشۆلە ی لەعەتیش وەک ئەوێ شەیتان هەلیانفرینتی فرتە ی بۆ دەکەن و لەو بەرزایی ئاسمانەوه جیقنە بەسەر تۆدا دەبارینن، سەرما و باران دەیانبات، لەو حەلەدا تۆ خەون بەئاگردانیکی پر لە پەنگر و کەندووی پرەوه دەبینیت،

توندتر هەر دە پەنجەت بەسەر گوربەسە کەوه دەقرسینیت، چاو ناتروکینتی، ئا لەو ساتەدا کە نێرە کەرە کە برسی دەبێ و سەرما ماسولکەکانی دەخاتە سەر لەرزە لەرز و گرزبوون، سەر بۆ ئاسمانی هەوران بار هەلدەبێ و پر بە ئاسمان، پر بەو ساکە دەشتە چۆلە، پر بەقورگی دەزەری، زەربین و بەس... ئەو زەربینە کت و پرە لە خەیاڵ و خەون و ختووورە دادەبێ و... پتر ریشۆلەکان تەرە دەکا، لەو ئاقارە ی خۆت تیا مەلا س داوێ دوور دەکەوتتوو و لە نیو پووش و پەلاش و زەویبە کیتراو و بەیارەکاندا دەنیشنەوه، وەلی ناهەقی نیبە بزەری، تۆ زولمی لێ دەکە ی، دەبێتی و دەبێ ی، تۆری پراویری ریشۆلە ی لێ بار دەکە ی، باراش، هی خۆت و هەر هەموو دەر و دراوسێ، داری قەلاشکەر، فەردە رەژوو، کە هیچیشی لێ بار ناکە ی، تۆزیک ماندوو بیت، بەبازیک خۆت هەلدەدەیتتوو سەر پشتی و خەریگە هەر چوار پەلی باریکی لە ژێرتا بشکین... کەچی کە ماکەریک دەبینتی و هەوێ پەربین دەبێرێ و چاوانی پێ سوور دەکا و دەزەری، تۆ بە کامە ی گۆپالە کەت لە لمووزی دەدەیت و کیری رەپی پێ سست دەکەیتتوو و نیوێ زەری دەکە ی، یەکیک و لە تۆ بکا چ دەکە ی؟ دەتەوی ئەو شەهوەتە نەرژینتی و لە خوتینیدا بێتی... ناتەوی هیز و برستی لە بەر بێرێ و ئەوێندە ی دیکە لاواز بێ و هەر چوار پەلی بشکین، ئالیکی کەمە و بەرگە ناگرێ، کێ دەلی وایە... ها؟ خۆ تۆش ئالیکت باش نیبە و هەمین خۆی شل بکا زوو زوو دەپەری، چاکە... نێرە کەرە کەت بپەری باشتریان نەپەری؟ تۆ... هەر خۆت... نەپەریت خۆلکی راوت هەیه...؟ ئەو شەوانە ی گری شەهوەتیک لە دەمارەکانتا خوتیت دەسووتینتی و کەفی پێ دەکات، هەمین لیت لالووت بێ و خۆی شل نەکات سێ رۆژان مەر و مۆچ قسە ی لەگەل ناکە ی، لەوێ دەترسیت ئەم نێرە کەرە ی تۆ جارێک بپەری و دەم بەیەک دادا و بمری... ئەوسا پارە لە کوێ بێتی کەریکی دیکە بکریت؟ سەریکت کرد، لە خواردنی کا و جۆکە ببۆوه... گواپە هەر پیر و پێغەمبەرێک حەیانیکە هەبووه... ئاخۆ دەبێ گۆلکی عوزبیر پێغەمبەر چی بووی؟ دەنیو پێغەمبەرانی شەژار و نەدارا هەبوون، عیسا دارتاش و مووسا شوان و داود ئاسنگەر و سەروری عالی شوانی کاروانچی و تاوی شوان بووه، گواپە سلیمان پێغەمبەریش سەرداری پەلەوێ و فرێندە ی هەموو ئاسمانان بووه، ئاخ گەر موعجیزە ی سلیمان پێغەمبەر ت دەبوو، بەهاواریک چی پەلەوێ و فرێندە ی ئاسمانان هەن بانگت دەکردن و وات دەکرد بێنە سەر شانەکانت و قەفەز و تۆرەکانت لێ پر دەکردن...

خەیاڵت دوور فری و زوو هاتتوو، لامپای ژووورە کە و تیبوو سەر پرتەپرت، تۆ بلیتی نەوتتو کە ئاوی تیکەل بووی؟ بێ هووێ هەردوو ژووورە کە گەراپت، گەنجینە، کادین،

هممو کون و قوژبنیک، بگره پردهی ناودهسته که شت وه لادا، گوتنییه کی زهد و نیمچه رزیو، سهرده میکی زووی بیر هینایتیه وه، ئەو وه ختهی باش هممالی بازار بووی، ئەوسا هه‌رتهی خۆت بوو، کهچی هه‌ر زوو له ترسی باوک و براکانی هه‌مین خۆت له «سایلو» که شارده وه و کهس نه‌زانم لۆرییه کانت بار ده‌کرد، له کۆلیته که ش نزیک که وتیهته وه، ویستت مریشکه کان داکه‌یت، به‌لام ئەمه‌یان کاری هه‌مین بوو، هاتیهته وه بن هه‌یوانه‌که و حه‌په‌ساو له کۆلیته که رامای، ئەم به‌یانیه چیت لێ قه‌وماوو؟ ده‌توت یه‌که مجاره هه‌مین ده‌بینی... وه‌ک سه‌ده‌ها به‌یانی دیکه پیتی وتیت:

«بزانه مریشکه کان چهند هیلکه‌یان کردییه؟ ده‌ریان بیینه و با دووانی له رووندا بقرچینه وه.»

له به‌رده‌می کۆلیته که کرۆشکه‌ت کرد و ده‌ستی راسته‌ت بۆ ناو کۆلیته که درێژ کرد، یه‌کیک له مریشکه‌کان هه‌لفری و ده‌ستت به‌ر هیلکه‌یه‌ک کهوت، تاویک ده‌ستت گێرا و دوو هیلکه‌ی دیکه‌ت دۆزییه وه، هه‌مین له ته‌ک کولانه‌ی مریشکه‌کاندا کا و جۆی بۆ مانگا که تیکه‌ل ده‌کرد، لهو حه‌له‌دا تۆ سه‌ریشته برده‌بوو ناو کولانه‌ی مریشکه‌کان، ئەم هاواری لێ کردیت:

«ئوه ئه‌توو چ ده‌که‌ی؟»

بۆنی سارده‌وه‌بووی ربقنه گیتژی کردیت و گله‌ییت لێ کرد که بۆچی وا زوو چراکه‌ی کورژاندۆته وه، ناو کولانه‌که زۆر تاریکه، ئەمیش به‌قه‌هریکه وه سکالای ئه‌وه‌ی کرد که نه‌وتیکی ئه‌وه‌نده زۆرتان نییه تا شه‌و و رۆژ چرا داگیرسیتی...

تۆش به‌سه‌ر سامییه وه سه‌رت ده‌ره‌ینا و بۆ ساته‌وه‌ختیک تیبی رامای، لهو راده‌مای، به‌لام خه‌یالت له شوینتیکی دیکه میوان بوو، هاواری لێ کردی:

«برۆ ئه‌ولا...»

وتت: «باشتر وه‌ر خۆت بگره‌ی... با وه‌ک ئەو رۆژه به‌ده‌سته‌وه نه‌شکین... ماوه‌یه‌که وه‌ک ئاره‌ق خۆره‌کان ده‌ست و په‌نجه‌م ده‌له‌رزن...»

گران راست بوویهته وه، به‌خه‌فه‌ته وه له هه‌مین رامای، رووه و لای مانگا که خزیت و زۆر به‌نه‌رمی ده‌ستت خسته سه‌ر پشتی، وه‌ک قه‌سابیک که ده‌ست به‌سه‌ریشته‌یدا بێنی تا بزانی گه‌ر سه‌ری بری چهند کیلو گوشت ده‌گریتیه وه، دوو سی جار له‌سه‌ر ملییه وه و به‌سه‌ر برپه‌ی پشتی و تا سه‌ر هه‌ردوو که‌فه‌لی ده‌ستت هینا و برد، له که‌فه‌له‌وه بۆ خوارتر تا

هه‌ردوو لا رانی، پشتی رانی و تا هه‌ردوو گوانه‌کانی نه‌وه‌ستایت که پرپوون له شیر، سه‌ری گوانه زه‌ردباوه‌کانت به‌سه‌ری په‌نجه‌کانت ده‌گرت و ده‌تخوراندن، هه‌لتده‌گلۆفین، تاویکی خۆش گه‌مه‌ت به‌گوانی مانگا که کرد، به‌گۆشه‌ی چاوش له چاوه‌کانی هه‌مین رامای، ته‌نکه تاریکی به‌ره‌به‌ریان نه‌یده‌هیشته پرشنگی چاوه خه‌والوو، خه‌و تی شکاو، ماندووه‌کانی بیینی، لهو حه‌له‌دا جۆرکی پر له کا و جۆی له لمووزی مانگا که هه‌لکیشا و له پشت هه‌ردوو گوتیه‌کانییه وه هه‌ردوو جه‌مه‌سه‌ری په‌ته‌کانی به‌یه‌که وه گری دا، دیسانه وه چاوتان لیکدی کهوت، تۆش به‌شه‌هوه‌ته وه و نیهاد پیسانه ده‌ستت له گوان و بن سکی مانگا که ده‌خشاند و زه‌رده‌یه‌ک له‌سه‌ر لیوانت نیشت، هه‌مینیش به‌ترس و شه‌رمه وه له چاوه زۆر گجکه و نه‌وسنه‌کانت رامای، خوینتیکی گه‌ش، خوینتی ژنیکی زۆر شه‌رمی ده‌شته‌کی، په‌رییه سه‌ر هه‌ردوو کولمه‌ چلکنه‌کانی، بی‌ئاگا له خۆت، خنکاو له‌ناو چاوانی هه‌میندا، ئاسووده و ئارام گوانه‌کانت ده‌شیتلا، تا ده‌هات سه‌ره‌نجه‌کانت گه‌رمتر ده‌بوون، چهند دلۆپه شیریکی خه‌ست و گه‌رم ناو له‌پیان ته‌ر کردیت، مانگا که پشتا و پشت ره‌وییه وه، به‌هه‌ر چوار په‌لان قور و چلپاوی هه‌وشه‌که‌ی شیتلا، سه‌ر مه‌ست و کاس و بی‌ئاگا له خۆت گوانه نه‌رمه‌کانیت ئازار دا بوون... خا... خاوتر به‌شه‌رمه وه ده‌ستت شل کرد، تا ئەو حه‌له‌ش له هه‌مین رامابووی، نه‌ک به‌گۆشه‌ی چاو، ئەمجاره‌یان که ته‌که شیره‌کان رژانه نیو له‌پت پر به‌هه‌ردوو چاوان سه‌یری چاوه به‌له‌که‌کانی هه‌مینت ده‌کرد، ئەویش ژنه کرمانجیکی رامای و له نیوان ئاره‌زوویه‌کی کورژاو و به‌یانیه‌کی ماندوودا... سه‌ری داگرت و نه‌یوترا چیدیکه پروانیته چاوه نه‌وسنه‌کانت که خوینیان تی زابوو، له ترسانا له تۆ و له مانگا که دوور کهوته وه، به‌م به‌یانیه واده‌ی چ نه‌وس و هه‌وه‌سیکه؟ کهوته سه‌ر چیچکان و له به‌رده‌م کۆلیتی مریشکه‌کان هه‌لتروشکا، مانگا که ش له‌سه‌رخۆ کا و جۆکه‌ی ده‌کرماند و کاویژی ده‌کرد... کاویژیک خا و کوشنده، کوشنده‌تر له چاوه‌روانی گه‌رمی تۆ بۆ هه‌مین، کاویژیکی سارد و نه‌رم و له‌سه‌رخۆ، خرمه‌ی جۆ به‌ناسته‌م ده‌گه‌یشه گوتی هه‌ردووکتان، مانگا که ئاورپیکی ئاده‌میانه‌ی له تۆ دا به‌وه، له نیو ئەو ته‌نکه تاریکییه‌دا که مه‌یی بوو، به‌م به‌یانیه زوو له ئاده‌م و حه‌وایه‌کی هیلاک و غه‌مگین ده‌چوون که هه‌ردوو تازه له به‌هه‌شت ده‌رکراین، مانگا که ش هه‌ر لهو مانگایه ده‌چوو که ئاده‌م سه‌رده‌مانیک زه‌وی پێ کیتلابی، هه‌ردوو چاوی مانگا که سوور هه‌لگه‌رابوون، وه‌لێ له‌ژیر بارستایی ئەو ته‌نکه تاریکییه‌دا مه‌حال بوو ئەو سوورایییه بیینی، چاوه‌کانی تۆش سوور هه‌لگه‌رابوون، هه‌مین هه‌ردوو قۆلی کراس و که‌وا ره‌شه‌که‌ی

لئى ھەلئىكردىبوو، دوو قۆلى ساف و سېپى و گۆشتن لى تەك ئەم كراس و كەوا رەشەدا؛ لەژىر تەمىكى تارىكى بەيانى زووى ئەم زستانەدا واى لئى كردىت دەست لى گوانەكانى بەر نەدەيت و ھەر يارىان پئى بىكەى، قەت لەو نەدەچوو ئەم زەندو مەچەكە سېپىيە بەر دەست و پەنجە بۆر و قەلەشتى و چلئىكناھى تۆو پەيوەست بن، ئەو دوو دەستانەى لى شىرىن خەویشدا ھەر گرژ و كوورن، لەم ھەلئەدا خەيالىت فرى بۆ ھەموو ئەو كات و شوئىنانەى شەوانى زستان و ھاوین و بەھار و پايز دەست لەملانى و ماچ و مووچ و راموسانى ھەردوكتانى ديوە، لەو قۆلە سېپىيانەى رامايىت، خۆ تۆ ئەو بەكەمجارىت نىيە ئەم قۆلانە دەبىنى، بەلام ئەو بەكەمجارە ھەستت كەرد ھەموو شتىك لەو مالىەدا كۆن و پەريپوت و مردووە، بئى تام و بۆن و بەرامە، سارد و سەر، تەنھا شتىك كە تازە و خۆشەويست و گەرم و بەلەزەت و زىندوو بئى ھەردوو دەستى... باسكى... ھەردوو قۆلى ھەمىن، ئەم دوو قۆلە گەلئى جوانانە چەندە بەم مالىە پەريپوتە ئاشنان... ئەو نەدەش ئاشنان... چ دەكەن لىرە؟ چەندە غەرىب و سەير و لايدەن، ئەم باسكە ناسكانە، ئەو دەست و پەنجانەى ھەنگوینى سۆزبان لئى دەتكتى ھى ئەو نەن مانگا بدۆشن و كا و جۆلە بەردەم لمووزى نىرەكەرەكەت رۆكەن، كۆترەكانت دان بەن و تەپالە و تەرسەقول و قشپەلەكانى ئەو دەشت و دەرە ھەلئىگرنەو و بۆ زستان لە چالئىان بئى و، باراش لئى بكا... بەتەنەكە و پەقرەج لە مالان ئاو بئىنئى و ديوارە داپزاوەكان سواغ بداتەو، لەولاوھش خزمەتى ژنە ئاغا و چەلەبى و بەگزاو و ئەفەندىبەكانى شار بكات، ئەو ژنانەى بەقولە پئى ھەمىن نابن، سى سال پترە ھەر ئەم باسكانە دواى رۆژانى سارد و گەرم، رۆژانى مەينەتى و ئارەق رشتن، شەوانە دەبوونە شوورە و سەريان و سىبەر، ھەزاران جار بەم دوو باسكە لە ئامىزى كرددوويت، ئامىزى نەرم و گەرم و شىرىن و بۆنخۆش، ئامىزىك كە بۆنى مەخەك و قەرەنقول سەرمەستىيان دەكردىت، دەيانبردىتەو رۆژانىكى زوو، سەردەمىكى دوور و دىرىن، تەماوى وەك خەون، ھەر ئەم دوو دەستە پىر لە مېھرە بەر سەرى پەنجانە فرمىسكى پەنھانى تۆيان سىپوئەتەو، فرمىسكى پىپاوتىك كە تا ماوە ناتوانئى بچىتەو گوندەكەى خۆيان، بەھەشتى دۆراو، كەچى نازانى چۆن لەو پىرە شارەدا بژى و... خۆى بشارىتەو... چى بكا تا خوينى رژاوى ھەمىن نەبىنئى؟ بۆ تا ھەنووكە فەرامۆشيان كرددوون؟ تا كەى وا دەبئى؟ چ مردەنىيەك بوو ئەو ترس و تۆقىنە ئەبەدىيە؟ گەر وا نەبووايە ئەو دەستانە قەت ھى ئەو نەبوون كراس و فانىلە و رانك و چۆغە و چاكەت و پانتول و دەرپئى خوا پىداوەكان بشۆن...؟

ھەر ئەم بەيانىيە بوو... دە دوانزە سەعات يان يەك سەدە لەمەوبەر بوو ھەمىنى كەلەكەويت لە بەردەم ئەم كۆلىتەداھەلئىتروشا بوو؟ خۆى بەلەيكەدا لار كرددو، قۆلى سېپى و رووتى لە كۆنى كۆلىتەكەو بردە ژوورئى، زاركى كۆلىت ئەو نەدە فراوان بوو كە دوو مرىشك و پىكرا دەچوونە ژوورئى، كۆلىتەكە چەند خشت و بەرد و دارپكى كەلەكەكراو بوون، رايەلئى سەربانەكەى چەند شىشىكى ژەنگار و تەنەكەيەكى پان بوو، كە خۆى پتر لار كرددو بەسەر قاچى چەپدا، ھەموو قورسايى خۆى داگرته سەر پەنجەكانى پئى، پترىش خۆى نەوى كەرد، بسكى چەپى لە قور و لىتاوى بەردەمى كۆلىتەكە خشى، بسكى ماش و برنجى شاراوھى ژىر خەنەى سەنى، بەقەدەرايى دوو پەنجە قوراوى بوون، خەنەكەش ھى ژنەكەى سمايل بەگ بوو، ئەو رۆژەى كە لە ھەندەرانەو بەيەكى تازەى بۆ ھات نىو كىسەى مابوو، بەھەمىنى بەخشى، بۆنىكى سارد و ناخۆشى جىقنەى مرىشكەكان گىژى كەرد، گران و بىزەوەر وەك بۆنى ماسى تازە لەئاو دەرھاتوو، ئەم بەر بۆنە راھاتبوو، ھىدى ھىدى دەستى راستى بردە ژوورئى و بەشىنەبى لە كا و جىقنەى تەر و وشكەو ھەبوو ھەكان دەكوتا... زىاتر بەتەنەشستدا لار بۆو، تا بنەبانئى دەستى رەپىش كەرد، بەدوايدا باسكى، باسكى سېپى دەنىو تارىكى كۆلىتەكەدا بزر بوو، پتر خۆى نەوى كەرد و قۆل و باسكى چەپى رىك كەرد بەئەستونگ و ناو لەپى خستە سەر زوويە قوراويەكە، لەژىر كراسە رەشەكەو كەفەلئى خى و پرى دەرپەرى، تۆش دەستت لە گوانەكان بەر نەدەدا، خۆت راست كرددو و لەژىر رانى مانگاگەو خزاندىت، سەركەوتىتەو تا لەسەر كەفەلئى ئاراميان گرت، ئان و سات لە كەفەلئى ھەمىن راماي، رووت... دامالرا و لە كراسى رەش، تەزويەكى گەرم بەنىو دەمارەكانتا مېروولەى كەرد، ناو ھەناو و ھەردوو گورچىلەت گەرمتر داھاتن، ئەم بئى ئاگا لە تۆ، بەترسەو دەستى بەنىو كۆلىتەكەدا دەگىپرا، دەترسا ھىلكەكان بشكىنئى، جگە لە كاى تەر و رىقنە دەستى بەر سى سەركە پىياز كەوت، لەگەل دوو ھىلكە، دويئى شەو خۆى ئەو سەركە پىيازەنەى لەناو كۆلىتەكە، بۆ راوگەى مرىشكەكان، دانابوو، تا پتر لئى ورد دەبووتەو زىاتر خوينى گەرمى ھەوسىكى وا لەناكاو ھەموو دەمارەكانى ناو لە شتى خستە سەر مېروولە كەردن و... ئىدى زانىت تۆزىكى دىكە خوينت كەف دەكا، ناو دەمت وشكى كەرد، دەستى راستت لەسەر سمت و كەفەلئى مانگاگە لانەبرد، جۆگەلەى برپەرى پشتت ئارەقەى دەردا، بەترس و شەرمەو، بئى ئاگا لە خۆت، دەستت بۆ گوانەكانى درىژ كرددو، ھەمىن، ھىشتا، دەستى لەناو كۆلىتەكە دەگىپرا و ھىلكەكانى دەژماردن، ھەر ھىلكەيەك و لە خۆشيانا تاس دەبىردەو، ھىلكەيەكى سېپى

و خړ... زهردیهک نیشته سهر لیوی، شتیکی دیکه ی بیر هاته وه، نوکته یه کی تو...
 گرژیه وه... گرژینه وه بوو به پیکه نینتیکی خنکاو، ژماره ی هیلکه کان بوون به چوار...
 به کیکیانې خستبووه ناو له پی، له زه تیکی نه پنی لهو هیلکه لووس و خړانه ده دیت،
 له زه تیکی وا که شهرم له خو ی بکات و ته ربق بیته وه، به وه چاکه ناو کولیته که تاریکه و
 که س به هیلکه ی خړی ناو له پی و هه لگولفتنی نازانی، تو ش شل شل گوانی مانگاکه ت
 ده شیل، جار جاریش به په نجه ی گه وره و شایه تمانه ت نه رمی و گه رمی گوانه کانت سه ح
 ده کرده وه... هه لته دگولفت... مانگاکه ش کولتی له گیانی خو ش بوو، جوولته ی نه ده کرد،
 نه وه نده ی پی خو ش بوو که تا و تا و یک کلکی ره پ ده کرد، کت و پر نیره که ری له عنه تی
 زه ری، پر به حه وشه که و ناسمانی گه ره ک زه ری، زه ری نیک ماله که ی له گه ل بله ریته وه، ده ر
 و دراوسی پی له خه و راپه راندی، شه ی تان و نیره که ره که ی تو یان به له عنه ت کرد که هه موو
 به یانیا نی زو له خه وی خو شیان ده کا، هه ندی سوو کی خه ویان لی ده که و ته وه، هه ندی کیان
 خه ویان لی ده زرا و گو یان بو هه موو که له شیره کانی گه ره ک شل ده کرد که له دوور و
 نزیکه وه و هلامی نه و زه ری نه کت و پر په یان ده اده وه، مریشکیکی هه ل نیشته وی سهر
 کولیته که به ره و لای تو و مانگاکه هه لفری و خو ی کیشا به لموزیدا، مانگاکه ره وییه وه،
 مریشکه کانی دیکه به ناسمانی حه وشه که دا هه لفرین، په ریکی زور له مریشکه کان
 هه لوه ری و به و ناوه دا بلاو بوونه وه، نه رم نه رم ده که و تنه سهر عاری حه وشه که،
 حه وشه یه کی ته ر و قوراوی، هه مین له ترسانا راجه نی و بستیک له زه وی به رز بووه،
 هیلکه که ی ناو له پی شکا و ناویکی لینج و شله تین دهستی ته ر کرد، تو ش راجه نیت و له
 تاوی نه و زه ری نه له نا کاوه دا گوانی مانگاکه ت توند گو شی و په نجه کانت لی گیر کردن و
 پاشان خا و بووه، ناو له پت پر بوو له شیر، مانگاکه ش حه جمانی لی برا و له تاو گوانی
 گوشراوی تاویک بو پیشه وه و تاویک بو دواوه خزی، به هه ر چوار په لی قور و لیتاوه که ی
 ده شیل، چه موشانه سهری به رز کرده وه و له حه ژمه تانا پرماندی، تو ش ده ست پتر شل کرد
 و شیره سپیه که له په نجه کانت هه وه ده تکایه سهر زه وی، باز نه ی سپی نه و شیره چه وره
 دره نگ ده نیو قوراوه که ده توایه وه، هه مین سارد و هیدی دهستی له کولانه ی مریشکه کان
 دره ینا و هه ر زو زه ردینه و سپینه و قه پیلکی شکا و به ده سستییه وه مه یین، بیزی لی
 ده کردن، تو ش ده ست له گوانه کانی به ردا، هه مین ناوری لی دایته وه، له مانگاکه نیک
 که و ته وه، به توور په یی سهری کردیت، وه ک کابراهی کی تاوانبار سهرت نه وی کرد، پارچه
 په رۆکیک به ته نافی حه وشه که وه بوو، راپیکش و دهستی پی پاک کرده وه، بو نیکی سارد

که پتر له بو نی ساردی شه هوه ت بچی؛ لهو هیلکه شکاوه وه ده هات، بو نی ماسی سارد و
 هیلکه ی شکا و شه هوه ت زور له یه کدی ده چن، به شینه یی ناو له پی به شیر ته ر بووت به لا
 رانتدا هینا، نیره که ری له عنه تی له زه ری نه کوه ت، لهو خه یاله خو ش و په نهانه ی کردن،
 مانگاکه هینور نه بیژوه، مریشکه کانیش له ترسانا له گاره گار نه ده که و تن، تو خه مت به وه
 خوارد نازاری گوانی مانگاکه ت دابی، هه مین دلای لهو هیلکه شکاوه بوو، که مترین
 زبان قه هری ده داتی، دره نگ وه ختی شهرم له چاوانی تو و هه مین ره وییه وه، ترسپش له
 چاوی مانگا و مریشکه کان، تاکه خه لقه نده یه کی بی ناگا لهو ترس و شه رمه، دیزه بوو،
 هه مین له چاوانت راما، دوو چاوی چکولانه و زیره ک و زیندوو، پر له نیگای نه سره وت و
 تیژ که ده کرا هه ر نافر ته تیک لهو نیگایانه بترسی و له به رده متا بشله ژی، نیگای
 پی او یکی شه هوه ت باز نه ک ده رویشی کی خه لوه تکیش، دوو چاوی به قولا چوو، دوو چاوی
 ده وره دراو به برژانگی هیشتا رهش و دریز کوله که که و تپوونه ژیر دوو نه برزی چر و لوول و
 تیکه ل، لوو تیکی قنج و که مپک په رفش، پتر له که پووی نافر ته تیکی به گزاره ده چوون نه ک
 هی پی او یکی ماندوو، سهره... تو هه میشه له وهخت و شونی نابه جیدا هه وه ست هه یه،
 وات زانی هه نوو که یه، سهری که پووی سوور هه لگه رابوو، نه رمایی گو ی و هه ر دوو
 کولمی، سپینه ی چاوشی خوین سووری کرد بوون؛ خوینی شهرم، ترس یان شه هوه تیکی
 ناوهخت، هات و لیت نیک که و ته وه، قو یچه ی کراسه که تی داخسته وه، لهو ده ست و
 په نجه ماندووانه ی رامایت، تا قو یچه ی به رملتی داخسته وه و سنگه توو کنه که تی له
 سه رما و با شارده وه، شه وانه تا دره نگانی به و په نجه ماندووانه ی گه مه ی به توو کی ماش و
 برنجی سهر سینه ت ده کرد و تو ش خو ت بو شل ده کرد، هه میشه خه مت به وه ده خوارد چ
 به پیوه بیت و چ له راکشانی نیو جی و بالینگاندا بیت له ته ک هه مینی که له که ویتدا
 بستیک کورت دینا، هه مین زور ده خوری، ده نگ هه لده بری، پی دریزی و زمان دریزی
 ده کا... جا چی بکه ی؟ خو شت ده وی و لپی ده بووری، تو بلپی هی نه وه نه بی که له تو
 به خو هتر و که له گه تتره، با له خو ی هه لدا، شه و قه لای میردانه، شه وانه نه و مایینه ژنه،
 نه و له نده هوره له باوه شی پی او یکی ورد و چکوله و بالا کولی وه ک تو دا جی ده بیته وه،
 که له گه ت و بالا نه سپینداری، شه وانه ده بی به چوله که و باوه شی تو ش ناسمانی کی
 به رفران و بی کوتایی، ده بووه نه نگوستیله یه ک ده چوه په نجه ت، ده سته سر پیکی
 نووشتاوه ی گیرفانت، وه ک دلوه شیر پیکی خه ست و مه ییو له سهر سهری په نجه یه کت
 ده وه ستا، ده بوو به کوتر و ده چوه بن باخه لی گه رم و توو کن و ناره قاویت، نه ویکی گو شتن

له بهردهستی تۆبه کی رهقه له و ربه له دهبو بهبوکه شووشه یه کی چکۆلانه، که باسکت له ناو قه دهبیه وه ده ئالاند وای ده زانی ده پیاوی ناقۆلا و نیره زه لام لیک دراون و تۆبان لی خولقاوه، شهوانه دهبوویت به شوژه سوارێکی لیزان و... ئەویش ماینیکی سپی بی زین و لغاو، ماینیک که بپرای بپری سواره که ی نه گلێنی... سه رسم نه دا و نه پیه پێنی، پتر له چاوانی ورد دهبووینه وه... هیچ به یانییه ک ئاواهی به تاسوقه وه، به ترسه وه، به شه رمه وه لیکدی رانه ماون، زانیت هه وه سیکی پنهان و ده نپو چاوانی، تو ده زانیت که ی نهو چاوانه نهوسن دهن، که ی بپزار و غه مگین، که ی به که یف و پتر ئومید، نه م به یانییه بوو که ترسیکی نادیار و هه وه سیکی شه رمن لیکدی نزیک خستنه وه، پتر لیبی ورد بووینه وه، له ژیر ته نه که ته م و تاریکی به یانیدا له «مریهم» یکی کلۆل ده جوو، «حه وا» یه کی تازه له به هه شت ده رکراو، هه یکه لیکدی ده گمه ن له مه ینه تی و زه بوونی و زیبایی، هه نووکه ش هه ر جیبی ته ماعه، هه رکێ سه یری بکا ده زانی نهو وه خته ی جحیل بووه چ ئاگریکی بی ئامانی له دلی کوپ و کالان کردۆته وه، چ ئاژاوه و به زم و هه رایه کی ناوه ته وه، جوانییه کی کۆن و دیرین و ساده، ساده تر له هه ر شتیک، و له رووخساریدا مه ییوه و هه شتا نه مردووه، نهو جوانییه ی سالانیک له دلی ئاغا و کوپخاکانی گونده دوور و نزیکه کان قیامه تیک خولقاندبوو، قوری بو خه لکی ده گرتنه وه، قاو و قیژ و شه ر و هه رای له نپو که لاه و باله خانه کاندایه ریا ده کرد، کاسه و که ولی ژنانی پر له ژه ره ده کرد، ژنانی له مپردان دل کریم ده کرد، ئاغازه کانی ش دوو چاری ده رده دل و دلهره وکی ببوون، به قه ده عزرائیل له هه مینی ده ترسان، هه ره ختی هه مین وه ده ره ده که وت، چ له شین و چ له شایبان، چ بپری بووی و چ ئاوهینی سه ره چه مان، پیاوان نهوسانه چاویان تی ده پری و وه لی حورمه ت گرانه... ده ست بزافتن و پلاره وایشتن سه د عه یب و عاره، به لام کوپ و کال خۆیان بو راگیر نه ده کرا، کوپگه لی گوندی وپ و کاس له نیو ئاویی و له ده شت و ده ران، له نیو هه ریز و په ریز و په نا جوخینان غه ریب و ویرانه مال ده سوورانه وه، سه پان و پاله و جوتیار و مسکین له مزگه وت و دیوه خانه ی ئاغا و سه کو ی به رمالان سه ریان له بن گوپی یه کدی دهن و به کو لی ته ریقییه وه... به دزییه وه لیکیان ده کرد و له هه مین ده وان... نه ورۆ له په ریزی دیتم، دینی له گه ل کچ و کالی گوندی له روخ چه می چه قه لان جلی ده شووش، گوایه ئاغا مرخی لی خوش کردییه، کوپه کانی ئاغاش پاریزی لی ده ستین، کارمازانه ئاور ده داته وه و ده روا... خوژگه م به وه ی سه عاتییک ده چیتسه باخه لی، رامووسانییک و پاشان مردن حه لاله، که س زات ناکات بو خوازیینی له ده رگای مالی بابی بدات...

وهسمانه خیل ده لی: سی کچان له قه بپری هه مینی ده ده م، ژنانی ئاویی هه ر هه موو لیبی دردننگن، پاش هه ر شایی و ره شه له کتیک هه ندی له مپرده کان سست و دلگران ده خزینه پال ژنه کانیان، هه مین چ هه مین... ده ک مالی چاوه کانییم به قور گرت... هه ر کتومت دوو ده نه که تری رهش میرین، نهو زه مانه کت کوری کت بوو؟ شا بسک و که زیبه کانی که به سه ره هه ردوو هه رمیبی باخی سولتان به گی ده هاتنه خوار موسلمانیان کافر ده کرد، شیخی «سه نعان» یان له دین وه ره گپرا، بالا به رزه که ی... نهو خوتنه گه شه ی سه ر کو لم و که پوو و نه رمایی گوپی که له گه ل قریژ و خو ل و تو ز و گه ردی زه مانه شه ربانه، نهو ره نگه سپیه ی لامل و به رگه ردنی، پیاو سه د دلی هه بوایه، شتاقیکی پی نه ده ما، هه مین... «هه مینی هه مری سه رکار»، سه رکاری باپیر ئاغا، باپیر ئاغای گوپال رهش، نهو ئاغایه ی که هه شتا هه مین پارچه له بوو سمیلی لی ده کرۆشت و به په نجه شهو و روژی هه ژمار ده کرد تا بستیکی دیکه بالا بکا و بی به هه ویی سی ژنان، خانم و گه وره و سه رداری هه مووان، قسه ی له سه ر قسان سوار بی، نهو سا ده بوو به هه مین خان، نه ک ژنی ره نجه درتیک مایه بووچ، ژنی ئاغای سیازده گوندان، که چی هه مینی که له که وه یت پشتی له ئاغا و باب و برابان کرد، سه رت له وه سووما چ زوو فریوت دا، چ زوو ده عه مه لت هینا؟ له شاییه که ی «که ریم مه یتهر» وه راز و نیازتان گوپییه وه، به یانییه کی زوو ته گبیرتان کرد، خۆت هاویشته کادینه که یان، له وساو به عه زه ته ی بچیتسه وه گونده که ی خۆتان، جاریکدی دیکه مه له له چه می چه قه لان بکه یت، وای له بو نی خوشی ناو کادینان، خوشی سه ر ئاخو و ناو ته ویله کان، ئاونگی رژیوی سه ر پووش و په لاش له به یانییه کی زوی به هاردا، ژوانی سه ر کانی و نیو په ریز و جوخینان، خو گه وزاندن و نهو گه وزاندن ده نیو قه رسیل و گو له گه نه کان، بپرتنه ده بوو به چ هه لاله که له سه ر دابه ستنی ره شه له ک، پیت شک بی سی جارن له شایی ده ستت گوپی، سه ری په نجه کانی، پاشان غیره ت دا به رخۆت به په نجه ی گه وره ناو له پیت چال کرد، یه که مجار چا وچاوانی، پاش پلار و غه مزه، چاو داگرتن و برو هه لته کاندن، ناردنی چریکه ی حه یرانییک له نیوه شه ویکی هاویندا، بریسکه ی ئاوتنه له چاودان، وای له له زه ت و هیلاکی ئاره ق رشتنی پاش ره شه له ک، ناو له پی ئاره قاوی و لیکدی خزان، په نجه لیکدی گیرکردن، به نه نقه ست گوشینی سه ری په نجان، به دوو چاوی برسی له هه ردوو شه مامه ی باخه ل رامن، به نازه وه خو له نگاندن وه ختی هه موو شتیک له حه یبه تا سه ما ده کا، هه لده په ری و پی ده که نی، تربقه و حیلکه حیلک، دونیایه کی ساده و ساکار، ئالا و والا، ئاسمانیکی فراوان و شینتر له کوژه له،

خاکیکی بی کۆتا و میهره بان، به سهری په نجه ددهوان، لیکدی خزان و لیکدی لووس بوونی په نجه رهنق و نهرمه کان، نهو په نجه پاز و نیاز و گلهیی و حسرهت و ناخ و نؤف و ماچیان ده گۆرپییه وه، له ژیر شهروال و کراسی سورمه وه پانتان له رانی یه کدی دهخشا، نهو نه دهی نه ده ما دللی شایبکه رانی نیو هه لقه ی ره شبه له ک بیه ریته ناو ده میان، هه ناسه برکی هه وه سی هه مووانی ده بزواند، هه لتهک و داته کی نهو مه مکه انی سوخمه یان ده دری، ختووه کی شیرین و ته زووی به تام، هه زیان ده کرد تا قیامت دۆل و زورنا بکوتری و نهو انیش هه لپه رن تا گۆشتیان له حه ژمه تانا وهک لۆکه هه لده وه ری، تا ئیستقان و جومگه کانیان ئاره قه ده کهن و لیکدی ده ترازین، نهو ساله به هاره که ی به به ره که ت بوو، هه ووران لیکدی ان ده خو ری، مه مکه ان کراسیان ده دری، پیره کان له بن دیواری که لاره شان شکاوه کانه وه چه ناگه یان ده خسته سهر که شکه نه ژنوبان، به حه ژمه تیکدی جه رگه پیه وه په نجه کانیان له کامه ی گۆچانه کانیان گیر ده کرد، حه ژمه تی رۆژانی تافی لاوتیتی زوو به سهر چوو، جحیلته کان دار و حه یزه رانیان با ده دا و تیلایان لی خوار ده کرد، ته وقه و یه کدی ماچ کردن، له دور وه سلاو کردن و چاو داگرتن و سمیل کرۆشتن، له سه ریانانیش نیگای پر له شهرم و حه یا به سهر کوپ و کالانی گوندی داده بارین، هه له هه له ی پر له شه هوه تی شهرمانه له ده لاره وهک کۆتر هه لده فرین، پیاوان به ده م زه رده خه نه یه کی هیلاکه وه گویان قولاغ ده کرد، ده بی نهو هه له هه له به هی عه یشی بی، فاتم یان رابی... «با» له حه وشه کانه وه ده به انی و سه ریانه و سه ریان ده بیرد... حیلکه حیلکی دوا ی هه له هه له ی کچولان له گه ل فره فری بالی چۆله که بزئو و له عنه تیبه کان تیکه ل ده بوون، قریوه و تریقه ی زۆر ناسکی... زۆر شهرمنی نهوان دور ده رۆی، تا نیو مه زرا و بیستان و پیده شت و چه می چه قه لان، هه ر گوله گه نمیک چۆن به شنه با و نهرمه باران ده شنیتته وه، له گه ل نهو قریوانه ده شنانه وه، ده نگ و هه را و هاوار و قریوه و شاباش تیکه ل ده بوون و له سه ر ترۆپکی دره خته کان ده نیشتنه وه، به سه ر چارۆگه و ره فته و کراسی ناگر بارانی کچان و ژاندا هه لده وه رین، ته نها فیه ی زورنا و ده نگی ده هۆل ده یوانی هه موو ده نگ و چریه نزمه کان بکوژی و په رتیان بکا، تا ده هات هه لقه ی شایی ده کشا و به ریتر ده بوو، خو ر نه ییده خواست ئاوا بی، مانگ په له ی بوو هه لیبی، تریقه ی شیرین وهک می جیبی به نیترینه ی هه تاو له ق ده کرد، هه واش فینکی ده کرد، ئاره قه ی بن هه نگل و سه ر کولم و نیو مه مکه انیش ده بوونه وه چه ند دلۆپه شه و نمیکدی سارد، دارژانی ته نکه تاریکی سیحری پتری بی ده به خشین، جورته تی په نهان جوئی ده سه ند، ئیتر هه موو که سیک، هه موو شتیکی پتر

ده خرۆشا، مانگ به به غاله ته وه و تاویک به میهره وه لیبی ده روانین... وهک نه وه ی نهو گونده مه مکه تیک بی له ده ره وه ی نهو خاکی مانگ تریقه ی خوئی تی ده هاویتی، مه مکه تیک بو ته نها شهو و رۆژتیک تاسه ی نهو یانه که هه موو خه م و دهد و شهر و شه ره کانی سهر گۆی زه وی ئافه رۆز بکه ن، ده با خوئی بو تاویک فیل له خه م بکا و له گوندی وه ده ری بنی، چرا و لامپا و فانووس و قوتیله کان یه که یه که هه لده کران، هه موو هاوار و قریشکه کان، چه پله لیدان، به توندی بی له زه وی کوتان... ته قانده وه ی گه روو به به سته و حه یران و لاوکان... هه ر هه مووی ترسه له هیرشی تۆزتیکی دیکه ی له شکر ی خه مان، فیه ی زورنا کوشتنی زریکه ی مه رگه، مه رگی ئازبزیکی، زرمه ی ده هۆل خنکاندن ی هاواری هه موو نهو پیاوانه یه که ئاغا به زیندویتی چاوان له چاله کانی ده نان، قریوه ی کچان و پیکه نینی گه رم و تریقه ی له پر ته قیوی کوپان ته نها... مه گه ر به ته نها نهو ده مه تیکه ل بی... تاویکی دیکه مه گه ر له سه ریانه کانه وه، له سه ر پتی چه م و جۆگه له کانه وه، له درزی که لاره کانه وه، له نیو په ریژ و هه ریژ و کادین و سه رئاخو ر و نیو ته ویله کاندان نهو قریوه و بزانه له نیوه ی ریذا بگه نه یه کدی و زوو برن، هه نووکه هه له بی شه رمانه پیره کان دلۆپه فرمیسیکیک به یادی جارن برژیننه سه ر ریش و سمیلان، میتر مندالان قولانجیکی دیکه بالا بکه ن، باخه لی کچان پر تری، ژنه هیلاکه کان به حال هه وه سیان بجوولی، جوتیار و ره نجبه ر و شوان و گاوان و پاله کان... نهوانه ی هه نووکه ده سته پیاون تۆزتیکی جحیل بینه وه، ده با نه مشه و هه موو شتیکی مردوو زیندوو بیته وه، هه موو شتیکی خه وتوو وه ئاگا بیته وه، بۆنی حیل و میخه ک و قه ره نفول... بۆنی قورسی ئاره قه ی پیاوان، شیرن لای ژنان... بۆنی ئاره قه ی ساردی ژنان، دلرفین له لای پیاوان به سه ر گوندیدا پرژی، با بۆن پروات، تۆز و خو ل له سه ر که زی و بسکان بنیشی، تریفه پرژی، خو شنوودی بتکی، له شکر ی خه م راوه دوو بنی، سه رگۆی مه مکه ان پتر بته زن و بله رزن، ناوقه دی کچه باریکه کان وهک شه نگه بی بله ریته وه، که فه لی ژنه قه له و گۆشتنه کان له گه ل هه ر له رزین و داته کینیتیک داته کن، چاوه ره ش و پر له کل و به له که کان پر غه مزه و به خومارتر بن، سه رلوت و کولمه ئاره قه یبیه کان ئالتر، زبانی نیو ده مه ته ره کان تاوی تال و تاویک شیرینتر، خرینگه ی بازنه کانی مه چه کان به ئاوازتر، حه مایل و پلپله و گواره و خه زیم پر بریسکه تر، بی به خلخال شل بن له به ر ره فته و رۆین، هه موو چریه یه ک نازیکه، هه موو عیشوویه ک گازه، به یانی هه ر هه مووی وهک خه ونیکی شیرینی لی دی، دوو رۆژی تر نابات ده بی بووک بکه ویتته دوا ی قوونی نهو مانگیانیه ی ریخ به ر

دهه نه وه و نهو كه رانهى تهرسه قبول ده كه، ئيتير عومرى جوانى چهند شه ويكه و تهواو، هيتى دهرويتش... نهو به زم و هه رايه هه هه موو ده بوو تو خوشى بكه يت... كه لي ده بوو يته وه لاي هه ندى شا به ريكى دنگ زولال و لاي هه ندى ديكه يان لوتى بوويت، سه پانيكى په رپووت، هه وه ختى شايى گهرم بووايه ناغا و هومهرى سه ركار و پياوانى گوندى، ناغا و كوئخاي گونده كانى ديكه ش، هه هه موو كور و كالى گوندى، چ گاوان و چ شوان، چ پاله و چ فه قتي مزگه وتان، بو جوشداني به زم و خوشكردنى شايى بانگيان ده كردى، نه توو نه له غارغارانتي سواران به شدار به وه نه نيشانه بشكينه... له توومان ناوي شه ش ته غار گهنم بدوور يته وه و پشت راست نه كه يته وه، برا... مه يه مزگه وت و... بو مردووانيشمان گوږ هه لمه كه نه، له هيچ هه روه زيبه كه به شدار مه به، از له بانگوش بيته، هه نه وه نده مان له توو ده وي ده ست له بن گويت بنى و تتي بچريكيته، چي مه ل و نازه لي نهو ناقاره هه ن، چي زينده وه رى سه ر نه رز و بن نه رز هه ن گوئيان بو نه و چريكه به ت شل ده كرد، خو بان باده دا و خو بان پاده ژه ند، نه ك هه ر مه لا و ناغا و پياوماقوولاني گوندى، بگره منالانيش ده ستيان له زرمه زلي هه لده گرت و له به رده ركي ديوه خانج گرد ده بوونه وه، به خشكه يي له سه ر سه كوكان، قالد رمه كان، به ر به رچكه و نيو هه يوان و هه وشه كان هه لده تروشكان، په ح له و دنگه زولال و كه رخ و دلر فيته، كه به لاو كي يان حه يرانيك تيت ده چريكاند، گوندت ده خسته سه ر سه ما و ناخ و داخ، مه ر و مالات و ره شه ولاغه كانيش به و چريكه و سه دا به تاويك و ده سه روه تن، هيتور ده بوونه وه، شيريكى پتر ده رژا به نيو گوانه كان، پياوه هه ره دلر فه كه كان ناسك ده بوونه وه، بگره باپير ناغاي گوپال ره شيش ويقارى خو ي بيه ده چوو و له حه ژمه ت و له تاوان سه رو كه لله ي كه وتووي له ژير شه ده و هه وريدا باده دا، له ره ل و جولا نه ي گوئينگوكه كانى شه ده و هه ورييه كه ي له ه ي پياويكي عاشق ده چوو نه ك ناغايه كي به زه بروزه نگ، ده ماره گرژه كانى نيوچاوان و لاشه ويلاكي خاويبوونه وه، خوش خوش هه ناسه ي ده دا، حه زى ده كرد، ديوه خانه چول بي و بگري، نهو كه ره ته له گوندى دنگي دا به وه كه مه لا زوري بو هاتووه و كه شيد ه ي لي فري داوه و سه رى لي روت كر دووه، ژنان له دووره وه گوئيان هه لده خست، نهو چريكه يه له گوئيانه وه ده رژا به ناو روج، له په ري دلي ده دان، سوژيكي بز و مردو و له لايان وه ناگا ده هات، به دزييه وه سه ده ها خه ونى رهنكاورپه نگ و پر له نه يتيان ده دي، چ خوشتره له نزبكه وه چريكه و سه داي بايز گواره يان به نكيته، له شايبيه كه ي (كه ريم مه يته ر) ژنان و كچانى گوندى له ناغازن پارانه وه... ده تووخوا با ناغا لي بگه ري بايز بيته ناو هه لقه ي ژنان و يه ك دوو

حه يران و به سه ته مان لو بري... مه لا چت گوټ؟ ناغا... با گونا هه كانان له وه پتر نه بن... ره شبه له ك حه رامتره يان چوونى حه يران بيژي ك لو ناو ژنان؟ ناغا هه ر دوو كي ان... جا تووخوا مه لا نه گه ر بنياده م سه د جار ان به ناگري جه هه نده مي بسووتى كوو ره شبه له ك و دول و زورنا له خو ي حه رام بكاتن؟، تو ش خوټ گران ده كرد... هه قت چي بوو؟ فزه ت ليوه نه ده هات، ده تزاني قسه ي ناغازن به سه ر ترسه كانى مه لا دا زاله، كي ده وي ري قسه ي ناغازن بشكيني؟، دوا جار هه ر هه وه سه ده بي اته وه، ناغا چ ره شبه له ك و چ دول و زورنا، هه ر هه موو ه ي سه رده مي كوفر و زه لاله ته، به لانه كيني سووكه گونا هه ن و به ناوي ده ستنوژي ك ده شوژي و پا ك ده بنه وه، كور و كالى گوندى گوئيان له و مشتومره ده گرت، گوئ قولاغ بوون، كي يه كه م كه سه و مژده به ژنان ده دا؟ ديوه خان زرمه ي ده هات، پياوماقوولان له سه ر مافووره كان چوارمه شقى روونيشت بوون، چه قه چه قى كه وتنه خواره وي قلى ته زيبه كان هه واي ديوه خانه كه ي پر كر دوو له هه رايه ك تيكه ل به ژاو ه ژاوي گه رمى ناغا و مه لا، پيره كان وان له بنه بانى، ناغا له سه ر په ر و كوره كانى خوئيش هه ميشه وان به ده ورييه وه، لاو و تولازي گونديش له ناو ده رگاوه تا نيو پيتلاوه كان له سه ر نه ژنو قيت دانيشت بوون، نه ده بوو پشت ده نه ديواره كان، نه وه يان نه و په ري بي حورمه تيبه، به ترس و شه رمه وه له ناغا و مه لا يان ده روانى، به حال ده ويران سه ر له بن گوئى يه كدى بنين و به چريه وه راز و نياز بگوژنه وه، له وديو په نجهره كه انه وه و له سه ر سه كوكان غه لبه غه لبيكي خنكاو... مي ردمنداله كانيش ته يار و تاماده بو خزمه ت له سه ر پي وه ستا بوون، ناغا سه رى له بن گوئى هومهرى سه ركار ناو چرپاندى، جه معى ديوه خان مليان دريژ كرد و هه ناسه يان له خو بري... سه ركار سي جار ان سه رى له قاند، هه ر ده لي ي دوئى بوو دهرويتش... روئيش... بانگى كر ده وه... به هه له داوان هاته وه به رده مي... نهو پياوه دريژه دوو قه د نووشتا يه وه... نووشتا نه وه يه كي وا كه جه مه دانيبه كه ي بكه ويته ناو كوئى ناغا، چريه يه ك و سه ر له قانديك... هومهرى سه ركار به دوو باز له ديوه خانى چوه ده ري... له ناو ده رگاوه، به ره له وه ي ناو ديو بي، بانگى كرديت، يه كر است هه ستايته سه ر پي، رتيان بو چول كرديت، له ده روه شه قزنى گولله ي نيشانه شكينه كان كاسى كرديت، فيقه ي زورنا، زرمه ي ده هول، شايلوغانى زور گه رمى ده وري ده وارى هه لدر اوى پيش ديوه خان، سه گ ساحيتي خو ي نه ده ناسيبه وه، چويى، شيخانى، سي پي ي... به سه ته و دنگي كه رخ و كه وتووي جحيتلان، چه پله رپيزان، دارژان و تيكه لي دنگه كان، ناغا له ژووره وه واى ده زاني خو ي خودايه و نهو خه لكه ش دهنكه ره شه كانى ته زيبه كه ي ده ستى

که قل قل گه‌مه‌ی پی ده‌کردن، ئەو دەنکه تەزبێحانە وەک چاوی مار دەبریسکانەوه، بايز هەر له دووروه هه‌وه‌سی گوتنێی ده‌بزا، سه‌د سه‌یران و لاوک به‌قوربانی به‌ژن و بالای کچانی گوندی، به‌قوربانی ژنانی باخه‌ل شوێر، به‌قوربانی ورده روژینی نازک و که‌و ئاسایان، ئاوێرانه‌وه‌ی کارمامزانه ئەو وه‌خته‌ی به‌شه‌رم و نازوه‌هه‌ چاوان خه‌یل ده‌که‌ن، چاوبازان، ئەبرۆ سه‌قه‌ران، وه‌ی له‌ بزاونتی شه‌مالۆ بۆ بسک و شابسکان، چاوه‌لنه‌هاتن له‌به‌ر ورده‌هه‌ پهرچه‌مان، وه‌ی له‌و گوێ ورد و زه‌رد و ته‌نکانه‌ که‌ راناگرن قولفی گواران، سه‌د سه‌یران به‌قوربانی ده‌رزبێله‌ی سه‌ر سوخمه‌ و هه‌زار و... مه‌رجان و ملوانکه‌ و موورووی به‌ر ملی گه‌ردن زه‌ردان، وه‌ی له‌ باق و بریقی گواره‌ و خه‌زیم و گه‌رده‌نلغ و ئاشقبه‌ند و دوگمه‌ و دۆلابان، بازن و ئەنگوستیله‌ و خه‌لخال و که‌مه‌ریه‌ندان، چ شیرینه‌ له‌رینه‌وه‌ی سه‌مایل و قه‌نه‌فلنه‌ندان، وه‌ی له‌ سه‌روه‌ی بۆن هه‌ینی بن هه‌نگه‌ل و ناو باخه‌لان، سوور هه‌لگه‌رانی کولم و لیوان، تنۆکی ئاره‌قه‌ی داخزای نیوچه‌وان و چه‌ناگه‌ و بناگوێ و شوێبوونه‌وه‌ی تا ناو جوگه‌له‌ و به‌یرازی ته‌نگی مه‌مکوولانی کچه‌ تازه‌ بالۆ بووه‌کان، بزهی سه‌میلان، به‌شینی شل و جه‌مه‌دانی لار و ته‌زبێح بادان، چارۆگه‌ و ده‌سه‌مال له‌ زه‌وی خشان و هه‌وری که‌وته‌نه‌ ملان، سه‌ر و مل شل بوون له‌ژێر قورسای گه‌ز و گوێنگان، پلپله‌ و حوریه‌ت و یاقووتان، کراسی جورجیت و که‌وای سورمه‌یی و سوخمه‌ی به‌رته‌نگی سه‌بمدار، سه‌رچۆپی کیش و پی له‌ ئەرز کوتان، دزه‌ نیگا و په‌نجه‌ گوشین، ناخی گه‌رم و هه‌ناسه‌ی سارد، له‌ناکاو رژیانی تووتنی نیو کیسه‌ی به‌رپشتینان، حه‌له‌ی ئەسپ و وه‌رینی سه‌گه‌ل، فرینی له‌ناکاوی پۆله‌ کۆتری سه‌ربانی مزگه‌وت له‌ ترسی چریکه‌ی سه‌یران و هاواری ئەللاهوه‌ ئەکه‌به‌ر، بۆنی ساوار... پلاو... یا پراغ... تیکه‌ل به‌دۆینه‌ و دۆغه‌وا...

کوێر و کال به‌پیره‌ته‌وه‌ هاتن، لاکه‌ون، ری چۆل که‌ن، دوور که‌ونه‌وه‌ کوێرگه‌ل، ژنان وان له‌ مائی ئاغا...

(بايز... کافر... ئاگات له‌ دلێ ئەو ژن و کچانه‌ بی، گۆته‌که‌ت به‌ندی هه‌ناویان نه‌پچرینتی، خۆت له‌بیر نه‌چی... ها... سه‌یران و لاوکیک، یه‌ک دوو به‌سته‌ و ته‌واو...)

هه‌ر هه‌موو کوێرگه‌لی گوندی به‌غیلیان پی بردی، هه‌ر خۆت ته‌نیا و نیره‌وزیکت له‌گه‌لدا نه‌بوو، که‌سی دیکه‌ نا، هه‌ر خۆت و سه‌یرانیک بریندار، خۆت و دلێکی شه‌یدا... شه‌یدای هه‌مینه‌ی...

(خودایه‌... لۆ ده‌نگت خۆش نه‌کردین؟)

هه‌ر خۆت و به‌سته‌یه‌کی شه‌رم به‌سه‌ر لیوته‌وه‌، هه‌ر له‌ دووروه‌هه‌ تیلکت لی خوار کرد و ته‌زبێحه‌که‌ت هه‌لده‌گلۆفت، هه‌ردوو ناو له‌پت ئاره‌قه‌یان ده‌ردا، به‌ر له‌ خۆت بۆنیکی پیاوانه‌ گه‌یشه‌ ناو کوێر گه‌رمی ژنان و کچان که‌ به‌نیو یه‌کدیدا و له‌ناو هه‌وشه‌ و ژێر هه‌یوانی مائی (ئاغا) دا تیک ده‌قه‌ژان، زوو زوو هه‌مه‌ری سه‌رکار ده‌پچراند:

(بايز... ئەها... به‌ده‌م گۆتنیه‌ نه‌که‌ی چاوان بگێری... ئاغای خۆت ده‌ناسی)

زه‌رده‌یه‌ک نیشه‌ سه‌ر لیوانت، و به‌ست پی بلیتی:

(جا ئەمن بێجگه‌ له‌ هه‌مینه‌ی کچه‌ت... چ کچ و ژنه‌کی دیکه‌ ده‌بینم؟)

(په‌مه‌که‌نه‌... ئەگه‌ر ژنانی ئاغاش پارانه‌وه‌... مه‌یکه‌... وا مه‌که‌ له‌ دیوه‌خانی ئاغا و پیاوه‌کانی چاوه‌ری بن!)

که‌ ئاپووره‌ی ئالا و والای به‌رده‌رگای مائی ئاغات بیینی، چی دیکه‌ ئاگات له‌ رینما یه‌یه‌کانی هه‌مه‌ری سه‌رکار نه‌ما، هه‌ر له‌ناو ده‌رکی هه‌وشی وه‌ ژنان و کچانی گوندی وه‌ک ره‌وه‌ مامز و کارمامزان چاوه‌رپیان ده‌کردی، به‌ر له‌ گۆتنی چاوانت ده‌گه‌یتر و له‌ هه‌مینه‌ی ده‌گه‌رای، له‌ شه‌رمانا چاوت ره‌شه‌که‌ و پێشکه‌ی ده‌کرد، ئەوه‌تا غه‌زالی مام و سووی، ئەوه‌ش رابی، زوله‌یخای چاوتیل ریت بۆ خۆش ده‌کات، خازی خۆی ره‌پیش ده‌کا و زه‌رده‌ ده‌یگرێ، مه‌ریه‌م پالی به‌کوێله‌که‌ی ناو هه‌یوانیدا داوه‌ و به‌مه‌که‌ره‌وه‌ بنیشت ده‌جووبی، ئەسه‌مه‌ری کا بايزی هه‌زاره‌ لاره‌که‌ی راست ده‌کاته‌وه‌، ره‌وشه‌نی مه‌لانادر نووشتاوه‌ته‌وه‌ و فوو له‌ ئاگرێک ده‌کا و سمت و که‌فه‌لی پانی هه‌ر هه‌موو هه‌وشه‌که‌ی داگیر کردووه‌، خه‌جیجی ره‌حمانی، جه‌واهییری وه‌سه‌مانه‌ خه‌لی، حه‌لیمه‌ی بادینی، زوله‌یخای حه‌مه‌ سه‌لانه‌، هه‌ر هه‌موو سه‌رگه‌رمی ریکه‌ستنی مه‌نجه‌لیکی ره‌ش داگه‌راون له‌سه‌ر سێ کوچکه‌یه‌کی له‌ق و لۆق، فاتم به‌بیانوی گه‌رما چارۆکه‌ی لی فری دابوو، به‌رملی سه‌پی له‌ ته‌ک سوخمه‌ی ره‌شدا ئاگریان ده‌کرده‌وه‌، به‌په‌نجه‌ی شاهه‌قمانه‌ ئاره‌قه‌ی به‌رملی ده‌سپه‌یه‌وه‌، یانی ها. (سه‌یری ئیروکانه‌ بکه‌)، ئامینه‌ی کوێله‌نده‌ سه‌یخومه‌ی له‌ عه‌یشۆکی کوێله‌بنه‌ ده‌دا، یانی ها، (سه‌یری بايزکه‌!...).

(خودایه‌ هاوار... فریام که‌وه‌)

چ بی باکانه‌، به‌لام به‌کوێلی عه‌یشوه‌ و نازوه‌هه‌ هه‌تانه‌ به‌رده‌مت، چین چین گۆشت، گۆشتی شل و پل، نه‌رم و نیان، ده‌که‌وته‌ سه‌ر یه‌کدی، گۆشتی ژنان و کچانی سه‌په‌که‌لانه‌ و ره‌ش ئەسه‌مه‌ر و سه‌وزه‌لی و گه‌نم ره‌نگ، چاوانت ده‌گه‌یتر، ماندوو بووی، ده‌تویست وه‌ک

هه‌نووکە هاوار بکە، (هه‌مین... ئەتوو له کێندەری؟)، دەتووت وەک هه‌نووکە به‌ئەنقەست خۆیت لێ بزر دەکا، تاوه‌کو حه‌جمانت له‌بهر بپێ، کتوپر، وەک له ناسمان که‌وتیبێته خوار، بېنیت، که‌یل و کاس، گێژ و حۆل به‌ناو پۆلی کچان و ژناندا ده‌خولایه‌وه، که‌وگێر و قاپی لێ ده‌که‌وتن، رهنگی گله‌یی له‌ چاوانی مردوو، به‌مه‌که‌وه له‌ پشت ریزیک له‌ ژنانه‌وه تێی ده‌روانی، وەک ئەوه‌ی به‌تۆ بلی: ها له‌ کوێ بووی؟، چ نه‌وسنانه‌ سه‌پری ده‌کردیت، ئەم به‌یانیه‌یه‌ له‌ ناو ده‌رگا که‌وه به‌هه‌مان نه‌وسه‌وه سه‌پری کردیت، وەک ئەوه‌ی سالانیک بچ و توخنی نه‌که‌وتیبیت، پیره‌پیاو که‌ی ئەوه‌نده‌ بچ ده‌مار بوویت؟ ئەمشه‌و که‌ هاته‌وه له‌ خۆشی ئەو راوه به‌ به‌ره‌که‌ته‌ بیگه‌وزینه، ده‌تگه‌وزینه، رایمووسه... راتده‌مووسی... خوا بکه‌م نه‌لێ: ئۆه... پیاوه‌که... دەم و ژه‌مت نییه... ئەم ئەوه‌نده‌ شه‌که‌ت و ماندیم... وا ده‌مرم... جا چش... وهره‌ تامیزم و زیندیت که‌مه‌وه، سه‌به‌ته‌ی هێلکه‌ بچ سه‌ری کردیمه‌ و دیمکه‌ی شیر هه‌ردوو پیلای به‌ردامه‌وه، ئەورۆ نانی جه‌ژنیم لۆ مائی سمایل به‌گ ته‌کمیل کرد، پر ژووهره‌کی جلکی بابه‌کر ئاغام شوژی که‌ حه‌رام وه‌للا پيس نه‌ببون، ئەوانه‌ چ توخمیکن؟ چ بچ دڵ و ده‌روون... جاری واهیه‌ له‌ به‌ر قاپیان سه‌ر ده‌بم ئەوه‌نده‌ی بوه‌ستم، ئاوی هه‌ردوو چۆکم دادی، سه‌ی ده‌ هێلکه‌ی دیکه‌م ده‌وی، دیمکه‌به‌ک شیر، هه‌مین خۆ شیره‌که‌ی دوینی ئاوی تیکه‌ر نه‌بوو؟ زۆر زوو ترشا... ئەها بايز... دونیای ئاغا و به‌گله‌ران چ سه‌یره... ئەو رۆژه‌ ژنیکه‌ی عه‌مۆده‌ له‌به‌رده‌م ئاغازن له‌سه‌ر کورسیه‌که‌ دانیشتبوو... چ بکا باشه‌؟ چوزانم... به‌مه‌ره‌میکی سپی، سپی و چه‌ور، هه‌ر ده‌ په‌نجه‌ی ئاغازنی ده‌شیلا، پاشان یه‌که‌ یه‌که‌ کچه‌کانی هاته‌نه‌ به‌رده‌می ژنه‌ و ده‌ست و په‌نجه‌ی ئەوانیشی چه‌ور کرد و شیلای، گویم لێ بوو کچی چه‌له‌بیش به‌دایکی ده‌گۆت: چی دیکه‌ پیاڵه‌م پچ مه‌شو، ئاخیر پیستی پستی ده‌سته‌کانم بیخ هه‌لده‌دن، ده‌زانم هه‌مین... ده‌زانم... ئەو خانمه‌ ته‌وه‌زه‌لانه‌ ده‌رپیتی خۆشیاکانی ناشون، گوايه‌ نینۆکیان درێژه‌ و ده‌شکین، هه‌مین وازم لێ بینه‌ و هه‌رم مه‌که‌، واز له‌ قه‌حبه‌ و گه‌وادان بینه، ئەو ده‌سته‌ سپی و نه‌رم و نۆلانه‌ بۆ قاپ شوڕین و جل شوڕین نه‌کراون، ئەو ده‌ستانه‌ هی ئەوه‌ن گونی که‌ره‌که‌می پچ بگرن، ئەیه‌رۆ پیاوه‌که... له‌ کنه‌ خۆ پیاوی ته‌ریقه‌تی... هه‌ر ئەو ده‌ستانه‌ی من و هه‌ر ئەو ده‌ستانه‌ی ئەوان! له‌ به‌یانیه‌وه‌ تا ئیوارێ وان له‌ ناو قوڕ و لیته، یان که‌فه‌ سابوون، یا هه‌ویر شیلان، یان هه‌لگرتنه‌وه‌ی ته‌پکه‌ی ریخ و ته‌رسه‌قول، با بۆ خۆی پرسی، به‌و ده‌ست و په‌نجانه‌ ده‌ماره‌کانی شان و ملت ده‌گری، به‌میهره‌وه‌ ده‌ست به‌سه‌ر سینه‌ی توکنتدا دین، له‌وه‌ته‌ی له‌ گوندی هه‌له‌ته‌ بوون به‌و ده‌نگه‌ زولاله‌ت که‌م شه‌و هه‌یه‌ بچ

لاوک و حه‌یرانی بکه‌ی، شه‌وانی درێژی زستان له‌ به‌رگری په‌نگری گه‌شی ناگردان، شه‌وانی هاوین به‌ده‌م تیرامان له‌ جریوه‌ جریوی ئەستیران، ده‌نگت ده‌گاته‌ که‌لاوه‌ شان شکاو و خانووه‌ پر له‌ ئاژاوه‌ و ده‌رد و خه‌مه‌کان، هه‌موو شه‌ویک له‌وه‌ته‌ی رده‌ووت که‌وتوو، ترسیک داتده‌گری، له‌ قه‌هری ئەو غوره‌ته‌ و له‌ حه‌ژمه‌تی ته‌نیایی و له‌ ترسی تارمایی مه‌رگ ئەو لاوکه‌ی بۆ ده‌چری که‌ خۆین له‌ دڵ ده‌ده‌لین، حه‌یرانیکه‌ی بریندار، وەک دوو مندال که‌ له‌ خێو و تارمایی و جنۆکه‌ی ناو ژیرزه‌مینیک به‌ترسن ده‌خزینه‌ ناو باوه‌شی یه‌کدی، سه‌یره... هه‌ر خۆی دیته‌ نامبیزت، هه‌ر خۆی ده‌تشوا و بسکه‌ درێژه‌کانت دادین، هه‌ر خۆی دیته‌ حه‌مامه‌که‌ و به‌بیانوی پشت شوڕین شه‌رت پچ ده‌فرۆشی، جاری وا هه‌بووه‌ گومانته‌ لێ کردوو، زوو زوو پینت ده‌لێ: جیقن هه‌ر له‌ گه‌ر توو وام... ده‌نا که‌سم به‌پیاو نه‌زانیه‌... هه‌ر وه‌ختی پاک بێته‌وه‌ دیته‌ بن هه‌نگلت، ئەوساش که‌ تۆی ده‌دی حه‌یاو شه‌رمی نه‌ده‌ما و پر به‌چاوان له‌ تۆ راده‌ما، سه‌د ژن و پیاو بوه‌ستایه‌ له‌ تۆ نه‌ده‌په‌رینگیه‌وه‌، بیره‌ته‌ ئەو وه‌خته‌ی هه‌مه‌ری سه‌رکار له‌ ناو حه‌وشی مائی ئاغادا به‌جیتی هینستی، پاش قه‌ده‌ریکی درێژ که‌ تۆی بینی رهنگی په‌ری و قاپ و که‌وگێر له‌ ده‌ستی که‌وتنه‌ خوار، شیتانه‌ درێ به‌و حه‌شاماته‌ دا و خۆی به‌یه‌که‌ یه‌که‌ی ژن و کچه‌کاندا ده‌دا و تا گه‌یشته‌ کنت، وه‌ی له‌ هه‌واداری و وه‌ی له‌ جه‌زه‌ی دڵ که‌ شه‌رم و حه‌یا ناهیت، له‌ به‌ره‌یوان و له‌سه‌ر لباذه‌کی پاک بالیفیکه‌ی خسته‌ ژیرت، پر به‌حه‌زی دلی له‌ چاوانتی روانی، هه‌ر وه‌ختیک سه‌یرت بکا، سه‌یرکردن و نیگای شیرینی هه‌مین ئەو بن هه‌یوانه‌ت دیته‌وه‌ یاد، خۆر هیدی هیدی بارگه‌ و به‌ی خۆی ده‌پێچایه‌وه‌، مانگ به‌شه‌رمه‌وه‌، به‌دزی خۆره‌وه‌ هه‌لده‌کشا تا قی ئاسمانی، هه‌واش تا ده‌هات فینکی ده‌کرد و بۆنی ژن و کچانی حه‌وشه‌ و بن هه‌یوانی کاس و وړ و گێژیان ده‌کردی، هه‌نوکه‌ش له‌ به‌رچاوته‌ ئاره‌قه‌ی لاملی و سووره‌ سووری هه‌ردوو کولمان، سه‌رت هه‌لپه‌ری و له‌ هه‌مووان راده‌مایت، له‌و زیاتر چ کچ و ژنیکت، به‌چاوی دلان، نه‌ده‌بینی، له‌ قولابی سه‌ر کوترۆکه‌ و خه‌زمی که‌پووی راده‌مای، چ عاجباتی بوو... هه‌ر ده‌لێ هه‌نوکه‌یه... به‌سه‌ر سه‌ری هه‌مینه‌وه‌، دوور دوور له‌ تا قی ئاسمانی ئەستیره‌یه‌کی گه‌شت ده‌بینی، له‌گه‌ل هه‌ردوو چاوانی هه‌مین بوون به‌سێ ئەستیره‌... به‌چوار... به‌ده‌... سه‌د... هه‌زار... ئەو شه‌وه‌ چ ئەستیره‌ بارانیک بوو، مانگه‌ شه‌ویکی دلرفین، بۆنی گژوگیا و گوڵه‌ حاجیله‌ و هه‌لاله‌ و به‌یبوون وه‌ختی تیکه‌ل به‌بۆنی زۆر شیرینی ئاره‌قه‌ی له‌شی کیژان ده‌بوون، وه‌ی له‌و مه‌ست بوون و حه‌یرانه‌، منالان و ه‌ک پشیل به‌سه‌ر قالدومه‌کاندا هه‌لگه‌ران و گه‌یشتنه‌ سه‌ربان، ده‌سته‌کان له‌

کهوگیر بادان شل بوون، دهوری مه‌نجه‌لی ره‌ش داگه‌راوی سه‌ر سی کوچکه‌کان چۆل بوون و دهوری تۆش قه‌له‌بالغتر، ریزیک له‌و کیژانه‌ی که له‌گه‌ل ده‌نگی ده‌هۆل و زورنای ده‌روهه هه‌لده‌په‌رین ده‌ستیان به‌ردا و بلاوه‌یان لی کرد، نه‌لقا و نه‌لق چواره‌دوربان گرتیت، تافته و هیزار و هه‌وری و چاره‌گه‌ شپواو، ده‌هاتنه‌ پیتستر یه‌مه‌نی سوور و... کراسی دارکه‌ژۆک له‌به‌ر، لیت ده‌هاتنه‌ پیتش گه‌ردن کیلان، پاژنه‌ خپان، په‌رجه‌م سووری به‌خه‌نه و... زه‌ند و باسک بزر له‌ژیر بازنان، ورد ده‌بووینه‌وه له‌ مه‌رجان و کرمۆکه‌ی به‌رمیلان، له‌ سینهی به‌سترا و به‌سنجاق نه‌و وه‌خته‌ی شل ده‌بی و ده‌که‌وی، ده‌ری به‌رسی‌ری که ده‌ترازی، باسکیکی پر له‌ بازن و ده‌ست و په‌نجه‌ی پر له‌ نه‌نگوستیله‌ی نقی‌مدار، کوژکه‌ دۆیه‌کی خسته‌ به‌رده‌مت، سه‌رت هه‌لنه‌پری، به‌ته‌نها له‌و ده‌ستانه‌ راده‌مای، له‌ کوژکی دۆ... ماستاو... چا له‌سه‌ر چا... خه‌نی له‌ خۆت... بی شه‌رم به‌چوار ده‌ورتا وه‌ک په‌روانه‌ی ده‌وری شه‌مع ده‌فرین و ده‌سوورانه‌وه، پۆل و ئاپوره‌ی ژنان و کچان شه‌رم له‌ پیاویکی ته‌نیا ناکه‌ن، هه‌زت ده‌کرد هه‌ر هه‌موو کوپ و کالی گوندی بانگ به‌ک‌یه‌ته‌ ژیر نه‌و هه‌یوانه‌ و وه‌ک تو له‌ به‌ژنی باریک و چاو ره‌شان راپیتن... له‌ نازی نازدار سه‌یرانان، هه‌لمژن بۆنی ئاره‌قه‌ی سینگ و مه‌مکان، بۆنی هه‌وه‌س بزوتینی بن بالی ژنه‌ پان و پۆره‌کان، بۆنی قه‌ره‌نفول و هیل که تبه‌که‌ل ده‌بنه‌وه به‌گه‌ردانه‌ی و له‌ گه‌ردن، بێن و نه‌ک به‌دوو چاوان، به‌لکو به‌هه‌زار چاوان ورد بینه‌وه له‌و هه‌موو مه‌مکه‌ به‌ندکراوه‌ی ژیرکراس و سوخمه‌ و مه‌مکدانان، له‌ خالی پر له‌ جوانی و فه‌رامۆش که‌وتوی لا لیوان، له‌نجه‌ و لاری گه‌لی ده‌سته‌ خوشکان که به‌شه‌رمه‌وه خۆ ده‌له‌نگین بۆ شایی و هه‌له‌په‌رکییان، په‌ره‌ی خه‌زیم که بریندار ده‌کا په‌ره‌ی ناسکی که‌په‌وان... و تکه‌ خوینتیکی ئال ده‌رژیتته‌ سه‌ر گوڤه‌ی لیو، شانوه‌ی لیفکی هیزار و شه‌ده‌ی ئاغازنان، ری رۆیشتنی به‌ویقاریان، که‌زی ته‌ر و تۆزوی، ناسکه‌بی روومه‌تان، ورده‌ خوساران، گولینگه‌ی هیزاران، چاو هه‌لنه‌هاتن له‌به‌ر ورده‌ په‌رجه‌م و شابسکان، نه‌وسا تۆش تۆغیانته‌ بوو، چوکه‌له‌ت هه‌مه‌وه‌ندی و سمیلته‌ کامه‌ری بوو، نه‌وه‌نده‌ی که سه‌رمه‌ستی جوانی بوویت، ده‌ نه‌وه‌نده‌ له‌ خه‌می کوپه‌گه‌لی ده‌روه‌ی ره‌شمال و ده‌واره‌کان بوویت، ده‌تزان هه‌نوکه‌ له‌وینده‌ری ناو له‌پی گرگرتوویان به‌شه‌وفی گیا و گۆلان ته‌ر ده‌که‌ن و به‌چاوی پر له‌ شه‌هوه‌ته‌وه له‌ تریفه‌ی مانگ و جریوه جریوی نه‌ستیران راده‌میتن، له‌ خه‌فه‌ت و قه‌هران... خه‌فه‌تی دووری نازداران جگه‌ره به‌جگه‌ره داده‌گیرسیتن، هه‌زت ده‌کرد هه‌ر هه‌مووان داوه‌ت به‌ک‌یه‌ته‌ مالی ئاغا و هه‌ربه‌که‌ و ده‌سته‌گولی خۆی بینه‌ی و دلخوازی خۆی هه‌لبژی‌ری، هه‌زت ده‌کرد... هه‌زت ده‌کرد... هه‌زبان

ده‌کرد دیواری دیوه‌خانه‌ و باله‌خانه‌ی دوو نه‌ومی ئاغا برمی تا ده‌رکه‌ون به‌ژن زرافان، گوئی به‌گواران، بسک لوول و باخه‌ل شوپان، که‌پوو قنج و لیو ته‌قیو و چه‌ناگه‌ کوتراوان، تا رامین له‌و مه‌مکانه‌ی له‌ ژیرک کراسی مه‌خه‌ری و سوخمه‌ی ته‌نگ هه‌لیان هیتاوه‌ ژه‌نگ و ژار، له‌و کوئمانه‌ی هه‌ر ده‌لیی شه‌مامه‌ی هه‌وت ره‌نگین، به‌لام چ ده‌که‌ی که شه‌خته‌ی پایزی لیی دابن، تا ده‌رکه‌ون پلپله‌ و هه‌ماییل و تۆقان، ته‌لسمان، زپران... زه‌نجه‌قان... ئاوزه‌نگیان... کرمه‌ک ده‌گه‌ل به‌ندی په‌ره‌ گواران.

له‌وی، له‌ دیوه‌خانه‌ی «که‌ریم مه‌یته‌ر» هه‌جمانی له‌به‌ر برابوو:

«گه‌وره‌م... ده‌ترسیم بایز به‌ته‌نی شه‌رمی بکاتن!»

ئاغا لیی خوپیوه‌ته‌وه:

«به‌راز... تازه‌ زاوی... که‌ی داده‌سه‌کنیی!»

ئاوپی له‌ هۆمه‌ر داوه‌ته‌وه و پرسیبه‌تی:

«هۆمه‌ر، بایز حاللی کووه‌؟»

هۆمه‌ر به‌قه‌هر و به‌غاله‌تی په‌ره‌ پیاویکه‌وه گووتویه‌تی:

«وه‌للاهی گه‌وره‌م... سه‌د سویند ده‌خۆی درکی ناو گولانه، نه‌و کافر نه‌خنکی باشه‌!»

که‌ ئاغا به‌قربوه‌یه‌ک دیوه‌خانه‌ی گر داوه‌، هه‌ر هه‌مووان تریقا بوونه‌وه، که نه‌و وه‌ستاوه‌ و رووی گرژ کردوو، هه‌ر هه‌مووان ئان و سات نه‌بله‌ق بوون، ئاغا رووی کردۆته‌ که‌ریم:

«گوئی بگه‌ر بۆره‌پیاو... ته‌یار و ئاماده‌ به‌، شه‌وی نیرانه‌، هه‌ر تۆزتیکی دیکه‌یه‌ و بووکت

ده‌خه‌ینه‌ پال، مه‌یته‌ری خه‌سیوم ناوی، نه‌وه‌نده‌ی بلین یه‌ک و دوو، با چایه‌کی شیرینم لۆ

تیکه‌ن، نامه‌وی شه‌که‌که‌ی بناوتیه‌وه، ده‌عه‌مه‌لی بینه‌ و وه‌ره‌ ده‌ری»

که‌ریم مه‌یته‌ر شه‌پزه‌ و شه‌لالی ئاره‌قه‌ وتبووی:

«هه‌ندی بلینی یه‌ک و دوو... چایه‌کت فرناکه‌ی... دیمه‌ ده‌ری!»

هه‌ر هه‌موو پیته‌کی بوون، زاری بی ددانی په‌یره‌میره‌که‌کان وه‌ده‌ر که‌وتوون، ئاغا هه‌لیداوه‌تی:

«ئاخر نه‌که‌ی حه‌یامان به‌ی، عه‌شیره‌تی "شیخ بزینیان" م پی خۆش به‌کی، سمایلی

قاوه‌چیم له‌سه‌ر چ ترۆ کرد؟»

تۆبی ئاگا بووی له‌ ئاغا و پیاوماقوولانی دیوه‌خان و شه‌ره‌ ده‌نوکیان، له‌ به‌رده‌متا

روونیشتن... به دهه سرۆکهی دهستیان ئاره قهه بهرمل و تهوئیلیان دهسری، بۆنی میینه سهرمهستی کردی، کورگه لیش له بن رهشمالان تا ناو هه ناو دوو که لیان هه لده مژی، سمیلیان ده کرۆشت، پیتیان له زهوی ده کوتا، نینۆکیان ده قرتاند، به غه زه بهوه کره ی ددانیان دههات، ته زیحیان هه لده گلۆفی، تفیان پچ قوت نه ده درابهوه، ناو زار تفت و تال، به حه یزه ران و دار و گۆپال له بهرده کانی بهر پیتی خۆیان هه لده دا، به نوو که شهق، له ناو هه مو اندا ته نها تو به خته وهر بوویت، ژنان و کچانی گوند بانگیان کردی، ژنانی ئاغا خۆیان، درهنگ شه رمت ره ویهوه، لا جانگ و بن سمیل و بره ی پشتت ئاره قه به کی ساردیان ده ردا، یا خودا به خیر بیی... هه ر سێ ژنی ئاغا، فاقه خان و سافی و خاحه بی به ره و پیرت هاتن، به هه ر سێکیان ده توت دیوار یکی توکمه و بلندن، بۆنی سمیل و میخهک هه زار کانیای زهوقیان له دلدا ده ته قاندهوه، وهی له تیکه لێ ترس و شه رم و خۆشی و جوانی، میرووله و ته زووی شیرینیان پچ دای، ورشه ی کراس و کهوا، خشه خشی کهوش و سۆلی عه جه می، باق و بریقی کراسی کو ده ری، باخه لێ دوو قه د و سێ قه د، به دزی به وه سه ریکت هه لپری، سه د حه یرانت کرد به قوریانی یهک گولینگه ی ئه و نازدارانه، خرینگه ی بازن، هیزار لار و هه وری سوور، بریسکه ی ده رزیله و که مه ره ندان، شه پۆلدا نه وه ی پرشنگی گه ردا نه و دوگمه و پاوانه و لاسه ره... هه مو شتییک له و حه وشه دا... له و هه یوانه دا... له و شه وه دا ده بریقایه وه...

«کچم هه مین... دوو بالیفان بخه بهر پشتی بایزی...»

ئه وه نه ده ی بلتی یهک و دوو به خو و به دوو بالیفی پر له په ری مریشک هاته وه، ژنان ریتیان بو خو ش نه ده کرد، ئه ویش به مه کر و ناز و مانا وه نو قرجه ی له لاران و سمتی یهک دوو انیکیان گیر کرد... وهیش... ده ستت بشکی... بایز، به و سووکه سو عبه ته ی هه مین، خه ریک بوو ببوو ریتته وه... شاژنانه ریتی ده کرد، ده له نگی به وه، به نه نقه ست خو ی با ده دا... به سه ری په نجه ریتی ده کرد، شه نگی به ی بوو له گو ی چه می کدا ده له ریه وه، به دم ناز و عیشوه و خه نه وه هه ر دوو سه رینه که ی خسته به ریشتن، هه نوو که ش به خو شی ئه و بۆن و به رامه ی په رچه م و زولفانی ئه و عه یامه دوور و دیرینه ده ئی، ئه و وه خته ی به سه رتا نووشتایه وه و که زی و قه فی بسکه کانی دایان له ته و ئیلی گه رمت، ئه و ده نگه بوو که هه میشه و تا هه نوو که ش که چاوه ریتی هاته وه ی ده که یت... له گویتدا ده زرنگیتته وه:

«به خیر هاتی بایزی...!»

ئه و ده نگه بوو که قه هر و ترس و شه رم و خه می لێ ده رژا، وه لێ جوان و... پر گو ی... ناسک... پر له زرنگانه وه ی مو حیه بت، دلگیر وهک قوله قولی ناوی کانی به کی تازه ته قیو، ده نگیک له شکانی ئاوینه و... مینا پر خورپه تر، له خر مه ی باران خو شتر، هه ناسه و ئاهی نیوه شه وی کچانی وهک هه نجیر گه ییو، ئه و هه نجیره گه ییوه ی گه ر دوا ی رۆژنیک نه خو ری، بۆگه ن بکات... بترش... بکه ویتته ناو خو ل و سه ر خاکیکی روو ته نی، نیگایه کی کورت و کارما مزی، کارما مزییک که ترسی راوچییهک له دلیا بنیشی و به ری نه دات، قه ف و لوولی بسک و که زیهه کانی شووره و سیبه ریان بو کردی، بو ته نها یهک سات، به دزی ئه و هه موو کچ و ژنانه وه، له چاوانی رامایت، به په له خو ت تیا شو ری، خو ت تیا نو قم کرد و هاتیتته ده ری، دوو چاوی ره شی پر له جریوه و چریسکه، دهک مالی چاوانتم به قور گرت، تا ئه بهد کل و کلچوکی ناوی، وهی له و مایینه کتیویه ی مه یته ری عگیدی ده و ی، مانگی دووره دهسته و ئه من به تریفه که ی شاد و شو کم، قه ت بووه... نا... گونا هه سه پانیکی کلاش درا و له و چاوانه رامیتم، ئوو... هۆ... ئه و له کو ی و من له کو ی؟ بی سۆنگه نیبه ئاغا کان مرخیان لێ خو ش کردوه، لیکه بو ده رپژن، کورگه ل له دووره وه بو ی ده سوو تین، هۆ هه مینی شه ده لار... ئاخه ئه توو لۆ خو ت حه یرانیت... لاوکیکی گه لهک شیرینی... هیتی هه مینی به ژن زراف... ئه توو به دهستی خو ت بالیفان ده خه بته به ریشتی بایزی...؟ جا ئه مشه و چۆن بنوی؟ ده با تا سپیده گو رانی و بهسته و حه یران و لاوک و به ندان بچری، تا به ندی دلان ده پچری، هه ر ئه و ی شه و ی بوو که دار و به ردت خسته سه ر هه له که سه ما، گژ و گیا و حاجیله و هه لاله و به ییوون و گولاله سووره، دره خته کان، نهک دلێ دهسته پیاو و کورگه لی گوندی، به لکو دلێ پیرمیرده کانی ش وهک پشکو ی ژیر خو له می ش گه ش ده بو نه وه، ده نگت بوو به «با» و... خو له می شی سه ر پشکو کانی به با ده کرد، وه خته بوو ژنان بهر باوین و له حه ژمه تانا منالیان له بار بچی، به ره به یان کچان به ده م خه وه وه بو شو... بو پیای سمیل با پر، به دزی به وه، هۆن هۆن ده گریان، تا ده نگیان ده رنه یه ت چارۆگه و ره فته ی به رملیان ده ئاخنیبه نیو زاریان، کورگه ل حه یا و هه ییه تیان نه ما و رۆژی دوا ی زه ما ونه که ی «که ریم مه یته ر» چوونه سه ر ئه و گرده ی ده یروانی به چه می چه قه لان... ده دوانزه کیان چوو بوونه گژ ما که ره به ره لاکانی ئه و دهشت و ده ره، ئه و ی شه و ی مانگ دابه زی و له سه ر ره شماله کان و مالی ئاغا و دوا ییش له و په ری گوندی خه رمانه ی دا، ئه و ی شه و ی کچانی تازه با لقی بوو پتر مه مکیان ده رسکا، له تاو چریکه ت هه وا و هه وه سیک که له یانی ده تاساند، بووی به شالوور و ده نگت هه لپری... ده ردی دلێ

همموانت خړ کردهوه و حیرانت چړی...
ثا... ثا... ثا... ثا... ثا... ثا...

حیران... نهوړو ټیوارئ نادری...

گهلهک بهمن نادری

چاوهکهم دهلیم نادری... بهمن گهلهک نادری

له چاوان بازی... له نهبرویان سهقهری

ئی تامان و سه د تامان...

له ورده پوینی دهلیتی کوتری

هنووکهش زور شهوان فیلی لی دهکهی... بهبهندیک دست پی دهکهی، لهناکاو دهیبری
و دهچیتهوه سهر نهو بهندهی که به «همین» دا ههلبلیتی، ههرجاره و بهپوچ و سهدایهکی
دیکهوه دهیچری...

نهوجا دهرتیم حیران... حیرانه...

حیران همینه

گهردنی زهرده... مه مکی ههنگوینه...

روومه تی گوله و سینگی سپینه

نهمن سویندهکی دهخوم به «سولتان عهولای عارهبی»

به حوسینی غازیبه...

پاش نهو غهدار بابهی چ دستان ناگرم...

چ یارم نینه...

نهو تهریق دهبیتهوه و پیت دهبری... ههنووکهش ترس و یاد و حهز و لهزه تی پر نهییتی
نیوه شهوانت له حیرانیکدا دهتوینیتیهوه، وهک تازه کانیهکی روون و شیلو و له بن
کهرته شاخیکهوه بتهقی و... پاشان تافه تاف وهک رووباری بهتهوژم و تاو ههرد و وهرد
ببری، هممو شتییک بشواتهوه... ژهنگی قورگ... ههر دلپک... ههر روچیکي وشکهوههوبو
تهر بکاتهوه، سهپان و جوتیار و شوان و گاوان و مسکین و کبشه که رهکان بزو تاویک
هیلاکی عومری بههدهرچوویان وهبیر دپتهوه و له شهویکی واکورتدا بیران دهچیتهوه،
وهک نهو خیلتهی دهنیوهزار پرسه و کوست و نسکوډا بهتهنها شاییهک ببین، شایی

نهو شهوه و بهس، بهههلی بزائن، بهزوری بزائن بهدهم سهدا و چریکهی حیرانهوه بزو
خوشییهکی کورت و دزراو بگرین، نهری نهو ژنانه ههر نهوانه که بهروژ مهشکه دهژهن،
له ههریز و پهریزان شهقی و ماندوو دهن، بهرامپیل دهکهنه ملیان و ریخی مانگا و
تهر سهقول و قشپلان بزوستان خړ دهکهنهوه، چیلکه و دار، له هاوینی گهرمه سپردا ههتاو
دهیانبا و لا روومه تیان دهسووتیتنی، ههر دهلیتی نهوانه نین که له پرسه و ماتهمیندا قزو
دهرنهوه و سپنه دهکوتن و رهش له بهر دهکهن، ههر نهوی شهوی بو که نهو هممو دلانه،
له هی هممووان زووتر هی هممینی بهو نهغمه کهرخ و غهمگینهت تانهوه، تلانهوه...
تاوی نزم و تاوی بهرز... دهتوت نهوای حوزنیکه نهبهدی... چریکهی سهر و بن گری دراو،
بهخه یال دهبیردنهوه جیتی ژوان، بهزور وهدهرنانی قهر و نیش و بازار، وهی له جهره زهی
هوز و عیلان، غهدر و غدووری ناغا و بهگلهران، نیوجهوانی گرتی باوکه ههره تووره و
ترۆکان، دلی بهردینی برا بهدکارهکان، نا... هیدی هیدی حیران دهبیردنهوه نیو نهشکهوت
و کهند و لهندان، دهرویش و دهگه بیستهوه گوئی و دلی نهو کوچولانهی وان له گوندهکانی
دیکه و بهتهنیا بالی له سهر جی و بالینگانی سارد کهلهکه دهگوپن، ههلاوی هاتوو له ناو
ههناوهوه، وهخته بوو پوش و پهلاشی نهو دهشته تیکرا بسووتین، وای له ناهی گهرم و
ههناسه ی سارد، سهربادان و چاوداگرتن، بزه و روئدکی تیکه ل، نهوی شهوی سهگه
به ره لاکانیش وهرکهوتن، نهسپ له حیل و نیبه که ره له زهرین کهوتن، گوله گه نجهکان ورد
ورد بالایان دهکرد، نهستیران بهناسمانهوه دهیانجریواند، تو حه کایه تی مهرگ و کوشتن و
دهست له یهک بهردان و حهسرهت و دهرد و نامرادیت بهو ناوه دا پهرت دهکرد، روژانی
سندم و بهکوئیله بوون، پشت راست نه کردنهوه تا ټیوارئ، بوئی سووتانی نانی سهر سیل له
وهختی خه یال و تاس بردنهوه، نهوی شهوی گهلاکان دهستیان خسته په نا گوئی و تیپیان
دهچریکاند، وهک پوله مهلیکی خنکاو له ناو دووکه لدا، تریفه ی زیوینی مانگ له
رووخساری هیلاکی ددان و نه یانده بریبهوه، بهلام بهو سهداو چریکه و نای نایه چونهوه
ناو قاوغی خوئیان، نهوی شهوی چ زوو داخ و خه فته و نه رک و نیش و بازار و حهز و
ئاوات و خهون و حهز مه تی همموانت له بهندیکدا توندهوه، وهی لهو نووزه و نالینه،
نهوی شهوی سهرت هه لپری و چاوت بهو هممو بالاکول و کهله گه تانه کهوت که بیوون
به شوهری دهورت، پولیک به پیوه و پولیک له سهر چیچکان روونیشته بوون، بی ناگا له
سپوونی پاژنه و بنی پییان، سنی ریز و... چوار ریز... شهوی خوت بوو، سهرقافله چی... له
پیشی پیشهوه هممین هه لئروشکابوو، نهوی شهوی نه توو حیرانت نه دهچری، ههر خوت

حهیرانیک بووی له گوشت و خوین و... ئاه و... حهسرهت... ههه خۆت حهیرانیککی خوین لی
تکا و بووی، شیتانه و مهستانه بووی ههستای، پاشان... خاو و نهرم دادهبهزیت، ههمین
لهو سیتوه خړه ی بهرملت ورد دهبووه که له ره لهری نه غمه و سه دای چریکهت گه مه ی پی
ده کرد، شه پۆلی دهنگت دهیشورییه وه...

ئه ری ده ریتم سیبه ری سه فینی به سه ر ماله دیاناندا ده پۆنی...

چی دهنگ و سرتی زی رۆح لهو دهشت و ئاقاره هه بوون کپ و خامۆش بوون... وه ی له
فرکه ی بالی سه دان قولینگ و قاز، شه پۆلیکی سه رمهسته: سه داکهت، بی ئوقریه و
رووه و تریفه ی مانگ سینه هه لداوی، کانی ته قیو، به قوله قول، تافگی قه د پالان و
کچانی گوندی به پروتی مه له ی له بهردا بکه ن، سیبه رت خسته سه ر روومه تی سووره
گولان... کولمه قه ندان... نه با بسووتینی له بهر گه زهنگی خۆره تاوان... له پیچ و لوولی
حهیرانه کاندا شه رمی کچانت دهشارده وه، هه وه سی په نهانی ژنان، وه بزته هیتان... چ
هیلاکه خه نده ی سه رلیپوه قه لشتییه کان، له تاو بوئی هه مینی هیزار لار نرکه نرک
ده تنالاند، لهو نالین و ئاخه دا راوچی و مامزی کوژراوت ده هاتنه بهرچاو... راز و نیازی
سه ر ناعوور و ناو کادینان، ژوانی په نا دیوار و سه ربان و ناو هه ویزان، ته ویله و گه وه ران،
پۆل پۆل مه لی به هه شتی به ئاراسته ی «با» و سه دای چریکهت لهو ئاقاره نرک بوونه وه،
نیشتنه وه... نه ک کچه جحیله کان، پیره ژنه ددان که وتوه کانی ش شه رمیان له روو نه دما و
خویان با ددها و ده له نگینه وه، له زه تی په نهان و رازی شاروه ی سالانیککی زوویان لی ته ر
ده بووه، قه هری رۆژانیککی ناشیرینیان وه یاد ده هاته وه، ئه و وه خسته ی به زۆرداره کی...
به زه بری خه نجه ر و بالیف خسته سه ر دم و گوپال لی بادان به شوو دران، کۆنه برینه کان
ده تلانه وه، ئه و پیره ژنانه به بی برین خوینیان لی ده تکا...

حهیران... حهیرانه... حهیرانی لی دی... گه ردنی زه رده و مه رجان لی دی...

خوینیککی بی رهنگ و بۆن... برژی و وهک لافاو له دلدا، له رۆحدا... له چاودا سه ر
بکا... ئه وه سه ری چه ند سالانه نه خویش و بریندارین و... به خۆمان نه زانیوه...

نه خویشه کی گه له گرانم...

که تیمه نویتی...

دهنگۆ جه وابه کی بنیرن به شه و بای نیوه شه وی...

به «با» به شه ماری...

به پلکه پیناوی...

دهبا به ژنی باریک ده مه کم بیته سه رینی...

پیرمیره کانی ژیر ره شمالان و دیوه خانی ملیان بو دریتز کردبوو، بو ئه و چریکه و نالینه
هه موو نازی جه سته یان گوئی بوو، له گه ل هه ر ئاهیتک خورپه یه ک ده که وته دل، خوین
ده جما و... دوو تنۆک فرمیتسک به ری چاوانی ده گرت، هه مین قه سستی ده کرد بیته ناو
کوشت، پر به هه ردوو چاوان لیت راده ما، به و دهنگه سووتاووت پتر گرت له دلی به ردا،
تال تال په رچه می وه زریکه که وتن، ده یخواست بوئت بکا و خه نی بی، تک تک ئاره قه له
ته ویل و لاجانگ و چه ناگهت ده تکان، ده تکان و ده رژانه سه ر سینه ی تووکت، ئان و
سات ده سته سرتیکی زه ردی بو راگرتی، لیت وه رگرت و ئاره قهت پی سه رییه وه، ده سته سر
بوئی سینگ و مه مکی و میخه ک به ندی هه مینیان گرتبوو، سه رمه ست و کاستر بووی،
ته واو... به ته واوی زانیت سه رتوپی کیژانی گوندی شه یدا و عه ودالته، ته واو... به ته واوی
ژنان و کچان ده ستیان له هه موو کار و ئیشیک سارد بووه، چش له سووتانی شیو
به مه نجه لوه، چش له برسیه تی منالان و تۆلان و پیاوان، منالان که بینیان پیاوه کان سر
و بی دهنگ سه ر باده دن، له شه رمانا له سه ر چیچکان هه لته روشکان، له سه ر باره دار و
سه ربان و دیوار و قالدومه کان، هه ندی له کچان و ژنان که لالا له ژوو ره کان که وتبوون و
بیربان له رووخانی کۆلیت و که لاه و ماله کان ده کرده وه...

ده رین کوپه تیم حهیران گه له نه خویشه

دهبا ده مه کی بچینه سه رینی

دهبا له باتی یاسین و تهلقینی

له بوئی بگیرن گه رمه شینی

وهختی بایز ده گه یشته دوا به ندی حهیرانه که ی... «تاهوو... تاهوو...» له ده لاهه به رز
ده بووه، هه مینی ش وهک گوله هیترو شنه بای حهیران به راست و چه پدا سه مای پی ده کرد و
ده یله نگاند، کهس له ناو دلی هۆمه ری سه رکاردا نه بوو، حهزی ده کرد ئاغا پتر هه وه سی
ببزوئی و... ئه مرۆ نا به یانی داوای ده سستی هه مینی لی بکات، وای له وی رۆژی که ده بی
به خه زووری ئاغا و پیاوی ناو پیاوان، نزم نزم به دهم چریکه وه ده هاتیته وه، ئه وی شه وی
بوو شلکه پیکه نینی هه مین وهک دهنگی قاز و قولنگان له گه رووی ده هاته ده ری و له
گه ردنی خویشخوانی بلاو ده بووه... تاویک و بوئی هه ستایتیه وه...

ئەوجا دەرتىم لەبەر رەشى زولفانت بىرم...

كە ئەگەر وەكى رەشەماران فرېيان دەدەیتەو سەرشانى

لەبەر قۆرتى چەناگەت بىرم كە لىتى پراوەستايە...

خوناو دەگەل ئاونگى...

ماچکردن هەينى خوشە لەناو چىغ و رەشمالى...

پىر بەچاوان... بى شەرم و حەيا لە بەرمىلى سىپى و ئارەقاوى... دەم و لىوى تەنگى... قەد

و قامەتى شىرىنى رامای... چ ناسك و شىرىن سەر و هیزارى بەستووہ...

شەرتىچ نەھىلەم باى شەمال بچیتەو نىو سىنە و مەمکان

تا خۆم لىتى نەبەوہ بەمىوانى...

واى لە وردە پەرچەمان...

لە ئارەقەى بەينى ئەپرۆيان... تەر بووينە

ئەرى لۆچى گەلە خوشە ئەو كاو لە دونيايە

چونكە شل و مل و ناسك بەدەنى تىدايە

دەبا كولمت لە بۆ من بىنى بەشەمامەى حەوت رەنگى

تیت دەچرىكاند...

ئەورۆ بەوى سبائىنى چەندى گاز دەكەم

گوندى مە لە من ئەوبەر... ئەوبەرە

چاوى حەيرانەكەى من گەلە رەشە

دوو ئەبرۆى لەسەرە

حەزلىكردنى من و بەزنى باريك

ئەوسار بوھارى گەلە خوشە

بەلان لە جاحىلى گوندى مە ھەر داخ و كەسەرە

ئالا و والا تا دەھات پتر لىت دەھاتە پيش، بەدەم خاوبوونەوہى دوا بەندى حەيرانەكە

سەرى كىلت نەوى كرد، ھەردوو پىتى لەسەر كەچەلبادىك لە بەردەمتا كەوتبون، چاوت

بەقاچ و قولى كەوت، دەرپى سىمدارەكەى كەمى ھەلكشا بوو، دەر كەوتبوو سىپىەتى

خوار بەلەك و ئىسقانى ناسكى گۆزىنگى، تەزووبەكى شىرىن بەنىو دەمارەكانتا

مىروولەى كرد، بەپەلە چاوانت ھەلبىرى، ھەمىنت بىنى لەگەل ئەو دەنگ و نالىنە، لە

ئاهى تۆ بەپەكجارى رۆحى بوو بەمەلىكى سىپى ئەوين و لە شەققەى بالى دا، لە نىو

قەفەزى تەنگى سىنەى ورشە ورش بالى لىك دەدا، خۆى بى پەر و بال دەبىنىيەوہ،

سۆزى عىشقىكى بى ئامان دەپخستە سەر كەلكەلەى گريان، ئەسپى حەزىك ھەلبىگرت،

ئەمجارەيان بايز بەتەنيا بۆ ھەمىنى حەيرانەكەى دەچرى...

وات ھەست دەكرد جگە لە خۆت و ھەمىن كەس لەو گوندەدا نەماوہ... نە دىوہخان... نە

مالى ئاغا... نە ژىر رەشمالان... نە ناو مالەكان و نە سەريانەكان... كەس... كەسى تىبا

نەماوہ...

ئەوجا دەرتىم براينە برادەرىنە...

دىسان ئەورۆكە بەوى سبائىنى

گاز دەكەم... گەلە گەلە برىندارم

دەرتىم: برىنم كەوتۆتە بەدەنى

ئەنگۆ پرۆنە دووى وان حەكىمان

ئەوان لوقمانان... سالىحۆكى عەلى عەجەمى

دەبا بىتەوہ سەرىنم...

بەچاوانم پرۆنتە برىنى

بەدەستانم دەست لى نەدا

ئەمان... ئىپوارە گەلە درەنگە

لە بۆ خاترى دللى ھەمىنى... بابان وىرانى

بەزار بكا تەخمىنى

ئەوجا كىژ دەرى: داپە... برىنى كورەتيمە حەيرانى گەلە گەلە... ناسكە

ئەمن نايدەمە دەست...

ئەوان حەكىمان... ئەوان لوقمانان

ھەر دەستم... بەخۆم دەگرمەوہ قۆدپەكا مەرھەمى

ئەوا دەرتىم: بەھىلى... بەزەوزى

به ناوی قه نه فری...

به ژهنگی گواری...

به چلکی خه زیمی

به توژی هیزاری

به ناره قه ی زهر د مه مکان

دهیگر مه وه له قو دیلکه، قو دیلکه ی مهر جانی

وه کو داویمه سهر برینی کوره تیمه چه برانی

ئه وا ده پیچمه وه به لیفکه ی هیزاری

ده ری شه و بای پیان گله سارده

نه کو برینی کوره تیمه چه برانی

بگری زوقمی... له گله هه رامه و ته شه نی...

چ بی مروه تانه (که ریم) ی مه یتهر، خوی، ناخوی به حه وشیدا کرد و چریکه تی پچراند، سه دای گهرمی له قورگتا تاساند، نووشتایه وه و به چریه وه تیی گه یانندی... ناغا سه غله ته... ده فهرمووی با بهس بی... پشتی کیتل کرده وه... ژنی نه ناغا ده فهرمووی: (ئییدی دره نگه و به شی خومان لپی ده وی... پیوانی دیوه خانی هه هه موو له سهر ناو و ناگرن... خه سره و به گیش میوانه)... ژنان که وتنه بلمه بلم و منجه منج... نارها بوون... جا چی بکه یین...؟ ته واو... چما پیوان ده ویرن له بهرده میدا بکوکن تا ژنان بویرن بلین: نه... کچانی ژیر هه یوانی، ناو حه وش و ژورره کان به پرتا و له ده وی ژنانی ناغا گردبوونه وه... ژنی نه حه یاتان بی... با دوو به ندان له وی بری و گازی ده که ینه وه، هه توژیک له مه وه به سه دای چریکه ی له سهر نیرگری چاوانیان وه ک ناو نگ ده که وت، قولپی خوینیکی گهرمتری له دلان ده پرتان، چ زوو توانی خهم و خوئی له دلی ژنه جوتیار و سه پان و پاله و شوانه کان، کچانی کیشه که ر و مه شکه ژنه و بیریقان تیکه ل بکات، سه ما و سووتان، کچان دو عایان له که ریمی مه یتهر ده کرد، خودا بکه مه وشو به ستری و حه وت گری لپی بدری و به زاوا نه بی، بو خاتری پیر و پیواچاگان فهرزه ندی خوئی له باو هه نه گری، مانگی هه لنیشتووی سهر گوئسووانه ی مائی ناغا تو راو هه له ته ی ناسمانیکی دیکه بو، منالان که وتنه وه زرمه زلی، پیره کانی گوندی بوونه وه به که بیانوی هیلاک و کیشه که ری نه سهره وت، کچان و کورانبیش وه ک جارن نامراد و خه مزده و دیده پر حه سهره ت، بایز بووه

به سه پانیکی رووت و برسی، ئه وی شه وی هه مین تا به ره به یانیکی دره نگ خه له چاوانی تو را، هه روه ک بلپی گرانه تای بی ناره قه ی ده کرد و ده نیو پیخه فی ته نیاییدا گینگلی ده دا، ئه سستیره کانی ده ژمارد و له ژیر لیوه وه ده گریا، دره نگانی خه وی لی که وت، ئیدی له و روژه وه شه رمی له روو تکا، وه ک ناگری ناو پووش حه ز و حه زکاری هه ردووکتان به گوندیدا ماله و مال ده ریشت، کچان زوو زانیان، له هه ر نان و سه روه ختی کدا، له هه ر شوینی کدا حه بران و لاوکی بایز بگه یشتبایه گوچی که یان ده یانزانی ئه و نالین و چریکه یه، ئه و هاواره خویناوییه هه ر بو هه مینییه، کچان، هه ر هه موو، به غیلیان پی ده برد، ناخر خه ریکه ناوی هه مینی ده خزیته ناو هه موو حه برانه کان، چ خو شه به جوانیدا هه لگوتن، چش له حه یا و حورمه ت، له غه زه بی ناغا و باوک و برایان، ده سته خوشکانی له وه ختی ناوه ینان په لاریان تی ده گرت، به شه رمی عاشقی که وه سه ری کز ده کرد، کچان ئه و نه یینییه یان له کن دایکانیان درکاند، خوشک لای خوشک، برا لای برا، چریه چرپ هاته ناو پیخه فی ژن و میرده کان، کورگه ل ئو قهریان له بهر برا، دواچار گه یشته وه گوئی ناغا... (بی پرسی من؟، له سه یینی زووتر نییه و ئه و کچه تیمه ته مبی ده که م... بایزیش تو ده که م...).

سهرت نه وی و... به دلکی کزه وه گه راپته وه دیوه خانی، ناغا به قه هره وه وتی:

«کافر، پیوام نه نار دبا تا به یان ناو ژنانت به جی نه ده هیشت و واژت له گوئینی نه ده هینا».

«گهره م دوا به نده م بو...»

«کهس له باری نه چوو؟»

پیوان به شه رمه وه خه نینه وه و سه ریان داگرت، ناغا له و پلارانه بی شه رم بو، ئه وی شه وی تا دره نگانی، له دیوه خانه که شدا، به قه هره وه حه برانت ده چری، زاواش چوه په رده وه، تو هه ر نه ویستای، ده تزانی چریکه ت ده گاته دلی هه مینی، چریکه ی مه لیکی هیلان و نیوو که تاریکی و شه وبا ریی لی ویل بکه ن، ئیدی له و شه وه به دوا تو بو هه مین بوو نالینت، هه نوو که ش که بوئی دیبته گوئینی، به که م حه بران و به که م ترازانندی سوخه ی مه مکانت وه بییر دیته وه، به که م ته گبیری هه لاتن و به که مین شه وی گهرم بوونه وه له باو هه شی به کدیدا، له دوا ی سه ده ها شه وی قه هر و دلره اوکی و نه بوونی و ترس و گومان هه مین له دارستانیکی نیوه سه وز و نیوه قه ره برووت ده چی، چه میکی جیما و له پاش هاژه هاژ، ناگردانیکی سارد و ناهه روژ دوا ی کوچ و کوچباری ده وارنشینان، کراسیکی ناودامان ره ش، سه روپرچی شیواو، دوو ده سستی زهر و گهر به سه رما و گهرما، بو ن گرتووی

ریقنه و ریخ و شیرى خاو، پى و پلى چلکن و هممیشه قوراوى، خشه خشى دوو سۆلى لا ههلتلشاو، تهشک و تيرىژ و دامهن له زهوى خشاو، چاوانى پر له ترس و هممیشه خه و تياشکاو، چاوانىک غهريقى شهرم، شهرمى شهوى يه که مى ههلاتن و ردهوکهوتن، دوو چاوى نهوسا گهش و کراوه، ههنوکهش زهبون، وهلى هيتشتا ههر ههوهس بزوينه، پياوانى سمپل باپر و شههوتياز و قهچهپاز زۆرن، مهست و ملهور، ناوگهل برسى، ههر له کۆنه تاغا و بهگلهر و کوپخاى لى کهوتوو، قهساب و بهقال و عهتار و فیتهر و پینهدۆز و حهمال و کوورهچى و گهنجانى تهواليت لووسى شار، هپلى بارىکى دهورى دهم و لپوى، ههردوو چاوه پر له خه م و حهژمه تهکانى، حهژمه تى شين و مۆر، لۆچى بارىکيان تى کهوتيو، پرچى ماش و برنجى له ژئير خه نه دا شار دبوژه، بهو ته مه نه وه سوورايى کولم و لپوانى له گه ل کرپژدا شه پر دهکا... زوو زوو ببرى ديتيته وه:

«همين... بابان ويران... خه ریکه ههردوو کمان پير ده بين».

ئه ویش پیت ده لى:

«جا تازه زانیتت؟ عومره کى وا پر ترس به ردیش پير ده کاتن!»

تا دههات گرمه ی گواله دهیخستیتته وه سه ر حالى جان، تارىکى چر چر ده رژه يه ناو کۆلان و حهوشه و ههردوو چاوانت، که له شیره که له ترسانا ده یقواند، چه خماخه ی بروسک مریشکه کانى خسته سه ر گاره گار و جووجه له کانیش له ترسانا ده یانجوکاند، رهشۆله کانیش به دهم قازقه قازقه وه هه راسانیا ن کردى، له گه ل تۆدا مانگا و که ر و مریشکه کان و جووجه له کان و ریشۆله کان، بگره مار و میرووی نیو کون و که له به رى که لا وه که شت ده ترسان، نه تده زانى خۆت به چیبه وه بغافلینى، ههرچیت ده کرد خه یالت ههر له کن هه مینى بوو... خودایه به سه لامه تى بده دیتته وه، جاریکى دیکه له گه نجینه که نزیک بوویتته وه، بى مه به ست و نیاز ده ستت بو هه ندی شیره و پره برد: بیترنگ، جلّه ویکى ژه نگدار، پۆستالیکى لا هه لتلشاو، شهروالیکى هه لا هه لا، کراسیکى پرزۆل پرزۆل، ته نه که یه کى رۆنى (راعى) که چه وری بنه که ی ده توت قاوه ی مه یبوه و میش و مه گه زیکى زۆرى تیا خنکابوو، دوو فه رده کا، سى ته نه که جو، پانکه یه کى شکاو، ئاویته یه کى گه ر، مه سینه یه کى قووپاو، تۆرپیکى دراو، سه ر و لاشه ی چه ند ریشۆله یه کى مردوو، ده نووک شکاو و په ر هه لوه ربوه، فانوسیکى بى شووشه و ته ل پچراو، کورتانیک و چوار پینج نالى بى که لک کهوتوو، کۆنه ده رپتیه کى خمدارى هه مین، دوو کۆنه چوبى پاسکیل،

ده یه ها له و ناسن و پاسنا نه ی که هه مین به دهم رتیه هه لیا نیده گرتته وه و له گه نجینه که فریپانى ده دا، یه ک دوو قاپى قوپاو، که وگيرپیکى کلک قرتاو، قۆلى قرتاوى پالتویه کى عه سه کهرى، بوو که شووشه یه کى بى سه ر، ده فیکى دراو، قه ره وپله ... گۆزه یه کى هه ردوو ده سک نه ماو... چ ویرانه یه که... به ده ست تیه وهردان و تیکدانى نه و شته زۆر کۆن و دا رزاونه ده یه ها مار و میروو، ده یه ها زینده وه رى بى ناو له ترسانا دزه یان ده کرد و خۆیان له کون و قوژبنه کان ده شارده وه، ده روپش ته واوی سامى لى نیش و کشایه وه، بى هووده ها ته وه ناو حه وشه که و له دار هه نار که راما... عه جاپ... له وه ته ی هه یه ههر گوله هه نار ده گری و ده وه رى، تا هه نوو که به عه زهت بوویت هه ناریک بگری، نه بووه... خۆى زره یان خا که که ی خه راپه، له به ر پتیه هه نار که هیتشتا قه پیلکى هیلکه شکا وه که ی سه ر له به یانى ههر له ویدا کهوتوه، سه رما تاوى سه ند و مووی له شت گرژ بوون، مه نجه لى مسه که که سه ر له به یانى هه مین شیرى تیدا دۆشى هه روا له به ر هه یوانه که و تۆزیکى که م و ته نک نیشتبوه سه ر نه و که م شیره ی له بنى مه نجه له که دا مه یى بوو، ئوقره ت لى برا، نه و مال میراته ههر نه ها ته وه، بچیتته دووی یان تۆزیکى دیکه چاوه رى بیت؟ ناشکری به م شه وه له ده رگای ماله دراوسیه کانت بده ی، با ههر نه زانن، نه وهش ده کن به قه وان... ئۆه... چاویان تیر نابى، دوو سه ر خیزانن، پیره ژن و پیره مبردیك، که چى له به یانییه وه تا شه وى داناسه کنین، داروبه رد بسره وى نه و دووه ناسره ون، ژنه بو تۆزى شیر و چوار هیلکه فروشتن له قون ده رگایان ده که وى، ئه ویش ده روپشه و پیاوی ته ریقته، نه و ره شۆله به سته زمانانه راو ده کا و ده رخوا ردى ئاره قخۆره کانى هه ولیرتیه ده دا، ده ک دارزیه ی پیاو، پیاو ژنى به گان بدا چاکتره، جا خوشکم حیسابکه ژنه که ی به خبوی ده کا، پیاویکى بى ده ماره، نا... ناکری له ده رگای که س بدا و هانا به ریتته به ر که س... هپدی هپدی ده بیروشانند، کزه با یه که لقه کانى دار هه نار که ی ده له رانده وه، تۆ بلتیه بیکا به باو و بو ران؟ ترسایت ره شۆله کان ته ر بن، هه ستایت و به خشه خش تۆره که ت راکیشا و له ناو گه نجینه که جیت بو خۆش کردن، سبه ینى زوو ده یانبه ی بو سلویه، هه مین به غیره ته و بیتته وه ههر هه موویان سه ر ده برى، وا باشتره ده روپش، هه قى پاککردنى ره شۆله کانیش له سلویه وه ریگره، یا شیخ بیستویه تى که هه مین ره شۆله کان سه ر ده برى و زۆربه ی نوپژه کانى قه لا ده کاته وه، هه مین ده لى:

«ئهن من ماندی و شه قیم ده روپش، وه کى شیخی شیخان له به ر سیبه ر که روپشکه خه وان ناکه م».

جاریکی دیکه له ئاسمان رامایتهوه، بچ ئافات بی... چووبته ژووری، له وینهکهی خۆت رامای، لهژیر ئه و تهنکه روناهییهی ژووری لیل دیار بوو هر وهک وینهی کهسه مردووهدکان، له دهف و شمشیر و زهرکی ههلواسراوی قهده دیوارهکه رامای، دهمیکه توخیان نهکهوتووی، کونه لیفتهیهکت لهسه نهستییهکهکه راکیشا بهو نیازهی لهسه کهچه لبادهکه رابکشیت و بهخۆتی دابدهی، چاوهپتی ههمین نهبوویتایه پشوه خهویک ههر ئاوا لهسه لبادهکه پاش ئه و هیلاکییه گهلهک خۆش دهبوو، تا بهرملت لیفتهکهت راکیشا، ههستایتهوه و لیفتهکهت له ههردوو قاچه تهزیوهکانتتهوه ئالاند، نهفهس برت کرد، گهر ههنوکه ههمین بهرپتوه بچ چاوهکانی بهرگی ئه و کزه بایه ناگرن، تو بلتی نیکا بهرپتونه؟ تهزهی درشت سه و پۆته لاکه ههمین دهکوتهوه، عاجباتیت لی دی، وهختی دهباری ریشۆلهکانی ئه و دهشت و دهره چییان لی دی؟ نا... ههنوکه گهیشتهوه تهوه سه درهختهکانی شار، ههنوکه خویان له بن چل و چیان دهشارنهوه، ههر وهختیک تو له و دهشت و دهره دواکهوتبیت ههمین حهمانی له بهر براوه، ههر وهک ههنوکه... که شهوت بهسهردا هاتوه ههمین تا هاتنهوهت له بهردرگا وهستاوه، وهک بهیداغ ئه و کۆلانهی بهچی نههیشتهوه، بچ باک له سه رما و گهرما، ههمو پیاوه پۆیهک، له ژن و پیاو، له تو ی پرسیه، ها دهرویش نههاتیتتهوه؟ نهوه لالا خوشکۆزه... نهوه لالا کاکای برا... نهوه لالا بابی بام... ئه و وهختانه دهست به به کدا ددها و دوعا دهکا، شیخی چۆلی بیپاریزی، حه زرتی غهوس فریای کهوی، سه د جارن پیتی دهوتیت، مال میرات گهلهک دهترسیم... به و پیرییه و بهتهنی له و دهشت و دهره، ئهتوو دوو چل ئیسقانی، لاواز و باریک و بنیس... دهترسیم ره شه بایهک بچ و هه لته بگری...

راست دهکا... ههر روژیکه یان شهویکه ره شایهکی توند دهتبا و له دهشتیکی غه ریب و دوور له ئاوه دانی فریت ددها، بهخۆ ناکهویت خۆت کۆ بکه یتهوه، فریای تو و پیشه قان و نیتره که ره کهت ناکهویت، کتوپر دهیکاته باران و تو ی راخراوت له سه ر ئه و خاک و خۆله له گه ل قور و لیتهی ئه و دهشته باران پتر دهیکوتی و له گه ل عارده که ده بی به یهک، په لیکه دارهکانی که تو ره کهتی پچ هه لده بهستی ئا و ده یانبا، قورت و سه نگره ی روژانی برسیه تی و سه رما و خه ون و ختوووه و خه یاله کانت پر ده بی له بارانا و، ئه وهنده دهباری مووی لهشت... بگره ئیسقانیشت ته ر ده بی، ئا و به سمیل و ردین و تووکی سه ر سینهت داده چۆری، عومریکه و ههمین، خۆت ترس و دلهر اوکیی ئه وه تانه که ههر روژیکه و بیکا به لافاو، نه خۆت و نه نیهره که ره کهت دهره قه تی نایه ن، خۆتانی له بهر ناگرن، راتان ده مالتی،

له ژیر لافاوی تووش و شیته ی زستانیکی زالمدا نقوم ده بن و ئیدی تا ئه بهد کهس ناتاندۆزیتتهوه، لافاو هه لته نده گری و له مهمله که تیکی دیکه دا لاشه ی خۆت و که ره کهت غه ریبانه له گو ی روو باریکدا یان چه میکدا له قور و لمدا ده چه قن، ده که ونه شاریکی دیکه، عه جه مستان یان عه ره بهستان، خه لکیکی زۆر له ده ورتان کۆ ده بنه وه، دم و قورگت، چاوه کزه کانت، چاوانی هیلاک و پر خه م و ده ردت، ئه و چاوانه ی به ته نها له تیپرامانی به ژنی ههمین و تو یکی پری ریشۆله دا ده گه شان ه وه، ئه و چاوانه پر ده بن له قور و لیتاوی گوند و شاران، ئه وسا گو یکی ته نیا و دوو به ردی خوار و خپچ ده بن به کیلی سه ر گو ره غه ربه کهت، زۆر نابا و له گه ل زه وییه که ته خت ده بی، خه لکی نه تاس و بی ناگا به سه رتا تیده په رن، کهس نازانی له ژیر قوولا یی نیو به ژندا راکشاییت، خه ونیکی خنکاویش وا ده نیو چاوانت، عیشقیکی کۆن و خه وتوو وا ده نیو دلته دا، خه ونیکی به ر له خنکان، تو ره که شت سه ر ئا و ده که وی و له پال چه ند ره شۆله یه کی خنکا ودا ده که ونه سه ر خاکیکی دیکه، زه مانی دوای لافاو، دوای ره وینه وه ی هه وری ره ش و باران بار، روژی یه که م و دووه م و سییه م به سه ر ده جن، هه فته یه ک... دوو... غه یب ده بیت و ناچیتته وه، به خۆ و به پیتاوی قورایته وه وه ژووور ناکه ویت، ههمین هاوارت لی ناکات، کوربه عه مر دریت نه بیت ههر ههنوکه ئیره م خاوین کرده وه، تو ش بلتی: (ده برو لاکه وه... قور پاکه)، چه ند جارن ههمین ئه و خه یال و خه ون و ختوووه ترسناکه ی بو گپرایته وه... ده رویش روژیک دی لافاو بتبا... له و ده شته چۆل و هۆله دا به ته نی ده مریت، بۆیه له ترسانا ههمو ده مه و ئیواره یه ک به ر له وه ی که ره کهت له خۆشی گه یشتنه وه به مالتی... به خۆشی ئالیک و ئاخویر بزه ری، ههمین ده هاته ده ری، ده رگا و باوه شی گه رمی بو ده کردیته وه، وه ی له و پیشوازییه پر له شه رم و شکویه، هه میشه گو یی هه لده خست، ئه گه ر قاژه قاژی ریشۆله کانی بییستبایه، با له وه پری گه ره کیش بوایه، خه نده یه کی شیرین و ماندوو ده نیشته سه ر لیوانی، ئه گه ر ده رویش سواری که ره که ی بوایه ده لیل بوو که هیلاک و دل سارد و ماندوو، هیچی را و نه کردوو، ئه گه ر سه د روژان به تو یی به تاله وه به اتبایه ته وه خۆت مۆن و گرژ نه ده کرد، له به ر دلی هه مینن به سه ر خۆت نه ده هینا، نه رمه نه رمه له ژیر لیته وه حه یرانت ده چری، ههر له دووره وه قاقا پیده که نیت، مه رگه ساتی ئه و ده شته ت ههر له به ر ده رگا ده کرد به سه وعبهت و گه مه ی مملانی و شه ری خۆت و ریشۆله کانت بو ههمین ده گپرایه وه:

«کچه تیم ئه ورو یه کدیما ن زۆر ماندی کرد، یه کدیما ن هینا و برد، ئه وان بو چه ند ده نکه

دانه و پله يهک مل له تيغ دهسون، ئەمەيش بۆ پارووه نانتيک، چ بکەم که ئەو شته زۆر هيچ و رەش و گچکە لۆکانە برديانەوه، چ قەيديبه، زستان به بهرييهوه ماوه، سبهی، دووسبهی... که چي مانگيکي ديکه، ئەوه ئەرز و ئەوه گەز».

تبت رادهما و دهحه په سا...

«ئەوه گەمەي به من دهکەي يان به خۆت؟»

«دەنگ بەرز مەکە و... وەرە حەوشی»

«جارتیک و دوان و ستيان نييه... ئەو خەيالە پيسه له ميتشکت دەرکە هەمين»

«ناتوانم بايز»

ئيتەر هەر وهختی شهوت به سەر دابی و ئەو گوتی له قازە قازی رهشۆلهکان نه بی و له دووروه زه پزینی که رهکەت نه گاته گوتی حەجمانی له بهر ده پری، زهندهقی له وه چووه له وه دهشته چۆله دا که سیکي خۆت زه فەرت پی بیا و بتکوژی، سەرما و سۆله رەقت بکاته وه، لافاو بتبا، کتوپر بقهومی و نه تینیتته وه، ئەوسا هەمین ناچار ده بی مانگا که بفرۆشی، مریشکهکان و جووجه لهکان، تفاقی مال، ئیدی چیدیکه هیلکه و شیر و ماست به ماله دهوله مهندهکاندا ناگپری، هەمین نا... ئافره تیکي دیکه ی وهک هەمین کلۆل، کلۆلتر له دەرگای مائی چه له بی و سمایل بهگ و باپیر ئاغا ده دا، هەمین که شکۆل و توتیشه به ره ههله گری، کهزی خۆی ده پری و دەرگای پی داده خات، به پی خواسی، سەر و مل کۆت، شیتانه به توتی کراس و که وایه کی ره شه وه ده گه پری، دهشت و دەر و چیا و رووبار و دارستان و چه و چۆمان ده پری، ته نهها خۆی، بوخچه یهک له ش و شیتال ده خاته بن بالی و هەر ده روا، سەرته تا شه قاوهکانی ههژمار دهکا و دواپی له ههزاران ههزار تپه پری دهکات، سهیری ئاسمانی به تهم و دووکه ل و ههور و هیل دهکات، دهشتیکي کاکي به کاکي، وهک (حهوا) به دواپی (ئادهم) دا بگه پری، ئەم به دواپی بايزدا ده گه پری، برسی و تینوو، له شار و له گوندان ده پرس، له بالندهکانی ئاسمان، له رهشۆله تهریوهکان، سەر ههله ده پری و هاوار دهکا، دهگری، به چاو و دل، ره شه با له سینه و مەمکی وشکه وه بووی ده دا، قژی ماش و برنجی بۆ دادین، به فر و باران خه نهی قژی ده شواته وه، تالهکان تهر و خاوین وزبوین وه دەر ده که ونه وه، جار ناچار... لیره و له وی... له سەر گردیک ده وهستی و سهیری دوور دهکا، بالندهکان وا ده زانن درهخته و له سەر سەر و پرچی ده نیشنه وه، ئەویش ناجوولی، ورد ورد چینه له قزیدا دهکەن، هەر ناجوولی، رهشۆلهکان پۆل پۆل سبهر له سەر سهری دهکەن، دهنوک له دهم و لیوی ته زیوی ده دهن، له ته رایبی نیوان ههردوو لیوی به سەر

به کدی قرساویدا دهخۆنه وه، هەر ناجوولی، وا ده زانی دهم و لیوی تویه و له یهکی له ژوانهکانی ئەوسادا، ئەوسای جحیلی و خوتن گهرمی، ئەوسای ئەوین و نازکی، که یف و سهفا و دلنه رمی، بالندهکان له هه موو لایه که وه ئاسمان جی دپلن، له سەر ههردوو شانی هەمینی ههله نیشن، به چوارده وریدا باله فیه دهکەن و به بازنه یهکی مه زن گه مارۆی ده دهن، له ههزار ئاواز و نه غمه ی خۆش و شیرین ده خوتن، وای مه زهنده دهکا توتیت و وهک ئەوسا حهیران و لاوک و به ندان ده چری، خه نی ده بی، دهنوکان ده خه نه نیوان جوگه له ی هه رتک مه مکانی، په ر و شابال به سەر سینگی دا ده هین، ختوکه ی دی و ده خه نیته وه، وا ده زانی سمیلی دپ و پر ته زوی تویه، سات له دواپی سات چی ریشۆله ی ئاسمانان هه یه له زستانی هه موو ولا تیکه وه به ره و زستانی دلی هەمینی بال لیک ده دهن، که ریشۆلهکان ده بینی به سەر سه رییه وه ده نیشنه وه، له گه ل مه لهکانی دیکه دا تیکه ل ده بن، قازە قازی ریشۆلهکان تویان بی ده خاته وه، شهوانی سارد و گهرم، رۆژانی خۆشی و خەم، حەز و ئاوات و دلە پراوکی مەرگ، له پر ده داته پر مه ی گریان، گریانیک وهک زریان، ناله و زریکه یهک ئەو دهشت و دهره بتاسین، له گه ل ئەو زریکه یه چی فرنده و مه لی سەر سەر و مل و شان و نیوان ههردوو مه مکی هەن، بالندهکانی هەر چوارده وری له شه ققه ی بال ده دهن و... رووه و ئاسمان ههله فنه وه، رهشۆلهکانیش... ئەو رهشۆلانه ی که له دوور و نزیکه وه هاتوون، هاتوون به و نیازه ی سه ره خۆشی له هەمینی بکەن، به فریای نیشننه وه ناکهون، که چی هەمین ده زریکینی و تیکرا ههله دفن، ته نیا جی دپلن وهک درهختیکي بی گه لا و پرزه له بهر پروای به رده م ره شه با، له شانی گرده که وه داده به زی، پیستی بی پییهکانی داده رزین، سەر ههردوو دهست و باسک و روومه تی قه له شتی زامار ده بن، شین و مۆر ههله ده گهرین، ئاو و زلزله ی لی ده چۆریتته وه، تۆزی غه ری بی شارانی له روو ده نیش، سەر و پرچیشی هیلانه ی ویران بووی مه لهکان، چاوهکانی ده بنه دوو گۆمی پر له ماسی مردوو، دوو کانی کویره وه بوو، ئەوه نده ده گه پری تا نینۆکهکانی ههله ده رین، برژانگهکانی... برۆکانی... له بری فرمیسکان خوتن له چاوانی ده بار، ددانهکانی ژهنگ ههله دین، هەر ده روا و ده پرس، له درهختهکانی لاری و بهرد و دار و رپیواری نه ناس و قهرهجهکان ده پرس، له و ژنانه ی که پشتیان له ژنیر کۆلی چیلکه دار چه ماوه ته وه، له و پیوانه ی له بری گاجوت یان هیستر، خویان نیری له مل گاسنهکان راده کیشن و زهوی ده کپلن، له و شوانانه ی له ترسی باران خۆ له ژنیر که پهنگ ده شارنه وه، له و سه پانانه ی عومریکه دروینه دهکەن و پشتیان راست نه کردۆته وه، له و پرسه دارانه ی مات و مه لول

تەرمى ئازىزىك دەننېژن، لەو رېگرانەى شەرم لە تارمايى پېرەژنىك دەكەن، لەو كچانەى بەدەم قاقاوه لە كانى و كۆل دېنەوه، لەو شايى خۆشكەرانەى لە زەماوەندىكدا ھەلەدەپەرن، ئەرى خەلکينە... نەتان دېتییە؟ راپوچییەكەى من... راپوچى كارمازى دەشتى دلەكەم؟ پىاویكى ورد و بارىكەلە، حەيران بېژىكى بى ھاوتا، ئەمن لەوھى دەترسىم رەشەبا ھەلگرتى، بروسك لېى دابى، پىى لەسەر بەردەبازى ناو چەمىك ھەلخلىسكابى و ئاو نقومى كرديى، ھەر دەروات، بى دەربەست لە بەلای ناگەھان، دركىكى زۆر لە پىپىەكانى دەچەقن، گوپى پى نادات، دركىكى لەوھە گەورەتر و تېژتر وا دەنپو دلەيدا...

«كى كورە لاوھەكى منى دېتییە؟»

كراس و كەواكەى لە بەر باران و ھەتاو و رەشەبا و بەفر و زىراندە ھەلا ھەلا دەبن و بەسەر پىستىيەوھە زىوال زىوال ھەلەدەوھرىن، تا دى قزى ماش و برنجى درېژتر دەبیتەوھ، درېژ تا بەر پىيانى، بۆى دەبى بەكراسىكى ئاودامان، گىاو و گۆل و گەلا و گۆل و رەگى درەختەكان دەخوات، زستان دەم بۆ باران دەكاتەوھ، ھاوینانىش فرمىسكى خۆى دەخواتەوھ، برژانگەكانى و مووى ھەردوو برژيانى ھەلەدەوھرىن، قەمغەيەكى ئەستوورى برىن دەكەوئىتە سەر لىوانى، بەدەنگىكى كز و غەمھىن ئەو لاوك و حەيرانانە دلەيتەوھ كە جاران شەوانى زستان و پايز لە بەر رۆناھى چرايەكى كزدا دەروئىش سەرى دەخستە سەر رانى و بۆى دەچرى، سەر بۆ ئاسمان ھەلەدەبرى و چاوى بەرپىشۆلەكان دەكەوئى، پر بەقورگى، پر بەئاسمانى سەر سەرى ھاوار دەكا:

«ئەنگۆ بايزتان كوشت... لاشەكەى وا لە كېندەرى؟ ھۆ مەل و فرىندەكان كە لە ئاسمانەوھ ھەموو شتىك و ھەموو شوئىنىك دەبىن... خەبەرم دەنى... دەنا لىتان خۆش نايم... ئىدى تەواو... ئەو مردوو... و... چىدىكە راپوتان ناكات... ئىدى بى ترس بفرن... دە وەرنە خواری و بەھەمووان بەرزەم كەنەوھ... بەرەو ئەو ئاسمانە دەبا چاوان بگىرەم...

ئەوجا دەرىم خۆزىا بەخۆزىداران

ئەمن باز بوومايە

سوار بوومايە ئەوھل مانگى پايزان لەسەرى «پىرمەم» ئى رەنگىن

لە چۆمى «كۆرى»... لە باخى «شەقلاو» ئى

لە بنەبنەى «خانزادى»

لە زاريا گەلى عەلى بەگى

بەلكو ئەوھ خودايە بايزى بىنمەوھ و لە باوھشېى بگرم ئاخىر ئەنگۆ نازانن چەندم خۆش دەوئى... دە دەى بەرزەم كەنەوھ... بەھەمووتان... خىرتان دەگاتى...

دەبا چاوان بگىرەم... تا بزانم لەژىر كام دەوار و كام دار و دەوھن و پنچكە دار... لە گوپى كام چەم و رووبار... لەژىر كام زەريادا خنكايە؟ كام بەرد و خاك سەرىن و راخەرىيەتى؟ قورى كام دەشت كفن و بەرگىەتى؟... با لۆ دوا جار چاوم پىى بەكەوئى... دەترسىم تەنبا مردبى و قور و لىتا و بىشواتەوھ... «با»ى پىرە پايزى لىيدا... خوا بەكەم لە پاشت جى نەمىنى بەژنىكى شكاو...

دوو چاوى پر لە حەسرەتییە

ئەتووم بىرى سەر دەبەمەوھ ناو كوپەلەى دەخمىيە...

پاشى توو زىندەگانىم لۆ چىيە؟

ھەتا بىنم سىنە کوتان و مردەنىيە

خودايە... كۆمەكت پى بەكەن چل سواری غەبىيە

ھەتا ئەتوو دىيەوھ لە من وايە ئىرەش چۆلەوانىيە

ھەولېرم ئاوەدانى تىدا نىيە

لە دواى توو دادەنىشم بەسەرى كاس و مىلى لار و...

چاوانى نابىناو گوپى تەپ و زمانى لال و...

دلېشم پر لە شكەستىيە

فانووسى شەوانىشم بى رۆناھىيە

بە تەنى دونىام لى تەنگە و پر تارىكىيە

خودايە... بايز گەلەك ھىلاك و غەرىب و شەقىيە

بەردى سارد و گەرمى نەخەيتە سەر رىيان

لە دلەكەى بروانە چەندە پر ئىش و ژانە...

چەندە ماندىيە

سوئىدىبى ھەتا دىيەوھ چەناگەم لەسەر ئەژنۆيان بلند ناكەم، ئەنگۆش ھۆ رەشۆلەكان، بايز گەلەكى خۆش دەويستىن، بىتانى نەبووايە راوى نەدەكردن، ئەنگۆ بەدلى ئەو نازانن... گەلەك جاران لە كەنە من، لەسەر ران و سىنە و بەرۆكى من ئەو وەختەى دەحەسايەوھ، بەر

له وهی بنوی... له بۆ نگوو دهگريا، برسپه تی و سلپوهی به له عننهت دهکرد، ناروق خۆره کانی ههولپهین، ئاغا و بهگژادهکان، هه مین ئه و مه له گچکه لۆکانه گوناهیان چیه بکوژپین؟ نهیدهخواست په ر و بالتان بکری، ملتان بقرتپین، حزی دهکرد سه ره به ست به ناسمانی پان و به ریندا هه لفرین، برسپه تی راوی دهن، ئه ویش به و په ریه راوی نگوی دهن، هۆ ره شو له گچکه لۆکه کان، ئه ی ترسنوک و بال له رزبوه کان، هۆ فرنده ورده زستانیه به کان پیزی بگرن، دواجار ئه و په باوه قه له نده ره تان به زاند، تۆ له تان لی کرده وه، ئه نگۆ کوشنتان، وه خته شیت و شهیدا به و له کراسه که م به یمه ده ری، وه ی له خۆم خانه خهراپ، چه نده له ده رکی مالان ده روانم، شتاقانم لی واز نیبه، وای له دللی من گرمه گرم و ناله ناله، ده روونم خۆش نیبه و زارم تاله، چه ندم گوت ده رویش دلّم ختووره ده کا و مه چوه راوی، ئه گه ر خودا ده کا و له و راوهی ده گه رپیه وه، سنگم لۆ ده که م به باغی خواجه سه سه نی وه ختی تازه ریشه ی هه ناری لیدایه، تورنج و نارنج له ویدا به ریان هینایه، ئیواره و سه به نانی لپی بکه ته راتپین و شه و راوه، ئه وسا لۆ خۆت ده بینی کام و کاوه، وه ی که دلّم به کجار زۆر له ئیشه و گه رمه ژانه، ده نگۆ به ده نگمه وه وهرن، ده ماغ گچکه و هپچ مه بن، دهن له حزی ژن و په باویکی هیلاک و ده شته کی قهت تی ناگهن، ئه نگۆ نازانن هه تیوه لاهه کی من چ ده نگ و سه دایه کی هه بو؟ خویندی هه مو مه له کانی ناسمانی به قه ده به رانیکی ده رویش خۆش و به تام نابن، چه دیان چیه وه کی وی خۆشخوان ده بن؟ ئه نگۆ له هپچه ده چریکپین، بایز تا دللی گه رم نه بی... ناچریکپین، وهرن و ده ست بده نه بالّم، رووه و شینایی ناسمان هه لمدهن تا بزانه له کوئی چاوانی لیک نایه؟ جارن شه وی جاره که م ده دیت، هه نووکه له منی غه ریه مال و ژنیکی به ته نی ده رویش بووه به قاتی، سه ره هه لده گری و به دوو تدا دی، ده روا و له هپچ گوند و شارپک هه مینی بی په ر و بال رانه وه ستی، دیمکه ئاویک و تویشه به ریه کی پر له ورده نان، له ژیر هپچ ره شمال و بن که پرپک لانا دات، قژ ده رنی و لولی دهن و دهیکا به بازنی هه روو زهنده کانی ده ستی، بی نوچدان هه تا بوی بکری له سه ره هه روو پی هه ر مل دهن، که هه روو په یه کانی سست و سه ر ده بن، که په یستی په نجه کانی و بنی په یه کانی له ژیر پنچک و درک و سه ر گیا و نیو دره خته کان وه ک کارژی مار جی ده مینی، ده که ویتته سه ره هه روو ئه ژنوبان، دوو ئه ژنوی ناسک و په یست ته نک، له سه ره ئه ژنوکانیسی زۆر له شار و گونده کان ده گه ری، په یستی سه ره هه روو ئه ژنوکانیسی داده مالرین، ده که ویتته سه ره سینگ و به چنگه کری ده ست له درک و خۆل و قور و دار و به رد و گیا و ملی سه ره زوی گیر ده کات، خۆی ده داته ده ست ره شه با، زستان ده گوزهری،

به هار و پایز و هاوینیش به سه ره ده چن، زستان دپته وه، پایز به دوایدا، ئه و هه ره ده گه ری، ره شه بایه ک هه لیده گری و ده بیاته سه ره ئه و قۆرته ی خۆت تیا ده شارده وه تا ره شو له کان نه تبین، قۆرتیک و... دوو... سی... ئه و ده شته کاکی به کاکیه هه ره هه مووی ده بوو به قۆرت، له قۆرتی په که میان قور و لمه که ی ده رده دات، به چنگ... به هه روو ده ست، به ده م و ددان، قور و لیتاوه که فری ده داته ده ری، ئه وه خوا به تۆ له وی خه وتی، به ماچپکی لپوه هه لوه ربه کانی هه مین وه ناگا بی، رابچه نی، ئه ویش وه کی کۆر په یه کی شیرین له باوه شیت بگری، گه رد و خۆل له سه ره چاوه کانت لابه ری، گری دللی خۆش بکات تا تۆ گه رم به یته وه، قژی خۆی بسووتپین تا ده ست و په نجه سه ره کانت بکه ونه وه جووله و خوین بزواتن، تۆش سه رت به خه یته وه سه ره سینهی بۆنخۆشی هه مین و تک تک فرمپسکه کانی به خۆیته وه، تا سه ره له نوی بژیسته وه، باسی ژوان و چه ز و سوواتنی نیو هه ویز و کادین و سه رکانی بۆ بکه یته، شه وانی شه هوه ت و هه مامی گه رم و چه لای ره شو له کولا وه کان، رامووسان و ده ست له ملانی پاش رۆژیکی درپژ و پر له مللانی و مه ینه تی، رۆژانی سه خت و پر ترسی ره دوو که وتن، خۆ بز کردن، شه وانی ده نیو په کیدا تانه وه دای رۆژانی ناروق پرشتن و خۆ ره تاندن، ئای له و رۆژه به تام و ناخۆشانه، دلگیر و سه ختانه، پر خه م و خرۆشان... ئه وسا سه بری چاوه کانی ده کات، تۆ چاوه له نا هپینی و بۆ په کجاری نوستوویت، هه مین لپت ورد ده بیته وه، به دوو چاوی گران و ماندووه وه ده بینی و لاوکپک وه ک په پوله ی بال نه خشین له سه ره لپوه قه رساوه کانتدا مر دووه، چاوه کانت... چاوه کز و گچکه لۆکه کانت له جپی چه ز و تاسه ی هه مینی به قور و خۆلیکی سووربا و ته ر بووه، په یس بووه، کت و پر هاوار ده کا و ده زریکپینی، ده داته پر مه ی گریان، فرمپسکی به خور به ری چاوانی ده گری، ناسمان و ده شتی چۆل و رووت لیل و ته ر ده بینی، گریان ده بیته وه به هه نسک، هه نسک به نووزه، نووزه یه کی غه ریب و دلته زین، که چاوه به له که کانی ده کاته وه، له بری تۆ جووتیک پیلای لاستیکی لا هه لتلیشاوی له باوه ش کردوه، وه ک کۆر په یه ک رابژه نی خۆی باده دا، که چاوی به پیلایوه کان ده که وی راده کا و ده چپته ناو قۆرتیکی دیکه و پرزۆلی جه مه دانیه ک ده بینی، قۆرتیکی دیکه، پشپین، له وی دیکه یان کلاوه کت، له په کیکی دیکه ده ست و په نجه یه کی قرتا و، دوو چاوی هه لکۆلرا و که ره شو له کان ده نوک ئازنیان کردین، پر به و سا که ده شته ده قه ریشکپینی و... که چی تۆ لپه ره له خه و راده بی و شایه تومانیکی به هه ق دپنی، سه بری ده ور و به ری خۆت ده که ی دونیا زۆر کپ و خامۆشتره، «تۆ بلپی بۆرژابم؟ چه ند ده بی نوستیمه؟ ئه و خه وه ناخۆشه چی

بوو؟ خودایه به خیری بگیری، نهوه مۆته که بوو یان زینده خه و؟»، له چوارچیوهی دهرگا وازه که وه له دهرهوت روانی، له دووره وه گویت له زرم و کوت و چهقه چهقی ناشه که ی چهله بی بوو... بی شک گویت لهو چهقه چهقه بووه، ههر نهوش خهوی لی خستووی... شهویک زرم و کوت و ناله ی نهو ناشه نه بی کهم کهس له گهره کی خهوی لی ده که وی، نهو چهقه چهقه هاوریتمه و بۆته لایلایه و خهویان لی ده خات، گویت له پرمه ی مانگا که بوو، لاوکیک له گویتدا دهرنگایه وه، میخ زنجیره دریتزه که بواری دابوو که ره که تا پال دهرگا که بی، ههر وه که بلتی له ته نیایی و شهو و گرمه ی گه واله بترسی، چری تاریکی پتر رڙابوو ناو حه وشه و ژوو ره که، چرا که به زه حمهت در ی بهو تاریکیه ده دا، که مه کی تاسابووی... ده تو بست بزانی سه عات چه نده، هه ستایته وه سه ر قوون و پشتت به دیواره که دا و سه عاتی به ریaxe لته دهرهانی، چر که ی لیوه نه ده هات، جگه ره یه کی زه لی نیوه سووتت له ناو ده لاقه که بینی، به رده نه ستییه که ت دهرهانی و ناگرت دا، تا ناوه ناوت مژی قوولت لی دا... ده تووت ده ته وی له ناوه وه ده عبا یه ک قانگ بده ی تا نهو دوو که له بیخنکی، به حه سره ته وه و هک بلتی هه مین ماچ بکه بیت لیوت له سیغاره که نزیک خسته وه، ده نیو په نجه بوو و چلکنه کانتته وه یاریت پچ ده کرد، و هک نه وه ی یاری به قامکی هه مین بکه ی، ده نگه له غه بیه وه... که ده نگه ی هه مین بوو هاته بهر گویت: ناگات له خۆت بی و نه وه نده لهو تووتنه پیسه مه کی شه، ناخر سیپه لاکت دهرزیتته وه، خۆت هه ناسه پرکیته و سه رمای نهو ده شته ش له وی بوه ستی، له چی بترسیم؟ له مه رگ... چما مردن له م ژبان ه خۆشتر نییه؟ هه مین بهو قسانه ت شیت ده بوو، به یان یان بهو سو عبه ته قورسانه ت جار ی توور هت ده کرد و، پاشان بهر له رۆیشتن به قسه یه ک ناشتت ده کرده وه، ده تو بست ژیر هه یوانه که پرکا له قریوه و هاوار، دهر و دراوسی که به بهر دهرگا که تان تیپه ر ده بوون ده یان زانی به م به یان نییه زووه تو ی شه ر به هه مین ده فرۆشیت تا وه کو جنیوی مزرت پچ بدات، که گویت له تره ی پی پی ریپواران ده بوو پتر ده تکرد به گاله و هات و هاوار، تا وه کو بزانی دوو کهس وان له م که لا وه یه دا، ژن و میردیکی پییر و ماندوو، وان له پشت نه م دهرگایه، به شه ر دین، شه ری پر له خۆشه ویستی، نهو پیپاوانه ی به جلی ئیشه وه و به شانی دا که وتوو وه، جلی ژیر گل و گه چ و چیمه نتۆ به کولانه ته نگه به ره که دا غاریان ده دا نه با رۆژ هه لیبی و نه گه نه مه ی دانی قورکاری ژیر قه لا، نه یان ده توانی هه ست و خوست لهو شه ر و هه لالیه رابگرن، ته نها نهو ژنانه نه بی که رووه و نانه واخانه کان خسه خشی سۆلیان ده هات، تا وی له بهر دهرگا که هه لوه سه ته کیان ده کرد و دهرۆیشتن، ته نگه تاوی نهوه بوون نان بو مناله چلمن و چلکن و

لاوازه کانیان به رنه وه، نهوه خوا یه مه کته ب ته واو کهن و ببنه شت، تو قهت داخ ت ناچی که گهره کی سه ری بهو گهره که ی نگۆ ده لئین: گهره کی قهره ج و قه حبه و گه وادان... له تاو نه م قسه یه بوو یان نه هاتنه وه ی هه مین هه ستت کرد که سیک به ده په نجه ی ئاسنینه وه چنگ له هه ناوت گیر ده کا و، وای لهو دل خاوبوونه وه کت و پره، ئیستا لیتره بووا یه هه ندی بلتی یه ک و دوو کتلییه که ی ده خسته سه ر ناگر، له سه ر چیچکان داده نیشت و په مپی له پریمزه که ده دا، ده ست و برد دوو سی نانی دهرشان د، پی پی ده وتی: سه ر خه وی بشکیته و هه نوو که بانگت ده که م، نهو جلانه شت بگۆزه، قور و چلپاوی زۆری پیپه وه، بو نی لیس و دوو که ل، دوینی شهو بیرم چوو کیسه تووتنه که ت بو بدوورمه وه، پارچه یه ک له کراسه که م ماوه ته وه، دوینی قارسم کرد و تووژیکم له بهر بری، دامه نی له بهر پیپانم ده خشا، با ههر که سیغاریکت پیچایه وه نه منت له بی بی، تا هه نوو که کیسه تووتنیکی تو نه بووه که له تیلمه کراسیکی هه مین نه بووی، هه فته یه که پیت ده لی: چاو کونه سوژن نهو ته نکه ردینه عه ره بییه ت خشت که وه، نه توو له خه می ردینی مندای، نه منیش له خه می نهو ره شو لانه م که له ئاسمان قه تاره ده به ستن و نانی شه وه... یان له دوور تووژه که ی منه وه ده نی شه وه، دانه ویله رۆکراوه کان هه لده گرنه وه بی نه وه ی دهنوکیان بهر زه وی بکه وی، له وه ده چی نه وسال به فرۆفیالی تازه وه سه ر یان له هیلکه جووقاب، که هاته وه پی پی ده لیم: هه مین سه ری نه م تووژه پره بکه... ته واو... چی دیکه مه چوو بهر دهرکی تاغا و به گزاده کان، نه من حه یفم لی دئ، دوا جار گرتی... راو به خته و نیوچه وان، تو له ی ههر دهنکه گه مئیکم لی کردنه وه، خو شه قم برد، مانگیکه خو لهو قووته ی ده شارمه وه و ناهیلتم مووی سه ریشم دیاری، نه، راوی من هونه ره، شه ی تانی ش وه کی من تووژه که ی ناشاریته وه، هه مین نه گه ر رۆژیکیان بته مه سه ر تووژه که ش به خۆت نازانی، سه ر یان مه که نه وه نده گجکه لو که ن، گه له ک بیژی و حه رامزاده ن... قه تیش تیر نابن...

ده وه ره وه هه مین... با مزگینی نه مشه وت بده می... ده دوازه ریشو له سه ر پره و مه نجه له ناویک گهرم که، سه به نی یی شیخ پی بزانی ههر زوو به زوو داوای زه کات ده کا، له چلان یه که ده رویش، له چل دره م: دره مه ییک، له چل دینار: دیناریک... له چل لیسه: لیبه که... یا شیخ نهوه کووه کهس ملی چه له بی ناگری لو زه کاتی؟... نهو به شکو حه زی له جه هه نده م بی، ئای یا شیخ... هه مووتان یه ک حیسابن، وه ک کهر گویمان راده کیشن و ده مانر ه تین، نه ویش هاوینان به یه ک دوو شکارته قه ناعه تم پی ده کا نه م ده ست و دهره ی بو بکه م به گندۆره و ته رۆزی، یا شیخ ده کری پرسیاریک بکه م، نا... ده باشه نه توو ده زانی

به شه ههقی ئەو له من زباتره، ئەمن زهوییه که ی خۆش دهکەم، دهیکێلم، بژاری دهکەم، تۆوی دهکەم، ئەمنم که له بهر چرغه ی ههتاوی هاویندا دهسووتیم، له بهیانی تا ئیواره له گهلا و گول و لاچکه سهوزهکانی برکه گندۆره و تهروزییهکان ورد دههمهوه، ئەو رۆژانه ی گول دردهکەن ئەمن شاگهشکه دههم، که رهشهبا یهک ههلهکه که دهکەم بیه شوهری ههموو گولهکان، نهبا یهکیکیان ههلبههرو، که به «چهلهبی» م دهگوت: ئەو گولانه له گولهکانی ناو باخچه که ی توو جوانترن، بهعهقلم پێ دهکەنی، کهچی وهختی ههموو شتیکی پێ دهگا، ئەو بهشی شیر دهب و ئەمنیش بهشی رپوی، خو ئەگەر ئەو زهکات بدا نیوهی برسییهکانی ههولبیری تیر دهب، دهست له ئیشوکاری خودای مهده درویش، ئەو زهکاتی خۆی دایته تهکیه، بیربشت نهچی که زهوییه که و تۆه که و تراکتۆره که هی خۆیه تی، له کوتی بوو؟ له باب و باپیرانه وه لۆی مایته وه، ئەوه لۆ ئەمن نیمه؟ درویش دهستت کردهوه به کوفرکردن؟!، ئەی ئارهقه و سووتانی من؟ له بهیانیه وه تا ئیوارێ درک و دال و گیاکه له لهو خاکه بژار دهکەم، نهبا له رهگ و برکه گندۆرهکانم بخۆن، نهبا سیس و بی تام و بۆن، چهلهبی ئاگای له وه نییه له رۆژیکدا چهند مار و دوویشک دهکوژم، هیتی درویش هه رۆژیکه و ماریک به دهسته وه دهب و هه ر له جیوه بی ئەوهی که سیک ئاگای لی بی دهپهغی، دهمریت، گندۆره که دهبی به سه رینت، له وه دهشته چۆله رادهکشیی، گهلا و پنچک دهب به راپهخت، شه و دادی و ناگه رپیتته وه، هه مین به هه له داوان پیاوانی گه رهک کۆ دهکاته وه، هه ره که و دهست ده داته چرایه ک و هه مین له پیتشه وه، دلێ ختوره دهکا و دهگری، پیاوان کپ و بی دهنگ و سام لی نیشتوو روو له وه دهشته دهکەن، ئەو ههرد و شیوه... ههنگای پر ترس و خیرا ده نین تا دهگه نه نیو بیستانێ تازه سهوز، بۆنی خاک و ترۆزی و کالهک و شهمامه له که له لیهان دهب، له تاو ترس و له پای گه ران به دوی تۆدا ماندوو و برسی دهب... تینوو... ههز دهکەن بنووشتییه وه و گندۆره و تهروزی له پرکان بکه نه وه و بیخۆن، وه لی شه رم دهیانگری، دینه ژیر که پره کهت، ته نها شه ره یه ک ئاوی سازگار و جامیکی قویا و له وییه، کلاو و جه مه دانی، قو ریه کی رهش داگه راو، کۆنه لبادیکی دراو و تۆز لی نیشتوو، به چراهه به چواردهوری که پره که دهگه رین، بلاو دهبه وه، ئەو شه وه مانگ به ده ره وه ناب، رهنگه ره شه با بی و هه ندی له فانون سه کان بکوژتییه وه، پیاوان دایان دهگیرسین و دهکوژتییه وه، له وه دایه چراکان به ر بینه وه و بشکین و گر به و ناوه دا په رت بی و پووش و په لاشی دهشت ئاگری تی بهر بی، له ترسی ره شه با چراکان خهفه دهکرتین، رۆناهییه کی زهرد پیتشیان دهکوی و تاریکی راو دهنی، دهگه رین... ژیر گه لا

و پنچکی په ل هاویشتوو دهپشکن، تۆ نیت، له سه د لاوه سیبه ری پنچکه کان به سه ر یه کدیدا دهشکین و دهتوتیه وه، له هه ژمه تانا پێ له گندۆره و تهروزییه کان ده نین، ئاویکی سارد و زهردباو له ژیر پیتیان فیچقه دهکا، له ئاسمانیه شه وه چریکه ی غه مگینی قه تاره ی مه له کۆچه رییه کان ده گاته گوئی هه مووان، وهک ئەوه ی شین بکه ن، دهگه رین و تۆ هه ر دیار نیت، هه مین به پێ خاوسی به نیو درک و دالی بیستانه که راده کا، به هه موو لایه کدا غار دهب، هۆ بایز... هۆ بایز... کوره ئەتوو له کیتندهری؟ ده دهنگ هه لبره... خودا وه ندی میری مه زن، ئەتوو بایزوکی له من مه ستینه، که ئەتوو لی بز بی مردن خۆشتره له وی ژبانی، باز له هیچ کوئی ناحه سیته وه تا نه چیتته وه سه ر هیلانی، ئەمن ئەو رۆ به ته مات بووم، سنگی خۆمت له بۆ به سی بهنگی بکه م، شوخیان بدهم ئەو قه ره زولفانه ی وا له خه نی، نا سینهی من لۆ توو ده یکه مه وه به ده فته ر خانێ، چاوانیشم به ساقی وهختی شه راب گپرانێ، نا... ده با سینهی من به په نیری توو بی، وهختی پاروو لی دانی، به لکو به سه سیته وه له ئیشی گرانی ئەم دهشت و چۆله وانی و به رپانی، لیره له بۆ ئەوی تاودانه، چهنده ها درک له ههردوو پیتیهکانی دهجهقن، چه ندين گندۆره و تهروزی له ژیر پیتیهکانی ده پیتشییه وه و دهتهقن، ههستی پێ ناکات و هه ر رادهکات، خوین له سه ر برکه کان و پنچکه کان جی ده مینێ، ده داته پر مه ی گریان، گریانیکه به کول، به وه دهشته چۆله دا هه ر رۆینه و مل نان، بالنده کان له ترسی ئەو گریانه هیلانه کانیا ن چۆل دهکەن، به ره و تاریکی ئاسمان هه لده فرن، مار و میرووله و زینده وه ری ئەو دهشته ده تاسین، به ژیر پنچکه کانا دهخشن و له کونیکه وه در دین و خو له درزیکی دیکه دا دهشارنه وه، پیاوانی گه ره کیش، گه ره کی ماندوو دهست به چراهه له تۆ دهگه رین و ناتدۆزنه وه، دهگه رین و تۆ هه ر نیت... له پر هه مین به دهم بای غاره وه پێ له دلێت دهنی، دلێک که له ناوه دا که وتوو و هه ر له شهمامه یه کی خویناوی دهچی، ئەو دلێ بۆ هه مین خوینی تیدا دهگه را و بۆ چاوانی ئەو هه ران و لاوک و بهسته ی دهچری، ده تاسی و چراکه فری دهب و له سه ر سینه ت راده کشی، رانده کیتی، ده یه وی چراکه هه لبرگرتته وه و له چاوانتی نریک بخاته وه، چرا کواوه ته وه، هاوار دهکا، درویش... هۆ درویش بایز... شیوه دهکا و زیاتر بۆت دهگری و فرمیسهکانی ده رۆژینه نیو ده می کراوه ت، تۆش ئاگات له و نییه... تۆ... تۆ بلیی ئەوه راستی بی یان خه ونه؟ پروا به چاوهکانی خۆت بکه ی یا نا؟ له نهیته ی و له غزی پر له سیحری خه ونیک دهچی، به رانپیل و چارۆکه که ی گرمۆله دهکا و دهیخاته ژیر سه رت، سه ری شکاوت، ئەم هه ر دهگری و تۆ نازانیت، دهم دهخاته نیو ده می سارد و وشکه وه بوت، ئەو دهم و لیوه ی جارن

به ماچیتکی ئەو دەبوون بەپهنگر و دەسووتان، ئەو زەمانەى تۆش سمیلای خورماییت بخستایه ته سەر کولمەى پر له گولای له حەوت مەرگ بووایه راست دەبووه، سەر له بن گویت دەنێ و هاوار دەکا، چما تۆ گویت لەو دەنگه خۆشهویست و پر خەمه نییه؟ سەرت کێل دەکاتهوه و له باوهشیته دەکا، ئەتوو لۆ وات لێ هات دەرویش... ناخر ئەمن دوام لۆ کردی که ئاگادارت بێ ئەلیاسی له زەریا و خدری زیندهی وا له چۆل و ساریه، ناخر ئەمن به ئەمانهت ئەتووم دا بهوه کاشه و حەزەرتی وهیسهل قەرەنییه، وهک کۆرپه لهی ساوا راتدهژنێ، لهژیر پۆناهییهکی که من شین باو چاوت بهههردوو چاوانی دهکەوی، وای له خۆم وای... سەر بهههشی... مال ویرانی... قەت که سم نه ما... ئەوه خۆ هەر دوو چاوهکانی دهرهاتوون... خوراوون... نه ماون... ئەو چاوانه ی به بهژن و بالای هه مینیدا دهیانروانی، پتر دهتاسی و خۆل و کهستهکی بیستانه که به سهری خۆیدا دهکا، پیاوان شیتانه و بهههله داوان دهگه نه کنی... دهستی دهگرن... دهکەونه سه رچۆک... سهیری چاوانی دهکەن... بهخەم و ترسه وه دهلێن:

«دال و قهله رهش چاوهکانیان هه لکۆلیوه...!»

تۆ مردوویت و ئەوان وا دهلێن، رهش داگه راوه، رهنه گه ماریک له نیوه رۆوه پێوهی دای، نا نه مردووی... گهرمای هاوین ئەهه نده له تهوقه سهری داوی گێژ و بێ هۆش کهوتوویت، نا کرێ بمریت، هه مین ته نیا لهو دونیایه ی جێ ده مینێ، خۆی و که لاره و مانگایه کی له ر و چەند مریشکیک و جووجه له یهک له داوی تۆ هەر هه موو به ته نیا جێ ده مین، شه وانه کهس نا بێ حه یران و لاوک بۆ هه مین بچرێ، له بهر هه یوانه که داده نیشی، سه ر بۆ ئەو پارچه ئاسمانه رووت و لێله هه لده برێ، ئەو ئاسمانه ی له حه وشه چکۆلانه که وه وه دیار ده که وی، چاوی هه مینێ ده لێی کۆتره و لێی ونبووه هیلانه، یان بهرخه کۆرپه له ی داوی مینگه لانه، له دار هه ناره زه که ده روانی و هۆن هۆن ده گری، نه که ی ده رویش وا زوو بمری، دهنه بۆ یه کجاری و له بێ چاره یی تا ماوه هه مین ده یی به کاره که ری چه له یی و به گله ران، بکه وه داوی به هه ژاری و عه ودالی، با له دوات جێ نه مینێ بالای بلند و به ژنی هیلای، یان ده بیته جل شۆری مائی یه کێ لهو ناغایانه ی وه ختی خۆی حه زیان لێ ده کرد، لیکیان ده کرد، به یادی جوانی و جحیلێ ئەوسا یه کێکیان په لاماری بدات تۆ له گۆرکه تدا راده چه نی، تۆ نامینێ تا به تیغیک... تیغیک کول وهک ره شۆله سه ری له ملی جیا بکه یته وه، ژنیکی بێ کهس و هیلاک و به سه ته زمان چی پێ ده کری؟ له حەوت مەرگدا بی ده ته وی زیندوو بیته وه، وهک مندالێکی ترسنۆک که خه ونێکی ناخۆش

ببینی راده چه نیت... پر به و ساکه ده شته... پر به گۆر و گۆرستانه که هاوار ده که ی:
«ئیدی پیر بووین... ده وازمان لێ بین...!»

چه نده ها جار خه ون و خولیا و خه یال و ترسی هه ردووکتان تیکه ل ده بیت، چه نده ها شه و به جووته له خه و راده بن، ها چی بوو؟ خه ونێکی ناخۆشم دی بایز... هه ی من له هه ی تووش ناخۆشتره هه مین، وهک دوو گیاندارێ دیلی نیتو قه فه زیک ده خزینه پال یه کدی، ئەم به یانییه وهک زۆر له به یانیانی دیکه هه مین له تاو هاواری تۆ راجله کی و له ترسانا پیا له یهک به ده سه ستیی وه شکا و سه ری په نجه ی شایه قمانه ی زامار بوو، هه ر شه وه ی یه کیکتان له هاوار و ناله ی ئەو دیکه ده تاسی و دوو چاری دلخه خورپێ ده بێ، هه میشه وایه خه و و زینده خه ونه کانتان تیکه ل ده بن، هه ر ده لێی ئەو خه ونێ ده بینێ و تۆ بۆی ته وا و ده که ی، ئەو هاواری له قورگی تۆ دا ده تاسی، هه مین ئاسمانی پێ ده هه ژنێ...

چاوان ده که یته وه... هه ر هه موو ماله که له تاریکیدا غه رقه، نه هه مین دیاره و نه چرا که ی، نه پیاوانی گه رهک و نه هات و هاواری منال و مه زن، نه ره شه بایه و نه پنچک و برکی گندۆره و ته رۆزی نیتو بیستانه کان دیارن، بێ ناز له ژوو ره که تدا که وتووی، نه ماران گاز بوویت و نه هه تاو سووتین، ته وا وی سه رماته، ده رنگی کرد و هه مین هه ر بزره، قەت وا دوا نه که وتوو، تۆ بلێی مائی چه له یی یان سمایل به گ میوانیان هه بووی؟ هه ر ئیواره یهک میوانیان زۆر بێ، ژنه ته مه به له کانیا ن هه مینت لێ گل ده ده نه وه، چه ند جارت پیت گوتوو هه مین له مه ودوا بهر له وه ی تاریک دای و وه ره وه، مه ترسه بایز... ئەدی که فیهت و مه سه له تیمان نه کرد؟ له هه ره شه و گوره شه ی خدری برام مه ترسی... تازه هه ردوو لامان پیر بووین، نا هه مین... هه نوو که شه ترسم هه ر هه یه... خدری برات له کن ردین سپییه کانی عه شیرت پیتی گوتم: بایز ئەتوو سیی ساله ناموسی مه ت بر دییه و... خوشکی مه ده ته قینیی وه، مه ترسی... خدر پیر بووه و هیتز و شه نگی جارانی نییه دوژمنایه تیت بکات... خو ده زانم هه ر چوار برا که ت له به رده م ردین سپییه کان و پیا و ما قوول و با به شیخ و سی مه لایان ته لاقیا ن فری دا که چیدی که هه قیا ن به سه رمانه وه نییه، ئەوه نده ی شیخ کردی و کۆشای هه یج کام له براکان و خزه کانت ماچیا ن نه کردم، مه لاش تکای کرد و ردین سپییه کان پارانه وه، ئەگه ر حه ز ده که ن هه مینێ ببین ده یهینمه کنتان... یان ئەنگۆ وه رنه کنی... ورته یان نه کرد... خدر دوو باره ی ده کرده وه: یا شیخ وه سیه تی باجان ده سته هه موومانی به سه ته وه دهنه بێ غیره ت نین، خو شه ره ف

قوماش نییه له گهر زهمانه دا رهنگی بچیتته وه... له سه ره مه رگدا و به دهم قرخه قرخی مه رگه وه پیتی گوتین: «وازیان لی بینن کوره کانم... تازه نه وانیش پیر بوون»، تو بلتی له و کوتایی عومره دا زه فیری پی بیهن و بیکوژن، جا خو نه مانی همینی بو تو باسی سه ره، تا ده هات شه وی سارد تر ده کرد و بایه کesh ده بوو به لووره، چرا که ش کوژا بووه، بی همینی، مال، ده توت بوته چول و سارا، سهد ساله همینی لی بوته قاتی، به دست کوتان شقارت که ت له ده لاقه که دوزییه وه، به دست و په نجه یه کی له رزۆکه وه دنکیکت دهرهانی و ناگرت دا، ده یه ها تارمایی پزانه سهر دار و دیواره کان، به ره له وهی گری له رزیوی دنکه شقارت که بکوژیتته وه ده ستت بو فانووسی قهد دیواره که برد و به په له دانگرت، فریا نه که وتی شووشه که هه لبری و کوژایه وه، دنکیکی دیکه ت ناگر دا، فانووسه که گریکی زهردی به نیو ژووره که دا پزانده، هیدی هیدی به رچاوی کزت روون بووه، له ترسانا چی لامپا و فانووس و قهندیل له ماله که هه بوون ههر هموویانت داگیرساند، رووناک نه ده بووه: دلته... تاریک بوون: چاوه کانت... زوپاکه ت گر دا تا بتوانی سه رما و ترس له و ماله دهره کی، ده توت: کلو کلو سه هوئل له نیو هه ناوتا ده توتته وه، هه ردو و ناو له پی چلکن و شه قار شه قارت له سه ر زوپاکه راگرت، تاوی گهرم بوونه وه، خوینیکی گهرمتر به هه ردو و باسکتدا گه را، له کاریته و شه قلّه و سه سیری رزیوی بنمیچه که ورد بوویته وه، ههر چوار دیواری نه خشین به دلۆپه و لیس و ته نی، دوو لا دیوار خراب سکیان دابوو، به موعجیزه وه ستا بوون، دووان له کاریته کان درزی قه به بیان تی که وتبوو، درزیکیان ترسی خستبووه دلّی همین، بازیش بی باک، نه گهر داته پی نه وه هه ردو و کمان: که ره که خوش، به یه که وه دهمین، جا له ژیر کاریته و شه قلّه ی رزیودا بمرین؟ داخوا کامه مان له پیش نه وی دیکه دا دهمین؟ که ئیشت نه بوو یان باسی مردن ده که ی یان گه مه له گه ل گونت ده که ی، له بهر خوته وه خه نیته وه... که چه لباده که ت راکیشایه به رده می زوپاکه و کیسه ی توتنه که ت دهرهانی، نه گهر نه هاته وه تا نه و سیغاره ده پیچمه وه دهرۆم و له دووی ده گهریم، گرمی گه واله یه ک رایچله کاندی... خودایه بی ثافات بی... خودایه نه که ی... هه نووکه هه مین له رییه، سه ریکت هه لبری و به سه ر دیواره که ی به رامبه رته وه له زهرگ و شمشیر و ده فه که رامای، ویستت تا پیته دهرۆم دره ننگ سیغاره که پیچیتته وه، له شمشیر و زهرگه که رامایتته وه، چهنده ها جار نه و شمشیره ت به سک و ملی خوژدا داهیتناوه، به توژیک خوئل جن برینه که ی ساریژ بوته وه، چهنده ها جار نه و زهرگه تیژه ت له لا لغاوه ی خوژ داوه... له ولا روومه ت بو نه ولا کون به دهرت کردوو، به دهم ده ف لی دانه وه که وتوویته ویرد و سه له وات، له زیکر و

ته هلیله دا خه می خوژ و هه مین و راوه ریشۆله و ترسی بابه شیخ و زولمی چه له بی و تارمایی ناغا و براکانی هه مینت بزر ده کرد، چه جمانت له بهر ده برا، هیته دهرویش توو ته کیه و زیکر و ته هلیله و زهرک و شمشیر له خو دانیان نه گوتوو، زهمانه لیتی خوژ هینای، له سه ر یه ک په نجه سه مات به ده فه که ده کرد، وا توند و دلگه رمانه ده تکوتا که هه موو گه ره ک گوپی لی بی، ههر ده توت شریقه ی بالی هه زاران مه له، سه دای حه ی حه ی تو له هیچیانی نه ده کرد، چ دهرویشیک ده یوانی گوئی له ده فه که بگری و عاقل دابنیشی، ههر ده بوو سه ر و مل با بدات، بی ناگا له خو بان هه لده ستانه سه ر پاشووان، زیکریک توئی تیا نه بوایه سارد و سه ر بوو، تا تو ده فه که ت نه گرتایه ته ده ست دهرویشه کانی دیکه وه ک کوهمه لی پیره ژنی بیته یز و شهننگ له خو بان ددها، نه و ده فه چ سیحریکه که ته نها بو دلّی گهرمی خوژی لی دده ی، گه ره کته وپ و کاس ببیت، له م دونیای دوونه غه یب ببیت، زرم و کوت و هاره ی ده ف، زرنگانه وه ی پلپله کانی ترس و خه م له دلّتا راودهنی، نازا ترت ده کا، ئیدی سه ر ده بیت، با بین براکانی و هه نووکه بتکوژن، نه گولله ده تبری و نه تیغ بریندارت ده کات، سووک هه لده فریت و گران ده که وتیتته وه سه ر زه وی، سه مایه کی دهرویشانه، ده گریایت و شیتانه هه ردوو پاژنه ی پیته له زه وی ده کوتا، وه ک یه کیک له ریشۆله سووکه کانت که ره شها هه لی دا بالته دگرت، له و سه ره وه، له ناسمانه وه که داده بزیتته سه ر نه رز و ا به تاو پاژنه ت به زه ویدا ده کوتی وه ک بلتی بته وی زه وی شه ق بکه ی ت و له ترسی غه دری زهمانه خوژی تیا شه شار بده ی، خوژ له چه له بی و ناغا و براکانی هه مین و سلّیوه... شه ی تانه کانی شار بشاریتته وه، ئیدی ته واو... تا که ی سه رما و برسیه تی و راوه دونانی ریشۆله به سته زمانه کان، ناخو پاروو نانیکی و ترسی مه رگ نه و هه موو نه زیه ته دینتی؟ راده کشایت و بی باکانه، بی به زه بیانه ملی باریک و دهماراوی خوژ ده خسته بهر تیغی شمشیر، چ تامیکی سه یر و عه جابیت له و بازار و تکه خوینانه ده بیینی؟، ههر تکه خوینیکی هی رۆژیک پی مه ینه تی و ترسه که دهرۆم، دهرۆمته سه ر خاک و خاکیش هه لیده مژئی، تا له شت گهرم دابی ترس و سامت له لا نامینتی، هه موو شتیک له بهر چاوانت ون ده بی، ده بی به تارمایی و نامینتی، که که لله ت گهرم دادی ده فه که ده بی به دلۆپیک ناو و له سه ر یه ک په نجه ت ده وه ستتی، که به ناو له پ و سه ری په نجه کانت له ناوه راست و روخی ده فه که دده ی هه زاران دهنگ و سه دا و زه نا و هاوار و ناله و زریکه به ریا ده بی، دهرویشه کانی دیکه خودا له هاره ی ده فه که ی تو دا ده بین، له سه ماو پی کوتانی شیتانه ت، که حاله که ده تگری، هه ردوو بنه پیته بهر زه وییه که ناکه ون،

ئارەقەش زەنگۆل زەنگۆل بەدەموچا و سەر و سمیل و سینە تووکنە تدا دیتە خواری، دەرژیتە بەر پیتی دەرویشان، تەنکە تۆزیک بەرز دەبیتهوه، وا بەتاو بەچواردەوری خۆتدا خول دەخویت، لەو تەپ و تۆزە بەر پیت، لەو نەرمە گفەمی «با» ی دەوری بالات گەردەلوولیک ئەو ناوێ دادەگرت، دەنگی دەفەکان تیکەڵ بەهەیاھووی دەرویشەکان دەبوو، بەیەکەو کێویبەنە دەناننرکاند، وەک کۆمەلێ ماری توورە دەنانفیشکاند، وەک رەشەبایەک بەنیو جەنگەلدا گوزەر بکا وژەتان دەهات، بەچواردەوری یەکدیدا لە سەماو پیکوتان و بالگرتن و سەربادان نەدەکووتن، سینە ی تووکنیان لە ئارەقدا شەلال... قژی رەش و پری و دریشیان تا سەر شان و مل مەوجی دەدا، باسکی رەش وەک ئەوێ بەتەنیمۆک سواغ درابن، هەندیکیان تا ئەژنۆیان بەلەکیان لێ پروت کردبوو، بەو سەمای زیکرە شادەماری بەلەکیان رەپ دەبوون، وەک شیت سینە والا، تاوێ بۆ پیشەو و تاوێ بۆ دواو جۆلانەیان بەخۆیان دەکرد، لە ناوقە بەسەرەو بەھەر چوار لادا دەشکانەو، وا پیتیان لە زەوی دەکووتا وەک ئەوێ بیانەوێ ئاو لەو خاکە رەقەنییە دەریتن، ژنان لە سەربانەکان بەشەرمەو لەو پیاو نیو پروتانیە رادەمان، پیاوکانی بابە شیخ، جاروبار، لە ژنەکان و کچەکانیان دەخوریبەو کە بچنەو نیو حەوشەکان چونکێ نەزەریان حەرەمە، دەرویشەکان دەیانقریشکاند، لە قەھری شتیکی دیکە ھاواریان ئاسمانی پر دەکرد، نەک بەتەنھا لە ترسی خودا، لە ترسی شتیکی زۆر نادیار و پەنھان، بۆنی نیبەنە لە هەلاوی هەناسە و ئارەقە ی بن بالیان دەهات، تاو تاوێ خامۆش و پاشان قیژە و قریشکە ی لەناکاو، وەک قریشکە ی درەختیک کە لەناو قەدەو تەورداسیک لەتی بکات، سیبەرەکان تیکەڵ دەبوون و پاشان پەرت دەبوونەو، دەچوویتە ناوەرەست و شوورەیان بەدەوردا دەکردی، وا تیژ و خێرا خولت دەخوارد کە تەماشاکەرانی سەر تاق و دیوار و سەربانەکان، بەژن و پیاو، بەپیر و منالەو، دەترسان لەوێ لەگەڵ گەردەلوولە کەدا بەرەو بەرزایی ئاسمان هەلفریت و نەبیەتەو، دەنیو هەورەکاندا، لەژێر شینایی ئاسماندا خۆت بشاریتەو، ببیت بەئەستیرە و شەوانە بەدزیبەو بییتەو سەربانی کە لاو کە ی خۆتان، ببیتەو بەئادەمی... بەپیاو... بەدرویش بایز... بچیتەو بەخەلی هەمین، تیر لەسەر سینە ی ماندووی بخەویت، تاریکی ئاسمانان لە خۆت داتەکیتی، ئەوساکە کە تیرت دەخوارد لە بۆنی سینە و مەمکانی، کە پر بەسیبە کانت خۆل و تۆزی سەر ئەگریجە و بسکە کانیە هەلدەمژێ، ئەوسا لە ترسی برسیتە ی و چەلەبی و ئاگانان و براکانی هەمین دەبوویتەو بەئەستیرە، تا شوویکی دیکە و ژوانیکی دیکە، گەر ببیت بەئەستیرەش کەس

ناتکوژی، کەس دەستی ناتگاتی، هەمین تاو کە بەرەبەیان لە جریو جریوت رادەمین، تا بەرەبەیان پرشنگی کز و کەمت دەرژیتە سەر ئەو کە لاوێ هەمین بەتەنیا تیا خەوتوو، ناو حەوشە رووناک دەکەیتەو، تروسکەت دزە دەکات و دەگاتە بنە بانی کۆلیتی مریشکەکان، دزە دەکا تا ناو دلێ هەمین، وای لە تۆ ئەو وەختە ی بەدل دەفە کە لێ دەدەیت و خۆت هەلدەدە ی، بەدەوری خۆتدا خول دەخویت و... وا هەست دەکەیت تۆزیک دیکە یە و دەفیتە ناو یەکیک لە شانشین هەسارەکان... نا... ئەستیرەکان... دەفیتە تاقی ئاسمان... یان دەبی بەچۆلە کە، هەلۆ، باز، قەلەرەش... نا... رەنگە بی بەریشۆلە و دەنیو رەو ریشۆلە یەکی گەورەدا ون بی، ئەوسا کابرایەکی وەک خۆت کلۆل، کلۆلتر لە خۆت، تۆزیک گەنم و جۆت بۆ هەلدەرپۆت، گەنم و جۆتە ک تیکەڵ بەزوانیکی زۆر، تۆ وەک هەنووکە برسی و ماندوویت، لە ئاسمانی پر هەور و زەوی پروتی بەر لێزمە ی باران هیچ بەدی ناکەیت، بەناچاری لەگەڵ پۆلە ریشۆلە یەکی زۆر پان و پۆردا هەلدەنیسی، راوچی چاوەرپتی راویکی زۆر بەخیر و بێرە، هەلیکە و رەخساو، نایبوتی، سەری گوریسە کە لە نیو چنگیدا ئارەقە دەکات، تەر و لووس و گەرم دەبێ، زۆر توند... بەھەموو هیز و توانای خۆیەو گوریسە کە رادەکیشی، هەر هەموو ریشۆلە لەعنە تیبەکان سرک و زوو هەلدەفرن، تەنیا تۆ نەبی... دەرویش بایز... دەرویشیکی ریشۆلە... ریشۆلە یەکی دەرویش... هەر خۆت بەتەنیا بەتۆرە کەو دەبی، ریشۆلە یەکی هەناسە سوار و ماندوو، دەرویشیکی پیر و برسی و بەسالچوو، راوچیە کەش لە تۆ پیر و هیلاک و برسی تر، زستانیکی سارد و بەفران بار، دەشتیکی چۆل و خامۆش و تەر، تۆزیک گەورە و پان و پۆر... تەنیا تۆ... بەتەنیا خۆت دەکەویتە ناو تۆزیک گەلێ گەورە، دەبێ وابی...؟ ئاخۆ دەکری...؟ بۆ ناکری؟ سەفەریکیان هەر خۆت کتومت وات لێ بەسەرەت، بەهەزاران ریشۆلە وەک کویر و گیژ داہەزین، وەک ئەوێ دەستیکی غەیبی لە ئاسمانیکی دیکەو هەلی دابن، سێ راوچی دیکەش لە دوورەو، بەبەغالەتەو، تیبیان دەروانی، کەچی رەویدەکی مەزن... فرەپان... رەو ریشۆلە یەکی زۆل و گالتەجار هاتن و بەسەر تۆرە کە ی تۆدا نیشتنەو، کە هاتن نیوێ ئاسمان رەش دەچۆو، ورشە و فرکە فرکی بالیان، هەزاران بال کە پیاو کاس بکات، مەستانە خۆیان بۆ زەوی نەوی دەکرد و بالیان شل دەکرد، هەر هەموو بەیەکەو لە مەلیکی زەبەللاح دەچون، بەفریش پرۆشە ی دەکرد، کلوو بەفری سپی و رەشی ئەو رەو ریشۆلە قەبە یە ئاگریان لە دلێ تۆدا کردەو، ئەوئەو نەمابو لە خۆشیا نا دلێ هەلقەنی و دەرپەرتە نیو دەمت، ئەو رەو شیتە بەسەر سەری سێ راوچیدا هەلفرین، تیبەرین و

هاتنه سهر تۆره که ی تو و نیشتنه وه، دهیانخوارد و به قوونه قوون هه لده به زینه وه، بو ماوه یه ک میوانداریت کردن، ده تخواست نه وه نده به خون مهست و گران بن، دواجاریانه و با تیر به خون، به یانی سهر ده برین و ده کرین به مه زه ی ناروق خوره کانی هه ولیرین، کت و پر گوربسه که ت راکیتشا تا هه ردوو قه دی تۆره که به سهر یه کدا بده یته وه، به پشتدا که وتیت و به په له و زوو سهرت بهرز کرده وه، هه هه مووی هه لفرین، بوون به ته م و ره وینه وه، له ئاسمان له تاوان و له ترسان بهر یه کدی ده که وتن، سهریان لی شیوا، به فربش پتر گیتری کردن، ره شه با یه کی کت و پر، به یه کجاری تهرین و تا درهنگی ئیواره نه هاتنه وه ئاسمانی نه و ناوه، هه ر سی راو چیه که له دووره وه قاقا پیده که نین، دووانیان به راگردن به ره و پیری تو سامه یان له ته پۆلکه و قورت و قوچه کی خوساوه ده کرد و ده خلیسکان، هیشتا له سهر پشت که وتبووی، له شهرمی ناومیدی و هه لفرینی ریشۆله کان یه ک ته خته له ناو قوراوه که راکشابووی، یه کیکیان به لاقرتیوه پیی گوتیت: هه سته وه ده رویش... ده ی... نه وه به سهر پیان دئ... یه ک ره شۆله ی زۆر قه له وت راو کردییه... به شی گه ره کی خوتان ده کا، به کاوه خو هه ستایته وه، وه ک پیشه وایه کی تیکشکاو، تیک شکاوی شه پریکی کوشنده، ده نگت هه لپری و له وه ده شته چۆله دا دهنگی ده دایه وه: پی بکه نن حیزبا یینه... نه گه ر پیوه بوونایه هه نوکه ده مزانی کوو ده گریان، لاکه ون ماکه رینه، نه مرۆکه که تو یان بینی هه ر هه موو سپ بوون، سه رسام و نه بله ق، به درۆ و له قورگیتیکی تاساوه وه هاواریان ده کرد: «خۆش به حالت ده رویش... خۆش به حالت».

هیی ده رویش... ئیتر به خت و ریکه وت، نا ریکه وت نییه، زالبوونه به سهر فر و فیلی نه و مه له گچکه لوکانه، خودایه هه نوکه هه مین بیته وه و به چاوی خو ی بیینی چ راویکت کردوه، تۆله ی به رودوات کرده وه، سه بری «نه یوب» ت هه بوو، خودایه هاوار نه و ژنه چی لی هات؟ درهنگی کرد... ده بی چ وه ختی شه و بی... به پرتا و وه ک شییت له ژووره که ده ره پری و که وتیته ناو حه وشه که، نیره که و مانگا که ره وینه وه و به ترسه وه له تو رامان، تو ش به ترسه وه له ئاسمانی هه وران بار و پر پرووشه ی باران رامایت، خودایه بی ئافات بی، نه گه ر هه ر نیازتیکت هه یه هه لیکره تا هه مینم دیته وه، نه وه چه نده مین جاره ببۆرژتی، له خه و رابیت، زینده خه و و که رویشکه خه و، نه و ژنه مال میراته نه که وتبیته ناو که ند و له ندیک؟ له قور و چلپاویکدا نه چه قییب؟ له زه لکاویکدا؟ له گو می میری نه خنکابی؟ رتی هه له نه کردی؟ شه لاتی و سه رسه ربیه کانی شار شتیکیان لی نه کردی؟ له بهستی «سه یداوه» ی نه دابی و له گیتراویدا خنکابی؟ له ناکا و هه والی مه رگیم لو نه یه...! خودا

نه و ژنه هیلاک و ماندووهم لی نه بیته وه به قاتی، فریشته کانی ئاسمانان دهستی بگرن، چاوه کانی کز بوینه و نه با ریتیان بزر بکا، بی وی دونیای روونم ناوی، بایز نه توو پیای، نه من ژنه کی ته نیا و شه قی، هه تا ده چم و دیمه وه سه د خه یالی خه راپ و ختووره م به دلدا دئ، خو براکانم به بهرده مدا تی بپه رن شتاقیان ناسمه وه، ده ترسم، گه له ک ده ترسم زه بریکم لی بدن، هه مین قه د به هه مان ریدا مه گه رتیه، ریتیان بگۆره... هه ر پیاهه کی ده بینم که مه کی لیم ورد بیته وه و به دوومدا بی، سه د ئاوران ده ده مه وه و به گورگه لۆقه ری ده که م، ده شانم که چ عه بیه کی گه وره یه ئاوردانه وه ی ژنان، زاره تره ک ده بم، جار هه بووه هه تره شم له سیبه ری خو م چوه، وا مه زانه له خه متدا نه بویمه، سه دان جار به دزیبه وه تا مالی چه له بی و فلان به گزاده و ناغا و نه فه ندیبه کان به دووتدا هاتیمه، به زه بیته به مندایته وه، چیدیکه خه م مه دئ، هه ر که تاریک دادئ ده که مه ناو سه د غایه له ی خه راپ، خودا ده بی له کینده ری بی؟ چی به سه ر هاتی؟ شتیکیان لی نه کردی؟ چیتر خزمه تی نه و سه گ و گورگانه مه که، نه وان نه من و توویان له گوندی ده ره پیراند، وه ک تهیری ته ریو له هیلانه به نبه شه وه هه لیا نفراندین... له وینده ری سه پان و گاوان و شوان و کیشه که ر بووین، لیتره ش خزمه تکار و کرئ گرته و جل شو، چیدیکه وه کی ده رۆزه که ر له بهر قایی نه م و نه و مه که وه، له کنت وایه چاوم دونیا نابینی؟ هه موو رۆژتیک له و چۆل و قه فره دا بیرم له لاته، له دلگه رانه سه رله به یانیا ن زوو له یه که یه که ی ده رگاگان ده دی، نه من ده زانم جار هه یه چی شته نگا و ده رگات لی ده که نه وه، نه تووش کز و مات له بهر ده رگاگانیا ن داده نیشیت و له سه رمانا خۆت ویک دینیتته وه، نه وه خوا یه ده رگای به هه شت لی بکریته وه، له پاش چه ندین سه عات ئاغارنیک له خه و راده بی و به ریکه وت ده رگا ده کاته وه، خو ی ته سک ده کاته وه، ده م پان و قه حبه به کو لئ مه که وه گازت ده کا... هه مه... نه وه لیته ی؟ له میته له بهر ده رگای؟ نه تووش درویان ده که ی... «سافی» خان توژتیکه لیتره م... چ قه ییدییه... خه وه توژتیکه گرمی... مه ترسی... نه وان شه رمی له که س ناکه ن، نه و بی شه ره فانه ده ناسم، کابرا نه توو نه وه نده ده مت پیس نه بی باشه، ئاخه به لاش نییه به بایزه شییت بانگت ده که ن... نا... نه من شیتم چونکه قوماشی کورته ک و شه روا له که م ئینگلیزی نییه، جه مه دانی به گولینگه و کلاوی به باق و بریق له سه ر نانیم، شیتم چونکه هه ره ختی زه وقم هه ستا حه یران و لاوکی خو م ده ریم و سواری توو ده بم، شیتم چونکه ره شۆلان راو ده که م و ده رخوا ردی ناروق خوره کانی ده دم، سلتیوه هه قی هه بوو ده یگوت: ئاغاکان نه توویان له گوندی راونا، نه تووش نه وه نده بی غیره تی ره شۆله کان راو ده نیی،

لیرهش، له شاری، جیمان نه بۆوه... ئه وه تا له برسان دونیای هیچ راوی من و توو ده نئ... منداله بی عاره کانی شار و هه ندئ له عه تار و به قار و بازرگان و زه رهنگر و قه سابه کانیس، که هه زیان له سوعهت و قوشمه بی، جرت لۆ کرمانجان لی دده دن، تا هه نووکه به دهم هۆبها و فیکه لیدان و جرت لیدانه وه چه ند که سیان هه ر له هیچ و خۆزایی شیت کرد، وام لی هاتییبه خو له چاوی عالهمی بشارمه وه، به من بی قهت نه چمه ناو بازاری، هه مین له وه ده چی ژیانی مه هه ر راو راوین بی... هه ندهک جار که بیر له و دونیایه ی ده که مه وه له راویکی گه له گه وه ده چی، یه ک راوی ئه وی دیکه ده نئ، دو اجاریش هه ر هه ژار و به ش مهینه تی وه کی مه ده بنه نیچیر، وای هه مین ئه و ژبانه چه ند له گرانه تا ده چی...

واش نییه راوچی مایه پووج... هه نووکه لیره بووایه به شان هه لته کاندن و لیو هه لقسورتانیکه وه ترس و خه م و قه هری ده ره وان دییه وه، به رانپیلی فری ددا، خانمانه و ده ست و برد سه رکه بزۆته کانی له ژیر قالدردمه که ده ره هیتنا و ئه وه نده ی بلئی یه ک و دوو زۆپاکه ی گر ده دایه وه، هیدی هیدی ته لیش و چیلکه ی تی ده خست، سیبه ی زه ردی کلپه له سه ر روو خساری ماندووی سه مای ده کرد، بی هه مین دونیا چ سارد و تاریکه خودا، خه یالئیک ده تبا و خه یالئیک ده ته ییته وه، له نا کا و بی نا گا له خو ت، له قه هری زه مانه دوو تنۆک فرمیسیکی درشت و له چاوانت تکان، هی سوپی سه رمای ژووره که بوو یان یاده وه ری تال، له هه ناوته وه قولپی گریانیک سه ری هه لدا، ده کولپی، خه میکی قورس و گران و جه رگبر به رچاوانی گرتی، ژووری خامۆش و حه وشه که بوئی مه رگی لی ده هات، جاروبار گرمه ی گه واله ره شو له برسی و دیل و ماندووه کانی ده خسته سه ر قازه قاز، له ترسی بی ده نگی و نه هاتنه وه ی هه مین حه زت ده کرد له قازه قاز نه که ون، له دووره وه ش ته نها ده نگیکی ئاشنا به گویت زرم و کوتی ئاشه که ی چه له بی بوو، به رده و امیش، له وه ته ی له م گه ره که ده ژیت، له م شاره... به رده وام زریکه یه ک له گویتدا ده زنگیته وه، هه ندئ جار ئه و زریکه یه ئه وه نده ناقۆلییه که خه ربکه په رده ی گوئییه کانت بدریتنی، گوئی بو هه موو ده نگ و سه دا و چرپه و هه ناسه کانی شه و سووک ده که ی، نیوه شه وان به ر له وه ی بنووی، یه که مجار گویت له نووزه ی گۆرانیه کی غه مگین و دوور و بریندار ده بی که هه ر ده لئی خو تیناوه و ده رژیته هه ردوو گویته وه، تاویک و ده بی به ئاهو هه ناسه یکی دل پروکین، پاشان زریکه یه کی بی ئامان، زریکه ی سه ده ها ژن، تۆقیو و زه نده ق چوو، هه رووکه بلئی له قوولییی تاریکی ئه شکه وته کانه وه یان ده ره بند و دۆله کانه وه، له و زریکه و هاوارانه

ده چن که هی کۆمه له ژنیکی بن، بکوژرین، بسووتین، بخنکین، به یه که وه بمرن، بانگی خه لکانیکی خه وتوو بکه ن تا وه ناگا بین و فریایان بکه ون، زریکه یه کی جه رگبر، که م شه و هه یه گویت له و زریکه بی ئامانه نه بی، دلته زین، غیرهت به زین... ئه به دی، وه ک عه زیایه کی له زنجیر به ستراو، به پیچ و لوول، له ئاسمانیکی تاریکه وه داده به زئی، له و جوژه زریکه نه ی که هه رووکه بلئی له وه ته ی دونیا دروست بووه، نه براره ته وه، له قورگیکه وه دی، ژه نگ لئی دابی، له زریکه ی ئافره تیکی کلۆل و ته نیا ده چی که کۆمه لئیک پیای دی رنده و تووره و تۆسن به خه نجه ر له ت و په تی بکه ن، زریکه ی کچیک که به چه نده ها لاو و تۆلیزی هه وه سه باز له ده لاهه تی به ربین و بی بنی بکه ن، له پاشان په ل په لی بکه ن، هه ر له ت و کوتیکیش بی به کچیکی دیکه و ژنیکی دیکه و بزریکیتی، هاوار و ناله و زریکه کان تیکه ل ده بوون و پاشان په رت ده بوون، هه لده فرین و ده که وتنه وه، زۆر جار شیتانه شه وان چی و بالینگانی گه رمه تی جی ده هیش و ده چوویته نیو حه وشه ی خامۆش و سه ربانی سارد، به هه ر چوار لادا، هه ر له سه ر قالدردمه خزه کانه وه ئاو له دوا ی ئاو رت ده دایه وه، پاشان کۆلانی خامۆش و تاریک و بی سرته، زریکه که هه ر له گویتدا زرینگاوه ته وه، وه لی نه تده زانی روو له کوئی بکه ی، تۆ بلئی ئه و هات و هاوار و زه نا و قیامه ته قه له بالغی مه مله که تی جنۆکان بی؟ ئه و شه وه ملت پیوه نا... کۆلانه و کۆلان... شیتانه به راست و چه پدا ده تروانی، له ئه سستیبه کوژاوه کان که ده تبینی چۆن داده کشان، ده بی دیسه نه وه کتی بمی...؟ خودا هاوار... با ئه سستیبه رژاوه کان روچی کلۆلی خه لکی گه ره ک نه بن، له به رده می یه ک به یه کی ده رگای شه ق و شری ماله کان ده وه ستایت، گویت هه لده خست... خودا... ئه م زریکه یه ی که ری کردم زریکه ی کام ماله؟ ئه من ده بی فریای که وم...! هه ر تاویک و زریکه ده بوو به فیقه ی زورنا و زرم و کوتی ده هۆل... عه جایب... هه ر هه نووکه چ داد و فیغان و گه رمه شینیک بوو... چ زوو گوپا به شایی و لۆغان؟ قریوه و پیکه نینی کوپ و کالین، قریوه یه کی زۆر گالته جارانه، گالته به تۆ که نیوه شه وان له بن بالی گه رمی هه مین دبیته ده ری و ده که وینه دوا ی زریکه یه کی بی ئامان، گویت پر بوو له حیلکه حیلکی شه رمانه و شه هوه تبا زانه ی کچان و شاباشی بلند و پچرپچری پیایکی قرخن، ئه و هه را و زه نا و زایه له یه جیتی گومانه، ترس، سه رسامی، ئه مه یان فریوی شه یان و له مه چیترا نه... نه چیت... دنا وه کی تر ده تگرن و کچی «شا» ی جنۆکانت لی ماره ده که ن و... نه یلن بو کن هه مین بگه رییته وه، کۆشیک منالی سه رکه و بنکه ت بی دهنینه وه، نه که ی ده رویش، ئه مه یان فریوه، وه لی ئه وه چ شایی

و لۆغانیکه، دهستخهړۆ مه به و بگهړیوه پال همینی، له ناکاو زریکه ی پرسه داران و قریوه ی شاییکه ران له گویتا تیکه ل بوون، تاویک له لای قیبله وه نه و قاو و قیژه به سه ربانه که دا دابارین و له درزه زوره کانی که لاهه که وه داده پزانه ژووره که ت، تاویک له رۆژهللات و تاویکی دیکه له رۆژئاواوه... شاباش... شاباش... درویش بایز سه د لیره شاباش... سه د لیره له کوئی بوو؟ وهی بابه رۆ... دایکه رۆ... به خۆم رۆ، درویشی هیلاک و شه قییم رۆ... سهیدی مه خلوقات... موحه مه د سه له وات، کورینه خیرتان ده گاتی و شان بخه نه ژیر تهرمه که ی درویش، نه وه له دووره وه چ ده بینی؟ کومه لئی پیایو گرگن که ده ست پاده وه شین و حه یزه ران باده دهن، ته و قه ده که ن و ده ست له ملی یه کدی ده که ن، ده گرین و ده لالانه وه، شایی و... گه ردن نازادی... یان شینه و به خشنده یی خواستن، له گه ل گریانی پرسه داران بۆ مه رگی خۆت ده گریایت، وه ک هه نووکه... که دیسانه وه گویت له و زریکه نه پساو به، نه مشه ویان، هه ر ده بی، زریکه ی هه مین بی، قولپی گریایت سهری کرد، گه یشته به ریته ت، فرمیسه که کان ده خۆیته وه، له تاو هیرشی نه وه خه مه هه ردوو ده ست له زوویه که گیر کرد و هه ستایته وه سهری، گیت بوویت، هه نووکه لیره بوایه زوو ده هاته بن بال، تۆش پتر خۆت ده خسته حالی جان و خۆت بیته یز ده کرد تا باسکی راسته ت له ناوقه دییه وه بئالینی، هیدی هیدی هه ر به بونی نه وه هوشیار ده بوویته وه، نه مپۆ به یانی که وات لی هات تا ناو ده رگاکه و کۆلانیسه له گه لتا هات، هه تا له چاوان بزر بوویت نه م له ناوه راستی کۆلانی، بی شهرم و پرینگانه وه، وه ستا... به قه هره وه لیکی پامان... ده توت دوا ده ست لیک به ران و مالتا و اییبه، دوا کۆچ و سه فه ره، بی ده ستللات و ماندووانه هاتیه ناو حه وشه و گویت هه لخت، چی بکه ی...؟ هه نووکه چ بکه ی؟ روو له کوئی بکه ی؟ له کام ده رگا بده ی؟ کام کۆلان و گه ره ک بیسه کنی؟ ده توت دونیا ویران بووه و ناسمان به سه ر سهری تۆدا ته پیوه، گران هه ناسه ت دده ا، ده توت: گه ره ک نا... به لکو هه موو شار جگه له خۆتی تا ق و ته نیا که سیکی تیا نه ماوه، باش ده باری، زۆر به زحمه ت ناگری چراکان دربان به تاریکی حه وشه که دده ا، له نیره که ره که و مانگا و تۆری پری ریشۆله کان پامی، تا ناو ده رگاکه هاتیت و ملت درپژ کرد، به هه ردوو دیوی کۆلانی کپ و بی ده نگدا روانیت، رۆح له به ری پیدا ناروات، ته نگه تاو بوویت، ده رگات له سه ر پشت به جی هیشت، بی ناگا له خۆت له ده رگای ماله دراوسییه کانت دده ا، ژن و پیایو هیلاک له ژیری سه رمای پیره زستاندا، به ده ست و په نجه یه کی له رۆژکه وه، ده رگایان ده کرده وه، مندالی سه رکه و بنکه له ژیر قاچ و قولیانه وه

سه رتاتکییان بوو، پییان ده وتی: با دلالت چ غایه له نه کا درویش... هه نووکه دپته وه... چ جارن وا دوا نه که وتیه...؟ پیتم شک نایه... ده بی سه عات چه ند بی؟ بانگی شیوانی فه رموه؟ چما تا هه نووکه نوپژه که ت نه کردیه؟ هه مین هه موو شتیکی له بیبر برده مه وه، درویش هه تا نه و دپته وه و هره لیره دانیشه و پارووه نانه کی بخۆ، چما رۆح به گه روومدا ده چی، هیدی هیدی باران تاوی ده سه ند، ده ترسای نه و مال میراته له ری بی، تاریکی دونیای له خۆ وه ریچه او، ده رگایه ک... دوو... ده... به ته مای چی؟ به دوویدا ده چم... دونیایه هاته وه... پیی بلین تووخوا... بلین درویش حه جمانی له به ر برا، تۆقه ی نه ما، ده گه ریم، دانیشم شیت ده بم، سه ریک له و ماله ناغا و چه له بی و به گزاده و نه فه ندییانه دده م، نه وه خوا به سه ره داویکم ده ست بکه وی، به لکو نه وان راگریان کردی، چیدیکه خۆم پی پانگیری، هه تا دیمه وه چاویکت له ده رگاکه بی، باران ناسمان و زوی به یه که وه ده دووریه وه، خودای ناسمانان فریای که وه، به فریام که وه، ساقۆ عه سکه ریبه که ت له خۆته وه وه ریچا، که به یه کی ساردیش وه ک گویران دم و لیتوتی ده پری، پیستی ژیر ردینه پرکه تی ده ته زاند، هه ردوو ده ست خسته نیو گیرفانه کانت، له نگه رت تیچجوو، ده ته پینان، یه که یه که له ده رگاکانت دده ا، نه وه چه نده مین ده رگایه؟ تۆ چوزانی! ده رگا نه بوو راتنه گری، هه بوو نه یده کرده وه، دز و پیای خه راپ زۆر بوینه، کۆلانه کانی بونی مه رگیان لی ده هات، هه ر هه مووی ژیرک ناسا چو بوونه وه ناو قاوغی خویان، وه ک شیت شه رمت شکا و له تاو و ترسی نه و کۆسته به په له شه قاوت هه لده گرت و له ده رگاکانت دده ا، ده تویست هه ر هه موو بیته ده ری و له گه لتا بۆ هه مین بگه رین، ده رگایه ک داده خرا و ده رگایه ک ده کرایه وه، باران و تاریکی و ترس رییان لی هه لده کردی، له و دیو ده رگاکانه وه به کزی و مه لوولی و ترسه وه ده یانیرسی: «نه وه کییه؟»

تۆش قورگت نه بوو پیی هاوار بکه ی، له به ر خۆته وه وه ک سو فییه ک زیکر به ناوی خودا وه بکات: له ژیر لیوه وه ده توت: «هه مین... هه مین... هه مین»، نه توو له کینده ری مال میرات؟ «با» تا ده هات توندتری ده کرد، که له رسته و ته ناف و عه له تریکه کانی سه ربانه کانی دده ا و ژه وژی هه راسانی کردیت، ورشه ورشی دره خته کانی خه میکی قولی ده خسته دلته وه، عاده تی نه مشه و گه لی له ناریه لی رادیوکان ده که ونه خوار...

هه مین... ژن به و... نه که ی... شه یان به له عنه ت... درویش قه ت حه زم لی نییه به پایز یان به زستان پی، گرمه ی گه واله رایچله کاندی، بروسکیک بۆ تاویک دونیای له به رچاوت رۆشن کرده وه، هه ر ده لپی خۆشی نه وساته کورتانه ی ناو باوه شی هه مینه له هه موو عومری

تۆدا، له گەل هەر گرمەى ههورة تریشقەیهک خۆی دەخستە بن بآلت، دەترسا، شەوانە کە دەبارى دەخزانە ناو باوەشى یەکدی، باران و ههورة تریشقە باشترین بیانوو بوو، وەرە هەمین، ئەو تا «ئیسرافیل» ههوران را دەدا، پتر سەرت دەخستە ناو کۆشى، نیتو جوژگە لەی هەردوو مەمکە شوۆر و گەورۆنەکانی، مندال دەبوو پتەوه، سینه و مەمکی بۆنگرتوو بەمێخەک و قەنەفل و گیابەند کە دواى حەمامیش هەر دەمایەوه، پەلەى دەدا و خاک تیر تاو دەبوو، خۆینی شەهووتیک لە دەمارەکانتا دەجما...

«هەمین هەقە ئەتووش پەلە بەدى...!»

تاو نا تاوی ئە ترسی باران خۆت لەژێر تاقی دەرگاگان گرمۆلە دەکرد، تاویک و پەشیمان دەبوو پتەوه، هەنووکە هەمین وا بەرپۆه و باران لیبی دەدا، کەچی توش بیغیرەتانه خوۆ لەباران دەپاریزی، کلاو و جەمەدانیت ئاویان لێ دەتکا، بەپەنای هەردوو گوێچکە کانتەوه رێچکەیان دەبەست و بەر و پشتیان تەر دەکردی، ئەمشەو حەسحەسپیش بەدەرەوه نییە، سەگە بەرەللاکانیش لە وەرین کەوتوون، شار بێ ناگا لە تۆ و لە هەمینى کە لەکەوێت... تۆ بلیتی بێ تۆ مانگا و کەر و مریشک و جوو جەلە کانت... رەشۆلە دیلەکانى نیتو تۆرە کەت چ بکەن؟ هەنووکە دەترسین، هەنووکە «با» دەرگا شەق و شەرەکە بەیە کدا دەدا و زنجیرە کەش دەیکوتی، بێ هەمینى وا چاکە مال کاول بێ، ئەمشەو لەدوو مەلى لانه شیتاوە دەچن، خودایە نەیکەى بە لافاوه کەى نوح و بەگوناھى خەلکیمان لە گەل نەکەى، هاوارم وەبەر توو حەزەرتى وەکاشە... غەوسى گەیلانى... خدرى زیندە... خودایە دوور بێ لە هەموو بەلایەک و تیری غەیبی، هەر ئەو جارەى بەسەلامەتى بپتەوه، چیدیکە توورەم مەکە بایز! خەمم مەدئ... ئەو نەندە پیر بوویت بەقەد رۆژانى عومرت ترست لێ نیشتییه، هەر رۆژتیکە و بەخۆت نازانى ئەو کە لاو یەت لۆ چۆل دەکەم، ئەوسا بزەنم چەندە عگیدی، ئەمنت لە کن نەبم دەست لە گووى خۆت دەگێری، هەمین گۆرەوویە کەنم... هەمین کە وشە کەنم... کوا پشەقەنە کەم... تۆرە کە لە کیندەرییه... کیسەى تووتن؟ هەر ئەو نەندەت ماوه بلیتی خۆم لە کیندەرییم؟ خودا ئەو خەیاڵە خەرپەم لەسەر دەرکە، لە پاش هەمینى ئەمن چ بکەم؟ هەمین جوان دەرگا کە کلبل دە، قفلە کە سەح کەوه، مەترسێ پیرەپیاو... مەگەر لە کونى بۆرى زۆپاکەوه بپنە ژۆرى... خلیسکت برد و کەوتیت، وای لەو قور و زیلاقەیه، لەشت تەزى، سەرما هەموو لەشت دەرزی ئازن دەکا، لە ناو تارمایییهک دەستی گرتی، تارمایییهکی رەشباو، یان خیتویکی نیو شەو، یان ژنیک کە خۆی لە عەباوه وەرپیتچای، شەو و باران لێ نەگەرەن هیچ بیینی، هەمین ئەوه خۆتى... کێلم

کەوه... قسان بکە... هەموو پاشەلم قورای بوو، لە دلۆپە بارانى سەر بەکلاوه را دەمای، بەبەر دەمتا ریزیان دەبەست و دەتەقینەوه، شریخەى بروسکیک تارمایییه کەى نەهیشت، خۆت هەستایتەوه یان تارمایییه کە بوو دەستی گرتی؟ تۆ چوزانى... تارمایییه کە زوو رەو بییەوه، هاوارت کرد، هەمین، کچی هەمین، غارت دەدا راو دەووی تەمى تارمایییه کەت دەنا، «با» یەک وەک زەلام چنگی لە بەرۆکت گیر دەکرد و نەیدەهیشت تاو بەدى، کەسیرە و پەل تەزبو تەکانت دەدا، وەک مەلیکی ناو گەردەلوول، ویل و کوێر، بۆ پەنایەک دەگەرای، لە هەوادا هەرا و هەنگامەى وەیشوو مە... «با» ی سەر، لە دلێشتا زریان و گێژەلووکەى خەم، خۆی بوو... ئا... خۆی بوو... درۆ نەبوو... تارمایی نەبوو... چاوم رەشکە و پشیکە ناکات، گەرمى دەستی ئەو دەناسمەوه و وا هیشتا گەرمى ئەو دەستە لە سەرى یەکە یەکەى پەنجەکانم جێ ماوه، تۆ بلیتی خدرى زیندە بووی و فیلتی لێ کردیم، هۆ پیاو چاکان، فریشتەکانى ئاسمان، رۆحى جندۆکە پاکەکان واز لە من بپن و فریای هەمین بکەون، لە کیندەرییه؟ بۆ منى بدۆزنەوه، ئەو تەم و تارمایییهانە لە زەوییهوه هەل دەستن یان لە ئاسمانەوه دادەبارین؟ چ رێگە یەک بگرم بەر؟ ئەگەر ئەم شەو بەرپۆه بێ بە کام رێدا دپتەوه؟ خەلکی گەرەک لە سەد لاوه رێچکە و شارپێگە یان کردۆتەوه... تارمایییهکان لە سەرى کۆلانەکان وەدەر دەکەون و ون دەبن، بچیتە بن پەرە کەى عاسمانى هەر دەتبینمەوه... کە توورە بووم و رۆیشتم... نایە مەوه...

پیتاوه لاستیکە کانت ئاویان دەدزی، هەردوو پتیه کانت لە ناویاندا دەخلیسکان، دەبوو گۆچانە کە بپنی، هەمین... هەمین... هەموو شتیکی لە بپر بردیتەوه، لە لا کۆلانیتک پیاو بوو یان تارمایی لیبی پرسیت:

«بەم شەوه شوومە چ دەکەى کابرا؟»

ژنە کەم نەهاتیتەوه. ژنیک تا هەنووکە نەیه تەوه هەقى تەلاقدانى هەیه... یەخەگیری بوویت. زەبرى «با» بوو یان تینی کابرا تۆی لە قور و چلپاوه کە گەوزاند، لە چاوتر و کانیتکدا نە دەنگ ما و نە رەنگ، بەپەلە هەستایتەوه، هەر هەنووکە دەتبینمەوه، دیارە باوکە ئادەمیش هەر ئاواهی بەدواى حەوادا گەرپاوه... گەرپاوه... نەوهستتا تا دۆزییەوه... ئاخۆ چی دیوه و چەندی پین چوو؟، بگەرێ و نائومییدی عیبە، هەمین لەوه زیاتر دینى... لەژێر باران و رەهیلەدا تاریکی شەوت دەپری، ئارەقە و باران لەسەر پیتست تیکەل دەبوون، غەریقى قور و لیتا و گەیشتیته بەرقاپی کۆشکە بلندە کەى چەلەبى، هاش

و هووشی «با» که له درهخته چرهکانی ناو باخچهکه‌ی ددها، ترس و سامیکی زۆری وهک گه‌لا داده‌وه‌راند، چراخانی ژووره‌کان، ژووره زۆر بلنده‌کانی دری به‌تاریکی ددها و پرشنگی ره‌نگاوپه‌نگی به‌هه‌ر چوار دهوردا ده‌په‌ژاند، بارانی به‌خو‌ر دا‌رژاوی پشت په‌نجه‌ره‌کانی ره‌نگ ریژ ده‌کرد، هه‌مین له‌وی بی‌ئه و چرخانه چ رۆشنی و رۆناهییه‌که خودا... خودا... نا‌ئومیدم مه‌که و مه‌مکوژه، موعجیبه‌یه‌ک بنوینه و با له‌وی بی، پلت به‌زنه‌گه‌که‌وه نا، زۆر وه‌ستای دهنگیک هاته به‌رگویت، له پشت دهرگا سنج دهری و به‌رزی ئه‌وه قه‌لایه باو و باران دهنه‌گه‌که‌ی دهرد، دلگه‌رمانه پرسیت:

«ئه‌ری هه‌مین لی‌ره‌یه؟»

دهنگیک، وه‌ک بلینی له بنی بیره‌وه بی، هاواری کرد: «ئه‌توو کی‌ی؟»

«ده‌رویشم... ده‌رویش با‌یز...»

به قورگی پر له‌گریانه‌وه پرسیت: «هه‌مین... هه‌مین ژنم تا هه‌نوکه دیار نییه»

نان و سات باران پتر دایکرد، «با» ته‌وژمی دیکه‌ی سهند، شریخه‌ی بروسک، وه‌ک له هه‌کایه‌ته‌کان رووده‌دا نه دهرگا کرایه‌وه و نه له هیچ گه‌یشتی، غه‌لبه‌غه‌لبی پشت دهرگا‌که به‌دهم کۆکه‌کۆکه‌وه له‌ژیر باران و تاریکیدا مرد، تۆ هه‌ر قسه‌ت ده‌کرد، پرسیارت ده‌کرد، ورتنه‌ت ده‌کرد، له‌ودبو دهنگ و سه‌نگ نه‌ما، ئه‌مشه‌وه له دهرگای مالی هه‌موو پی‌او‌ما‌قوله‌کان دده‌ی، ئاغا و به‌گزاده‌کان، کو‌یخا و مه‌لازاده‌کان، بازرگانه قه‌به‌کان، ئه‌وانه‌ی هه‌مین هیلکه و شیربان پی‌ ده‌فرۆشی، نانیان بو ده‌کات، جلیان بو ده‌شوات، له‌وانه‌شه‌که‌س نه‌ویژی دهرگا بکاته‌وه، له‌ گه‌ره‌که‌که‌ی خو‌شتان هه‌ندیکیان به‌شیتت ده‌زانن و نا‌ویرن دهرگات لی‌ بکه‌نه‌وه، له‌وه‌شه‌وانه‌ی دره‌نگانی که گویت له‌و زریکه‌یه ده‌بوو که له‌ گویتدا دهرزنگایه‌وه... ده‌چوویته‌ دهر و له دهرگای یه‌ک دوو مالت ددها... ده‌ته‌رسی: «ئه‌ری ئه‌وه هاواره چی بو... لی‌ره‌وه نه‌هات؟»، ئه‌وانیش سه‌ریان ده‌له‌قاند و وه‌ک له‌گیلیک را‌مبێن دهرگایان به‌رووتدا داده‌خسته‌وه...

که‌وتیته ناو جهرگه‌ی شار... پر به‌جاده و کۆلانه‌کان ئاو تافه‌تاف ده‌رۆی، باران هه‌موو شتیکی ده‌شووشته‌وه، له‌وه ده‌چی ئه‌مشه‌وه دلی به‌ردیش ته‌ر بکات، تۆ بلینی هه‌نوکه هه‌مین نه‌چوو‌بیته‌وه؟ چش له باران و با و سه‌رما و سو‌له‌ی ئه‌مشه‌وه، چش له هیلایکی و دهرده‌دل، ته‌وژمی باران تاکیکی پی‌تلاوه‌که‌ی لی‌ بردیت، پتر هه‌ستت به‌ته‌وژمی باران‌وه‌که کرد، له‌نگه‌رت تی‌کچوو، هه‌ولت ددها خو‌ت را‌گیس بکه‌ی، ده‌ستت به‌دار و دیوار و

قه‌په‌نگی دو‌کانه‌کان و شیش به‌ندی سه‌ر جاده‌کانه‌وه ده‌گرت، ده‌خیلی دارته‌له‌کان ده‌بووت، سووک له‌ به‌رده‌م «با» دا ده‌هه‌ژیت، ناوی زۆری باران رووخسار و نا‌کار و دیه‌نی هه‌موو شتیکی و شو‌نیکی له‌ به‌رچاوتا گۆزی بوو، له شاریکی غه‌ریب ده‌چوو، شاریک یه‌که‌م جارت بی‌ بی‌ینی، ده‌تویست کۆلانه و کۆلان بچیته‌وه سه‌ر ماله‌که‌ی سمایل به‌گ، کت و پر که‌وتیته‌وه ناو گپه‌نیک که تا ئه‌ژن‌ویان ته‌ری ده‌کردی، که‌وتیت... له‌وبه‌ری کۆلانه‌که‌وه تارماییه‌ک وه‌ده‌رکه‌وت، هاواریک هاته به‌رگویت، هه‌سته‌وه دهن ئاو ده‌تبا، قوراویک به‌ر باخه‌لی پر کردیت، سه‌ر و گو‌تلاکت که‌وته ژیر ئاو و دم و لووت و گویت پر بوون له ناویکی لی‌خن، له لی‌ته‌یه‌کی لی‌نج که وا بکات چیدیکه گویت له دهنه‌گه‌کانی دهره‌وه نه‌بی، ته‌وژمی ئاو، لی‌ته‌ی ژیرت نه‌یانده‌هیشته‌هسته‌یه‌وه، غیره‌ت سه‌گ بتخوات، ته‌کان نه‌ده‌م ده‌خنکیم، هه‌مینم چاوه‌ریمه، ئه‌وه تارماییه‌کی بوو؟ که هه‌مینت هینایه‌وه به‌ر دیده‌ی خه‌یالت یه‌کشه‌ق ته‌کانت دا و هه‌ستایته‌وه، به‌له‌رزله‌رز خو‌ت گه‌یانده بن دیواریک که تا وینده‌ری باران و شه‌پۆلی ددها، گیرفانه‌کانت پر بوون له قوراو... هه‌ردوو چنگیشته‌ پر له لی‌ته، وه‌ک عفیری‌تیکی له‌ژیر لافاوی ئاوه‌که هاتیته‌ دهری، نابی بوه‌ستیت، وه‌ختی ئه‌وه نییه، خودا هه‌مین بگری، ئه‌وه‌نده جلت پی‌ له‌به‌ر ده‌کا ئاو قورسی کردووی، ئه‌وه چ بزانی له شه‌ویکی وادا و له‌ژیر باراندا به‌دوایدا ده‌گه‌رتی، وه‌ختی ورتنه‌ نییه ده‌رویش، زوکه بگه به‌رده‌رگای کۆشکه‌کان و له‌ گرتنه‌وه دهریان بی‌نه، دهرگا دوو دهری و سنج دهرییه‌کان، ئه‌مشه‌وه مه‌هیله‌ که‌س بنوی، با هه‌موو شار بزانی هه‌مینت لی‌ بزر بووه، ئاسمان داته‌پیوه و ئه‌م بارانه‌ش جگه له‌ گریانی تۆ هیچی دیکه نییه، که‌م دهرگا ما، هی ئاشنا و نا‌اشنا، دارا و نه‌دارا، تۆ هه‌لقه‌که‌ی رانه‌ته‌کی‌ی، پل به‌زنه‌گه‌که‌یه‌وه نه‌یتی، له هیچ کام له‌و مالانه نه‌بوو، زه‌وی قووتی دا یان ئاسمان هه‌لی کیشا، نا‌ئومید مه‌به و بگه‌ری، به‌نیو کۆلان و جاده‌کاندا، گه‌ره‌که دوور و نزیکه‌کان، هاوار... هاوار... هاوار بکه... هۆ هه‌مینه‌که‌م ئه‌توو له کینده‌ری؟ به‌ده‌م قولپی گریانه‌وه، به‌ده‌نگیکی مه‌حزوونه‌وه، هاوارت دهنگی دده‌ایه‌وه، هاوار دوا‌ی هاوار... زریکه دوا‌ی زریکه... نالین له پاش نالین... دهنیو ئه‌وه لافاوه‌کت و پرده‌دا ده‌خنکان، هۆ هه‌مین... هه‌مین... قه‌هر و تاسه له‌ هاواره‌که‌تدا تی‌که‌ل ده‌بوون، ئه‌وه شه‌وه زۆر که‌س له‌ خه‌وه راپه‌ری و گویتی له‌و ناوه بوو، پاشان وه‌ک ئه‌وه‌ی خه‌ونیکی دی‌ی... خه‌وه بردییه‌وه، «با» هاواره‌که‌تی ده‌خسته سه‌ر بالی و ده‌یگه‌یانده دوورترین کونج و کۆلان، سه‌دا و هاواره‌کان ده‌فرین و ده‌هاتنه‌وه له سه‌ر چله‌پۆپی ئه‌سپیندار و چنار و گو‌تۆر و هه‌نار و هه‌نجیر و

شەنگەبىيەكان دەنيشتەنەو... كەي رەواي ھەقە لە شەوئىكى وادا شارتيك خەوتى...؟ زرم و كوتى ليدانى دەرگايەكى دىكە و، قوربان ئەمەيان چ گەرەكيتكە؟ ئەم جادەيە دەمباتەووە كيتندەرى؟ مزگەوتەكانيش دەرگاكانيان داخستوو، حەسحەسەكانيش نائوميد لە ئاگرکردنەو، خودا دەزانى خۆيان لە كوئى حەشار داو؟ دوو ريبان و سى ريبان و چوار ريبانەكان سەريان لى شىواندى، ھاواركە و رۆحى ھەمىن لە ئاسمانانيش بى دادەبەزى، ھاوارت بخە سەر بالى «با»... سەر شەپۆلە وردەكانى ئەم لافاوە تا دەگاتە كن ھەمىنى، كى نالى ھەنووكە ئەويش نەگەر ھاو تەو؟ بچمەو ھەيان بگەرئيم؟ ئەدى كوا دەرويش؟ ژنانى دراوسى دەست بەيەك دادەن... و... خوشكم زۆرمان پى گۆت... دانيشە... چاوەرى بگە... پاروو نائىك بخۆ... چايەكى گەرم... ھەنووكە ديتەو... وابى ئەويش خۆى ناگرى و بەدوومدا دەگەرئى، ئەوشۆ... شەوى پيرە زستانە و خودايە لە شەوئىكى وا تووشدا ليكمان نەكەى، خودايە... دەستم بگرە و ريم پيشان بەدە، ئەمشەو ئاسمان دراو و لە بلندايى ئاسمانان پرسەيە و چى فرىشته و ئەھلى بەھەشت و دۆزخ ھەن بۆ من و ھەمىنى قور دەپتون، زەوى قور و ئاسمان قور، تارىكى لە سەد لاو دەرژى و دادەكش، گشت لامپا و چراو فانوس و قەندىلەكانى نيو كە لاو كەكانيش كوژاوە تەو، لە مائەكەى تۆدا ئەمشە و مەگەر «با» خۆى چراكانت بكوژينيتەو، ريشۆلەكان لە دواشەوى گرتنياندا بەدەستى ھەمىنى سەر نەبران، بەلكو ھەمىن خۆى چو بىتەو و بەچەقۆ كۆلەكەى سەرى ريشۆلەكانى بربى، ھەتا دەچمەو ھاو پرووتيان بكا، خودايە وابى، ئەژنۆكانت دەلەرز، ئىوارە ھىچت نەخوارد تا ھىز و شەنگى گەران لە خويىتا بگەرئى، بەھار يان ھاوین بووايە لەسەر تەختەى چايخانەيەك كە مەكئى رادەكشايىت، خودا گەر بەتەماي لافاوەكەى «نوح» يت، ئەو نە من و نە ھەمىن ئەوئەندە گوناھبار نين تا پاكمان كەيتەو، كت و پر ھەستت كرد كە ھەر ھەنووكە لە سەرى كۆلانتيكدا، لە بەردەمى دوكانتيكدا، لەژئىر چەترى پاسيكتا، لەژئىر تاقي دەرگاي مائە خوا پيداويكتا، ھى مزگەوتىك، يان كە لاو يەكدا كت و پر دەيدۆزيتەو، بەتاسەو لە ئاميزى دەگرىت و باران و بروسك سەرلەنوئى لە يەكديتان ماسە دەكاتەو، بۆ ئەو ھىز بەدەيتەو ئەژنۆكانت «ھەمىن» ت ھىنايەو بەر ديدەى خەيالت، شىوھى لە يەكەم رۆژى ناسيندا، كە بينيت... كە حەزت لى كرد... كە شاييت لەگەل كرد و كە دەستيت گوشى... كە بۆنت كرد... كە ماچت كرد... كە بۆ يەكەمجار لەگەليا خەوتى... چ سووكەلە و جوانكەلە... چ خويىن شيرىن بوو... چ پيشنگيكت لە چاوانيا دەدرەوشايەو، چ گرپىك لە خويىندا، چ گران و ژنانى ھەردوو شانى ھەلتەكاند، سىنە و

مەمكى پرى لەژئىر كراس و سوخمەو ھەلدەتەكى، نا ھەمىن ھەر ھى خۆتە و تۆ دوعات كرددو ھەر لەو بىريت، مەحالە بەتەنيا جيت بەيلى، لەو نەدەچوو دەستت بەربدا، تا نەبووريتەو شايى جى ناھيلى، ئەو كافر بابە سى خەلوھتى دريژى پى شكاندى، ھەروەك پەربىيەكى بەدنيھاد، بەكەمجار وەك بىريت بى لەناو دەرگاي ھەمامەكە وەستا و داواى سابوونى لى كردى، دووھمىيان، وەك بىريت بى لە بەردەمنا نوئىژى دەكرد و بۆ سوژدەبردن تەويلى خستە سەر زەوى و لە بەرچاوتا ھەردوو لا سمت و كەفەلى ژووورەكەيان لى داگير كردى، سىيەمىيان وەك بىريت بى لە پشتتەو سوارى كەرى بوو، وا توند ھەردوو باسكى تى وەرئىنابووى كە ئىدى وەك كورپىژگەيەكى منالكار كەوتبووتە ناو باوھى، ئەم لافاوە... ئەم شەو توشە چىيە؟ كى نالى لە گوناھى شكاندى ئەو سى خەلوھتە و تۆلەى خواھانە نيە؟ لافاوەكە تا دەھات سەرى دەكرد، ئاويكى سوور و ليخن، پر قور و لىتە، شەرت لەگەل شەپۆلەكان دەكرد، تەواو شەنگت نەما، ھىچ خەيالتيكى جوان و خۆش دادت نادات، ھەر شەپۆلتيكى ھار كە لىت دەدا رووخسارى ھەمىن ژئىر ئا و دەخا، بەراست و چەپدا دەكەوتى، لەناو ئاودا پىبا و وەك پووش سووك دەبى، گىژ و وىژ... تەوژمى بەتبنى ئا و گەمانت پى دەكا، ئا و ئاگر بى ئامانن، ھەر ئەوئەندەى خۆت بۆ شل كردن، زەفەرت پى دەبەن، نوقم دەبيت و سەرئا و دەكەويت، دەستت ناگاتە ھىچ شوپىن و شتيك، ھەرچىيەكى پەناي بۆ دەبەيت، لەژئىر چنگتا رادەكا، خودا بزم نەكەى... نەمخنىكى... جارتيكى دىكە بەرەنگ و رووخسارى ھەمىن شاد كەيتەو، شەپۆل لە داواى شەپۆل شەپازللە لە لا روومەتەكانت دەدا، ژئىرئا و كەوتيت، دەخنىكى... لە گوناھى راوگردن و سەرپرېنى ھەزاران ريشۆلەدا دەخنىكى، ئەو ريشۆلانەى دەبوونە مەزەى ئارەق خۆزەكان، زۆر شت لەگەلتا نوقم دەبوون، ھەموو دونيا رەنگى قورى پۆشى، ھەمان زرىكە ھاتەو بەرگويىت، سەرت لەژئىر قوراوھەكە دەرھانى و بەراست و چەپدا روانيت، كۆمەلئى تارمايى، خىو بوون يان خەلك؟... خودا دەزانى... بەسەدەھا دەست بەچراو، لە سەد لاو بەسەر ئاوەكەو دەھاتن، دەگرژينەو يان دەگرېان، نوقم دەبوون، چراكانيان ھەلدەبرى تا لە ئاودا نەكوژينەو، ديسانەو سەرئا و دەكەوتنەو، كەوتيتە باسكەمەلە، روو و خىو چرا بەدەستەكان، پشتەمەلە... بۆقەمەلە... شووشەى چراكان گەرم لەناو ئەو قوراو سارەدا درزيان دەبرد و دەشكان، گرەكان لەناو ئاودا دەمردن، چراكانيش يەكە يەكە سەرئا و دەكەوتن، چەندىن عەباي رەش و بەرانپىلى بۆر و سەرىپۆش و چارۆگەى زەرد و سوورت بىنى بەسەر ئاوەو، چاوتروكانتيك ژئىر ئا و دەكەوتن، ھاوارت لى دەكردن فرىام

کهون، هاواریان دهکرد، فریامان کهوه... هاوارهکان تیکه ل دهبوون و دهنیو ئه و لافاوه دا دهخنکان، فریام کهون... فریای هممین کهون... کچی هممین... هۆ هممین... نه توو له کپندهری؟ له سهربانه کانه وه هاوار، له قه لا و قولله کانه وه هاوار... هاوار... نه گهر خه یالت خهراپ نه بی، له سهربانی ماله کانه وه، دوکانه کانه وه، ئوتیله کانه وه، قوتابخانه کانه وه، له خهسته خانه و سهر مناره ی مزگه وته کانه وه گوریسیان بۆ هه لده دای، دهنگیان ده دای... نه تده زانی روو له کئی و له کوئی بکه ی، سهری هیچ کام له گوریسه کان نه ده گه یشته دهستت، یان ده گه یشتن و عه مباره سو ت بوون و ده پچران، هۆ هۆ هممین... کوانی؟ نه دهنگ و نه سهنگ... تارماییه کانی هه ردوو بهری جاده و کو لانه کان، سهربانه کان وان له کوئی؟ دهنیو ئه و لافاوه دا نه گوئی ما... نه چاو... نه زمان و نه دهست و نه قاچ... له ئاوه وه بۆ ئاو... نه وه کپیه له و گپیه نه دا ده خو لیتته وه؟ له ناکاو دوو چاوی پر له بریسکه و ترسی هممین له بهر چاوانت و ده درکه وتن، نه و چاوانه ی بۆ به که مجار تو یان شه یدا کرد... نه و چاوانه ی له و بوونه وه ره دا قهت پیر نابن و نه بوون، نه وه هاتی هممین؟ گویت له ناله و هاوار و گریانم بو... له ناو ئاوه که راست بوو یته وه رووه و نه و دوو نه سستی ره ی چاوه به تا و تاسه وه غارت دا که دهنیو قوراوی لافاوه که دا ده بریسکانه وه، ده ما و ده م که وتیت، هه ردوو پی ت تیک ئالان، دوو نه سستی ره ی چاوه کانی هممین ده قاو دهق له سهر رووی پر له گپیه لوو که ی ئاوه که ده دره وشانه وه و ون ده بوون، خو ت خسته بووه سهر بالی لافاوه که تا بتخاته دوا ی نه و چاوانه، تیزتر له تو که لا شووشه ی نه و چاوانه به تینی ته و ژمه که لی ت دوور ده که وتنه وه، قو ل و باسکت بهر دار و بهرد و روخی شوسته کان ده که وت، ده می ک جهمه دانی و کلاوه که ت سهر ئاو که وتن، پاشان وهک پارچه یهک له تو نوقم بوون، تاکیک له پیلا وه کانیش ت ئاو بردی، له ژیر ئاو یشدا نه و که لا شووشه ی چاوانه ده بریسکانه وه، هممین... هۆ هممین ژنی چاک به و به ته نیا جیم مه هیله، مانای چی به ته نها چاوه کانی ده بینم؟ به ههر چوار ده ورتا چاوی رهش و بریسکه دار زور بوون، دهنیو نه و هممو چاوانه دا چاوانی هممین بزر بوون، چنگت لی گیر ده کردن، له بری دوو چاو چنگیک قش و قال به ده دستته وه ده هات، به سهر لافاوه که وه دره ختی زه به للاح ت بیینی... به هیلانه وه... به پو لیک ریشو له وه سهر ئاو که وتبوون... دره ختیک... دوو... ده... هیلانه یهک... دوو... ده... پو له ره شو له یهک... دوو... ده... لافاوه که گاشه به ردی گه ورو نه ی راده مالی، بهر گوزینگت ده که وت و دهیتا ساندی، به بهر چاوتته وه ته ویله و گه وه ره کانت ده بیینی یان نه وه تا چاوت رهشکه و پیشکه ی ده کرد، ته ویله و گه وه ری پر له بز و مه ر به سهر شه پو لی لافاوه که

سه میان ده کرد، هاواره کانت «با»... باران... شه پو ل ده بگردن، چ دهنگیک نه یده توانی به سهر ناله ی نه و لافاوه دا زال بی، نه ره شه با و نه لافا و... نه ناگر ئاراسته یه کیان نییه هه ره هممو بیان شته کان تیکه ل ده کهن، نه م «با» یه تونده له کام لاوه دئی؟ سهرت «با» ده بییا و... قاچه کانیش ت ئاو، که سهر ئاو ده که وتیتته وه گویت له زریکه و قریشکه ی بی ئامانی ژنیک ده بوو، له گه ره که دووره کانه وه، چه ندین قریشکه و هاوار و زریکه، له خانووه قوره کانه وه، له که لاوه ی دروستکرا و به ته نه که و چینکو، هاوار بۆ فریاد ره سیک، تا خو ئه مشه ویش چه ند مالی دیکه ده رمی؟ وای له کپیه ی نه و ژنانه، نه فره تی پیاهه تووره کان، زریکه ی مناله هه ترهش چووه کان، دوا میا واندنی پشیله سهر ئاو که وتوووه کان و وه پینی سه گه خنکا وه کان، نه تده زانی نه و لاشه یه ی سهر ئاو که وتوووه هی مناله یان پشیله یه کی گوریه، نه مه یان تابووته یان بیتشکه، دهست به ههر شتیکه وه ده گری له ره گه وه ده ردی، هه لده ته کئی، داده رمی، نه مامی ساوای سهر شوسته کان، کورسی شهق و شرو جیمای به رده می چایخانه کان، به نه ستوورایی جاده و کو لانه کان به پیچ و لوول وهک ده عبا یه کی ده م کراوه هممو شتیککی هه لده لووشی، مل دهنی، چی بکه ویتته به رده م، راید ه مالی، له بهری رو ژ ئاوا و رو ژ ه لات هه ر ئاسو یه و داده گیر سی، لچک و دامینی ره شی هه وره کانه و ده سووتی، داده در ی، شه پو له کان ده بنه قوچه کی چکو له و زوو داده رمین، تاویک رهش و تاویک سپی و تاویکی دیکه زهرد هه لده گه رین، لا لیوی شه پو له کان که ف ده کهن، که فیکی سپی یان زهرد با و، خو ت گه یانده وه شیش به ندی قه راغ شوسته یهک و خو ت پی گرتته وه، شه پو لیک هه ردوو نه ژنو ی پی نووشتان دیتته وه، پشتا و پشت تو ی خسته وه، هه ستا یته وه، شه پو لیککی به تین و تاوتر بهری دا یته وه، تا هه ردوو بن هه نگلت ئاو هاته وه، تفت و تالی قوراویک زایه سهر زارت، ئاو له هه ردوو کونی گویتته وه ده ر ژا، ره شه با چاوه کانی پی دهنو قاندی، به رده وام چه خماخه ی بروسک دار و دیواری نه و ناوه ی ده خسته ژیر ته باری گریکی زهرد، زور نزیک... ریک و راست به به رده متدا ریشو له یه کی مردوو، نه وه دووان... سی... چوار... تو بلتی لافاوی له عنه تی گه یشت بیته ماله که ت؟ تو ره که ی زیوال زیوال له ت و پهت کرد بی و گشت ره شو له کانی خنکاند بی... تو زیک دیکه که ره که و مانگا که ت و مریشکه کان و جوو جه له کانیش به سهر ئاوه وه ده بیینی... کئی ده زانی؟ ره نگه نه وانه ره شو له کانی سهر دره خته کانی باخی شار بن که له گه ل لی زمه ی باران و ته و ژمی ته رزه وهک گه لا له دره خته کانه وه هه لوهری بن، له سهربان و ژیر گویتسو انه و دار ته له کانه وه، له وه ده چی هه ره شه پو لیک و مه رگی

پیشو له یه کی پی په یوه ست بڼې، نا... بلنې هره دلته به بارانیک، له قهر و خهفه تی شه ویکی وا شووم و له ژیر باراندا تکه ی فرمیسه کانت و نارقه هی له شت نه ده بیبران، ره شوله کانه دهرمن و «همین» یش ونه...! چ خو شوه وه کو ناده م و حهوا به یه کدی شاد و شوکر بینه وه، خودایه هم بارانه هیتور بکه وه دنا نه مشه و مانگ و نه ستیره کانیشت داده ژین، هو فریشته کانی ناسمان بمخه نه سهر شه پولتیک و فریم دهنه به رده می هم مینې، وهک نه و که چه جله ی وا به سهر ناووه، ههر وهک نه وهی که له خه ونه کان روو ددها، تو بلنې نه و په روه ره شه ی ناو بردی به رانپیلی هم مین نه بوو بی؟ تو بلنې نه و پارچه قوماشه پف دراوه ش چاره گه ی نه و نه بی؟ خودایه نه گهر نه و به روه ماوه با له گیزه نی نه و توفانه ی تو دا بکه وینه وه ناو باوه شی یه کدی، نه گهریش قه دهرمان خنکانه دبا به یه کوه به خنکین، کت و پر به خه یالت دادی خوت بخه بته ناو باوه شی نه م لافاوه و بتبات، له گیزه لولو ی خویدا رووه و کاریزه کانی ژیر نه م شاره بتبات، بتخاته سهر شه پوله نهرم و هیمن و گهرمه کانی، نه و کاریزه ی هه نوکه هه لمبکی ته نکې لی هه لده ستی، زستان گهرم و هاوینان سارد... له وینددری، له بن بناغه ی خانوه کانی شار خوتان له چاوانی پیاوه داخدار و سمیل بابره کان ده شارنه وه، له هه ره شه ی شیخ... له سوعبه ته قورسه کانی سلنیه... له برا دوزمنکاره کانی هم مینې... له لاف و گه زافی چه له بی و ناغا و نه فندی و به گله ران، تو له و سهری شار و هم مین له م سهری شار، ده بی نه م شاره چند کونه کاریزی تیدا بی؟ تو بلنې کاریزه کانیشت نه رما بن؟ ناچار له ویدا... دهنیو زیرابه کاندایه کدی له باوه ش ده گرن، له وی ددیدزیته وه، ده بو ههر زوو وهک دوو ماسی خوتان دهنیو کاریزه کان خستبا، بو نه کرا موه وهک مهل بفری و وهک ماسی له ناودا مهله بکات؟ نه وسا به ناسانی نانی پیدا ده کرد و ناسانتر خوی له چاوی دوزمنان ده شارده وه، له وی دهنیو زیرابه کاندایه چ مالتیکی ناشیرینتان ده بی... قورگتان پر ده بی له قوراو... له لیته... له پاشه روک... چ قه دهرتکی شوومی دوو عاشقه، واز له پیشینینا شیرین بینه و خوت ده خیلی نه م بارانه بکه، له گه له هاتنی به هاری نه مسالدا که کاریزه کان ده ته قنه وه توش له باوه شی هه میندا زیندوو ده بیته وه، له گیزه نیکی زور شین و رووندا قری دریز و ماش و برنجی سهرناو ده که وی، سالانیک له وی، له قوولایی کاریزه کاندایه چاوشارکته ده که ن، خوتان له خه لکی بی مروه تی... زالمی... بی دین و دل شاره ده شارنه وه، ئیدی بهس ده بی پیشو له کوشتن، له به رده رگا که وتن و پارانه وه له خودانی ماله خواپیداوه کان، ته کان ده و بگهری بهر له وهی به یانی بدا، کنی نالی کاریزتیک ناتداته ده ست کاریزتکی دیکه و تا ده گه ی

به یه کتیک له بیره کان، له وی مالتیک دابنن، بیرتکی ته نکه ناو تیا مه ییو، دوو له ناوه دانی... کاروانتکی ماندوو دی و له ته کیا پشوو ددها، ریتوارتکی نه ناس ده ولکتیک شو ده کاته وه، ههر دوو کتان له گه له ناوی فینک به ره و روونکی ناسمان هه لده کیشی، وهک دوو په ری یان جنوکه، شاگه شکه ده بن، جلتان له بهر ده که ن و به ره و شارتکی غه رب ده تانبه ن، ئیدی نایه نه وه ئیره، نا... ههر له وی بن... دهنیو کاریزه کان، نه و فه سله ی ناویش دهنیسی... ئیوه له وی، له و خواره و له سهر لمه نهرمه که ی چند مانگتیک ده خه ون، ده میکه نه نووستون، گهره که بی ترس و له رز شه وانیک که له تمه من ماوه تیر بسره ون، وهک دوو گوله نه تلسه س سهرناو ده که ونه وه و نو قم ده بن، با له سهر وه گه والله و بروسک و هوره تریشقه بی، ئیوه له وینددری مت ده بن و دهنون، هات و هاوار و زرم و کوتی شار له خه و هتاگاتان ناهینې، گرم و هوری پیچکه و تایه ی عه ره بانه و قه مهره کان، وه تاگا نایه ن تا کاریزه کان ده ته قنه وه و جارتکی دیکه سهرناو ده که ونه وه، له سه د کون و که له به ره ناو دهرژی و ده ته قی، تیکه له ده بی، روونتر له چاوی قرژال، به پیچ و لول پرشنگی ره ناو پرهنگی خورتیک له خو لول دده ن، سالانیک ته ر و جوان و جحیل و چه له نگ دهنه وه، تیک ده تالین و منالی زرد و سوور دهنینه وه، کورپه له ی ناوی... نه وه یه ک... نه وه یه کی تازه له و قوولاییه و له ژیر نسرمی کاریزه کان ده خه نه وه، نیوه منال و نیوه ماسی، جگه له گه مکردن به ناو هیچی دیکه نازان، بو ههر شوینتیک بچن ناو ده ستان ده گری و ده تانبا، ورده شه پوله خه می چند ساله تان لی دادشوری و له ورده گونا هه کان پاک دهنه وه، ئیدی له ژیره وه بو ههر کونجیک شاره بتانه وی ده چن، به باسکه مه له ده گن و گوی بو ریا و دروی هندی له ماله کان ده گرن، قریوه ی خوشی منالانی خواپیداوه کان، گریه و نالینی مناله برسی و چلمنه کان، که سیش بی نازان که ئیوه گوی بو راز و نیاز و نهینتی و قریوه و گریه ی شاریک ده گرن، زوو زوو بن ناو و بن ناو سهر له مالتی شیخ و سلنیه و چه له بی و خه لکی گهره ک دده ن، له ژیره وه ناو قسه کانیان ده هینتی و ئیوه وهک منال به دزبیه وه ده تریقینه وه، پیکه نینتکی خنکاو له قورگتانا ده تاسی، ئیدی چی بکه ن؟ ناخر نه ده کرا چیدیکه له شارتکی وا بی به زه پیدا برین... ئیدی تا که ی ترس و دل راوکی؟ چه ندها جار بو هور و باو و باران حهیرانت چریوه... به لام نه وهی نه مشه و باران نییه... غه زه بی خودایه...!

له ژیر چه تری دوکانه که خوت مه لاس دا، له ناوی لافاو چوویته سهر سه کوزکان، لافاوه که ده توت نه ژدیها یه که و زمانیت بو دریز ده کا، کت و پر لاشه یه ک به سهر ناووه دهرکه وت،

چاوانت هه لگلوئی، تاویک بزر و تاویک سه رئاو كهوتهوه، چه خماخه ی بروسكيتك دونیای بهر دیده تی روشن کردهوه، له عه بایه کی پف دراو دهچوو، یان ههر شتیک كه خۆی له عه بایه كهوه لوول دای، ناو هینای، نزیك كهوتهوه، خۆت هه لدايه ناو گیزنه كه بیگریتهوه، به ده مدا كهوتی و ددانه كانی پیشه وهت بهر بهردیک كهوت، دهمت پر بو له شله یه کی گهرم و سویر، شه پۆلیکی ناوولا عه با پف دراوه كه ی دوور خسته وه، شه پۆلیکی شیت رایته كاندی و پشتا و پشت رتهت برد و خۆت به قه په نگی دوكانیک گرتوه و ههردوو دهستت له هه لقه كانی ژیره وه گیر كرد، زه خمیکی توندی ناو وای كرد توندتر دهست به قولفه كانه وه بگریت، نه رۆی قاچه كانت سه ده بن و ده بانه سته، كویرانه ملت نا، سه ر لی شیواو، پرووه كام لا خودایه، پرووه كام لا؟ ئیره كوتیه؟ سه عات چه نده؟ سی ساله له م شارهیت و كون و قوژبن نه ماوه رهنجی تیا نه دهیت، له شه ویکی وا تۆف و باراندا ههر هه موو جاده و كوولانه كان له یهك دهچن، هه موو دوكانه كان، خانووه خۆشه كان، كه لاوه شان شكاهه كان، ههر هه مووی بووه به یهك، نایانه وی بیانناسیته وه، ئیره رۆژه لالت یان رۆژئاوای قه لاتنه؟ چاكتر وایه به سه ر قه لاتا هه لگه پتی، له وی لافاوی «نوح» یش هه لسی تۆ ناگریته وه، به لام نا... شه رمه... تۆ به دوا ی هه مینیدا ده گه پتی، گوئی هه لده خهیت جگه له خوره م و تافه تافی ناو هیچ دهنگیک نایستی، یۆ ده بی تۆ تاكه پیاویك بی له شاریکی نوستوو و كړكه وتوودا؟ له شه ویکی وا ناخۆش و تۆفاندا ژنه كهت بزر بكهیت؟ له ههر چوار لاوه تاریکی گه مارۆی ددهای، دلّی هیلاك و پر له ترست به تاو لی ددها، ترسی ئه وهی له شه ویکی وا تووشدا زه فه ریان به هه مین بردی، له لا كوولانیکی چه پهك، له نیو كه لاوه كوئیکدا، گوړستانیکدا یان ژیر پردیک، بی نرکه و ناله، بی هاوار و زریكه دهستیان له هه وکی ناب، بی خشپه، بی ههست و خوست و كهس نه یزانیی. پارچه کارتونیك له و ناوه دا نه ماوه گری تی بهر بدهیت و خۆت گهرم كه یته وه، له خه یالی ئه وه دای له هه موو ده رگاكان بدهی، ئه وه ی نه یكردوه، بی شكیینی، تۆ بلیتی به کیکیان ت بیر چوو بیته وه؟ خه ریکه ئاسمان روون بیته وه، هیدی هیدی به ژیر چه تری دوكانه كاندا له ترت ددها، رۆماتیزمه كه لیته ددهاته وه، قوراویك له دهم و ههردوو كونی گویته وه ده رزا، سه رمای ئه مشه وه گه یشته ناو موخ و ئیسقانه كانت، ده بو له ره شو له كانه وه فیتر بیت سه رمات نه بی، دهستیك به قوژ و قالتدا هینا كه به ملته وه نووسابوون، كوئی پیی قه لّس بووی، له قه راغ قه په نگی و ده رگای دوكانه داخراوه كانه وه چه ندين مه لی مرده وه بووت بینی، چه ندين مشك و جرجی تۆپیو، له نیو مه له كاندا كه

باش نه ده ناسرانه وه، چه ندين ره شو لهت بینی، له قه هری بزبوونی هه مین و خنكانی ره شو له كان چاوانت پر بوون له گریان، هه موو به یانییهك له م وه خته دا له باوه شی گهرمی هه مینی ده هاتیه دهر، وای له و باوه شه، ده بی به هه شت ههر باوه شی گهرم و پرسۆزی ژنیکی وهك هه مین بی، هه مین ئه گهر له وی به هه شتی بووم حه فتا حۆرییه كه به توو ناگوړمه وه، دوینی شه و وهك بلیتی بۆنی كوستیکی گهره ی کردی، پیشینی نه هه مته تی و مه رگه ساتیک تا نیوه شه و كه له كه ی ده گوژی، چه ند جاریک هه ستا و گری لامپا كه ی زیاد كرد... «بایز خه وم نایه... ده ترسیم و حه ز ده كه م ژوره كه رووناكتر بی!»، به یانیان مه لابانگدان وهك مریشکی دانكه گرتوو ده كه وته قه رته قرت، قاپ و ته شت و مه نجه ل و مه سینه و په قه ره جی به یهك دده دا، وه ناگای ده هینای، ده توت له و دونیایه جگه له هه ردو وكتان كه سی دیکه ی تیدا نییه، هه ردو وكتان و بهس، ته نیا و بی كهس، ناوی بۆ گهرم ده کردی، زۆپا كه ی جوّش ددها، چای دیم ده کرد، هیلکه ی ده كوولاند، سپی ده کرد، شازنانه به پتی ده کردی، ده توت بۆ تاویك ئاسمان له گریان ژیر بۆته وه، گهرمی له شت هه لاوی له جله ته ره كانت هه لده ستاند، له و گه ران و سوورانه دا گه یشتیه نزیك شوهری گوړستانی (شیخی چۆلی)، له گوړه كانت روانی، گوژی په رپووت و هی خاوین، چه تر دار و بی چه تر، چ بی باكانه نوستوون، بی خه م و بی ناگا له لافاوی ئه مشه و، بایز... كوره بایز... ئه منت بمرم ئه گهر كرا قهت له هه ولیری مه منیژه، ئوبالی منت به ئه سته، لیبه گه له کی ماندی و شه قی بووم، گه له ك ترسام، پیبه هه ولیر پیبری كردم، وه سیه تم وهرگره و مبه وه گونده كه ی خو مان، با پاش مردنم له وی به سیمه وه، ئه وه ئه گهر گوړمان به قیسمهت بی، کی ده زانی؟ داته پر مه ی گریان... عه یب نه بو... ژماره یهك له خه لکی شپزه و هیلاکی دهست لافاوه كه به ته كتا رته ده بوون و ده گریان، له وه دهچوو هه موو كهس له و رۆژدا بگری، دهنه ئه من حه زم لی نییه بچمه وه ئه و گونده ی ده ریان كردم، هه مین پیتم خۆشه گوړه كه شم هه روه كو خۆم غه ریب و بی كهس بی، حه زم لییه گوړه كه م له نزیك جاده یه کی قه له بالغ بی، گویم له هات و هاوار و قیژه ی خه لکی بی، ترسی مه رگ و خه می هه می دانه چۆقه یان پی خستیت، چه ناگه ی خۆت پی راگیر نه ده كرا، گه یشتیه سه ر پرده كه و له هاژه و لرفه ی ئاوه كه ی ژیره وه ترسای، هه موو شتیکی راده مالی، ده رویش كه مردم مبه وه ده شتی و هه موو به هاران وهره سه ر قه بره كه م و چه پكه کی نیرگز له سه رینم دان، هه قته نه بی بۆنیان ده كه م، قولپت ددها، له ناخه وه ده كو لای، سن ریز فرمیستك ده باراند، ته واو خه ریکه به یانی ددها و نه تدۆزییه وه، ئه و نه یزانی ئه مشه و بارانی هه موو

ئاسمانان بەسەر تا باری، لە دەرگای سەدەها مالت دا، لە تەنھا شەوێکی بزبوونی ئەودا تۆ بایی دە ساڵ پیر بوویت، پیرتر لە شاری هەولێری، پێ هەلگرە زەر دەدی بەیانی دا و چەندین ماڵ ماوه لە دەرگا کانیان بەدی، بەرەبەرە بەرچاوت رووناک دەبۆه، لە نێو قور و لیتاوی جادەکان سەدەها سۆل و کۆنە پیتاوی کۆنت بینی، چەند پارچە قوماشی رەش و بۆر کە دەکرێ عەبا و بەرانیپیلی ژنان بووین، لە کێ بەجێمان؟ لە کۆتوێ لافا و هیناوانی؟ ئەمشەو لە هەموو شوێنێکدا رەشۆلە ی مردووت بینی، بێ ناز لە قوردا چەقیو، یان دەنووک شکا و مل قرتا و بەسەر شەپۆلی تاووه سەمایان دەکرد، بڕوا ناکە ئەمشەو هیچ رەشۆلە یەک بەسەر دارتەل و درەختەکانەو مابیت بوو، دەنووشتایتەو و بەسەری پەنجە کانت هەلگێتی و وەرگێرت دەکردن، وەک ئەوێ بیانناسیتەو، دەستت لەو پەرۆ و قوماشانە دەدا تا بزانی کامیان بەقولف و گری دراوه تاووه کۆ سەحیان بکەیتەو، کێ نالێ یەکیک لەو بەرانیپیلانە هی هەمینێ نییە؟ تەپلێ سەرت تەزی، کلاو و جەمە دانیبە کەشت ئاو بردی، ئەگەر ئەو لافاوه لەعەتیبە نەبووایە، کەوتنە خوارەوێ کلاو و جەمە دانێ کەوتنی شەرەفە، سەیرە... جەمە دانێ و شەرەف چی دەیانەستنی بەیەکەو؟ وەک شیت پزەدینە کەت سەح کردەو، نەتزانێ لەکە یەو شە بۆتەو و لەبەر پیت دەخشا، سەرکۆت و پێ خاوس ملت دەنا، لەتەرت دەدا، وەک کەسێک تەرمی ئازیزێکی بەسەر شانەو بی، کورتهک و شەرۆالی تەر و نووسا و بەلەشتدا ئەوێ نەدی دیکە لەر و لاوازی کردبووی، گەر هەمین ئاواهی بتیبینی ناتناسیتەو، لە درەختەکانی هەردوو بەری جادەکە رامای، ئەوانیش دەگریان، هەموو شتیکی ئاوی لێ دەتکا، ئەمشەو ناو دلێ بەر دیش تەر ببوو، کەسێک ئاواهی سەرکۆت و پێ خواس بتیبینی وا زەن دەکا تیکچووی، لێرە و لەوێ، بەم بەیانیبە زوو، نانەوا و قەساب و عەتار و توونچی حەمام و لۆقتنەچی و عەمەل مەندە و پیاوی رووتەلە وەک تارمایی و بێ خشپە رێ دەکەن، گرمۆلە و شکاوه و سەمابردەلە، کەس سەیرت ناکا وەک ئەوێ نەبیت یان نەتیبین، لە ئاخەزەمان دەچی کە هەرکەسە و خەمی خۆیتە، لێرەو مائی خدری پاشا نزیکە و چش لەوێ ئاواهی دەمیبین، دەبا چەلەبی و ئاغا و کویخا و بەگلەر و ئەفەندی و پیاوماقوولەکانی شار با بەم حالەوێ بمیبین، با بزانی کە من رووت و رەجالی دەستی هەموویانم، پیاوه تەفەنگ بەدەستە کانیان لیم دەخوێنەو، دەرم دەکەن، لە دوووه، لە پاش کپ بوونەوێ باو و بۆرانە کە فیشکە فیشکی غەمەیتنی شەمەندەفەرکە و زریکە ی بێ ئامانی کە دەتووت قیژە و زریکە ی سەدان ژنی کۆست کەوتووه بەیەکەو هەر هەموو ئاسمانی هەولێری پر کرد لە

هاوار، لە هەموو شوێنێکدا دەنگی دایەو، دەتووت لەتاو کۆستی ئەو لافاوه و یان لە تاو سەفەرێکی دوور دەزریکیتنی، لەتاو لیک دابرا و مالتاواپی، هەموو جارێک کە گۆیت لەو زریکە یە دەبیت، دەترسیت، خەمێک بەرچاوانت تاریک دەکا و مردنت بێر دیتەو، زریکە ی ئەو قیتارە کە هەر دەلێی ماریکی زەبەللاحە، بەو دەنگە ناقۆلایە ی کە هیلێ ئاسنەکان دەکوێ، چک... چک... چک ئەو رۆژەت بێر دەخاتەو کە هەمین رەدووت کەوت، ئەو رۆژە ی لە چەندین قوناغدا ویستتان لابدن و هەناسە یەک هەلکێشن، نەتاندەوێرا... تا ئەو وەختە ی گەشتنە یەکیک لە پرده کانی ژێر سەکەکە، لە ترسی تانجی و سەگ و پیاوه کانی باپیر ئاغا لەناو بۆزبێهەکی پر لە مار و مێروو چووبوونە ناو باوہشی یەکدی، دەترسان وەک (حەسەن و مریەم) بتانکوژن، ئۆه... چ زەمانێکی دوور و دێرینە، گۆیت بۆ دوا زریکە ی قیتارە کە هەلخست، چەندین جار تۆ و هەمین خەونتان بەووه دەدی سواری شەمەندەفەر بێن و تا ئەبەد دانەبەزن، بڕوات... بڕوات... دوور... دوور... دەشت و دەر... کێو و دەرەند بیری و لە مەملە کە تیکدا داتانگری و کەس بەو چیرۆکە تان نەزانێ، چ قەیدیبیە... با بەقەرەجی بژین... وەلێ بێ ترس... نەک ئەم ژبانە کە هەر کتومت لەو گرانی تایی دەچی کە قەت چابوونەوێ لە دوا نەبێ، دەتووست لەو ریبوار و عەمەل مەندە تیزرەوانە بېرسیت: ئەرێ ئەنگۆ ژنیکی کە لەگەت و قژ ماش و برنجیتان نەدیتیبیە؟ سەرتاپای جلی رەشە، بەرانیپیل رەش و کراس رەش و کەوا رەش و بەخت رەش؟ دەستیکت بۆ سەعاتە عەرەبیبیە کە ی بەرناخەلت برد... ئۆ... ئەویش ئاوی لێ دەتکا، بە دەم ریبو پەلەت کرد تا بگەیتە بەر دەرگای یەکی لەو کۆشکانە ی هیشتا گلۆپی بەر دەرگاکە ی نەکوژابۆه، قەپاغی سەعاتە کەت کردەو، نووساندت بە گۆیتەو، دەمێک بوو نوستبوو، عومریکە ئەم سەعاتە ی تۆ نە پاش کەوتووه و نە پێش کەوتووه، قەتیبش نەوہستاوه، هەمین بەعەزەرەتم جارێک لە جارانی ئەو سەعاتە بوەستنی، بەسەری بابت دەوہستنی، رۆژێک دادی هەموو شت بوەستنی، ئەمن دەوہستم... ئەتوو دەوہستنی، سەعاتە کەت، هەموو دونیا دەوہستنی، سەیرت لی دەهات هەمین ئاواهی قەسە ی دەکرد، دە ی توورە مەبە، دەزانم ماندی، تەواو قسان ناکەم... بنوو... بنوو... ئەمنیش گەلەک هیلاک و شەقیم... لەژێر تاقی دەرگاکە و ئەو تۆزە گەرمی و تاوی گلۆپە کە وای لێ کردی ببۆرژیبی، پر بەدل حەزت دەکرد بگەریتیبەو مائی و لەناو جێ و بالینگانی گەرمی خۆت، لە بەر دەمی زۆپای جۆش دراو دوو شەو و دوو پۆژ بێ کەلەکە وەرگێران بنوی، هەمین بەدەستی خۆی لێتە کەت بەسەردا بدا و لە ژوور سەر تەوہ دابنیشی و سۆزێکت بۆ بچری، ئەو ماڵ میراتە

دهنگی له دهنگی تو خوشتره، هه موو خه لکی به عه زه تن جارێک، هه ته نهها جارێک گوتیان له دهنگی بی، نایلی، ته نهها و ته نهها وهختیک خه م دایده گری، به دلێکی پر له سۆز و گه رمه وه به ندیکت بو ده چرێ، به ندیکت که دلشکان و غوربهت و قه هری هه موو ژنانی دهشتی قه راج و که ندیتاوه ی تیا بی...

به دهم رپوه سه رت هه لپری و رووه و قیبله روانیت که هییدی هییدی روون ده پوه، لرفه لرفی ئاو دوور و نزیک ده هاته بهر گویت و لفاوی ئەمشهوت بیر ده هاته وه، پیساویک... بوون به دوو... به سی و چوار... نا... تا ده هات ژماره یان زیاد ی ده کرد و به ته نگه تاوی غاریان ده دا، بو کوئی؟ نازانی... بی شک کاره ساتیکی دوای لفاوه که یه وا شیتی کردوون، کتوپر هاوار و زیرکه یه کی دوور هاته وه بهر گویت، وهک ئەو زیرکه یه ی جاروبار نیوه شه وان ده هاته بهر گویت و خه وی لی ده زران دی، ژنیک وهک ئەوه ی له نیو دلێ تاریکیه وه بی، له کونی ئەشکه و تیکه وه، له درزی دیوار یکی رووخوا وه بیته ده ری، قژی خوئی ده رنییه وه به هه شتاوی غاری ده دا و ته شک و تیریژی که واکه ی، دامینی کراسه که ی لهو قورا وه ده خشان، ده گریا و له هه ردوولا روومه تی خوئی ده دا و باوکه روژی بو، به دهم غاره وه سه مایه کی شیتانه ی ده کرد، هه ر ده تووت ده یه وی ئەم زه ییه له عه نه تییه به جی بیلی و رووه ئاسمان بفری، کومه لیک ژنی له قورا وه هه لکیشرا و که وتبوونه دوای، تیک ده قژژان و ساته یه یان له بهر د و دار و له یه کدی ده کرد، ترس که ر و لالی کردبوون، به ئیشاره ت یه کدیان ده واند، ترس و سامیکی زورت لی نیشته، له تاو ئەو دیمه نه ترسناکه هه ردوو ئەژنوت ده له رزین، ویستت دوایان بکه ویت، وهک تارمایی قیژه یان نه ما و بز بوون، گه یشتیته قه راغ گه ره کی (گلکه ند)، رووه لیواری ئەو چالاوه چووی که ده تووت خه ره نه ده می کردۆته وه، به هه زاره ها مالی هه ژار له نیو ئەو ژونگا وه دا ده ژین، هه رکێ مه تریک زه وی پی نه کردری ده نیو ئەو چاله دا که لاهیه ک قوت ده کاته وه، ده بی ئەمشه و چه ند مال له وی رمای؟ چه ند که س خنکای؟ زستانان لفاو و قورا و چلکاوی هه موو شار، بگره پاشه روکی هه موو گه ره که کانی دیکه ش ده رژیته وه ناو گلکه ند، سال نییه چه ند که سیک له وی نه خنکی، له برسانا نه مری، ده یه ها ده رد و دوو... له سیل و وه ره مه وه بیگره تا میزی خویناوی، خانه دانه کان ناویان لی ناوه گه ره کی دۆم و قه ره جه کان، گه ره کی سه گخوران، گه ره کی له برسا مردووه کان، گه ره کی قه چه و گه واده کان و... دزه کان و... قۆل پره کان... دهسته دهسته پیاما قوولان داویان له (موتسه ریف) کرد که ئەم گه ره که نه هیلی و ئەو چاله پر بکه نه وه که بوته مو لگه ی دز و حیز و میش و

مه گه ز... داویان کرد که ئەگه ر بکری ئەو ده عبایانه له شار دوور بخه نه وه، ئاخه شووره بییه شاریکی دیرینی وهک هه ولیر که عومری شه ش هه زار ساله پیسترین گه ره کی دونیا له وی بی و ناوجه رگه ی شاریش جی بی، جگه له میکرۆبات و منالی هار و هاج چی به ره هم دین؟ له بهر خوته وه دلته گه رم ده بی و جنیو به دار و بهر د ده ده ی، هیی پیاوه به شه ره فه کانی شار گه ر ئەنگۆ پیاو بوونایه گه ره کیکی وا نه ده بوو، گه یشتیته سه ر ته پۆلکه یه ک که زبلخانه بوو... روانیت... چ قیامه تیکه خودا؟ ده تووت هه زاران ده م به یه که وه هاوار بو تو ده که ن، ده گرین و ده قیژی تی که لهو زه لکاوه ی تیی که وتوون قورتاریان بکه ی، لهو بهر زاییه وه له خودایه کی کلۆل و بهسته زمان ده چووی، ئەوانیش هه زاران مه ردوومی خنکا و نیوه خنکا و، هه ندی له سه ربانی که لاهه کان ئاو دایپۆشبیوو، که لاهه کانی دیکه له وه ده چوو سه رئا و که وتین، بی شک ئەو سه ده ها مناله ی وان به باوه شی دایک و باوکیانه وه دانه چۆقه یان پی که وتبوو، له سه ده ها چۆله که ی ته ر ده چوون، دیار بوو که هه ر هه موو به دیواری ئەو چاله ده م کرا وه به دا هه لده گه ران، به خو و به منداله کانیانه وه ده خزان و بهر ده بوونه وه، درهنگ و هختی ماشینه سووره کانی ئاگر کوژیته وه دین تا ئاوی لفاوه که ده ری ده ن، هه ر هه موو ناوه راستی چالاوه که یان جی هیشتبوو که به سه ر ئاوه وه هه زاران ورده تفافی ماله کانت ده دی سووک سه رئا و که وتبوون، قاپ و قاچاغ مه سینه، هیله ک و بیژنگ، سه دان مریشک و جووجه له و که له شیری خنکا و، که چه جل و په رۆ و پاتالی زۆر، کتیب و په راوی مه کته ب، ته خته دار، گوچان، تاژی و توله ی ئاوسا و، بیشکه ی دار، کتلی چا، ساجی دار، تیروک، پنه، ته شت و مه نجه لی بی شو مار، باول... هه ندیک لاشه ی ئاوسا و و وردیله که نه ده کرا بزانیته هی مناله یان پشیله، که س تیناگات ئەو خه لکه چۆن غیره ت ده که ن ده نیو ئەو گو ره گه وره به دا ده ژین؟ تو بلتی هه ر خو یان چه ز به مه رگ نه که ن؟ پیاوانی به سیل و وه ره مه وه ده مرن، ژنانی بی شه نگ و تاقه تیش به سه ر مناله وه، مناله کانیس له بری میز و گو و خوین داده نیشن، هاوینان لهو زه لکاوه ی ناوه راستی گه ره کی هه ر هه موو مه له ده که ن، ئو ده رویش چ غایه له یه ک رایگر تووی، دره نگه و هه مینت نه دۆزییه وه، چ شه رمه چاوترکاندن لهو روژی قیامه ته، لهو حه شر و نه شه، لهو عه زازیله له قور چه قیوه به لاته وه خیانه ت بو، خه میکی ئاوه ی که جه رگ ده کا به خوینا و خه می خو ت له لا که مه کی سوو کتر ده کا، هه موو گه ره ک به یه که وه له ناو ئاوی لفاوه که دا مه له ی ده کرد، به هه زاران پیاو و ژن و منال، پیرو و جحیل، به خو و به مانگا و مه ر و بز و بیشکه وه، به خو و به و که م بزورگه ی ما بو وه به قه راغی چاله که دا

سهرده که وتن، له هه موو لایه که وه، سهرده که وتن و ده زین، دتوت له ده عبایه ک راده که ن، له کومه لئی خه لقه نده ی سه یر ده چون که مه گهر ته نها مرۆف له خه ونیکی زۆر ناخۆش و ناشیریندا بیانینیی، تۆ بلتی کارساتی گه وره ی ته مشه و، ونه ونی هه مین و ته و توفان و باو و بۆرانه، ته و هه موو هه را و مال کاولییه، هه ر هه مووی خه ونیکی ناخۆش نه بی؟ چش له وه ی منی پسانده... به سه... لئی وه ناگا بیه و درۆبی، کت و پر وای هه مین له ناو پیخه فیککی گهرم و نه رمدا له ته ک خۆمدا بیه نیم و له تاوان باوه شی پیدا بکه م و به سه یریدا بگریه، بلتیم تۆخه ی که خه ون بو، چه نده ها جار هه دروو کتان به دهم خه وه وه ورینه تان کردوه و... پر به که لاوه که له ترسانا هاوارتان کردوه، خه ونی ناخۆشتان دیوه، کتوپر تۆ هه مینت بیدار کردۆته وه، یان ته و رایته کاندووی، شه بیتانت به نه فره ت کردوه، ته وه یان بیه سه ی سه ده ها شه وتان بووه، که سه یشتان له وی دیکه زویر و درۆنگ نه ده بووه، ئای که ژیان خۆی ده بی به مۆته که و خه ونیکی ناخۆش و نه پراوه، خه ونیک که تیایدا هه زار جاران بکوژیت، بمریت، بخنکیت، بسووتیت، له خوتندا بگه وزیت و... که چی هه موو جاریک بو هه مان مه رگ و خوتن و کوشتن زیندوو بیسته وه، هه ر له و رۆژه وه ی به جووته هه له ته بوون ژیان بوو به خه ونیکی پر له ترس و بیم و دلهر اوکی، هه ر به پی مه له سه ده ها باوک له ناو ئاوه که دا خۆیان راگیر ده کرد و مناله کانیان رووه و ئاسمان هه لده بری، هه لقا و هه لق به چواره وری چالاوه که حه شاماتیکی زۆر له و قیامه ته ورد ده بوونه وه، پشتین و گوریس و په تیان هه لده دا، که م که س زاتی ده کرد خۆی غل بکاته وه و ته سلیمی ته و قه ده ره بی که ته وانی دیکه ی تی که وتبوو، پشتین و گوریس و په ته کان ده گه یشتن و نه ده گه یشتنه ده ستی منال و مه زنی نیوه خنکاو، کتوپر که به کیک پیتی ده خزی و غل ده بووه ده که سی دیکه ی له گه ل خۆی راده مالی و وه ک گاشه به ر به یه کدی ده که وتن، هه و هه موو به یه که وه ده رۆانه وه ناو چلکاوای چالاوه کان، ناو که ند و له ند و قووته کان، دایکه هه ره به غیره ته کانیس وه ک میرده کانیان به هه ردوو ده ستی شل و شه که ت مناله کانیان هه لپری بوو وه ک ته وه ی هانا بو خودا بیه ن که هه تا زوه مناله نه خنکاو کانیان لی وه رگری، چاوانت پر بوون له گریان، ته مه یان دوا دیهن بوو که ئیدی چیتر له عۆده ی ته وده نا مه ی پر به هه ردوو چاوانت سه یری بکه ی، هیچت پی نه ده کرا، کافرانه وتت: که خودا خۆی فه رامۆشی کردین... ته من چیم پی ده کری؟ به په له و به ترسه وه وتت: خودایه لیم خۆش به و ته ورۆ رۆژیکه و بو منی به نده هه ر له قیامه ت ده چی، له چاوتروکانیکدا ئاپوره ی تیکچرژاوی خه لکیکی زۆر به ناو کۆلانه کاندایه شه ستاوی غاریان ده دا، هه ر هه موویان

به یه که وه له تاکه بوونه وه ریک ده چون که سه د سه ر و سه د چاو و سه د ده ست و سه د قاچ و پیمان هه بی، هه ناسه برکییان پی که وتبوو، دتوت له تاو ده عبایه ک راده که ن، ده عبایه ک له ده عباکانی ناو نه فسانه کان، ته ژدیهایه ک له ته ژدیهاکانی ناو خه ونه خه راپه کان و پیته سینه یه پر به لاکان، ده عبایه ک له ناو... به لام ده عبا... دروینه ی ناو له هی ناگر کوشنده تره، ته و لافاوه رۆحی تۆی برد، وا ته ر بوویت که تا ته به د وشک نه بیسته وه، هه نووکه ده قواده ق دۆزه خت له لا خۆشه، دۆزه خیکی دایساو، ره نگه به ته نها ته و ناگره بتوانی سه رمای ناو هه ناوت بکوژی، سه رمای دنیا و، سه رمای بزبوونی هه مینه ی، له سه ر دوو پیمان وه ستاوی، سه یره هیشتا ده توانی له سه ر قاچه کانت خۆت هه لگری، به دوو چاوی پلنگ ئاسات، وه لی کوژاوه، دوور روانیت و سه رت بو ئاسمان هه لپری، خودا ته و هه موو عه زابه بو؟ خۆ من ئاده م نیم تا له گو له گه مئه که م خواره دیت و به ر له عنه تی توو که وتیم و فریت دایه سه ر زه ویه کی وه ها خاپوور؟ نه هه مینه ی حه وایه کی فره وه ده ره... ته من و ته و جگه له دوو بنیاده می کلۆل و ره نج به خه سار بی ده ره تان هیچی دیکه نین...

ته کانت دا و خۆت له چالی پر له قوراو رزگار کرد، وه ک پیاویک که هه موو ئیسقان و جومکه کانی لیک ترازین، هه لاهه لا و دارزاو به رپه گه دا ده رۆیشتی، پتر له داهۆل ده چووی، خه لکی واپه شوکان که ئاوپر له تۆ ناده نه وه، ئاوپر له پیاویکی له قوراو هه لکیشراو، سه رکۆت و پی خاوس، که وتیته جوولاندنی په نجه کانت نه با بیانیه ستی، هه ر دوو لا لیوت که فی سپیان ده ردا که بوئی تووتن و ژه قنه بووتی لی ده هات، ده بی زۆرت برسی بی و نه یزانی، دیسانه وه گویت له هاوار و زیریکه یه، هاواره که ده لی: رماوه... مالی ویرانم هه مووی به سه ر یه کدیدا رماوه، له دووره وه قه لا سه رسه ختانه به پیوه وه ستابوو، مناره ی «چۆلی» یش ره پ و ریک به ئاسماندا هه لکشابوو، ده لئین له ویدا چوار خوا هه بووه و خه لکی ته م شاره به ر له هه زاران سال ته و چوار خوا یه یان په رستوه، شه نگت نه بوو وه ک هه موو جار بزه یه ک لیوانت لیکدی بترازیتن، چ پیسی و پاشه رۆک و پۆخلی و زبل و زاری شار هه بوو سه ر جاده کانی داپۆشی بوو، ده بی لافاوه که ی «نوح» کوو بوو بی؟ رووه و رۆژه لات سه رت هه لپری، سوور سوور خوتناوی لی ده تکا، حه زت ده کرد خۆر زوو ده ریکه وی و در به هه وره که بدا و دنیا کز بکاته وه، هه لمیکی گهرم له خاک به رز بیسته وه، ره وه سه گیک به ناوه راستی جاده که دا که وتبوونه دوا یه کدی و ده وه رین و پاشه لی یه کدیان بو ن ده کرد، دوو گو له سه گ، به کیکی سپی و ته وی دیکه یان ره ش،

تاوتاو لموزیان لیک گیر ده کرد و شه‌ریان له‌سه‌ر دپله‌سه‌گیک ده‌کرد که له‌وه‌دابوو به‌با هاتی، بی‌سونه قاندر و پاش شه‌ریکی گهرم سپییه‌که به‌زی و گۆله‌سه‌گی ره‌ش بی هیج حه‌یا و شه‌رمیک له‌گه‌ل دپله‌که جووتیون، له‌ به‌رچاوی ئاپوره‌یه‌کی تیک قرتقاو گۆله ته‌کانی دده‌ا و سه‌گانه ده‌پژهند، بی‌ ناگا له‌ تۆو له‌ خه‌لک و له‌ لافاو، عه‌یبه هیج دپه‌نیک له‌ هه‌مین غافلگیرت بکا، بۆنی «چا» یه‌ک که‌لله‌ی تاساندی، به‌یانیان چ جوان و ره‌نگین «چا» ی دیم ده‌کرد، به‌یانیان خه‌میک قورس دل‌ی ده‌خواردی، خه‌می نه‌وه‌ی رۆژنیک بی و بی‌تته‌وه مالی خالی، ئیواران به‌تاسووقه‌وه ده‌هاتیتته‌وه، چهند جوان بوویت که درۆت ده‌کرد، شه‌وانه به‌درۆکانت ده‌که‌وته سه‌رپشت و قاقای ژوره خامۆشه‌که‌ی داگیر ده‌کرد، هه‌مین نه‌وشۆ له‌گه‌ل «ئیمامی عه‌لی» زۆرانیمان کرد، دوا‌ی یه‌ک مل له‌ به‌ر مل نان پشتیم له‌ زه‌وی دا، ئیدی هه‌ر شه‌وه و ئیمامیکت له‌ زۆرانبازی‌دا ده‌به‌زاند، هه‌ر شه‌وه و له‌گه‌ل پیغه‌مه‌ریک قسه‌ت ده‌کرد، هه‌مین سله‌ار و سه‌نگین ده‌یزانی به‌م درۆپانه پاساوی مایه‌پووچیت ده‌ده‌یتته‌وه، مایه‌پووچیت له‌ راوه‌ریشۆله‌دا، شه‌وانه تا دره‌نگ چیرۆکی یوسف و زوله‌یخا و... خورشید و خاوه‌ر... دپو و درنجت ده‌گیرایه‌وه، نه‌ویش به‌ده‌م پینه و په‌رۆکردنه‌وه به‌درۆ گوتی لی ده‌گرتی... ده‌ترسان... ده‌بوو یه‌کیکتان له‌و ژووره‌دا، له‌و کاوله‌دا، قسه‌ بکه‌ن ده‌نا له‌ ته‌نیایی و ترسدا ده‌تۆقین...

ژنیک تیژ به‌ته‌کتا تیپه‌ری و ته‌شک و تیریزی، له‌ پشتته‌وه‌را، کتومت له‌ هه‌مین ده‌چوو، تاوی رده‌ووی که‌وتی و سی جاران هاوارت لی کرد: هه‌مین... هه‌مین... که‌چی هه‌مین... ژنه‌ش به‌ده‌م با‌ی غاره‌وه شیتانه و به‌په‌له‌ ئاوری لی دایته‌وه، بی نه‌وه‌ی ورته بکا له‌ پیچیکدا ونبوو، ته‌مه‌که نه‌یه‌تشت رووخساری بیینی، رۆینی به‌لۆقه‌ی هه‌ر له‌و ده‌چوو، ته‌ریق بوویتته‌وه، تاک و ته‌راش لی‌ره و له‌وی ده‌رگا ده‌کرایه‌وه و ده‌رگا داده‌خرا... نه‌وه‌تا مالی «خدری پاشا»، پلت به‌زه‌نگه‌که‌وه نا... زۆری پی چوو تا پی‌اوه‌کانی به‌چه‌که‌وه ده‌رکه‌وتن، زۆرتی پی چوو تا «پاشا» خۆی ده‌رکه‌وت، ئا کورینه جه‌مه‌دانی و قۆندره‌ی لۆ بین، هه‌ر هه‌نوکه پی‌اوه‌کانی خۆم ده‌نیرم، خۆ ده‌رزی نییه‌ بزر بی، هه‌ر هه‌نوکه له‌ هه‌موو مزگه‌فته‌کانی هه‌ولیرێ جار ده‌ده‌ین، ناکرێ پاشا... ناکرێ... هه‌مین حه‌یای گه‌وره‌یه، جار دانیس بۆ منداله، نه‌ک ژنیک گه‌وره و گران... راسته... راسته نه‌توو ناگات له‌ خۆت نییه... نه‌وشۆ سی جارن به‌س له‌ ده‌رگای مه‌ت دایه، تۆ بلتی وای؟ سه‌رکز و شه‌رمه‌زار خدری پاشا و پی‌اوه‌کانیت به‌جی هیتت، که‌رتر بووی له‌وه‌ی گوتیت له‌ هاواره‌کانیان بی، ده‌رویش... مه‌رۆ... وه‌ره‌وه... قسه‌مان پیتته... هیج... تۆ بلتی ته‌واو شیت بووبیت، که‌واته

گه‌ر به‌چیتته‌وه به‌ر قاپی کۆشکه‌که‌ی چه‌له‌بی، سمایل به‌گ، عه‌ولا قه‌دۆ، برام به‌گی سه‌رکه‌پکان، عه‌ونی موفتی زاده، کوره‌کانی مه‌لا عه‌بدی، قه‌سری زه‌رد، قه‌ره‌نی جامباز، کوره‌کانی چه‌له‌بی... ره‌نگه نه‌وانیش وه‌ک خدری پاشا پیت بلتین: نه‌وشۆ سی جارن هاتییه به‌ر ئه‌م قاپییه... بۆ نا؟ نه‌هاتنه‌وه‌ی هه‌مین گیت و ویتزی کردی، ورینه و خه‌یالی خه‌راپ، به‌ده‌م رپۆه کابرایه‌کی پیمه‌ره له‌سه‌ر شان رایگرتی: کووه ده‌رویش سه‌رکۆت و پی خواسی؟ نه‌تناسی... «هه‌مین» م بزر کردییه، سه‌ریکی بادا و غه‌یب بوو، له‌ ژنیکت پرسی، ژنیکت سه‌رکۆت، نه‌توو «مه‌یاس» نیت؟ مه‌یاسی که‌نگرفرۆش... دۆستی هه‌مین؟ سه‌ری راوه‌شاند و فه‌رامۆشی کردی، به‌گومانه‌وه تا بزر بوو ئاوری دایه‌وه، نه‌وه‌ش مالی «قازی» یه، له‌ ده‌رگات دا، له‌ هه‌مینت پرسی... کاره‌که‌ره‌که‌یان کردییه... لی‌ره نه‌بووه... لی‌ره نه‌بووه؟ ده‌رگایه‌کی داخراو و پرساریکی مردوو له‌سه‌ر زارت، ده‌رگا نه‌ما لیتی نه‌ده‌ی، هه‌تا چوویتته‌ لای نه‌و ژنه قه‌ره‌جه‌ی که‌ فالی ده‌گرتته‌وه، له‌ فنجانی قاوه‌دا بۆ به‌ختی خه‌لکی ده‌گه‌را، وتی: په‌له‌ مه‌که و هه‌ر هه‌نوکه له‌ناو فنجانه‌که‌ی مندا ده‌رده‌که‌وی... هه‌تا چوویتته مالی «فاته کورانی» که‌ ده‌بانوو تاکه ژنیکه له‌م شاره گه‌وادێ ده‌کا، تۆ پروات نه‌ده‌کرد، هه‌مین پی بزانی خۆی ده‌کوژی، که‌وتیتته‌وه غایه‌له، خه‌یال وه‌ک کۆتریکی ته‌ره و ماندوو که‌ دوور رۆشیتین، ده‌هاته‌وه، نه‌تزانێ چۆن گه‌یشیتته‌وه کن ئاشه‌که‌ی چه‌له‌بی، ئاشه‌که‌ش ده‌توت سه‌رمای بووه و وه‌ک پیره پی‌اویکی سیلدار ده‌کۆکی، ده‌به‌ها ساله له‌و کۆکینه ناکه‌وی، وه‌ک می‌شکی تۆ هه‌سانه‌وه‌ی بۆ نییه، تا نزیکتر ده‌بوویتته‌وه له‌ناو کاسه‌ی سه‌رتدا هاره‌ی ده‌کرد، که‌وتیتته‌ نیوان نه‌و دوو هیله ئاسنینه‌ی شه‌مه‌نده‌فه‌ره‌که به‌بنی دونه‌یاوه ده‌گه‌یه‌نی، چهند که‌سیک تا هه‌نوکه قیتاره‌که کوشتون، جگه له‌ چهند که‌ر و مانگا و سه‌گه به‌ره‌للا، ده‌لین هه‌ندیک له‌ تاو خه‌فت و قه‌هری زه‌مانه خۆیان فری داوه‌ته بن پی‌چکه‌کانی، له‌ پانی و به‌رزی دیواری کۆشکه‌که رامای، نه‌و کۆشکه و قه‌سری زه‌ردی کوره‌کانی دونه‌یاوه عه‌ردیان داگیر کردوه، به‌نه‌شه‌وه لق و پۆیی دره‌خته‌کان ده‌شانه‌وه، قازقه‌زای ریشۆله‌کان نه‌و ناوه‌یان پر کردبوو له‌ قه‌له‌بالغی، نه‌م ناوه چۆله... وه‌لی له‌ دووره‌وه خه‌لکی وه‌ک شاره میرووله به‌سه‌ر جاده و کۆلانه‌کاندا رژاون، شپزه‌یی پاش لافاو خیل و نه‌بله‌ق و سه‌رسامی کردون، چهند ژنیک به‌هه‌له‌داوان به‌قه‌راغی سه‌که‌دا عه‌با‌یان له‌ دوو ده‌خشا، خۆزگه‌ت ده‌خواست یه‌کیکیان هه‌مین بی و بۆ تۆ بگه‌رێ، له‌و هه‌را و غه‌لبه‌غه‌لبه‌ هیج حالی نه‌بووی، وه‌ک په‌وه قه‌له‌ره‌شیک چینه بکه‌ن لیت تیپه‌ری، نه‌وه‌تا

دیسانہ وہ ہاتیتہ وہ بہردہم کوشک کہی چہ لہ بی، لہ وہ دہچی جاریکی دیکہ، یان دہیہا جاری تر و لہ زہمانیکی زور زوودا بہردہوام ناواھی واق ورمما و لیرہ و ہستابیت، ہر ہمان دہمن، جہ نجہریک لہو ناوہ کہ ہتاوی چہ ندین ہاوین و بارانی چہ ندین زستان گہر و ژہنگاویان کردوہ، ئەسپیکی بۆر و بی ناگا لہ دنیا سہری لہ ناخوہ کہ ناوہ و کاو و جۆ دہ کر مینئ، پیاوہ کانی لہ بہردہرگا و سہگہ کانی لہ ناوہ لہ جریت بازی نہدہ کہ وتن، دہقا و دہق و ہک ہنووکہ ترساوی و ہمینت لی ون بوہ، لہ خہ یالیکدا، یان لہ چہ ندین خہ یال و ختووری ہلبرکاوی ناو شہو و رۆژہ کانتدا بہدوایدا گہراویت، ہمیشہ وات ہست کردوہ گہر ہمین لہم دہرگا پان و بہرینہوہ بچیتہ ناو ئەم کوشک کہ سہد ژووری تیدایہ جاریکی دیکہ نایہ تہ دہرہوہ، ئەو کوشک کہ لہ کوشکی ناو حہ کایہت و ئەفسانہ کان دہچی، تا ہنووکہ جگہ لہ «مہلیک فہیسەل» کہس ناو ئەم کوشک کہی نہدیوہ، شہوی وا ہہیہ ہمین بہسعات باس لہ تاق و پەنجەرہ و رایہخ و شتہ عہنتیکہ کانی ناو ئەم کوشک دہکا و، دہیگوت «ئاودہستہ کہ بیان لہم ژووری مہ خوشترہ.!»، دہرگاوان و پیاوان توورہ و تۆسن، بہگومانہوہ، لہ توآرمان، مہگہر دہرگاوانہ کانی دۆزەخ وا ناشیرین و دردۆنگ لیت بخورنہوہ، ناواھی بہسہرتدا ہاوار بکہن، بۆ ئەوہی رووی خوتیان لی بشاریتہوہ شلکہ داریک کہ و ہک حہیزہران داتاشراو بوئی نوشتایتہوہ و ہلترگرت و پشتت تی کردن، لہ شەرمانا برپرہی پشتت ئارہ قہی کردوہ، ئەمشہو ہر ہموان حاشایان لہوہ کرد «ہمەین» یان دیبی، ہر دہتوت عومریکی درپژہ بہدوایدا دہگہرپی، تا لہ گہرہکی خوتان نزیکتر دہبویتہوہ سووکت ہنگاوت ہلڈینا، بہئومیدی ئەوہی ہتا دہچیتہوہ نان و قاوہلتی ئامادہ کردبئ، دواي لیک داپرانی شہویکی بئ کۆتا بہیہکدی شاد بینہوہ، ہر دہلتی ئەمشہو شہویکی دہعبایہ و سہد شہوی دیکہی لہ ناو ہناو دا بوہ، بہدہم رپوہ سہدہا رستہ و قسہی پچرپچر لہ میتشکتدا دہزرنگایہوہ، تیکہل دہبوون: ژن و میردیکہ کۆک کہس قہری نہ بیستبوون، ژنہ کہی بہدعہم لہ ئەوہندہی دیکہ شیتیان کرد لہسہر شہرف ہردو عہشیرہ تہ کہ یہ کدیان براندہوہ ژنیک شہو رۆژ شیت بوونی براکہی کہ ہینایانہوہ لہ دہشتی مہسلہ تی دہکەن لہ پشتہوہ خہنجەر دوینی نا پیڑی بہستر پیڑی نہماندیتیبہ سہفریکردیتہوہ... خزماندہ شتی ئەگہر برۆمنامدۆزیتہوہ... لہ دوورہوہ ئاپووری ژن و پیاو و مندالینی گہرہک بہرہوہ پیرت ہاتن، ہا دہرویش ئەمشہویش نہتدیتہوہ؟ دہنیوہ بازنہی مہزن و منالی گہرہک، ژن و پیاوی شپرزہ و شیاو بزر بویت، تا ئەو و ہختہ

بہقہرج و جام و تہشت و مہنجہل و کتلی ناویان لہ حہوشہ و ناو ژوورہکان دہردہدا، بازنہی ئاپوورہیہکی دہم بہاوار و نالہ و زہنا تویان گہیاندہوہ بہرقاپی کہ لاوہ کہتان، غہربانہ تیبی رامای، ناکری تہنہا یہک شہو بئ ئەو مالہ تان جئ ہیشتی، لافاو دیواریکی لا تہنیشتی چہ پی رماندبوو، دہرگا کہ کراوہ و زنجیریکی ژہنگاریش تا ناو قوراوہ کہ درپژہ بیوہ، دہتوت عومریکہ ئەم مالہ کاوہ لہ شہو و دہنگ و رہنگ و بۆنی ئادہمی نہ بینیوہ، زور ترسایت و دژوور بکہویت، لہ دواوہ پالہ پەستوی خہلکہ کہ لہ دہرگا کہوہ تویان پەراندہوہ حہوشہ کہ، پیت شہرم بوو پیرسیت: ئەری چہندہ ہمینم بزر کردیبہ؟ تۆرہ کہت دہنیو قور و لیتاوی حہوشہ کہدا زیوال زیوال رزابوہ، لق و پوی دار ہنجیر و ہنارہ کہت لہ دہ لاوہ شکابوو، سہدہا ریشوہی مردوو، سہرئاو کہوتوو، ژیر ئاو کہوتوو لہ نیو حہوشہ کہوہ تا ناو کۆلانیس بئ ناز پەرش و بلاو بیونہوہ، لہوہ دہچوو خنکا بن و لہ بن دہست و پیی منالہ ہار و ہاجہکاندا پان و پلیس بوویتنہوہ، لامپاو فانوس و قہندیلہ داگیرساوہ کانی شہویش کوژابوونہوہ، شووشہی لامپاکہش شکابوو، بۆنی نہوتی رژاو دہہات، واق ورممان و بی دہنگیت ہہرا و زہنای ئاپووری دہر و دراوسیبہ کانتی خامۆشتر کردبوہ، شمشیر و زہرک و دہفہ کہت کہوتبوونہ خوارہوہ، دہرویش نہمان ہیشتوہ کہس دہست لہ شتہکان بدات، دہم و چاوہکان بہتو نہناس بوون، تو بلتی ئەوانہ خہلکی گہرہک بن؟ نیرہ کہر و مانگاکہشت بزن، ئەوہ تان لہ مالی سمہی قہساب، کہسپک ہاواری کرد، مہترسہ بئ نالیک نہبوون، ہیچ شتیک لہ شوینی خۆیدا نہماوہ، زۆپاکہش، دہتوت سہد سالہ کوژاوہ تہوہ، خۆلہ میتشیکی زور بہو ناوہدا رژابوو، بالہ کانت کردوہ و ہک کہسپک بیہوی بفری یان خہلکی لہ خوی دوور بخاتہوہ تا ہناسہیہکی پاک ہلٹری، ہستت کرد ہیشتا دہنیو لافاوہ کہدای، ئەمجارہیان لہ بری ئاو خہریکہ خہلک دہتخنکینی، رادہچلہ کیت و خۆت رادہپسکاند، و ہک ئەوہی بتہوی لہ شہپۆلیکی ترسناک خۆت قورتار بکہی، شہپۆلیکی ناقولا کہ بیہوی بتبات، ویستت ہممو شتہ کانی ئەو کہ لاوہ کۆنہ بہسہر بکہیتہوہ، بئ کەر و مانگاکہ حہوشہ کہ ئەوہندہی دیکہ بۆنی خاپووربوون و مہرگی لی دہہات، دہنگیک ہاتہ بہرگوت: مریشکہکان و جوجوہلہ کانت وان لہ مالی بابہ شیخ، سہیرہ دہتوت ئەو مالہ میرات بوہ و لہ یہک شہودا دابہش کراوہ، برسی و ماندوو، دواي برینی ئەو ری نہپراوہیہ لہ بہردہم زۆپاکہدا، بی شہنگ و ہیتز، و ہک نازیز مردہ بہسہر ئەژنوکانتا کہوتیت، لہسہر لبادیکی شہ و تہردا مردوانہ لہ خۆلہ میتشکہ رامایت کہ ہیچ پشکوہی کی تیا نہماوو، ہیدی ہیدی بہشہرم

و ترسه وه خه لکی لیت ته کینه وه، تاو ناتاو یک تارمایی ژنیک دهات و بی دهنگ قاپیک چیشتی له تهک قاپیکی دیکه دادنا و، ون ده بوو، ریزیک له قاپ و له گهن که پتر له وه ده چوو بۆ مائی پرسه داریک ریز کرابن و ده بها پیاویش له گونده دووره کانه وه بۆ سه ره خویشی هاتبن و له و قاپانه بخۆن، بۆنی گهرمی چیشته کان رۆژگار یکی پر له ئولفه تی خۆت و هم مینی بیر هینایته وه، داته پرمه ی گریان، نه تتوانی شپزه بوون و خه می خۆت له ژنه کان بشاریته وه، کهس نه یو پیرا هیچ بلتی، ژنان هیچیان نه وت، ته قه لالیان نه دا، زانیان بشمری به بی هم مینی نان ناخۆت، نه یاننده زانی چی بکه ن و چۆن چۆنی دلنه واییت بکه ن، ههستی ژنانه پیتی ده وتن که ده رویش له و نیره که وانه ده چی که له دوا ی بزبوونی ماکه وه که ی ده مرئ، تا دهات ده ورت خامۆش و چۆلتر ده بوو، لافا وه کهش هه موویانی شپزه کردبوو، ده بوو ده ورت چۆل بکه ن، هیچ نه بی دوا ی نه و خۆره تاندنه و گه ران له و مال بۆ نه و مال، له هه زار ده رگا دان و کردنه وه و داخستن، وه لامی زۆری پر له ناو میدی و تیپرامانی پر گومان و سه رسامی و زار دا پچرین و عه قل تیکچوون و ورتنه ی دل پر و کتین، ده بوو سه ره خه ویک بشکیتنی، ژنان پیا وه کان یان بانگ کرد، چوار دهسته هه لیانگرتیت، وهک تهرمیک به رز بکه نه وه کیلیان کردیته وه، له پال دیواره که و له بنه بانئ جی و بالینگان یکی وشکیان بۆ راخستی، ته میکی کشا و به سه ر چاوتدا نه یده هیشته بزانی کتین، بی شک ده رودراوسیتی چاک و جگه رسۆز و دل به ته سو تاون، غه لبه غه لپیکی غه مه یین و جه رگ چزین له ناسمانی به رته نگه حه وشه که ده هاته به رگۆیت، هه راکه له گویتدا ده بوو به نووزه وهک نه وه ی ناو زینگ به دیت و له گیانه لادا بیت، نه م مال هه ش له وه ته ی هه یه هه روا په رپووت بووه وهک نه وه ی له م دونیا یه دا هه ردوو کتان سه فه ری بووین، تیشکیک له ناوینه شکا وه که وه چاوانتی به شه واره ده خست، تیشکیکی باریک به قه ده زوویه ک، نه و رۆژه ی نه و ناوینه یه شکا هه مین حه جمانی لی پرا، ده رویش ناوینه شکان و اتا کوست و کاره سات، با خیریک بکه یین تا توشی نسکۆیه ک نه بووین، هه ر ده توت له ته کتایه ده تدوینئ، ده رویش بۆ نه و نه که له که ده گۆزی... بنوو... بنوو... نه توو گه له ک هیلاک و شه قی، خه ونی راسته قینه بوو یان زینده خه و، تارمایی نه و بوو هاته ژوورئ، هاتیتته وه هه مین؟ تارمایی نه و پر به ناو ده رگاکه وه ستا بوو، به یه ک باز خۆت گه یاندى و پرت پیداکرد، په وه بییه وه، وت: هه نووکه دیتته وه... ناتوانئ تا نه به د ته وه لالا بی، وابوو، چاوتروکانیک و تاواتا سیبه ری سپی نه و به به رچاوتا گوزه ری ده کرد، بی شه نگ و توانا لیتی راده مای، له بی وردیله کانی ورد ده بوو بته وه، نه و دوو پیسیانه

قه له شتی بوون و سه رما و گه رما هه لاهه لای کردبوون، نه و ده ستانه ی سه رما و نیسی زۆر گرژی کردبوون، دهستی ده خسته سه ر نیوچه و انت و ده بیرسی: ده رویش خو گرانه تات نییه؟ کت و پر هه مینت لی بوو به کار ناسکیک... نا... مامزیک که هه ردوو سمی سم نه بوون، په نجه ی نهرم و نیانیان لی رسکا بوون، چاوانی زۆر رهش و جوان و بی خال و گه ردی ده دره وشانه وه، دوو چاوی بی بیلبیله، دوو گه وه هر له بری گلینه کان قوول، له ویدا، دوور وهک نه وه ی له بنی بیریک بن ده دره وشانه وه، وهک ناسکیک خو ی له نیریه که ی هه لسه سو ی نهرم نهرم خو ی تی هه لده سوویت، موچرکه ی له زه تیک به ده ماره کانتا میرووله ی کرد و له ناو هه ردوو چاوتتا رۆشنایی پرشنگ له دوا ی پرشنگ فری ده دا و ژووره که ی رووناک ده کرده وه، رووخسار رووخساری هه مینه و پشت و به رسکیش هی ناسک، سه ریشتی به رنه نگیکی سوورباو ده بریسکایه وه، بن سکی سپی سپی وهک چوری شیر، به هه ردوو لاتنه نیشتیدا پشتینه یه کی قاوه یی که له ژیریدا په راسوه زۆر ناسکه کانی به که یه که دیار بوون، نه و نه نده ناسک که تو نه تده و پیرا له باوه شیتی بگری نه با دهنده و په راسوه کانی بشکین، له سپیاتی سه ر لووتی ورد بوو بته وه که له نیوان سوورایی روومه تی له تیکه لبوونی به فر و خوین ده چوون، سووراییه که که تا ده گه یشته وه ژیر چه ناگه ی باریکی رهش ده بووه، وه لی ره شتیکی تا بلتی دلگیر، تو مرد بوویت یان خه تبوویت، هه ر کامیان بی نه ده جو لای نه با نه و مامزه جوانه ت بره ویتته وه، به له نگاز بی، تو هه میشه ناواهی راوچییه کی شاره زای دهشت و ده ر بووی، هه ر ناواهی هیمن و له سه رخۆ بوویت، به حه وسه له و پشوو، نیچیر ناواهی خو ی نه هات بیتته ناو پاریزی تو خۆت له دوا ی شه قی نه کرده وه، نه وه ی که به زۆر راو بکری یان ده مرئ یان نه وه تا زوو ته وه لالا و هه لته ده بی، نه تده و پیرا پیتی بلتی: نه ری له کینده ری بووی؟ نه و نه د هه لاک بوو گه زاره ی ده رده کیشا، که زاری ده کرده وه زمانی یه ک پارچه خویناو بوو، له نیگای مات و پر ترسی لافا وه که ی نه مشه وت بیرکه وته وه، له له رینه وه ی زۆر ناسکی به رسکی رامابوویت، شه لالی ناو و ئاره قه، ویستت ده ست به له ش و لاری دا بیتی و بزانی تاخو هیچ برینیک، گوشتی هه لته قیوی ساچمه و گولله یه ک نادۆزیتته وه، له ته ویلییه وه بۆ سه رملی و... پشتی و... تا گه یشتیتته گوانه کانی، به دهستی راسته گوانه کانیت هه لده گلۆفی و نیرانه به سه ری په نجه کانت ده تخوراندن، بی ناگا له خۆت گه مه ت له گه ل ده کردن، سه رت خسته به رسکی، نه و نه د تینوو بوویت هه ر ده توت سی شه و و سی رۆژه ناوت نه خوار دۆته وه، تفی ناو قورگت وشک ببوو، ده مت له گوانی پر شیرى نزیک خسته وه، به هه ردوو لیتی وشک و

شەقارت گوانی تەر و سوورباویت گرت، حەزت نەکرد گوانەکانی لە نیوان ددانەکانتا گیر بکەیت نەبا ئەزبەتی بەدی، دوو سێ تکه شیرینی خەست و شیرین پڕایە ناو زارت، لە تاو تینۆتییەیک کە خەریک بوو بتخنکینێ بەئاستەم لێوئەکانت لەسەر گوانەکانی توند کرد و مژیت، مامزەکەت راجفیری و باراندی و هەلبەزبێهە، چاوتروکانیک و گوانی لە دەمتا راپسکاند، بەسەر سپنگتا بازەرەقی کرد و بەچوار لۆقە تیی تەقاند و رەویبەو، کە تاوڕیکی پڕ ترس و ئاسکانە ی دایەو جگە لە هەمین کەسی دیکە نەبوو، بۆ نەیهیشت زاری تالت، دەمارە وشکەکانت تەر ببنەو، هەزار حەیف و موخابن کە ئاواهی رەویبەو، بەشەرەموه کەوتیتە دوای، لەناو حەوشەکەدا گێرەت پێ دەکرد و راوت دەنا، کەچی ئەوئەندە سرک بوو نەدەگیرا، بەئاستەم لە دوای پەنجەکانت، ئەو وەختە ی لەپەو روو دەکەوتیت، بەر نەرمایی پاو و پووژی دەکەوت، وەک حەیانیک حەز بەگەمە بکا و بیەوی خۆشەوێستانە هیلاکت بکا و ئەوسا لە پاش تامی تامییەکی زۆر خۆی هەلداتە ناو باوەشت، لەو و شکتر بووی ئارەقە بکەیتەو، ئەویش بێ مروەتانه خۆنچەبی دەمی دەکرایەو و قریوێ حەوشە تەنگ و تاریکەکی دەکردەو بەدەشتیکی پڕ لە نیرگژەجار، دواجار بازیکی دا و لە دەرگای حەوشەکەو خۆی هەلدایە ناو کۆلان، کەوتیتەو دوای، خەونە یان راستی؟ بەردەمی کەلاو کۆنەکان تان ساکە دەشتیک بوو، دەشتیکی کاکێ بەکاکێ، هەر دەتووت هەر هەموو خانووەکانی گەرک بەفویبەک، بەسپحریک چوونەتەو ئاسمان، تا تۆپتر غارت دەدا مامزەکەت دوورتر دەکەوتەو، تا دوورتر دەکەوتەو دەبوو بەو کارمامزە تۆقیوێ ناو حەیرانەکانت، دوورتر لەوێ کە بیگرت، لەو نەدەچوو هەرگیز پیتی بگەیتەو، تاوتاویش بەترس و دلەراوکیو، ترسی پیاویکی راوئەوونراو ئاوت لە کەلاو کە دەدایەو، خاپوور و وێران، لە دوورەو و دیار دەکەوت کە دار و پەردووی بەسەر یەکدیدا رما، تاکە کەلاو یەکی داروخواوی ئەو ساکە دەشتە کە جوانی سەد بەهار بشیوتین، دەشتیکی پڕ لە سەوزەگیا و گولالەسوورە و هەلالە و حاجیلە و بەیبوون و نیرگژەجار، چ زوو زستان نەما و بەهار هات، ماندووت کرد، کەوتە نەرمە لۆقە و دلت بەو خۆش کرد کە تاویکی دیکە گەر تەکان بدەیت و هیلاکی نەتەزینێ دیکەیت، لەو دوورەو هەر ئاوری لێ دەدایەو، چاوانی رەشی دەدرەوشانەو، هەر دەتووت دەیهوی لەو شارە لەعەتییە دەرەکا، دوا ئاوت دایەو، کلاو کەت لێ بزر بوو، ساقمەیکت کرد و لەپەو روو کەوتیت و یەک تەختە راکشایت و خۆت بەسەر پشتدا وەرگیترا، کە بەپەلە هەستایتەو نەبا کارمامزەکەت لێ وێل بێ، شیتانە بەهەر چوار دەوری خۆتدا روانیت،

خۆت و کارمامزەکەت کەوتبوونە ناوەر راستی بازەنی سەدەها راوچی تەفەنگ بەدەست و لولە ی سەدان ساچمەزەن لە بەر هەتاودا دەبریسکانەو، هەلقاو هەلق گەمارۆ دراوون، بەقەد بالایی زەلامیک خۆیان لە قووت و چالان نابوو، جارجار بەیەکەو سەد... نا توو بلتی... هەزار جەمەدانی و دەدرەوئەوتن و بزر دەبوون، هەزاران چاوی سوور و توورە لەسەر سپرە ی تەفەنگەکان گری غەزەبیان بەر لە گوللەکان بۆ توو و بۆ کارمامزەکە دەنارد، پەنجە داگرتن و تەقینەوێ هەزاران گوللە... جاروبار دە دانزەیهکیان بەیەکەو لە چالەکان دەهاتنە دەرێ و وەک بزن مشک و سەگسار و گۆرەلکەنە خۆیان لە چالەکاندا دەشاردەو، بێ پەنجە و دەست لەرزین نیشانەتان لێ دەگرنەو، لەو دەچوو هەریەکە و جێ و سەنگەری خۆی خۆش بکات، لەو ساکە دەشتەدا جگە لە توو ئاسکە هەمین و راوچیە دەرەقەکان هیچ خەلقەندە و فرندەیک نە لە زەوی و نە بەئاسمانەو نەمابوو، تا دەهات لە ترسانا هەردووکتان بەرەو لای یەک دەخشین، لەسەر لەپ روو یەکدی، مامزی گوی سووک بەهەر چوار لادا دەبروانی، گوی بیستی چریەچری راوچیەکان بێ تۆقرە ی کردبوو، تۆش لەگەڵیا گویت قولاغ کرد، زانیت هەر تاویکی دیکە یە و یەکەمجار بەیەک فیشەک مابەینی هەردوو چاوانی دەتەقین... بەسەر و ملیکی شل و خوتناویبەو، کە هیشتا لەشی گەرمە، غار دەدا... دوو باز و لەتر دەدا و هەر چوارپەلی دەشکین... مامزەکەت لە خۆتدا دەگوزی و سەر و ملی دەکەوتیتە بن دەست و پیتی خۆی... کەچی راوچیەکان بسکە ی سمیلیان دێ و شاگەشکە بەشکاندنێ ئەو نیشانەبە قاقا و قریوێیان لەو ساکە دەشتە دەنگ دەداتەو... گویت لێ بوو بەدەنگیکی پڕ لە رق و کینە و ترسەو کە تیکەل بەخۆشی و لەزەتی کوشتنی مامزیک بێ... بەقورگیکی نووساوەو بەیەکدیان دەگوت: نەکەن گوللە بەخەسار بەدن... هەریەکە و نیشانە لە شوینیکی کاریگەری بگرتیتەو... ئەمن دەفە ی سنگی... ناوچەوانی بۆ من... کەللەسەری لۆ توو... ئێو هەریەکە و پەلیکی بیژن... گەر پیاوی چاوی چەبی لۆ من و چاوی راستەشی ئەتوو نیشانە ی لێ بگرەو... وای لەو کافرانە دەرویش... پیاوانی توورە و داخدار... لەو ناچی کوشتنەکیان مەبەست بێ... لەزەت لە راو کە یە نەک لە نیچیر... ئەمن لێرەو دەمەوی گوللەکەم گویی چەبی ئاگر بدا و لە گویی راستەیهو بیتە دەرێ... هیتی کورپنە دەستان نەلەزی... حەيامان نەبەن و وا نەبێ بەبرنەو لە دەستان قورتاری بی... ولاغ جغەرەکەت بکوژینەو... لە لای «با» وە نەچیتە پاریزی... پاریز گرتن لە مامز و نابی مالۆسینە... ئەو دەنگی «هۆمەری سەرکار»، خۆیەتی، بابی هەمین... گوتم جغەرەکانتان بکوژینەو نەفامینە، راو وا

نابیتن، ئاخرسه گبایینه وام لی مه کن له جیتی مامزه که یهک دووانیکتان سارد که موه، له دووری دووره وهش له گهل تۆز و بایه کدا ههر ئه سپ سواره و که ندو له ندی ده بری، زورگیتک دهیدایه دست زورگیتکی دی، ته لانیکی رووه ته لانیکی دیی دهیفراند، سواره کان ههر هه موو گه یشتنه پارتیه که و بوون به هه لقه یهک به دهوری ئه و پیاوانه ی دست له سه ر په لاپیتکه ی تفهنگ خۆبان دابووه پشت ته پۆلکه کان، یان جیتی ئه ژنۆیان ده نیو چاله کاندایه خوش ده کرد، هاواری خدری برای هه مینێ ده گه یشته گوتی هه مووان: جغه ره کانتان بخه نه ژیر خۆل و گلله کان، «با» بوئی تووتنه که ی لۆ ببات له ده ستمان قورتار ده بی... هیشتا زووه و ته ره ی مه کن، هه لقا و هه لقا سوار و پیاده رووه و لاتان ده هاتن، هیتی هه مین ئه وه سه ری چهند سالانه ئه و راوچیپانه له نیچیریتکی وا ده گه ریتن، هیتی کوپینه که ئه من ده نگم دا ئه نگۆ هه نگینێ بیهکن به هه لالا و هات و هاواریک تاوه کو سه ری لی بشیوی: ئه و هاواره پر له داخه پراوپر ده پزایه گوتی هه مینێ، هاواری هۆمه ری بابی، راویکی گه له خوشه و تیکی مه دهن، راوی هه موو عومره و ئه وه ی پارتیه که بیه ریتنێ و ئه و راوه مان لی بدۆریتن پیاو نیبه له گوندیش ترۆ ده کریتن، یان خوینی نگۆ... یان هی ئه و مامزه، ئه و هاواره شی «کانه بی» برای بو، هاوار و قاو و غه زه بی باوک و برایان ئه سپه کانی خستبووه سه رحیله و سمکۆلان، له دووره وهش هه وه وه ی سواران به دم بای غاره وه هه رده هات، له ده لاوه کو رگه لی گوندی به سه ر ئه سپه کانه وه ده له نگینه وه... ئه من چه ز ده کم یه که م که س بم که مامزه که هه ستینم، ههر هه موو به ته مای رکیف لیدان بوون... ناله ی «هۆمه ری سه رکار» ههر هه موو پیاوه کانی سه رکرد: له بن ده ستی و پیتی ههر راوچیپه ک قورتاری بی... له جیتی ئه و مامزه ئه من ئه و که سه ده کوژم و ده یخه مه به ر لمووزی تووله و تاژیپه کان، له گهل ئه و هاواره راوچیپه کانی نیو چاله کان و پشت ته پۆلکه کان خۆبان کیل کرده وه، ههر ده تووت مارمیلکه و ره شه مار و بز منشکن سه ر ده ردیتن و ده یخه نه و ناو ده فه ی سینه یان، ههر هه موویانت ده ناسیپه وه، خۆبان بوون، پیاوه تووره و تۆسن و ده مارگیره کانی کۆنه گونده که ی خۆتان، ئه و تۆلاز و جحیلانه ی گوندی که به دزیپه وه چه زیان له کچانی ئاوی ده کرد و له گهل چه برانیتکی تۆ ده مردن و زیندوو ده بوونه وه، ههر هه موویانن، له قاوه چیپه وه بیگه تا مه لا و فه قتیپه کان، که ریم مه یته ر و وه سمانه خیل و کو رانی ئاغا... له گونده کانی دیکه شه وه هاتبوون، هه موویانت ده ناسیپه وه... هه تا لاوک بیژ و چه بران بیژه کانیش هاتبوون ئه و چه برانه بکوژن که له قورگتایه و بۆ هه مینه، ئه وه تان: مارخۆی هاو دیان، مه لا وسوی چاوه ش، ئه حمه دی

کامه لا، عالی میره مه، رسو خۆشناو، ره شاغه، بوداغ به گ، مامیسی گاوان، مه لۆکی میر حاج، میری پوستی، عه لی عه جه م... ههر هه موو فه رمانده و سه ره هه نگه کان، قوماندار و سه ر قۆلان... ههر هه موو ده ستیان داوه ته تفه نگه کانیان، خۆبان دابووه ده ست شاریتگه و تووله ریتگه کان، که ند و له نده کان، به هه ردوو چاوان له «باپیر ئاغا» ده گه رای، خۆی پیشان نه دده دن، ده تزانی ههر تۆزیتکی دیکه یه و به خۆ به ساچمه زه نه که یه وه دی و وه ک ئه وه ی نیشانه له که له کیتوییه ک و مامزیک بگرتیه وه، نیشانه له تۆ له هه مینێ ده گری، له خۆیناویدا ده تانگه وزیتن، به برینداری ده ست له ملی یه کدی ده کن، ده مریت و ده مت ناگاته میخه ک به ندی به رملی، خه زیمی لا که پووی، گواری هه ردوو گوتیانی، ئاره قه ی نیو سینه و مه مکانی، ده مریت و چه سه ره تی راموسانیتک ده بی به خۆین و له دلته وه ده رژیته سه ر پنجه که گیایه کی ئه و ده شته... له خۆت و ابی... له هه مین و ابی... له وان سواران، زری داران، مشکی و هه وری به سه ران، سه رشکیتان، چاو سوور و داخ له دلان، زگ درینان، ها ئیستا نا... ها تۆزیتکی دیکه ده گه نه سه رتان، به تاوه غار و نه رمه غاران، له وه ده چی باپیر ئاغا بۆ ئه و راوه زۆر دانسقه یه له ههر هه موو ئاغا و به گلهر و شیخ و مه لاو پیاوانی گونده کانی دیکه ی گپراپیتته وه، له میر و عگید و قاوه چیپان... خه لات... خه لات... هه رکه سه کی بایز بکوژی و به زیندیتن چاوان هه مینم لۆ ده ستگیر بکات له کۆشک و باله خانه ی من سه ریشک بی، وه ی له وه هه موو کوپ و کالانه ی گوندی که بۆ ماچیتکی هه مین ملی خۆبان له تیغ هه لده سوون، هاوار ده کا: کوپینه زۆر عه بیبه کچمان به دووی شایه ر و لۆتبان بکه وی، له ههر چوار لاوه ریتان لی ده گیر، ئابلوقه ی پیاوه تووره و تووشه کان، وه ی له زه لیلی دوو عاشقه رووته ی بن ده ست و پیتیان، سمی ئه سپان، وه ی له بریسکه ی جه رگبری لووله ی تفهنگ و ساچمه زه نان، لووله یه ک و... دوو... ده... و... سه د... ده ست ریتیک و دوو... ده... سه د ده ست ریت... تۆ ده کوژن و ئه وسا ده بی هه مین له خۆی حه رام کا خواردن و خه وی نیوه شه وان، له دوای بایزی حه رامه سه دا و چریکه ی لاوک بیژ و چه بران بیژان، حه رامه کل و کلچوک، خه زم و گواری، فند و فانۆس، چارۆگه ی زه رد و ره فته ی شین، که وشی سووری عه جه می، حه رامه مانه وه له ته ویله ی باوک و برایان، مرده نیپه که وتن و ده خاله تی به گلهر و ئاغان، ههر ده لیتی هه مووانی ناردوو و خۆی دوا راوچیپه ده گا و به زم و هه نگامه ی راو خوش ده کات، ده بی کت بی که یه که مین که س شیت و شه یادی ئه وه یه یه که مین گولله بته قیتن و هه وا ئاگردا و دلێ ئه و مامزه کون بکا، دلێ تۆ؟ باپیر ئاغا؟ هۆمه ری سه رکار؟ خدر؟ کان به ی؟ که ریمی مه یته ر؟

بوداغ بهگ؟ یان یه کیک له پیاوه ههره هیچه کانی گوندی؟ کهسیان له «که ریم مه یتهر» چروکتر نییه... ههرکی بی؟ دواجار ههره همووان خهونیان بهو راوهوه ده بیینی، له وه ده ترسی به زیندویتی چاوان هردووکتان بخه نه به رده می سه گهل و توله و تانجییه کانیان، نه و توله و تانجییه نه ی په له وه ریان له ناسمانه وه داده گرت، تانجییه مل به قهرتیه کانی ناغا راوتان ده کهن، ههره کو که له کینوییه ک و مامزکی برسی و هیلاک و په لوپو شکاو، به شه واره که وتوو له تاو بریسکه بریسکی لووله ی تفه ننگه کان، ملتان ده شکینن، تانجییه ره شه که ی باپیر ناغا، مل به زه نگوئی زیو، میخه کبه ند و حه مایلی همین به که لبه کانی داده پچرتینی، که پوهه قنجه که ی به خه زیمه وه ده خوات، ههردوو په رهی ناسکی گوئی به گواره کانه وه قووت ده دات... تانجییه کانی دیارن و خوئی بزره، پیاده و سوار به دزه دزه لیتان نزیک ده که وتنه وه، ههر همو براکانی همین ده یانویست هه تا زوه پاریزه که بشکی و به گولله یه ک نیوچه و انت ناگر بدن، تیپه رینی نه وه زاره ها روژ و مانگه و داخی توله پیری کردبون، پیرتر له وه ی بتوانن تفه ننگ به قینن، له ژیر تیشکی هه تا ودا به غه زه بیکی گهرم و دیرینه وه رهش رهش ده دره وشانه وه، ده نیو خوینی ههر کامیان توله ی ئاپروو تکان گهرمتر بوو له روژی یه که می شه رهف دوزان، گینگل و خو خوار دنه وه ی هه زاران شه و روژ وای کردبوو بیانه و بی به قه ده نه و عومره پر له قهر و چاوه پروانییه پاریز و کوشتنی نیچیره کانیان دریزتر بکه نه وه، ههردووکتان، له وساکه ده شته، که وتبوننه بهر په حمه تی نه و راوچییه دلره قانه، دلره قترین، که له وه ته ی زهوی و پیاو و راو هه یه، دلره قی و هیچ نیچیریک نه ی دیوه، پر به و ساکه ده شته و به قه د ژماره ی دار و به رد و پنچکه کان، گهر دیله ی خو له کان... ترسیان ده چاند... له ناکاو پر به و ده شته هاوارت کرد: راکه همین... راکه... خو یانن، هه تا زوه و نه یان کوشتووی، وهره باوه شم، یه که یه که گری غه زه بیکی له چاوانیان چه خماخه ی ددها و پووش و په لاشی نه و ناوه ی ده سو تاند، سه یه... هه تا لیتان نزیکتر ده بونه وه گه نجتتر ده رده که وتن، گهنج و قووز و سمیل باپر وهک نه و روژدی که له شاییه که ی «که ریم مه یتهر» دا هه لده په رین، مامزه که شت سه رسام و نه بله ق به دیار مهرگی خو یه وه به ههر چوارده وری خویدا وهک نه وه ی بریندار بی ده خولایه وه، گیاو و گول و نیرگز و حاجیله و به یسوونی ده شیتلا، چهنده پتر ده ترسا نه وه نده زیاتر چاوه ره شه کانی ده دره وشانه وه تا ده بون به دوو دلویه قه ترانی ره شتر له رهش، به چریه ی بکوژیکه وه که له هممو ته مه نیدا چاوه رتی نه و نیشانه یه بووی پیاو سمیل باپر که ی نه و په ری ده سته راست بلماندی: له منه وه ده دست بی بکا... گهر نه من نه میپکا با دوا ی

من باوکه خوئی سازدا... جوان پاریزی لی بگرن... هه قی هه موومانه... ههر... یه که و... گولله ی... خوئی... له... له شی گهر میدا... له... له شی... گهر میاندا... سارد... بکاته وه... کورینه... نه و تا... شه رهی... هه موومان... بوو... هه مووتان... کت و پر چریه و سرته نه ما، نه و ناوه کپ و خاموش... خاموش... نه و نده خاموش که ئیدی به ندی دلئی نیترترین پیاو بیچرتینی... له دووره وه تارمایی نه سپ سواریک ده رکه وت، تیژ ده هات، تیژتر له «با»، به تاوتر له مهرگ، پر مه پرمی نه سپه که له و دووره وه پیاوه کانی سر کرد، په نجبه قرساوه کانیان به سهر په له پیتکه ی تفه ننگ و ساچمه زه نه کانه وه رهق و وشک بوون، قول و باسکیش وهک ته خته واری سارد و سر، خوئی بوو، باپیر ناغا، توژی ده کرد، نه و پیاوه ی حه ساریک له تانجی و توله ی ده رستاند، دیار بوو ده میک بوو خوئی بو نه و مامزه ی ده شتی قهراج مه لاس دابوو، سالانیتی زوره پاریزی لی گرتوه، له دووره وه «با» دهنگی که رخی هانی، هیی پیاوینه... کورگه لی گوندی... نه که ن نیشانه یان لی بگرنه وه، په نجبه تان لا بهن له سهر په له پیتکه ی تفه ننگه کانتان، ده مه وی به زیندویتی بیگرم... ناده ی راده... هه لقه ی راوچییان لیکدی ده پچرا، بهر له خوئی هاواری ده گه بیسته کانیان، تیژ ده هات ههره کو باو و بززان، وهک غه زه بیکی له ناسمانه وه بی، وهک گرکانیک له بن پیی تو و هه میدا به قه تته وه... ته قییه وه، نه سپه ره شه که ی به دهم بای غاره وه پریشکی ئاگری له به رده کانی ژیر ههر چوار سمییه وه ده پزانند، ده تووت بالی لی رسکاوه و ده فری، بی شومار توله و تانجی به دهم قروسکه قروسکه وه پیش سواره که که وتبون... ههر هممو ناساز ده یان قروسکاند، راکه همین... هه تا تانجییه کانی ناغا لیمانه وه دوورن... راکه و... وهره باوه شم... ناغا دری به پیاوه کانی دا و به شریخه ی قامچی زراوی مامزه که ی برد و دلئی پیاوه کانی خسته له رزه، ناده ی کورینه بکه ونه دووم، مامزه که ت به چوار لوقه نه و ههردوو وهرده ی ده بری و سهگ و توله تازییه کانی ناغاش سه ریان له دوو نابوو، بی نه وه ی بوون به تووه بکه نه له تو رهت بوون و راوه دووی نه ویان نا، له بهر هیلاکی و ههردوو که فه لی پری همینی مامز نه یده توانی له وه تیژتر راکات، که وتبونیه ناوه گهرده لولوی سهگ و تازییه کان، ساقه تان له یه کدی ده کرد، که همین به دوتیکدا غل بووه، له چالاییه که دا به سه ده ها مامز و کارمازی دیکه بی ئاگا له سهگ و تازییه کانی ناغا و پیاوه تفه ننگ به ده سته کان ده له وه ران، له سهر گرده که وه هاوارت له همین و له کار مامزه کانی دیکه کرد، هاواری جهرگبری تو و قروسکه ی تانجییه کان و قاو و قیزی راوچییه کان شیتی کرد، ده نیو نه و تاو و ترسه دا به هیتری یه ک ره وه مامز ته کانیان دا، به نیو یه کدیدا تیک قزقزان

و ساتمه یان له یه کدی ده کرد، که به دهم غاره وه له همین و له وه کارمزمه نزیک بوو بته وه به دهم هه ناسه برکیوه هه هاوارت لی ده کردن که بفرن، بو ناکری وهک له نه فسانه کان و حه کایه ته کان روو ددها بالیان لی پرسکی، له گهل دنگ و هاواره کت به ترسه وه هه هموو ناوری ناسکانه یان دایه وه، نهی خودا نه وه چیه که ده بیینی، نه وه تان هه هموو کارمزمه کانی ده شتی قه راجی، نه وانیه که به برینداری له دست راو چیه کانیان هه له ته بوون، کچه نازداره کانی ناو حه یرانه کانت، کچانی غه مگین و دل ساردی گونده که ی خوتان، ژنان و کچانی نامرادی هه هموو گونده کان، دوور له چوانی باوک و برا و میرد و کور، دوور له چوانی ناموزا و خالوزا و پلکه زا له وه ده شته و ده نیو میترگه کاندای بی ناگا له نیازی پیسی راو چیه یان ده له وه پران، چ سه یره... سه ریان، سه ری کچه کان و ژنه کانه و له شیش هی ره وه مامزیک سوری غه ره، یه که یه که له تو و له هه مین پاده مان، ده یان ناسیته وه، نه وه تا نه سمه ری زاری، خه جیحی ره حمانی، ره وشه ن سو ری گه ردیان، جه و اهیری بارینان، نامینه ی کوله بن، زوله یخای زولف سو ر، زهینه بی کابایزی، به سی و فه هیم و ستی و رابی له گولا و یکدا ناویان ده خوارده وه، چ گونا هیکه گه وره یه کوشتنی کارمزمیک له عانی ناو خوارده وه دا، مریه م و عه نه بر و موعتی خویان دابوو بهر تاو و تینی هه تاوی و له سه ر لا که وتبوون و بوژرابوون، نه ستیره و هوما و به لقیس و مینا له گهل هه ناسه برکیه هه مین هه ستانه سه ر پاشووان، هه هموو یان، نه وانیه هه له نه زله وه تا هه نوکه ره دوو که وتوون، چ زه حمه ته خوشاردنه وه له وه ساکه ده شته، چ به ترسه وه، هه تره ش چوو... زاره تره ک و زنده ق چوو ناو ره له و پیاوه تووره و داخدارانه ده دهنه وه، نه و پیاوانه ی له وه ته ی هه له راوه مامز پتر هیچی دیکه نازان، گوشتی مامز نه بی ناخون، که ولی مامز نه بی له سه ری دانایشن، سه د مامز به یه که وه ده کوژن تا توژیک مسکیان ده ست که وی، می شکی پژاوی هه به خاوی ده خون تا شه هه تیان پتر بی، گوئی له وه حه یرانانه ده گرن که تیایدا هه مامزه و ده کوژری:

نه من سه رده مکئی راو کهر بووم،

ده گه رام له راوی،

کارمزمه کم هه لده ستاند به وی سبیانی...

جوته تاژیه کانی قوره بو شینکه م بهردانی...

وه کی ده روا له بهر عه وه ت عه وه تی سواران...

چه پله کوتانی...

له بهر نوسکه نوسکی تاژیان...
له بهر قازه بی برنویان...
نه وا ناوی خوی ده خوارده وه...
ده په ریبه وه له جوگی هه ولیری...
میری کیژان ده یگو:
کور تیم لاوه...
حه یرانه که ی توو گه له ک عاشقه...
به چ پیسه راو که ران نایه ته گرتنی...
به ده ستی خوت نه بی...
به که سه کی دیکه ناگیری...

هه ریبه که و ده یوست راو چیه کی ناو یه کیک له وه حه یرانانه بی... له گهل نه عه ره ته ی باپی ر ناغادا هه رچی راوچی ناو چاله کان و پشت ته پۆلکه و ته لان و سه ریشتی نه سپه کان هه بوون کردیان به هه وه هه ویک و... هات و هاوار و... ناله و نرکه یه ک که هه ر چوار په لی مامز و کارناسکه کان بشکیتی، به دهم بای غاره وه هه ره وه مامز بوو تیکه له به ره وه کانی دیکه ده بوو، هه هموو نه و مامز و کارمزانیه که ره ژگاریک له نیو ته ویله و گه وره و زنجیره کان وه رس بوون و... رووه و نه وه ده شته هه له ته و ته وه للا بوون، ژماره یه کی زور له وه مامزانیه که هیشتا زنجیر و قهریته یان به ممله وه بوو، په له ی وشکه وه بووی خوین به سه ر سه ر و مل و پشت و چوار په لیانه وه، تا ده هات ژماره ی سواره کان زیادی ده کرد، ده تووت له ژیر هه ر پنچکیکدا، هه ر دار و ده ون و ته راش و گاشه به ردیکدا سواریک دپته ده ری، له کوپه نه وه هه موو راو چیه هاتوون؟ به خو و به تاژیبه کانه وه سه ریان له دووی هه مین و باقی ناسکه کچ و مامزه ژنه کانی دیکه ناوه، ها لیره و ها له وی، باپی ر ناغا به سه ر نه سپه وه ده له نگیبه وه، له شانی کردبوو رمبه کی ده مره شی هه ژده قه فیه، وه ک هه میشه خه نجهری ده بان له به ریشتینی، بوو به هه للا و گرمه گرمی سواران، ره وه مامزه کان تیکه له ده بوون و پاشان په رت ده بوونه وه، له قه راخ هه ر گوژه ناویکدا هه ر مامز بوو راده په ری، بوو به ته راد لیدانی سواران... هه رجاره کی باپی ر ناغا بچیته راو و شکاران له چل ره ژ که متر ناخایه نی، هه مین مامز ده گهل ره وه یه کدا به باسکه یه کی سه رکه ش و رکدا هه لگه پران، به هانکه هانکه وه قاچ و قولیان له وه خو له نه مره ده رده هانی و ده یانقوجاند، کت و پر بیست سوار به یه که وه به خو یان و تانجیه کانه وه له به رامبه ر نه وه ره وه مامزه

و پلّه‌دا راست بوونه‌وه، تانجییه‌کی ده‌میره‌ش و هار گه‌یشته سهر مامزه هم‌مین‌ی و رایپیتچا و له به‌رده‌می سواره‌کاندا له خوئی‌تی وهردا، تانجییه‌کانی دیکه‌ش ههر به‌تاوی غاره‌وه... ههر به‌که و مامزه ژنیک و ناسکه کچتیکی خسته ژیر چه‌پوک و ددان، به‌گۆرئ وهریون سه‌ده‌ها دانه‌ی مرواری له ملوانکه‌ی پچراو... دوگمه و... گواره و... توّقه و ته‌له‌سمان... کرمه‌ک و... زه‌نجه‌قان... لیکی لینجی تازییه‌کان ده‌رژایه‌وه سهر گژنیزه‌ی گواران... به‌گۆرئ وهریون خه‌زیم و حه‌مایل و می‌خه‌ک به‌ندان... برسییانه قه‌پیان له لووت و کولم و چه‌ناگه‌ی کارمامزه‌کان ده‌گرت، زیوالّ زیوالّ بوون سوخمه و کراس و که‌وا و چاروگه و ده‌سرۆکه‌کان، که‌وتنه به‌ر پیتی سواران هه‌وری و هیزاری شه‌کره ژنان، وه‌ک له خه‌ونه‌کاندا روو دهدا خوّت ده‌نیو گیتزه‌نی سواره‌کان و تانجییه‌کاندا بینیه‌وه، هه‌رسواره و له زین داده‌بزی و ده‌بویست کارمامزی جوان له نیو که‌لّه‌ی تانجییه‌که‌ی ده‌ریتنی، هاوارت کرد: هه‌مین ئه‌وه‌تام... ده‌ستم بگره... وهره باوه‌شم... سواره‌کان سه‌رگیتژ و غافلگیر بوون، بۆ تاوی هه‌ریه‌که و سه‌رسامی ئه‌و کارمامزه‌ی بن ده‌ست و پیتی ئه‌سپه‌که‌ی بوو، وه‌ک ئه‌و راوچییه‌انه‌ی به‌مورادی خویمان ده‌گه‌ن و داده‌سه‌کنین، ههر پینج په‌نجه‌ی ده‌ستی راستی که‌وتبوونه نیوان که‌لّه و ددانی تانجییه‌ک و خوینیان لئ ده‌تکا، که توژی بینی شه‌نگ و هیزی هاته‌وه و هه‌ستایه‌وه سه‌ری، که‌وته نه‌رمه غار و تا ده‌هات تیژتر تاوی دهدا و... توّش له سه‌گ و سوار و تانجییه‌کان ده‌تپاراست، تانجییه‌کانی ئاغاش یه‌کراست شوین پیتی ئیوه و... بوئی ئیوه‌یان له حه‌وادا راو ده‌کرد، له ده‌لاوه‌ش ده‌تدی ههر ره‌وه مامزه و که‌وتبوونه‌ته ناو گه‌رده‌لوی راوچییه‌کان و تانجییه‌کان، زریکه و هاوار و ناله‌ی ناسکه کچه‌کان ئه‌وه‌نده‌ی دیکه پیاوه‌کانی سه‌رمه‌ست و شاگه‌شکه ده‌کرد، له‌وه ده‌چوو هه‌ندیکیان بخورین، بوئی خوین و گولاله سووره تیکه‌لّ ده‌بوون، چ به‌هاریکی خویناوییه و چ راو و شکاریکی دل‌ره‌قانه، ئه‌وه‌تا تانجییه‌کان له سه‌د لاوه گه‌مارۆی کارمامزه‌کان دهدن، راوچییه‌کانیش بۆ زه‌نده‌ق بردن ته‌قه له دار و به‌رد و ئاسمانیش ده‌که‌ن، ئه‌و کارمامزه‌ی خوئی له نیو که‌لّه و ددانی تانجییه‌ک راوه‌پسکاند له دووری ده‌هه‌نگاوه‌وه ده‌ راوچی به‌یه‌که‌وه به‌گولله دایان ده‌بیژاو... له خوینی خویدا ده‌یانگه‌وزاند و... پاشانیش تانجی و توله و سه‌گه برسییه‌کانیان تی به‌رده‌دا، چی له‌وه هه‌موو مامزه کوژراوه بکه‌ن؟ له‌وه هه‌موو کارناسکه مرداره‌وه‌بووه؟ که له مه‌ودای گولله‌باران و تانجییه‌کان دوور ده‌که‌وتنه‌وه... ته‌واو ده‌بوونه‌وه به‌و کچ و ژنانه‌ی گونده‌که‌ی خوّتان... ده‌تووت ژن و کچانیکن ههر هه‌موو سیپالی به‌ریان... ده‌ریچ و کراس و که‌وا و سوخمه و ده‌سمالیان، ههر هه‌مووی پینه‌یه و

له‌گه‌ل ههر ته‌کانیک و هه‌نگاو یکدا یه‌که یه‌که ئه‌و پینانه ده‌که‌ون، ئه‌و ده‌شت و ده‌ره پر ببوو له گواره و خه‌زیم و کرمه‌ک و گه‌ردانه و بازن و کلچوک، پر ببوو له تیلمه‌کراس و که‌وا... له دوخین و ده‌رپتی هه‌لا هه‌لا... خودا ئه‌وه چ راویکه...! تا ده‌هات تانجییه‌کانی ئاغا له توّ و له هه‌مین نزیک ده‌بوونه‌وه... له بای غارت دا و پیتی گه‌یشتی... ده‌ستت بیتنه هه‌مین... راسته‌م برینداره... ده‌رویش... هه‌موو ئازا...م برینداره... شیتانه باسکت له ناوقه‌دییه‌وه ئالاند و له زه‌وی به‌رزت کرده‌وه، له‌گه‌ل هات و هاواری ئاغا و نه‌عه‌ده‌ی بی تامانی و قیژه‌ی راوچییه‌کان و لووره‌ی جه‌رگیری تانجییه‌کان و حه‌پینی له هه‌وادا بلاوی ئه‌و هه‌موو سه‌گه هه‌مین ره‌تی برد و توّش به‌دوایدا ساتمه‌ت کرد... له به‌رده‌مه‌ته‌وه ماندووانه... کوژراوانه سهر و ملی تیک شکا و درک و دالی ئه‌و ناوه روومه‌تی ناسکی ئه‌میان زامار کرد، گورج هه‌ستایته‌وه و له باوه‌شیت کرد و خسته‌ته‌وه سه‌ریپیان... به‌ده‌م نووزه‌وه... به‌قورگی پر له گرین و برینه‌وه تکات لئ کرد: غارده دنا ده‌مانخوئن... له دواتانه‌وه ههر راوچی بوو کارمامزیکی کوژراوی به‌ته‌نگه‌ی ئه‌سپه‌که‌یه‌وه به‌ستبوو... وه‌ک سیبه‌ر که‌وتبوونه دواي ئاغا... و... ئه‌ویش پیشه‌نگ... هاوارت کرد... هۆ خودای ئاسمانان ئه‌گه‌ر... ئه‌گه‌ر ئه‌من و هه‌مین دوو عاشقه رووته‌ی پاک و بی چاره بووین ده‌هه‌ل‌مانکیشه به‌ره‌و بن په‌ری هه‌وره‌کان، پر به‌دوو چاوی ره‌ش و خویناوی مامزه‌که‌ت تیت راوه‌ما، بوچی نیته کلاوی سه‌خره جن له‌سه‌ر بکه‌یت و خوّت و مامزه‌که‌ت له چاوان و نبن؟ بوچی ده‌نیو هه‌وره‌کاندا... له بنی په‌ره‌که‌ی ئاسمانی بزر نه‌بن و بیان بینه دوو به‌رد و بکه‌ونه ژیر زه‌ریابه‌کی پر له گیتزه‌نه؟ بوچی وه‌ک دوو مه‌لی بالّ خویناوی رووه‌وه ئه‌ستیره‌یه‌کی دیکه نافرن؟ ئه‌وه‌نده‌ی نه‌مابوو لموزی تازییه‌کان بگاته بسک و شابسکی هه‌مین... پیت و پلی... پاژنه‌ی خوین لئ تکاوی... ئاغا به‌سه‌ر ئه‌سپه‌که‌یه‌وه له خویشیانا ده‌بقروسکاند و له‌وه ناوه به‌خو و به‌تانجییه‌کانه‌وه گیتره‌ی پیت ده‌کردن، باوک و براکانیشی یه‌که نیشانه‌شکینی گوندی بوون و توژیان ده‌کرد، ئاغا عومریک بوو ته‌نگه‌ی زینی ئه‌سپه‌که‌ی شل نه‌کردبووه، چ زه‌مانیکه باوک و براکانی ئه‌سپه‌کانیان لغاوه و جلّه‌ویان وا به‌ده‌سته‌وه، عومریکه له‌وه راوه ده‌گه‌ران، ئاغا تانجییه‌کانی ده‌نگ دا و هاواری کرد: قه‌سته‌م به‌خودا به‌زیندویتی نه‌یگرن ههر هه‌مووتان توژی ده‌که‌م، ئه‌و سه‌گه و توله و تانجییه‌کانه‌ی له ترسی ئه‌و هه‌ره‌شه‌یه بالیان لئ رسکا، له هیلاکی و مرده‌نی ئه‌و هه‌لات هه‌لاته سه‌رت هه‌لبری، ره‌وه ره‌وه ریشوئه‌ت بینی که له‌وه ده‌چوو به‌و سه‌ره‌تای به‌هاره بچنه‌وه کویتستانی، سیبه‌ریکی گه‌له‌ک پانیان به‌سه‌ر ئه‌و ده‌شت و ده‌رده‌ا په‌رت ده‌کرد، تا

دهات نزمتر دهنیشتنه وه، نه ودهنده نریک که وهک قهله ره شپکی زور زه به للاح دهنووک و چرنوکیان له پرچی همین و له سهری کوئی دهخشانده، قروسکه قروسکی تانجییه کان زنده قی بردن، هاوارت کرد: همین وهره وه باوه شم! باسکت له ناوقه دیسه وه وهرینا و تکات له ریشو له کان کرد... دواجاره و فریامان که ون... دواجاره و نهنگو دل رهش مهین و بمه خشن، سوئندی شهره ف که تا ماوم راوتان نه کم، به هه زاران دهنووک و چرنووک ئیوه یان هه لگرت و به نیتو قوولایی ناسماندا ده یان بردن، تانجییه کان لموزیان بو چه و هه لده بری، به دهم کلکه له قیوه له ترسانا هه لده پهرین، ترس له ناغا و له پیاهو کانی، قروسکه قروسکیان عومری زه لیلی سه گانه ی دهر ژانده، له دووره وه... له و پی ده شته دا که بوئی خوین و خوئی لی دههات هه ر بابا بو تهنه فنگ و ساچمه ی دهنه قانده... ناغا به سهر نه سپه که یه وه ده خولایه وه، پیاهو کانی شی وهک گه رده لوول به ده وری نه ودا ده خولانه وه، تووره و داخدار و دژاو قامچی له دار و بهرد ده وه شانده، له پیاهو کانی، له تانجی و تووله کانی، له داخانا راوه دووی تانجییه کانی دهن و له ژیر نالی نه سپه که یدا سچ چوارتیکی شپلا، رووه و ناسمان سهری هه لده بری و تفی هه لده دا، جنیوی به جنسی ریشو لانه ددها، پیوانی ناغاش ته ر ده ستانه که و تنه خزبان و ناسمانیان گر دا، چهن دین ره شو له وهک بارانی رهش هه لده برین، گولله یه که سه رچیغ قوئی راسته تی سمی و برینداری کردی، بو ساته وه ختی تانجییه کانیان چه په ساند و بو نیان به و فرنده خویناویانه وه ده کرد، تا دههات تو و مامزه بریندار و هبلکه که کت له مه ودا و مه دار و بو سه ی تهنه فنگ به دهسته کان دوور ده که و تنه وه، ریشو له کان تاوی قوزاخه یان به ده ورتا کرد و به گوئی یه کدیدا خویندیان، له دلته وه شوکرانه بژیر بوئی، بمه خشن که من بی مروهت و غه دار بووم، قهت نه مده زانی ئیوه ی رهش و برش نه وهنده دلپاکن، ئیدی ته و او راو کردنی ئیوه و سه برینتان، ناخ گه ر جارتیکی دیکه ده که و تمه وه سه ر نه رز، بو خواره وه روانیت و له دووره وه شاریک ده رکه و ت، شاریک له ژیر ته میکی خه ستدا که له دوو که ل ده چوو خوئی شار دبووه، هه ستت ده کرد تا و تا وه ره وه ریشو له کان به دهم فرینه وه بالیک یان دوو بال داده خزانه خوارئ، تو بلتی مانوو بن؟ له پاش چه ن دین نزم بوونه وه و به رچاو روون بوونه وه ده یه ها مینارته بینی که به ناسماندا روچوو بوون، له دووره وه ش قه لایه ک وهک کیسه لیککی پان و گهورونه و مردوو له په و روو که و تیبوو، هاوارت کرد: ره شو له خو شه ویسته کانم چاوم دروم له گه ل نه کات نا نه و تا شاره که مان... هیدی هیدی ره شو له کان یه ک له دوی یه ک دهنووک و چرنووقیان لی به رده دان... ریشو له یه ک... دوو... ده... سه... بلخ هه زاران... هاوارت کرد: نه کهن... تا

هه نووکه فرنده ی چاک بوون... به یه که وه، به نه غمه یه کی پر له ترس و خر وشه وه، قیزان دیان... قیزه یه کی تیژ و دل پروکین... زانیت که ئیدی ده ستبه ردارت دهن، له وه ده چی له که له به و ددانی تووله و تاژییه کان و بو سه ی تهنه فنگ به دهسته کان رزگار یان کردی تا بو خزبان له که و تنه خواره وه و ترس و مهرگت رامینن، نه گه ر نه منیش راوم کردوون... همین چ گوناھی نیسه...! دوا ریشو له که و تنه قازه و دهنووک و چرنووقی لی به ردا ی، ده تزان ی هه نووکه به سه ر ناسمانی کام شار و گونده وهن، له وه ده چوو نه و شاره تان جی هیشتی، شاری ژیر تمه و دوو که ل که و تنو، نه تزان ی له کوئی ده که و نه خوارئ، ده که و نه ناو کام رووبار و ده ریچه، سه رتان له سه ر کام بهرد ده پژی، کام سه ریان و کام کو لانه، لقی کام دره خت له ناو هه ناوت ده چه قی، تو له کوئی ده که و ی و همین له کوئی که روانیت سه ر به ره و خوار... دوو فریشته ی په ل به ست و بال کر او و له به هه شت ده رکر او بکه و نه سه ر ره قه نی خاکیک، هیشتا مامزه که ت وا له باوه شدا، به ترسه وه خوئی به تووه نوسان دیوو، تا له زوی نریکتر ده بوونه وه و له ناسمان دوورتر له سه ر و رووخسار به خواره وه، له مل و گه ر دهنه وه، له قو ل و باسکه وه، له قاچ و قوله وه ده گزرا و ده بووه به هه مینه که ی جار ان، ترس له که و تن و مهرگ ده یکرده وه به ژنه پیرو و ماندوو که ی جاری جار ان، هه ر دوو باسکت هبلک بوون و ئیدی چیتر شهنه گ و توانات نه ما، به هه موو هه و چه و چه ژمه تی پاش لیک دایران توند نوو ساندت به دلته وه، خه ریک بوو په راسوه ناسکه کانی تیک بشکینی، زانیت هه ر تاویکی دیکه یه و له باوه شت ده که و یته خوارئ و هه ر خودا خوئی ده زانی سهری بهر چ تاشه به ر دیک ده که و ی و خوینی نالی ده پژی، دواجار نیگای پر له سوژ و خه م و عیشق و هه وهس و هه سره تی تی بریت، لیوانی ده لهرزین و هون هون ده گریا، نه و هیان دوا نیگای مالئاوایی بوو، نه گه ر خه ون نه بی مامزه که ی توژی له مه و بهر بیووه به هه مین، خودایه هیز و توانا و برستم لی مه بره، تا دههات باسکت به سه ر که مه ریبه وه شل ده بوو، رژانی خوینیکی زور له قوئی راسته ت هه مینی له خویندا سوور کرد، سووکی وهک گولیککی په ژمورده له ده ستت هه لبوهرئ... هه لوه ری... دلته به دوایدا خورپه ی کرد و که و تنه خوارئ، تیژتر له تو رووه زه مین بو شایی حه وای دهری، له و ناسمانه قورقوشمییه دا ره دووی که و تیبوی، ده تویت به یه که وه بکه و نه ناو دلی دهریایه ک، سه ر دره ختیکی پر چل و پوپ، سه ربانی مالیک، ناو حه وشه یه ک، دوزه خیک، یان قه دپالی شاخیک و تا دواجار خوینتان تیکه ل بی، کتوپر که و تنه نیتو تاریکی، تاریکی شه وی ناسمانیکی دیکه یان تریاکی بیریک، بیریکی بی بن، بیریک

له بیره‌کانی دۆزه‌خ، تا جاریکی تر که وتنه‌وه نیو ئاسمانیکی رووناکتر یه‌کدیتان نه‌دیته‌وه، تا پتر ده‌فرین، سهر به‌ره‌و خوار، پتر و پتر له یه‌کدی دوور ده‌که‌وتنه‌وه، نه‌مجاره‌یان شارپیک له خواره‌وه ده‌می بو‌کردبوونه‌وه، له ده‌عبایه‌کی زه‌بللاح ده‌چوو که‌پکه‌ی کردبێ، شارپیک که له‌وه ده‌چوو پبێ ئاشنا نه‌بیت، شارپیک که کتومت وه‌ک شاری نیو که‌کایه‌ته‌ کۆنه‌کان و نه‌فسانه‌کان وه‌ده‌رکه‌وت، به‌ر له‌ تو‌که‌وته‌ خوار و لیت بزر بوو، دوو چاوت هه‌بوو... (ده‌)ت قهرز کرد، بو‌ی ده‌گه‌رای، ترسایت له‌وه‌ی سه‌راوسه‌ر به‌سه‌ر خاکیکی ره‌قه‌نیدا بکه‌ویت و که‌لله‌ت بپژێ، هه‌ر چوار په‌لت بیه‌رن، بێ نه‌وه‌ی که‌س بتیبینی که‌وتیته‌ نیو گۆلاویک که‌ نیو به‌ژن قور و لیته‌ بوو، خو‌ت کیل کردوه، ته‌کانت دا تا له‌و قوره‌ ده‌ربیتی که‌ تیبی چه‌قی بووی، چ که‌ده‌ریتی ناشیرینه... دیسانه‌وه‌ له‌ هه‌مینی ون بووی، شپتانه‌ رووه‌و گه‌رکه‌کانی ده‌ره‌وه‌ی شار غارت ده‌دا و هاوارت ده‌کرد، له‌ کپنده‌ری هه‌مین؟ نه‌توو له‌ نیو کام کۆلان... بازار و قه‌یسه‌ری... کام هه‌وشه‌ و سه‌ریان... کام گۆلاو و کام گۆرستان که‌وتیت؟ ئیدی دیسانه‌وه‌ که‌وتیته‌وه‌ گه‌ران و سو‌راغ و هه‌وال پرسی... هه‌ر له‌ یه‌که‌م ده‌رگای خانویه‌کی په‌رپووتی سه‌ره‌ری شار تا ناوجه‌رگه‌ی... هه‌ر له‌ قه‌ره‌جه‌ ده‌وارنشینه‌کانه‌وه‌ تا ده‌گاته‌وه‌ به‌مالی ئاغا و به‌گلهر و پیاوماقوله‌کان... به‌رده‌می مزگه‌وته‌کان... سینه‌ماکان... چایخانه‌ و مه‌دیخانه‌ و ده‌لالخانه‌کان... کوچه‌ و کۆلانی خانوه‌ قوره‌کان، هه‌ر په‌نجه‌ره‌ و ده‌رگا بوو ده‌کرانه‌وه‌... پاشان داده‌خران، گه‌ره‌کی کۆشکه‌ بلنده‌کان، ناو باژیری قاچاغچیه‌کان، به‌رده‌م حه‌مام و مه‌غازه‌ و کۆگا خو‌شه‌کان، له‌ به‌رده‌می که‌بابچی و لۆقنته‌کاندا ده‌رۆزه‌که‌ر ئاسا ده‌که‌وتیت و پاشماوه‌ی خه‌لکیت ده‌خوارد، جاروباریش له‌به‌رده‌می قاپی مالله‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کاندا خه‌و ده‌ییردیته‌وه، مناله‌ هاروواجه‌کانی شار به‌ردیان تی ده‌گرتی، که‌ ماندوو ده‌بووی رووه‌و ده‌ره‌وه‌ی شار غارت ده‌دا و له‌سه‌ر داروبه‌ردی نه‌وساکه‌ ده‌شته‌ له‌سه‌ر چاو ده‌نوستی، ویل گه‌رد و عه‌ودال به‌دوای هه‌مینیدا، هه‌لا هه‌لا و مال و تیران، پیاویک له‌ پینه‌، رۆژه‌کانت به‌ده‌م یه‌که‌وه‌ گری ده‌دان، شه‌وه‌کانیشت پر له‌ خه‌ونی ناخۆش، زۆر جارانیشت وه‌ک نه‌خۆشیتیک که‌ ده‌ردیتی گران گرتبێ بیدار و وه‌ناگا ده‌تالاند، له‌ژێر هه‌یوانی مزگه‌وته‌کان و له‌سه‌ر ته‌خته‌ی چایخانه‌کان سه‌رخه‌ویکت ده‌شکاند، سینه‌ی رووت ده‌دا به‌ر به‌فر و باران و هه‌تاو و ره‌شه‌با، گری هاوین هه‌لیپروکاندی و سه‌رمای زستان سپی ده‌کردی، ته‌نها به‌دامالینی پیستی هه‌ردوو پیت و کپژی پستی هه‌ردوو ده‌ستت ده‌ترانی چه‌ند جاده‌ و کۆلانت به‌دوای نه‌و ژنه‌دا بریوه، سو‌تندت خواردوو تا نه‌یدۆزیته‌وه‌ پاک خو‌ت نه‌شو، تا هیزت هه‌بێ

به‌دوایدا بگه‌رتی، ده‌بوو چاوانت بو‌ پارووه‌ نانیک نز بکه‌یته‌وه، ئیدی شو‌ینه‌کان و کاته‌کانت له‌ لا تیکه‌ل ده‌بوون، له‌ر و لاواز قاچه‌کانت غه‌دریان لی ده‌کردی و له‌ دووت نه‌ده‌هاتن، هه‌زار جار چوویته‌وه‌ به‌رده‌می نه‌و دوکانه‌ی مه‌زه‌نده‌ت ده‌کرد هی سلێوه‌ بێ، که‌چی دراوسپیه‌کانی بێ مروه‌تانه‌ ده‌یانووت: چوویته‌ به‌غدایی و نایه‌ته‌وه، هه‌ر شه‌وه‌و له‌ مزگه‌وتیک و که‌لاوه‌یه‌ک و کولخانی حه‌مامیک و ژێر چه‌تری دوکانیک، جاروباریش بن دیواری قه‌سری زه‌رد، بو‌نی هه‌مینێ له‌و ئاقاره‌ ده‌هات، سه‌رت به‌ته‌واوی رووتایه‌وه، له‌ به‌رده‌می ئاوتینه‌ی ناو چپشتخانه‌کان ده‌هه‌ستیت، وا هه‌ست ده‌که‌ی نه‌و که‌سه‌ی تیت ده‌روانی به‌تۆ غه‌ریبه‌، نایناسیته‌وه، گه‌ر شاخیش بوویتایه‌ له‌ژێر به‌فر و باران و هه‌تاودا داده‌رمای، دوو پیتی خو‌یناوی دوات ده‌که‌وتن، له‌ ترسی منالانی هاروواج ده‌نیو قه‌یسه‌ری و بازاری قه‌له‌بالغ و مزگه‌وته‌کاندا خو‌ت ده‌شارده‌وه، چه‌ندین عاقلیان له‌و شاره‌ کرده‌ ده‌للی، به‌به‌رچاوی دایک و باوکه‌ بێ باکه‌کانه‌وه‌ جاده‌ و کۆلانه‌کانی شاریان پێ ته‌ی ده‌کردی، به‌ردبارانیان ده‌کردی، به‌ده‌م بای غاره‌وه‌ به‌ر سه‌ده‌ها پیاوی تووره‌ و ژنی عه‌با به‌سه‌ر ده‌که‌وتی و پشتاویشت ده‌تخستن و خو‌یشت ره‌تت ده‌برد و له‌په‌و روو ده‌که‌وتی، سه‌رت ده‌دا له‌ رۆخی به‌ردینی شو‌سته‌کان، ویل ده‌بووی ده‌نیو که‌ند و له‌نده‌کان، ده‌که‌وتیته‌ ناو جۆگه‌کان، قوراو و چلپاو و سیان و گۆلاوی ناو گه‌ره‌که‌کان، له‌ ده‌ لاوه‌ زامار ده‌بووی، په‌له‌ی خو‌ینی وشکه‌وه‌بووی سه‌ر ده‌موچاو و پشتی هه‌ردوو ده‌ستت قه‌ماغه‌بان ده‌کرد و مه‌گه‌ر باران بيشو‌ریبایه، له‌ به‌ندیبه‌کی هه‌لاتووی نیو زیندانه‌کان ده‌چووی، له‌ دزیکي بچووی ناو بازار و قه‌یسه‌ریبه‌کان که‌ له‌سه‌ر بردنی سه‌رکه‌ تووریک یان هه‌ناریک راوه‌دوو بنی، له‌تاو هه‌را و زه‌نا و فیکه‌ و جرپ لیدانی مه‌زن و منالانی شار رووت ده‌کرده‌ نه‌و ده‌شت و ده‌ره‌وه‌ی شار، نه‌و شو‌ینه‌ی که‌ راوه‌ ریشۆله‌ت تیا کردبوو، بیزار له‌ خو‌ت و له‌ دنیا به‌به‌رده‌ فرکانی راوه‌دووی ره‌شو‌له‌کانت ده‌نا و ده‌ماو ده‌م به‌سه‌ر که‌سته‌کی که‌له‌کراو و قوچه‌کی به‌رده‌کاندا ده‌که‌وتی، غارت ده‌دا و ره‌تت ده‌برد، په‌نجه‌ت له‌ خو‌ینی ره‌ش و رژاوی سه‌ر به‌رده‌کان وه‌رده‌دا و له‌زه‌تیکت له‌و ئازاره‌ ده‌کرد، په‌نجه‌ خو‌یناویبه‌کانت وه‌ک ده‌ قامکی له‌توپه‌ت بو‌ ئاسمان هه‌لده‌بری و ده‌گریای... کچی هه‌مین نه‌توو له‌ کپنده‌ری؟ پر به‌و ساکه‌ ده‌شته‌ ده‌تو‌راند و په‌له‌وه‌ره‌کانت ده‌ترساند، مار و میرووی نیو درزی خاک و کونه‌کان، وه‌ک پیاویکی شیت، ته‌واو شیت گازت له‌ مه‌چه‌کی خو‌ت ده‌گرت و خو‌ینت لی ده‌هینا، وه‌ک گیانله‌به‌ریکی برسی و خه‌سته‌ گه‌ر بیوی، له‌تاو خورشتی پیستی له‌شت خو‌ت رووت ده‌کرده‌وه‌ و خو‌ت له‌و قور و خو‌له‌ ته‌ری ناو کیتلگه‌ تازه

تۆۈكرەۋەكان وەر دەدا، فېنكى و تەرى خۆلەكە كەمەكى ئۆخژنى پى دەبەخشىت، هەلدەستايتهوه و رات دەگرد و تا بايهكى سارد له لەشى بەخورشت و گەر و گر تىبەربوت بدا، لىره و لەوى پنچكى ئەو دەشت و دەرە له هەردوو پىتەوه دەنالان و سەندمیان دەگردى، پەلپۆشكاو دەكەوتى، بەدەم هەناسەبەركى و هانكەهانكەوه سەرت لەو خاكە دەچەقاند و بۆ عومرى بەباچوو... بۆ دوورى هەمىنى هەنسكت هەلدەدا، راوچىيەكانى دىكە بەهەلەداوان رووهو لای تو غارىان دەدا و بەزۆر سەرى له خاك چەقىوى تۆيان بەرز دەگردەوه، يەك دوانىكىيان بەقەهرەوه فرمىسكى خۆيان دەخواردەوه و بەيهكەوه دەيانپەرسى: دەرويش هەتا كەنگى وا دەكەى؟ لۆ نايەيتەوه راوى... وەكى جاران؟ بەهەمووان وەك ئەوهى لاشەى مردوو يەك له كەرىك بار بکەن دەيانخستىتەوه سەر پشتى يەكى له گویدرێژەكان و رووهو شار دەيانبردیتەوه، بەزۆریش نەدەچوویتە هېچ مالىك، لەسەر سەكۆكان و ژىر چەترى پاسەكان هەناسەيهكى حەوانەوت دەدا، تا سەرت نەتەقى بەهەردوو دەست دەتگوشى، ناو مۆخى ئىسقاڤەكانت ئارەقەيان دەگردەوه، ئەوه هەمىنە پىت دەلى: لەبەر خاترى من بژى... مەمرە دەرويش تا دەمدۆزىتەوه، ئەمن هەر لىرەم و نەمردىم، هەمىشە لەنپو پەنا و پەسبوى شاردا خۆت حەشار دەدا، له كەلاوه كۆنەكانىش مندال و تال دەروويان دەداى، چىتان لىم دەوى؟ خۆ ئەمن نە كەسم كوشتىيە و نە دزىش، نەتەدەزانى كىيە ئەو پىپاوى هەموو جارىك دەنگى دىتە بەر گویت: بەس ژن هەلدەگرى؟ مەلای نىپوړ بانگى دەدا و لە مزگەوتى خانەقا و لەبەر سىبەرى هەيوانەكە بەدەم وەنەوزەوه سەرخەويكت دەشكاند، بەسەرە سم لەقەيهك و دوو و سى و دە بەر كەلەكەت دەكەوتن، ئەوهندە لەقەت بەركەوتبوو وات دەزانى كە كەلەكەت كون بووه، له چاوى كەس رانەدەماى، هەمووان جگە له تارمايى هېچى دىكە نەبون، له پاش بزىوونى هەمىنى هەموو شارەكان و گوندەكان، شار و گوندى مردووانن، له چاوانيان رقىكى بى مانا و قىزويىز و بەزەبىيەكى ئاڤادەمىيانە ببووه تانە و تۆيان رەش دەگرد، بەزەبىيەك كەمتر له بەزەبى بۆ پشیلەيهكى كوێر و سەگە بەرەللايهكى گەر و وىل گەرد، كچانى كراس كورت و ژنانى عەلمۇدە و عەبا بەسەر لىت دەروينەوه، هەندى جار وەك كەسىكى نابىنا بيت يەككىك دەهات و دەستى دەگرتى و له جادەكان دەيانپەراندىتەوه، تۆش بەگومانەوه له يەكە يەكەيان ورد دەبووتەوه، لەناكاو خۆت رادەپسكاند و لىيان دەتەكىتەوه، تۆيان بەسەرگەورەى شىتەكانى شار دەزانى، شىتتىك كە بەردەوام وەك ئەوهى زىكرى خوا بكا و له چركەيهكدا لەبەر خۆيهوه و لەبەر دەرمى دەرگای ماله كاندا، لۆقتەكان و گەرماوهكان و

دوكانەكان و مەيخانەكاندا دەيهها جار بلى: هەمىن... هەمىن... هەمىن... دەنيو چاپخانەكان و لەژىر چەترى پاسەكان و هەيوانى مزگەوتەكان دەردەكەوتى سەد منال بەيهكەوه، سەدەها گەنجى مل هور و تۆلازى بى شەرەف بەيهكەوه هاواريان دەگرد ئەوتە هەمىن... هەبوو دەستى بەناو گىرفانىدا دەگرد و دەبووت هانى ئەوتە هەمىن... هەبوو سەرسەربانە دەستى بۆ ناوگەلى دەبرد و دەبووت: هانى هەمىن... هەندى له دوكاندارانى سمىل باپر دەستيان بۆ قوونى خۆيان دەبرد و دەيانووت: ئەوتە هەمىن... بەتۆوه گشت شىتەكانى شارىان بەنەفەرت دەگرد، راوه دوويان دەناى، ئەو كاتەى كىتوپر بەردى وىلى منالىك جامى قەمەرەيهك، شووشەبەندى چاپخانەيهك يان جامخانەى كۆگا و مەغازەيهكى دەشكاند، گوناهى شكانى هەر بەنجەرەيهك و جامخانەى كۆگايەك لەهەر كوێ بووايه له ئەستوى تو بوو، رۆژتىكيان خاوهنى جوانترين كۆگای شار كە لاوىكى قۆل ئەستور بوو بەرزەفتى كردىت و بەبەرچاوى سەدەها كەس و رىبوارى تىژ تىپەر و پۆلىسەوه دەمتى پر كرد له وردە شووشەى شكاوى جامخانەكهى و هەردوو لا روومەتى تۆي بەزلله ئاگر دەدا و هەرەشەى لى دەگردى كە ئەگەر وردە شووشەكان نەجووبى بەرت نادان، دەبووت: مەگەر دەرويش نىت، هەر هەمووان، بەپۆلىسەكانەوه، قاقا پىدەكەنن... زلەيهك و دوو... دە... تۆش له ترسانا كەوتىتە شووشە جاوين، پاشان لىي دەدايت و دەبووت: ئەوجا هەنووكە بلى: هەمىن... هەمىن... تۆلازىكى لەو كەرتەر تۆي گرت و هەرەشەى لى كردىت كە بەزنجىر دەتەستىتەوه گەر بەپىي پەتى بەسەر وردە شووشەكاندا هەلنەپەرىت، هەلپەرىن بەمەرجى خوين لى هاتن، يەككى دىكەيان درههەمەكانى له گىرفانەكانتا دەردەهانى و دەيژماردن و دەبووت: ئەوهيان هەقى جامخانە شكاوهكەمە، ئەو پارەيهش هى ئەو خىرەومەندانە بوو كە بەدزىيەوه دەيانخستە ناو گىرفانەكانت، يان بەردەمت ئەو وەختەى لەژىر پەنا ديوارىكدا يان هەيوانى مزگەوتىكدا دەبۆرژاى، زۆرىهى دەمەو ئىواران منالانى بىژمۆت سووكى دەستە بارىكەكانيان ئاخىيە نىو گىرفانە قوولەكانى شەرۆالەكەت و درههم و دىنارەكانيان لى دەدزىت، كەيفت پى دەهات كە ئەوهندە لىت نرىك دەكەوتنەوه، ئەو ساتەوختە تاكە وەختىكى ئولفەتى نىوان تو و مندالەكانى شار بوو، له ترسى تەم و تارىكى دەمەو ئىواره و تەنيايى حەزت دەگرد منالىك، ژنىك، پىاويك، سەگىك يان هەر رۆح لەبەرىك خۆيت تى هەلسوئ، بۆنىكى ئادەمىيانە بەسەرتا بى، گویت له هەناسەى كەسىك بى له نرىكەوه، راکەراكەى بهيانى تا ئىواره له پەلپۆي دەخستى، خامۆشى دەگردى، بەدرو وەك ئەوهى كە شىت بيت خۆت بۆ دەست و دزىنى ئەو هەتيوانە

شل ده کرد که سه ره تا به دزییه وه... به ترسه وه لیت نزدیک ده بونه وه، دهستیان له گیرفانه کانتا ون ده کرد، یه که مجار به په له و پاشان که ده یانزانی له وه نارام و شلتزی ده ست بوه شیتنی به شینه یی دوا فلوسیسان له گیرفانت ده رده هانی، ده تزانی روژی دواتر به و پاره یی تو ده چنه سینه ما و قاچ راده کیتشن و جرپ و فیکه لیده ده دن و جگه ره ی زلپیش ده کیتشن، له سه ر کورسی چاپخانه کان جامانه به سه ر و نه فندی تیت راده مان و به گوپی به کدیدا ده یانچرپاند، قه ستت ده کرد بزانی نه و که رپیاوانه چ ده لاین، نه وانه ی به شه و وه ک نیره که سوار ی ژنه کان یان ده بن و به روژیش تا ئیواره یه کی دره نگ تاو له و دو مینه ده که ن، ده گه رای... ده گه رای... ده گه رای... ده توبست بزانی همین له نیو کام کولان و له سه ر کام بان که و تو ته خواری، بی شک له شویتیکدا له خوینی خویدا گه وزبوه و که س نه یناسیوه، وه ک فریشته یه کی پیر و په روباال کراو که خودا لیتی تو زابی و له ناسمانه وه هله لیدابی، خوویه کی سه یرت گرتبو، ده چوو یته سه ر دیواره هره بلنده کان و ده تروانی، سه ر ته پولکه و گردولکه کان، مندالانه به سه ر دره خته کاندایه لده گه رایت و دوورتر له مه و دای بینین ده تروانی، جارپک و دوو، ده و... هه زار... ده چوو یته سه ر قه لا و سیبه رت له چاوانت ده کرد، نیگا کانت له و دویو تنه که تم و تاریکی و دوو که له وه به سه ر کولان و شه قامه کاندایه لده فری، بی هودده یه... بی هودده... هه ر ده رگایه کی داخراو گومانی له لا ده خولقاندی، کوشکه داخراوه کان، ته قهت و داخراو چون قوتوو، ژیرزه مینه تاریکه کان، بنی بیره سه ر دایوشراوه کان، رووخساری هه ر ژنپکی که نگر فرۆش و کار دوو فرۆش توله که فرۆش و هیلکه فرۆش و شیر فرۆش تیکه ل به سه ر و سیما و هه یکه لی هه مینه ده بون، لیبیان نزدیک ده که وتیته وه، نه ری کیه اتان «هه مین» ن؟ هه مین کیه براله... تیکچووی؟ کارمامزیککی ده شتی قه راجه و له منی مال ویران بزر بووه، به شه رمه وه، شه رمی ژنانی ده شته کی، له ژیر لیتوه وه ده م و لیبیان به چاروگه ده شارده وه، به دزییه وه و خنکاوانه ده تریقانه وه... کوو... نایانسان؟ نه تاندیتیه؟ هه مینه من... بی ئومید راده وه ستای، وه ک کومه ل قه له ره شکه له قیغه قیغ بکه ون خاموش و مردووانه به دوو چاوی پر له سه رسامی و ترسه وه لیت راده مان، که ده خزانه وه پال دیواره که و ده چوونه وه ناو یه کدی، ده بوونه وه به دیوارپک له ژنی سه رسام و زنده قچوو... تو ده رویشتی... چه زت ده کرد بگه رپیتته وه که لاوه که تان و بو دواچار بو ن به دار و به رد و خو ل و هه نار و هه نجیره زره که وه بکه ی، ده رگا داخراوه کانی هه وشه و ژووره کان و گه نجینه که بکه یته وه، جارپکی دیکه له به رده م کولیتی مریشکه کاندایه کوشکه بکه یت و به یادی جاران ده ست به نیو «کا» ی ته ر و ریقناویدا

بگپیری و له هیلکه بگه رپی، نه گه ر که ر و مانگا و مریشک و جووجه له کان زبندوو بن بیانگپریته وه، هه رچییه کی که دزراوه و براوه، له وانه یه هه ر به موعجیزه «هه مین» یش کت و پر له ئیواره یه کی ناوه ختا بگه رپیتته وه، ره نگه هه ناسه ی هه مینه ی له درزی دیواره کان به جی مابج، خه ونپکی جوانی له سه ر به کی له بالیفه کان، قریوه یه کی شه رمنانه ی له ناو حه مام نه و وه خته ی که به بیانوی پشت شو رین نقورچت لی ده گرت، بی شک لیفه که یه کی کون، به رده پتیه ک، که رته سابوونپکی وشکه وه بوو که نه و دواچار ده م و چاوی خو ی پی شو ریبی، سندوقی بوراقه که ده که یته وه و ده م و چاوت له جله جیماوه کاندایه غه رق ده که یت و تا ده رمی بو نیان ده که ی، نه ی خودا له و بو نه خو ش و ده گمه نه که بو نی هپج ژنپک له دونیادا نایگاتی، بو نیان بکه یت و بگری، بگری... له وانه یه چه ند تالیک له پرچی به سه ر سه رپوشه سپییه که وه جیما بج، نه و سه رپوشه ی به ته نها له پرسه کاندایه سه ر و پرچی پی داده پو شتی، خو له وانه شه لووله یه ک له قژی له نیو نه و قوتوو ژه نگا و بیبه دا بی که هه میشه له سووچیککی حه مامه که دانرابوو، بی شک جی ده ست و په نجی نه و به سه ر دارو به ردی نه و که لاوه کونه جیماوه، ناخپک... هه نسکپک... قولپی گریانپکی خنکاو له نیو لووله ی دوو که لکیشی زوپاکه، جی پتیه ک له ناو هه وشه که دا، وینه یه کی زه رد و رزیو ده نیو قوتوو ی مت و موروو کانی، نه نگوستیله یه ک، گواره یه ک یان خه زمیکی سه رده می کچینی، به و ئومید و خه ونه وه زور گه رای، شه و و روژ به ده م زبند خه وه وه، چه ندین جار خو ر هه لات و خو ر ناوا بوو، له وه هیلاکتر و گه ریده و کاستر بووی شه و و روژه کان بژمیتری، له به رده م که لاوه یه ک و ده رگایه کی شه ق و شرپا خو ت دوزییه وه، به پیتی نه و زنجیره قه ف نه ستوو و له یه ک به ستراوه خو یه تی، وه ک دواچار که مامزه که له باوه شتا هه له ته بوو ناو رت دایه وه، هه روه ک بلتی له و ساکه ده شته دا به ته نها که لاوه که ی تو و هه مین دار و په ردووی به سه ر یه کدیدا رما بج، وه ک دوا مالی رماوی نه م دونیایه، رما و به دوو چرکه به ر له لیدانی شه یپور و هاتنی قیامهت، به چوارده وری خو تدا خولت ده خوارده وه، به چوارده وری که لاوه که دا، کوانی فرنده یه ک به ناسمانه وه...؟ خه لقه نده یه ک به سه ر خاکه وه؟ مار و میرووله یه ک؟ کوانی... بو کرمیک له به ر پیتتا ناجولتی؟ چله گیایه ک ناله رپیتته وه...؟ هاوارپک... ناله یه ک... قریوه یه ک... گریانی منالیک... قیژی ژنپک... کوکیتی پیره میتردیکی وه رم دار؟ کوا هه راو زه نای ناژاوه یه ک... جیتیوی زوری پیاه تووره و داخداره کان...؟ زیکری ده رویشه له خواتر ساوه کان؟ هه له له ی فریوی ژنپک له زه ماوه ندیکدا؟ زریکه ی له نا کاوی یه کیکی دیکه یان له پاش هه والی کت و پری

مه‌رگی ئازبزیکی؟ ئەتۆ چۆن بزانی ئیتره گه‌ره‌کیکی قه‌له‌بالغی ناو شاریکی زۆر گه‌وره‌یه؟ کوو بزانی ئیتره خاکه‌ساریکی چۆل و خامۆش و قه‌فرانییه تا بنی دنیا؟ په‌نجه‌کانت له‌و خۆل و تۆزه‌ی ناو هه‌وشه‌که و ه‌رداو چنگیکت هه‌لگرت و وه‌ک شه‌که‌رۆکه خسته‌ته ناو ده‌مت، گه‌رد به‌گه‌ردیت جوویی و قووتت دا، بێ شک پێیه‌کانی هه‌مینێ پۆژانیک یان سالانیک له‌مه‌وبه‌ر به‌ر ئەو خۆلۆ تۆزه‌که‌وتوون، ئاه... خودا ه‌اوار... خۆ ه‌یچ ئاسه‌واریک تیدا نه‌ماوه به‌لگه‌ی ئەوه‌ بێ که‌ دوو که‌سی کلۆل، ژن و مێردیک س‌اویلکه‌و ره‌نج به‌خه‌سارو ده‌شته‌کی لێره‌ ژیا‌ن؟ دوو عاشقی وێل گه‌ردو ره‌شوکی ئا لێره‌دا گ‌ریا‌ون و پێکه‌نی‌ون، ئە‌ی خودا مانه‌وه‌ د‌و‌ای هه‌مینێ چ مه‌ینه‌تیه‌کی گه‌وره‌و ده‌ردیک‌ی گ‌ران و... چ خه‌و ز‌رانیکی ئە‌به‌دیه‌یه؟... ئە‌وه‌نده‌ت ه‌ا‌واری «هه‌مین» ئ کرد تا د‌وا‌جار وه‌ک ئە‌و که‌سه‌ی کلی ده‌رخ‌وارد درا بێ ده‌نگت نووسا، ترس‌ایت و له‌و که‌لاه‌و کۆنه‌ ده‌ره‌په‌یت، کتومت وه‌ک ئە‌و پۆژه‌ی هه‌مین هاته‌ خه‌ونت و هه‌ر له‌و سا‌که‌ ده‌شته‌ش لێت ب‌ز‌بوو، بێ باک له‌ ده‌ورانی فه‌له‌ک، له‌ لێک‌دی ئ‌ا‌وس بوونی شه‌وو پۆژه‌کان، ته‌نها خۆش‌یت ئە‌و گه‌رانه‌ بیه‌ووده‌یه‌ بوو، گه‌ر‌ان به‌د‌و‌ای هه‌ر تارما‌ییه‌ک له‌ هه‌مینێ ب‌چ‌ی، م‌الی‌ی ئ‌ا‌گ‌اکان و کوێخ‌اکان و به‌گله‌رو باز‌رگانه‌کانت هه‌راسان کرد، ئە‌وه‌نده‌ی له‌ به‌رقا‌پیه‌کانیان ک‌زۆله‌و سه‌رک‌ز خۆت گ‌رمۆله‌ ب‌که‌ی، بووی به‌سه‌ر قافل‌ه‌چی ش‌بته‌کانی شار، هه‌ر به‌ته‌نها خۆت خه‌می هه‌موو‌یانت ده‌خ‌وارد: هه‌یاس... م‌ح‌یگن... که‌سک و سۆر... چ‌ورچه... به‌خۆکه... جو‌عه... ک‌سۆ... حه‌مه‌ ش‌بته... ساب‌یر م‌ارات... خ‌ده‌ ل‌یکن... خاته‌ ک‌ورانی... به‌سه‌ی ب‌ی ده‌ری... ده‌للی ح‌وسنی... ده‌یه‌ها که‌ ناویانت نه‌ده‌زانی... کاره‌ساتی راوک‌ردنی تۆو ش‌بته‌کان هه‌ر له‌و شه‌وه‌دا ته‌قییه‌وه‌ که‌ حه‌س‌حه‌سه‌کان ده‌نیو قه‌یسه‌ریدا ده‌نگی پ‌یا‌ویک ده‌ده‌ن و... ئە‌م ناوه‌ستنی... م‌یلی ته‌ف‌ه‌نگی ل‌ی را‌ده‌ک‌یشتن و... ئە‌م را‌ده‌کا... ده‌ست ر‌یژیک و له‌ خ‌وینی خ‌ویدا ده‌یگه‌وز‌یتن... که‌ ده‌چنه‌ سه‌ری «پ‌یردا‌وه‌ ش‌بته» ه‌ و که‌س نه‌ناس بۆ به‌یانی شاره‌وانی ناشتی و تۆ ته‌نها که‌سیک بووی له‌سه‌ر گۆره‌که‌ی ده‌گری‌ای...

ته‌واو... هه‌ر هه‌موو به‌گ‌زاده‌کان و پ‌یا‌وماق‌ولانی شار مه‌زبه‌ته‌یک‌یان نووسی و... خ‌را به‌رده‌می «موته‌ سه‌ریف»، وا ب‌روا ش‌بته‌کان و سه‌گه‌به‌ره‌ل‌لاکان ده‌مانخۆن، ئە‌م شاره‌ که‌ ع‌ومری هه‌زاران سا‌له‌ خه‌ریکه‌ ش‌بته‌کانی له‌ عاقل‌ه‌کانی پ‌تر ده‌بێ، ئە‌وه‌ شاره‌ یان ش‌بته‌خانه... دوکاندارو لۆق‌ته‌چی و خ‌اوه‌ن کۆگا‌و موغازه‌کان له‌ ترسی به‌رده‌ فرکانی بۆ کوێ ب‌چن؟ هه‌ر هه‌موو پۆلیس و سه‌رباز و خه‌فیه‌کان و یاسا‌وله‌کانی شه‌وو پ‌یا‌وانی ح‌وکمه‌ت که‌وتنه‌ خۆ، هه‌ر هه‌مان پۆژ سه‌گ ک‌وژه‌کانیش ئ‌ا‌گ‌ادار کرانه‌وه، یه‌ک هه‌لمه‌تی دل‌یرانه‌ و

شار پاک ده‌که‌ینه‌وه، نا‌بێ ش‌بته‌یک ق‌ورتار ب‌ی، ه‌یچ سه‌گ‌یک‌یش له‌ ده‌وره‌یه‌ی قه‌سه‌با‌خانه‌که‌ش ب‌م‌ینێ، ج‌یگه‌و ر‌یگه‌ی شه‌وو پۆژیان تۆمار‌ک‌را، ق‌وربان لۆ ده‌رۆزه‌که‌ره‌کانیش نه‌ پ‌یچینه‌وه؟ ناشو‌کری نه‌ب‌ی خه‌لکی ئە‌وانیشیان ش‌بته‌ کردیه‌... ب‌یا‌ن‌ووسن... ک‌ی زه‌ره‌ری هه‌یه‌ ب‌ی‌ن‌ووسن...

له‌ پۆژیک‌داو له‌ ئ‌ان و ساتیک‌ی دیار‌یک‌را‌وا بوو به‌قاو... شار خ‌رۆشا... سه‌دان پۆلیس و سه‌رباز و باش‌پۆزخ‌ که‌وتنه‌ سه‌ر جاده‌و نیو کۆلانه‌کان و گ‌وزه‌ری دار‌تاش و ئ‌اسنگه‌ران و قه‌یسه‌ری و با‌زار و به‌ره‌یوانی مزگه‌وته‌کان ناو گۆرستانه‌کان، به‌هه‌زاره‌ها منال‌ که‌ له‌ به‌زمیک‌ی وا ده‌گه‌ران... ده‌ستگ‌یژه‌ م‌ایه‌پو‌وجه‌کان، گه‌نجی ده‌ست به‌تال‌ و ترۆ، پ‌یا‌وانی ب‌ی ده‌ماغ که‌ له‌ تا‌وله‌ و دۆمینه‌ی نیو چ‌ایخانه‌کان ب‌ی‌زار بوون، هه‌ر هه‌موو بوون به‌ده‌لیل و چ‌اوسا‌غی پ‌یا‌وانی ده‌وله‌تی، ناویان نا پۆژی راوک‌ردنی ش‌بته‌کان، ده‌یه‌ها ده‌رۆزه‌که‌ر و ب‌ی مال‌ و ده‌ره‌تان وه‌به‌ر که‌وتن، پ‌یکه‌ب و ج‌یب و کامیۆن و لۆرییه‌ قه‌فه‌زاده‌کان گ‌ران وه‌ک ده‌عبا‌یه‌کی له‌ ئ‌اسن دروست‌ک‌راو ناله‌ و گ‌ره‌گری مه‌کینه‌یان تیکه‌ل به‌ها‌وارو زه‌نا و ف‌یکه‌ و ج‌رت ل‌یدانی گه‌وره‌ و ب‌چ‌ووک ده‌بوو، منالانی سه‌رکه‌و بنکه‌ ده‌که‌وتنه‌ بن ده‌ست و پ‌یتی ئە‌سپی سه‌گ‌وژه‌کان و نه‌ده‌ره‌په‌ینه‌وه، تا ده‌ره‌وه‌ی شار ده‌که‌وتنه‌ د‌و‌ای سه‌گه‌ به‌ره‌ل‌لاکان و به‌ده‌م با‌ی غاره‌وه‌ هه‌ر سه‌گ‌وژ بوو ن‌ی‌شانه‌ی ده‌گ‌رت‌وه‌، تا ده‌هات که‌ لاکی سه‌گه‌ ک‌وژرا‌وه‌کان زیادی ده‌کرد، له‌ دو‌وره‌وه‌ له‌ که‌رنه‌ف‌الیک‌ی عه‌ج‌ایب ده‌چوو، ئە‌و پۆژه‌ پ‌یا‌وانی ب‌ی ن‌ی‌شی به‌رده‌می دو‌کانه‌کان ئە‌وه‌نده‌یان ج‌رت ل‌یدا، له‌وه‌دا بوو گو‌ییان ب‌د‌ری، ده‌بوو پۆلیسه‌کان به‌دارحه‌ی‌زهران مناله‌کان له‌ خ‌ویان پاس ک‌ن، تا ده‌هات ته‌کانی ش‌بته‌کانی ئە‌و مه‌ح‌شه‌رگه‌له‌ له‌ هه‌موو ک‌ون و ق‌وژبنیک‌ی ش‌اردا ده‌ته‌نییه‌وه، ل‌اف‌ا‌وی ئە‌و خه‌لکه‌ کتومت له‌ ل‌اف‌ا‌وی ئە‌و شه‌وه‌ ده‌چوو که‌ هه‌موو ش‌بته‌یک‌ی را‌ده‌مالی، له‌ بل‌ند گۆکانه‌وه‌ جا‌ر ده‌درا که‌ ئە‌ورۆکه‌ تا ئ‌ی‌وارێ هه‌رچی ش‌بته‌ و ویت هه‌یه‌ ده‌ب‌ی ب‌گ‌یری و هه‌ر هه‌موو سه‌گه‌ به‌ره‌ل‌لاکانیش ب‌ک‌وژر‌ین، هه‌ر منالی چ‌ل‌کن و چ‌ل‌من بوو، هه‌ر لا‌وی مل ه‌ور و ده‌ست به‌تال‌ بوو، به‌خ‌و‌رای‌ی ده‌بوو به‌ده‌لیل و به‌نه‌رمه‌ غاریکه‌وه‌ که‌وتبوونه‌ پ‌یش لۆری و ج‌یب و پ‌یکه‌ب و ئە‌سپ س‌واره‌کان و ش‌بته‌کان و سه‌گه‌ به‌ره‌ل‌لاکانیان قا‌وده‌دا، تۆش ب‌ی ئ‌ا‌گا له‌خ‌وت و له‌ ب‌ریاری ش‌بته‌کانی شاره‌وانی، ب‌ی ئ‌ا‌گا له‌و هه‌راو زه‌ناو زا‌یه‌له‌ و قا‌وو ق‌یژه‌ی که‌ ئ‌اسمانی شاری پ‌ر کردبوو له‌ ده‌نگه‌ده‌نگ و قه‌له‌بالغی، ئە‌و هات و ها‌واره‌ ده‌رژا‌یه‌ ناو کۆلانه‌کان و حه‌وشه‌کان و سه‌ربانه‌کان و سه‌ر جاده‌کان، ده‌رژا‌یه‌ سه‌ر گ‌ومه‌زو م‌یناره‌کان، له‌وه‌ ده‌چوو یه‌ک شار راوک‌ردنی ش‌بته‌کانی کردب‌ی به‌ب‌یا‌نوو تا وه‌کو ش‌بته‌ی و ه‌اربوونی خ‌وی فری‌ بداته

ناو هه‌واو سه‌رجاده‌کان، کوشتنی سه‌گه‌کان بکا به‌بیانوو تاوه‌کو ئاره‌زوویه‌کی کوشنده‌و خوتیناوی خۆی له‌خوتین ریشتن تیر بکات، ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ده‌ما سوار ئه‌سپه‌کان و ماشینه‌کان ئه‌و منالانه‌ بشیتلن که ساتمه‌یان له‌یه‌کدی ده‌کرد، یان به‌ده‌م پاشقول لێ گرتنه‌وه‌ ده‌که‌وتن، مناله‌کان له‌په‌ و روو ده‌که‌وتن و هه‌لده‌ستانه‌وه‌، تا ده‌هات لافاوی مه‌ردووم پر به‌جاده‌کان شه‌پۆلی ده‌دا، پوژی ئه‌وه‌ بوو گه‌وره‌کان بوز و تیلک به‌گچکه‌کانه‌وه‌ بکه‌ن، گچکه‌کانیش به‌گه‌وره‌کانه‌وه‌، کوړو کال خۆ به‌ژن و کچانه‌وه‌ بنووسین، نقورچ له‌ لاران و سمتیان بگرن، ئه‌و شیتانه‌ی فامیان به‌و راوه‌ ده‌کرد به‌چوار لۆقه‌ به‌نیو کۆلان و جاده‌کاندا غاریان ده‌دا، هه‌ندیکیان وه‌ک بپه‌چوووه‌ قه‌تی هه‌ر به‌کلاو گیران، له‌سه‌د لاوه‌ به‌ریان پێ ده‌گرتن و په‌لبه‌ست ده‌کران، پراویکی خۆش و به‌له‌زه‌ت، به‌پال و شه‌ق و پیله‌قه‌ سه‌رده‌خرانه‌ ناو ماشینه‌کان و وه‌ک کۆنه‌ جل فری ده‌دران، ده‌نیو قه‌فه‌زه‌کانه‌وه‌ وه‌ک کۆمه‌لی گیاندارێ کتوی به‌هه‌ر چوار ده‌وره‌ی خۆیاندا خپل و خوار ده‌یانروانی، بێ ئه‌وه‌ی له‌هیچ تی بگه‌ن و... به‌هیچ بزانه‌... «کسو» یان له‌قه‌سایخانه‌که‌ هینایه‌وه‌، ئه‌و شیتته‌ی ئولفه‌تی به‌سه‌گه‌ به‌رله‌لاکانه‌وه‌ گرتبوو، «هه‌یاس» ده‌نیو کولانه‌ی سه‌گه‌کانی پشت دیواری قه‌سری زه‌رد دۆزرایه‌وه‌، به‌ده‌ زه‌لام تییان هه‌لده‌داو به‌رزه‌فت نه‌ده‌بوو، تیی هه‌لده‌ن تا هه‌نوکه‌ ده‌کچی فه‌ساد کردیبه‌، «خده‌ لیکن» یان له‌ژێر هه‌یوانی مزگه‌وتی خانه‌قا ده‌هانی که‌ بێ ناگا له‌خۆی ده‌نکه‌ شقارتته‌ی به‌ده‌نکه‌ شقارتته‌ داده‌گیرساند، حه‌مه‌یان له‌ژێر گردیک له‌ ئاسن و پاسن و ته‌نه‌که‌ و سه‌کراپ دۆزیبه‌وه‌ که‌ پاشه‌لی رووتی له‌ مناله‌کان کردبوو به‌و نیازی لیتی بگه‌رتن تا گوو... ده‌کا... «به‌خۆکه‌» خۆی به‌دارته‌لێکه‌وه‌ شوڤ کردبوو و ورده‌ی بۆ منالان هه‌لده‌دا، «جوعه‌» چوو بووه‌ سه‌ر دیواری یه‌کی له‌ که‌لاوه‌ رماوه‌کانی ناو قه‌لا و مه‌مله‌که‌تییکی له‌ خۆی کۆ کردبووه‌، خوتبه‌ی ده‌دا و... هاواری ده‌کرد: نه‌ده‌بوو کۆماره‌ گچکه‌لۆکه‌ که‌مان بروخین... له‌ عه‌رز و نامووسی "ستالین" بیه‌م... خوشکی که‌ر بگتی... وتیان... حوسنی ده‌لی که‌ سال دوانزه‌ی مانگ له‌ شوڤیره‌کان ئاوس بوو به‌ده‌م بای غاره‌وه‌ که‌وتوو و منالی له‌بار چوو و مه‌ردوو، تۆ له‌ هه‌موویان بێ ناگاتر له‌ به‌رده‌می هه‌یوانی مزگه‌وتی زه‌رد، دوای شه‌ویکی درێژی خه‌وزیان و ویل گه‌ردی خه‌وه‌ تۆتکه‌ ده‌بیردیته‌وه‌، سه‌رت به‌کلاوه‌ی ئه‌ژنۆت ده‌که‌وت و پاده‌چه‌نیت، قیژه‌ و زریکه‌ی بێ ئامان له‌ دووره‌وه‌ ده‌هاته‌ به‌رگویت، تا ده‌هات نزیکتر ده‌بوو، هه‌زت کرد بزانی چی بووه‌، به‌پرتاو بازیکت دا و گه‌یشیتته‌ به‌رده‌رگای ده‌روه‌، وه‌ستایت و روانیت... تۆ بلتی ته‌رمی پیاویکی گه‌وره‌ بیه‌نه‌ سه‌ر قه‌بران؟ هه‌زار که‌س به‌یه‌که‌وه‌ هاواریان کرد «ئهری وه‌للا خۆبه‌تی... ده‌رویشه‌»

ئیدی تۆ ئه‌وه‌نده‌ت پێ کرا به‌ر له‌وه‌ی ئه‌و ئاپووره‌یه‌ ده‌ستی بتگاتی رابکه‌ی، ها لیره‌ و ها له‌وی، له‌ هه‌ر دوو ریان و سه‌ی ریان و چوار ریانیک سه‌رت لێ ده‌شیتوا و له‌ به‌رخۆته‌وه‌ ده‌ته‌رسی: کامه‌یه‌ رپی نه‌جات؟ دوعات ده‌کرد ریت نه‌که‌ویتته‌ کۆلانیکی داخراو، خه‌لکیکی تیکه‌ل و پیکه‌ل که‌ ساتمه‌یان له‌یه‌کدی ده‌کرد، جلی جیا و ره‌نگا و ره‌نگ، منالان وه‌ک چۆله‌که‌ی بال شکاو بالیان لیک ده‌دا، شاد بوون به‌و هه‌رایه‌، ئۆمبیله‌کان ده‌نیو ئاپووره‌ی خه‌لکدا گێژیان خوارد و بز بوون، خۆیان له‌ عه‌ره‌بانه‌ و ئه‌و سندوقانه‌ی سه‌ر شوسته‌کان ده‌دا و قلیپیان ده‌کردنه‌وه‌، هه‌ر هه‌موو گۆزه‌ و کوپه‌ی ریزکراوی گۆزه‌ری گۆزه‌که‌ره‌کان شکان، منالانی سه‌ر دار سنۆبه‌ره‌کانی لا رینگاگان به‌رد و مازوویان ده‌گرتنه‌ ئه‌و حه‌شاماته‌، هه‌ر بابا بوو ده‌یویست قه‌په‌نگی دوکانه‌که‌ی دايداتوه‌ نه‌با دزی لێ بکری، که‌ که‌وتیتته‌وه‌ ناو گۆزه‌ری که‌وبازه‌کان چی قه‌فه‌ز هه‌بوون له‌ژێر ده‌ست و پتی ئه‌و هیتشی مه‌ردوو مه‌دا ورد و خاش بوون، چه‌ندین بولبول و که‌و و کۆتر فرین، ژماره‌یه‌کیش مردن، که‌ ده‌تدی له‌ به‌رامبه‌رتته‌وه‌ ئاپووره‌یه‌کی دیکه‌ ده‌رکه‌وت، به‌لای چه‌پ یان راستدا ریت ده‌گۆری، هه‌بوون هه‌ر بۆ مه‌زاق کلاویان بۆ ئاسمان هه‌لده‌دا، بێ سه‌ر و به‌ر به‌ناو یه‌کدیدا ده‌خولانه‌وه‌، هه‌ندی له‌ پیاوه‌کان مناله‌ وردیله‌کانیان خستبووه‌ سه‌ر قه‌لاندرۆشکان و پر به‌قورگ هاواریان ده‌کرد، له‌ هه‌لچوون و داچوون نه‌ده‌که‌وتن، به‌هه‌ر چوار لادا ئه‌و خه‌لکه‌ ده‌ستی راده‌وه‌شاند، یه‌کیک ده‌که‌وت و یه‌کیک هه‌لده‌ستایه‌وه‌، پێ ده‌که‌نن و ده‌تریکانه‌وه‌، هۆی هه‌له‌له‌... هۆیه‌ا... له‌ رقی مه‌زاقی ئه‌و عه‌زازیله‌ پۆلیسه‌کان جینیوان به‌دار و به‌رد و ئاسمانیش ده‌دا، گوو به‌شه‌ره‌فی ئه‌و که‌سه‌ی ئه‌م به‌زمه‌ی خولقاند... ئه‌و گه‌وادانه‌ با خۆیان بێن ئه‌و راوه‌ شیتته‌ بکه‌ن، له‌ عه‌رزى موته‌سه‌ریف به‌م...

له‌ دواته‌وه‌ هه‌ر هه‌موو هاواریان ده‌کرد: «هه‌مین ئه‌وه‌تا ده‌رویش بگه‌رپه‌وه‌»، نه‌تده‌زانی سه‌یری کام لا بکه‌یت، به‌چوار چاو ده‌تروانی، که‌ یه‌کیک به‌ری پێ ده‌گرتی وه‌ک که‌رتته‌ شاخ خۆت پێدا ده‌دا، نه‌تده‌زانی ئه‌و هیتز و شه‌نگه‌ت له‌ کوێ بوو، ساتمه‌ت له‌ دار و به‌رد ده‌کرد، جه‌مه‌دانی و کلاوت فرین، که‌وته‌ بن ده‌ست و پیتی مه‌وجیتک له‌ به‌شه‌ر که‌ تا ده‌هات زۆرتر ده‌بوون، که‌س گویتی به‌و منالانه‌ نه‌ده‌دا که‌ ده‌که‌وتنه‌ بن ده‌ست و پیتی، به‌و سه‌گانه‌ی که‌ له‌سه‌ر جاده‌ و لاکۆلانه‌کان ده‌کوژران، ئه‌وانه‌ش که‌ ژه‌هر خواردوو کرابوون، ئه‌وه‌نده‌ وینه‌کان به‌ناو یه‌کدیدا ده‌چوون تا هه‌ر هه‌موویان بوون به‌یه‌ک بوونه‌وه‌ری زه‌به‌للاح، ده‌عبایه‌ک که‌ هه‌زار چاوی هه‌بێ، هه‌زار دم بۆ جینیو و جرت لیدان و هه‌ویها کیشان، هه‌زار ده‌ست بۆ شه‌پازله‌ و... هه‌زار پێ بۆ غار و راوه‌دوونان، ئه‌و هه‌موو وینه‌

زۆر و کت و پر گۆراوه کوپریان کردی، ئەو هەموو هاوارە کە پریان کردی، هەزار وینەیی ترسناک و دوو گلینەیی تەقیو، تەقیو لە تۆقین و ترسدا، دەتخواست دوو بەالت لێ پرسکی، هەندێ جار سووک ریشۆلە ناسا دەفربت و هەندێ جاریش وەک خەرتەل بەلە خۆتیناویبە کانت لە زەوی دەخشان، لە کوپو دە ئێو هەموو قاو و قیژە و قریو بە؟ دەتووت بۆ دواجار دەیانەوی بە هەموو شاردا بتگپین و ئەوسا بتگرن، بتکوژن، کەس پەنات نادا، هیچ مزگەوتیک، هیچ کەلاویەک، هیچ دوکانیک، هیچ مالتیک، هیچ چایخانە یەک، مەیخانە یەک، هیچ... هیچ... هیچ کەس... لە ناکاو کاروانی حەشاماتیکی راکردوو بەدوای شیتتیکی دیکەدا کەوتە ناو شارێک لە گەنجی مل هور و منالانی چەتوون کە کەوتبوونە دوای گۆلەسەگیتی قاج شکاو... وەک دوو دیواری ئەستور و پان لە مەردووم یەکدیاری دەبری و لە یەکدیاری دەدزی، بەسەدەها وازیان لە پراوەدوونانی گۆلەکە هانی و کەوتنە دوای شیتەکە، بەسەدانی دیکەش بۆ پراوی گۆلەکە وازیان لە شیتە هانی، ئەو پۆژە منالە هار و تۆلازە بەلانگەزەکان حەزیان دەکرد بێنە دوو لەت، لە تیکیان سەرگەرمی پراوەسەگ بێ و لە تیکێکی دیکە یە بکەوتنە دوای شیتەکان، ئەوانە یە لە غارغارینی دوای سەگەکان شەکەت دەبوون دەکەوتنە دوای شیتەکان، سەگە بەرەللاکان خۆشەزتر بوون، خۆ بە یەکەو بەردە باران دەکران، بە یەکەو بەر لەقە دەدران، بە یەکەو لە پەناو پەسبەرەکاندا قاو دەدران، بە یەکەو هەش دەنیو دوکان و ناو حەوشە ی دەرگا وازی مالتەکاندا دەردەهێنران و بۆ بەزم و زرمەزلی و قۆشمە و عەزاب فری دەدرانەو سەر جادەکان، جادە ی سببخاخ بە مەرۆت و ماشین و ماتۆر و عەرەبانە و پاسکیل، هەر دەتووت شار دەعبایەکی بێ دلە و کوپریایی داها توو و هیچ نابینی، کەرە و هیچ نابیستی، لە پالتە پەستۆی ئەو هەموو گوشت و ئیسقانهی چوار دەورت هەناسەت لە بەر پرا و لەویدا بوو بخنکی، لەو هەموو بەریە کدی کەوتنە، لەو هەموو فرکان فرکان و دەستا و دەست کردنە، لەو هەموو راکیش راکیشەدا جەلەکانی بەرت کە هەر خۆیان هەلا هەلا و پزرۆل پزرۆل بوون پینەیان لێ دەکەوتە خوار...

«خودا هاوار... فریام کەو و بەتەنیا جیم مەهیتلە...»

چ لەزەت و خروشانیکە ئەو هەموو ترس و تۆقین و زەندەق چوونە دەنیو چاوانی سەگەکان و شیتەکان، هەندێ لەو کچە بەندەوارانە نیو مالتە تەنگ و تاریکەکان بە بیانوی دەردانی بارانای ناو حەوشەکان چلکاو یان بەسەر سەر و قامەتی ئەو پەشە خەلکەدا دەپژان، هەر ئەو پۆژە منالان دە یەها تەنە کە یان بەکلکی کەر و پشیلە و سەگە بەرەللاکانەو بەست، لە سەد لاو هەش بەدار و تیللا تییان بەر دەبوون، ئەو هەیان کە خۆش

نەدەبەزی لە هەمووان پتری بەردە کەوت، تۆش لەوان گێترتر بۆ هەر لایەک ملت دەنا... دیواریک لە مەردووم پرای دەگرتی... دەکەوتی... دەخەوتی... دەمردی... وەلێ نا... یەک هەزار دەست بە یەکەو لە خەوی دەکردی... لە مەرگی دەکردی... چیتەر پیتە کانت، دەستە کانت، چاوە کانت، پۆحت هی خۆت نەبوون، کەس ئەو هەموو قەهر و فرمیسکە ی نەدی، بەلەقە لە بن گونیا ن هەلەدای تا زووتر راست بیستەو، سەری دارێکی تیزیان لە پشتی ملت گیر دەکرد تا بنالی، تفیان دەکرده ناو چاوت تا بگرت، شیتتیکی دیکە یان دەهینا و لە بەردەمتا بەدە یەها کەس دەیان گرت و تەنە کە ی زلیان بەسەردا قلاب دەکردهو تا وەک سەگیتی تەر خۆی پراوە شینێ، لەو هەترەش چوون و ترس و تۆقینی باربوی ناوچاوانی ئەو؛ تۆش هەترەشت دەچوو، هەرکەس لەو پۆژەدا دەبووست دەستی بە شیتتیکی بگا و تیبی بسەر وینێ، هەر دەتوت خودا ئەو کەسە نا بەخشێ گەر تفتیک نەکات، جنتیویک نەدا، دەستیک نەو شینێ، دەمە و نیوهرۆ کە قوتایبەکان بەرەللا بوون و فەرمانبەرانی ش پژانەو سەر جادەکان، ئاپوهری خەلک لێرە و لەوێ جۆشی دەسەند و... هەر تاویک و سەر جادەکان پڕ بوون لە قەلەم و پەرگاڵ و راستە و لاپەرە ی دراوی دەفتەر و کتیبەکان کە بە دەم فرینی سەدان «پێ» و دەفرین، ئەو هەرا و هۆریا و هەللا و هەنگامە یە بیانویەکی ریک پەخساو بوو کە کوپریگە برسی و لاو لۆتیبەکان خۆ لە سەبەتە ی میو جاتەکان بەدەن و بەگۆرپی و بەکەن، خۆ پیتادان بەجامخانە ی کۆگاکان، خۆ نووساندن بەو ژن و کچانە ی بەرپکەوت دەکەوتنە ناو بازنە ی ئاپوهرەکان، لە ئاسماندا «با» بەر «با» و بەرد بەر بەرد دەکەوت، دواجار لێ گەرای وەک گەلایەک بکەوتنە بەردەمی لافاویک لە گەل خۆیاندا پاتمان، بەر دیوار و مەردوومەکان دەکەوتیت و بەر دەبووتەو، هەر بەو کەمە قژە درێژە ی پشتی سەرت راستیان دەکردیتەو و... دەیانووت:

«ئەو تا هەمینمان دۆزیبەو»

وەک لە خەودا بیت لە خۆشیانا رادەچەنیت و ئەوان دەتربقانهو، وەک سەگە پراوەدوونراوەکان لیکت دەکرد و لەسەر چوار پەلان دەخشیت، لەسەر ئەژنۆ، لەسەر ئەنبشکە کانت، دارستانیک لە قاج گەمارۆی دابووی، زوو زوو بەنووکە شەق لە کەلەکیان هەلەدای، نەتدەتوانی بپاریتتەو، زمان لە دەمتا ئاوسابوو، لە دوورەو هەش شەقژنی گوللە و قروسکە ی غەمەینێ بەر لە کوشتنی سەگەکان دەپژایە خەرهندی پۆحتەو، گریان و نالە و هاواری شیتەکانی دیکە کە تاو نا تاویک بەلاتدا تیز تێدەپەڕین کە هەر دەتووت سواری شەپۆلێکی زۆر گەورە ی مەردووم بوون و روو و

کهنداویک دهرۆن، له ههر چوار لاره «با» هه لیکردبوو، دهنگهکانی... ناله و هاوارهکانی... جرت و جنیوهکانی... قروسکهکانی تیکه ل دهکرد و دهیهانی، کت و پر ههناوت تیک هه لتهات و بهسه ر پیلایوی دهیهها کهسه رشایتهوه که ههر زوو لیت تهکینهوه، پاشان بهغهزه بهوه و به پرتاو له بن چه ناگه یان هه لدا، پتر رشایتهوه، له نا کاو گولله یه کی ویل بهرته ختی ته ویلی یه کییک له و ئاپوره به کهوت، ههر هه موو خه لکه که له ترسانا ته کینه وه و ههر ده هه نگاو له دووری تۆوه پیاویکی شرۆل خوینی له بهر دهرۆی، راسته پی هه ستایته وه و کهوتیته وه غار، به ردیوار و دارته ل و دیواره کان ده کهوتی، ده تووت به ده کهس چرنوق له دم و چاوت گیر ده کهن، ناو ده مت تال، هه ناسه ت له بهر برابوو، وات هه ست ده کرد تاویکی دیکه می شکت له کونه که پووته وه دهرۆی، کهوتیته وه سه ر ئه و جاده یه ی پر بوو له سه به ته ی نی رگز، سه ده ها منال به یه که وه هاواریان ده کرد: «نی رگزی ئه وه ل به هاری»، که تۆیان بی نی ههر هه موو هه ستانه سه ری، تۆ بلتی و زوو به هار هاتی و نه تزانی بی، دیسانه وه لافاوی دیکه له و عه زایل و مه حشه رگه له کهوتنه وه دوات، لیت نریک ده کهوتنه وه، جاریکی تر لۆری به قه فه زداره کان ده رکه و تنه وه، له دواته وه ههر سه به ته ی پر نی رگز بوو بهر له قه ی خه لکی ده کهوت و چه بکه کان ده کهوتنه ژیر پییان و ده یان شیلان، ده تویت بگه یته دوکانه که ی «سلته» و فریات بکه وی، ئه و سویند بخوات که تۆ شیت نیت، پراوپری کۆلان و جاده کان خه لکی خۆیان به دیواره کانه وه نووساندبوو نه با ژیر پیی ئه و زریانی مه ردوومه بکه ون، نه با بهر ره شه پای شیتی ئه و عالانه بکه ون، سیی ساله راوه ریشۆله ده که ییت و هه نووکه خۆت راو ده کری، راوه به راز... راوه ئاسک... راوه که رویشک... راوه سمۆره... هه موو جو ره راویکت بیستبوو... به لام راوه مرۆف...؟ نه خیر... تۆ بلتی تۆ دوا شیتی ئه م شاره بیت که ماوه و راو نه کراوه؟ خۆت له ماله کان ده کوتا و سه ر قالد رمه کان ده کهوتی، سه ریان و سه ریان وه ک پشیله ی تۆقیو بازت ده دا، ده تقوچاند، له ودیو تا ق و په نجه ره کانه وه، له ناو بالکۆنه کانه وه له و حه شاماته سه ر شیتته پاده مان، ماسولکه کانت شلتر ده بوون، چاوانت لیل و ویل، گریک له سه رتا، دوا ئا ورت دایه وه و زانیت مه حاله دهرچوون، له و دووره وه له وه ده چوو سه ما بکه ی، له تترت ده دا، سه رسمیک و ده کهوتی، تا ده هات به ههر چوار دهرته وه هالاوی گهرم و گه نیوی هه ناسه و هاری هه مووان ده تپروکینی، چه قۆت پی نه بوو دنا خوین به ره یه کت دهری تا چی زوه له ویتوه هه ناسه بده ی، سه رت هه لبری و ئاسمان ههر به قه د سینیه کی مسین له نیو هه ردوو چاوانی پر ترس و سامتدا تیژ ده خولایه وه، ته کانیکی دیکه ت دا و وا گه یشتیته نریک

دوکانه که ی «سلته»، دوا هاوارت بو ئه و بوو بتبینی، وه لی ئه و هاواره تاساوه له قورگتا خنکاو ههر دهرنه هات، له په و روو کهوتیت، وایت له ژیر ده ست و پییان، ته واو... شه که ت و ماندوو نه تده توانی کیل بیته وه، ده یه ها پۆلیس و سه رباز و سه گوژ و باش بۆزغ گه یشتنه سه ر سه رت، به دار دریان به و خه لکه ده دا، له ده لاره سه ده ها ده ست به رزی کردیته وه، ده تووت یه ک شار دوژمننه و ده یه وی دهستی بتگاتی، به شه قیک... به تفتیک... به جنیویک تۆله یه کی نادیار له تۆ بکاته وه، ئه فسهریک به داره وه له خه لکه که ی ده خوری به وه، لۆری به کی قه فه زدار گران جاده که ی دهری نه با یه کیک بشیلی، ده رگای قه فه زه که یان کرده وه، ههر به شه ق و پال سه ریان خستی، گره و چه قه چه قی ماشینه که تیکه ل به هه را و هۆریا و زریکه و زه نا و فیکه و جرت و چه قه نه ی ئه و حه شاماته بوو، زۆر گران ری خۆی ده کرده وه، له ودیو شیشه کانه وه له بازار و دوکان و موغازه و خه لکه دم به هاواره که ورد ده بویته وه، بایه کی کزر ئاره قه ی له شتی سارد ده کرده وه، چاوانی لیت ره شکه و پیشکه یان ده کرد که ویستت بزانی ئه وانه کین دهنیو قه فه زه که دا، هیچ کامیانت نه ده ناسی به وه، ههر هه مووان به سه ر یه کدیدا تلبسا بوونه وه، هیشتا هی ئه وه نه بوو بهرچاوانت روون بیته وه، ته واو... شار به دهر کران... ههر ئه و رۆژه له خه سته خانه یه ک کۆیان کردنه وه که پتر له سه ربازگه ده چوو، له و قه فه زه وه بو ئه و قه فه ز، له و پیکه به وه بو ئه و جیب، له و ژووره وه بو ئه و ژوور، له و قاوشه بو ئه و قاوش، به په له قژیان بو داپاچین، ههر شیتیک و که وته نیو دهسته جلیکی تازه، به راره وه کاندایه کدیتان ده دی، بالبه ست کراو، شیتته هاره کانیش به سه ر عاره بانه کانه وه شه تک درابوون، له قاتی یه که مه وه بو دووم، له دوومه وه بو سییه م، شریقه دوا ی شریقه، هاواره کان دهنگی ده دایه وه، ئه و دوو که سه ی له هه ردوو لاره چنگیان له هه ردوو قۆلت کردبوو به هه لقه خه ریک بوو په نجه کانیان بگه نه سه ر ئیسقانه کانت، له ههر ژووریکدا تاویک پامان و لی ورد بوونه وه، ورته ورتیک و په نجه مۆر و کهوتنه وه نیو پاره وکان، له دووره وه که سیک و ده یقیریشکاند که پتر له قریشکه ی پیش سه ربهرین بجی، ئه و هه موو ژن و پیاوه بی دهنگ و سپی پۆش و غه مگینه بوئی مه رگیان لی ده هات، یه ک شه و مانه وه یان له دوا ی له هۆش خۆچوونیکی درێژخایه نی چه ندین شه و و رۆژ به سه ر تۆ و شیتته کانی دیکه تیپه ریون و نه تانزانیوه، به و سکه برسییه ت بی له وه ده چی یه ک سه ده ی تاریک بی لیتره به ندکراییت، به و هه موو چلکه ی که ههر هه موو گیانته خستۆته سه ر خوروو، به و هه موو ئه سپیه ی لیت ده که ونه خوار، به و هه موو تینوتیه یی و له قورگتا، به و هه موو برینه

زۆر و وشكهوهبووهی سهر دهستهكانت و پیتییهكانت و ههر ههموو نازای جهستهت... لهوه دهچی له زهمانیکی زووهوه لیته خزاویت، جگه له زهری زنجیر و چهقهچهقی قوفل و کلیل و ترپهی پیتی یاساولهكان هیچ نهدهگیشته گویت، له شریقهی راکیشانی میلی نهوه ههموو تفهنگه لهوه دهچوو سوپایهک لهودیو دهرگاگانهوه بهتعمای جهنگ بن، له بارستایی و چری نهوه ههموو تاریکییهی دهپژیتنه ناو چاوان مرۆ گومانی نهوه دهکات که بیانهوی ههمووتان کویر بکهن، بهپیتی نهوه ههموو ناله و نرکه و گربانه بی، نهوه ههموو لاوانهوه و ههنسکه دهبی ژمارهیهکی زۆر لهودیو شیشهکانهوه، لیته و له دهروهه، مردبن.

نهوه رۆژه ههموو شتییک زۆر خیرا و بهپهله جیتییهچی کرا، وهک نهوهی زوو بیانهوی ئاسهواری تاوانییک بسرنهوه، تا درهنگانج، دهنیوشاردا، لیته و لهوی گویت له شهقژنی گوللهکان دهبوو، لیته و لهوی خاوهن کۆگاگان گهسکیان له ورده شووشهی شکاو و رژاوی جامخانهکان دهدا، کۆمهله بهکۆمهله لهسهر شوسته و ناو چایخانه و مهیخانه و دوکان و بازار و مالهکاندا دهیهها رووداوی سهیری عهنتییهکی نهوه رۆژدیان دهگیتپرایهوه و دهتریقانهوه... ههر کهسه و بهجۆرییک چیرۆکهکانی دهگیتپرایهوه، بهدهر نهبوو له درۆ و فیشالی زۆر، ههموو شتییک ورد و باریک پیتچرایهوه و ههکایهتی شیتییهکانی شار سههرقایی نرایهوه، لهوه شهوهدا خهلیکی گویتی ههلهدهخست تا بزنان وهپینی سهگه بهرهلالاکان کهمتر بۆتهوه، تا شهوخهوتنان باس ههر باسی راوی سهگه بهرهلالاکان و مهزاقی خووشی سهگوژهکان بوو... چیرۆکی شار بهدهرکردنی شیتییهکان...

دهمهوتیواره بوو... نهوه وهختهی مهلهکان دهگهراپانهوه نیو دارستانهکان، خۆرهتاویکی خونیای دهپژایه ناو نهوه ههوشهیهی لۆرییه قهفهزدارهکانی لی وهستابوو، مهلهکان بهخهمهوه دهیانچریکاند، وهک نهوهی له هاتنی شهو بترسن، یهک دووانج لهو شیتانهی له بهردهم لۆرییهکان بال بهست کرابوون و دهخرانه ناو قهفهزهکان سهرییان ههلبیری، بگره له کهلینی شیشهکانیشهوه ههولتی نهوهیان دهدا مهلهکانیان لی بزر نهبی، تۆش بۆ تنهها ریشۆلهیهک دهگهپای، دوا پۆل تا دلنیایی لهوهی زستان بارگه و بنهی تیک ناوه و بههار هاتووه، تاک و جووت سهریان دهخستن، یهکهیهکه قهفهزهکان پر دهبوون، نهوه دهرمان و دهرزبیانه ههر ههمووانی سست و تهمهله و خهوالوو کردبوو، پاش سههرکهوتنی ههر ههموو شوڤیرهکان و خۆقاییکردنیان له پشت سوکانهکانهوه بهیهکهوه گریان له مهکینهکان بهردا و کهوتنه دوا یهکدی، گران وهک نهوهی تهرمییک بهرهو گۆرستان بهرن بهنیو جادهکانی شاردا رووهو بهغدا ریتیان دهپیری، بۆ دواچار غههگینانه و گیلانه له درهختهکانی لاریگا و

دارتهل و ماشینی و ماتۆر و پاسکیل سوار و دوکان و بازار و خانووه کهپهکان ورد دهبوونهوه، له ریتیاری هیلاک و ماندووی سهر ریتیگان، لهو منالانهی له دهروهی قهفهزهکان له ههلهکه سهمادا بوون، بهپهنجه ناماژدیان بۆ نیو قهفهزهکان دهکرد، دهرویش... تۆ دهترانی نههمیان دوا نیگا و دوا مالئاواییه له شار، له دوورهوه گویت له زریکهی بی نامانی شهمندههههکه بوو، وهک نهوهی نهوه هاوار و زریکهیه بۆ خهم و پرسه و دهردی تۆ بی، ههر ههموو دهرد و خهفته و قههر و هسهرت و ههژمهت و خووشی سالانیکی زووت له دلدا پیتچایهوه، بهجاده و کۆلان و بازار و قهیسهری و مالهکانهوه، که یهکهمجار هاتیته نهوه شاره، له دوورهوه قهلا دهرکهوت، دهتووت کیسهلیکی زهبهلالاچه و لهپهر روو کهوتوو و ناجوولتی، ههنوکهش دهنیو تهه و مژیتکا دوا شت قهلایه ون دهبی، وات زهن دهکرد که هیشتا وایت دهنیو ههشاماتهکه و شان و پیل دهکوتی، له قۆرتیکهوه دهکهویته ناو قۆرتیک، سهرت بهر دارتهلهکان دهکهوی و رادهچهنیت، له چالیکهوه بۆ چالیک، له دهستییهکهوه بۆ دهستییک، ژوورهکان، پارهوهکان، قاوشهکان، دهم و چاوهکان... سههر و کهللهت... دهم و چاوت... نهرمایی گویت... لیج و لیو و زمانت... سههر دهستهکانت... قۆل و باسکت... پتی و پل و... ههردوو بهلهک و لارانت جی برین بوون، هاوارهکان له گویتندا... له نیو کاسهی سهرتا دهرزنگانهوه، هوی هاگان، قازهقاژی سهدهها پۆله ریشۆله له ئاقاریکا، گویت له هاواری خۆته... ههمین... ههمین... له ئاسمانهوه بهر دهبیتهوه و ناکهویته سههر زوی، دهکهویته ناو بییریکی بنی نییه، له زینده خهویکی دیکهدا دهکهویته ناو دهمی کراوهی نهژدیهایهک، له خهویکی دیکهدا دهکهویته سههر ماریکی پهپکه خواردوو له بنی بیهرکهدا، تۆ وهئاگای یان خهوالوو؟ بهسههر ترۆپکی چیبایهکهوه رووهو دۆلیک غل دهبیتهوه، بهر گاشه بهردهکان دهکهویت و رایان دهمالتی، له ههموو شویتنهکانهوه، شویتنه دوور و نزیکهکانهوه، له ههموو زمانه زۆر دیرینهکانهوه خۆت دهذیتهوه، دیتیتهوه ناوخۆت و راوهدووی نهوه بازاره دهنی که رۆحت ههلاهل دهکا، لهوه دوورهوه لهوه نهدهچوو شاریک که وا غهرقی تهه و مرژه... وا کپ و خامۆشه نهوه ههموو قیامهتهی دیبی، تۆ ههر چاوت بهدواوه بوو، تۆ بلیتی ههمین، چ مردوو... چ زیندوو، هۆ لهوی بی؟ لهوه دهچوو ههر ههمووی خهونیکی ناخۆش و نهبهدی بووی... خهونیکی که تا ههنوکهش لیی وهئاگا نههاتیبت، خهونیکی له خهونهکانی پیایکی پیر و شهقی، تۆ که ههنوکه بهندهواری قهفهزیتیکی، له تهک کۆمهله شیتی دیکه که بی ورته و خامۆش له تاو هیلاکی راوهراوی نهوه رۆژه و سیحری دهرزی و دهرمانهکان مات و مهلوول سهریان

به سهر سينه و شانی يه کديدا که وتبوو، هه موو شتتيک و يادتيک له گه ل خوتدا پيچايه وه، وهک پيوارتيک که بو دوا سه فهری نه به دی، سه فهری بي گه رانه وه... توتيشه به ره يهک هه لېگرې، بوخچه يهک... هه گبه يهک بخاته سه رشانی: ناواهي له دلتا هه هه موو کولان و بازار و قه يسه ری و ميناره و قه لا و بگره جوگه له پر سيانه کانت هه لگرت، هه هه موو ريشوله مردوه کان، هه زی هه مين و هه يرانه کوژراوه کان، لاوکه به نئيش و برينداره کان، هه هه موويانت خسته نيو دلته وه، نيو پوخته وه، سهرت هه لېری، جاده که به ره وه دواوه دهکشا و دهگه يشته وه شاريک که کوته جووتيارتيکی نه حه وانده وه، پرشنگی خوری دهه موئيواره تيشکيکی ره شی عه کس ده کرده وه، جاده که ش وهک ماريکی ره ش و زبه للاح دهکشا و هه ره دکشا تا لپت دوور ده که وته وه له پنتيکدا... له خالتيکدا وهک ونبوونی خوت و هه مين، وهک هه موو شته کانی نه و دنيايه ت تاو ديو دهبوو، له دووری دووره وه ش تا چاو پر دهکا به راست و چه پدا هه ساکه دهشته و لپره و له وي وهک نه وهی زه وی قونپیری دهردايی زورگ و گردولکه ده ره که وتن، به به ری پوژتاو ادا و پرووه ناسويه کی دوور که له خوتناوی خوردا نقوم ببوو ته ميکی نه رخه وانی دههات، دههات... تا دواچار له نزیکه وه نه وهرد و دهشت و گرد و زورگ و سه وزاييه ی ده نيو پوناھيه کی سوورباو ادا ده له رانه وه: وهک نه وهی سه رئاو که وتن، له دووری دووره وه ش خانوه هه ره به رزه کان به که به که غه رقی ته نه که تاريخی و ته می نه و ئيواره به دهبون، نه و تاريخيه ی ده توت خودا و فرشته کانی به په له و خيرا چنگ له دواي چنگ له ناسمانه وه هه لپده دن و په رتی ده که ن، هه چ پنچکه گيايهک و گاشه به رديک ناميني که پشکی خوی له و تاريخيه نه بات، ده پريژينه سهر شاريک که مه گه ر تاريخی شه و به ميه ری خوی گوناھه کانی دايپوش، شاريک له و شارانه ی که له خه ونيکی هه لېزراو ادا بيبينی، شاريک که به درو دروست کرابی، شاريک له شاره کانی نيو حه کايه ته کوته کان که پيره نتيکی ددان که وتوو وه سفی بکات، قه لاکه ی له سه ر ئيسک و پروسکی هه ژاران بي و... ميناره که شی که له سه ری عاشقه کانی، چاوت تی پری، له و دووره وه گلوپه کانی دهبون به گری کزی... زهرد و له رزيوی چراکان و... تا دههات شه پوله ته نه که کانی روناھي ده مردن که وهک نواله ده ره که وتن، ده توت کوته لپي چران و به دهست هه زاره ها خنکاوه ون ده نيو ده ربايه کی پر گيژنه، ده نيو گه رداويکدا يه که يه که ده کوژينه وه، دواچار قه لا و ميناره ی چولي که وتنه نه وديو زه رباوه، نه وديو دنياوه، ئیدی شار بي شيته کانی چ دهکا؟ ليبيان راماي... خاموش... خاموش... مات و مه لوول، کت و پر له وه ترسای هه هه موويان خه وتن...

مردبن... ده بوو چه ندین شه و بنون تا هيلاکي راو راوتيني نه و پوژه له گيانيان ده رچی، له ناکاو يه کتيکیان دايه پر مه ی گريان، گريانتيکی پر حه سرهت و قول، به دهم هه نسکه وه قرخه قرخ له قورگيه وه دههات وهک که سيک که ته قه للا بدا نه خنکی، ده توت له هاتنی تاريخی و سه فهری ناديار و نه و رتيه دووره ده ترسي، به ترسه وه ده گريا، هه ره وهک منالتيکی تازه فام کردو که له باوه شی دايکی به زور ده ريان هيتايی ده گريا، يهک دووانتيکی دیکه ش هه ستانه وه سه رپي و توند ده ستیان به شيشه کانی قه فه زه که وه گرتبوو، ناوانويش سه ريان ده کيشا به و ناسنه ره قه دا، وهک که سانتيکی نازيز مرده به کول ده گريان و له و ناسويه راده مان که له تاريخيدا غه رق ده بوو، وهک نه وهی به ندی حه يرانيک يان لاوکيک به سه ننه وه، هه نسک و گريانيان له يه کدی ده سه نده وه، وهک نه وهی به نديک به به نديک ته و او بکه ن، وهک کوته لپي که س که سزای مه رگيان به سه ردا درايی و کرينه وهی ژيانيش نه وه بی کامه يان له و گريانه ده بياته وه، ته نها يه که که س ده ژي و نه وهی گره وه که ده باته وه نه وه به که تا نه به د ژير نابيته وه، نه وانی دیکه که دؤراون، هه هه موو ده مرن... هه ره يه که له گريانی نه وی دیکه ده ترسا، هه ره يه که و گه رووی ده بوو به ده ره به نديکی به رته نگ و گريانيش لووره ی ره شه بايه کی هه لکر دوو، نه وهی که ماندوو ده بوو له گريانه وه ده يکرد به قروسکه، قروسکه ی سه گيکی کوژراو له و پوژه ره شه دا، روناھي مردوی ناسمان و تريفه ی ته زيو و تازه هه لها تووی مانگ و نه ستيره هه ره دووره کان تنوکی نه و فرميسکانه ی ده ره وشانده وه که به سه ر روومه تی هه نديکياندا ده رزان، که مجار ديپوت يه کيک له و شيتانه بگری، شه وه های شه و که له سه ر ته خته ی چايخانه کان و به ره به یوانی مزگه وته کان له گه ليانا ده خه وتی، غه ميگن و خاموش دهبون، به شه ره دههاتن، تووره دهبون، سه ريان به دار و ديواردا ده دا، وه لي نه ده گريان... خه ونيان ده دی، ورپنه يان ده کرد، هه ليان ده بزراکاند، ده ترسان، له خه مان له سه ر چاو ده که وتن، ده بوورانه وه، دارکاری، جنيو، تف، زاماربون، خوتنيان ده دی، ده يانترکاند، ده يانقيژاند، وه لي نه ده گريان، به ديار مه رگی يه کدييه وه دوش داده مان، که چی وهک نه وهی بلپي: «خوش به حالت...!»، بي باکانه زه رده يان دههاتی، تو بلپي ده نيو نه و قه فه زه دا خو به چه ند فرنده يه کی بال به ستکراو بزنان؟ يه کتيکیان توند به ناو له پ له ته ويلی خوی ده دا، به په له هه ردو ده ست تاخنييه گيرفانه کانت، له شقارته يهک، چه رخيک ده گه رای، تاوه کو دايگيرسيینی... ده تويست شه به نگيک له پوژنایی چ له ناسمانه وه بی چ گری بی تینی چه رخيک وا بکات تارمایی يه کدی بيين و، هه ره يه که تان دنيا بی که به ته نيا نييه، هه ره هه مووتانن، نه وه تان لپره...

قهفه زیک کۆی کردوونه تهوه... له وانه یه گری دهنکه شقارته یهک غافلگیریان بکات، له وه دایه له تاریکی و تهنیایی و نهو خاموشییه زۆر قووله بترسن، کئی ده زانی؟ له وه دایه سه رمایان بئ، یاخود برسی بن، ده تووت هه ره هه موو هه سه ره ت و ناخ و هه نسک و قولپی گریانه کان ده نیو قه فه زه که دا گیریان خوار دووه و پئی ده رنابه ن، هیدی هیدی گریان و هه نسکه کان ده خنکان و ده چوونه وه ناو قورگ و... هه ناوه وه... رووخساره کانیش، له نیو نهو تاریکییه دا، له ژئیر فرمیسک و ئاره قه و نازاردا نو قمن، تا و تا وه هه ده نیو تاریکی و خاموشییه کی دل پروکیندا گویت له نزگه ره یهک، هه ناسه یه کی خنکاو، هه نسکیک یان خه نینه وه یه کی گیلانه ده بوو، جار و باریش لایتی ماشینیکی تیژتیپه ر ناو قه فه زه که ی روژن ده کرده وه، قه فی زنجیری به ستر او له دهستی راستی هه ره یه که یان ده بریسکایه وه، زنجیره که ی دهستی خۆتت سه ح ده کرده وه و دلته ده بوو به ئاو، تا ده هات خاموشتر ده بوون، هه موویانت ده ناسییه وه، بئ ناگا له تو و، له دونیا... له بو شایی و تاریکی راده مان، له هه یچ راده مان، بیجگه له تو هه یچ کامیان نه یه ده زانی دوا مه نزلگا شیتخانه یه کی پایته خته، کابرای شو فیریش له نه جهره بچکۆله که ی پشتی سه ره یه وه لیته وه دیار بوو که تا دره نگانی له گه ل پۆلیسیکی سیداره خوار ده دوا و نه ویش سه ری بو ده له قاند، تا و تا ویش ده نیو دوو که لی جگه رده ا خویان ون ده کرد، یه ک دوو جاریش ئاوریان دایه وه، دوا ی تا ویک بئ دهنگی شو فیره که میلی رادیۆکه ی بادا و... له ئاوازیک ده گه را، ئاوازیک در به تاریکی بادا و... رپی سه فه ر کورتتر بکاته وه، سه یه... له ناکا و هک دارژانی خه میک له دلدا، یان دره وشانه وه ی خوشییه ک له رو حدا، سه ره تای به ندیک بوو که به ئاهیک کۆتایی ده هات، وه ک له غه یبه وه بئ، له و زولماته وه که ده وری قه فه زه که یان ته نی بوو... ئاوازیک زۆر غه مگین ده هاته به رگوئ، سه دایه ک... نرکه و نالیینیک... نوو زه یه ک... ئاهیک... کسپه و... حه ژمه تیک... حه یرانیکی بریندار له سه ر شه پۆلی نه رمه بایه کی فینک تیکه ل به بۆنی نیرگزه جاری نه مبه ر و نه وه ی جاده که ده رژایه دلته وه، ئاه... خودایه... چ عومریکی دریژه و تو حه یرانیکت نه وتوه، لاوکیکت نه چرپوه، له وه دایه ده نگت رزی بئ، تو بلئی هه یچت له بیه ر مابئ؟ ها؟ رو حی کلۆلت به یته کانی نهو حه یرانه ی ده وه وه، سه ری که یلت، که لله ی گیزت نه ده هات به پیرییه وه، نه ده هات... نه ده هات... نهو له ره له ره ی نیو هه ناسه ی حه یران بیژکه هه ره هه موو کۆنه برینه کانتی کولانده وه، دوور ده بیری دیت و تا ویک و دوا جار ده نیو قه فه زه که دا به ندی ده کردیته وه، ده تووست وه ک نهو سه دا و خویندنه که شه پۆله نووستووکانی تاریکی ده شیونیی و تریفه ده خاته سه ما و... نازاد و دوور تا

جرپوه ی نه ستیره کان سه فه ر ده کا، سه فه ر بکه یت و نه یه یته وه... نا... نه وه حه یران نییه، برینه و خوینی لی ده رژی، به دهم نهو ئاوازه وه دلته خوین ده ده لئینی، خوینیکی ره ش، سه رت خسته ناو کۆشت و قولپی گریانیک ده بیریته وه نهو ئیواره زۆر غه مگینه ی که هه مین تا نه به د ئاوابوو... نه هاته وه... تا وه کو نه خنکیکی وه ک که له کیویه کی له خویندا شه لال سه رت هه لبری و هه ناسه ت دا، حه یران بیژ چیرۆکی عیشق و نهوینیکی نامراد و کورژاوی ده گیزایه وه، کافرا نه ده یچری... ده تووت به و سه دا زۆر غه مه یین و یه کجار شیرینه شیته کان خاموش بوون، عاشقانه هه لده ستا و شیته نه ده نیشته وه، بۆن کروزیک له و چرپکه یه ده هات، بۆن کروزیک که بیه وی بۆنی نیرگزه کان وه ده ر بنی، وه ک مه لیکی پیتر او ده یچریکاند، وه ک شاخیکی بن کۆل و رما و ده ینالاند، وه ک ره وه زیک بو ناو خه رهن دیک هاره بکا ده یقربشکاند، وه ک «با» یه ک به سه ر باخیکی سوو تا ودا شه بکات... هه لیده کرد، نهو ئاوازه به و نه غمه وه له قه راریکه وه ده هات که هه زار جار به ئاگری دۆزه خ سوو تا بئ، چ ریکه و تیکی کوشنده و زالمانه یه... حیه ی نه سپیک که بگلی هاته به رگویت، مه لیکی کیوی به چرپکه یه ک... چرپکه یه کی تاساو له ئاسماندا وه لامی حیه که ی دایه وه، دوور روانیت... له ژئیر تریفه دا تا نهو شوینه ی چاو هه تهر ده کا ده غلیک نه رمه نه رمه به به رچاو ته وه که رویشکه ی ده کرد و ده شنایه وه، گویت له ورشه ورشی نه رمی گیا بوو، ده تووت بو قه هری تو به سووکی شین و واوه یلا ده کن، پر به هه ردوو سییه کانت و بو دوا جار بۆنی نیرگزه کانت هه لمری، ده تووت له گه ل تریفه دا ده رژیته نیو قه فه ز و له ویدا به ند ده بئ، تا سه ر ته نکایی رو ح و په ره ی دل بۆنیان کاس و ور و گیزی کردی، به چرپه وه... چرپه یه ک به ئاسه تم و دوو به را له گه ل خوینی رژاوی نهو حه یرانه زامداره ده بیریته وه نهویندهری، ده بیریته وه بو زۆر شوین و سه رده مانیکی زۆر زووتر له هه نووکه، چرپه یه کی ناسک... ناسکتر له هه موو شتیکی نه م دونیایه په رده ی گوئییه کانتی به سه ما و له رینه وه ی قه هر یک ده خست... گویت لییه؟

«ده رویش...»

ئوبالی منت به نه ستو...

روژ بازاری قیامه تی...

نه گه ر مرده تووخوا نه که ی لی ره بمیژی...

مبه وه... مبه وه ده شتی... گونده که ی خۆمان...

گه ردنت ئازا ناکه م...

ده تويست دوا به ندى لى وهر بگريته وه، سهر به ند و دوا به ندت لى تيكچوو... لیت
 تیکه ل بوون، هر چه ندى کردت و کوشات نه و حیرانه ت بیر نه که و ته وه، تا وه خه میک
 دلتي ده گوشي و توش به چه پوک له سهرى خوت دده او... نهک ههر سه دای نه و حیرانه ی
 هه وای ناقه فه زه که ی پر کردبوو له خر روشی خه م، بگره تاکه به ندیکت بیر نه ده که و ته وه،
 هه تا نه و هشیان که هه زاران شه و بو هه مینت چری بوو... نا... له وه ده چى چرینی ته نها
 به ندیک بووبى به مه حال، وشه کان له نیو کاسه ی سهرتا وه ها تیکه ل ده بوون که هیچ
 مانا یه کیان نه ده دا... بی هووده بوو... ده گه رای... ده گه رای... بو سهر به ندیک و... که چی
 هیچ...

نا... تاکه به ندیک چپیه نایه ته وه سهر زارت، ههر هه موو به نده کان له گه ل ئا و ابوونی
 «هه مین» ی له رۆحتا نه مان و ئا و ابوون، به چرپه وه، هه روهک نه وه ی هه مین له بن په رده ی
 گوئی چه پته وه بتدوینی:
 «بایز...»

هه موو جار ی که هاتیبه سهر قه بره که م...

نه گهر له سهر "گردی عاشقان" نه منیژی؟

ئاخر کورده تیم زوری تیدا نه ژیام...

ده با به مردن بچینه وه نه وینده ری...

نه و جا هه موو فه سلتي بوهاران وهره سهر گۆره که م و دووسى چه پکه نیرگز له بهر
 پییانم...

نا... نه که ی...

له کن سهرم دابنی تا تیرتیر بوئیان بکه م...

نه من ده زانم بایز...

جاره کی دیکه نه وینده ری نایینمه وه...

نه من ده زانم هه ردوو کمان گۆر غه ریب ده بین...

نه من ده زانم...!»

گوئی بو دوا به ندى حیران بیژه که شل ده که ی، ده تويست بزانی کامه یانه: حه مه د به گ،
 حه مه ی حوسینی پیرکی، ره سوول گه ردی، سمایل فه للاح، عوسمان حه یران، که ریمه ره ش،
 خدری رۆژبه یانی، مسته فا کۆر، مه جید جبرائیل...؟ نازانیت... نا تو هیچت بیر نه ما وه...
 ته و او... حه یران و حه یران بیژه کانیش تیکه ل ده که ی... گویت بو شل کرد، شیتته کانی
 دیکه ش سهرته یان لیسوه نه ده هات، ههر ده تووت نه و چریکه و سه دای حه یرانه خاموشی
 کردوون:

حه یران... چه ند م گاز ده کرد

گوندى مه له من به زورگ و ته لانه

ده رمانی ده ردان شه و رامووسانه

باز و سه قهر لییان کردینه هیلانه

له عه وامی گوندى مه که یف و سه یرانه

چبکه م له به ژنه کی باریک و زنده یی به بازن

نه و ساره که به وى دهره بوهارى

کوچ و بارکردنه

ده ست لیک به ردانه

به دەم هەنسک هەلدانەو هەر دەگریای... دەگریای... گریانیکی وا بەکۆل و دل... وا درێژ و
نەپراوە که تا ئەبەد لێی کړ و... ژیر نەبیتەو!

۱۹۹۶ / ۱۹۸۳

سلیمانی

تووخوا مەرۆ هەتا بەندەک... دووانم لۆ دەرتی...

ئەو بەندەدی که خۆم حەزم لێبە...

ئەتوو گۆتتی خۆت بکە...

ئەمن سەد جارن مردبم و دەپیتیان لە بن عەردی بم...

خەمت نەبی... دەنگت هەر دەگاتە من»

ئیدی تەواو... دوا وەسیەتیت پێ بەجێ نایە، ناشزانێ گۆرەکەیی وا لە کۆی، ناشزانێ
خۆت لە کۆی گۆر غەریب دەبیت، بەهاران دین و رادەبرن، کەچی تا ئەبەد ناتوانی
چەپکیتک نیترگز بخەیتە سەر گۆرەکەیی، حەیرانیکیک بچری، هیدی هیدی بۆنی نیترگزەکانی
هەردوو بەری جادەکە دەروەبیەو و بەتەنیا لەناو قەفەزەکەدا جێیان دەهێشتی:

«دەرویش... ئۆبالی منت بەئەستۆ...

... لێروکانە مەمنیژە... گەردنت ئازا... مێبەو...

ئەوجا... هەموو فەسلی بوهاران...

چەپکە نیترگزەکەم... لە کن سەرم دابنێ... تا تێر... تێر

بۆنیان بکەم... ئەویندەری...

نابینمەو... ئەمن دەزانم که هەردوو کمان گۆر غەر...

ئەمن دەزانم...»

تەواو... تاریکی تۆ و هەموو شیتەکانی ناو قەفەزەکەیی لە خۆبەو لۆول دەدا... خەریکە
دەخنکی... خودا هاوار... قوڵپی گریانیکی بەکۆل لە شوینیکیکەو، لەناو جەرگ و
هەناوتەو دەهات، قوول وەک ئەوێ لە بنی بیریکی تاریک و پێر ئەسرینەو بی... کە
بەهزار قوڵاپ و چەنگالەو لە دلنەو... لە رۆحتەو دەری کیشن و هەلیتەکیین، وەک
مەنجەنیق دەکولای، تا دەهات ئەو قوڵپە گەرمە سەری دەکرد تا لە چاوانتا وەک دوو کانی
خویناوی تەقینەو، بی شەرمانە سەرت خستە ناو کۆشت و داتە پرمەیی گریان، خامۆشی
شەوی ناو قەفەزەکەت پێ کرد لە هەناسە و هەنسک، بی ئەوێ شەرم لە شیتەکانی دیکە
بکە، ئەوێ کپ و خامۆش بوون وەک ئەوێ بەشەرمەو حورمەتی ئەو گریانە
جەرگبەرت بگرن، ئاسمانیش تا دەهات پتر چری تاریکی دەپژاند، دیسانەو وەک
عەبایەکی رەش تۆ و قەفەزەکە و شیتەکان و هەر هەموو دونیای لە خۆبەو وەردەپێچا...

تهمی سهر خه رهند

مانگدا بشوم، من دنیا بووم که ناسمان تهنها له ولاتی مندا نه وندنه شینه، شینیک که له هیچ ناسمانیکی دیکه دا نه مبینیوه، له هر شوینیکدا دلم تنگ بووایه نه و شهوه خوښانهی هاوینم بهیادی خوم دههیتنایه وه که هزاره ها نه ستیره بهدم جریه وه ده پزانه سه ر سینه و سه رینه کهم، چهنده سهیر بوو بو جاریکی دیکه پر به هردوو گوئی له ناو کووچه و کولانه کان گویم له هاتوهاواری منداله چه توونه کان بی، قاووقیژی ژنان، دهمه ته قیتی زور ساده و پر له هه لچوونی تولاز و پیاوه کان، شهرمی کچیکی جحیل ببینم که له شهرمی هیچ کچیکی هم دونیایه ناچی... هه همیشه له دوروه، له بهر دیده و خه یالما، ته میک شته کانی لی تیکه ل ده کردم... ده ترسام له وهی بگه ریمه وه و شته کان هر هه موویان گوزابن، تا فرۆکه خانه کهش هاوړیکانم دهیان ترساندم و دهیان وت: نه وندنه خوش خه یال مه به... گهر شته کانیش نه گوزابن، تو نه و کورهی جارن نیت و ببینی نه مړوکه ت بو شته کان هی دوینتی نییه، به لام که سیان نه یانده زانی که له ناو مندا، له شوینیکی په نهانی روحمدا من هر هه موو کهس و شوین و زه مان و کوی رووداوه کانم هه لگر توه، نه وان نه یانده زانی له ناو مندا مندالیک هه یه و هه رگیز گه وره نه بووه و نابج، به در پزایی سی سه عات فرین به ناسمانه وه من هر خولیا و سه رگه رمی خویندنه وهی رو مانه ناوازه کی (کوستانتین جورجیو) بووم و خواخوام بوو بگه مه کوتایی و بزنام پاله وانه که ی چی به سه ردی، له یه کیک له کوشکه کانی فرۆکه خانه ی (بو دایست) کریبووم، ناوونیشانه که ی سه رنجی راکیشام و بی دوودلی خسته مه جان تا که مه وه - نه و پیاوهی به تهنیا سه فهری کرد- به لام که له سنور پریمه وه رو مانه کهم خسته وه ناو جانتا که و له داروبه رد و مه ل و مه ردوومه کان راده مام، له وه هه موو شاخ و داخه ی که بو من بونی یه که مین ساته وه ختی خه لبقه تی لی ده هات، دلم پر ده بوو له گریان، ناشزانم بوچی نه وندنه سکم به دره خته تهنیا کانی لا ریگاگان ده سوتا، ده توت چند هه تیویکی رووتی بهر هه تاو و بارانن، نه و شاخانه ش هه رگیز توکمه و بلند و دامه زراو نه بوون، بوچی وه ها بیکه س ده هاته بهرچاوم... نازانم... جارن که هیشتا هه رزه و خوینگه رم بووم وام هه ست ده کرد زوورگ و گردو لکه کان سینه و مه مکی رووتی چند ژنیکی راکشاون، دو ل و زندو له کانیش قولایی تاریک و نهرم و نیانی نه و له شه جوانه، هر قلیشیکی قول له خاکدا روچوو ده بوو به دو لانیکی پر له گیای ته ر و که سکا بییه کی تاریک، دره خته کانیش قژی په خشی نه و ژنه راکشوانه، ری پی ته لانه لووسه کانیش که در پز ده بوونه وه هر کتومت ده توت قول و باسک و قاچی نه و ژنه شوخانه ن، ده کری خه یالما نه وندنه و خه راپتر

هر دواي گه رانه وه له غه ربیسی، له پاش کوچ و سه ره هه لگر تنی چهنده ها سال، ویل بووم ده نیو شاخ و کیوان، ده ربه ده ریم ده نیو گوند و شاران، چه شتنی سه رما و گه رما، تالی و سویری، هیوا و دل ساردی، سه رکه وتن و نوشوستی... تا که خه ونیکم نه وه بوو روژیک بی و بو م پر خستی بگه ریمه وه مه لبه ندی مندالی، چ به تاسه و ترس و تاسوقه وه گه رانه وه، تاسه ی نه وهی که سه کان مابن و نه مردبن، چش له وهی گه وره تر و پیرتر بوون، به لام خو زگه م ده خواست جار یکی دیکه له باوه شیان بگرمه وه، له هر هه موو خه ونه کا مندا هر ده گه رانه وه نه ویندنه ری، من تهنها له سه ر نامه و پوست کارته کان ده ژیا م و ده له وه پام، بو ن و دنگ و رهنگی خه لک و خاکم له ناو نه و چهنده دپزانه دا ده بینی که له سه ر پشتی کارته کان و رینوسی پر له هه له ی نامه کا مندا ده مخویندنه وه و که چی تا ده هات له گه ل تیپه رپوونی روژگاردان کال ده بوونه وه، من ده مزانی زوریه ی ده نگویاس و خواس و هه واله کان دلخوشکه ره و درون، چونکه له خه یال و خه ونه کا مندا هه همیشه شتی پیچه وانم ده بیینی؛ کوست و کاره سات، من به ته مای شتی گه وره نه بووم، به لای منه وه زور سهیر بوو بو جار یکی تر گویم له بانگی که له شیریک بی له گه رد و گوئی به یانییه کدا، بو ری مانگایه ک، وه رینی سه گیک، زه رینی کتویری نییره که رییک، پر به هردوو چاوان خور ببینم به تاقی ناسمانه وه ده دره وشیتته وه، شه وانه ش تا خه و ده مباته وه خوم له ژیر تریفه ی زیوینی

و شه‌یتانی تر بووی... وه‌لی چی بکه‌م که ئەو سروشته‌م لی دهبوو به‌سه‌ده‌ها ئافره‌تی رووت و خه‌وتوو... که‌چی ئیستا ئەو سروشته‌ غه‌مگین و ته‌نیا و په‌ژمورده‌ ده‌بینم، له‌وه ده‌چوو سه‌ده‌ها پیاوی دل‌ه‌ق و خه‌نجه‌ر به‌ده‌ست ئەو ژنه‌ ژۆر شو‌خانه‌ی ناو خه‌یالی منیان له‌ شیرین خه‌ودا له‌ توکووت کردبی، له‌ به‌رچاوانم ئەو ژنانه‌ ته‌پاوتل له‌ خوینی که‌سکی خو‌بان ده‌گه‌وزین و... هیدی هیدی شته‌کان هه‌ر هه‌موو له‌ به‌رچاوانم هه‌لاه‌لاه‌ ده‌بوون... شی ده‌بوونه‌وه... په‌رت ده‌بوون... «با» ده‌بیردن... ده‌ترسام... ژۆر ده‌ترسام شاخه‌کان وه‌ک ئەوه‌ی له‌ په‌مۆ دروست بووین ره‌شابه‌یه‌ک له‌ نا‌کاو هه‌لب‌کا و رووه‌و بیابانه‌کانی دونیا بیانگوتیزیته‌وه و جگه‌ له‌ ده‌شتیکی رووت و قاق‌ر هیچی تر بو‌ئیمه‌ جی نه‌میخی، نه‌مه‌دو‌یست هیچ شتی‌ک و دیه‌نیک ببویرم، بو‌چاوه‌کانم هه‌ر هه‌موو شته‌کان تازه و سه‌یر و خه‌مه‌ین بوون، هه‌ندی‌ک جاریش دل‌خۆشکه‌ره، ده‌مویست ده‌یه‌ها چاوی دیکه‌ قه‌رز بکه‌م، تاکه‌ شتی‌ک که‌ ئە‌له‌ام ده‌کرد و ببوو که‌ لکه‌له‌ی رۆ‌چی هیلاک و غه‌ربیم... تاکه‌ خو‌لیایه‌ک که‌ به‌دریژایی ئەو چه‌ند سه‌عاته‌ و چه‌ندین سالی مانه‌وه‌م له‌ ده‌روه‌ که‌ هه‌ر هه‌موو خه‌یالی منی داگیر کردبوو: ئەوه‌بوو که‌ ئە‌گه‌ر بی‌ جاریکی دیکه‌ بگه‌ریمه‌وه مه‌ل‌به‌ندی مندالی، یه‌که‌مین هه‌وار که‌ به‌دریژایی ئەو هه‌موو سالانه‌ له‌بیرم نه‌ده‌چۆوه: سه‌ر ئەو خه‌ره‌نده‌ بوو که‌ له‌ ماله‌که‌ی خو‌مانه‌وه‌ به‌سه‌د هه‌نگاوی وردی ئەوسام ده‌گه‌یشتمه‌ سه‌ر لیوا‌ره‌که‌ی، هه‌ر واشم کرد... چونکه‌ نه‌مویست هیچ که‌س‌یک له‌و گه‌رانه‌وه‌یه‌ نا‌گادار بکه‌مه‌وه، هه‌زم ده‌کرد چوونه‌وه‌ی کتوپرم خو‌رپه‌یه‌کی خۆش بی‌ له‌ دلی که‌سوکار، هه‌روه‌ک له‌ناو هه‌کایه‌ت و داستانه‌کاندا رووده‌دا: کوری هه‌له‌ته‌ و بز له‌ نا‌کاو دیته‌وه‌ مالی و هه‌ر هه‌مووان سه‌رسام ده‌کا، هیدی ده‌یانگرت و ده‌م داده‌پچرن، هه‌رچه‌نده‌ من ده‌مزانی که‌ هیچ شتی‌کی نه‌وتۆم نییه‌ که‌س له‌ خزم و خو‌بیان سه‌رسام بکا، جگه‌ له‌ جانتایه‌کی چکۆله‌ی شان که‌ پر بوو له‌ خه‌م و تاسه‌ و ئاره‌زوو... له‌ قه‌هر و غو‌ریه‌ت هیچی دیکه‌م بی‌ نه‌بوو، ده‌توت رۆ‌چی من و له‌ناو ئەو خه‌ره‌نده‌دا عاسی بووه‌ و به‌ر له‌ چوونه‌وه‌ بو‌ ناو که‌سوکار سه‌رحه‌ ئەو رۆ‌حه‌ هه‌لدی‌راوه‌م بدۆزمه‌وه‌ و ئەوسا خۆم به‌خزم و خو‌یش پیشان بده‌م، رۆ‌حیکی ساوا که‌ له‌و چه‌مه‌ به‌خو‌ر و سه‌رشیتته‌ی ناو خه‌ره‌نده‌که‌دا خنکا، رۆ‌حیک پر فیز و هه‌وای مندالانه‌ که‌ وه‌ک بزنه‌ شیتته‌که‌م هه‌لدی‌را و هه‌پروون به‌هه‌پروون بوو، هه‌ر کوتیکی له‌ژیر دار و ده‌وه‌نیکدا به‌جیما... سه‌ده‌ها شه‌و خۆم ده‌دی؛ له‌ هه‌موو خه‌ونه‌کاندا که‌ چۆن چۆنی له‌سه‌ر لیوا‌ری خه‌ره‌نده‌که‌ ره‌تم ده‌برد و پیم هه‌لد‌ه‌خلیسکا و سه‌رانگرتی ده‌بووم، رووه‌ و قوولایی خه‌ره‌نده‌که‌ که‌له‌ی سه‌رم به‌ر تاشه‌به‌رده‌کان ده‌که‌وت و پارچه‌ پارچه‌ ده‌مردم، ئەو

خه‌ره‌نده‌ له‌ هه‌موو خه‌ونه‌کاندا بانگی ده‌کردم که‌ تا پیر نه‌بووم و نه‌مردووم بيمه‌وه‌ و بو‌ دوا‌جار له‌و ئەفسوون و سیح‌ره‌ پر سام و ترسه‌ی رامبیم... هه‌ر واشم کرد، چه‌ندین گه‌راج و قه‌مه‌ره‌م گۆری، هه‌ر ده‌توت نامه‌وی خیا‌نه‌ت له‌گه‌ل یه‌که‌مین مه‌زل‌گای خۆم بکه‌م، ده‌مویست وه‌فاداران‌ه‌ ئەو قه‌رزه‌ گه‌وره‌یه‌ بده‌مه‌وه... چ قه‌رزیک؟ نازانم... تا له‌ خه‌ره‌نده‌که‌ نزیک‌تر ده‌بوینه‌وه‌ من غه‌مگین‌تر ده‌بووم، سه‌یر بوو... له‌ په‌نجه‌ره‌ی قه‌مه‌ره‌که‌وه‌ به‌هه‌ردوو به‌ری جاده‌که‌دا ده‌مروانی و ده‌یه‌ها ئەسه‌پی مردووم بینی که‌ لی‌ره‌ و له‌وی سه‌گه‌ل تییان و رو‌کابوون، له‌گه‌ل گه‌رگی تیزتیپه‌ری قه‌مه‌ره‌که‌ لمۆزی خو‌یناویان له‌ که‌لاکه‌کان هه‌لد‌ه‌گرت و به‌ترسه‌وه‌ له‌ ئیمه‌یان ده‌روانی، له‌وه‌ مر‌تر بوون به‌ده‌م وه‌رینه‌وه‌ دوامان بکه‌ون، ده‌توت ناو ده‌نده‌ و په‌راسوه‌کانیان که‌ له‌ گوشت دامال‌رابوون کولانه‌ و قه‌فه‌زی سه‌گه‌کانن، له‌ هه‌موو ژیا‌ندا به‌و ژماره‌ زۆره‌ ئەسه‌پی مردووم نه‌بینیبوو، له‌ هیچ فلیمی‌کدا، له‌ هیچ رۆ‌مانیکدا... له‌ هیچ شو‌ین و ولا‌تیکدا... دل‌ته‌نگ و نیگه‌ران له‌ شو‌فیره‌که‌م پرسی:

«کاکای شو‌فیر ئەو هه‌موو ئەسه‌پانه‌ به‌چی مردوون؟»

کابرا وه‌ک ئەوه‌ی پرسیاره‌که‌ی منی به‌لاوه‌ سه‌یربی‌ تو‌زیک راما و له‌ناو خامۆشی سه‌رنشینه‌کاندا ده‌نگی له‌ گوتمدا ده‌زرن‌گایه‌وه‌، من تا ئەو حه‌له‌، لی‌ره‌ و له‌وی، له‌ قو‌ناغی دوور و نزیکدا که‌لاکی ئەسه‌په‌کانم ده‌بینی و ژان ده‌چوو ده‌لمه‌وه... دوا‌جار به‌ته‌وسه‌وه‌ وتی:

«ئەسه‌پ نامرتی مامۆستا... ئەسه‌پ ده‌تویی... بو‌جه‌وابی سو‌عاله‌که‌شت که‌س نازانی ئەم ده‌رده‌ ئەسه‌په‌ چیه‌ له‌و ولا‌ته‌ی مه‌ بلا‌وبوو‌یته‌وه‌!».

هه‌ر ئەوه‌نده‌ و ئیدی سه‌رنشینه‌کانی ناو ماشینه‌که‌ له‌ناو خو‌باندا که‌وتنه‌ ده‌مه‌ته‌قی و غه‌لبه‌غه‌لب... کاکای خۆم له‌ چ زه‌مان و سه‌رده‌می‌کدا شتی وا بووه... هه‌ر هه‌مووی غه‌زه‌بی خودایه‌، ئەوه‌ نیشانه‌یه‌ و نۆره‌ دیته‌ سه‌ر ئیمه‌ش... ئەوه‌نده‌ شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ رووده‌دن که‌ ده‌لیله‌ ئاخ‌ر زه‌مان نزیک بو‌ویته‌وه... ئەمن بیستیتیم به‌ده‌م بای غاره‌وه‌ هه‌ر چوار په‌لی ئەسه‌په‌کان ده‌شکین و... سه‌ر سمدان و ده‌م به‌یه‌ک دادانیان یه‌ک‌یکه‌، گوايه‌ یه‌که‌م جار کو‌تراییان دادی و هیچ نابین، نا... برا ده‌رده‌که‌ له‌وه‌ قورستره‌ که‌س بزانی له‌ چاوان ده‌بن یان له‌ گو‌تیان... قوربان له‌ ئاوا‌ییبه‌که‌ی ئیمه‌دا چه‌می‌کمان هه‌یه‌ و له‌وه‌ته‌ی ئیمه‌ هه‌ین و له‌ باو‌بایه‌رانه‌وه‌ که‌س نه‌یبستوه‌ کرم له‌ ماسی بدات، کرم... به‌لی کرم ئەمه‌سال هه‌ر هه‌موو ماسیه‌کانی ناو ئەو چه‌مه‌ی کوشت... نه‌عو‌زوبیلا... ئیدی تا ده‌هات غه‌لبه‌غه‌لبه‌که‌ هه‌ر له‌ هیچه‌وه‌ ده‌بوو به‌شه‌ره‌ قسه‌ و نه‌ده‌پرایه‌وه‌، من له‌ خه‌یالی خۆمدا

نقوم بووم و دابرام، تاکه شتتیک که دهمدی و دهیتاساندم مهرگی ئەو هه موو ئەسپه بوو، به بهرچاومهوه، دهیهها رهوه ئەسپم دهیبینی که چۆن بهیهکهوه چوار پهلیان دهشکتی و سه رسم ددهن و لمۆزیان له خوڵ و بهردهلان دهچهقی، پهلهم بوو بگهسه لای ئەو پیتچهی که له خه رهندهکهی نزیک دهخستمهوه، دهمویست ههتا زوهه دابهزم، بهکابرای شوفیرم وت که له هه ورارهکه و له دوا پیتی جادهکه دامبهزینی، بهمیهری برابهکهوه پیتی وتم که دهکری میوان بم... سوپاسم کرد، جاننا سووکه له کهم دا بهشامندا و خوداحافیزیم لئ کردن، دیاربوو به سه رسامیبهوه ئاوپیان لئ دهمامهوه، پیتیان سهیر بوو که له جادهکه لام داوه و رووهو خه رهندهکه مل دهنیم، بهههنگاوی سست بهناو بهردهلان و کهرته شاخهکاندا به پیتج و لوول ریم دهکرد، دهمیتک بوو بهناو خاکیتکی وا بهردهلاندا ریم نه کردبوو، زوو زوو لاسهنگ دهبووم و خۆم دهخیلی کهقرهکان دهکرد، نه رمه نه رمه دهماره گرژهکانی ههردوو بهلهکم خاوه دهبوونهوه و پاشان خوتنیان تی دهپرژا، تا له خه رهندهکه نزیک دهبوومهوه سام دایدهگرم و وام مه زهنده دهکرد که له سیحر و ئەفسوونیتک نزیک دهکهومهوه، له خه ونهکانی مندالی که لیتره و له سه ر ئەم خه رهندهدا بینیم، بهرد به بهردیم دهناسیبهوه، دوهن بهدوهن، درهخت بهدرهخت، رهوهز بهرهوهز... دار ههنازه زهکان، بهر له وهی بگهسه سه ر لیواری رکی خه رهندهکه دهبوو باخی دار ههنازه زهکان تیتیه ریم، خه رهندهیک که ههزار خولیا و ترس و ئەفسوون و خه ون و ختورهی له خه یالی مندالانهی مندا دهتهقاندوه، ئەو شوینهی که له گه ل (شیرین) و مندالهکانی دیکه دا گه ممان لئ دهکرد، له دوا موتالا و وهرس بوون له هه لدهوهی لاپه ره هه لوه شاههکانی کوردی و حیساب و زانیاری دهکهوتینه دراندنی لاپه رهی دهفته ره کافمان و دروستکردنی (قوش کاغهز) و هه لدهانیان بۆ ئاسمانی سه ر خه رهندهکه، هه ر هه موومان بهیهکهوه قوش کاغهزه کافمان بۆ حه وا هه لدهدا، دهکهوتنه سه ر له پی (با) و هییدی و نه رمه نه رمه رووهو قوولایی خه رهندهکه تاویتی بهرز و تاویتی نزم، به پیتج و لوول له تیهه دوور دهکهوتنهوه، هه ندیکیان تا ناو چه مکه دهگه یشتن، بهر له وهی بگهسه ناو چه مکه له مه ودای چاوانمان بزر دهبوون، هه ندیکیان به سه ر درهختهکانی قه د پاله کانهوه دهگیرسانهوه، هه میشه ناوی خۆمان له سه ر قوش کاغهزهکان دهنوسی، دلی هه ر یهک له منالهکان له گه ل ناوهکانی خۆمان دهفری، منالانی هه راشتر دهیهها کۆلاره ی رهنگاوه رنگیان دروست دهکرد و تا دهزوهکان دهپچران کۆلارهکانیان بهرز و بهرزتر دهاده دهست ههوا... چهنده دلمان بهوه خۆش دهبوو که سه رمان له مه لهکانی سه ر خه رهند دهشیتواند، لهناکو له قوش کاغهز و کۆلارهکان نزیک دهبوونهوه و تیزرهو خۆیان لادهدا،

من هه ر له سه ر ئەو خه رهنده مه ر و بزنهکانم دهلهوه راند، سال دوانزه ی مانگ چاکترین بژوین و له وه رگا بوو.

هاقمهوه، بهو نیازهی هه ر لیتره، له سه ر ئەم خه رهنده که لاهویهک بکرم، ئەمه یان خه ونی دهمیتک سالم بوو، وام هه ست دهکرد من بۆ دوا جار بهر له وهی زۆر پیریم و بمرم له دوا سالهکانی ته مهندا له سه ر ئەو خه رهنده بژیم... بهدلی پیاویتی نهخۆش و ماندوووه ریم دهکرد، تا له گه رهکه کۆنهکهی خۆمان نزیکتر دهبوومهوه پتر دهتاسام و دلّم پهله په لیتی دها، لیتره و له وی ژمارهیهک خانوی دارماوم بین، چه ندین که لاهوهی شان شکاو که به حال به پیتوه وهستا بوون، دهیهها خانوی دیکه که هیشتا تۆکمه و به پیتوه وهستا بوون، له و ساته وهخته دا که سیتکم لئ دیار نه بوو لیتی به رسم: ئەری شوینه واری حه ساره کهی (مام پلنگ) وا له کو؟ ماوه یان رماوه؟ دوا جار به پرس و سۆراغی پیره میتردیتی که نهفت که له سه ر سه کووی بهرماله کهی خۆیان دانیشتبوو، توانیم بجمه وه سه ر شوینه واری به سه ر به کدی دارماوی حه ساره کهمان، دهنیو دار و پهردووی به سه ر به کدی روخوا و ساتهم دهکرد، هه ر دهتوت ئەوه یان حه ساریکی داروخوا و نیبه، به لکو ره حه کاول بووه کهی خۆمه و گهرد به گهرد لیتی ورد دههوه، بیرم له و ره ژگار زۆر دوور و دیرینه دهکردهوه که پتر له خه ونیتیکی پر ته موثر و جه نجال دهچوو، خه ونیتیکی که زۆر به زه حمهت و هییدی هییدی رووداوه کانیته بکه ویتتهوه یاد... حه ساریکی که دوا ی سه ره لگرتنی من و مه رگی باوک و دایکم؛ براکانم، بی پرس ی من، وهک میراتیکی به په له فرۆشتبوویان، بی ئەوهی به شی خوشکه کلۆله کانی لئ بدن.

چه ندین پایتهختی قه له بالغی دونیا، چه ندین شار و گوندی رازاوه و جوان، چه ندین بالخانه ی زۆر خۆش و هه لواسراو به ئاسمانه وه ئەو حه ساره ی له بیر من نه برده وه. سه دهها شاخ و کیو و ده ربه ند، گرد و ته لان و لیتره وار، چیاکانی ئەلب، هیمالایا، رووباری دانوب، تایمز، راین... ئەو خه رهنده و ئاسمان و ئاوهی له خه یالی من دهنه کرد، دهیهها کچی قه شهنگ و شه کره ژنی خولقاو له شلیک و شیر نه یانتوانی شیوهی شیرینی (شیرین) م له زیندا کوتر بکه نه وه، من مه به ستم نیبه چیروکی کۆچ و سه ره لگرتنی خۆم بۆ ئیوه بگتیمه وه، من هاتومه ته وه سهیری ئەو قوتابخانه کۆن و نیمچه دارماوه بکه م که سالانیکی تیایدا قوتابی بووم و (خسته ی لیکدان) م هه ر پی له بهر نه کرا، من ها تمه وه تاوه کو حه ساره تۆکمه و دامه زراوه کهی جارن بینمه وه، حه ساریکی گومانم هه بوو به فر و باران و هه تاو دایبیرزین، حه ساریکی بنیات نراو له بهردی شاخان، گومانم هه بوو

بوومه له رزهش لتي بدا برمي، كه چي ته وهی بينيم به تنهها بناغهي هه لته كيوي
حه ساره كه بوو كه له هه ندي شوين بستيك و له هه ندي شويني ديكه دوو بست له
زه وييه كه به رز ببوزه، له گه راندا به ناو ژووره دارماوه كاندا ده مويست بزائم من له كوئ
بووم، ديوه خانه كه ي باوكم، ژووري تاريك و بچ په نجره ي خوشكه كانم، هوډه كه ي نه نكم،
هي براكانم، ده مويست شويني كادين و گه نجينه و تهويله كه و ناوده ستخانه كه بدوزمه وه،
تهو ژيرزه مينه ي خاك و خوډل و دار و په ردوي به سه ريه كديدا رماو پري كردبووه، تهو
شوينه زور تاريكه ي كه كارها ده كوژا يه وه دوو فانوس رووناكي نه ده كرده وه، كه چي
زوله يخاي-ي پلكم له وي دهنووست و ده بخوارد، من تا ئيستا نه مزاني بو تا مرد شوي
نه كرد، به دواي دار هه نجيره كه دا ده گه رام كه به تنهها دوو بست له قه دي پراوي له
زه وييه كه وه هه لته قوسبوو، به شهرم و ترسه وه له نزيك ره گه كه يه وه چرويه كي تازه ي
دهر كردبوو، گه ره كي بوو وهك يادگار هه كاني من سه رله نوئ دهنو حه ساريكي وا خاپووردا
سه وز بيته وه و پيم بلتي: روژانتيك تو و خوشك و براكانت گوريستان له من ده به ست و
له ژير سي به ري گه لا پان و مي به ربه بانه كاني مندا جو لانه تان ده كرد، تو بو دوزينه وه ي
هيكه به كي ناو هيلانه كه ي باوه شم ملي خو ت ده شكاند، هه ره له ژير سي به ري مندا باوكت
پاش نيوه پرواني هاوين و به هار سه رخه ويكي ده شكاند و مه له كانيش نه يانده ويرا
بجربوئين، هه ره لي به بوو نه نكت ته شي ده رست و دا يكه ش به دهم خه ميكي هه ميشه و
په نهان وه ده گريا... ده مزاني له هه نجيره كه وه به ده ههنگاو ده گمه گه نجينه كه، ده ههنگاوي
وردی نه وسا، به بيست ههنگاويش ده گمه كادينه كه، به سي ههنگاويش رووه و روژه هلات
ده گمه سه سه ر ته ننوره كه، به چل ههنگاو رووه و روژتاوا تهويله كه يه، تهو تهويله يه ي
خوشترين روژاني من و بز نه شيتي وه ياد ده هينامه وه و ده يگر ياندم، به لام من هه نوو كه
ههنگاوم گه وره تر بووه و هيچ ناسه واريكي گه نجينه و تهويله و ته ننوره كه ش نابييم، هه ره
ده لتي تهو ژيانه ي من دهنو ته م حه ساره دا جگه له خهون و تراويله كه، جگه له درويه ك
هيچي ديكه نه بووه... تليش و پارچه داري قه لاشكه ر، جلي دراو، عه ربه بانه ي شكاو، دار
و په ردوي به سه ر يه كديدا رماو، بنميچي ته پيو، دار و په ردوي په رشولاو تا ناو
پزه كان هاتبوون، دونيا يه كي ويران و خاپوور، نه مده زاني وه تاگام يا خود له خه ودام، تنهها
شتييك كه نه گوږا بوو خو ر و ناسمان و تهو (با) يه بوو كه له گه ل هه لكردي لق و پويي
دره خته كاني ده شتانه وه، نا... هه رگيز تهو مهل و مرو ت و تاژهل و درهخت و خانووانه هه مان
تهو شتانه نه بوون كه من له خهونه كانما سه ده ها جار وه كو خو يان ده مبيني نه وه، داته پيني

خانوو و باله خانه يه كي زور، شكاني ده يه ها درهخت له ناو قه ده وه، شكاني لق و پويي
تهواني تر و نيشتنی توژتيكي نه ستوور له سه ر گه لاكان، په رتبووني تهو هه موو سو ل و
پيلاوه كو ن و دارزيوه، جيماني تهو هه موو گاسنه ژهنگدار و نافه روژه و په نچه ربووني تهو
هه موو تراكتوران و په ككه وتن و مانه وه يان بو ماوه يه كي دريژخايه من له ژير باران و هه تاو...
رهنگ بواردوو... دارزابوون، تهو هه موو سه گه به ره لا يانه ي گه ر بيوون و به زه حمه تيكي
زو ره وه به م و بهو ده و رين، تهو هه موو مه له مردووانه ي كه ميتش و مه گه ز و ميرووله
تيسان وروكابوون، سووران وه ي به رده وامي هه لوكاني سه ر خه رهند و نرم فريني
قه له ره شه كان ده يترساندم... قاغ قاغ... به دهم رتوه، لي به و له وي، ساتم له كه له سه ري
مه ر و بز و نه سپ و هيستر ده كرد، هه وايه كي بوگه ن له ناو تهو گيا و گوژه هه لده ستا و
كاس و خو لي ده كردم، هه ر دواي چه ند چركه يه ك و ئيدي هه ستم ده كرد تهو بو نه ناخوشه له
گياني من هه لده ستی، وام ده زاني منم و بوگه نم كردوه، چه نده له و ويرانه و كاولكاري به
ده چوو كه له هه ندي له حه كايه ته كاني نه نكمدا پاله وانه كان كتوپر خو يان له ناودا
ده بيني به وه... بوئي خوئين... پيسته ي غاراو... ميوه ي گه نيو، به چوارده وري حه ساره كه دا
پياسه م ده كرد و لي به و له وي تهو مه ردوومانم ده بيني كه هيچ سو ز و به زه يي و
خوشه ويستي و شكو به چاويانه وه ديار نه بوو، زور ترسنوك و خو يه رست و غه مبار له ژير
كه چه جله كانياندا ده هاتن و ده چوون، يه كه م جارم بوو بزائم كه ته گه ر مرو ت ويران و
ماندوويي و له ناو كه لاوه دا بئي مه حاله بتواني مي به ربه بان و جوان و ناسك بچ، من بو تهو
خه لكه پاك و جگه رسوزه ي زه مانتيكي زووتر له ئيستا دا ده گه رام، به رده مي هه ر
خانويه كي داروخوا و ني مچه به پيوه وه ستاو زبلاخه بوو، سه گ و پشيله كان له برسانا
ته نه كه ي زيله كانيان به گوږي وه ركدبوو، چه ندين دار عه له تريك لار بيوونه وه و ساتم له
وايه ره پچراوه كانيان ده كرد و له قاچه كانم ده تالان، تهو انه شي كه به پيوه ما بوون
گلوپه كانيان شكابوون، له جيتي خانوو داروخواوه كان چه ندين ره شمالي كو ن و هه لاهه لام
بيني كه له ده لاهه پينه كرابوون، يه كه م جارم بوو تهو هه موو مناله زوره بينم كه تا كوني
چاويان له قور چه قيبوون و وهك گه وره كان موموچ و داخدار بوون، شه كه ت و ماندوو،
ته نيا و بچ ده ستلا ت ده گه رام و ده مويست بي رسم ناخو ته م كاولكاري به خه رباتي پاش
بوومه له رزه يه يان چي... كه س نه بوو ليتي بي رسم... كه س تهو رووه ي نه دامی، ناچار
گه رامه وه ناو كو نه حه ساره دارماوه كه ي خو مان، نه مده زاني تهو هه موو په رو پاتال و
كه لوپه له دارزيوه چي به كه له ناو كه و تيوون، كه سته ك و به ردي گه وره نه، كو نه

بیتزنگیتیکی شکاو، پیتمه‌ره و خاکه‌ناسیتیک که ده‌سکه‌کانیان گرده‌بر شکابوون، ده‌مویست تارمایی‌ئه و مندالّه ونبووه بدۆزمه‌وه که له خۆم بزر ببوو، ههر ئه‌و رۆژه لیم بزر بوو که به‌نه‌خۆشی منیان خسته باوه‌شی نه‌نکم و سواری هیسترتیکیان کردین و له‌گه‌ل کاروانیکدا رووه و کویتستان، له‌ناو ته‌میکدا بزم کرد: له‌گه‌رانم به‌ناو شاره زۆر جه‌نجاله‌کانی دونیادا ههر به‌دوای ئه‌و مندالّه ونبووه‌دا ده‌گه‌رام، بایه‌ک هه‌لی کرد و منی گه‌رانده‌وه ئه‌و به‌یانی و ئیوارانه‌ی له‌شاخه‌کانه‌وه شنه‌یه‌کی پاک و بۆنخۆش هه‌وشه و ژووره‌کانی پر ده‌کرد له‌بۆنی گیاو‌گۆلی کویتستان، هه‌میشه‌ بۆنی هه‌وای به‌یانیان جیابوو له‌ئیواران... شه‌وانیش به‌بۆنی ره‌شه‌ره‌یحانه مه‌ست ده‌بووم، ئه‌و بۆنه‌ی له‌سینه و به‌رۆکی زوله‌یخای پوورم ده‌هاته ده‌ری که تا که شتیتکی زیندوو بوو له‌گه‌ل خۆی ده‌بیرده ژیرزه‌مه‌ینه‌که، له‌بۆنی باوکه ده‌گه‌رام؛ بۆنیتیک که بۆ هه‌میشه پیتی نامۆ بووم، له‌بۆنی دایکه ده‌گه‌رام که هه‌میشه بۆنی قه‌ره‌نفول له‌گوند و شاره‌کانی دونیادا ئه‌وی بیر ده‌هینامه‌وه، له‌هه‌ناسه‌پرکی و قسه‌ پچر پچره‌کانی نه‌نکم ده‌گه‌رام که به‌ده‌م هه‌کایه‌ته‌کانی عیشقه‌وه له‌ده‌ورم بلا‌وده‌بۆوه و ده‌بخستمه ناو تانویۆی چیرۆکه‌کانی، بۆنی برا سپله و دل‌ره‌قه‌کانم، خوشکه زۆر شه‌رمه‌کانم، بۆنی پووره‌کانم که سال دوانزه‌ی مانگ بۆنی گیابه‌ند و پونگ و نه‌عناعیان لی ده‌هات... بۆنی کانی سارد، ره‌نگی گر له‌ده‌می ته‌نووره‌که‌وه و قرچه قرچی سووتانی خبیرای چل و چیتو، چومه‌وه سه‌ر بیره‌که که ئه‌وه‌نده زبلی تی رژابوو پر ببۆوه، هه‌موو جاریک سه‌رم به‌سه‌ر زارکی بیره‌که‌دا شۆر ده‌کرده‌وه و گویم له‌چریه‌چرپ و قریوه‌ی تیکه‌ل ده‌بوو که له‌گویمدا ده‌زنگایه‌وه، دایکه ده‌ی وت: مائی جنۆکان وا له‌وئ، هه‌میشه ده‌ولکه‌که‌م شۆر ده‌کرده‌وه و ئاوم هه‌لدینجا به‌و ئومیده‌ی رۆژتیکیان بیچوهه جنۆکه‌یه‌ک له‌ناو ده‌ولکه‌که‌ بدۆزمه‌وه، بیکه‌م به‌خوشکی خۆم گه‌ر میتیینه بوو، به‌برا گه‌ر نیرینه بوو، باوکه هه‌میشه هه‌ره‌شه‌ی ئه‌وه‌ی لی ده‌کردم گه‌ر که‌لله‌یی و تووره‌بی لیم سه‌ره‌ونخون هه‌لمده‌داته ناو بیره‌که، ئه‌و هه‌میشه له‌هیچه که‌لله‌یی ده‌بوو، من هه‌میشه به‌غیلیم به‌ورده جنۆکه‌کانی ناو بیره‌که‌ ده‌برد، وام هه‌ست ده‌کرد که ئه‌وان زاده‌ی ئاون و له‌من به‌خته‌وه‌ترن، ههر به‌مه‌زنه‌وه چومه‌وه سه‌ر خاکی ته‌ویله‌ی رماو، له‌پاشماوه‌ی قشیل ده‌گه‌رام، له‌خۆشترین ولاتانی دونیا ده‌چومه‌وه گونده دووره‌کان و ده‌که‌وتمه‌ دوا‌ی مه‌ر و بزنه‌کان تاوه‌کو بۆنی پشقل بکه‌م که من پر به‌دل ئاره‌زووم ده‌کرد، بۆنی قه‌رسه‌قول، بۆنی خوری مه‌ر و تیسکی بز و ئه‌و کاته‌ی بۆ یه‌که‌مین جار باران لیتی ده‌دا، له‌و گه‌رانه‌مدا ئه‌و بۆنه‌کتوپر که‌لله‌می پر کرد و له‌رۆحمدا غوره‌تیککی قوول ده‌یگر باند و ده‌بیرده‌وه ئه‌و

رۆژانه‌ی که شوانیتکی زۆر چکۆله بووم، وه‌ک که‌سیتیک به‌ده‌م خه‌وه‌وه ری بکات و ساتمه له‌ داروبه‌رد بکات بی ئه‌وه‌ی له‌په‌و روو بکه‌وئ ههر هه‌موو کووچه و کۆلانه‌کانم پشکنی، ههر له‌خۆمه‌وه به‌که‌میتیک ترس و شه‌رم و گومانه‌وه ده‌ستم هه‌لده‌بری و سلاوم له‌و خه‌لکه ده‌کرد که له‌وه ده‌چوو تازه به‌تازه وه‌ک من هاتینه‌وه و که‌لاوه و خانووه رماوه‌کانیان بخه‌نه‌وه سه‌ریی، به‌ده‌م نووشتانه‌وه و هه‌ستانه‌وه، پاچ وه‌شاندن، قورگرتنه‌وه، ئاره‌قه سه‌ینه‌وه، به‌ده‌م کوفر و جوینه‌وه، سکالا و گله‌بی، نه‌فرت کردن له‌شه‌یتان... به‌ده‌م هیلاکی راکیش راکیشی هه‌سیر و کاربته و شه‌قله‌وه زۆر گران ده‌جولان و گرانترو وه‌لامی سلاوی شه‌رمانه‌ی منیان ده‌دایه‌وه، له‌سه‌روسیمام، له‌جلوبه‌رگم، له‌پیتلاوه‌کانم راده‌مان، ده‌یانزانی من جگه له‌غه‌ریبه‌یه‌ک هیچی دیکه نیم، دلنیا بووم که سه‌ر رۆخی بریندار و کلۆم نابینی، رۆخی مندالیتیک که به‌ر له‌وه‌ی ئیتره بیی به‌دار و په‌ردووی به‌سه‌ریه‌کدیدا رماو له‌م ئاسمانه‌ تهره بوو، رۆخی شوانیتیک که له‌گه‌ل هه‌لدیرانی بزنه خۆشه‌ویسته‌که‌ی بۆ ناو ئه‌و خه‌رنده؛ رۆخی منیش هه‌پروون به‌هه‌پروون بوو، رۆخی قوتابیییه‌کی ترسنۆک و شه‌رمه‌ن که به‌ر له‌وه‌ی گه‌وره بی و له‌داستانه مه‌زنه‌کانی عیشق و لیک داپران تی بکات ئه‌م له (شیرین) داپرا... خودا هاوار ههر دت وت بوومه‌له‌رزیه‌ک له‌و شارۆچکه‌یه‌ی داوه و خاپووری کردووه، ههر که‌سه و به‌په‌له‌په‌ل ده‌یوی که‌لاوه رماوه‌که‌ی خۆی بخاته‌وه سه‌ریی، من هاتبوومه‌وه ناو ئه‌و ویرانه‌یه تا بگه‌ریمه‌وه بۆ ئه‌و به‌یانیییه‌ی من بۆ یه‌کجاری ئه‌و هه‌سه‌رم به‌جی هیشت، له‌باوه‌شی نه‌نکمدا به‌جووته سواری هیسترتیکیان کردین و رووه کویتستان به‌رپیان کردین، ئیدی من خه‌ونم بوو بۆ جاریتکی دیکه بگه‌ریمه‌وه سه‌ر ئه‌و خه‌رنده که به‌قه‌د رۆخی من قوول و ترسناک و په‌نه‌ان ده‌نوین، بگه‌ریمه‌وه ناو هه‌ساریتیک تۆکه‌م و به‌پیتوه وه‌ستاو، که‌چی له‌رۆخی په‌ژمورده و غه‌ریبی من کاولتر... گه‌لی گه‌لی خاپوورتر، دوا‌ی ئه‌و هه‌موو سالانه کۆلانه‌کان دل‌ره‌قانه خیانه‌تیا‌ن لی کردم، هیچ کۆلانییک ئه‌وه‌نده فراوان و میه‌ره‌بان نه‌بوو ده‌ستم بگری و بمباته‌وه به‌ر شاتووه‌که... به‌ر ده‌رگای مائی (شیرین)، ئه‌و ده‌رگا دارینه‌ی هه‌میشه سه‌رسامی ده‌کردم به‌وینه‌ی دوو تاوسی هه‌لکۆلراو له‌دامینه‌که‌ی، ریمانم به‌دیار ئه‌و دوو تاوسه‌وه جوانترین و منالانه‌ترین بیانو بوو بۆ ئه‌وه‌ی له‌به‌ر ئه‌و ده‌رگایه بوه‌ستم و شیرین ده‌ریکه‌وئ، ده‌مویست بگه‌ریمه‌وه ئه‌و به‌یانیییه‌ی به‌ده‌م رپوه، به‌سه‌ر هیسترتی چه‌موشه‌وه، بۆ شیرین ده‌گه‌رام و نه‌مده‌بینی... یه‌که‌مین ئه‌وینی من... نا من له‌وه گیلتر بووم ئه‌وین بفامم و تییی بگم، یه‌که‌مین سۆزی من... یان گیرۆده‌بوون... هۆگری و ئولفه‌تیک... یان چی...؟ نازانم... نا من گومان له‌خۆم

دهكهم... بهلام بۆ به تهنهها لهو گهرهكهدا: لهو قوتابخانهيهدا... لهو شارۆچكهيهدا من به تهنهها دلم بهو خووش بوو... بۆچ به تهنهها شهرم لهو دهكرد و كه دهردهكهوت ههموو گيانم دهلهزى، لهو به يانييه زۆر زوودا ههروهك دوو عاشقى چكۆله و گوناهار ليكيان كردين، له باوهشى ئهو دهربان هينام و... وهك ههر عاشقىكى ناوميد و دلسارد له ناو پيخهفدا كه وتم، گهرميان و كوستانيان پي كردم، چهندين داووده زمان و ههكيم، چهندين جار له گهل گريان و داد و فيغانى نهنكم و دايمكم و خوشكهكانم و پورهكانم له مهرگ وهئاگا دههاتم... ههموو جارتيكيش كه چاوم دهكردوه (شيرين)م نهدهدى دهپورامهوه... له داخانا ههناسهم له خۆم دهپري و خۆم دهكرد به مردوو... ناخ من چهنده تاسهى ئهوم دهكرد... چهنده نه خووشى بينيني ئه و بووم... كه سيش نه يدهزاني... هيچ كهس...

چهنده سهيره دواى سالانيكى زۆر بگهريستهوه تا بزانيت ناخۆ خه يالتيكى كۆنى خۆت، خه و نيتكى بابر دوو، خه زتيكى زۆر ديريست... سۆزتيكت له كوئى دۆراندوه و چى به سههر هاتوه؟ به نيتو كۆلانه تهنه گه به رهكاندا دهگه پام و ساتهم له داروبهرد دهكرد، له دهرگايهكى نهخشه دار به دوو تاوسى پهروبال كراوه دهگه پام... بۆ شاتويهكى پير له بهردهمى دهرگاكه... زۆر گه پام... نه دهرگاكه دۆزيبهوه و نه شاتوه زه به للاحه كه كه من وام مه زنده دهكرد گه وهره ترين شاتوى دونيا بى، زۆربهى نيوهروانى هاوين شيرين جاميكت شاتوى ده دامى تا من دهست و دهم و ليوى خۆم له خويناو شاتوودا سوور بكه و ئه و يش قاقا پي بكه نى و خووشى له وه بى كه من نهوسترين منالى گه ره كم... نا... وا نه بوو... من خۆم ئه وهنده چلييس نه بووم؛ بهس من نهك خوينى شاتوو... من ئاماده بووم خۆم له قور ههلبكيشم تا ئه و خه نى بى...

مه حال بوو بچمه وه سهه ماله كه يان، نه شمده زانى له وه تنى بگه م كه شاتويهك بهو قه ده ئهستوره وه، بهو ههموو رهگ و ريشاله وه كه ديبان وت چۆته وه سههر خه رنده كه ش... چۆن چۆنى هه لته كيهو؟ تۆ بليى ههر ههموو ئه و چيرۆكهى من خه و نيتكى پر له خووشى و ناخووشى خۆم بى، خه يالتيكى درۆ كه دوورى چهندين سال له خه لك و خاك پيى خولقاندبم، من ئه وساش، لهو ته مه نه دا، بهو ساله كه مانه وه ده مزانى له ههر كۆلانيكدا ستونيتكى كورته بالا و دره وشاوه و نوورانى ببينم، ستونيتكى له هه تاو و سيبه رى شينباو كه هيدى هيدى ده بوو به رهنگامه... ئيدي ده مزانى شيرين وا له و ييه و گه مان دهكات، ههر ئه وسا كه له گهل نهنكم به سههر ههستره كه وه ده له نكي نه وه ته ميكت داكشا و به سههر ههموو شاخه كان و خه رند و ماله كانى ئيمه دا، لهو به يانييه دا لى نه ده گه را ئه و ستونى نووره،

شه به نكي رهنگا و رهنگى ئه و كچى هه تاوه ببينم، برسكهى چاوانى كه وهك دوو گه وهه رى رهش دهره وشانه وه، دوو چاوى رهش ده ليلم بوون تا لهو كچى هه تاوه نزىك ببمه وه و دلنيايم له وهى ئه و بوونه وه ره چكۆله يه شيرين-ى هاوپۆله... به شه رمى منالتيكى سواله كه ره وه پيتم ده وت:

«چۆنيت؟»

لهو رۆحه رووناكه وه زرنگانه وه يهك له ترس و شهرم هه واي چوارده ورى ده خسته سههر گيژله لوو كه، ترس و شهرميكت لهو رۆح له به ره زۆر ته نكه وه شيرزى ده كردم و دهى وت:

«وى... فه رهاد... برۆ به ولاوه... دا يكه ده لى له كوران نزىك نه بيته وه!».

بهلام ههر زوو ئامۆزگارى پوچ و بى ماناي دا يكهى له ياد ده كرد و... دهسته كانى ده گرتم و رووه و باخى داره ناره زره كان راى ده كي شام، ساته مان له داروبهرد ده كرد، ده كه وتين و به دهم قاقا و قريه وه هه لده ستاينه وه، قريه وى دوو منال كه له گهل جريه وى مه له كانى سههر خه رند تيكه ل ده بوو... دهنگى ده دا يه وه... به خووشى و سه رسامى و ترسه وه رووه خه رنده كه رووم وه رده گيتر و هه ردوو دهستم ده كرد به شوروى دهم و هاوارم ده كرد:

«شيرين... هۆ هۆ شيرين»

به هه مان سه دا و سيحه وه دهنگيكت ناسكتتر له خوڤه ي چه مه كهى ناو خه رنده كه به ئاسماندا په رت و بلاو ده بووه و دل مى ده خسته سههر له رزه له رزى ترس و تاسه...

«هۆ... فه رهاد... هۆ... هۆوو... واو... واو... واو...»

من هيچم نه ده ويست جگه له گه مه كردن له گهل ئه و په ريبه بچكۆله يهى كه له وه ده چوو له ناو يه كيكت له هه كايه ته كانى نهنكمدا باله كانى له ياد چووبى و جيتى هيشت بى، گه مه كردن به خۆل يان به موروو، جۆلانيى ژير شاتوه كهى به رده مى ماليان بى يان غار غار تينى ناو دار هه ناره زره كان، يان پي ئه زبه ركردنى سروده كان بى يان خسته ي ليتكان، هه ميشه ستونيتكى له رۆحى رۆشنى به شه واره ي ده خستم و له خوڤه وهى وه رده پيچام، برژانگه كانى ئه وهنده ئه ستور بوون كه دهكرا بيانژميترم، لووتى قنجى كه كه ميكت به رز هه لشاخ بوو، له كچتيكى چكۆله وه ده يكرد به شازاده يه كى پر فيزوناز، دوو كولمى هه ميشه داگيرساو، روومه تى مه يله و سپى تيكه ل به كا زي به يان، هه ردوو گوپى وردى، بۆنى خووشى كه به لامدا تيده په رى و سه رمه ستى ده كردم، لال و وروكاس چاوه كانم به دوا يه وه بوون، له كراسه گول گولييه كهى را ده مام، ره نگر پي به شه به نكي

خۆره تاو، وای لهو له شه نهرم و نۆلهی، بۆنی کچانهی که جیابوو له بۆنی نه نکم و دایکم و پوره کانم، دهنگی پر له زنگانه وهی، وای له زمان گیران و تهریق بوونه وهی، ههر دوو نه برۆی په بیهوستی، پیلووه کانی که ههر دهن و ت بالی چۆله که یه و لیکیان دهنی، دوو دهستی چکۆلهی که له وه نه ده چوو په نهجه کانی ئیسقانیان تیا بووی، ته ویلای شه مزای به هه تاوی خودا، په رچه می په ریشانی، ههر دوو شانی چکۆله و داکه وتوو له ژیر قورسای جانتای له په رۆ دوو راوی پر له کتیب و دهفتهر، خه نده و شاگه شکه بوونی هه همیشه تامادهی، ترپه ی دلای هه همیشه ترسای ته و کاته ی له گه لما ده یو پرا بیته ناو نه شکه وتی - دیوان - و گو له کان بۆن بکا و به ناو نگی که وتوو ی سهر گیا و گو ل ده موجاوی ته پر بکات، له ترسی فرکه ی بالی مه لیک که هه وای نه شکه وت و دلای ئیمه ی ده له زانده شیرین خۆی فری ده دایه با وه شم و خۆی به مننه وه ده قورساند، وه ها توند و که مه رگیر، که وام هه ست ده کرد دلای له زربوی له ناو سینه ی مندا کوته کوت لی ددها و دلای منیش و ده نیو سینه و په راسوه ناسکه کانی نه ودا، نه وه بیان ته نها و هختیک بوو که بی باکانه بویرم ده موجاوم له نیو قژی پر و په رشویلاوی شیریندا هه شار بدهم، له گه ل تاریکی نه شکه وتدا چ ئارامگایه ک بوون، نه مده ویست له و تاریکیه بیته ده ری، ده نیو کویری بونی خۆمدا هه همیشه نه و تارماییه ره شه م ده بینی که ره چی جوان و شیرینی نه و بوو، ره ویه کی ره ووناک که دوو ره واری ره ش له باقویری خۆباندنا نواله یه کیان له ده وری سه ریدا ره سم ده کرد، له پر ده ی وت:

«تینوومه!»

فووم له گو لوه که ی ناو نه شکه وته که ده کرد و له چل و چیو و گهر د پاکم ده کرده وه، به هه ر دوو ده ست گو لیک ناوم بۆ راده گرت، نه ویش وه ک پیشیله یه کی گوربه زمانی ده رده کیشا و بهر ناو و په نهجه کانی من ده که وتن، زمانی ته ری ده لسته وه، من له و دیمه نه راده مام خه نی ده بووم، ختو که م ده هاتنی، چ خۆشبه ختیبه ک بوو که ده مدی تینویتی ده شکا و شوکرانه برۆی له منی کلۆل راده ما و خه نده یه کی خوار له گو شه ی لا لیو بیه وه داده که وت و وه ک خونا و ده ر ژایه ناو گو لوه که و ره چی ناوه که ی شیرزه ده کرد، له ته کما له سه ر به ردیک داده نیشت و له دلۆیه تکاوه کانی زارکی نه شکه وته که راده ما و تا ماندوو ده بوو ده یژماردن، پاشان زمانی ده رده هینا تا دلۆیه کان بتکینه سه ر زمانی، خه نی ده بوو... ده ی وت:

«تامی به ردی لی دی»

که سه رما پیستی گرژ ده کردین ده هاتینه ده ری و خۆمان ده دایه بهر تینی نه شه به خشی خۆره تاو، ئیدی گهرم داده هاتین و ده چوینه وه ژیر سیبه ری ناریکی داربه ره ووه کان... خودایه هاوار... شیرین چهنده له په ری ناو هه کایه ته کانی نه نکم ده چوو، نه و په ربیانه ی شه وان به ماچیک خه ویان لی ده که وت و به یانیانیش به ماچیک وه ناگا ده هاتن، که ناواهی ده مدی، که ده بوو به پرته ویک له نوور... لی دوور ده که وتمه وه، له ژیر سیبه ر و تاودا کتومت له و په ربیه ده چوو که نه نکم وه سفی ده کرد و به درۆ بی یان راست من هه موو نه و وه سفه ده گمهن و شیرینانه م ده خسته پال شیرین، هه موو شه ویک له دوا ی هه کایه تی «په ربیه کی توراو» نامۆزگاری ده کردم که نه گهر په ربیه کی واهاته خه ونم هه رگیز خۆم نه فام نه که م و بکه ومه دوا ی، ده بترساندم که نه گهر په ربیه کی واهه فریوی دام ئیدی جاریکی دیکه من نه م ماله نادۆز مه وه و تا نه به دیش ده به کۆیله ی په ربیه کی په روبا ل کراو... خوا لی داخدار و له به هه شت ده رکراو، من ده مویست پی بلیم:

«نه نی گیان... نه و په ربیه ی تو وه سفی ده که یته چهنده له شیرین - ی دراوسیمان ده چی!»

نه و پتر زهنده قی ده بردم:

«منال مه به و مه که وه دوا ی... واهه زانه خه ونه و لی و وه ناگادی... گهر یه کجار بکه ویته دوا ی تارمایی نه و په ربیه و فریو بخۆی... ئیدی له توخمی ئاده میان ده توری!»

وازی له ترس و تۆفاندنم ده هینا و به زه بی و سوژی ده جو لاند:

«تو نه نی خۆت بو کی جی دیلی؟ من ئیدی هه کایه ت بو کی بگیرمه وه، تو پیره باوکت بو په ربیه کی نه زان جی دیلی، که دوو ره ژ و نیوی ماوه و ده مری و نه و هه موو مال و میراته بو کی بی؟ کی مه ر و بز و مانگا کانی به خیو بکا؟ نه ی خوشکه دلشکاوه کانت؟ برا خاسه کانت؟ پوره دل سوژه کانت؟ نه ی دایکت... دایکی هه همیشه کلۆل و گرینۆکت... خو به و خوا ی و له بانی سه ری هه ر هه موومان له دوا ی تو به سک ده دین و ده مرین!».

نه و ده بترساندم و که چی هه موو شه ویک په ربیه ک ده هاته خه ونم، منیش ده بووم به کوره که چه لی ناو هه کایه ته کانی نه نکم، له ناکا و په ربیه که شیوه ی شیرینی و ده رده گرت و ئیدی من گیرۆده ده بووم، له و خه ونانه شدا ترسه کانی نه نکم لی نه ده گه را منی با برده له و جیقن له و په ربی زاده یه نزیک بسمه وه و ماچیکی بکه م، خودا نه نکم بگری... هه زار جار... له هه کایه ته کانی نه ودا که کوره که چه ل په ربی زاده که ی ماچ ده کرد و سه ری چاک ده بووه و قژی

دههاتهوه، هەر له دوای ئەو ماچەوه بوو کە ئیدی کورە کەچەل دەبوو بە پادشای شاری پەرییەکان و جوانترینیانی لە خۆی ماره دەکرد، بەشکۆ و شانازییەوه دەستی لە تاجە چکۆلەکی سەر سەری دەدا کە هەر هەمووی گەوهەر رێژ... چەندە سەپەر... چەندە لەوه دەچی من ئیستاکەم درێژکراوەی خەونیک بێ لەو خەونانە تیایدا تا ئەبەد بزر بووبم، لەوه دەچی هەر هەمان سزای... سزای ئەوهی بەگویی نەنکم نەکردوو و لە خەونیکمدا کەوتبیتەمە دوای پەریزادەیهکی فریودەر، هەر بۆیە هاتومەتەوه سەر شارۆچکەیهکی وێران... بەناو قوردا رێ دەکەم و ناگەمە هیچ شوونیک، نە کەس دەناسم و نە کەس دەناسی، کوان خوشک و براکەم؟ کوا گۆری دایک و باوکم؟ لە کوێ بوو نەنکمان ناشت؟ کوانی حەساری بەپێوه وەستاوی باوکم؟ کوا شاتووهکی بەردەمی مائی شیرین، دەرگای نەخشەدار بەدوو تاوسی رەنگین؟ خۆ من نەکەوتە دوای پەرییەکی هیچ کام لە خەونەکان، خۆ من نەبووم بەو فەرهادی ناو حەکایەتەکی نەنکم؛ فەرهادی سەنگ تاش، فەرهادی کۆکەن... شیت و شەیدای شیرین-ی ئەرمەن... خۆ من لە خەودا نەمدی شیبوی شیرین-ی دولبەرێک... کچینکی جوان پەری پەیکەرێک...

هات لەگەڵ فەرهاد... بەریوونە یاری

بەدلتیکی خوش... بە کامکاری

ئەنگوستیلەیی خۆی بەخشی بە فەرهاد

فەرهادیش هی خۆی پێ دا... ئەمیش بوو دلشاد

فەرهاد لیبی پرسی ئەمی پەری رەفتار

تۆ ناوت چیبی... زوو بیلێ هاوار

گوتی: هۆ فەرهاد مەبە دل غەمگین

ناسراوە ناوم: گیانە بەشیرین

ئەگەر نازانی شوین و مەکانم

لە نزیک ئەلەون... لە تاقە و سانم

لە خەوی شیرین کاتی کە هەلسا

عەقل و شعوری لەسەردا نەما

ئەنگوستیلەیی شیرین-ی ئەرمەن

لە پەنجەیی دابوو: فەرهادی کۆکەن...

بەدەم رێوه ئەو شیعرەم هاتەوه یاد، ئەو شەوانەش کە نەنکم تا دەخەوتم وازی نەدەهینا تا دوو بەیتی تازە پێ ئەزبەر دەکردم، گەر ئەو شیعرە نارێکە نەبووایە، گەر ئەنگوستیلەکی نەنکم نەبووایە کە کردبوومە پەنجە تووتەیی دەستی چەم و هەرگیز دل نەدەهات بزی بکەم: بروام نەدەکرد کە من ژیانیک ژیاوم وەک گرانه تا، ژیانیک کە خۆم تیایدا ون بووم چ جای ئەنگوستیلە، دەیهەا کچی شوخ و شەنگ لەو رێی سەفەر و مانەوهیه مەدا حەزبان لێ دەکرد و بێ شەرمانە داویان لێ دەکرد... جوانترین یادگاری نەنکم بوو، هەر کێ دەیدی حەزی لەو نقیمەشینەیی دەکرد... هەرگیز دل نەدەهات بیبەخشم، بیرمە دەی وت: لە چاو و زار دەتپاریژێ، بیرمە دەی وت: هەر کە دلتهنگ بوویت... سێ جار لە پەنجەتا بای دە... خەم و کەدەر لە دلته دەردەچی... بەدەم رێوه، بەدەم خۆلادان لە قوروجلپاوی ناو کۆلانەکانەوه، زۆر لەسەر خو و هیتاش سێ جار لە ئەنگوستیلەکم بادا، وەلێ مەحالی بوو فرمیسکم پێ رابگیرایە... بێ باک لە خەلکی پیادە و سوار هۆن هۆن دەگریام... حەزم دەکرد رێبوارێک بۆهستینی و بپرسیت:

«کابرا چی بووه... بۆ دەگریت؟»

کەس نەبوو...

حەزم دەکرد پیاویک خاکناسەکی فری بدا و لەناو قور بێتە دەری و پێم بلێ:

«لە کوێوه بۆ کوێ؟»

کەس نەبوو...

ژنیک بێ بەخوشکم و بەچرپەوه میرد یان براکەیی لە گریانم ناگادار بکاتەوه...

کەس نەبوو...

کچیک بوێرێ بەجامە ئاویک میهر بنوینێ...

کەسێک... هەر کەسێک خولقی نان و دۆیه کم بکات... کەس نەبوو... دەمدی...

هەندیکیان بەدزییەوه توێشەبەرە کە یان دەکردەوه و پاروویان دەگلاند... تەمەنی خۆم

دەفرۆشت و خولقم بکەن... کەس نەبوو...

خودا هاوار... ئەنگوستیلە بادانە کەش هەر دادم نادات، چەندە بەدگومانم لەو

گەرانه و دەیهم، چەندە تەنیا و رسوام، ئەوئەندە تەنیا کە ئیدی شەرم لە خۆم بکەم، کەمەکی

بترسیم... زوو زوو ئاوری چەپ و راستی خۆم دەدایەوه، بەو قاتەجلە گرانبه هایدی بەرمەوه

کە لە شاموای ئەسل بوو، بەچاویلکەیی چوارچێوه زیوینەوه، بەجووتیک پیلای

ئیتالییەوه هەر لەو بەگزادەیه دەچووم کە پێشتر سووالکەر بووی، کەچی وەک لە

حه کایه ته کانی نه نکمدا رووده دا، کچی پادشا هەر له بهر به زهیی و دلته رمی خۆی میهر دهنوتی و سوا لکه ره که ماچ دهکا و ده بی به به گزاده یه کی خاوتین، به لām نا... دهنیو نه و ویرانه یه دا من ته ربیق ده بوومه وه، به و جله خاوتینه وه چهنده بی باک و پر هه و او فیژ دهرده که وتم... چند گه لۆر و که مته رخم، وه ها شهرم له خۆم ده کرد که له ری رۆیشتندا خۆم له دیواره نیمچه رووخواه کان ده خشاندا، له ناو نه و دار و پهردوو ده دا، دهنیو کاولکاری شارۆچکه یه کدا چهنده له پاشایه کی بی خهم و دل ره ق ده چووم که جگه له تیرامان له و تیکرمانه هیچی دیکه ی بی ناکرئ، پاشاییک که بیزی نایه ت دهسته کانی خۆی پیس بکات، ناماده نییه بۆ هه لگرتنه وه ی خشتیک، وه شانندی پاچیک که مه کی بنووشتیته وه، که ریکی چوارپهل شکا و له ژیر قورسای باره داریکدا راست بکاته وه سه ر پیمان، له شکوی خۆی بیته خواری و جامه ناویک بکا به ده م پیره م پیردیکه وه که ههردوو دهستی له رزۆکی له قور چه قبون، به دهسته سه ره پاکه کی خۆی ئاره قه ی گهرمی ته ویلی هه ریه کیکان بسپرتنه وه، ده ترسام نه و هه موو پیاوه نیوه رووته په لامارم بدهن و جله کانی بهرم دابکه نن، نه و هه موو گه نجه پی خواسه که تا کونی چاوه کانیان له قور مه یی بوون وه ک قوریانی هه ر چوار په لم به سه تنه وه و سه عات و نه نگوستیله و پیلاوه کانم له بهر دابکه نن، مپردمنداله کانیش گیرفانه کانم هه لته کین، ژنه شهروال له بهر کانیش وه ک دهعه جانی سه ریان ده کردم، له جوانی زۆر فه رامۆشکرا و کوژراوی نه و کچانه ورد ده بوومه وه که رهنگه له دوا ی یه ک حه مامی گهرم ببه وه به و کچه قه شه نگانه ی له سه نه مادا مبیان سه رسام ده کرد، به لām هه زار حه یف و مه خابن که هه نو که سه رتا پای به رگیان هه مدیس قورولیته بو، که سه یانم نه ده ناسی... نه شمده ویرا پیمان بلیم: ئا خه لکینه ماندو نه بن... کورگه ل... کچینه له ناو نه و قوره وه رنه دهرئ و که مه کی پشوو بدهن... هۆ خالتو... حه ز ده که م له م پاکه ته ی من جگه ره یه ک بکیشی... ده مو یست بیان که م به خال و مام و چایه ک به یه که وه بخوتینه وه... نه مده ویرا به که سه یان بلیم ده ست له پاچ و پیمه ره و خا که ناس هه ل بگرن و نه و ئاره قه یه بسپرنه وه، مالنچ و ته شووه کانی ده ستتان فری بدهن و گوئی له حه کایه تی سه رگهردانی و ویلبوونی من بگرن... گوئی له چیرۆکی تاسه و تالانه وم بۆ دیده نی ئیره و ئیره...

به درپژایی نه و کۆلانه هیچ دهرگایه ک به پیته وه نه ما بوو که من به ههردوو ده ست، وه ک لیقه و ماویک، بیکوتم تا لیمی بکه نه وه و داوای قومیک ئا و بکه م، نه ده کرا نه و هه موو خه لکه تووره و مالتویرانه له کار بکه م و پیمان بلیم:

«من فه رهادم... شوانه چکۆله ی رهنج با بر دوو... عومر به خه سار، قوتا بییه ته مه له که ی جارن که هه میشه له سه ر نه ز به رنه کردنی خسته ی لیكدان و سه رو ده کان هه موو رۆژ دارکاری ده کرا!»

نا... نه ده کرا مام و خال و پوره کانم بنا سه مه وه، هاوس و هاو پۆله کانی خۆم... ئاخۆ چه ندیان ماون و چه ندیان مردوون؟ ده ت وت وام دهنیو خه ونیکی ترسناک که تیایدا که وتوومه ته ناو ته لیسمیک و لیتی دهرناچم، وام دهنیو پیچ و لوولی حه کایه ته سبهر اوییه کانی نه نکم، توونی بابا، ویل دهنیو گۆیه نده کانی پینشها توو له حه کایه تی (چل تووتی) دا، نه مده زانی ئیستام خه ون و خه یال و درۆیه یان دوینی... نو قمی نه و پرسبار و گومان و خه یالا تانه بووم که خۆم بینی تا ههردوو نه ژنویان له قور چه قبوم و تا دی ههنگاوم له دوو نایه و گرانتی ری ده که م، به ههردوو ده ست له نیو نه و قوره زیلا قه یه سه ول م لی ده دا، ته کانم ده دا، ههروهک له خه ونه کان رووده دا به زه حمه تیککی زۆروه ههنگاوم دنا، پرزه م لی برا و دل م خیراتر لیتی ده دا و خوینی دهنارد بۆ ههردوو به له کم تا بتوانم له و قوره خهسته که هه ر ده ت وت بۆ من گیراوه ته وه... بیتمه دهرئ، تاکیک پیلاوم لی به جی ما، زه حمه ت بوو بنووشتیتمه وه و پیلاوه که بدۆزمه وه، هه ر ده ت وت له قور چه قبینی من بۆ نه و مهردوومانه ی خۆیان له قور چه قبیون و به ههردوو پی ده یان شتیلا دیه نیککی زۆر ئاسایی بی، که سیکم نه دی خۆی سه غله ت بکا و له و قوره دهرم بیتی، ناچار ههنگاوی گرانم دنا و بی باک و گیل له و په نجه ره دوورانم دهروانی که هه ر ده ت وت به سیحری موعجیزه یه ک، به دوعای جادوو گهریک وان به ئاسمانه وه و ناکه ون، نه و دهرگایانه ی که هه مدیس سی چوار خست له پاییندا راگیری کردبوون، نه و شه قلّه و کاربتانه ی به حه واوه هه لئواسرابوون، سه نه م پر بوو له بۆنی قور، خه ونم به وه وه ددی که نه وه ی ده بییم جگه له خه ون هیچی دیکه نه بی... مۆته که یه ک که کتوپر لیتی وه ناگا بیم، خۆزگه م ده خواست له ناو قوره که بیتمه دهرئ و له کۆتایی نه و کۆلانه ته نگه به رده دا که هه ر هه مووی به قور گیرا بوو په نجه ره یه کی لی بکرتیه وه، دهرگایه ک بکرتیه وه و کۆلان پر بیته وه له ژن و پیایوی ئاسووده و ئارام، دراوسیتی میه ره بان، چاک و چۆنی گهرم، هاو رپییانی چه توون که هه میشه به ده م قریوه و خه نینه وه کلکی هیستر و که ره کانیان راده کیتشا، پر بیته وه له هه راوه ریا، قاووقیز، هاواری دایک نه و کاته ی ده یه وی کوره بیتمۆته که ی بیته وه ژووری، دهنگه دهنگ و ئاوه دانی، هه یاهووی ده ف ژه نان، هه ر هه موو نه و که سه نانه ی لی ره، به مندالی، بزرم کردن، زاق و زریقی زارۆله کان، ورشه ورشی گه لاکانی شاتووه که ی

بهرمالی شیرین، قاقای لاو و توڙلازهکان له سهر ږیگا و سهری کولان، قریوهی شهرمن و خنکاو کیچه عازبهکانی بهردرگا، وهږینی سهگیتک، زهږینی نیرهکهریک و تریقانهوهی کولانیتیک له منال، زریکهی کورپږگهیهک بهدم گوږی راکیشانهوه نهو وهختهی باوکی له هیچه کهلهبیی دهبی و بهشهپازلهیهک دهم و لووتی له خوځلی سهر ږیگا که دهچهقیښی، رهوتی خیرای رهوه ژنتیک که بهدم دادوفیغانهوه رووه گهرمکردنی پرسهیهک دهږون، هاتنهوهی ژنه رهوندهکان له ماست فروشتنی... دواچار له قور دهرچوونی من و کردنهوهی دهرگای مالی شیرین... سهرسام بوونی دایکی و... وهږیو... وهږیو... بهلام نا... تازه مهحاله لهناو نهو ویرانهیهدا چکولتهترین خهونی من بیته دی، باریکتر له دهزوو ږیگهیهک بو خهیالی من ههبی، لهناو قورکهوه دهرچووم کهوتمه سهر ږیبهکی بهردهلان، بی باکتر له جارن ږیم دهکرد و توز و خوځم لی دهنیشت و ورتکه قورم لی دهکوته خواری، کهچی نه پهنجهرهیهک بهحهواوه، نه دهرگایهک بهسهر خاکهوه: له من نهکرایهوه، نه ژنتیک... نه پیاویتیک ههبوو میهر بنوینی و جامیتک ناوی ساردم بداتی... چ خهونیتکی ناخوشه خودا...

ماندوو بووم... چی لهو ناخوشتره بگهږیتتهوه مهلبندی مندالی و ههواری کونی خوټ... کهچی جگه له بونی مهرگ و خاپووربوون هیچی دیکه بهدی نهکهدیت... چ وهحشهتناکه بهدریژیایی کولانیتیک درهختیک نهبی لهژیر سیبهریدا خوټ له قور پاک بکهیتتهوه و ههناسهیهکی ههوانهوه بهدیت، یان لهژیر سیبهری دیواریکه بهرزدا سهرخهویک بشکیتنی، کانیهک نهمابی شلپیتک ناو بهدم و چاوت دابکهیت و قاچ و قولت فیتک بکهیتتهوه... چ ونبوونیتکه کهسیک نهبی پیټ بلتی:

«نا کابرا... فهرموو لاده... کۆتکه دویهک... جامه ماستاویتک».

یهکیتکی دیکه لیت پیرسی:

«نهږی ناکرئ گهورهمان کهی؟ خو جگه له نان و پیاز و ته ماتهش هیچی دیکه مان نییه...»

یهکیتکی دیکه ههلبیداتی:

«جا قوربان میوانی ناوهخت گلهبی لهسهر خویهتی!»

ناه... چهنده له میوانیتکی ناوهخت دهچم، چهنده بهد و ناشیرین و ئیسک گرانم، نهوان چهنده چلکن و قوراوی و من چهنده پوخته و پهرداخ و پاک دیارم، دهمویست له شهرمانا ههتا زووه نهو خهلهک له قور چهقیوه چی بهنیلیم و بگه مه (هشکتهوتی دیوان) که سال

دوانزهی مانگ دلتهیهی دهکرد، نسرم و تاریک خو می تیا ون بکه م، بهیادی جارن خو م بهگیاوگولته تهرهکهی پاک بکه مهوه، نهوساش که دلتم له باوکه و دایکه و ماموستا و هاوږلهکانم و شوانهکانی هاوږیم دهتورا خو م له نهشکتهوتهکه دهشاردهوه، نهنکم ههمیشه دهی وت که گوايه پتغهمبهران لهناو نهشکتهوتهکان ژیاون و ههر لهویشدا وهحیان بو هاتووه، بهدم ږیوه دهگریام و لهزه تم لهو فرمیتسکانه ی خو م دهکرد که کهس نهیده بیینی، وهک نهوهی بهو فرمیتسکانه گوناهیکی گهوره بشو مهوه... گوناهییک که زور دلنیام نه مکردهوه، بهخو م دهوت:

«کابرا تو چیت داوه له ناوهدانی و رووناکي... تا زووه بگهږیوه ناو تاریکی نهشکتهوتهکان، چیت داوه له رووناکي ږوژتیک که جگه له کاولکاری و دلتهقی هیچی دیکه ی تیا نابینی!»

دهږویشتم و جگه له تهقی پاچ و پیتمهږه که بهر بهردهکان دهکوت گویم له هیچی دیکه نهبوو، له خرچه خرچی خاکه ناس که له قور دهچهقی... ههناسه بږکن و هانکه هانکی بی برانهوه، بهدم ږیوه ساتم له بهردی نهقارکراو و توپه له گل و خشت و تلیسی ږژاوی کا و کاربته و شقله و قیسپ و تانوک و حسیر و تهنهکه و چروو دهکرد، بهترسهوه ناوږم دهادهوه، ههر دوت وت سال و مانگ و ږوژهکان نهو لهتکه قورانهن وشک بوونه تهوه و بهدم ږیوه لیم دهکون، شکابوومهوه بهسهر سوژتیکي ساوا و ساده و دیرین که ههنوکه له دلما زور پیر بووه و نایناسمهوه، دیسانهوه ناتوانم پیرسم مالی شیرین وا له کوږی، له سهعاته کهی مهچه کم دهروانم و دههوی بزانم ږوژ چ وهخته... سهیره... توپه لیتک قور گرتویه تی و که پاکي دهکمهوه دهبینم چرکه ژمیتره کهی لهسهر دوانزه وهستاوه، له دوورترین دورگه، لهسهر بلندترین ترۆپکی چیاکان، دهنیو فرۆکه و پاږور و شهمندهفه ری پر له خه لکی بیانیی و نهناس، دهنیو نهو شاره جه نجالانهی که کهس ناوړت لی ناداتهوه... ناواهی و وهک ههنوکه تهنیایی نهیکرؤشتووم، بیکهسی غه مگینی نه کردووم، ناواته خواز بووم لهو سهری کولان کهسیک دهرکهوږی و باوه شم بو بکاتهوه و لهشی ماندووم بهپیته رابگری و فهرمووی بن ههویانیتک، ژیر سیبهری درهختیک، بن دیواریکي رماوم لی بکا...

نهبوو... نهبوو... نهبوو چهنده هم شاروچکهیه له شاروچکه خاپوورهکانی ناو حهکایه تهکانی نهنکم دهچی، نهو ږیگایهش که ویلی کردووم، ههر دهلیتی نهو ږیگایهیه پالنهوه چکولته دهباتهوه سهر ږی کوشتنی نهو دیوهی بهری رووباری له ناوی گرتووه و

خه ریکه مهر و ماسی و مهل و مرؤف به یه که وه بخنکین... چ درؤیه کی گوره بو که له حه کایه ته که دا پالنه وانه چکۆله دیوه که ی ده کوشت و بهری رووباری ده کرده و ناوایی تیر ناو ده کرد و... بهرد و داریش تینویتی دهشکا، پتی پالنه وانی دیوکۆز گولرئیه ده کرا... که چی ریتی من جگه له درک و دال و له قور چه قین هیچی دیکه نه بو، چ درؤیه کی گوره بو که به که مین کهس خانمه چکۆله ی دولبهری به شکۆ و شانازییه وه ماچی دهکا، تو بلتی نه و رابردوه هه ره همووی بووی به و توو و بایه ی لیره و له وی، له ناو نه و شارۆچکه کاوله دا، ده بی به گه رده لول و خه لکی له یه کدی بز دهکا، توو بایه ک رووه ناسمان هه لکشی و چل و چپو و گه لا و هه ناسه ی هه ره همووان تا نیوان نه ستیره کان ببا و پاشان په رتوبلاو و بزبان بکا، چ توو بایه ک... چ گه رده لولیتک... له خوم ده پرسی نه م ریتگا قوراویسانه ده مه نه وه کوئ؟ نه مه یان چ کات و شویتیکه که نایه مه وه سه ریان و ویلپوونم مسوگه ره، چ وه ختیکه و چ وه رزیکه که که وتوته ده ره وه ی زه من و وه ستانی سه عاته که ی دهستم و... چۆن چۆنی ریز له خولانه وه ی زه ی ناگری به ده وه ی خوردا؟ دریزبوونه وه ی مه وداکان و یادگار هکان... چ خه باییکه که وه ک به ردیک له ناو که له مدا جیگیره و بو م له ق ناگری و... نامگو ریزیتته وه سه رده میتک که من تبایدا مندالیتی که دم پر له گرین و خه نین بووم... بوچی هه موو شته کان به ویلپوونی من تا نه به د ویل بوون؟ نه وه نده وروکاس و سه رلیشیتاو بووم نه ده چوومه وه سه ره نه و ریتگایه ی ده مه اته وه ناو نه شکوته که، ده مزانی گه ره مزاری (چاکی په رۆ) بدو زمه وه، له ویوه به هه ورازیتی پر له که ند و کۆسپ سه رده که وم تا ده گمه ره وه زه شاخیک که ده یان وت دیویک به فووی خوی کونا وده ری کرده وه، ئیدی له ویوه به شه ست قالد رمه ی به ردیندا غل ده بوومه وه و ده گه ی شته نه شکوته که، کتوپر و بو یه که م جار خودا خه یالی منی خوینده وه، وه ک نه وه ی هه موو جار له حه کایه ته کانی نه نکم رووی ده دا، هه میشه که من و پالنه وانه که ی ون ده کرد، ده یزانی وه رس و بیزارم و خه ریکه له قه هری ویلپوونی پالنه وانه چکۆله چاوانم پر ده بن له فرمیتسک، خه ریکه هه ناسه م سوار ده بی، ده یزانی که سه ری لووتم ئاره قه ی کرد و لیوم که وته ته ته له و که هه ردوو په ره ی گوئییه کانم سوور هه لده گه ران... ده یزانی گه ره فریای من و پالنه وانه که نه که وی به خه مه وه ده خه وین و له شویتیکدا حه کایه ته که ده رمی... ده ی وت رۆله نه ها خودا چند به به زه بییه و چۆن خه یالی پالنه وانه که ی ده بی... نه وسا نه مده زانی... به لام که لیتره ویل بووم... هه نوکه تی ده گم نه وه نه نکم بوو خه یالی منی ده خوینده وه و وه ک داشی دامه پالنه وانه که ی ده جوولاند، ههستم کرد نه وه نه نکم بوو له قوره که ده ری هینام و له ناکاو له پیچیتی رکدا رووه

دهسته راست کۆلانیکی ته نگه بهر منی گه یانده سه ره مزاره که ی «چاکی په رۆ»... سهیره... له دوا ی نه وه هه موو خه راباته دوا جار گه ی شته شویتیک وه کو خوی مابۆه، نه و مردووه ی ناو گۆره که هه ره که سیک بی: چ دز و چه ته، پیر و پیاوچاک... به چرپه وه پیتی ده وتم که له هه موو نه و پیاوانه زیندووتره که پاچ و پیمه ره ده وه شین، به لگه ش نه رمانی نه و گومه زه یه وا به سه ره سه ربه وه... بوئی بخورد و گولاو هه مان نه و ترس و سامه ی پی نه به خشیم که به مندالی ههستم پی کرد... ته نه ها نه وه بوو له بوئی قوره که ی که م کرده وه، به دهم باوه په رۆ سپی و سه وه کان ده شاننه وه و گویم له وژه وژیتی گه مگین بوو، وه ها غه مگین که خامۆشم بکا، له ناو چپورمه که دا توانیم که میتک له و قوره له خوم داته کیتیم که به پانتول و چاکه ته که وه وشک ببۆه، به تاکیک پیتلاو له شیتیتی که به له سه و هار و هه له ته ده چوم که له ترسی مندالانی چه توون نه و مزاره ی کرد بی به په ناگه، سی موم کز ده سووتان و ته نه ها بنکیان مابوون، به لام هیلاکی نه وه بوون به دهم باوه نه کوژینه وه، له هه وای ناو مزاره که و سووتانی سی موم بوئی جیماوی چند ئاده میبه که م ده کرد که له وه ده چوو، یان خه یالی خوم بی، چند ژنیکی دم پر له هاوار و ناله و نزا بووین، جگه له من و رۆحی (چاکی په رۆ) که سیتی دیکه ی لی نه بوو، شووره که ی به دیوی رۆژه لاتدا رما بوو، که سیک له ترسی خودا به رد و خشتیتی زۆری به سه ره که دیدا که له که کرد بوو، ده مویست پانتول که دابکه نم و به ناوی کوپه که قاچ و قولم بشوم... نه مویرا... ترسام له وه ی چند ژن و کچیک بو نزا و پارانه وه و په رۆه له واسین بین و منی نیوه رووت ببین و سل بکه نه وه، خسه خشی سولیک له و دیو شووره که وه ده هاته بهر گویم، دلّم داخو ریا و خوم نه وی کرد، چرپه چرپیتی خنکاو و به دوا پیدا خامۆشی، چه نده ها جار که دلّم له باو که ده تورا نه و کاته ی فه لاقه ی ده کردم، یان له مامۆستای ماتماتیک که له سه ره خشته ی لیکدان هه ردوو ناو له پمی سوور ده کرده وه... ده هاتمه ئیره یان نه شکوته که ی دیوان، له ژیر سیبهری پر له سام و سه نگینی شووره ی نه م مزاره ده گریام و دو عام ده کرد که خودا یا من یان نه وان بکوژی، له عبا و ته شک و تیریتی کراس و که وای نه و کچ و ژنانه ورد ده بوومه وه که خۆیان له کیتله کان هه لده سوو، باسکیان تی وه ردینان... به یه که وه و به قه هره وه وه ک گورگی بریندار ده یانلو و راند:

«خودایه... ئاهوزوله م بگاته بهر قاپی توو... خودایه... مرزم حاصل که ی... سه گی بهر قاپی چاک و پیره کانی تووم و نائومیدم مه که».

هه مان دره خته که ی جارانه، پتر بالای کرده وه، نه و دره خته ی پیاوه پیره کانیش

نه یانده زانی ناوی چیبیه، خوژگم دهخواست شاتووه که می بهرده می مالی شیرین، دار هه نجیره که می نیمه ش ناواهی شنه شن بهرووی ناسماندا وهستابان، وهک زهمانی زوو بهقه ده گه لاکانی پهرووی سپی و کهسکی تی نالاوه، تیلمه و پارچه ی زراو و باریکی جوهرها پهرووی کون و نوی: قه دیفه، قه ستور، کودری، مادهم، حهوت رهنگ، جهرسه، ماروکه، لینو، کهتان، خهزنه، نه تلهس، چیت، کهرنهک، تافته، ناگرباران، جورجیت... هه هه مووشی بی جیاوازی له گه لاکان که وتیوونه ژیر بارانی ربقنه چوله که... نهو پارچه قوماشه زراو و باریکانه دهیها ژنی خانومانی بیر دههینامه وه: (له علی خان): چ ژنیکی مهند و لهسه رخو، شاعیر و بهیتبیز، لوانه وهی لهسه مردووه کان بهردی دهتوانده وه، (خاپیروز) که وهک پیوان ته زیجی باده دا، (خانا شیخه بهگی) که هه رگیز نه یده زانی عه بای رهش چیبیه و هه همیشه عه بای ژنه کانی دیکه ی له پرسه کان ده زوی و ده بیدراندن، ژنیکی زور بلند و چوارشانه و سوور و سپی، (پلکه هه یاس) که هه همیشه پیلاوی پیوانه ی له پی ده کرد، ژنیکی بهسام و هه بیعت و نوورونه زهر، هه نهو بوو نه بهیشت چیدیکه (پلکه کامیلا) کچانی گه رهک خه ته نه بکا، (عه ییشی خان) که له بهر چاوی پیوان خوئی داویشته کانی فه قیبیان و غوسلی له خو درده کرد. (دوری): خانمه چکوله که هه رگیز له بنیشت جوین نه ده کهوت، (حه لیمه) خانی ده ف ژهن... بهلام نهو پارچه قوماشانه دهیها ژنی دهم پر له هاوار و ناله ی بیر دههینامه وه که بهرده وام دههاتنه ئیره و ته قه للابان بوو ورده بهردی خپ و پان بهه رددو کتله چه ورده که بنوسیتن، بهدهم نزا و پارانه وه... بهدهم گریانه وه داوای میدری خاس و مندالی سه بهر زقیان ده کرد، گه رانه وهی کور و برا له سه فهر و جهنگ، گه ورده بهرده کان به کتله کانه وه نه نووسابان ده بوو بهشین و شه پوزر و گریه و زاری، که راگیر ده بوون خه نینی خنکاو و ئوخزن به دلایاندا دههات و به بریسکه بریسکی چاوان لیکدی راده مان، هه مان جۆلانه که بهدره خسته که وه هه لیه سترابوو، هه ژنیکی مندالیکی له خودا بویستایه بهردیکی تی دههاتیشته، له گه ل هه ژانی جۆلانه که کسپه یهک له دلئی ژنه وه برووسکه ی ده کرد و تا ناو رهحمی نه ده وهستا...

ژنانی دیکه پییان دهوت:

«مزگینی بی... بهداک و باب گه وره بی!».

هه ره لیره بوو وهک مندالیکی چلمن و چکوله و جیقن ده که و تمه ژیر دهست و پیتی نهو ژنانه ی تیک ده قرقزان، بهدهوری مهزاره که دا دهیها جار خولیان ده خوارده وه، گویم له دوعا و ورته ورتیان دهگرت که بهسه سه ری مندا ده رزان، بهدهم لیوه له رزه وه حالیان لی

دههات، قشرب و چاو له مؤلق، نیگای پر له ترس و شهرم و نزی نهو روخسارانه ی تاویک گرژ و تاویک دهکشان، قولپی گریان له ترسی گوناهییک که نه یانکر دووه، ناوچه سرهت، درکانندی رسته یهک که بوئی شههوتی تۆله ی لی بی، دوعای مه رگ خواستن و ژیان خواستن، کوشتنی دوعایه کی په نهان له دلدا که ده بوو هه به ته نهان خودا و چاکی پهرو بیزانن، له گه ل خولانه وه یان بهدهوری مه زاردا من به بوئی ژنه کان گیتز ده بووم که له هه وادا جی دهما و تیکه ل به بوئی بخورد و گولاو و میخهک و قه رهنقول ده بوو، دهمدی کچه کان سینه و بهروک لهو کتله رهقه هه لده سوون و به ناله یه که وه دوعایان ده کرد که من تا ماوم له یادم ناچی، من نهو ناله یه م ته نهان لهو کچانه بیست که ئیستا تی دهگم شهرم و حه یا کوشتبوونی، هه ناسه برکتی و رهنگ هه لیزرکان و ناخ و نالینی نهوان، بوورانه وهی کتوپر و پهل کوتانیا منی سه رسام ده کرد، هه ندیک لهو کچ و ژنانه بهر له وهی له ده رگای کراوه ی مه زاره که بیته ژوروی یهک ته خته ده که وتن و له هوش خو یان ده چوون، هه چوار په لیان وهک ته خته دار نه ده جوولان، رهنگ زهره و نیوه مردوو که فیکسی سپی له هه رددو گوشه ی بهسه ر یه کدی قرساوی دهم و لیواندا بلقی ده کرد، چاویان وه رده گه را و سپینه یان وه در ده کهوت، ژنانی دیکه به په له جامیان له کوپه که هه لدینا و وهک نه وهی نانی تیری پرشین دهموچاوی نهو کچ و ژنه نیوه مردووانه یان ته ر ده کرد... تا که که سیک نه نکم بوو که زور دلیرانه ده چوه سه ر مه زاره که، هیچ پارچه په رویه کی بهدره خته که وه هه لنه ده واسی، هیچ بهردیکی به کتله که وه نه ده نووساند، نیرانه و به ده نگیکسی گر و پیر سلاوی له (چاکی پهرو) ده کرد، هه به پیوه فاتیه یه کی ده خویند و ورته ورتیک له دهمی بی ددانبیه وه ده که و ته بهر پییان، من له گه لی دههاتم تا به یه که وه دوعا بکه ین هه تا زوه خوا گه وره م بکا، هه تا زوه بالا بکه م و بازووم نه ستورتر بی، تا روژ و مانگ و ساله کانم بو کورت بینه وه، بیمه نهو شوانه ی که دواچار یان ده بی به شاعیر یاخود به عاشق، وهک له حه کایه ته کانی نه نکم رووده دا، بیمه نهو فه رهاد-هی کیوی بیستوون کون دهکا و رووباریک به دیاری بو ئاواپی خنکاو دینن و... دواچار به دیداری شیرین شاد ده بی، هه موو جار که ده یوبست مه زاره که جی بیلین چمکی فه قیبانه که میم دهگرت و لیتی ده پارامه وه که سی چوار دوعای به په له ی دیکه م بو بکا، چونکه دایکم دهی وت:

«جیقن سال به سال له بری نه وهی گه وره تر بیت... دهچی به ناخی نه رزدا... هه ره دلئی لیت ده گرنه وه!»

وله لی لهو دهیها خه ونه خو شه ی نه نکم له رو حما ده یچاند، یه کتیکیان نههاته دی...

هه‌نووه تێ ده‌گه‌م چ درۆیه‌کی گه‌وره‌یه... چ ئه‌فسانه‌یه‌کی هه‌یچه گه‌وره‌بوون... رۆژانی ته‌مه‌ن گه‌وزه‌شن و من جگه له شوانیکی دۆراو، شاعیریکی بی به‌هره، هه‌یچم لێ ده‌رنه‌چوو، چ رۆیباریکی ده‌ستخه‌رۆ بووم، چ گه‌ریده‌یه‌کی مایه‌پووج، چ فه‌ره‌ادیکی دۆراو که نه شیرین بوو به‌دل‌خوازی، نه ناوی بۆ ئاویی هانی، دواجار له‌م سه‌فه‌ره درێژهدا هاتومه‌ته‌وه سه‌ر که‌لاهیه‌کی رووخواو... شارۆچکه‌یه‌کی دارماو، چهند له‌و ئه‌سپه ده‌چم که له تاوی غاردا سه‌رسم بدا و هه‌ر چوار په‌لی بشکێن... ده‌گریام... هه‌زم ده‌کرد زوو گه‌وره‌بم، ده‌مخووست له چیا و رووباره‌کان بپه‌رمه‌وه، که با‌لق بووم هه‌موو خه‌ونم ئه‌وه‌بوو له خه‌ی‌ل ته‌وه‌للایم، ئه‌و وه‌خته... سه‌رده‌می شه‌رم کردنم بوو له گه‌وره نه‌بوون، به‌غی‌لیم به‌گه‌وله‌گه‌م ده‌برد که چۆن به‌تاوه بارانی‌ک بالا ده‌گرێ، به‌کارژۆله که چۆن له دامینی دایکی ده‌که‌وینه خواری و یه‌کراست هه‌ل‌ده‌ستینه‌وه سه‌ر پاشووان، هه‌زم ده‌کرد گه‌وره بيم و تا زوهه پیم بگاته ئاوزه‌نگی و سواری یه‌کیک له ئه‌سپه‌کانی باوک بيم و بفرم بۆ ناو حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم، بۆ ئه‌و ئاسمان و شارانه‌ی ئه‌م بۆمی وه‌سف ده‌کردن، به‌دزی نه‌نکمه‌وه ده‌هاتمه‌وه سه‌ر ئه‌م مه‌زاره و هۆن هۆن ده‌گریام... خودایه تۆ بۆ رقت له منه و ناهێلی گه‌وره‌تر بيم؟ بۆ ده‌بی تا ماوم چکۆله و جیقن بيم؟ ده‌مویست خۆم پێشه‌نگ و سه‌رقا‌له‌چی کاروان بيم، به‌دزی باوکمه‌وه جگه‌ره‌م ده‌کێشا و ته‌زی‌ح هه‌ل‌ده‌گه‌ل‌گه‌ل‌گه‌ل... گه‌نده مووه‌کانی سه‌ر لچم ده‌تاشی تا چی زوهه تووکن بيم... وام مه‌زنده ده‌کرد جگه‌ره و ته‌زی‌ح و ده‌ست بردن بۆ مووس گه‌وره‌ترم ده‌کا، ناخ چ درۆیه‌کی شاخداره گه‌وره بوون... رۆژ و مانگ و سالانی هه‌پروون به‌هه‌پروون، له‌سه‌ر ئه‌م مه‌زاره به‌ره‌هه‌نسکم هه‌ل‌ده‌دا و ده‌پارامه‌وه: خودا که‌ی بی و زوو گه‌وره‌بم... رووهو شاره زۆر دووره‌کانی ناو حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم سه‌فه‌ر بکه‌م، ئه‌و شارانه‌ی پرن له باخ و بیستان و رووبار و ژنی میه‌ره‌بان و باوکی میترخاس و دایک و خوشکی جگه‌رسۆز، هاو‌پتی به‌وه‌فا... له باخان میوه بخۆم و له رووباره‌کان مه‌له بکه‌م و هه‌ر شه‌وه و له‌سه‌ر رانی خوشکیکی دل‌نهرم بخه‌وم، گه‌وره بيم و هه‌زم لێ بکه‌ن کچه نه‌با‌لق و ساویلکه‌کان... نه‌نکم ده‌ی وت په‌له‌ی چیته رۆله هه‌ر گه‌وره ده‌بیته... که‌له‌گه‌ت به‌قه‌د ئه‌سپینه‌اریک، سمیلت گووگره ده‌بی و شاره‌وشار و لاتان ده‌گه‌رێ... هه‌زاران دل و ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ت به‌روودا ده‌کرینه‌وه... رۆله‌ی شیرینم مه‌گری بۆ گه‌وره‌بوون... رۆژیک دێ په‌شیمان بیته‌وه له‌و خۆزگه‌یه‌ت... چ مه‌رگه‌ساته چ عومریکی به‌هه‌ده‌ر چوو بوو من ژيام... خودا بتگرێ نه‌نێ... کوا ئه‌و ده‌رگا و دل و په‌نجه‌رانه‌ی ده‌بوو یه‌ به‌رووی مندا بکرینه‌وه... کوانێ؟ که‌سیک ده‌ست هه‌ل‌ناپری سلاویک له منی مال

به‌کۆل بکا... خه‌رهاتن یان مال‌ئاواییم لێ بکا... «نه که‌س دێ... نه که‌س ده‌پوا... هه‌یچ شتی‌ک له‌م ناوه روو نادا»... چ بیزاری و مرده‌نییه گه‌وره‌بوون ئه‌و کاته‌ی رۆحت به‌ر له خۆت ده‌فری و ده‌گاته‌وه کۆنه هه‌واری خالی و... مالی چۆل و... شاری خه‌رابات... خودا بتگرێ نه‌نێ... کوا روخساری شیرین-ی ئه‌رمه‌ن؟ من له‌بری ناو بۆ ئاویی... هه‌ر ده‌لێی مه‌مله‌که‌تیکی کاول و مه‌رگم له‌گه‌ل خۆم هینا، هه‌ر ده‌لێی منم ئیهره‌م خاپوور کردوه و... ئاماده نیم به‌ردی‌ک بخه‌مه‌وه سه‌ر به‌ردی‌ک، چنده ترسنۆکم... هه‌ر ده‌لێی مندا‌له به‌زیو و شه‌رمه‌نه‌که‌ی جارنم و ئه‌و مه‌زاره‌م کردوه به‌په‌ناگه... چ شه‌رمه به‌دوای تاریکی ئه‌شکه‌وتی‌کدا ده‌گه‌ریم تا خۆمی تیا حه‌شار بده‌م... چ تراویله‌که‌یه‌ک بوو ژینی من... سه‌فه‌ری من... عیشتی من... چ گریان و دۆران و ده‌رده‌سه‌رییه‌ک... چنده راسته... چنده راست بوو که ده‌ت وت:

«رۆژیک دێ په‌شیمان بیته‌وه له گه‌وره‌بوون!»

خودا بتگرێ نه‌نێ گیان... حه‌کایه‌ته‌کانی تۆ بوون که ملی منیان شکاند، تا ئه‌م‌رۆکه و تا ئه‌به‌د منیان فریو دا، یه‌که‌مین حه‌کایه‌تی عیشق و سه‌فه‌ری تۆ که‌له‌ی منی پر له خه‌یا‌ل کرد و... هه‌تا هه‌تایه ده‌ستخه‌رۆی کردم، چیرۆکی پر له هیوا و نا‌ئومیدی و خوشی و حه‌سه‌ره‌ته‌کانی عیشق و ئه‌فین... به‌و ته‌مه‌نه ساوایه‌وه دووچار شتی‌ک کردم که خۆشیم نه‌مه‌دزانی ناوی چی لێ بنییم... گونا‌هی تۆ بوو می‌شکه چکۆله‌که‌ی منت پر کرد له حه‌کایه‌ت و ئه‌فسانه و داستانه‌کان، شه‌وانیش هه‌ر به‌خه‌ون ده‌چوممه‌وه ناو ئه‌و مه‌مله‌که‌تانه‌ی تۆ دروستت ده‌کردن... چنده منت ژياند له‌گه‌ل چیرۆکی شیرین و فه‌ره‌اد، لاس و خه‌زا‌ل، خه‌ج و سیامه‌ند، خورشید و خاوه‌ر، له‌یلا و مه‌جنوون، مه‌م و زین، کوره که‌چه‌ل و کچی پادشا، وه‌ها حه‌کایه‌ته‌کانت ده‌گه‌ی‌رایه‌وه خۆم لێ ده‌بوو به‌فه‌ره‌اد، لاس، سیامه‌ند، مه‌جنوون، مه‌م... ده‌بووم به‌پاله‌وانی نه‌به‌زیوی هه‌ر هه‌موو داستانه‌کانت... ئیدی خه‌ونم ده‌دی زوو گه‌وره‌بم و بالا بکه‌م... هه‌ر تۆش بووی نه‌نێ فیتر کردم گه‌ر به‌و‌ی هه‌ر مانگه و قولنجی‌ک درێژتریم وا چاکه رۆژانه خۆم به‌لقی‌کی ئه‌ستووری دار هه‌نجیره‌که شۆر بکه‌مه‌وه... که‌چی هه‌ر خۆت ده‌ت وت:

«واز له‌م خه‌یا‌له خه‌راپانه بیته رۆله‌گیان!»

ده‌تترساندم له عیشق و سه‌فه‌ر و گه‌وره‌بوون و گیرۆده‌بوون...!

هه‌موو جارێک که چیرۆکه‌کانی ده‌گه‌ی‌رایه‌وه هۆن هۆن ده‌گرێا.

من ده‌مپرسی:

«نه نئى بۆچ له كۆتايى هەر حەكايە تىك ئەوئەندە دەگرت...!»

هەر ئەوئەندە دەوت كە عىشق جگە له گىرۆدەبوون و دەردەدل هيجى دىكە نىيە...
دەمپرسى:

«نه نئى گىرۆدەبوون چىبە!»

نەيدەزانى چۆن كەلەپووتىكى وەك من حالى بكا... دواى دەيهە جار له پرسىياركردن
وتى:

«وەكو ئەو وايە بزنە شىتەكەى تۆ له راستەرى لادا و بگاتە سەر هەلەمووتىك،
شوتىنىكى زۆر عاسى، وەها گىرۆدەبى كە نەتوانى بگەرىتەو و ناو مېگە لەكەت، خۆ ئەگەر
بشپىه وى بچوولتى و برواتە پىشپى بگەوتتە ناو خەرەندەكە و هەلدېرى».

من بىرمە جارتيكمان بزنىكمان كەوتە شوتىنىكى و عاسى كە بەهەر هەموو ناوايى
پىتمان قورتار نەكرا... ئىدى بەنىو داروبەردى ئەو خەرەندەدا هەلدېرا و لاشەكەيمان
نەدۆزبىه وە.

دېسانە دەمپرسى:

«نه نئى گيان... عىشق و گىرۆدەبوون و عاسى بوونى بزنە شىت كەى وەكو يەكن؟».

دەى وت:

«با... كەسى عاشق، چ پىابوى و چ ژن، وەك بزنە شىتەكەى تۆ وايە... جارى و ا هەيه
چلەگىايەك لەسەر دوندىك، كۆتايى كوتىرەپىيەك فرىوى دەدا، دەكرى تۆ بزنەكە بيت و
هەموو دەوروبەرت سەوزەگىابى، مېرگى تەرور، كەچى تەماعى چلەگىايەكى لەعەنى له
جىگەيهكى زۆر عاسى بتبات، تۆ رەنگە بزانىت ئەو رىگىايەى دەتباتە سەر ئەو دوند و
هەلەمووتە كوتىرەرى بى، لەو سەرەو و پى هاتنەو و تەبى، دەگەيتە چلەگىايەكە و دەمى
بۆ دەبەيت، لە خوارتەو خەرەند و هەلدېرىكى هەزار بەهەزارە و چاوەرپىت دەكات... بەلام
تۆ تا دەگەيت بەمەرامى خۆت چاوت هيج نابىنى... چونكە حەز و تەماعەكە كوتىرت
دەكەن... ئىدى خۆ لەوانەيه هەلدېرىتى...!»

بەفبىزى منالېكەو وە كە بزن نىيە و شوانى مېگەلېكە دەموت:

«بەلام نەنى... من دەزانم ئەو هەلدېر و هەلەمووتە... بەس بزنەكە نازانى».

سەرمى دەخستە كۆشى و دوو چەپۆكى داىكانەى پىدا دەكيشام و دەى وت:

«ئى... خۆ دەزانم تۆ لە بزنەكەت عاقلتەرى... بەلام ئەى له خۆت ناپرسى ئەو بزنە هارەى

تۆ بۆچى له راستەرى لادەدا و ئەو هەموو سەوزەگىايە بەجى دىلتى و مىلى خۆى بۆ چلە
گىايەك دەشكىنتى كە لەسەر بەردىك رواوہ؟!»

كە من دەموت:

«نە... نايانم!».

نەنكە بەلاقرتتو و دەى وت:

«چونكە كوتىرايى داها تۆو!».

خامۆش دەبووم و بىرم لەو دەكرەو و ناخۆچىم لى دى گەر بزنە شىتەكەى من بۆ چلە
گىايەك خۆى بكوژى، بى تۆقرە كە بزن و مەرەكانم رادەدا هەميشە لەو دەترسام لەسەر
هەلەمووتىك خۆى عاسى بكا و هەلدېرى، ئاخر لە هەموو مەر و بزنەكانى دىكە پتر من
ئەو بزنەم خۆش دەويست، ئەو بزنەى زۆر جارن دەكەوتە دواى... لەگەل خۆى دەبىردم،
فىترى دەكردم چۆن لە راستەرى لادەم و خۆم بدەم دەست كوتىرە رىگانان، باوكم و داىكم
و نەنكە، خوشك و برا و پوورەكانم، شوانەكانى دىكە، هاوپۆلەكانم دەيان وت:

«ئەو حەيوانە لە بزن ناچى... هەبى و نەبى رۆحى شەيتانىكى و اتىدا!».

چەندىن جار وىستيان بىكەن بەقوربانى و قورتارىان بى، باوكە دلرەقانه لەبەر چاوى
من هەردوو پىي گەورۆنەى لەسەر پاشووەكانى دادەنا و چەقۆكەى لە گەردنى هەلدەسوو،
من وەها بەدل و كول دەگرىام كە نەنكە سكى پىم بسووتى... ئىدى هەر جارە و
بەبىيانوويهك چەقۆكەى بەباوكم فرى دەدا... ئاخر هەر كە لەداىك بوو خۆم لە خوتناو پاك
كردەو، هەر كە بوو هەستايەو سەر چوارپەلان، دوو سى جارن رەتى برد، گىژ و چكۆلە
بەلادا دەكەوت، دەستم دەدايه بەرسكى و راست دەبۆو، بەسى چوار خۆ راوەشاندىن خۆى
لە خوتناوى سكى داىك پاك كردەو و تىي تەقاند، بەدەم باى غارەو سى چوار جار
كەوت و لە خۆل و تۆزگەوزى و هەستايەو، من پۆژ بەپۆژ دەستم لە تىسكەكانى دەدا و
دەمدى چۆن لە مسوويهكى زۆر نەرمەو زىر و لوول دەبوو، چۆن چاوەكانى رەنگ و
رووناكيان تى دەپزا، سمەكانى رەق دەبوون، مانگ بەمانگ قارىبەكەى لە گوتمدا
دەگۆزا. چۆن لە كارىلەيهكەو بوو بەجوشتير من بىرم نايە لە كەيهو و باوكم منى خستە
دواى مەر و بزنەكانى، لەو دەچى هەر كە پىم گرتوو و كەمەكى فەراقە بووبم منيان
كردوو بەشوانە بچكۆلەى ئەو خىللەى خۆمان، زوو زوو نەنكە دللى خۆش دەكردم...
هەميشە لەوم دەبىست كە شوانەكان يان عاشقى گەورەيان لى دەردەچى ياخود دەبنە
شاعير... دەمپرسى:

«بۆچی وایه نهنی؟»

دهی وت: «شوانهکان همیشه بهتهنیان، چ له بیابان بن و چ له ناو شاخ و داخان، ئەوان وهکومه بیس نابن، دوورن له درۆ و دهلەسه و فروفیل، شوان کوری ئاو و گلە... یهکه م کهسه خۆری لی هه لدی و... لی ئاوا ده بی، له زمانی هه یوانهکانی خۆی حالی ده بی...»

هه موسو جارن، شه وانه دوا ی گه یوانه وهی هه کایه تهکانی عیشق و گه یرو ده بوون بهقه هه یکه وه دهی وت:

«... که حجیل بووم چه نده هه زم ده کرد شو به شوانیک به کم... خوا نه یکرد.»

پاشان دۆش داده ما و تاس ده یبر ده وه، چاوانی پر ده بوون له ته می هه م و گریان و دوو تنۆک فرمیسک ده رژانه سه ر کولمه چاله کانی... هه یچی دیکه ی نه ده وت... ده موسیست بزانه ئه و که با شترین هه کایه تخوانی چه یرو که کانی عیشقه به هه زلیکردن شووی به با پیره م کردو وه... دهی وت:

«به یه ته وه ره لئه... له دوا ی مر دووان قسه ی خه یه با شتره... با پیره ت په یویکی خه راپ نه بوو.»

که له ی چکۆله و په وتی من به و وه لاهه نابه دله به حال چه گه ی گومانیکه مندالانه ی لی ده بو وه، گومان له نه نکم که عیشقیکی دۆرا و وای لی کرد بی و هه به چه یه و تاسو قه وه نه و هه موسو هه کایه تانه ی عیشق و نه وینی ره وان بی و وه ک ده فته ره له دلایا هه لیانیه گرتی، هه ره شه ویکه ی به چه یه یکه به گه یه یه وه که من سه رسام و که مه ندکیشی نا و تانوی ی چه یرو که کانی بکا... له و ته ون و ته یمانه به لایم و ده ره چونم لی مه حال بی، مبه به نا و توونی با با و و یلم بکا، هه ناسه سوار و پر مه راق به کومه دوا ی پاله وانه کانی که له و سه فه ره و عیشقانه دا یان ده مر ن یان ده گه ن به مه رام. نه نکم بوو به ده ختی کردم... خه یالی خۆش ده کردم به وهی که ره ژیک دی من وه ک (فه رهاد) ی سه نگتاش به هیز و عاشق بم، شیرین-یک دی و دل م ده با و ئیدی گه یرو ده ی ده بم... دهی وت:

«... وه ک بز نه شیه ته که ی خۆت بو چله گیایه ک له سه ره هه لئه مووتیک عاسی ده بیته...!»

هه ره زو په شیمان ده بو وه و ده ترسا و توند با وه شی په ا ده کردم، ده یدا یه پر مه ی گریان، سه رمی ده خسته نیوان هه ردو و له پی گه ورۆنه ی، ده ینو وساندم به سه ینه و به ره وکی خنکا و له ژیره بونی مه خه ک و قه ره نفول، هه ردو و مه مکی گه ورۆنه و شو ره و دا که و تووی هه ردو و

په ره ی گوتی منیان داده خست و زۆر نزیک هه ستم به هه نسکه کانی ده کرد که له با وه شه یدا توند راپه ته کاندم، گوتیم له گریانیک ده بوو که له قو لایی دلایه وه... نا و هه نا و بیه وه... له قو زتی نیوان هه ردو و مه مکه شو ره بو وه کانی هه وه تیکه له به ره وچی مه خه ک ده بوو... نه و نالین و بز نه کاسیان ده کردم، له وه ده چو و نه نکم بو عیشقیکی دۆرا و له گه ل شوانیکه ی ره نه ج با پر دو ودا به گری... به ده م قو لپی گریانه وه دهی وت:

«ره وچه شه یه نه که م... قه ت نه که ی خۆت گه یرو ده به که ی... قه ت... سه یه ی که چه ن هه کایه ته کانی عه شق به مه ره گ و نه هه مه تی و دل ساردی کو تاییان دی!»

به لام گریان و ترس و تکای نه و په شیمانی نه ده کرد مه وه، سه یه ی هه کایه ته کانی تا نه و په یه ی دونه ی خه یال بر ده بو می، گه رانه وه مه حال بوو، منی شوان خه ونم ده ده ی زو و گه وره بم... عاشقیکی گه وه ی نا و هه کایه ته کانی نه نکم بم... من شوانه چه کۆله ی مه یکه لیکی گوتی راپه ل بووم، به ته نه ا بز نه شه ته که ی من به ره وچی شه یه تانیه که وه قه ت نه ده سه ره وت، به یه جگه له و هه ره هه موسو مه ره و بز نه کانی دیکه جگه له سه ره کز کردن و گیا خوار دن هه یچی دیکه یان نه ده زانی، هه ره و سه ره کی شه منی ده خسته دوا ی خۆی و مه یکه له که ی به ره بر ده مه وه، هه مه شه هه له ته ده بوو، له راسته ره یگا کان لای ده دا و هه ره به نه نه قه سه ت چه راپه لی له و قو ره و خۆل و به ره ده لانه و ده ر ده دا که که و ته بو و نه هه ره دو و به یه راسته ره یه کان، شه یه ی کو یه ره ره یه کان بوو، تووله ره یگا کان، هه ره په یه یه ی خوا ی ده کرد ده چه و وه سه ره هه نه م، خۆی ده دا یه ده سه ت تووله ره یه کان، ئیدی ده بوو من واز له مه ره و بز نه کانی دیکه به یه م که ده مزانی تا ته په لی قیامه ت ملکه چانه نه و راسته ره یه به نه دن که ره ی که ره و بار و په یاده و سوار و هه ره هه موسو مه ره و مه یرووی نا وایه بوو، به یان یان زو و ده بوو نا گام له خۆم به تا هه ردو و په یه له و ته په که ره یخانه نه چه قه یه که هه یه شه هه لایان لی هه لئه سه ت، کام که ره ته شاخ و دوند و ره وه ز بلند و عاسی بو وایه بو ی هه لئه شاخا، هه ره چه راپه لی به یه که وه ده نو وساند و ده وه سته، له چه یه بلنده کان راده ما و چه وه زه ر ده کانی پر ده بوون له هه تا و له ئاسمانی ده ره وانی، که له دو و ره وه سه یه م ده کرد دل م نه ده هه ت نه و هه سته نه جوان و شاهانه و پر شه کۆیه ی لی به شه یه م، بز نه که ی من چه شه یه ت و پر فه یز و هه واه و سه ره مه سه ت بوو، که له سه ره گاشه به ره دیکه ده وه سته هه ره ده ت و ته له سه ره یه ک قه چ و هه سته و... له شه ی شه یه یه کی سه یه ی له سه یگۆشه یه کی ره شه په یه ک دینه که له به ره خۆره تا ودا ده به ره سکه یه وه و ته سه که کانی ده یه ها ره نگه ی دیکه یان ده ده ی، من ده مزانی زۆره ی شوانه کانی دیکه هه ره به ره به یه گۆچان بز نه شه ته کانی خۆبان چه و تر سه یه ن کردو وه،

ههندی جاریش له ژیر گۆچاندا کوشتوویانن، (سهپان) ی هاوریم به ناههنگی پالنه وانیکه وه بۆ شوانه کانی دیکه ی دهگتیرایه وه که چۆن به زهبری دار که له ی یه کیچ له و بزنه هارانه ی پژاندووه، دهی وت وام کرد که هه هه موو تهگه و بزنه کانی دیکه زهنده قیان بچی، (خدر مالات) قاقای لی ددها و دهی وت: من بزنی وا هارم هه بی سواری دهیم، چهنده خۆی شیت بکا زیاتر سواری دهیم، چهنده ئه و قسانه دلتهنگی دهکردم، هه هه مان ئیواره که رانه کهم رادا و له دوا ی ئالیک و ئاو و له ته ویله کردن، هه زوو چوموه وه ئاو باوهشی پر له میخهک و گریانی نه نکم و تیر گریام، بهر له وهی له ناو تانویۆی حه کایه ته کانی ونم کا... پیتم وت:

«نه نی... ته مشه و حه کایه تم بۆ مه که... تو ده لیبی شوانه کان هی ئه وهن بینه عاشق یان پیغه مبه را!»

به قه هریکه وه سه ری راده ژه ندیم و دهی وت:

«ئه ی ئه گهر وانیهه؟»

به دهیم قولپی گریانه وه وتم:

«نا... و انیهه نه نی... و انیهه... شوانه کانی ئاوی بزنه کانیان ده کوژن و...»

نه مویرا و شهرمم کرد ته واوی بکه م و قسه بیزه وه ره که ی «خدر مالات» ی بۆ بگپرمه وه... و دامه پرمه ی گریان.

به حیکمه تی پیره ژنیکه وه وتی:

«رۆله شیرینه کهم... له ناو شوان و گاوان و سه پانه کانیش باش و خهراپ هه ن.»

چهنه جاریک و ئیدی خۆم له شوانه کانی دیکه ده دزییه وه، به لاقرتیوه پیمان ده وتم:

«مه کته بلیهه... بیزی نایه!»

من بیزم له قسه کانیان ده بووه، به دلره قییان دلتهنگ ده بووم، بزانیایه له کام میترگ و پاوان و لیته وارن... توخنی ئه و شوینانه نه ده که وتم، ته نیایی کردمی به کارامه ترین شمشالژهن، نه وایهک له رۆحم هه لده ستا که بزنه شیت خامۆش بکا، ئیدی نائومیید بووم له و هاوه لانه م که بینه عاشقی گه وره یان پیای میهره بان، من ده مدی چۆن به گزیال راوه دووی مه ر و بز و چوشتیر و ته گه کانیان ده نا، چۆن تیغیان له گه ردنی مه ر و بزنه کان هه لده سوو... نا... له وه چلکنتر بوون عاشق بن.

به پیچه وانه وه... من چهنده ئه و بزنه سه رسهخت و له ری لاده ری خۆم خوش ده ویست،

کردم به پیشهنگی میگهل و زهنگوله م له ملی کرد، هه ره رۆژی یه که مه وه که بردمیانه قوتابخانه من به خه یال هه ر لای بزنه شیته که ی خۆم بووم، چهنده بی ئاگابووم له (دارا دوو داری دی)، له کوکردنه وه و دابه شکردن و لیک ده رهینان، ده مخواست نیوه رۆبی و زوو بگه ریمه وه ئاو ران، هه همیشه ئه لف و بی و ماتماتیکه که م له گه ل خۆم ده برد، جاریکیان بی ئاگا له خۆم بزنه شیت سی لاپه ره ی ئه لف و بییه که ی در ی، هه روهک پیتم بلتی:

«ده فرتی ده و... دوام که وه!»

هه موو لاپه ره کانیشی خوار دبا دل نه ده هات هیچی لی بکه م، به دهیم له وه راندنی میگه له وه سه رگه رمی موتالا و ده رس و ده وره که م ده بووم، که چی له ناو مال و مه کته ب و میگهل و هه موو دونیای له بیر ده برده وه... بزنه شیت ده یخسته دهی خۆی... ها لیته و ها له وی... هه ر رۆژه و شتیکی تازه ی پیشان ده دام: بن گاشه به رد و سه رکانی و ئاوی وا له ژیانما نه مدیبوو، دوا ی ده که وتم و له پر خۆم له ناو ئه شکه و تیکی تاریک و شیدار و سامناک ده دزییه وه که بونی سارد و تکه ی ئاوی رژاو به سه ر سه ر و ملما خه نی ده کردم، یان له ناو خۆم له نیو نیرگزه جاریکدا ده بینیه وه که پیتم سه ر بوو له و هاوینه دا ئه و هه موو نیرگزه له بهر پیمان بلان، که له ماله وه ده مگتیرایه وه، یان که ده موست هاو پوله کانم سه رسام بکه م هه همیشه به درۆزن له قه له میان ده دام، له پیچتیکی دیکه و له نزاریکی دیکه دا به گوله ماست و په له زۆ و شلیتر و میتلاق و کنیر و گوله فهقی و سومبول شاگه شکه ی ده کردم، چه پکیکم لی ده به ست و دلی (شیرین) م پی خۆش ده کرد و بونی به هارم ده برده وه ئاو ئه و پوله سارده ی خۆمان، هه ر بزنه شیت ده بیرده مه وه ئاو میترگیکی پر له کاردی و قوراده و سی بسکوله و ئه سلیرک و قه له ندۆر و گۆرمزه و گیزبه ل و ترشۆکه... دایکه و نه نکم پی خه نی ده کرد، که هاو پوله کانم به «فه ره فیشال» ناوزه دیان ده کردم... به غه زه بی که سیکی راستگۆوه ده موت:

«ئه گه ر غیره تتان هه یه ئه م نیوه رۆیه وه رن و دوا ی من و بزنه بۆر که ون!»

ته نه ها که سیچ له مال و له مه کته ب که بروای پی ده کردم (شیرین) بوو، له گه ل خه یاله کانی مندا به رز ده فری، ئه م تاکه که سیچ بوو گه ر درۆشم کردبا به راست لیمی وه رده گرت، به دزییه وه پیی ده وتم:

«رۆژیچ دیم و ده که وینه دوا ی بزنه شیت... خه م به و منالانه مه خۆ...»

هه همیشه خۆی به سه ره ژن داده نا، به چاو و ده م و ده ست ده دوا، جگه له و که سیکی دیکه

نه بو گوئی له چیرۆکی پر له سهیر و سه مه ره ی من و بز نه که م بگری، رۆژ به رۆژ له شیرین ورد ده بو مه وه، په رچه می جوان براوی سه ر ناوچه وانی، چاوه کانی، ره شتاله یی روخساری و هه ردوو باسک و به له کی، چوار په لی کورت و تووکنی: کتومت له بز نه که م ده چوو، فیز و هه واکه ی، جورئه تی له راده به ده ری، هه ر که زه نگ لیتی ددها له و گۆره پانه پر له زیخ و چه وه دا راوه دووی کوپ و کچه کانی ده نا و که س له غار غارین پی نه ده که به شت، زۆرائیتی له گه ل کوره کان ده گرت، بزیتوترین و ژیکه لانه ترین کچی پۆله که مان... که پیتم ده وت تو له بز نه شیت ده چی، به مه که ره وه ده خه نیبه وه و ده ی وت:

«ده مبه».

نه مده ویرا... دایکم ده ی وت نابیی ئه وه نده کچانی بیت و کیژی ده رود راوسیی مه خه ره دوا ی خۆت بو ناو ئه و شاخوداخانه، چه ند جارێک له ته ویله دا... له به رده می ماییدا بز نه که می دیبوو، به س مه راقی بوو بزانی که وتنه دوا ی بزنیکی شیت له ناو ئه و چی و چۆله دا چۆن چۆنییه، ئه و هه موو ریکه وته جوانه چییه که ئه و ئاواهی پر ته ماع ده کا، من له وه بی غیره تتر بووم هانی بده م، تا پاش نیوه رۆیه کی خوشی به هار بوو وه ک فریشته له سه ر گاشه به ردیک دابه زی و... من له خوشی و ترسانا دلّم داخو ریا... به خو ی و چه قو ی ده ستیبه وه له ژیر هه تا ودا ده بریسکانه وه، عه کسی تیشکی سه ر ده می تیغه که چاوانی پی داده خستم... وتی:

«به بیانوی که نگر کردنه وه هاتم».

به جووته، شیتانه تر له بز نه که رامن ده کرد، ده یو بست بیبه م بو لای ئه و شانه هه نگه ی که له ناو کلۆری پی ره دارگوتیه که ی سه ر خه رهند دۆزیومه ته وه... بر دم، ناو هه ناوی دا که وتووی داره که پر بوو له هه نگوینی مه ییو، په نجه ی دۆشاومژه ی تیا بز ده کرد و به تامیکه وه ده یخسته سه ر زمانی شه قار شه قار بووی، بو لای ئه و تووترکه ده ستیم راکیتشا که له ژیریدا ئه و هه موو شلیکه خویناوییه خو بان له چاوان شار دیووه، که بر دمه سه ر لاتییک له قوراده و پیفۆک و گیزه له که ئه م هه زی لی ده کردن؛ خو ی تیا ده که وزاند، که هه کایه تی ئه و خوشیت کردنه م بو نه نکم گپراهه وه... پی و تم:

«باوکی شیرین پی بزانییت، به یه ک گولله سه رت هه لده گری... خۆت ده زانی چ پیاویکی دلّره که!».

ده مزانی نه نکم راست ده کا، هه موومان هه کایه تی جه رگبری خوشکه که ی شیرین-مان

ده زانی که چۆن باوکی هه لیدا وه ته ناو خه رهنده که و که س لاشه که ی نه دۆزیوه ته وه، ته نه ها له به ر ئه وه ی له سه ربان وه ختی هه لّخستنی جل به ته نافه وه چاکوچۆنی له گه ل کوره دراوسیه که یان کردوه. چه نده هه زم ده کرد له پۆل له ته نیشته شیرین-وه دانیشم، نه له پۆلی یه ک و نه له دوو و نه له سی نه یان هیشت، نه مده ویست کچانی بم، خه ونم ده دی رۆژتیک بی و هه ردوو کمان گه وره بین... دوو ره راسته و چاوسوور کردنه وه کانی مامۆستا کان، شه پاز لاله کانی باو کم، له و ته خته ره قه ی ژیرمان، له و ته خته ره شه ره نگ بواردووه ی هیچی له سه ر نه ده نووسرا، له وینه کانی مرۆقی (نیاندرتال) به سه ر سه رمانه وه که چۆن بۆق ده خوات... من که خۆم به فه ره ادا-ی ناو هه کایه ته کانی نه نکم نه ده گۆریبه وه چیم دابوو له هه لّمژینی توژی ته باشیر؟ چه نده خه ونم ده دی زوو گه وره بم و... من و شیرین و بز نه شیت له ئه شکه وتیکدا بزین... به ته ماعی ئه وه ی منی شوان و عاشق بیمه پیغه مبه ر، مه کته ب لی نه ده گه را نه بیمه فه رهادی عاشق، نه شوان و... نه پیغه مبه ر، چ خۆش بوو که مامۆستای وه رزش باز نه باز نه له گۆره پانه که په رتی ده کردین، به خه نیبیکه وه که ده یخنک اندم چاوم له چاوی شیرین ده پری، چ زوو زه نگ لیتی ددها و له خوشی گه مه و به زمی هه قله شه لی و سابوونا ره قی و هه لیکسی و چاوشارکی و پینجوکانی و شینه ومینه و مامه سوورانی و باز دانی و حیلانییان ده کردین... وه ی خودا هاوار چه نده هه زم له گه مه ی گورگ و مه ر بوو، کچه کان ده بوونه دایکمان و هه ندیک له کوره هاره کان ده بوون به گورگ و چکۆله و جیقنه کانی وه کو منیش ده بووین به مندال، هه میشه شیرین-م ده کرد به دایکی خۆم و ده بوو هه ر کوره له پشت دایکیبه وه خو ی هه شاردا، هه ردوو ده ستم ده خستنه سه ر ئیسکبه ندی زۆر ناسکی خوار که مه ری:

دایک: کوره که م... مالتی چۆل نه که ی.

مندال: هۆ... دا... ئه توو چ ده که ی؟

دایک: ده چه دارا.

مندال: ئه منیش دیم

دایک: گورگ ده تخوا

مندال: وی... نایه م... نایه م

گورگ: ئاغا هاتیبه بو مه ره کی

دایک: به خوا نایا قشپه له کی

په لاماری گورگم ده کرد به بیانوو، ده نیو قاووقیژ و ترس له گورگی له عه نه تی باسکم له ناو

قه‌دیییه‌وه وه‌ردیتنا و به‌یه‌که‌وه ئه‌و ناوه‌مان گیتیه‌ ده‌کرد و من بابه‌خوله‌م به‌شیرین ده‌کرد، به‌یه‌که‌وه به‌رده‌بوینه‌وه و هه‌لده‌ستاینه‌وه، خودایه... شیرین چهنده له دایکیکی نازا و هار ده‌چوو... نه‌یده‌هیتشت که‌لئه تیژه‌کانی گورگه‌که بمگاتی...

دایک: لاکه‌وه و نه‌یه‌یته پیتشی...

گورگ: ناگه‌پیمه‌وه و په‌لامار ده‌دهم...

دایک: ئه‌منیش په‌رژینان ده‌که‌م...

گورگ: من برسیمه و... خه‌راپی ده‌که‌م!...

له ده‌جاران... جارپکیان گورگه په‌رژینه‌که‌ی تیتک ده‌دا و منی ده‌خوارد... شیرین به‌دیارمه‌وه دۆش داده‌ما و چاوه‌کانی پر ده‌بوون له‌گریان، هه‌روه‌ک بلیتی به‌راستی خورابم، خۆم مات ده‌دا و ده‌مردم، یه‌خه‌ی کورته‌که‌که‌می ده‌گرت و شپرز و په‌ریشان دایده‌ته‌کاندم، کتوپر چاوه‌کانم ده‌کرده‌وه و له‌گه‌ل فیکه‌ی مامۆستا راست ده‌بوومه‌وه... چ خوشییه‌کی کورت و که‌م خایه‌ن بوو... دوا‌ی ئه‌و سوعبه‌ت و که‌یف و گه‌مه‌یه مامۆستا (یونس) ده‌هاته ژووری و پۆله‌که‌ی لئ ده‌کردین به‌جه‌ه‌ننه‌م، له‌ترسی مار و دوو‌پشک و ئاگری دۆزه‌خ و گونا‌هی دایکه‌هه‌وا و باوکه‌ ئاده‌م ده‌بوو تا ته‌قینه‌وه‌ی قولپی‌گریان له‌دلدا هه‌ر هه‌موومان غه‌مگین بین، به‌خۆی و سیتوه‌ رزبوه‌که‌ی ناو ده‌ستی ده‌هاته ژووری و باسی له‌و به‌هه‌شته‌ خۆشه‌ ده‌کرد که‌ به‌فریبی دایکه‌هه‌وا دۆراندمان، ئاگری دۆزه‌خمان کرد به‌مالمان، له‌و هه‌موو ناز و نیعمه‌ته‌ بئ به‌ربیان کردین، له‌و به‌هه‌شته‌ خۆشه‌ی پر له‌میوه‌جات، له‌وئ که‌ نه‌ سه‌رمامان ده‌بوو... نه‌ گه‌رما... پر به‌پۆله‌که‌ ده‌ینه‌راند و هه‌موومان ده‌تۆقاند... ئاخ‌ر بۆ به‌گوتی شه‌یتانتان کرد؟ وه‌ی... وه‌ی... له‌و گونا‌هه‌ی تا ئه‌به‌د رووی ره‌ش کردین... پسوای کردین... به‌هه‌ر چواره‌وری خۆیدا خولی ده‌خوارد و تفی لئ ده‌کردین... وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ هه‌م شه‌یتان و هه‌م ئاده‌م و هه‌وا‌ی گونا‌هه‌بار بین... هه‌ر هه‌موو شتیکی لئ حه‌لال کردن... خودای ته‌باره‌ک وه‌ته‌عالا فه‌رمووی: له‌و دره‌خته‌ مه‌خۆن... رۆله‌کانم... شه‌یتان له‌ به‌رگی ماریک یان تاوسیکدا بوو... نازانم... هات و چرپاندی به‌گوتی هه‌وادا... هه‌وا-ش چرپاندی به‌گوتی ئاده‌م-دا... ئیدی له‌و رۆژه‌وه... له‌و سه‌عاته‌وه ئیمه‌ به‌ر له‌عنه‌تی خودا که‌وتین... هه‌ر جاره و کور و کچیتکی بانگ ده‌کرده به‌رده‌م ته‌خته ره‌شه‌که و ترسنۆک و پسوا و گونا‌هه‌بار رووبه‌روو له‌به‌رده‌می ئیمه‌دا ده‌هه‌ستان: ده‌بوون به‌ئاده‌م و هه‌وا، کچیتکی دیکه‌ی بانگ ده‌کرد و پیتی ده‌وت:

«تۆ ببه به‌دره‌خته هه‌رامه‌که».

چه‌نده‌ها جار واریک ده‌که‌وت من ببه‌باوکه‌ ئاده‌م و شیرین-یش دایکه‌هه‌وا، به‌چ ترسیکه‌وه به‌گوتی مندا ده‌یچرپاند که‌ قه‌پال له‌ سیتوه‌ رزبوه‌که‌ی مامۆستا یونس بگرم و بیخۆم، کتوپر مامۆستا هاواری ده‌کرد و رووی له‌ کور و کچه‌کانی دیکه‌ ده‌کرد و ده‌ی وت:

«هه‌ر هه‌مووتان هه‌ستنه‌وه و ده‌سته‌کانتان هه‌لبرن و بینه‌ دره‌خت و شنه‌شن خۆ بله‌رینه‌وه».

پاشان له‌ شیرین-ی ده‌خورپیه‌وه که‌ وه‌ک هه‌وا له‌ خشته‌م به‌ری... ئه‌ویش به‌چ خه‌میکه‌وه لیم ده‌پارایه‌وه:

«ئاده‌م گیان... له‌به‌ر دلی من ئه‌و سیتوه‌ بخۆ!»

هه‌ندیک جار، له‌ ترسی هاوار و نه‌عه‌ره‌ته‌ی مامۆستا یونس، که‌ فه‌رمانی خواهانه‌ی ده‌رده‌کرد که‌ ده‌بئ شیرین له‌وه ناسکتر فریوم دا، سه‌ری لئ ده‌شیاوا و به‌چرپه‌یه‌که‌وه که‌ بیخنکینئ ده‌ی وت:

«فه‌ره‌اد گیان... له‌به‌ر خاتری من له‌م سیتوه‌ بخۆ!»

ئه‌مجاره‌یان به‌سه‌ر هه‌ردوو‌کماندا ده‌ینه‌راند

«ملۆزمینه... هه‌یج و پووجینه... ئیوه ئیستا ئاده‌م و هه‌وا‌ی گونا‌هه‌بارن... شیرین و فه‌ره‌اد نین...!»

هه‌میشه (زرار)ی ده‌کرد به‌شه‌یتان و ئه‌ویش به‌ده‌نگه‌ گرپه‌که‌ی به‌گوتی هه‌واکانی پۆله‌که‌ماندا ده‌یچرپاند، ته‌نها یه‌ک رۆژ زرار ویترای بپرسی:

«مامۆستا بۆ جاریک منیش ناکه‌ی به‌ئاده‌م؟»

توند گوتی بادا و بستیک له‌ زه‌وی پیتی راسته‌ی پیتی به‌رز کرده‌وه و پیتی وت:

«چونکه‌ خۆت ئیبیلیس-ی»

ده‌بوو (زرار) شه‌یتانانه فریومان بدا و سیتوه‌ رزبوه‌که‌ی مامۆستا یونس-مان له‌ لا خوشه‌ویست بکا و ده‌ستی بۆ ئه‌و کچه‌ درتژ ده‌کرد که‌ لاره‌مل ده‌هه‌ستا و هه‌ردوو ده‌ستیشی رووه‌و ئاسمان به‌رز ده‌کرده‌وه و خۆی ده‌کرد به‌دار سیتوی هه‌رام...

«ئه‌ها له‌و سیتوه‌ لا سوورانه... ئه‌ها له‌و بۆن و په‌نگه‌ی... وه‌ی وه‌ی... ئیوه تامی که‌ن... گه‌ر بیخۆن تا ئه‌به‌د نه‌مر ده‌بن و له‌م به‌هه‌شته‌دا ده‌میننه‌وه».

پاشان که‌ به‌ترسه‌وه قه‌پم له‌ سیتوه‌که‌ ده‌گرت، ئه‌و سیتوه‌ی له‌ ده‌لاوه‌ جیتی قه‌پی هاوپۆله‌کانی به‌سه‌ره‌وه بوو، له‌ ناکاو مامۆستا یونس خواهانه فه‌رمانی پیتی ده‌کردم که‌

نەبخۆم دەنا بەر لەعەنتی خودا دەکەوم، بەدەم هاوار و قیژەوه دەچوو سەر یەکیەک لە کورسیبەکانی پیشەوه و دەینەراند:

«مەلعونبە مەبخۆن... لێ حەرام کردوون... مەبخۆن...!»

دەبوو (زرار) بلتی:

«ئەوه چیبە... دەترسن...؟ دەک داوەشێن، خوا حەزی لە سوعبەتە... ئەها رەنگی... ئەها بۆنی... دە ئیوه تامی بکەن».

دەبوو زوو زوو شیرین دووبارە بکاتەوه:

«دە دە ئادەم گیان... دڵم مەشکینە... دەنا دەتۆریم...».

کە کەڵبەم لە سێوکه گیر دەکرد و کرمەیهکی نەرم دەمی من و هاوڵەکانی پر دەکرد لە ئاوێکی تفت... مامۆستا یونس دەی وت:

«ئەها سەیری کەن... پۆلەکانم... چەند بەئاسانی بەهەشتمان دۆراند، ئەگەر گوناھی دایکە حەوا و باوکە ئادەم نەبووایە تا ئیستاش هەر هەموومان لەوێ دەبووین، چونکە، لەوێ لەو مەلەکوته مەرگمان نەدەبینی، سەیری کەن ئیمە لە چ گوناھیکی گەرەوه پەیدا بووین!».

مامۆستا بەوهوه نەدەوستا، بەدەم غەزەبی خودایەکەوه هەموو گیانی دەله‌رزى و دەیقیژاند بەسەرماندا:

«بۆ دەرەوه هەمی مەلعونبە... ئەم بەهەشتەم لێ پیس مەکەن!».

بەدەم ترسێکی گەرەوه و قریو و قاقایەکی خنکاو لە قورگدا وەک ئادەم و حەوا یەکی گوناھبار و سەرکۆز دەچووبە دەری و هەواى پاکى دەرەوهی پۆلمان هەلدمێرێ تا زەنگ لێی دەدا و تیکەڵ بەهەر اوھۆریای هاویژەکانمان دەبووبەوه.

هەمیشە من و شیرین لە پەناى شوورەى بڵندی قوتابخانە دوو بەدوو قسەمان دەکرد، ئەو دەترسا و باسی گوناھی دایکە حەوا و سێوہە حەرەمەکەى بۆ دەکردم، منیش باسی بزە شیت و گیا حەرەمەکانی لا پێگاکانم بۆ دەکرد، مامۆستا یونس بەوێش نەدەوستا و ماوہیەک فێری کردین کە گوناھبارانە لەبەر دەرگای پۆلەکە بوەستین و وەک ئادەم و حەوا یەکی شەرمەزار کە چۆن چۆنی لەبەر قاپی داخراوی بەهەشتدا وەستان و گریان و پارانەوه، خودای توورە و داخداریش دەری کردن، ئاواھی من و شیرین و هەر هەموو ئادەم و حەواکانی پۆلەکەمان دەبوو زمان بەدەرگاکە دابھێنین و بپارێینەوه و بگرین، مامۆستا

درزێکی دەخستە دەرگاکە و تفتیکی لێ دەکردین و دەی وت:

«پۆلە دەرەوه هەمی کافرینە».

مامۆستا یونس بەوه نەدەوستا و لە هەموو دەرستێکدا بەترسەوه هەموو کچەکانی لە دوو ریزی پیشەوه کۆ دەکردهوه، پاشان بەپەلە و شپرزە دەی وت:

«نە... با کچەکان لە ریزی پشتەوه دابنیشن و ئیوه وەرەنە پیشەوه».

لە هەندیک بەیاناندا لە بری چەپکێک گۆل و رەیحانە، سێوێکم دەهانی لاسایی مامۆستام دەکردهوه و شیرین-یش قاقا پێدەکەنى.

«ها... حەوا گیان... سێوہکەت تفتە و ناخوێ!».

مندالانی دیکە بەدەم قریوہوه پێیان لە زەوی دەکوئا و خەنى دەبوون.

هەمیشە لە دواى ئەو گەمە ناخۆشەى (ئادەم و حەوا) شیرین بۆ دوو سێ شەو خەونی بەدۆزەخەوه دەبینی، بەدەم لەرز و تاوہ لە جێگادا دەکەوت و دایکی بەدایکمی وتبوو کە بەدەم خەوہه و ریتیان دەکا، هەمیشە دواى هاتنەوهی بۆ مەکتەب من دڵم دەدا یەوه، یەک باوہش گۆل و رەیحانەم دەهانی و دەموت:

«ئەها پۆلەکەمان دەلێی گۆلزاری بەهەشتە!».

زرار-ی ئیبلیس دەی وت:

«نا... نا... گۆلزاری گووہ!».

هەر بۆ دلخۆشکردنی (شیرین) ناو کتیب و دەفتەرەکانیم پر دەکرد لە پەرەى گۆل، دەمزانی کە دەچیتەوه و لا پەرەى کتیب و دەفتەرەکانی هەلدەداتەوه، لەگەڵ بینینی هەر پەرەى گۆلێک دڵ ساواکەى دادەخوێن و کەمەکی خەنى دەبێ... هیچی دیکەم پێ نەدەکرا، ناو لا پەرەکانی کتیب و دەفتەرەکانی، ناو جانتاکەى، گیرفانەکانی پر ببوون لە پەرەى گۆلە مردووەکانی من، ئەو نەدەم گۆل بۆ دەهینا پۆلەکەشمان بۆنی تیکەلی گۆلە کتیویبەکانی گرتبوو... سەرورچی، دەست و پەنجەکانی بەمەکرەوه گۆلەکانی بەکچەکانی دیکە پیشان دەدا، کچی بەرپۆهەر و کوێخا سمایل بەچەپک، لە داخی شیرین، لە باخچەکانی خۆیانەوه گۆلیان دەهینا بەگۆلە کتیویبەکانی من بەراوردیان دەکرد، شیرین بەفیزیکەوه، بێ باکانە دەی وت:

«نەتان کردبێ... گۆلەکانی من جوانترن!».

ئەى خودا چەندە حەزم دەکرد هەتا زووہ گەرە بێم و کیتیوی بیستوون کون بکەم و

کانیاویک له شاخان بته قینمه وه، بهسه ر فیللی پیره ژنی عفریت و شه رانگیز و فه رهاد کوژدها زال بم، به بهر چاوی هه ر هه موو ناواییسه وه دهست له ملی شیرین بکه م؛ به دیار ته قینه وهی کانی له شاخدا و خوشی ناوایی خۆمان که سه ری چهند ساله هاوار و ناله یانه و ده لئین: وشکه ساله، مه ر و بز نه کان، ژن و پیاهه کان، که ر و مانگاگان، هه ر هه موو فرنده و په له وه ره کان، هه رچی مار و میرووی ژیر خاک هه ن ناو بخۆنه وه، دره خته کانیش سه وز بینه وه، به بهر چاوی هه موویانه وه بلتیم: ئه وه منم که سه وزایی و خیر و فه ر و به ره که تم بۆ هینان... هه ر بۆیه ها تووم شیرین له ئیوه بخوازم... ئه وانیش هه ر هه موو... به باوکی شیرین-یشه وه پیم بلتین:

«پیرۆزه و... حه لاله!»

هه میسه له ژیر سیبه ری دره خته کان و به ده م له وه راندنی مه ر و بز نه کانه وه ئه و خه ونانه م ده دی... ده شتر سام باوکم، باوکی شیرین، دایکم، مامۆستا کانم، هاو پۆله کانم، شوانه کان به نه یینی ئه و خه ونانه بز ان و رسوا بم... ئه و رازه شه ر منانه م له دلما ده شار ده وه نه با پیم پی بکه نن، شه وان به دزیبه وه ده مه ر دنه ژیر لئفه شه ر که م، به ته نها بۆ بز نه شیتیم ده گپرایه وه، هه رچی راز و نیازی دونیا سهیره که ی خۆم و بز نه شیتیش هه بوو بۆ شیرین-م ده گپرایه وه، هه ندیک به یانی زووتر له هه موو قوتابییه کان ده هاتین، وه ک ئاده م و حه وایه کی چکۆله و گونا بهار خۆمان له چاوی به رپۆبه ر و مامۆستا و قوتابییه کان ده شار ده وه، له ترسی ئه وه ی نه با مامۆستا عوسمان به حه یزه رانه که ی ناوله پم ئاگر دا، شیرین ئاره قه ی شین و مۆری ده ره کرد تا خشته ی لیکدانه که م پی ئه ز به ر بکا... به ترس و قه هریکه وه... فسه زمانانه ده ی وت:

«واذ له بذنه شیت بینه... خشته ی لیکدانه که ئه ذ به ر که!»

هه ر جار یک هه ردوو ناوله پی سوور هه لگه راوم به شیرین پیشان ده دا، فرمیسک ده زایه هه ردوو چاوه ره شه کانی، خودا گیان... چهنده خۆش بوو که بۆم ده گریا و به زه بی و سۆزم له چاوه کانی دا ده خوینده وه... من ده مزانی چهنده ته مه له م: نه سه ر دووه کانم پی ئه ز به ر ده کران، نه خشته ی لیکدانه که و نه فاتیه حاکه... جگه له شیرین که دلئ نه ده هات، هه ر هه موو دونیا پیی ده وتم:

«ته مه له... ته وه زه ل!»

من دوژمنی مامۆستا عوسمان و ماماتیک بووم، چهنده خۆش بوو که رقیم هه لده ستاندم... من ده مزانی گه ر من ئه وه نده ی تر خۆم گیل و ته مه له نه که م، ئه وه بیجگه له

من شوان و سه پان و شیرۆ-ش دارکاری ده کا، نازانم بۆ هه میسه له ده سه که ی ئه و دا من خه یال م هه ر لای بز نه شیت بوو، ده یزانی که ی خه یال م ده روا... ئه و کاته هه لئ ده ستاندم... هه میسه خشته ی لیکدان و یان دابه شکر دنه له عنه تیبه که بوو... به یانیبه کی زۆر سه اردی زستان بوو، دوا وانه و خوشی ئه وه م بوو زهنگ لئ ده دا و هه ر تاویتیکی دیکه یه و ده گه مه وه لای بز نه شیت و میگه ل را ده ده م...

ژماره یه کی زۆر دریتی نووسی... دابه شی که م به سه ر نۆدا، ده شیزانی که نایزانم...

«هه سه... کوپی که ر...!»

هه ستام و بی خه یال و مله ور و بی باک له ژماره درتی که ورد ده بوومه وه، پاشان دوو کوکوختی سه ر دره خته که ی پشت په نه ره که پتر خه یالیان بر دم، نیره که شیتانه بالی لیک ده دا و قهستی بوو هه تا زوه به سه ر میبه که دا بتسی، له گوپی بای ده وری باله کانی په ری باله کانی و گه لاکان داده که وتن، که زانی من سه رنجی هه موو قوتابییه کانیشم بۆ لای کوکوختییه کان راکیشا و بی ئاگام کردن له دابه شکر دنه که، له ر قانا هه ردوو لایو کی که فیان ده ردا و یه ک شه قی له قوونم هه لدا و به ته خته ره شه که ی وه نووساندم، له گه ل زرمه ی شه قه که هه ردوو کوکوختییه که ش گپژ و زهنده قچوو لیک بوونه وه و فرین به ئاسماندا... عاده تی میز تا ران و به له ک و ناو پیتلاوه کانی ته ر کردم... هه ردوو ده ماری لاملی ره پ بوون و وه کو ئه سپیکی ماندوو له غاردا هه ردوو په ره ی ئه ستووری لووتی به له رزه له رزه که وتن، پرسی:

«سه گباب... تو شوانی چهنده مه ر و بز نانی؟»

به ده م هه نسکه وه وتم:

«شه ست... په نجا... چل... سی... نه... بوهسته مامۆستا... به بز نه شیته که وه چل و

چوار... یان چل و پینج»

شیتانه تر پرسی:

«چل و چوار... یان چل و پینج؟»

شپرزه تر و داموتر وتم:

«چل و هین... چل هین...!»

تفیکی لئ کردم، ویستم بیسرمه وه...

«چل و گوپی باوکت... نه که ی... ئه و تفه نه سپرته وه... حه یوان... ئه و بز نه شیته بۆ جیا

ده که یته وه؟»

شه پازلله یه کی له ناکاوی سراوه نده ناو دهمم و بۆکسیکی خێوانده پشتی سهرم که وهها توندبوو پۆله که ی له بهرچاو تاریک کردم... له ترسانا... به پهله و به درۆ وتم:

«چل و پینج!»

پتر لیم هاته پیتشی و به سه رمدا نووشتایه وه... به رقیکی زۆر تهستوره وه که له جهه ننه مه وه هاتبێ په ره ی ناسکی گوێ راسته می خسته نیتوان په نجهی گه ورۆنه و په نجهی شایه تمانه ی، وهها توند بای ده دا که ئیدی ته واو کویری کردم، تالییه ک وه ک ژه قنه بووت قورگی گرتم... نه مده ویست له بهرچاوی شیرین و هاو پۆله کاغدا بده مه پرمه ی گریان، له وه دا بوو برشیمه وه، ههستم ده کرد له گه ل هه ر گوێ بادانیک ریخۆله کانم سواری یه کدی ده بن... سه روین گه ده م تیک هه لده هات... بێ باکانه پرسى:

«له ماله وه چه ند که سن؟»

به ده نگیکی نووساوه وه، دیسانه وه، ژماره کانم تیکه ل کرده وه:

«حه وت... نه... هه شت... به منه وه نو... نه نکم...»

قوتابیه کان به ده م ترسه وه، له ژیره وه و به دزییه وه ده خنکان، قه ستیان بوو به ده م ته قینه وه ی قاقایه که وه یان قولپی گریانیکه وه بنمیچه که هه لگرن... نه یان ده ویرا... من ده مزانی که تاکه که سپیک (شیرین) ه به ده م گری ژانیکه وه، قه هریکی قولله وه، قه هری دوو هاو پیتی گیانی به گیانی بۆ یه کدی له من ده روانی و له ژیره وه ده گری... نه مده زانی که ی په ره ی گویم به رده دا... زۆری خایاند تا پرسى:

«ئه گه ر ئه و چل و پینج سه رمه ر و بزنه به سه ر هه ر نو که سه که ی مالى خۆتاندا دابه ش بکه ی... هه ر یه که تان چه ند حه یوانی به رده که وئ... حه یوان...»

وهها شیرزه و سه رلیشیتواو بووم... پیتم وت:

«ماموستا... هین... دابه شی ناکه ین... هى خۆمانه!»

خودا هاوار ماموستا عوسمان کتوپر پیکه نی، قوتابیه کانیش پیکه نین، جگه له شیرین، چونکه من پیکه نینه که ی ئه وم ده ناسییه وه، له ناو ده یه ها کچ قریبه که ی ئه وم جیا ده کرده وه... مۆره یه کی لێ کردن... هه ر هه موو خامۆش بوونه وه... بێ باکانه تر له جارن وتی:

«له بزنه که ت شیتتر وا بزانه هه ریه که و چه ند مه ر و بزنییک ده باته له وه رێ!»

وام زانی رزگارم ده بێ گه ر بلیم:

«ماموستا... ئاخه ر نایه وئ... چونکه دواى مه کته ب خۆم ده یانله وه رینم!»

له گه رمه ی ئه و پرسیار و وه لامانه دا بووم که دیسانه وه هه ردوو کوکوختیه که به فره فری باله ماندوو هه کانیا نه وه هاتنه وه ناو باوه شی دره خته که... له وه نه ده چوو هیتشتا به سه ریدا تسیبى، نه به یشت روو وه رگتیرم و له و بێ ناگا له کوکوختیه کان رامینم، به دزییه وه یه ک دوو جار ئاوړم دایه وه، چلاو چل نیره که دواى میتیه که ی ده که وت و نه یده هیتشت بسره وئ، ئیدی دوا قسه ی من شیت و هاری کرد... به په له قوتابیه کی نارد تا حه یزه رانه که ی بۆ بیتی، شیتانه هاواری کرد:

«که ر کوړی که ر ئاسانترین دابه شکردن نازانیت... به شه ره فم ده تکه م به به شه ر!»

بێ پیتون هه ردوو ناوله پیم بۆ کرده وه، حه یزه رانه که ی تا بنمیچه که هه لده پری، حه یزه رانه که هه وای شه ق ده کرد و وژه وژی کاسی ده کردم، هه ر هه تا شه شه مین حه یزه ران زه حمه ت بوو... ئیدی دواى ئه وه ده سه ته کانم هى من نه بوون، کتوپر زهنگ لیتی دا... ده نا سویندی شه ره فی خواردبوو که چل و پینج حه یزه رانم لێ بدا که ده کا ژماره ی مه ر و بزنه کانم... شه و هه ردوو له پیم به سوئ ده که وتنه وه و وام هه ست ده کرد که دوو پشکو له ناو له پما قرچه قرچ گوشت و ئیسقان به یه که وه ده سووتین، شه و له تاو ژانی هه ردوو دهستم ده گریام، نه نکم گوئی له هه نسکی شاراوه و خنکاوم بوو له ژیر لیتفه که وه... نه مده ویست که س پیتی بزانی، خۆی بێ نه گیرا و زوو زوو ده پیرسى:

«ئه وه توئ ده گری... رۆله!»

من هه ر هه نسکم هه لده دا، کت و کویرانه له ناو پیتخه فه که وه به داره دار هاته ده رێ و فتیلی فانۆسه که ی به رز کرده وه، که فانۆسه که ی له روخساری ته رم نزیک خسته وه، ته ر و غه ربقی فرمیتسک، هاوارتیکی خنکاو له قورگیا تاسا، به سه رمدا گریا و هه زار دوعای مه رگی له ماموستا عوسمان کرد، به شینه یی ناو هه ردوو له پمی به رۆنه گه رچه ک چه ور ده کرد، زوو زووش به گری دانه مرکاوی زۆپاکه په رۆی گه رم ده کرد و ده یخسته سه ر هه ردوو دهستم و په نجه هه لئوقیه وه کانم... سفتوسوتی ناوله پیم و په نجه کانم که متر ده بووه، ویستم له گریان ژیری بکه مه وه... بۆیه پرسیم:

«نه نی...؟»

«نه نی به قوریانت بێ!»

«راسته باوکه ئاده م و دایکه حه وا له سه ر سیتو خواردنیک که خودا لیتی حه رام کردوون

له به هه شت ده رکران؟»

«سیتی حه رامی چی رۆله... کئ ئه م درۆیه ی به ناوی خوداوه بێ وتی؟»

«مامۆستای ئایینه که مان... نه نی» .

«نه... رۆله... ئەوهندهی من بزانی و له مه لاکانم بیستوه... ئادهم و حهوا له گۆله گه ئمه که یان خواردوه!» .

«بۆ چ لیبی حه رام کردوون؟» .

«حیکمه تی خۆیه تی» .

«حیکمه ت چیه... نه نی؟» .

دلی نه ده هات لیبم بخوریتته وه، وهک هه ندی له شه وانێ پیشووتر داوام لێ بکا بنووم، چونکه به یانی گه ره که زوو له خه وه له سیم... به دهم چه ورکردنی ناوله پمه وه زۆر به نه رمونیانی میهره بانترین نه نک له دونیادا وه لامی دامه وه:

«خودا هه ردوویانی ئینتیحان کردوه... مامۆستا چۆن بزانی تۆ باشی یان خه راپ گه ر ئینتیحانت نه کا!» .

«راسته نه نی... گه ر ئەو گونا هه نه بوایه ئیستا ئیمه له به هه شت ده بووین و... هه رگیز نه ده مردین...» .

«رۆله شیرینه که م وایه... ژان و ژووری ژنانش به دهم مندالبوونه وه هه ر له پای هه مان گونا چه... پیاوان که ریش و سمیلان هه یه هه ر هه مان سزایه...» .

«نه ده بوو خودا ده ری نه کردبان؟» .

«نه... رۆله که م... نه... چونکه دوا ی گۆله گه ئمه که ئادهم و حهوا له وه به هه شته پاکه ی خوا پیسایییان کرد...» .

ده گریا و ده پارایه وه که خودا له گونا هه کانی ئەو و هه موو خانه واده و موسلمانان خۆش بی... ئەو شه وه تا من خه وتم نه نکم به سه ر به ره مال که وه ده گریا و ده بوورایه وه و وهک پیره گورگیک ده یلووراند که خودا به گونا هه کانی ئادهم و حهوا ی له گه ل نه کات.

خودا هاوار... من به ته مای چی بووم... ده مویست وهک فه ره اد عاشق بم و وهک موسا پیغه مبه ری شوان مه زن و پیروزم، که چی وهک هه ر قوتابیه کی ته مبه ل ناوله پم ئاگر ده دن... که به با وکه یان وت مامۆستا حه سیرمه ی دانی پی کردووم...

بی باکانه وتی: «موسته هه قه!» .

من بیرمه... چ زستانیکێ ساردیو که بۆ دوا جار مامۆستا عوسمان دوو په نجه ی ده ستی راسته می شکاند، رۆژیک له و رۆژه زۆر خۆشانه ی من و شیرین بوو، ئەو چه ند به یانییه ی که من و ئەو یه که م که س بووین ده هاتینه پۆله که و به دیار قرچه قرچی سووتانی داری

قه لاشکه ری ناو زۆپاکه داده نیشتین و من هه ر باسی بزنه شیت و ئەو شوینانه م بۆ ده کرد که تازه دۆزیومه ته وه، جاروباریش به مه که وه په نجه شکا وه کانی خۆم پیشان ده دا تا پتر دلی بکۆلی و بۆم بگری، هه موو قسه جوانه کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم ئەزه ر بوو... زوو زوو سه رسامم ده کرد، پتی سه یر بوو که ئەو هه موو حه کایه ت و په ند و داستانه م ئەزه ره... که چی فاتیه ا و سه روو ده کانی نیشتمان و خسته ی لیکدانم خولق لێ نییه... ده موت:

«شیرین خه م مه خۆ... و مه گری... رۆژیک دی من و تۆ گه وه بین... به یه که وه له گه ل بزنه شیت له و شاخه به رزه ده په ری نه وه... ده لێن ئەو دیو شاری زۆر خۆش و رازا وه ی لیبه... من رقی دونیام له مه کته به...!» .

له شی گه رم دا هاتووی به گری زۆپاکه له له شم نزیک ده خسته وه و له په رچه می پراوی ورد ده بوومه وه، وینه ی بزنه شیت و شیرین-م لێ تیکه ل ده بوو، ده مویست له نامیزی بگرم و ماچی بکه م... وهک چۆن له خۆشیانا ته ویلی بزنه که ماچ ده که م، نیوان هه ردوو برۆ په یه سه ته کانی... نه مده وێرا... ده ترسام له ناکا و یه کیچ له هاو پۆله کانم، مامۆستایه ک، ده رگا وانه که ی به ری به ره، به ری به ره خۆی بیت و بمینی و قسه که ی دایکم بیته دی و ئیدی رسوایم و ئاپرووم بچن، ترسی مامۆستا عوسمان-م نه بوو، چونکه له هه موو قوتابیه کانی پۆلی شه شم بیستبوو که شه وان قه رابه یه ک ده خواته وه و تا نیوه رۆش به ری نادا... هه میشه دره نگ ده هات، واش نه بوایه بوونی شیرین له ته که ما به س بوو گوی به دارکاریه کی دیکه ی مامۆستا عوسمان نه دهم... به لام ماچ... وه ی هاوار... له وه یاندا ده یکو شتم... کولمه کانی ده بوون به دوو په نگر و ده سووتان، هالا ویک له نازی جه سته ی به رز ده بووه، هالا ویک که هه ستم ده کرد ده بی به ته میکی ته نک و که مه کێ روخساری شیرین-ی له به رچاوانم لیل ده کرد، تا و تا ویک هه ر پینچ په نجه ی راسته می ده خسته ناو ده می چکۆله ی خۆی... هه ناسه ی گه رمی ده دا و ده یویست به هالا و ی ناو ده می په نجه کانم گه رم ببه وه و سفتوسویتیان دا برکیتته وه و خوتنیان تی بزێ، زمانی گه رمی به ر سه ری په نجه کانم ده که وت و خه نی ده کردم، چه ندین به یانی زوو، به ر له هاتنی هاو پۆله کانم، هه ر جاره و به بیانوویه ک من تکام لێ ده کرد که زووتر بی... دوا ی یه ک هه فته ئاوسا و ده ست و په نجه کانم که متر بووه، دوا ی ئەوه ی نه نکم سی جارن بردمی بۆ لای به یتال، هه ندیک جار شیرین له گه ل ما ده ی وت: «ناخ». ئەو کاته ی برووسکه ی ژانیک له په نجه کانه وه ده گه یشته که ل له م و ده یتاساندم، ئەو ئولفه ت و خه م و نزیکبوونه وه ی شیرین و هه

سهرمه‌ستی کردبووم که چه ز بهوه بکه‌م جارێک و دووی دیکه ناوله‌پم ئاگر بدهن و په‌نجه‌کانم بئاوسین... تنه‌ها و... تنه‌ها بۆ ئه‌وه‌ی شیرین دلێ پیم بسووتن و به‌هالاوی ناوده‌می په‌نجه‌مردوووه‌کانم زبندوو بکاته‌وه، ئه‌و به‌یانیه‌یه‌ی که هه‌ردوو‌کمان له‌ به‌فر ده‌چه‌قین و پیتلاوه‌کامان پر ده‌بوون له‌ ئاو... من خۆم له‌ بیه‌ر ده‌چۆوه و به‌په‌له‌ گۆره‌وییه ته‌ر په‌کانم پێ داده‌کهند و له‌ به‌ر زۆپاکه و به‌قه‌راغ می‌زی‌کوه هه‌لمده‌خست تا زوو وشک بپته‌وه، که ده‌مزانێ وه‌ختی هاتنی قوتابیه‌یه‌کانه به‌هه‌ردوو ده‌ست گۆره‌وییه‌کانم له‌ گری هه‌لا‌یساوی کونی زۆپاکه نزیک ده‌خسته‌وه، هه‌میشه به‌ر له‌ هاتنی ئیمه و زۆر زووتر (باجی له‌ علی) زۆپاکه‌ی گری ده‌دا، جاروبار هه‌ردوو پیتیه ته‌زیوه‌کانیم ده‌خسته ناو کۆشی خۆم تا سه‌رما له‌سه‌ری په‌نجه ته‌زیوه‌کانی ده‌ربکه‌م، هه‌ندیک جاریش هه‌ردوو ده‌سته سپروه‌کانیم ده‌خسته هه‌ردوو بن هه‌نگلی خۆم تا که مه‌کی گه‌رمتر بینه‌وه، خامۆشی پۆل و گری زۆپاکه و پیتلاوه که‌وتوه‌کانی شیرین و چه‌کایه‌ته‌کانی بزنه شیت بۆ من له‌ یادچوونه‌وه‌ی دونیایه‌ک بوو پر له‌ دل‌ه‌قی باوکه و نقورچ و هه‌ره‌شه‌کانی دایکه و ترسی مامۆستا‌کان و مه‌زاقی هاو‌پۆله‌کانم، من چه‌نده دل‌م به‌و به‌یانیه‌ خۆش بوو که به‌دزییه‌وه به‌ر له‌ هاتنی قاووقیژی قوتابیه‌یه‌کان من و شیرین گه‌وره و سه‌رداری پۆل بووین، له‌ یه‌کیک له‌و به‌یانیه‌یه‌دا بوو که می‌زه خه‌راپه‌که‌ی شیرین-م گۆری، باشت‌ترین و تۆکه‌ترین می‌زی پۆله‌که‌م بۆ دزی، له‌ یه‌کیک له‌و به‌یانیه‌یه‌دا بوو که لاسایی مامۆستا عوسمان-م کرده‌وه: سه‌گباب... به‌خۆته‌وه می‌گه‌له‌که‌ت چه‌ند سه‌ر مه‌ر و بزنی تیدایه...؟ لاسایی مامۆستا یونس: تۆ و ابزانه ئاده‌م-یت و شیرین چه‌وايه- و فریوت ده‌دا و ده‌لێ سیوه‌که بخۆ... خوداش فه‌رموویه‌تی مه‌یخۆ... به‌لام تۆ ئه‌وه‌نده نه‌گریس و هیچ و پووچی... ئه‌وه‌نده که‌ری که ده‌یخۆی... شیرین قاقا پیده‌که‌نی و به‌پشتدا ده‌که‌وت و به‌رملی سپی و سافی وه‌ک به‌رملی کۆتره باریکه‌یه‌ک ده‌دره‌وشایه‌وه، وام هه‌ست ده‌کرد پیکه‌نینه‌که له‌ قورگییه‌وه سه‌ر ده‌کا و له‌سه‌ر هه‌ردوو لێوه سووتاوه‌کانیه‌وه ده‌ته‌قین و سه‌رمه‌ستیان ده‌کردم، هه‌ر له‌و به‌یانیه‌یه‌دا بوو که جاروبار به‌ده‌وری زۆپاکه‌دا سووکه سه‌مایه‌کی شیرینه‌ی ده‌کرد و خۆی ده‌له‌نگاند... له‌گه‌ل (با) دا ده‌خولایه‌وه و گیژی ده‌کردم... پیتچیک و دوو... و ده‌... کراسی کلۆشی پر ده‌بوو له‌ (با) تا سه‌ر ئه‌ژنۆ مه‌یله و په‌ش و تاریکه‌کانی وه‌درده‌که‌وتن، هه‌میشه بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که کتومت له‌ بزنه شیت ده‌چن، من سه‌یرم له‌ مامۆستای زانیاری ده‌هات که ده‌ی وت ئیمه‌ی مرۆف ده‌گه‌رپینه‌وه سه‌ر ره‌گه‌زی مرۆفی (نیاندرتال) که سه‌ر و که‌لله‌ی هه‌ر له‌ مه‌یوون چوو، ده‌ی وت مرۆفی نیاندرتال هه‌ر له‌ نیو ئه‌م شاخ و

کیوانه‌دا ژیاوه، له‌نیو ئه‌م ئه‌شکه‌وتانه‌دا، راوی که‌له‌ کتوی کردوو و بۆقی خواردوو، من که سه‌یری شیرین-م ده‌کرد... به‌ته‌نها مه‌زنده‌ی ئه‌وم ده‌کرد که توخمی ئه‌م بگه‌رپته‌وه سه‌ر بزنه کتوی، سه‌یرم لێ ده‌هات به‌رملی ئه‌وه‌نده سپییه و سه‌ر ئه‌ژنۆکانی ئه‌وه‌نده ره‌شن.

من به‌دیار گری زۆپاکه‌وه هه‌له‌ترووشکام و کز و زه‌بووانه له‌ شیرین راده‌مام که وه‌ک په‌پوله به‌ده‌ورمدا جوانترین سه‌مای ده‌کرد، به‌هه‌ردوو بالی هه‌وا‌ی مردوو‌ی پۆله‌که‌ی شپزه ده‌کرد، له‌سه‌ر نووکی پیتلاوه‌کانی ده‌خولایه‌وه و وه‌ک کۆتره باریکه جارێک بالی راسته و جارێک بالی چه‌پی له‌ زه‌وییه‌که ده‌خشاندا، گه‌رده‌لوولتیکی زۆر شیرین له‌ ته‌م و جوانی و سۆزی به‌ده‌وری مندا ده‌خولقاندا، هه‌ر خولانه‌وه‌یه‌ک و بازنه‌یه‌کی به‌چوارده‌وری مندا په‌سم ده‌کرد و ئیدی من گیرۆده و به‌نده‌وار خپل ده‌بووم و له‌و راده‌مام، چه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم پر بوون له‌ خۆشی و سه‌رسامی... به‌لام هیچیان وا سه‌رسام و سه‌رخۆشی نه‌ده‌کردم، خۆشی هه‌موو دونیام له‌و به‌یانیه‌یه‌دا بوو، له‌و ناوه‌ش په‌لکی زۆری ئه‌و گوته کتوییه‌یه‌یه رژابوون که من بۆ شیرین-م هینابوو، هه‌رگیز نه‌مه‌ده‌وترا باس له‌و خۆشی سه‌ما و سو‌ردانه‌ی شیرین بکه‌م، شه‌ویکیان زۆرم له‌ خۆم کرد به‌نه‌نکم وت و ئه‌و رازهم درکاندا... به‌ چ ترس و خه‌میکه‌وه وتی:

«رۆله شیرینه‌که‌م ئه‌م مه‌یله شه‌یتانییه... ئه‌و هه‌وه‌سه گونا‌هه و... چیترا و مه‌که... با خودا هه‌ر له‌ هه‌نووکه‌وه غه‌زه‌بت لێ نه‌گری».

هه‌ر ئه‌و شه‌وه و... چه‌ندین شه‌وی دیکه تی ده‌کۆشا فی‌ری نو‌تژم بکا تا چی زوو خۆم پاک بکه‌مه‌وه... به‌لام هه‌یهات من فاتیه‌حاکه‌م هه‌ر پێ ئه‌زبه‌ر نه‌کرا... خۆشی دووهم ئه‌وه بوو له‌ دوا‌ی به‌ره‌لابوون له‌ مه‌کته‌ب ده‌چوو مه‌وه کن بزنه شیت... خودا هاوار چ خۆشییه‌ک بوو هه‌ر پۆزه و گۆلاویک، کانییه‌کی تازه ته‌قیو و هیشتا شیلوو، گولیک، به‌ردیکی ره‌نگاو‌ره‌نگ، هیلانه‌یه‌ک، هیلکه‌یه‌کی تازه قه‌رنجاو به‌ده‌نووکی بی‌چوو مه‌لیک، ئه‌شکه‌وتیک، شانه هه‌نگیک، شانه می‌رووله‌یه‌که ده‌بینی، دره‌ختیک ئاوساو و بارگران به‌میوه‌ی وا که له‌ هه‌موو ژیا‌نا نه‌مدیبوو، هه‌له‌فرینی پۆله مه‌لیک له‌ژێر ده‌وه‌نیتکا، شکانی لقیکی باریک له‌ژێر قورسایی جووتبوونی دوو کۆتره کتویدا، که‌وتن به‌سه‌ر می‌رگیک که به‌گولاله سووره خوتناوی بوو، بێ ئاگا له‌ می‌گه‌له‌که‌م جوگه‌له‌یه‌که ده‌ستی ده‌گرتم و له‌گه‌ل خۆیدا ده‌یبردم، جار هه‌بوو وازم له‌ بزنه شیت ده‌هینا و ده‌که‌وتمه دوا‌ی (شوان هه‌له‌هه‌له‌ تینه‌) ... ده‌مزانێ چ مه‌لیکی شه‌یتان و فریوده‌ره... تا په‌نجه‌کانم به‌ر کلکی

نه که وتبا نه دهنری... خودا هاوار چند جوان بوو نهو فریوه... هه نديک جاريش که ده مويست گوله کيوييه کی ده گمن و جوان و بچ ناو بدوزمه وه و دلای شیرين-ی پی خوش بکه م، هه ده گه رام هيچ، له ناکاو بزنه شیت به دهم باي غاروه ده یخستمه دواي خوئی... هه روهک بلایي خه يالی منی خویندبیتته وه تاویک و ده بیردمه لای تووترکیک و ده مدی... ده مدی گولیک... گولیک ده گمن و گه شاوه له ژیریدا خاموشه، هه میشه بزنه شیت ده بوو به پیشه نگی من و کتوپر وهک عفريت و بزنه کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم ده بیردمه سهر گوله باخیک که من نه مده زانی چوئن له ژیر په وه زیکدا وا خاموش و په نهان رواوه و نوستوه... وه ها بزر که جگه له شه يتان و بزنه که ی من که س نه دیدوه، ته نها که سپیک که نه وه هه موو راز و درویانه م له لا ده درکاند شیرين بوو... نه ویش به دهم سه ماوه بی سهرسه ختی و گومان ده ی وت: وایه... وایه... نه و چنده جوانتر سه مای ده کرد من پتر درو و راستیم تیکه له ده کرد، خه ون و خولیا، خه یال و زینده خه و... شیرين به دهم رمدما سه مای ده کرد و کراسه که ی بازنه په کی له هه وایه کی خوش په سم ده کرد... تا شویتیکم ده دی - خودایه... نه سه غفیرولالا- گه ر دایکم له وئی بووایه بی شک له سهر نه و چاوه زيت و بزانه م هه ردوو پشتی ده سه ته کانی داغ ده کرد... وام ده زانی دایکم، نه نی... ماموستا عوسمان له پشت سهرمه وه وه ستاون و لیم ده روان... زنده قم ده چوو... به ترس و سهرمه وه چاوه کانم نز ده کرد و کزوله و شهرمن و ترسونک له پیتلاوه قوراوییه کانی خو م ده روانی... شیرين زوو زوو پیتی ده وتم:

«نه وه چييه... داوه شیتی... نایکه م... چاو هه لپره!».

سهر ما برده له و غه مگین ده موت:

«شیرين... سه ما... به سه... وه ره... دانیشه!».

دانه دهنشت... بی ناگا له من، بی ناگا له ترس و تو قینی ناو روچ و دل ه چکوله که م... خوشی لی ده هات که وتوتته سهر له پی (با) و ده فری... وهک په روانه به هه وادا بفری له گری زوپاکه نزیک ده بووه... له گه ل جوشی گهرمتری شیرين زوپاکه نیله نیل ده سوتا و ته لاشی داره کانی ده ته قاندد... به دهم سه ماوه له منی که لله کاس و ور نزیک ده بووه و دامینی کراسه که ی له روومه تم ده دا... من له خوشیانا... له ترسانا خه ریک ده بوو بگریم... بگریم... گریانیک حه پای خو م به رم... له حه ژمه تانا به رزه پی هه لده ستامه وه و په نجه ره کانم به پرووی هه وای زور سارد و ته زویوی شاخه کان ده کرده وه تا تاره قه ی سهر هه ردوو نه برؤکانم سارد بکاته وه.

شه ویکیان، خوش خه یال، زورم بو هات و به نه نکم وت که به قه ده فهراده که ی ناو حه کایه ته که ی منیش شیرين-م خوش ده وی... پیم وت که منیش ده توانم وهک فهراده که ی نه نکم کيوي بیستون کون بکه م و کانیاویک به ته قینمه وه، به گالته و مه زاقیکه وه ده سستی له مه چه کی زور باریکم ده دا و پینده که نی:

«روله شیرينه که م با گه وره تر بیت... به م قو ل و بازووانه وه قولنگ به تو به رز نا کریتته وه».

هه موو جاريک غه مگینی ده کردم که ده ی وت:

«واز له م شیرين-ه بیته... نه م شیرين-ه شوو ده کا و تو هه ر شوانی به رخه لی... په له مه که... شیرين-ی خو ت هه ر په یدا ده بی!».

هه میشه هه ره شه ی لی ده کردم که نه گه ر مه ریکي دیکه م هه لدری... یان گورگ زه فه ری پی بیات باوکه هه لمده واسی... ترساندمی و سویندی به خودا و پیغه مبه ران و چی نه سحابه و نه ولیا هه یه خوارد که نیدی شه وانه حه کایه تم بو نه کات گه ر من نه ونده خوش خه یال و که م ماریفه ت به م و خو م به لاس و مه م و سیامه ند و فهراد بزانه م... سویندی دام که شوانیکی عاقل به م و خو م شیت نه که م و نه که ومه دواي قشیلی بزنه شیت...

پیشبینی و ترسه کانی نه نکم هاته دی، باوکه بو یهک هه فته له ژیرزه مینه که به ندی کردم، پوره زوله یخام به دزیسه وه نانی بو ده هیتم، دواي نه و روزه بوو که بزنه شیت بردمیسه ناو ته باریک له شلیک، نه ونده م خوارد ده ت وت گورگیکی برسیم و ده م به خویناوی ناو هه ناوی مه ریک سوور بووه... که گه رامه وه زانیم په کیک له مه ره کانم رووه خه رنده که هه لدری اوه، خواردی نه و هه موو شلیکه و شه پازلله و له قه کانی باوکم تووشی سک ئیشه و رشانه و دیان کردم... تا به یانی دایکه و نه نکم به دیارمه وه گریان... وایان زانی ده مر... دواجا به تکای به رپوه به ر و ماموستای وه رزش منیان له و ژیرزه مینه ده رهانی... له دواي پارانه وه ی هه ر هه موو ده رودراوسییه کان... عارم نه دنا... بی باک و ملهور... هه میشه دواي هه ر لیدان و کوتانیک راست ده بوومه وه... بزنه شیت خو ت بگره وا هاتم... باوکم پر به دل ده ی وت:

«خودا بکه م خوینی تو و بزنه که ت تیکه ل بی!».

له گه ل بزنه شیت به جوته هه لته و ده للی ده بووین، خو مان ده دابه ده ست تووله ری و بزنه ری و کویره ریگاگان، له وه وه فیربووم که تا به راسته ریدا برؤین هیچ نابین... هیچ نابیستین... له بزنه شیتته وه فیربووم که نه و راسته رییه ی هه موو ناوایی: به ژن و پیاوه وه،

به پیر و گه نجه وه، به مهن و منالته وه پیایدا ده رۆن پر له قه سه قول و قشپل و ته پاله و ته پکه ریخ... پر له تف و به لغم و بۆنی میزی مانگا و مهر و بز و کهره کان که مرۆف کویر ده کا... ته نها که له راسته ری لامان ده دا ده که وتم به سه ر شاره میرووله ی وادا که به قه د شارۆچکه که ی خۆمان قه له بالغ بوو، بازرقه و نهرمه غاری هه ر دوو کمان و قریوه ی من سه ده ها مه لی کیوی هه لده فراند که ئاسمانیان پر ده کرد له رهنگ و جریوه ی خۆش، هیلانه ی وام ده دۆزیسه وه که پر بوون له هیلکه ی رهنگا ورهنگ، نه شکه وتی و انسرم و سارد که به چله ی هاوین پیوستم به که پهنگ بی، قرژالی وام ده بینی که به دوو سه ر ده ریوی، ماسیه پانکه ی واکه هه ر هه موو زه بر و ئازاری راسته کانی ماموستا و شه پازلله کانی باو کمی بیر ده برده وه، ده به ها جار شه وم به سه ر داده هات و جریوه جریوی نه سستی ران هه م شاگه شکه یان ده کردم و هه م ئاگاداریان ده کردمه وه که له وه دره نگتر بی گورگ خۆینی من و بز نه شیتیم تیکه ل ده کا، شه وانه تا وه ختی خه وتن به دهم گو یگرته وه له هه کایه ته کانی نه نکم در کم له بن پییه کانم ده رده هیتنا...

سال نه سوو رایه وه و مه ریکی دیکه م بز کرد: دزیبان... گورگ خواردی... هه لده ئیرا؟ نازانم.

له سه ر نه و گونا هه گه وره به هه فته به کی دیکه ش زیندانی کرام، سه رباری شه ق و تف و جوین، دیسانه وه خزم و خوتش که وتنه تکا و پارانه وه... له گه ل ده رو دراوسیه کان به باو کمیان وت:

«فه رهاد له وه منالتر و نه فامتره بیکه ی به شوانی نه و هه موو مهر و بز نه... لیتی گه ری و با مه کته به که ی ته واو بکات...!».

رینماییمان کرد که ئیدی له که لی شه یان بیتته خوار و یه ک دوو سه گی هه و شاریش پهیدا بکا تا باشتر رۆحی مهر و بز نه کانی سه لامهت بی، ئاخه باو کم رقی دنیای له سه گ بوو... به گلاو و پیسی ده زانین، ئیدی له و رۆژه وه من و بز نه شیت لیکدی دابراین، چ شوانیکی ترۆ بووم، چهنده غه مگین و ریسوا و رهنج به خه سار، هه ر له و ساته وه خته وه بوو که باوکه سه ری رهنجه ندی له قاند و له بری من (سیامه ند) ی ئامۆزامی کرد به شوان، له ژبیره مینه تاریکه که نه خۆش و رهنگ زهرد منیان ده رانی، هه تاوی هه وشه به شه واره ی خستم... خودا هاوار... من چۆن تیاچووم که زانیم باو کم سویندی شه رهی خوارد که ئیدی تا نه به د نه هیلتی من توخنی مهر و بز نه کانی بکه وم، له وه خه مناکتر: سیامه ندی ئامۆزام که له من هه راشتر بوو، رقی دنیای له من و له بز نه که م بوو، ئیدی من به و په ری

دلشکاو و قه هره وه بووم به قوتابیه کی گو ترایه ل، ئیدی له بز نه شیت و هه وای پاکي شاخان و گه مه و خۆشی هه موو دنیای بووم، دایکی شم به بیانووی لانک رازه ندنه وه له مالته وه به ندی ده کردم و ده ی وت:

«کوره شیرینه که م... واز له و خه یاله زۆر خراپانه بیته و به دهم لانک رازه ندنه وه ده رس و ده وره که ت بکه».

به رقی و کینه ی شه ی تانیکی بی ده سه لاته وه لانکم راده ژه ند... ئاخه دایکه نه یده زانی له هه موو خه مه کانم گه وره تر نه وه به که من چیدی که ناتوانم گو لی کیوی بو شیرین بیتمه وه و نه ویش قژی خۆی پیی برا زینتیته وه، به یانیا ن سه مام بو بکا و جوانی په ری گو له کانی لی هه لیه ری و من خه نی بکا، نه یده زانی که من ئیدی هیچ هه کایه تیکم بی نامینی شیرین- ی پی سه رسام بکه م، دوور له بز نه که م ئیدی دهم قرساو و که روال شیرین لیم راده ما و من یه ک وشه م پی نه ده وترا... که نه و به ده وری ئاگری زۆپاکه دا سه مای ده کرد من سه رم داده خست و ده گریام... ئاخه نه ده کرا چیتر درۆی زلی بو بکه م و بلیم:

«من نه مرۆکه هیلکه به کی هه وت رهنگم له هیلانه به کدا دۆزیوه ته وه!».

نه ویش دلپاکتر له هه موو دنیای و ساده تر له ته مه نی خۆی ده ی وت:

«دهستی لی مه ده با پیس نه بی... با مه لیکه هه وت رهنگ هه لیه نی».

ده موت و... ده موت...

بی باک له درۆ و راستیه کانم هه ر گو یی شل ده کرد و... به مه که وه سه ری با ده دا و... زه رده ده یگرت... بی پرینگانه وه ده موت گویم له مه لیک بوو له بری چریکه ده گریا...

بی ترس ده موت شانه هه نگیکم دۆزیوه ته وه که هه نگینه که ی وه ک قه ترانی ره شه...

نه م ده می داده پچری و من ده موت داره هه ناریکم ده ستنیشان کردوه که تامی هه ناره کانی شیرین و مزر و میخۆشه...

ده ی وت: واو...

ته واویک دل له مه کته ب تۆرا، ده مو یست بیانوویه ک بدۆزمه وه و رابکه م... وه ک پاله وانیکی ئازای نه نکم خۆم له شاریکی زۆر قه له بالغدا ون بکه م... شیرین، نهرم و نیان، دلته ده دامه وه و ده ی وت:

«چ نازانیت... فیرت ده که م... با ماموستا عوسمان و باوکت نه وه نده ی دیکه رقت لی هه لنه گرن!».

شیرین نهیده زانی دوای لیکد ابرانم له بزنه خوشه ویست و ههره ته نیا کهم من حهز به مردن ده کهم... زه بوون و بچ دهسه لات ده پاراپه وه:

«تو مه گری... من گولم ناوی!».

ئیدی ته واو... دلّم لهو به یانیا نه نش تورا، ههر جاره و به یانویه ک خوّم دوا ده خست و دره ننگتر له جارن ده گه یستم، شیرینم ده دی بهر له من له سه ر میزه که ی، مات و مه لولول، دانیشتوو و قژی په خشی سه ر میزه که ی داگیر کردوو و قه ف قه ف به هه موو لایه کدا په رش و بلاوه، به ترسی کچولّه په که وه و له به یانیه کی وا خاموشدا له گه لّ ته په ی پیلا وه کانم سه ری بهرز ده کرده وه، چهنده ته ریق ده بوومه وه که وه ک شیرین-یکی دوراو و توراو له منی ده روانی... چاوانی پر له نزا و سۆز و گله یی... جاریکیان به قورگیکی پر له گریانه وه وتی:

«من ده مزانی ئە مسالّ له هه موو وانه کانت ده که ویت و...».

که زانی په ننگ هه لیزرکا ته واوی نه کرد، زانییم ده یویست بلّی من ده مینمه وه و ئەو به ته نیا پۆلیکی دیکه ده بری...

قسه که ی گۆری و به دوو چاوی پر له گله یی و حه سره ته وه وتی:

«توو... توو... بزنه که ی خوّت له من خوشتر ده وی».

ویستم وه ک عاشقه رووته ی ناو حه کایه ته کانی نه نکم بکه ومه سه ر ئە ژنۆ و شه یدایانه پی پی بلّیم تو ههر ئەو تاقه شیرین-ه ی که ماموستا عوسمان لّیم ده دا... توو... به ته نها تو بو من ده گری... بهس چی بکه م...؟ له وه گیلتر بووم رسته به کی جوان و عاشقانه له ده مم بیته ده ری، من ته نها ئەوسا ده متوانی به قسه و راز و حه کایهت و سیحری نه یینییه کانی ناو شاخ و داخان شیرین سه رسام بکه م که هیشتا من و بزنه شپته که م لّیک دانه برابوین، ئەم نه یده زانی من زمانم له گو که وتوو و قسه شم بپرچوته وه، ههر هه مووی گوناھی نه نکم بوو... چهنده دلّته نگی ده کردم که ده ی وت:

«رۆله شیرینه که م... تو زۆر له وه چکۆله تری خوّت به فه رهاد بزانیته!».

به په نجه گرژ و وشکه کانی، چلّ و چپو ئاساکانی، بوی ده ژماردم که من ده به ها سالّ و سه ده ها رۆژم له به رده م ماوه تا بزائم عاشق چۆن له سه ر ئە ژنۆ ده که وی و خوّل ده خوا و به ری پی مه عشوقه که ی به فرمیسکان ته ر ده کا و لّی ده پارپته وه تا چیتر گومانی لّی نه کات...

ناخ... خودا هاواره... من چ شوانیکی دوراو و چ عاشقیکی سه ره میکوته و گرگن

بووم... له دلّه وه ده گریام که من هه موو شتیکم دوراوند... نه بوومه شوانیکی چاک، نه عاشقیکی سه رکه وتوو، نه پیغه مبه ر...

باوکم پر به حه وشه که هاواری ده کرد... که و کۆتره کانی خوژی ده ترساند و ده ی وت:

«سمیلم بتاشن ئە گه ر مه کته به که شی ته واو کرد».

دلّره قانه به دایکمی ده وت:

«خۆزیا له بارت ده چوو... ئەوه کورّه تو هه ته یان تری که ره که مه...!».

شیرین له وه ساواتر بوو بزانی من چ قوتابییه کی مایه پووچم که رقی دونیام له و سه رووه هیچانه یه که به شه ق پیمی ئە زبه ر ده که ن... چ شوانیکی رسوا... چ عاشقیکی لالّ که هه رگیز وه ک عاشقی ناو حه کایه ته کان قسه زان و زمان شیرین و دلّ له سه ر ده ست و بو تر نییم... شیرین له من جوانتر و ئازاتر بوو؛ هه رگیز پی پی نه ده وت:

«بوچی درهنگ دپی؟ بو خوّت ده دزینته وه؟».

عاشقانه بهر له من ده هات و دلّی ده دامه وه و ده ی وت:

«رۆژتیک دی توّش گه وره ده بیته و ده بی به خاوه نی هه زار بز».

ئەم نه یده زانی من بزنه شیت به هه موو بزنه کانی دونیا ناگۆر مه وه، دلّره قانه پیتم ده وت:

«تو هیچ نازانی... کتی ده لّی که من گه وره بووم بزنیکی وا جوان و بزیم ده بی؟».

من له هه موو خوژی دونیا و گه نجینه ی نه یینییه کان بی به ری بووم، من له وه زۆر ده ترسام تا من گه وره ده بم شیرین-یش وه ک کچه غه مگینه کانی ناو حه کایه ته کان کۆچ بکا، نه خوّش بکه وی و بمری، به زۆر له کورّه شایه ک یان گه دایه ک ماره بکری و منیش وه ک ههر عاشقیکی چکۆله و نامراد کۆستم بکه وی... من لالّتر بووم له وه ی ئەو هه موو راز و نیازانه بدرکتیم... شه ویکیان به دهم هه نسکه وه به نه نکم وت:

«نه نّی هه تا که ی من له و ژیرزه مینه حه پس ده که ن؟ مرده ئەو نه ده ی لانکیش رازه نم...»

دایکه ههر سالّه و بو گیانی من مندالیکی ده بی...؟».

هه ره شه ی ئەوه ی لّی کردم که ئەو قسه یه گونا هه و خودا مندالّ ده به خشی و ههر خویشی ده بیاته وه... به داخیکه وه پیتم وت:

«من خه ریکه رقم له هه مووتان ده بیته وه... نه نّی!».

به سه رسامییه وه پرسی:

«له منیش؟ له دایکه و باوکه ش...؟ ئەی خوشک و براکانی خوّت... له وانیش؟».

وہک ئەوہی لە شەیتانیکی چکۆلە و نەگربس رابمینی چاوەریتی وەلام بوو... من شەرمەندە و زەبوون سەرم داخست و چاوەپر لە قەھر و کینەکانی خۆم لێ دەشاردەوہ... تۆزیک راما و وتی:

«لەسەر ئەو رەقت لە دایکە و باوکە خودا دەتخاتە ناوەراستی دۆزەخەوہ، لەو شوینەیی شەیتان بەستوونیکێ ئاگرەوہ بەستراوہ تەوہ...» .

کە چارم نەما ئیدی خۆم دەدایە دەست خەیاڵ، ھەر بەخەیاڵ خۆم دەدی لە تەک بزنە شیت رادەکەم و لە راستەری لادەدەم و دەکەومە ناو باخی گیللاس و رەزی قەدیال، ھەر بەخەیاڵ خۆم لەسەر دوند و رەوہز و ترۆپکی گاشەبەردە زەلامەکان دەدۆزییەوہ، خۆم لەنیو بۆنی گرانی ژووہ تاریکەکان دەردینا و دەستم لە لانک بەردەدا و لە ناکاو خۆم دەدایە بەرتاقگەیی بەخوری قەدیالەکان و ئارەقەیی لەشم بەمەلەبەک لەناو کانییاوہکاندا بەجی دەھیتشت، تەنھا زریکەیی کتوپر و بی ئامانی کۆریہ ساواکەیی ناو لانکەکە خەیاڵی منی پەرت دەکرد و دەھیئنامەوہ ناو ژووہ بان تەپیوہکان، ئەوہندە نزم و تەپیوہکە وام ھەست دەکرد بەسەر منددا دەرمی و... رۆژیک دێ لەژێر داروپەردووی بەسەر یەکدارماوی بزم و دەم پر بی لە خۆل و تۆز... ئیدی بەج قەھر و خەم و خۆ خواردنیکەوہ... بە ج رقییکەوہ لانکەکەم رادەژەند... ژوو پر دەبوو لە زریکە... زریکەبەک بترستین لەوہی کە بنمیچەکە لەگەل خۆیدا ھەلبگری... ناچار رقەکەم لە دلما دەکوشت و نەرمتر لانکەکەم رادەژەند تا جاریکی تر کۆریہکە خەو بیباتەوہ و منیش بکەومەوہ دوا بزنەکەم و ھەلفراندنی مەلە کتوبیہکان، خۆم دەدایەوہ دەست کۆریہ رینگاکان و جۆگەلە پاکردووەکان کە ریزی ھیچ کۆسپ و داروبەردیکیان نەدەگرت، بی مەبەست وەک ھەر جۆگەلەبەکی سەرمەست لەژێر ھەتاو و تریفەدا بەدەم قەلبەزە و کەمچریبەوہ لە گێژەن و شەپۆلدان نەدەکەوت و دەپرژایەوہ ناو شەتاویک، ھەر بەخەیاڵ بزنەکەم دەدی دەلەوہرا و منیش چەپکیک گولم دەچنییەوہ بەلاسکە گیایەک چەپکیک لێ دەبەست و دەمھیئناوە ژووہ تەنیاکەم، تەنھا شتیکی کە خەوی لێ دەخستم و خەیاڵی خۆش دەکردم حەکایەتەکانی نەنکم بوو، لاوانەوہ و دلدانەوہی ئەو... بۆ قایلکردنی دلێ من دەی وت:

«جەرگەکەم... مەکتەبەکەت تەواو بکە... خەیاڵی بزنە شیت و ئەو دەشت و کێوہ دابنی... زوو گەورەبە و نەنکە پیرەکەیی خۆت بەختو بکە...» .

سەرم دەخستە سەر رانی و خۆم شل دەکرد سەرورچی بەخورشتم بخورینتی و پیم دەوت و دەمپرسی:

«نەنی... من گەورەش بم ھەر دەبەوہ بەشوان... ئەری نەنی گیان من زۆرتر دەژیم یان بزنە شیت؟» .

بەترسی پیرەژنییکەوہ زمانی تەتەلەیی دەکرد و پیتی دەوتم:

«بەلاگپیت بم خودا گەورەبە و عومری بیست بزی داوہ بەتۆ...» .

چەندە غەمگین بووم کە زانیم بزنەکەم مەرگی پیت مەرگی من دەکەوی، دەمزانی رۆژیک لە رۆژان باوکم گەر لە رقی منیش نەبی... بەبیانوی قوریانی سەری دەپری، دەمەو ئیواران بی تۆقرە لە حەوشە و لەناو کۆلان چاوەریتی گەرانیوہی میتگەلەکەم دەکرد و لە دوورەوہ باوہشم بۆ بزنە شیت دەکردەوہ، تیر تیر یەکدیمان بۆن دەکرد... چەندە سەرکەز و مەلوول دەھاتە بەر چاوم، ھەرگیز وەک جارن کەللەبەرز و پر ھەوا و فیز و شکۆ نەمدەدی، کە شەو دادەھات بەدزی باوکم و دایکم و نەنکم و ھەر ھەموو خوشک و برا و پورەکانمەوہ دەستم دەدایە فانوسیک و دەچومە تەویبەکە، مەر بزنەکان بەدەم پرمە پرمەوہ رادەپەری و رۆشنایی چراکە ھەر ھەموویانی شپزە دەکرد، ورد ورد دەمپشکنی، چلکن و ریخن بوو، ھەر رۆژە و جی برینیکم لە لەشی دەدۆزییەوہ، چاوەکانی کۆژاوە و بی رۆشنایی بوون، بەرملی تا دەھات گەرتر دەبوو... ھیدی ھیدی مووہکانی دەمردن و ھەلدەوہرین، تیسکەکانی وەک جارن نەدەبریسکایەوہ، ھەمیشە پاشەلی پیس و میزوی بوو، بەسەرچوو ئەو رۆژگارەیی من پاک و خاوپن لەناو جۆگەکاندا گەندوگوم لێ دادەمالی، لە تۆز و خۆلی رینگاکان پاکم دەکردەوہ کە تا ھەردوو کونی چاوانی داپۆشیبوو، بۆنم دەکرد... نە بۆنی گولە کتوبیہکانی لێ دەھات و نە شینی جیماوی ئاوی کانییاوہکان لەسەر پشتی چلکنی، کزۆلە و مردەلە لە منی دەروانی، بەخەمبیکەوہ و زۆر بی ھیزانە دەبقاراند، ھەردوو گوتی تەواو بریندار بوون، کە زۆر لیتی ورد بوومەوہ ھەموو گیانی گەنە بوو، دووسێ کرمم لەناو کونی گوتی چەپی دۆزییەوہ شەویکی تر کە بەدزییەوہ ھینامە دەری و بەیادی جارن دامە بەر تریفەیی مانگ دیم زۆر گران دەپرا و دەشەلی... ھۆن ھۆن گریام، زانیم ئەو سەگی سەگبایە بەزەبری گۆچان قاچی راستەیی شکاندووہ و کەسبیش باکی نییە بۆی بگریتەوہ، چبتر بۆنی ئەشکەوتە نەسرمەکانی لێ نەدەھات، دەستم لە ھەردوو رانی دەدا و ھەستم پێ دەکرد وەک جارن گۆشت و ماسوولکەکانی توند و گرژ و تورت نین، نا ھەرگیز ئەم بزنە؛ بزنە شیتەکەیی من نییە، ئەو شەوہ وەک من غەمگین بوو... بەرۆحیکێ ئادەمییانەوہ لە تریفەیی زیوینی مانگی دەروانی و دەگریا، ھەردوو کمان، برا بەش، بۆ شکۆی دۆراومان فرمیتسکمان بۆ راگیر نەدەکرا...

نا... تازه مه حال بوو بهو چوارپه له زور باریکه وه، به قاچیکي شکاوه وه به سهر شاخ و داخه کانداه لښگه پری و وهک جارانیس که لله ی پر بکا له هوای شاخان، به فیزیکه وه له سهر که رته شاخیک بوه ستی و له تین و تاوی خور پرواتی، دستم له مل کرد به بهرچاوی نهو هه موو مهر و بزنه ملکه چ و خه والوه وه دامه پرمه ی گریان، زانیم که هه ردوو کمان زیندانین، لیکدی دابراوین، به بی یه کدی هه لناکه یین، زانیم... هه زو زانیم و له پرژی یه که مه وه دیاربوو سیامه ندی ناموزام ویستی فیز و شکوی پی دابنی، چاوی بشکینتی و زنده قی ببات، زانیم به زهبری گوجانه گرنج گرنجه که ی که لله ی کاس دهکا و وهک هه هه موو مهر و بزنه کانی سهر کز و زه لیلی دهکا، من جی برین و قنجانی گوجانه که له سهر لاشه ی له پری بزنه شیت دناسییه وه، من ده مزانی سیامه ند چ کافریکه و له سهر خواردنی هه ر چله گیایه کی هه رام چون ته ویلتی ناگر ده دا شاخی ده شکینتی، له سهر هه ر له پری لادانیک چون لمووزی پر دهکا له خوین، دلره قترین شوانی ناوایی... نه نکیشم پروای ابوو که سیامه ند مه حاله به عاشق بی، مه حاله بی به مه سینه هه لگری پیغه مبه ریک، له نه نکم پارامه وه که هه تا زوه قاچی بو بگرینه وه، هه زو که وته دروست کردنی روژ و مه لئه مپیک له روچی گیاو گولته کوتراوه کان، شه وانه درهنگ به دزییه وه من و نه نی به یه که وه ده که وتینه دواي روشنایی فانوسیک و له ته ویله که دا برینه کانی بزنه شیتمان تیمار ده کرد و نه نی به شینه بی و وه ستایانه، به دست و په نجه یه کی له روژکه وه، که س نه زانم قاچی بو ده به سته وه، من ده مزانی یه کی کمان یان هه ردوو کمان به و داخه وه ده مرین، نیوه ی سال و ورزش و موسیقا و ره می لی ده ریچی له هه ر هه موو وانه کانی دیکه که وتم، ته و او... چیدیکه خولقی موتالام نه ما، له سهر شه و شه شق و زلله و پیله قه به کی زورم خوارد، هه سیرمه بدانیکی ابوو که گه لا و گه ل ده رویشتم به ریوه، دایکه ش له ترسی باوکه و له قه هری نه وه ی نه ونده بی گویم هه موو نازای جه سته می به نقورچ شین و مور کردبووه، نه و دایکه ترسنوکه ی من هه م نقورچی لی ده گرتم و هه م بویم ده گریا، په روچی گهرم ده کرد و ده یخسته سهر نه و شوتینانه ی خوینی تی زابوو، من له ژیره وه دلیم به وه خوش بوو که من و بزنه که م سهر کیش و بریندارین و هه رگیز ملکه چ و گوئیراه ل نابین، به هه زار تکا و پارانه وه ی نه نکم و هه ره شه و گویره شه ی دایکم دوو پاروو نانم ده خوارد، وهک بزنه که م له رولاواز و بی که یف بووم، نه نکم به سهرمدا دنووشتایه وه و ده گریا:

«روله فه رهاد... هه ردوو سپینه ی چاوه کانت زه رد بوون... توژتیک گوشت و چه وری بخو».

که شه و داده هات، به دهم هه ناسه ی گران و کوکه کوکه وه، هه کایه تی شیرین و فه رهاد-ی بو من دووباره و ده باره ده کرده وه... منیش به دهم نووزه ی نه خوشیکه وه ده موت:

«نه نه گیان... با مه کته بیس ته و او بکه م... من که شوان نه بم چون ده به نه و عاشقه ی تو له هه کایه ته کان باسی ده که ی؟ چون ده به پیغه مبه ر؟».

به دهم قول نه عوزوو... نه سته غفیروللاوه ترسیکی گه وری لی دنیشت و ناگاداری ده کردمه وه که نه ویه یان کوفره و گونا هم ده گاتی و ده ی وت:

«روله شیرینه که م... موحه مه دل موسته فا دوا شوان و دوا پیغه مبه ر بوو... ئیدی دواي نه و فه خری عاله مه ته و او... په له ت نه بی گه وری ده بیت و شیرین-ی خوت هه ر ده دوزیته وه!».

که ناومید ده بووم له وه ی به عاشق بم... به چ خه م و عه زره تیکه وه ده موخواست هه تا زوه گه وریه بم و بالا بکه م، ده ست و بازووم وهک فه رهاد-ی سه نگتاش نه ستووربی، ریش و سمیلم بی، به رووی باو کمداه لشاخیم و به بهرچاوی نه وه وه هه موو کتیب و ده فته ره کان بدرینم و پیی بلیم:

«من خولقی نه و مه کته به سارد و سرده نییه. ده گه ریتمه وه ناو نه و شاخ و کیوانه».

چ ناخوش بوو که مامزستاگان ده یان وت نه وه ی تا لیدانی زهنگه که په نجه ی شایه قمانه ی له سه رده می لانه بات نمه یه کی بو زیاد ده که م... نه وان وایان ده وت و من خه یالم له گه ل کوکوختییه ک ده فری که له سهر لقی دره خته که ی بهر په نجه ره که هه لده فری و ده بیرده مه وه ناو شینایی ناسمان، چه ندین جار نه و وه خته ی شوان بووم برسیه تی و تاریکی شه و نه بووایه که هیدی هیدی شینایی ناسمانی له چاوانما ده کوشت و ناگا نه ده هاتم... نه ده چوومه وه... تا ده هات که رولاوتر ده بووم، وهک بزنه که م به سته زمان و بی ورته بووم، دلیم به وه خوش بوو که رقم له مه کته به و له هه موو وانه کان که وتووم، ده مویت پییان بلیم گه ر من به که لکی شوانی نه یه م، نه وه سه د جارن به که لکی مه کته ب نایه م، له هه ر شوتینیک بوومایه، چ له مال و چ له مه کته ب: من هه ر دارکاری ده کرام، له هه موو شتیک بیزار بووم، ئیدی بپارم دا که برم؛ به تاییه ت که زانیم مه رگی بزنه که م پیش مه رگی من ده که وی و من بیست نه ونده ی نه و ده ژیم، له و زیندانه ی خومدا به دهم لانک راژه ندنه وه خوم به دیواره که وه دنووساند و وهک بزنه گه ره که م که خوی له داروبه رد ده خشانند تا خورشتی پیستی برینی؛ منیش لاشان و شه پیلک و قولم له دیوار ده خشانند تا له چه ند جیوه برینم تی که وت...

ده گریام... ههستم ده کرد هه موو دونیا دوزمنی من و بزنه که مه و ئیمهش دوو بهسته زمانترین
 حیوانین له سهر ئهم ئه رزه، زۆریه ی کات له ژیرزه مینه تاریکه که دا خۆم حه شار ددها، بی
 بهری له گه مه و خوشی و زرمه زلیتی هاو پتیانم، بهرقی شهیتانیککی کویره وه دلم له هه موو
 دونیا تۆرابوو، به ته نهها یه ک کلاو ژۆژنه له شیتوهی په نجه ره یه کی شووشه بهند و ته لبه ندرکراو
 ترووسکاییه کی شهرمن و مردووی له گه ل هات و هاواری منالانی کۆلانی بۆ ده هینام،
 شه ره شه قی بی برانه وه یان له کاسه ی سه رما ده زرن گایه وه، له شووشه ته لخ و
 ئه ستوره که یان ددها و دهنگیان ددهام که تا که ی له و ژیرزه مینه خۆم بهند کردوو و ناچه
 ده ری، ئه وان نه یان ده زانی که من له و ژیرزه مینه دا زیندانی کراوم له گوناھی ئه وهی که له
 زۆریه ی وانه کانم که وتووم، نه به که لکی شوانکاره یی هاتم و نه به که لکی مه کته ب، چ بی
 خهون و خه یال و ته نیا مامه وه، به من چی گه مه ی بردنه وه و دۆرانی مندالانی کۆلان که من
 خۆم شوانیککی مایه پوچ و قوتاییه کی دۆراو بم، ئه وان منیان نه ددهی که به دهم پاره ندانی
 لانکی ئه وه هه موو خوشک و برایانه م شان و شه پیلکم به ریوته وه، چ سزایه کی ئه به دی بوو
 که سال نه ده سوو پرایه وه و واقه ی کۆرپه یه کی تازه که له دامینی دایکه مه وه ده که وته ناو
 چنگی مامان منی له خه و راده چله کاند... ئه وان منیان نه ددهی که هۆن هۆن ده گریام،
 هه میسه له قاووقریشکه ی ئه و بیژمۆتانه بوو که هه ر دت وت سینه ی من گۆرپه پانی
 گه مه کانی ئه وانه، هه موو دونیا بی ئاگابوو له ده ردی من، دلم لای ئه و تۆیه بوو که ئه وان
 به رشه قیان ددها، وام هه ست ده کرد ئه و تۆیه دللی منه و هه رچی کوری گه ره ک هه یه شه ق
 شه قینی بی ده کا، من غه مگینترین مندالی کۆلانه خۆلا وییه کانی ئه م دونیا یه بووم، له
 مه کته ب ساقیت و رسوا، دوور له سه رچلییه کانی بزنه شیت و سه ر خه رندی پر له
 ئه فسوون، دوور له خه نینی شیرین، هه ر شه ویک و برینیکی تازه م له له شی بزنه که م
 ده دۆزییه وه، گه ری له هه ردوو گوتیه کانییه وه په ریپۆه هه ردوو لا ملی، برینی بی قه تماغه
 تا سه ر ده مار و گوشته سووربا وه که ی رۆیشتیوو، تیسکی هه لۆه ریوو، دت وت به نووکه
 چه قۆبه ک هه لیا نکۆلییه، خۆم بی نه گیرا و به یانییه کی تاریک و روون که سیامه ند هات،
 به دهم پر مه پر مه وه، میتگه ل له ته ویله که ده رییتی و رای دا؛ دت وت گورنه ته لیم له به رده م
 قه لافه تی ئه ودا... به قه هری شوانیککی دۆرا وه وه که رانه مه ره که ی گورگ لیتی دابی... پیتم
 وت:

«سیامه ند... گونا هت ده گاتی... بو و له بزنه شیت ده که ی؟».

گورگانه پیکه نی و هه ردوو که لبه ی زه ردی له ژیر لچیییه وه ده رکه وتن... له و

به ره به یانییه دا هه ر له فریشته و شه یان ده چووین... به فیزی شوانیکه وه که هه ر هه موو
 خیله که مان شانازی پیوه بکه ن پیی وتم:

«جوان قسه بکه... سیامه ند کییه؟ بلتی: کاکه سیامه ند... خۆ من له تۆ نه بوویه...
 پاشان ئه وه تا خۆت ده لیتی -بزنه شیت- گه ر تۆ شوانیککی شیتوویت بوویت و شیتی بزنی
 شیت و ته گه ی هاریت... ئه وه من وه ک شوانیککی عاقل که ده بی نانی خۆم حه لال بکه م...
 ناچارم چی بزنی شیت هه به عاقلی بکه م هه تا گه ر به کوشتنیشی بی».

زه حه مت بوو بو منیککی که لله پووت له و حه لال و حه رامه تی بگه م، ئیدی هه ر ئه وه نده ی
 وت و رووی له من وه رگیترا و به به رچاومه وه که بزنه شیت ته مای بوو له من نزیک
 بیسته وه، ئه م دلره قانه گۆچانیککی خیتواندی و ره وان دییه وه، رای دایه وه ناو میتگه ل و
 پشتی له من کرد، وه ک کوری خاوه ن مه ر و بزنه کانیش هیچ ریزیکی بو دانه نام... ته واو...
 من زانیم تازه مه حاله که س گویم لی بگری...

وه ها سووک و دلشکاو و سه رکز بیووم که وام لی بی مایه ی پی رابواردنی مامۆستا
 عوسمان و هاو پۆله کانم و لاقریتی سیامه ند و سه رزه نشته کانی دایکم و گۆچانه کانی باوکم
 بم، هه میسه وه ختی پشوری نیوان وانه کان له وه غه مگینتر و دلشکاوتر بووم به دهم بای
 غاره وه راوه دووی شیرین بنیم، به زۆر په لی ده گرتم و نه ده جوولام، دت وت به ته خته که وه
 نووساوم، به دهم خه یاله وه ده فته ره کانم پر کردبوون له وینه ی بزنه شیت: ئه و کاته ی له
 راسته ری لاده ا، چله گیایه کی زۆر سه وز و حه رام ده خوا، ده چیتته سه ر دوندیک، له
 کانیاو یکدا ناو ده خواته وه، زه نگوله یه کی له مله و بوته پیشه نگی هه ر هه موو مه ر و
 بزنه کانی دیکه و بگره سیامه ند-یش له دوا یه وه ده روات، وینه یه کی زۆر ناشیرینی خۆم
 که که یفخۆش دیارم و له ئاو یکدا بزنه که م ده شۆم، له وینه یه کی دیکه دا بی ئاگا له خۆم
 بزنه که م هه لدیراوه و به سه ر دره ختیکی لاپالی خه رنده که دا گیرسا وه ته وه، هه ر ئه و ترس و
 خۆشه ویستییه زۆره بوو وای لی کردم به هه ر بیانوویه ک بی زه لیل و ملکه چانه، له
 سه فه ریکی باوکم بو ئه و دیو سنوور، تکا له سیامه ند بکه م بو یه ک دوو جار له گه ل خۆی
 مباسا... وام ده رخست که به هاره و هه ندی گۆگیا بو دایکم و نه نی کۆده که مه وه، وه ها
 پارامه وه که بی ئاگا له خۆم دلم پر بوو... دامه پر مه ی گریان، که منی بینی ده گریم سینه ی
 پر له هه وا و فیز، وه ک شوانیککی بی باک و سه رکه وتوو که هه رگیز وه ک من خۆی سووک
 و رسوا ناکا... پیی وتم:

«خه راپ ناکه ی... ده ته م... بزنه شیتته که شت بیینه چۆن کردوو مه به بزنی مشک... بمبینه و

فیربه... بزانه شوانی چۆنه رۆژه نهبا مهکنه به کهت پین تهواو نه کری...!»

لهوه بچ دهسته لاتتر بووم لیبی هه لگه پیمهوه، لهوه رسوا و ته نیاتر بووم... دهنه ههقی و ابو شه قپک له بن گونی هه لگه بدهم و قویری بکه... نه ده کرا... قسه ره که کانی له دلی دهدام... بهس من خۆم بهوه سه رمه ست کرد که ئیدی بۆ چهند جارێکی دیکه به به که وه له گه ل بزنه کهم، له نیو ئه و شاخ و داخانه راوه دووی به کدی ده نیین.

خودا هاوار چ ریکه و تیکێ ناشیرین و... چ مردنیک بو... پاش نیوه رۆیه که له مه که ته ب هاته وه، به په له و به پیتوه دوو پارووم گلاند، به دزی به وه قوچاندم... ده مزانی سیامه ند له کام میترگ میگه له که ی مۆل داوه، وه ک بزنه شیت به سه ر درک و دالدا... به سه ر به رد و ته لان و که رته شاخدا غارم دهدا؛ شادومان به وه ی توژیکی دیکه و دوا ی ئه و هه مو رۆژانه ی لیک دایران من و ئه و حه یوانه زۆر جوانه به به کدی شاد ده بینه وه، گژوگیا ده چنمه وه و به کو تیرایی چاوی سیامه ند ده سک ده ساخنه ده مبی به وه، به ئاوی - کانی به ده رمان - برینه کانی بۆ پاک ده که مه وه، دیسانه وه ده که مه وه دوا ی به و ئومیدیه ی له ناو ئه و شاخ و داخ و دارو ده وه نه دا و یلیم بکات و هه رگیزاو هه رگیز نه که مه وه سه ر پتی ماله وه و چیدیکه باوکم نه بینمه وه، و یلیم به و نه گه پیمه وه مه که ته ب... و مامۆستا عوسمان نه بینمه وه...

هیشتا زۆرم ما بوو بگه مه لای میگه له که، که چی له دووره وه وه ک شوانیکی لیزان هه ر به بۆن زانیم له کام میترگدا سیامه ند میگه له که ده له وه پینتی، سه ره تای به هار بوو، قاچ و قولم له گژوگیای ته ر و گه شاره ی ژیر بارانی شه وی پیشووتر وه ردا، ناو هه ردوو له پی گه رمم پین ته ر ده کرد، ده موچاوم له لق و پۆیی ژیر که وتووی گه لا و چرۆکان هه لده سووی و شاگه شکه ده بووم، سه رم هه لده بیری و شینایی ئاسمان ده رژایه هه ردوو چاومه وه و هه تاو ده یشتۆریم، ده ت و ت مه لی تازه نازاد کراوی نیو قه فه زیکم و... هیدی هیدی و گران باله فره پین که وتوو و ده موخواست پر به سی به کانم هه وای پاک هه لمرم، ده ستم له به رده کان دهدا و خه نی ده بووم، وه ک بزنه که خۆم له و خاک و خۆل و گیا و گۆله وه رده دا، به ده م سه رمه قولاته وه قاقام ده نیو خه رهن دی ده م کراوه دا ده نگی دهبایه وه، به ته لانی کدا تیژ سه رکه وتم و روانیم وا له خواره وه مه ر و بزنه کان سه ریان ده نیو سه وزایی به که ی به رده میاندا نو قم و بز کردوه، هه ر ده ت و ت کۆمه لیک حه یوانی بچ سه رن و له ویدا روان، بزنه شیت نه بی، ته نیا و توراو له به هار و گیا و گۆل، سه رکز و ره نجاو له هه تاو خۆی دابوو ژیر ده وه نیک، پشتی له میگه ل و روو له ته لان که منی غل ده کرده وه، به لام ترسنۆک و

زهنده قچوو له گۆچانی سیامه ند، نه ده جوولا، سه یر بوو به لامه وه... له و به هاره ته ر و سه وه زدها بزنه شیت نه وه نه ده غه مگین و نه وه نه ده ش له رولا واز بچ، ده ت و ت گو تی له هه ناسه م بووه، له مشه مشی پاش غار غار تینم، هه ردوو گو تیه کانی قولاغ کردن، من ده مزانی که چهنده حه ز له بازبازین و بازرقه ی شیتانه ده کا و هه ستم ده کرد دوند و به رده لان و ره وه زه کان بانگی ده که ن و ئه م غیبه رت نا کا یه ک بست له رانه که دوو بکه ویته وه، ریک سه یری ئه و شوینه ی ده کرد که من لیبی ده رکه وتم، بچ ئاگا له خۆی یان له تاو بیزاری به کی پاش دیل کردنیکی درێژ خایه ن، یاخود له تاو برینه کانی له ش و جی گۆچانه کانی سیامه ند تیبی ته قاند و سه ره تا که وته نه رمه غار، ئیدی من له خۆشیا نا باخره م ده هاتی و گه شکه م ده گرت: پاشان بچ باک له غه زه ب و دلره قی سیامه ند وه ک ئه وه ی بانگم بکات، به یادی جاران بکه ومه دوا ی، له وه ده چوو غار دان و ری رۆینی له بیر چوو بیته وه، یان وه ک کارژۆله یه کی تازه له دایکبوو ده که وت و ره تی ده برد و هه لده ستایه وه، گیتژوگیت له تری دهدا... هه ر ده ت و ت به شه رمی هه زار بزنی سه رشکا و ملکه چه وه شه رم له بازرقه و غار غار تینی خۆی ده کا، من بی سلا و کردن له سیامه ند که وتمه دوا ی، ئه ویش سه رسام و ئه بله ق له هه ردوو کمان را ده ما و به گۆچان له دارو به ردی دهدا و ده ت و ت سه رگه رمی قاشوانی به، به رد به ر به رد ده که وت و گه ر ته ری سه وه زه گیانک نه بووایه، له وه دابوو پریشکی ئاگر دارو ده وه نه کان بسووتینتی، له داخانا به گۆچان له لمووزی چوار پینج بزنی دا که بچ گونا هانه ده له وه ران، دیسانه وه کو تیره رتیه ک هه ردوو کمانی کرد به رتیبوار... من به ئه نقه ست گران غارم دهدا... دلیم نه ده هات پینشی بکه وم، دوا جار ویستم بیگرم و له باوه شتی بگرم و بزنی بکه م، له غار نه ده که وت... ده نیو کۆمه لگی گاشه به رد و دارو ده ون و ره وه زدا لیم بز بوو، منیش وه کو بزنه که گیتروگیتژ له په روو ده که وتم و هه لده ستامه وه، له هه ستانه وه یه کدا دۆزیمه وه، گه یشتبووه سه ر هه لله مووتیک که به سه ر هه لدی تری کدا ده یروانی... به ده دوانزه هه نگاو ده چۆه سه ر خه رهن دی هه زار به هه زار، به دوو پیتی دزیک و زۆر به ئاسپایی لیبی نزیک ده بوومه وه، زانیم زۆر زه حمه ته بگه مه ئه و شرتنه زۆر عاسیبه و بیهینمه وه، له سه ر ئه و دونده زۆر رکه دا نه رتی هاتنه وه ی هه بوو... نه رتی ده رچوون، به ترسه وه لیکدی راماین، من له ترسانا هاواری سیامه ند کرد که فریامان بکه وی، ئه م له پشت دارو ده وه نه کانه وه وتی:

«لیبی گه ری ئه جه لی هاتوو!»

خودا هاوار... به به رچاومه وه وه ک که سیک بیه وی خۆی بکوژی و خۆشه ویستترین که س

بکات به شایهت؛ بزنه شیت به دهوری خۆیدا خولی ده خوارد و ده یقاراند، من به چنگه کړی هه ولم ددا لیتی نزیك بېمه وه، ده ترسام تا من ده گمه لای خۆی هه لیدا، یان هه لیدی و هه پروون به هه پروون یی، وهک نه وهی تۆله له من و سیامه ند و باوکم و هه موو دونیا بکاته وه، من ده شمزانی جگه له من کهس به مردنی بزنه شیت مات و مه لول نابج، هه قی بوو خۆی بکوژی له داخی سیامه ند که دوا جار توانی ملی یی که چ بکا، تۆله له باوکم که سالی دوو جار کیردی ده خسته سهر ملی به بیانوی نه وهی بیکا به قوربانی، تۆله له من که بۆچ نه ونده فه رامۆشم کردوو، وهک دوو عاشقی ناؤمید چاومان له به کدی پریبوو، من هه هه موو نازای جه ستهم وهک بینی ناو ده لرزی، بزنه شیت غه مگین... به لام نه مجارهیان پر فیز و هه وا له من و داروبه رد و ناسمانی ده پروانی... ده بوست پیم بلتی که تم هه بزنه شیته که ی جارانه و له هه لیه ز و دابه زین و بیعاری ناکه وی، هه عاشقه تهلان و دوند و هه له مروت و شوینی زور عاسییه، هه روهک بلتی به یادی هاتبیته وه که رۆژانیک له گه ل مندا نازاد و نازا بووه و هه رگیز به و ملکه چکرده ن رازی نییه، به بهر چاوی منه وه چهند جاریک به دهوری خۆیدا خولایه وه، وهک نه وهی گۆچانی به زه بری سیامه ندی بهر که وتی و گبژ و که لله کاس هه ده خولایه وه، دوا نیگای چاوه زه رده کانی شپرزهی کردم، له سهر نه ژنو بووم که هه ستامه وه سهر پچ و پیک رووه و هه له موته که بازیکم دا... فریا نه که وتم... خۆی هه لدا... وهک هه عاشقیکی ناؤمید و توراو له یار و له دونیا خۆی هه لدا... خودا هاوار من چیم دی... به بهر چاومه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت و پارچه پارچه ده بوو... رووه قوولایی خه رنده که سهرانگری ده بوو... که به گورمه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت گاشه به ردی زه لام زه لامی له گه ل خۆی راده مالی و هه دت وت کیتیک ده رمی و سه ده ها ره وه ز له بن و بۆتکه وه هه لته کیون، لاشه ی بهر دره خته کانی قه دپال ده که وت و له گه ل خۆیدا خه رنده که ی پر ده کرد له شکانی لقه کان و... هاوار و قاپینی بی نامان؛ هه دت وت هه زار بزن به یکه وه هه لیدیرون، هاواری بهر له مردنی ده گه شسته عهرشی فه له ک و پر به خه رنده که دهنگی ده دایه وه، مه ر و بزنه کانی دیکه له له وه ر ده که وتن و به ترسی قوولی بهر له سه برینه وه، بۆ پاش و پیتش، ره تیان ده برد و تیک ده قرقزان، بهر ده کان له ره وه زه کان ده بوونه وه و بهر به کدی ده که وتن، له ترسی نه و دارپمانه پۆله مه له کونه شاخه کانه وه رووه ناسمانی سهر خه رند هه لده فرین و بهر به کدی ده که وتن، هه موو شتیک له بهر دیده ی مندا ناراسته ی خۆی ون کردبوو، من ده مزانی به دم هه لیدیرونه میشکی جوانی ده پژی، ناو هه ناوی به سهر دره خته کانه وه جی ده میتی و

ریخۆله کانی دریش و لوول له لقه کانه وه ده نالین، چاوه کانی کویر ده بن و ددانه کانی هه لده وهرین، تیسکی به سهر پنجکه کانه وه جی ده میتی، تا له چاوانم ون بوو ده جارن بینیم بهر که رته شاخه کان ده که وت و به دم رپوه لقه دره خته کان له ژیر گرانیی له شی خۆیناویدا ده شان و لیره و له وی بۆشایی خه رنده ی ده پری... تا هه نوکه ش قاره قاری خوتناوی بزنه شیت هه ر له گویمدایه... خو هه لدا نه که ی... کپ بوونه وه و خاموشی دوا ی مه رگی بزنه که و هاری دارمانی گاشه به رده کان و جیگیربونی دوا به ردی گهرم و ساردبوونه وهی له ناو چه می قوولایی خه رنده که، سه ده ها شه و به دم زریکه وه... به دم هه نسک و گریانه وه له خه و هه لده ستام و له خه و مندا بزنه که مم ده دی که چۆن ده ستم ده گری و ده مباته سهر لاشه ی نه نجن نه نجن بووی خۆی... پیم ده لی:

«گه ر منت خۆش ده وی با به یکه وه بمرین!».

له و خه و نانه دا هه ر هه موو نازار و ده ردی خۆی بۆ گتیرامه وه، هه رچییه کی که به ده ست سیامه ند وه چه شتوویه تی، من ترسنوک بووم... ترسنوک... چونکه به وه رازی بووم بچمه وه سهر ته خته سارده کانی مه کته ب، قایل بووم دایکم لانکی خوشک و براکانی خۆم پی پاره نه ی و نقه نه که م، باوکم تف له نیوچه وانم بکات و نه هیلی بیسر مه وه، چۆن له هه موو وانه کان که وتووم و هه رگیز نابم به پیاو، هه موو ده یان وت: ئۆخه ی له بزنه شیت قورتارمان بوو... من ده گریام و بی غیره تانه فزه م نه ده کرد، بزنه شیت سه لماندی له من نازاته؛ نه و کاته ی له گۆچانه کانی سیامه ند هه لگه رایه وه، من... منی چکۆله و بنه پیاو هه ردوو ناوله پم بۆ چه یزه رانه کانی مامۆستا عوسمان ده کردوه، له بهر چاوی قوتابییه کان گوتی راده کیشام و پیی ده وتم:

«تا زهنگ لی ددا روو له دیوار بکه و لای ته نه که ی زبله که له سه ر به ک قاچ بوه سته، قاچه که ی دیکه ت بهر زه وی بکه وی چه یزه رانیک ده خۆی!».

به دزییه وه، کلۆل و بی ده سته لات، له لای شیرین بۆ بزنه که م ده گریام و نه ویش له گه ل ما ده گریا... پیم ده وت:

«شیرین... بزنه که م له من نازتر بو!».

شیرین، دایکانه هه ردوو ده سته ده گرتم و دلی ده دامه وه:

«نابج فه رهاد... نابج خۆت بکوژی... نابج... خو تۆ بزن نیت... تۆ دایک و باوک و نه نکت هه یه... خوشک و برای زور... گه ر شتیک لی بی من قسه له گه ل کب بکه م... ها... من هاوړتی کچیشم نییه؟».

دهموبست وهك عاشقه دۆراوه كانى ناو حه كايه ته كان خۆم بكوژم، به لام من شوانتيكى دۆراو و قوتابيهه كى ته مبهل و عاشقه چكۆله يه كى كه رولال و هيچ و پوچ بووم، خودا هاوار چهندين شهو له باوه شى نه كمدا هۆن هۆن ده گريام سيامه نديش بۆ دهغه زاركردنى من به باوكمى دهوت:

«مامه گيان خه مى پى مه خو... نه جهلى هاتبوو... ئىدى ده رازهى خيبر و بهر ده كه تمان لى ده كرتيه وه».

باوكم بى باكانه دهى وت:

«قوربانى خۆمان بى... هه ر خۆم به ته ما بووم سه رى بېرم... چاوى سوور ببوو».

حه كايه ته كانى نه نكم و دلدا نه وه كانى شيرين دادى نه دام، ته واو... به ته واوى دللم له مه كته ب تۆرا، بۆ جارتيكى تر له «كوى كووشى سالانه» له هه ر هه موو وانه كان كه وتبوومه وه، كه سيامه ند پيى زانى زۆرى لى پارامه وه، بى هووده بوو... پيى وتم:

«بۆ هاته كه ت بۆ لاي بزنه شيته كه ت ليمان شارده وه... بۆ مه كته به كه ت عه بيه درۆى له گه ل بكه ين...».

سيامه ند رقى دونيى له من بوو، حه زى ده كرد له بهر چاوى نه و ورد وردم بكه ن، بزنه كه مى كوشت، ده موبست منيش بكوژى، دوا جار پيى وت و باوكه ش فه لاقه ي كردم و پاشان به دار هه نجيره كه وه هه ليواسيم، هه ردوو ده ستنى پى به رز كردمه وه، گوربسيكى هينا و به چوار پينج قه د ئالاندييه قه دمه وه، ريك له بن باله كانه وه و شه ته كى دا و گرتيه كى توندى له سه ر سينه م كرد به نيشانه، دايمك به ديارمه وه ده گريا و باوكه لى ده خو ربيه وه، خوشك و براكانيشم لشمه لشم چلميان ده سري و له دووره وه و له بن هه يوانه كه وه، زا ره تره ك و هه تره ش چوو، ده گريان و له هه لواسينه كه ي من راده مان، نه نكم له خوا ده پارايه وه كه هيجم لى نه يه ت، پوره زوله يخاشم له پشت په نه ره كه وه بر و اى به چاوانى خۆى نه ده كرد، به لقيتكى نه ستوره وه هه ليواسيم و ته نه كه يه كى خسته ژير پيم، به ناسته م قاچه كانم به رى ده كه وتن و ده موبست خۆم را گير بكه م، گوربسه كه هه ردوو بن باله كانى ده بريم، مه له كان شه رميان له من نه ده كرد و ايان ده زانى من دا هۆلم... له سه ر هه نجيره كه ده نيشتنه وه، گه لاكان بى باك له نازارى من ده شنا نه وه، كتوپر باوكه له ققه يه كى له ته نه كه كى ژير هه ردوو پيم دا، هه ردوو لاقم به حه وا وه راده وه شاندا، گوربسي به سترا و به بن هه ردوو بالمه وه پتر هه لده كشا و ده يتوقاندم، به جۆلانه كه وتبووم، باوكه به ديارمه وه وه ستا، ده ترسام بوه ستنى تا گوربسه كه هه ردوو بن باله كانم ده بريت، به زۆر هه ناسه م ده دا،

گوربسه كه له سه ر هه ردوو مه مكم شه ته ك درابوو، له وه ده چوو هه ردوو گۆى مه مكم زامار بووين، نه مده و تيرا هه ردوو ده سته كانم له لاشه م جودا بكه مه وه؛ نه با له شى گرانم هه ردوو شه پيلكه كانى شانم ده ربينى، تا بيتزار بوو وه ستا و پاشان هه ره شه ي له هه مووان كرد... به كه يه كه سه رى كردن و وتى:

«كى له داره كه ي بكا ته وه... هه ليه ده واسم!».

هه تا ده هات چاوه كانم ده رده پۆقين و شته كان ليل و ويل ده بوون، هه ر كه له ده رگاى حه وشه ي چوو ده رى دايمك و نه نكم و خوشك و برا و پوره كانم، به دهم هاوار و وه پيرۆ... وه پيرۆه گه مارۆيان دام، هه ر زوو ته نه كه كه يان خسته وه ژير پيم، كرديان به غه لبه غه لب و كه س نه يده و تيرا چاو له هه ره شه كه ي باوكم داخوا و گرتيه ندى گوربسه كه ي سه ر سينه م بكا ته وه، تيك ده ئالان و ده ستيان به يه كدا ده دا، قاووقيشى پر ترسى نه وان ده رودراوسى نزيكه كانى رژانده ناو حه وشه كه، دوا جار نه نكم پيى شه رم بوو له بهر چاوى نه و حه شاماته دۆش دا مپينى، به كوره گه نه كى و ت كه گرتى سه ر سينه م بكه نه وه... به توور پيه بيه وه وتى:

«با له جياتى تو باوكت من هه ليواسى!»

به ديار كردنه وه ي گرى كوتره كانى گوربسه كه هه ر هه مووان له خه مم دا بوون و گويم له گريانى به كولى كچ و ژنه كان بوو، من له دل وه قيتزم له خۆم ده بۆه چونكه وهك بزنه كه م نازا نه بووم، نه و هه موو ملكه چيبه و خۆم نه ده كوشت، كى بوو نه يده هيتشت بچمه سه ر خه رنده كه و بكه ومه دواى رۆحى شيتانه ي بزنه كه م؟ شيرين بوو؟ نه نكم؟ دايمك؟ ترسى خۆم يان حه كايه ته كانى نه نى؟ كى بوو؟ شه وه هاى شه و خه ونم ده دى كه كتومت وه كو بزنه كه م رووه و قوولاى خه رنده كه هه لدير اوم، به دهم نازارى سه رمه وه كه بهر تاشه به رده كان ده كه وت و پر به خه رنده كه ده مقريشكاند، ده مدى چۆن ريخۆله كانم له لقى دره خته رئاوه كانى قه دپاله زۆر رك و ليژى خه رنده كه گير ده بوون و جى ده مان، خۆم ده بينى به ريخۆله ي خۆمه وه به دره ختيكدا شوژر بوومه ته وه و له هاژه هاژى چه مى ناو خه رنده كه م ده روانى كه دواى پچراني ريخۆله م سوپ ده مزاني رووه و نه و خه رنده هه زار به هه زاره سه رانگري ده م و له و چه مه شيته دا ده خنكيم... له ترسانا، ديسانه وه، له هاوار و قيژه ي خۆم وه ئاگام ده هاتم، دايمك به دهم بيسميللا و قول نه عوزو... و ثايه ته ل كورسييه وه شايه تماني ده هانى و ده يگرته باوه ش، نه نكم كه هه رگيز نه ده نووست به هه لده داوان كوت و كوتيرانه ساته ي له شته كانى ناو ژووره كه ده كرد و ده هات به هانا مه وه، به نوژه له ئاميزيان ده گرتم، من له باوه شى هه ردوو كياندا هه لده له رزم و جارتيكى ديكه له باوه شى نه نى و

دایکه‌دا له ترسی خۆم ده‌بوورامه‌وه و خه‌ونییکی ترسناکتر و هاواریک و راچله‌کان و لپوه له‌رزه و... ئیدی ژبانی من دواى بزنه شیت ببوو به‌مۆته‌که‌یه‌ک که هه‌رگیز لپی وه‌ئاگا نه‌ده‌هاتم، ئیدی به‌رده‌وام دایکم و نه‌نکم له‌ نیوان خۆیاندا ده‌یانخه‌واندم، خودایه‌ من چه‌نده به‌ده‌خت بووم... چه‌ند رۆژتیک دواتر بێ ئاگا له‌ خۆم... بێ ئاگا له‌وه‌ی که‌ پرووی دا و نه‌خۆشی خستم و ئیدی هه‌رگیزاو هه‌رگیز لپی راست نه‌بوومه‌وه... وه‌ک هه‌ر به‌یانیه‌کی شووم له‌ ژبانی مندا... شیرین ده‌یزانی چه‌نده په‌ریشان و غه‌مگینم، زووتر و... به‌ر له‌ هه‌موو قوتابیه‌کان هاتبوو دلێ من بداته‌وه، ئه‌و به‌یانیه‌ بێ ئاگا له‌ خۆم ئه‌وه‌نده بۆ بزنه شیت گریام له‌ باوه‌شی شیریندا ئاگام له‌ خۆم پرا، ئه‌ویش هیدی هیدی به‌ده‌سته‌سپه‌ گولداره‌که‌ی فرمیسکی منی ده‌سپری، له‌ من به‌سته‌زمانتر و بێ ده‌سته‌لاتر ته‌پلێ سه‌رمی ماچ ده‌کرد و... دووباره و ده‌ باره‌ی ده‌کرده‌وه:

«ده‌ مه‌گری... ده‌ به‌س بگری... ده‌ مه‌گری... ئه‌گه‌ر کوره‌کان بێن گالته‌ت بێن ده‌که‌ن... ده‌ عه‌یه‌...!»

هه‌ردوو ده‌ستی منی خستبووه‌ ناو ده‌سته‌ خه‌پنه‌کانی، جگه‌ له‌ شیرین که‌سم ده‌ست نه‌ده‌که‌وت پر به‌دلی خۆم بۆ بزنه‌که‌م کوللی دلێ پرم هه‌لبه‌ریتیم، شیرین زۆر له‌وه‌ وردیله‌ و چکۆله‌تر بوو وه‌ک دایکم یان نه‌نکم له‌ باوه‌شیم بگری... وه‌لێ ده‌سته‌ نه‌رمه‌کانی، سه‌ری په‌نجه‌کانی، ژیر نینۆکه‌ که‌میتیک درێژ و چلکنه‌کانی، په‌نگی په‌ریوی له‌ داخی خه‌می من، هه‌ناسه‌ی ناپیکی، قسه‌ پچه‌ر پچه‌ره‌کانی، بۆن و به‌رامه‌ی سینه‌ی زۆر ساوای، قژی په‌خشی به‌سه‌ر روومدا، هه‌ردوو کولمی ده‌ره‌په‌ریوی که‌ هه‌تاو گه‌ستبوونی و ته‌واوتیک شه‌مزابوون، چاوه‌ ته‌ر و رۆشنه‌کانی، لپوه‌ له‌رزه‌ی... هه‌ر هه‌مووی بۆ من دونیا‌یه‌ک بوون له‌ سۆز و میهر و جوانی... گه‌لێک له‌ هی دایکم و نه‌نکم و هه‌موو دونیا زیاتر، له‌و به‌یانیه‌دا و له‌ پاش تپه‌ه‌ریبوونی چه‌ند رۆژتیکیش له‌ مه‌رگی بزنه شیت من هه‌ر هه‌موو ترسیکم بیه‌ر چووبۆوه و سه‌رم له‌سه‌ر رانی بوو... نه‌خۆشانه‌ مت ببووم، له‌ دوو مه‌لی غه‌مگین و ته‌ره‌ و بال شکاو ده‌چووین، له‌ دوو مندالی ده‌رکراو له‌ دونیا، له‌ دوو که‌رویشکی ترسۆک... بێ ئاگا له‌ خۆمان، کتوپر، مامۆستا عوسمان و ده‌رگاوانی به‌رپه‌به‌ر پۆله‌که‌یان به‌هات و هاوار داگیر کرد، به‌یه‌که‌وه‌ هیدمه‌گرتی بووین و راچله‌کین، مامۆستا عوسمان به‌م دیمه‌نه‌ی من و شیرین شیت و هار بوو... مه‌چه‌کی راسته‌می گرت و وه‌ها به‌رزی کردمه‌وه‌ که‌ هه‌ردوو پیم به‌حه‌واوه‌ جۆلانه‌یان ده‌کرد، هه‌ر به‌شه‌ق تا ژووری به‌رپه‌به‌ر بردمی و... بێ ئاگا له‌ خۆم شه‌قیکی به‌ر گونم که‌وت... وه‌ها به‌زه‌بر بوو کووری کردمه‌وه، قیامه‌تم به‌چاوی خۆم بینی،

ئهو رایده‌کیشام و من گه‌لاوگه‌ل به‌دوایدا ده‌خشیم... ده‌ت وت که‌چه‌ جلیکم به‌ده‌ستیه‌وه، هه‌ر له‌ویدا ده‌رگاکی له‌سه‌ر داخستم و به‌شه‌پازلله‌ و پیله‌قه‌ و پروکاسی کردم... نه‌خۆشی خستم، خودایه‌... له‌وه‌ ناخۆشتر چیه‌ له‌ باوه‌شی شیرین ده‌رت به‌یتن و بکه‌ویتنه‌ ژیر چنگی درنده‌ی مامۆستا عوسمان... به‌ده‌م لیدانه‌وه‌ ده‌ی وت:

«سه‌گی سه‌گیاب... هه‌ر ده‌تکوژم...!»

من نه‌مه‌دزانی چۆن و بۆچی به‌و به‌یانیه‌ زووه‌ په‌یدا بوو... ده‌رگاوانی به‌رپه‌به‌ریش له‌وه‌ به‌سته‌زمانتر بوو گومانی لێ بکه‌م، زه‌حمه‌ت بوو بزانه‌م دواى من شیرین چی به‌سه‌ر دێ... چی لێ ده‌که‌ن؟ نه‌مه‌دزانی... ده‌ترسام په‌نجه‌کانی له‌ژیر هه‌یزه‌راندا دارزین، له‌و ژووره‌ داخراوه‌دا سه‌د تفی لێ کردم، ده‌مویست تفه‌کان به‌سه‌رمه‌وه... که‌چی نه‌یده‌هیشت، پر به‌ژووره‌که‌ هاواری ده‌کرد:

«بێ ئه‌ده‌ب... تفی من به‌پیس ده‌زانی... به‌شه‌ره‌فم له‌م مه‌کته‌به‌ ده‌رت ده‌که‌م... به‌ئیمانم له‌ ئاوده‌سته‌خانه‌که‌ چه‌پست ده‌که‌م... که‌ر کوړی که‌ر... به‌م به‌یانیه‌ زووه‌ که‌س هاتوو به‌ بۆ مه‌کته‌ب؟ به‌شه‌ره‌فم هه‌ر ده‌ نمره‌ی ئه‌ده‌به‌که‌ت لێ ده‌ستینه‌وه... هه‌ی بێ شه‌ره‌ف!»

به‌بۆکس له‌ناو ده‌می ددا و به‌و تامی سوپه‌یه‌ی سه‌ر زمانم زانیم ده‌م پر بووه‌ له‌ خویتن، له‌و به‌یانیه‌ زووه‌دا جگه‌ له‌ خودا که‌س نه‌بوو فریام بکه‌وێ، ده‌رگاوان هه‌ردوو ده‌ستی خستبووه‌ ناو گه‌لی و له‌ دووره‌وه‌ و له‌ ترسی ئه‌م لیدان و کوتانه‌ هه‌لده‌له‌رزی، نه‌با زه‌به‌ریکی دیکه‌ به‌ر گونم بکه‌وێ و له‌ ترسانا هه‌ردوو رانم به‌یه‌که‌وه‌ نووساندبوو، به‌له‌قه‌ ده‌یکیشا به‌سه‌ر ئه‌ژنۆکاڤدا، به‌دوو په‌نجه‌ی گه‌روونه‌ و شایه‌تانه‌ تووکی پشت گوێ راسته‌می ده‌ردینا، کتوپر دل‌م داخوړیا، له‌وه‌ ده‌چوو شیرین له‌و دیو ده‌رگاکه‌وه‌ بێ و جوړته‌ی ئه‌وه‌ی کردبێ به‌دوامدا هاتبێ، گویم له‌ قرخه‌ قرخی سینه‌ی بوو که‌ به‌ده‌م گریانه‌وه‌ ده‌خنکا، هاواری له‌ ده‌رگاوانه‌که‌ کرد:

«ئا برۆ... ئه‌و ده‌له‌قۆری عه‌یباره‌ لیره‌ نه‌می و بیه‌وه‌ مالی باوکه‌ گه‌واده‌که‌ی!»

ئهو جنیته‌ رۆچی ساوامی ده‌ره‌یتنا، هه‌لاهه‌لای کردم... نازانم بۆ دو‌عاکانی نه‌نکم بیه‌ر که‌وته‌وه‌: خودای عاسمانان فریام که‌وه‌... رووره‌شی دونیا و قیامه‌تم... سه‌گی به‌ر قاپی چاک و پیره‌کانتم... خودایه‌ وه‌ک تاژی ده‌لوورینم... شه‌رمه‌زارم و رووم نایه‌ سه‌ر هه‌لبه‌ریم و سه‌یری ئاسمانت بکه‌م... له‌ گوناهه‌کانم خۆش به‌... منم تاوانبار تا رۆژی مه‌حشه‌ر... له‌ دل‌ه‌وه‌ و به‌دزییه‌وه‌ وه‌ک گورگی بریندار ده‌ملووران و له‌ خودا ده‌پارامه‌وه‌ من و شیرین

به تهنیا به جی نه هیلتی و رزگارمان کا، کتوپر به پرتوه بهر له ناو دهرگاکه وه ک دیوی ناو
 حه کایه ته کان، دیویکی زبه للاح، پهیدا بوو، رووناکي بهر به یانی لی گرتم و ژووره که ی
 تاریکتر کرد، هیچم نه دده دی... ماموستا عوسمان به دهم که فکردنی هه روو لالیوی و چاو
 دهر پوقینه وه حه کایه تی نهو به یانی بهی وه ها ناشیرین و بیزه وهرانه بۆ به پرتوه بهر گتیر ایه وه که
 ئیدی خۆم حهزم ده کرد بيمه دلۆپینک ناو و خاک هه لئممژئی، حهزم ده کرد هه له و ژوورده دا
 بکه ووم و بمرم... به پرتوه بهریش به دهم داکه ندنی چاکه ته که ی و شلکردنه وه ی قهره ویتته که ی
 ده ی وت:

«تو وازی لی بیته... من چاری ده که م...!»

هه به تف سواغی دام، هه شوتینیک له له شمدا شه پازلله و کۆله مست و له قه ی
 ماموستا عوسمان-ی بهر نه که و تیبوو... به پرتوه بهر میه ری نواند و... ته و او نه خو ش و
 ماندووی کردم، چه نده تر سنۆک بووم، چه نده بی رۆح و هه و او... چه نده غیره ت سز... من
 فه رهاد-یکی دۆراو و به زیو بووم، شیرین-م به تهنیا جی هیشت و نه مویترا لییان بپرسم
 ناخو بهم به یانی به زووه چی لی ده که ن... خودا هاوار... وه ک من جیتی مه هیلله و فریای
 که وه، من زنده قم چوو بوو باوکی وه ک خوشکه گه ورده کی بیکوژئی، رووه و ناو خه رنده که
 هه لی دیرئ و وه ک بزنه شیت هه پروون به هه پروون بی، من فه رده هاد-یکی رسوا بووم،
 گرگن و له رزه لیتو، به قه د بزنه که م نازا و مه رد نه بووم... یه ک جار بمرم و ته و او، من هه موو
 رۆژنیک ده مردم و له هه موو شتیک بووم، له قوتابخانه، له بزنه شیت، له شیرین، له
 حه کایه ته کانی نه نکم، له هه وای بۆنخو شتی شاخان... که چی سه یر بوو... هیشتا به ژور
 دایکم و باوکم و نه نکم... شیرین... ده یانویست من هه ر بژیم... هه ناسه به دم... پاروو
 بگلینم... بنووم... موتالا بکه م و... له وانه کانیش نه که ووم...

که چوانم کرده وه... له ژئیر لیفه یه کی قورسدا خو م دیته وه، نه نکم به دهم سه ر له رزینه وه
 به سه رمدا ده گریا و په رۆی ته ری ده خسته سه ر نیوچه وانم، له وه ده چوو قسه م بیر
 چوو بیتته وه، ویستم بپرسم: چی بووه نه نی؟ بی پرسیار رۆله که م، زیده جه رگم... توژنیک
 شوژبام بۆ کردووی... دوو که وچکی لی هه لئقورپته... هه ر له بهر خاتری پیره نه نی... گریام...
 گریام، له و ساته دا که چوانم کرده وه حهزم ده کرد شیرین و بزنه که م له ژوورده که بوونایه...
 نه نکم رایچه کاندم که وتی: رۆله شیرینه که م... بیخو... دنا ده مری... چه ند رۆژه زه وادیک
 نه چۆته سه ر زمانت، کتوپر دایکه هات و به خو ی و کۆتکه شیریکه وه که هه لمی لی
 هه لده ستا، دوا یی زانیم که من هه ر له و بهر به یانی به شو مه دا و له ژووری به پرتوه بهر که دا

بووراومه ته وه... رهنگ زه رد و پرزه لی براو، چوانی غه رقم له فرمی سک، وشک هه لانتی
 لیوم، داکه وتنی پیتلوه کانم و ته ویلی گه رمم، توژانم له ناو و نان وای کرد بوو ژور به ترس
 و شه رمه وه ریز له راکشانم بگرن و... هه ر هه موو ده ست به دو عا وه ده پارانه وه نه مرم، له
 هه موو ژیاندا نه و ه یان تاکه جارنیک بوو که من بی باک بم و نه وان زنده قچوو، جوژه
 له زه تیک شیتانانم له و دهرده ده بینی، سوپاس بۆ نه خو شتی و ترسی مه رگ... سوپاس بۆ
 فرمی سک که کانم و هه ر چوارپه لی مردووم که نه ده جوولان... سوپاس بۆ زریکه و هاوارم نه و
 وه خته ی ده یانویست له سه ر پشت خو وهر گتیرمه سه ر ته نیشت، ده مو یست دلیرانه پییان
 بلیم: من ته و او... ته و او... بریارم داوه ئیدی بمرم... بلاوه ی لی بکه ن... که ستان دایک و
 باوک و نه نکي من نین... ئیوه خوشک و برای باشی من نین... ئیدی ته و او من نایه مه وه
 ناوتان، ده بی به حه سه رت بن وه ک کوپنیک برسی و گوپرایه ل له سه ر خوانتان دابنیشمه وه،
 زرمه زلی و گه مه و شه رده شق ته و او... سویند به مه رگی بزنه شیت نه چه مه وه نه و پۆله
 سارده، سویند بی ته توژانی شیرین نه چه مه وه سه ر نه و ته خته ره قه ی بزماره هه لو قیوه کانی
 شه رواله که م ده درپتن، باهه س بی به زه بری شه ق و حه یزه ران نایه تی درتژ و سرود
 له بهر کردن... هه زار تف له ماتماتیک و ماموستا ناشیرینه که ی، ده مو یست مه رج دابنیم و
 بلیم: یان من یان ماموستا عوسه... یان ده مرم یان نه و له و قوتابخانه یه و ناوایی
 ده ریکه ن، گه ر باوکی شیرین تیفکی له شیرین کرد بی... یان دایکی جینیویکی بی داب...
 ماموستا عوسمان یه ک حه یزه رانی لی دابی: به لیتن بی و په یان که له م دهرده راست
 نه بجه وه، ده مو یست به هه موویان بلیم: سویند بی به مه رگی بزنه شیت نه بجه وه کوپ و براتان...
 نه بجه وه هاوری و دراوسیتان... یان ده مکه نه وه به شو ان یان له شیر و ماستی به یانیان دل م
 ده توژنیم، یان باوکه ده بی به ئینسان و به باوک و چیدیکه هه لم ناواسی یان وه کو بزنه
 شیت خو م هه لده دیرم و خو م سه رنگوم ده که م، به لام زمانم نه بوو هیچ بلیم... گه رچی
 که روالل بووم... به لام له وه ده چوو گوپیان له و سویندانه ی ناو دل م بووی... یه که م جار بوو
 به دوو چاوی ته ره وه له یه که یه که یان ورد بيمه وه و رۆحی زلیل و په ژموورده یان به رووتی
 ببینم... به دوو چاوی زیره ک و زیندووی بزنه شیت ناسا نه و کاته ی له خو ری دره وشاوه ی
 تاقی ئاسمانی ده روانی، ژوورده که پر ببوو له خه لک، له ده رودراسیتی شپزه، له خوشک
 و برای شه رمن و ترسنۆک، له بۆنی قورسی باوکم که پیی شه رم بوو له ناو دهرگاکه وه بیته
 ژووری و به سه ر کوپه نیوه مردووه که یدا بنوشتیتته وه و ماچی بکا! کوپنیک که بۆ نه و جگه
 له رسوایی هیچی دیکه نیسه... نه شو انه و... نه مه کته بلی و... نه تری به رانه که ی،

به زحمات دهموچاوه کانم له یه کدی جیا ده کرده وه، دهر ویتشانه سهربان ده له قاند... لیم راده مان که چۆن وا بئ باک و نازا نان ناخۆم و دهمه وئ بزم، که دهمدی له مهرگم ده ترسپن سینمه پر دهبو له ههوا و فیز، ئەو دهرده کردبوومی به قهروحترین میتردمندال، دهمویست تۆلهی مهرگی بزنه کهم و لیکداپرانی ئەو به یانییهی من و شیرین له هه مو ناوایی بکه مه وه، دهمویست فیربان بکه م و بزنان که من بئ یادی جوانی شیرین و بزنه کهم جگه له مهریکی گیتژ و ملکه چی ناو میتگه له کهی باو کم هیچی دیکه نیم، مهریکی له ر که بۆ قوربانی راده گیری و قهله و ده کری، رۆحی بزنه کهم هاتبووه ناو رۆحی من و دهمویست له هه مو راسته پتیه کان لاده م که له مه و دوا ده که ونه سهر پیم و بئ باک و که لله شق شهرم له هیچ شوانیک نه که م و چله گیا حه رامه کان بخۆم، من ته نه ا ئەو کاته تیکه یستم که که س ناتوانئ: نه باو که، نه به رتیه بهر، نه مامۆستا کان، نه دایکه، نه هاوه له چه تونه کانم، نه سیامه ندی که لله به ران... که س... که س ناتوانئ لیم بدا، تفم لئ بکا، گویم رابکیشئ، نفورچم لئ بگری، له سهر یه ک پئ و له پزل یه ک دهرس رام بگری، دهمتوانی وه ک بزنه که م به سهر شاخه کانداه لئ نیم و به ناو به رده لانه کانداه بازازین بکه م، دهمتوانی به رووی هه مو اندا هه لشاخیم، من تا ئەو کاته نه مده زانی نه خوئی و مهرگی من له هی بزنه که م ترسناکتره، دهی... که واته سوپاس بۆ مهرگ و دهرده داری که وا ده کا که سوکاری هیچ بۆ دوا جار پزیت لئ بگرن، ناو دهمم ببوو به په لاس... وشک و تال... چند شه و و رۆژ ناواهی یه ک ته خته که و تبووم؟ نازانم... بۆنی قورسی ئاره قهی له شی خویم هه راسانی کردبووم، ژوو ره که م ته نگ و ژیریۆن که وتوو، به دهستی راسته که به رزم کرده وه به و نیازهی که پتیه بلیتم: دهی بلاوهی لئ بکه ن... وه ک فه رمانده یه ک به گوئیان کردم و به ری هه ناسه و هه وایان بۆ به ره لا کردم، ژانیک له برپه ی پشتمه وه ده هات و دهماره کانی ناو چاوانی گهرم ده کرد، له گه ل خویندا به هه مو له شمدای پتی ده کرد، چرایه ک کز ده سووتا و تارمایی که سه کانی تیکه ل ده کرد و ده یکردن به یه ک تارمایی زه به للاح که به ده یه ها چاوی پر له ترسه وه له مهرگی من پروانئ، من مردبووم و ناگام له هه مو ترس و بئ تۆقرهیی و دل داخوریان و راجله کینیکی ئەوان هه بو، له دواي خاموئی و متبوونی چند سه عاته م... هه ر که ده جو لایه وه... ده که س به یه که وه هاواری ده کرد:

«ئها جو لایه وه... نه تاندی...؟» .

گویم له غه لبه غه لبتیک دهبوو که له حه وشه که وه داده رژایه سهر پتیه فه که م، ئەو چه شنه غه لبه غه لبه مردوو به ته نه ا له ناشتنی که سیکدا له گۆرستان گوئ بیستی دهبووم، له وه

ده چوو که سانیک لیره و له وئ: له بهر هه یوان، ده نیو گه نجینه و کادین و ته ویله و ناو حه وشه و ژوو ره کانی دیکه و دیوه خانه که ی باو کمدا بۆ من بگرین، چه نده ئەوان غه مگینتر دهبوون، چه نده پتر ده گریان... من ئەوه نده زیاتر هه ستم ده کرد رۆحی تۆراوی شیرین ناشت ده که مه وه، خوینی رژاوی بزنه شیته که م به سهر ئەو که رته شاخانه کۆ ده که مه وه، له توکوئی گۆشتی په رت و بلاو و گیرساوه ی به سهر لق و پۆپی دره خته کانی قه دپالدا، به موعجیزه یه ک که ته نه ا له خه ونه کاندایه دیته دی ده یکه مه وه به و بزنه هاره ی خویم، ویستم خویم کتیل که مه وه، سه د ده ست فریام که وت، ده سهرین به یه که وه ناماده بوون بخرینه بهر پشتم، دایکه تا ئەو حه له وه ک په یکه رتیک له قور به دیارمه وه دۆش دامابوو، فرمیتسکی درشتی ده رژایه وه ناو کۆتکه شیره که و له ده می من نزیکه ده خسته وه به هه ویای ئەوه ی که بیخۆمه وه گهرچی ساردیش بۆته وه، هه ستم ده کرد ئیسقانه کانم لیکدی ترازاون، نه مده و تیرا بجوولیم نه با گۆشتی له شم هه لا هه لا لیم هه لسه وئ، نه ده سته کانم هی خویم بوون و نه پتیه کانم، هه ر هه مو چاوه رت بوون که قومبیک له و شیره بخۆمه وه... که لله یی بووم و نه مکرد، دواي تۆرانی شیرین و ونبوونی... دواي مهرگی بزنه که م هه ر دهبوو شه ره فه ندانه بزم، ئیدی رسوایی و زه لیلی با به س بئ، چه نده هه ولیم دا چاوه کانم بکه مه وه و ترسی ناو چاوی هه مو ان بخوینمه وه، که چی پتیه وه کانم گران داده که وتن و کویراییم داده هات، بۆ ئەوه ی که مه کی هیزم بیته وه بهر و زیندوو بیمه وه، ئەو به یانیانم ده خسته وه یادی خویم که شیرین له بهر زۆپای گرگرتوودا سه مای بۆ ده کردم، سه مایه کی کیزانه و پاک و جوان، که ئەوه م بیسکه وته وه دامه پر مه ی گریان و هه ر هه مو حه شاماتی ژوو ره که به گه وه و بجو که وه راجه نین و له گه لما کردیان به شین و اووه یلا، وه یاد هاتنه وه ی هه لدیرانی بزنه که و مهرگی ناواده ی وای کرد سه رم به دم هه نسکه وه هه لبقه نریت، دهستی راسته م به رز کرده وه به و نیازهی به دایکه بلیتم: ئەو شیره ناخۆمه وه، من ئیدی تا دوا فرمیتسک و هه نسک و هه ناسه ژیر نا به وه و دهمرم... که چاوانم کرده وه جگه له تاریکی ژوو ره که و هه ناسه ی تیکه لئ نه نکم و دایکم هیچی دیکه نه بیست، شتیک له دلما، له هه ناومدا، له رۆحمدا راده تکی و له گه ل خویدا رایته کاندایم، دانه چۆقه م پئ که وتبوو، دت وت خراومه ته ناو گۆلاویک له به فراو، هیدی هیدی گویم نه ما، چاوم نه ما، ده ستیک له ناو قوولایی تاریکییه وه، نه رم و نیان و زۆر به میه ره وه، هات و فرمیتسکی قه تیسماوی هه ردوو گۆشه ی چاوانی سهری، وئ ده چوو زینده خه ون بئ، ئەوه یان دهستی شیرین بوو، بۆنی دهستی ئەوم دناسییه وه، گهرمی خوینی سهری په نجه کانی، نا... ئەو ده سته نه هی

دایکه بو... نه هی نه نکه و نه هی خوشکه کانم، دستیک که به سیحری سهری په نجه کانی
 رۆحی وشک هه لاتیوی منی تهر و تازه ده کردهوه، سهری په نجه کانی گه یانده پیلووه کانم و
 وهک دوو نه ستیره ی کز درهوشانه وه، ژووره کهم پرووناک بووه، به چرپه وه بانگی ده کردم،
 نه وه نده نزیک که هه ناسه ی گهرمی نه رمایی گوتی راسته می گهرم دادینا، ههر دوو چاوانی
 دری به و تاریکییه ددها که ده میک بوو ژووره که می داگیر کردبوو ژور باریک و بنیس
 ببوو... به ژور سهری پی راگیر ده کرا، له من راده ما و ده گریا، له ژیر نه وه هه موو فرمیسک و
 تۆز و ته مه دا زه حمه ت بوو کولمه ئاله کانی ببینم، هه لده له رزی، هه ر دوو دهسته کانیم له
 ده مم نزیک خسته وه تا به هالای هه ناسه م گهر میان که مه وه... به چرپه یه که وه که دوا جار له
 رۆحمدا خنکا پیتی وتم:

«فهرهاد... من ئیدی ناتبینمه وه!».

که وای وت لیم بزر بوو، له وه ده چوو له پشت سهرمه وه بی، نه مده توانی ئاور بده مه وه
 یان خۆم وه ریگتیم و ببینم، له وه ده چوو شیرین-یش وهک من نه خۆش و په نجاوی، له وه
 ده چوو له ناو پیخه فی دره دداری هاتبینه دهری، به دهم ورتینه وه هاوارم ده کرد:

«شیرین... هۆ شیرین... مه رۆ توو خواکه ی به ته نیا جیم مه هیله...!».

لیم دوور ده که وته وه و ژووره کهم لی بوو به داروده وه و پر له گاشه به ردی سهر لیواری
 خه رهنده که، من رام ده کرد و شیرین خیراتر غاری ددها... له ناکاو گه یشته سهر
 هه له مووتیک و که ئاوری دایه وه لیم بوو به بزنه شیت و پر به ناسمانی سهر نه وه خه رهنده
 هاوارم ده کرد که له وه هه لدیتره نزیک نه بیته وه، دنا رته دبا و سهرانگری ده بی و
 هه لاهه لاهه ده بی و دهری... له چاو تروو کانی کدا دیم هه لدیتره و من له هاواری خۆم وه ناگا
 هاتم و هه موو گیانم که وتبووه سهر ئاو و ئاره قه، خودا هاوار... هیشتا بۆنی خۆشی شیرین
 ژووره که می داگیر کردبوو... ههر دت وت زینده گی و هه وای پاکی شاخانی هیناوه و
 هیشتا نه رۆیشتووه، له وه ده چوو تارمایی و رۆحی نه م ههر له ژووره که مدها بووی،
 له وه ته ی نه خۆش که وتبووم و دهم خواست بمرم... نه وه ههر له ژوور سهرمه وه ده ست له سهر
 سینه وه ستا بووی... چه ندین رۆژ و مانگ، هه ستم ده کرد ده ستی نه وه تارمایییه ههر له سهر
 ته ویلم لانه چوویت، ده ترسام لایچیت و له گه لیا رۆحم دهریچیت، تارمایی سه لار و
 سه نگین و میهره بان به رازی دل می ده زانی و ده ستی لانه دهری، نه مده ویست بجوولیم، نه با
 تارمایییه جوانه کهم بتوریم و ژووره کهم بو مه رگ و نه خۆشی چۆل بکات، کتوپر پزیمیم و
 رچه نیم، که چاوانم کرده وه، دیسانه وه، جگه له تاریکی و هه ناسه ی تیکه لی نه نکم و

دایکه که ببوو به غه لبه غه لیبکی غه مگین هیچی دیکه م گوتی لی نه بوو، له بری ده ستی پر
 له میهر و سۆزی تارمایییه خۆشه ویسته کهم په نجه له رزۆکه کانی نه نکم وهک چل و چتوی
 وشک هه لاتیوی نیشتبونه سهر ته ویلم، که له ترسی هاواره کهم به په له چرای کۆژاوه یان
 داگیرسانده وه دایکم ببینی ههر په یکه ره که ی جارانه و فرمیسکی به ردینی به سهر
 روومه ته وه و کۆتکیک شیر به ده ستییه وه، بو نه وه ی بیسه لمیم دایکه زیندووه و بت ئاسا
 بی گیان نییه، بو نه وه ی تارمایی شیرین له نه نکم جیا بکه مه وه گهر نه مجار دیان هاته وه
 خه ونم؛ ده بوو دوو سی قوم له وه شیر به خۆمه وه، که ده ستم بو کۆتکه شیر که برد له گه ل تکه
 فرمیسکه کان خه نده یه کی پان و نه خۆشانه ی دایکه رزایه ناو شیر که و خواردمه وه، هه زار
 جار داوام له بزنه شیت کرد و پارامه وه که لیم ببورئ، خواردنه وه ی نه دوو سی قومه
 شیر له لای من خیانه تیکی گهره بوو، خو من ده مزانی، نه شیرین و نه بزنه که نایانه وی
 من خۆم بکوژم، ده مزانی گهر من بمرم که س نابج حه کایه تی هه ر دوو کیان بو که س
 بگیتنه وه، هیشتا ته رایی ناوله پی شیرین به سهر ته ویلمه وه بوو، هیشتا قارینی پر
 نازاری بزنه شیت ههر له گویمدا بوو، ده موست بو دوا جار نه مرم و زیندوو بیه وه،
 هه ناسه م بیته وه بهر و زمانم گو بکا و بپرسم:

«کوانی شیرین؟!».

پاش نه دوو سی قومه شیر هه موو شتیکم بیر که وته وه: دوا به یانی لیکدا برانی من و
 شیرین، هه لئاسینم به دار هه نجیره که وه، هه لدیترانی بزنه که و گهرانم بو له توکوتی گوشت و
 خوتنی رزای به سهر که رته شاخ و دره خته کانه وه... که ویستم هه والی له دایکه و نه نی
 بپرسم: پرسیاره کان، چ له ترسانای و چ له شه رمان، له سهر زارمدا دهمردن، دت وت
 یهک ساله نه خه وتوون و چاوهری بوون له وه کۆتکه شیر به خۆمه وه و بنون، جگه له خۆم و
 خه ونی هه لبزکاو، جگه له گرانه تا و ورتنه کانم، جگه له پرخه پرخی نه نی و دو عاکانی
 بهر له خه وتن و گریانی هه میسه ناماده ی دایکه هیچی دیکه م نه ده بیست، ده گه رام له ناو
 پرووناکی زهردی چرای تازه هه لایساو که دوو که لی ده کرد و ژووره که می تاریکتر ده کرد و
 رۆشنایی خۆی ده کوشت، ده گه رام بو نه وه ده ستی تۆزیک له مه وه بهر زیندووی کردمه وه و
 پاشان به ته نیا جیتی هیشتم، هه ستم ده کرد په تیک له ملم ئالاه، ههر که خۆم ده جوولیم
 پتر له ملم شه ته ک دهری و دهمخنکینئ، ناچار سست و مردوو، بی جووله، له وه که مه
 رۆشنایییه ی چراکه راده مام که له نیو دوو که لدا له گه ل من دهمرد و ده خنکا... ره شتر
 داده گه را، له گه ل هاوار و نالینی من له ترسی خنکان دایکه و نه نکم، دیسانه وه، له خه و

پادهچەن، بەهەلەداوان دەهاتنە سەرینم، دەنیو تاریکیدا بۆنی هەردووکیانم لە یەکدی جیا دەکردهوه، دایکە دەچوو گژ چراکە و گری و دووکەلەکی لە یەکدی جیا دەکردهوه، بەپەلە پەنجەرەکی دەکردهوه، بەو شەو بەی بۆنخۆشی شاخان رژا پەو سەر پێخەفەکم و بۆنی تەویلهکەش سەرمەست و زبندووی کردمەوه... دایکە دەپرسی چ خەونیکێ ناخۆشم بینێوه و نەنی دەی وت: حەزت لە چ شتیکە رۆلە شیرینەکم، بەدەست و پەنجەیهکی لەرزۆکەوه جامیک ئاوی بۆ راگرتبووم... دایکە وازی نەدەهینا و دەپرسی:

«خەونی ناخۆشت دی... بەقوریانت بم؟» .

بۆ یەکمە جار دواي لالابوونی چەند شەو و رۆژم وێرام پیرسم:

«دایکە شیرین... دەتوانم شیرین ببینم؟» .

هەردووکیان بەویەری سەرسامی و ترسەوه، ترس لە وەدی نەهینانی داوای رۆلەیهکی زۆر ئازیز کە دەیهوی بەر لە مەرگ تەنھا خۆزگەیهکی هەبە و بیتەدی... پرسیان:

«رۆحە شیرینەکم... بەم درەنگی شەو؟» .

بەلگەرمی و سۆزی پیرە عاشقیکەوه، بەتاسە و خۆزگە و ئارەزووی سەد فەرهاد-هوه وتم:

«ئا... دایکە شیرین-م دەوی... نەنی... بەراست... شیرین ماوه؟» .

دایکە سەد سویندی خوارد و دەی وت:

«سبە... زوو... هەر کە رۆژ بۆوه... رۆلە شیرینەکم سبە... سبەینتی... وەعدبێ... زێدە جەرگم» .

نەنی دلی دەدامهوه:

«خۆ شار بێ حاکم نییە... چما کچ کوشتن هەوەنتەیه؟» .

لەسەر ئەو بەلێتانه دەخەوتم و پادهچەنیم، دەخەوتم و خەونم دەدەوی و پادهچەنیم... وەلنی خودا هاوار... هەرگیز نەبوو... نەکرا... نەیانویست، هەرگیز رۆژ نەبۆوه و من هیچ بەیانیهکی دیکەم نەدیهوه و تا ئەبەد خۆر لە من ئاوابوو، هەر کە لە خەو پاجەنیم و لە شیرین-م دەپرسی هەر شەبوو، دەت وت ژبانی من لە دواي مەرگی بزنە شیت و لیکدابرانی ئەو بەیانیهی لە شیرین یەک شەوی بێ کۆتایی بوو... هیچ سپێدیهکی دیکە بەدواوهدا نەهات...

ئیدی نەخۆشی و بۆنی مەرگ ترس و شەرمیان لە لای من نەهیشتبوو، هەر دەمپرسی و وازم نەدەهینا، هەمیشە وەلامی پچر پچر دەیتساندم:

«- باوکی ناھیتلی...»

- لە مەکتەبە...

- ئەویش زۆر نەخۆشە...

- مالبان باری کرد...

- واز لە خەونی خەراپ بیتنە و... بنوو...

- سبە...

- با چاک بیتەوه...

من دەترسام... ئەو لە من ئازاتر بووی و مردبێ، ئیدی بپارم دا لە سێ ژەم زیاتر بخۆم، شیر و هەنگوین و ژاژی و پەنیری سەرخوانی بەیانیان، نەوسنانه، بمالمهوه، هەرچی میوهی دنیا هەبە بیخۆم... تا زووترە چاک بیمهوه و بەدوای شیریندا بگهڕێم...

یەکە یەکە هاوپۆلەکانم دەهاتن، شوانە بچکۆلەکان زەق زەق لێم پادهمان و هیجیان نەدەوت، دەت وت لەو ژوورە یەکی من لێی کەوتوو و خەستەم پەنجەرەیک هەبە و هەرگیز خۆر لەو دیوبیەوه هەلنایت، دەت وت لە دواي دووکەلەکردنی چراکە، لەو شەویدا، کە تارمایی شیرین ئاوهانی کردەوه ژوورەکم: من هەردوو چاوانم کوێر بوون بەدووکەل، کە سەیری دەفتەر و کتیبەکانم دەکرد پیتە رەشەکانی لەبەر چاوانم دەبوون بەمیروولە و تیکەل دەبوون، دەترسام ئەو کاتە ییرم دەکردهوه نۆ جار نۆ دەکا چەند؟ کەچی نەمدەزانی... شەش جار شەش؟ دوو جار دوو؟ هەر نەمدەزانی، نا... من هیچم بێر نەمابوو... هیچ... دەت وت میتشکم تەختە رەشەکیە و بەتەختەسپێک پاک کراوتەوه و ئیدی کەس نەماوه هیچی لەسەر بنووسی، ئەو نەندە لە خۆم دەترسام... لە خەلکی کە وای لێ هاتبوو وەک قالدۆنچە لە گۆشەیهکی ژوورەکمەمدا خۆم بشارمەوه، چیدیکە باوکم نەبینییهوه، نیوه شەوان لە شوپنیکەوه نا... بەلکۆ لە دیهەها شوپنەوه: لە هەیانەوه، لە ئاودەستخانەکهوه، لە هەموو ژوورەکانەوه، لە سەربانەوه، لە تەویلهکهوه... لە مزگەوتەوه دەکوکی و قرخەقرخ بەلغەمی رۆ دەکرد و شەیتانی بەنەفەرت دەکرد، من لەگەڵ هەر کۆکەیهکی ئەودا پادهچەنیم و زەندەقم دەچوو، کتوپر گویم لە نەعەرەتە و جیتیوهکانی مامۆستا عوسمان دەبوو، پادهچەنیم و دەگریام و هەترەشم دەچوو، گویم لە قاپینی کوژراوی بزنەکم دەبوو ئەو کاتە ی سەری بەر تاشەبەردێک دەکەوی و دەتەقی، گویم لە قیژ و هاواری لەناکاو شیرین ئەو کاتە ی باوکی هەر بەقژ تا سەر خەرنەدەکه رای

دهكيشى و له وپوه هه ليداته خوارى... ئيدى ته واو... ژيانى من شهوانى موته كه و به دهه
 خه و راچه نينه وه ته واو نه ده بوو، خوځم ده بينييه وه كه له ناو شاريكى گه وړه و زور
 قه له بالغا و ن ده بووم و ده روزه ده كرد، يان شوانم و له شه و پيكد ا ده په ها گورگ له
 رانه مه ركه م ددها و منى رهنج بايردوو له وه هم مو كه لاكى بزى و مه ربه راده ميتم و هيچم پي
 ناكړى، نه وه شى كه ده ميتمى و گورگ شپزه ي ده كا و ده توتمى و له خه رنده كه وه خو
 هه لده دپيږى، خوځم ده بينم فه رهاد-م و كپوى بيستون كون ده كه م و له برى ته قينه وه
 كانبييه كى سازگار له شاخدا... لافاوه لده ستى و ناوايى به ژن و پياو و پير و مناله وه
 راده مالى، به مزگه وت و ماله كانه وه، به ته ويله ي پر له مه ر و بز نه وه له ناو ناودا ده خنكيتم،
 دواچار به سهر شه پوله كانه وه ته رمى شيرين-م دده ي خنكاوه و قزى په خشى به قه د پانتايى
 ناوايى سهر ناو كه وتووه، له پاش مه رگى نه وه خوځم ده بينى قولنگ فرى دده م و خو دده م
 ده ست لافاوه كه و دوور ده ميا و دوا كه س منم ده خنكيتم، ده مويست بخوځم و بخوځمه وه تا
 چى زووتره زيندوو بيمه وه و بچمه وه سهر نه وه هه لده موته ي بز نه كه م، له وپوه، هه لديرا، له
 په نجه رى كراوه ده ده مروانى و هه ميشه تاريكى شه و سه رتر زوپكى چيكانى لى
 ده شاردمه وه، نه ستيره كانيش شه رمانه ده سووتان، مانگ بو هه ميشه له وديو هه وړه كانه وه
 سه رته تاتكيلى له گه ل ده كردم، له وه ده چوو به زگماك من ئيفليج ببووم، له حه ژمه تانا ده گريام
 و فرميست كه كان له قورگما ده كولان، خه ونم به وه وه دده ي كه جاريكى تر به كامى دل و
 به هه وه سى خوځم به سهر كه رته شاخه كاندا بازيانين بكه م، خه ونم به وه وه ده بينى بچمه وه
 مه كتبه و وه ك جارن به بيانى زوو شيرين بى و سه مايه كى كيژانه م بو بكا، ده مپرسى:
 تو بلتي بوم بكرى كاريله به كى ديكه به خيو بكه م و به ختم يارى وه ك بز نه شيت هارواه
 بى و له راسته رپيه كان لادبا و گياي حه رام بخوا، مباته وه سهر هيلكه ي رهنجاورپه نگ و
 نيرگزه چار و نه شكه وتى نسرم و زنه و زه نوپير...

شه وه كان نه ده برانه وه، هيدى هيدى و به زه حمه تيكى زوره وه هه رددو بن باليان ده گرتم و
 راست ده بوومه وه، به داره داره تا بهر په نجه ركه هه نكام ددها و ماندوو ده بووم، به وه ي كه
 دايكم و نه نى و خوشكه كانم و پوره كانم و هه ندئ له ژنانى دهوردراوسى ده گريان، هه ستم
 ده كرد من دوو چارى دهرديكى گران بويمه و له وه دايه بمرم... جا بو نه مرم؟ كه من نه شوان و
 نه فه رهادى عاشق و نه شاعير و نه پيغه مبه ر بم... بو نه مرم؟!

له به بيانبييه كى تاريك و رووندا، هيشته تهم و دووكه ل و تاريكى ليكدى هه لاويد
 نه ببوون وه ناگيان هينام، حه ماميان بو داخستم؛ حه ماميكي زور گه رم كه چلك و چه ورى

و عاره قه ي چه ندين شه و روزه بشواته وه، جلى تازه يان له بهر كردم، هيدى هيدى كازيوه
 ددها، خوځم گرانتر له من ده جوولا و هيلاكتر له من چاوانى هه لدينا، دواي نه م هه موو شه و
 و تاريكييه يه كه م جار بوو هه تاو بينم، له وه ده چوو چاوه كانم له دواي نه م حه مامه گه رمه
 روزه بوو بيتنه وه، له وديو چيكانه وه هه تاويكى شه رمن دهرژا و كوچه و كو لانه كانى
 رووناكتر ده كرده وه... بهر په نجه رى ژوره كه م... يه كه مين به يانى بوو گويم له باعه باعى مه ر
 و قاريى بز نه كان بى، دللى پر قه هرم گه رمتر و به گورتر لتي ددها، يه كه م جار بوو كه
 به به ردم ناويته كه دا رته بووم، خوځم بينى كه چه نده له عاشقيكى پير و دواو و لاواز
 ده چووم، نه خوځش له دورى شيرين، چه نده له شوانتيكى مايه پوچ ده چووم كه هه ر هه موو
 ميگه له كه ي هه لديرا بى... له شه رته شوانى دواو بى...

دايكه زور زوو هه ستابوو، ته ننوره كه ي گريداوو، زوو زوو په مپى له پريمزه كه ددها،
 حه وشه كه ي پر كردوو له سوژ و خه مخورى و دوعاى به بيانى كه حه ساره كه مان به پيوه
 ميتمى، هاته ناو ده رگاكه و له سهر شانبييه وه روه شانيبييه كه ده رژايه سهر پيخه فه كه م، له
 نيوان هه رددو به له كيبه وه په رتبيونى هه تاويكم دده ي، له وديو شورى حه ساره كه وه كو لان
 له گه ل تيپه رپونى كه ر و بار و عاره بانه و ميگه ل پر ببوو له هه را و ناوه داني...

دلخ خوش بوو كه ئيدى دواي نه م هه موو شه وه دريژانه روزه لى هه له هات و شيرين
 ده بينمه وه... له نه نكم داوا ده كرد:

«نه نى... با نه م به بيانبييه شيرين بينم!».

ده توت ديوار دده و تيم، ده توت ئيدى دواي نه م حه مامه و هه لسانه سه رپييه م كه مه كى
 زيندوو بوومه ته وه و نامرم، ئيدى له وانويه به رگه ي مه رگيكي ديكه و دلشكان و
 ليكدابرايى ديكه بگرم، بريارم دا گه ر تا ئيواره هه والى شيرين-م پي نه گات
 به سه كه خشكيتم بى بچمه مه كتبه يان مالىان، گه ر نه يان هيشته ديسانه وه مان له خوځراك
 ده گرم، نه مجارهيان هه ر به راستى خوځم ده كوژم، ناخر ده بوو فه رهاديكي به وه فا بم،
 عاشقيك له عاشقه پاكه كانى ناو حه كايه ته كانى نه نكم...

چه نده ته نيا و غه مگين بووم، نه نى چيديكه حه كايه تى بو نه ده كردم... كه ليم پرسى:

«نه نى بو وه ك جارن حه كايه تم بو ناگيپريته وه؟».

به دده م گريانه وه وتى:

«زنده جه رگم... حه كايه ته كانى من بوون تو يان نه خوځست!».

كه پيم وت:

«نەنئى ھەتا نەمردووم... با جارىكى تر حەكايە تى شيرين و فەرھاد-م بۆ بگيتېتەو؟» .
فرمىسك لە چاۋەكانى دەكولا و دەى وت:

«جەرگەكەم وا مەلئى... تۆ زۆر لەو ە منالترى باس لە مەرگ بگەى!» .
بەھە ناسە برکيتو پىرسىم:

«ئەى تۆ نەت وت گەورە دەبىت و شيرين-ى خۆت دەدۆزىتەو؟!» .
بەھەسرە تىكەو دەى وت:

«ھەروا دەبئى رۆلە... ھەروا دەبئى» .

و ەك ساتەو ەختى گيترا ەو ەى خەمى لىكدا برا ەكانى ناو حەكايە تەكان و كۆتايى ھاتىيان
بە مەرگ و كارەسات، ھەردوو كەمان بە بەكەو ە، دامانە پىرمەى گريان، بە ترسى عاشقىكەو ە
كە ھەتا ھەتا بە مەشوقەكەى دۆراندى پىرسىم:

«نەنئى... شيرين چى لى ھات؟ بۆ لى ناگەرتن بىبىنم؟» .

ھاوارىك لە حەوشە و غەلبە غەللى دەپەھا كەرو بار و ئەسپ سوار، زىنگەى زەنگولە و
تىكەلبونى بە ھەياھوى دەپەھا ژن و پىياو و منال رىژانە بەردەرگى حەوشەكە مان و
نەكەمان لە من دزى، من و پىرسىارە مردوۋەكەمى لە ژوورەكەدا بە تەنيا جىھىشت...

دواى تاوىك بانگيان كىردمە سەر خوانىك كە پر بوو لە ھىلكەى كولا و كە تازە لە
قەپىلك پاك كرابونو ە و ھەلمىيان لى ھەلدەستا، كۆتكەپەك دۆ، قاپى شىر، زەبىتون،
دۆشاوى شاتوو، ھەنگوبىن، پەنبرى قاشكراو كە بۆنى پىستەى حەيوانى لى دەھات، باوكم
بە توورەپىبەو ە فەرمانى پى كىردم كە بە خىرھاتنى مېوانەكان بگەم، گەورە و بچووك، تىبى
گەياندم كە ھەر ھەمويان خالۆزا و ئامۆزا و پورزى مان و لە گەرمىيان گەراونەتەو ە و
دەچنەو ە كوستان.

ھەموومان دامەزراين و باوكم لە سەرپەر دانىشتىبو، لە ژيانا و ھاھەكە يفساز و پۆشتە و
پەرداخ نەمدىبو، لە ھەموو ژياندا ئەو مېوانانەم نەدېبو، ژنەكان زۆر سې و نەرم و نۆل،
پىياۋەكانىش رەشتالە و سووتاو، لەو ە دچو كچە عازەبەكانىيان لە گەل خوشكەكانم لە
گەنجىنەكەدا بە ترس و شەرمەو ە لە قىرەقىرە نەكەون، چونكە بە ئاستەم قىرەقىرە خىكايان
دەگەپىشتە گوتىم، منالە چلەم و چلەكەكانىيان، وەلى كۆلم سوور و چاۋ پر باق و برىق لە
منىيان دەروانى، لاوازى و رەنگ زەردىبەكەم زەبوون و خامۆشى كىردىبون، لەو ە دچو لىم
بترسن، يان و ەك منالى خانەخۆ شەرم لى بگەن، جاروبار بۆ رەواندەنەو ە ترسى خۆيان

پەنجەى شايەتمانەيان دەناخىبە لووتىيان و بەرووى مندا زەردە دەيانى گرت و بە دەم
خەندەپەكى خوارو ە دەخەننەو ە، چاۋى ژنەكان گەورۆنە و خەوالو و، پر مېھەر و سۆز و
شەرم، كە ئاويان دەخواردەو ە نەيان دەھىشت پىياۋەكان بىيانىن، بەدزىبەو ە و لەژىر
چارشپو ەكانىيانەو ە پاروويان دەگلاند، بى ئەو ەى و ەك پىياو بىلچىن، چاۋى پىياۋەكان
بەغەزەب و رقىكى زۆرەو ە دەپىسكانەو ە، ھەر بەو چاۋە سوور و پر لە داخ و كىنەى
پىياۋەكانەو ە زانىم كە ئەوانە ھەر دەپى خزمى نىكى باوكم بن، باسىيان لە راو و كوشتن و
لەو ەرگى كوستان و سالى گورگان دەكرد، لەو ە دچو كۆمەللى شوان بن، بەلام ئەوانىش
و ەك سىامەندى ئامۆزام مەھالە بەعاشق يان شايەر بن، لە چرى ئەبىرۆ پەپو ەستى
پىياۋەكان دەترسام، لە سمىللى تۆللى و پىيان كە دەم و لىويانى لە من دەشاردەو ە، بۆنى
ژنەكان: تىكەل لە بۆدنى بىزەكەى من و بۆنى ژاژى و پەنبر نەخۆشپەكەى خۆمىيان بىر
دەبردمەو ە، پىشتىن ئەستور و بەرباخەل شۆر، ئەو ژنانە ئەو ەندە سەلار و سەنگىن بوون كە
پر بەدل حەزم دەكرد بەداپىك و خوشك و پوورەكانم بن، قاۋەلتىبەكە زۆرى خاياند، ھىدى
ھىدى پىياۋەكان خامۆش بوون، ژنەكانىش خامۆشتر، باوكم بى ئاگا لە خۆى بەقەھرىكەو ە
تەزىبەكەى ھەلدەگلوڧى، داپىكە دەگىرا و نەنكم سەرگەرمى كۆكردنەو ەى جەكەنى من و
خۆى بو، ھەر ھەمويانى لە بوخچەپەك ناخى، داپىكە بە دەم لىشمەلشمەو ە چەند پارچە
جلىكى دىكەى منى لە دەلاقەكەو ە دەرھانى و قەدى دەكردن و ئەمىش نەنكم ئاسا
ھەموى ناخىبە ناو بوخچەپەكى بچووكتر و پىچايەو ە، ئىدى من زانىم كە ئەو مېوانانە
بە تەنھا بۆ ئەو ە نەھاتوون راگوزارى تىپەرن، بەلكو لەو ە دچو سەفەرىكى درىژ بە من
بگەن، ھەلگرتنى قاپ و قاچاچ و پىيالە و كىللى و قۆرى و كۆكردنەو ەى وردە نان و
لاپردنى سەماو ەكە زۆرى خاياند، پىچانەو ەى خوانەكەش زۆرتەر، من لەو ە نەخۆشتر و
ماندوتەر بووم پىرسىم: چىم لى دەكەن، نەنكم زوو زوو بە ژنەكانى دەوت: لىرە داوودەرمان
نەما... حەكىم نەما... چاك و پىر نەما... ھەر دەلتى جۆكە دەستىيان لى وەشاندو ە،
بەو ەى كە ھەر ھەموو برا و خوشكەكانم كۆ بىبونەو ە، ھەر ھەموو پوورەكانم، ژنانى
دەرودراوسى... زانىم كە ئىدى منى خەستە دەپەنە لای حەكىمىك كە نازانم لە كوئىبە،
باوكم ھەر لە دوورەو ە وەستابو، پىبى شەرم بوو سەرىم بكا، پىبى شەرم بوو كە من لە
پىشتى ئەو ەھاتوومەتە خوارى، چونكە سەدەھا جار گوتىم لى بىبو... «حەيف كە لە من
بوو»... ئەو بەيانىبە گوتىم لى بوو بەچرپەو ە بەخزمەكانى خۆى دەوت:

«بىبەن... بەكەلكى ھىچ نايە!» .

خوشک و براکام زهلیل و غه مگینه له من راده مان، نه و نه شه رمان له یه کدی ده کرد که مه حال بوو یه کدی ماچ بکه بن، جاریکیان که هیشتا زوریش ساغ بووم خوشکه گه وره که به سوزیکه وه ماچی کردم، من له حه بیه تانا دامه پرمه ی گریان و درهنگ ژیر بوومه وه... بو؟ نازانم، دایکه ویرای له باوه شیم بکا و به سه رمدا بنووشتیتته وه و تیر بگری، باو کم له دووره وه کۆکی، دایکه له ترسانا له گریان ژیر بووه و له باوه شی خۆی ده ری کردم، رووه ده رگای حه ساره که بردمی، به دهم رپوه عاشقانه و به په له وه ک دوا یادگاری نه و حه وشه و ماله گولیککی سوورم له گوله باخه تهر و گه شاوه که ی نه و به ره به یانیه کرده وه، گولیک که هیشتا عومری خونچه یه ک به ری نه دای، ههر که گه یشتمه ناو ده روازه که بینیم پیاوکی که له گهت ره شتاله یارمه تی نه نکمی ددها که سواری پشتی هیستره چه مووشه که بی که نه یده هیشت نه نکم خۆی راگیر بکا و ههر جاریک و به لایه کدا ده کوهت، هیستریک که ههر هه موو سهر و گولیک، بگره سهر که فه لیشی له ژیر ده یه ها گولیکه ی زهره و سووردا غه رق بوو، هه مان زه لام وه ک بوخچه یه کی زور سووک بم هه ردوو دهستی خسته بن باله کانم، سووک به رزی کردمه وه و خستمیه ناو نامیزی نه نکم، به ترسی گرته وه ی گۆزه یه ک نه با بشکی منی گرته وه و هه ردوو چنگی چه نگال ناسای له من گیر کرد و توند به رزه فتی کردم، کابرای ره شتاله شه پیک پانی له که فه لی هیستره که دا تا له کاروان دوا نه که وی، شه پیک و توند که کلاو و جامانه ی له گه ل خواربی، نه نکم ههر زوو هه ردوو باسکی تپوه ئالاندم، منی خسته ناو هه ناوی خۆی، که زانی مات و مه لوول و له باوه شیدا هه لده لرزم و بو نه وه ی ترسم بره ویتته وه دوو سی جارن به ده نگیککی نووساوه وه که هه ستم به زرنگه ی خه م ده کرد تیایدا وتی:

«رۆله شیرینه کهم خه م مه خۆ... یه ک دوو مانگ له و کویستانه خۆشه لای خزمان ده بین... پاشان که زستان هات ده چینه وه شار...»

له وه ده چوو سهرم گیتز بخوا و ببووریمه وه، گهر له ناو هه ناوی قوپاوی نه نیدا به ند نه بوومایه له سهر هیستره که ده که و تمه خوار و بی شک په راسوه کانم له ژیر سمی هیستره که دا ده شان، ده نیو هه را و هۆزبای خزماندا که ده یانویست دلنیابن که که س له کاروان جی نه ماوه... گویم له نه نی بوو ده ی وت:

«تا وه ک گویزی ساغت لی نه به یه ت نایه یه وه، قه وله له وی باشترین حه کیم بتبینی».

بی باک له و به لینه... من له خه می نه وه دا بووم گوله که م له ناو چنگما نه پروی، نان و

سات هاوپۆله کانم له هه موو لایه که وه بانگیان ده کردم، به دهم بای غار و به گورگه لۆقه رووه مه کته ب کۆلانه که یان پر کردبوو له هه را و قاوو قیش، هه تاوی زیوین به شه رمه وه دادهرژا و خۆی له دیواره کان هه لده سوو، نه و کاته بوو که چۆله که کان له سه ربان و دره خته کان و دیواره کان و دار عه له تریکه کان نه ده سه روتن، هه وایان به سه ر سه رمه وه شه ق ده کرد و فرکه فرکی بالیان و ته فه ته قی نالی هیستره که که به ر به رده کان ده کوهت ته واپیک غه مگینی ده کردم، نه نکیشم بو نه وه ی به درۆ دلخۆشم بکا و له و بینده نگیه ده رم بینتی... ده می له گویم نزیک خسته وه و وتی:

«له کویستان تا هاوین ده روا ده توانی بیسته وه به شان... که چوینه شاریش مه کته به که ت ته واکه... باوکت له وی کۆشکیکی کرپوه... ده لیتن نه بکه ی... نه بخۆی هه ر ته ماشای بکه ی!».

ده مویست لیتی پیرسم ئاخۆ دینه وه ئیره یان نا... به لام دیسانه وه قورگم گیرا و فرمیتسک له چاوانما ده کولا... زوو زووش نه نی ده پیرسی:

«گویت لیه... کوره که م... ها... گویت لیه?».

من له وه مردوو تر بووم گویم لی بی، به دهم رپوه له ناو ته پوتۆزی کارواندا نقوم ده بووین و نه نی ههر قسه ی ده کرد و نه یده بریه وه، گوایه له وی هه موو شه ویک حه کایه تم بو ده گیتزیه وه، حه کایه تی تازه که من له ژیانما گویم لی نه بووه، ههر زوو چاوه کانم پر بوون له فرمیتسک، له لوومه وه دادهرژایه ناو قورگم و هه ستم به سویری فرمیتسکه کان ده کرد، له دوا جاردا و له دووره وه تارمایی باو کم و دایکم و خوشک و براکانم لی تیکه ل بوون که به شه رمه وه ده ستیان هه لده بری، تا له یه کدی ویل بووین به حه سه رته وه ههر ئاورم لی ده دانه وه، وام هه ست کرد من رووه گۆرستان ده بن تا بمیترن نه ک رووه کویستان و حه کیمی لیزان. نه نکم توندتر هه ردوو باسکی زور لاوازی تی وه دینام، منی به سینگییه وه قه رساندبوو تا به ر نه به وه، من وه ک لاشه یه کی بی گیان ده له نگیمه وه، نه نی به زه حه تیکه وه ده یویست له ناو باوه شی سارد و سړی خۆیدا به ندم بکا، نه ک ههر نه وه... وازم زه ن ده کرد ده یه وی بمخاته وه ناو هه ناوی خۆی، به هه ر چوارلادا ئاورم ده دایه وه... نه وه خواجه له ناو کوپ و کچه کانی گه ره کدا، ههر به ریکه وت، له و به ره به یانی سه فه ر و مردنه دا (شیرین) بینم، من بو بۆن و په نگ و دهنگی نه و ده گه رام، ده مویست هه تا زوو له گریان ژیر بیمه وه و به رچاوانم روون بیسته وه، تا نه و حه له ی ده گه مه به رده می خانوه که یان، به لکو نه و خواجه له ژیر سیبه ری چری شاتوه که دا له ناکا و ده ریکه وی و من بینتی که

نه خوش و غمگین بۆ دواچار به ههر دوو چوانم، به ههر دوو دست، به پوچی کلژ و بریندار و دلّی سیسم سلاوی مالئاوایی لی بکه م و گوله که ی بۆ هه لبدم، من له و ستوونی نووره ده گه رام که له بهردهم ده رگای دارینی نه خشه دار به وینه ی دوو تاوس به دهوری خویدا گه رده لوولیکی په نگین دروست ده کات، هیزم نه بوو دنا خوّم له باوهشی نه نکم راده پسکاند و له دست ئه و کاروانه دلّره قه خوّم قورتار ده کرد، خوّم له ناو رز و باخه کاندادهشاردهوه، له ناو ئه شکهوت و ژیر که پکه شاخی بن کولدا، له نیولق و پوی پیسه دره ختی کدا؛ تا شیرین-م نه بینیا یه نه ده پویشتم، باریک و بنیس پرزه م لی برابوو دنا له هیستره که خوّم ده خسته خواری و تا سه ر خه رنده که غارم دده و له و شوینه ی که بز نه که م هه لدیرا... منیش خوّم هه لده دا، به لام نا... هه تا گه ر دوا دیتن و دوا دلّیایی من بی له وه ی شیرین ماوه و ده بیسم؛ ده بوو هه ر چاوه ری بکه م و ئه و گوله ی مالئاوایی بۆ هه لبدم، ئه و گوله ی له به یانییه وه هه ناسه ی پیسی نه خوشیکی وه ک من هه لده مژئی و که چی نایه وئی ژاکاو و سبس بی، گوله که م له وه نه به زتر بوو مری، هیشتا بۆن و به رامه ی به یانی لی خوش ده هات و په رنگ و بز ی به من ده به خشی، هه ر ده گه رام و چوانم ده گپرا که ئه و تارما یییه پاک و روشنه له ناو مناله کان وه دیار بکه وئی و بمین، هاو پوله کانم هه ر به دوامه وه بوون، ئه وه نده نزیک ببوونه وه ده ترسام هیستری چه موش به لووشکه به ک دهم و ددانی به کیکیان بهاری، ئه گه ر ئه و زاقوزریقه نه بووایه وام مه زنده ده کرد که تهرمی من به ری ده که ن، تاویک هار و تاویک خاموش ده بوون، له وه ده چوو هه ندیکیان به ده م زرمه زلی و قه هره وه بلین: خوژگه مان به خوّت... چش له نه خوشی و دهرد... خو قورتارت بوو له مه کته ب؛ وام هه ست ده کرد بلین:

«له یادمان مه که»

«هه موو له خه متداین»

«که چاک بوو یته وه... وه ره وه!»

«بۆ کوئی ده ری؟»

«چه نده نه خوش و هیلاکیت»

خو جار جاریش هه لبه ز و دابه زی دوور به دووریان له مه زاق و گالته پیکردن ده چوو... گالته به من... به شوانیکی دۆراو که نه بوو به عاشق... نه بوو به شاعیر، به منیک که به ته نها له په سم و هه رز هه رچوو بووم، ئه و قوتابییه ته مه له ی هه رگیز سر دووه کانی پی له به ر

نه ده کرا و دوو رۆژ و فاتیه کاه ی بیر ده چۆوه، تا ده هات کۆلان پر ده بوو له پیای به په له و خه الوو... راکردوو به دوای که روبرادا، چه ندین ژنی دامه ن شوێ ته شک و تیریتی کراس و که واکانیان له زه وییه که ده خشی و ته نکه توژیکیان لی جی دها، من خه یالم هه ر له وه دا بوو بگه مه به ر ده رگا که ی مالی شیرین و به یادی هینانی گوله کیتییه کان له و به یانییه نه ی که چاوه ری ده کردم له مه کته ب ئه م گوله هه تیوو مان دووه ی بۆ فری بده م، تا ده هات له شاتوو هه که یان نزیک ده بوو مه وه، ده رگای کلّوم دراویان تاساندمی، له سه ر پشتی هیستره که وه تا بۆم کرا سه رم هه لبری و سهیری ناو حه وشه و سه ربانه که یانم کرد، که گه یشتینه تاستی خانوو هه که یان دوو سی جار و له سه ر یه کدی و زۆر به توندی به پیی راسته م، له ته نیشه وه، له ورگی هیستره که م دده ا، لاقه کانم کورتنر بوون له وه ی بگه نه وه بن سکی، بی ناگا له خوّم له قه برغه ی هیستره که م دده ا و چه واشه ده بوو، ئه وه نده غه مگین و تووره بووم ده مویست په راسوه کانی بشکینم... ده مویست هه تا زوه و له تخووی مالی شیرین تینه په ریوین له ده رگا و دیواری حه وشه که یان نزیکتر بیه وه، نه نکم په ریشان و شپه رزه جلّه وی هیستره که ی توند ده کرده وه تا بیته وه سه ر راسته ری و خو ی له دیواره که نه خشین، من به پاژنه پی وه ک شیت و هار، دلّره قانه، له قه برغه ی هیستره که م دده ا و هه ستم به وه ده کرد که گوشتی تورتی له ژیر هه ر دوو گۆزینگدا ده له رزی و دهم ده میش ماسوولکه کانی راده ته کین، ئه وه نده له دیواری پی شه وه ی خانوو هه که نزیک بۆه که من ده متوانی زۆر به ئاسانی ناو حه وشه که ببینم، به په له گوله که م گواسته وه ده سستی چه پم تا چی زوه ده سستی راسته م له دیواره که بخشینم وه ک نه نکم ئه و وه خته ی که به هه ر دوو ده سستی خو لی سه ر گۆری پی او چاکیک ده ماشیته وه، خو لیک له ناو له پی ئاره قاویدا ده خوسا و وشک ده بووه، خو لیک تیکه ل به بۆنی جیماوی گوله که ی ناو له پم، چاوه کانم ده گپرا... چاوه کانم له ناو حه وشه که دا، له سه ربانه که دا به جی مان، به سه ر ده رگا که وه، له سه ر شاپه ره گنج گرنجه کانی بالی کشاوی هه ر دوو تاوسه که ی سه ر ده رگا، نه خیر... هیچ هه ست و خوستیکی ئاده مییانه له و ناوه نه بوو... نه مدی... نه مبیست... هیچ جووله و هه ناسه و ده نگیک، هیچ پارچه جلیک به سه ر ته نافه که وه به دهم باوه نه ده شنا یه وه، کوپی ئاوه که ش له جیی جارانی نه ما بوو، له کپی و خاموشی ناو حه وشه که دلّم خاو بووه، چه ند گه لایه کم له شاتوو هه که پچری و خسته مه به رباخه لّم، له تاریکی بن هه یوانه که رامام که هه تاوی به یانی نه یوانیوو و راوی بنی، له گه ل خسه خشی سو لیک و به دوایدا تا قوتریقی قاپقا پیک وه ناگا هاتمه وه، له کوته ده هات؟ نه مه ده زانی، خسه خشی کراسیک هاته

به‌گوتيم، لهو خشه‌خشه و ورشه‌يه ده‌چوو كه لهو چهند به‌يانيانه‌دا به‌دهم سه‌ماي شيرين- هوه له ده‌وري زوپاكه‌دا گوت بيستى ده‌بووم، پتر له ورشه‌ي ناسكى فرينى مه‌ليتك ده‌چوو كه هيتستا له‌سه‌ر خاكه و بال ليك ددها و له‌بن پيسته‌وه ده‌فري، يان له شنه‌شنى گه‌لاكاني شاتوه‌كه بچي نه‌و وه‌خته‌ي بگري بو نه‌وه‌ي كه ئيدي من و شيرينه‌كه‌م تا نه‌بد له يه‌كدي دادبه‌ريين و له ژير نه‌و دره‌خته‌دا چيديكه جولاى ناكه‌ين، له داخانا و بئ تاگا له خووم گوله‌كه‌ي ناو چنگي چه‌پم هه‌لده‌گلفي و ده‌مپرواند، هه‌ر زوو ده‌ستى گرژم كرده‌وه و لي گه‌رام گوله‌كه‌م هه‌ناسه‌يه‌ك بدا و ترسام په‌ره‌كاني هه‌لبه‌رين... ده‌بوو نه‌هيلم بژاكي... نه‌وه خوايه شيرين ده‌ريكه‌وي، ده‌ستىك به‌رز بكه‌مه‌وه و مائاوايي لي بكه‌م و گوله‌كه‌ي بو هه‌لبه‌م، زه‌رده‌خه‌نه‌يه‌كي درو بخه‌مه سه‌رليوانم و بيژيانه چاويك دابگرم و ياني ها مه‌ترسه... ديمه‌وه... نه‌نكم ده‌يزاني من (فه‌ره‌اد) ي ناو كه‌كايه‌ته‌كاني نه‌و نيم، به‌لام خو ده‌شيزاني چهنده وه‌رس و بيزارم... چهنده شپزه و ماندووي ناو نه‌م سه‌فه‌رم، هه‌ستى كرد له‌ژير سيبه‌ري چري شاتوه‌كه چون به‌په‌له‌په‌ل دل‌م لي ددها و جه‌مانم له‌به‌ر براوه، به‌ميه‌ريكه‌وه هه‌ردوو بالي كردبوو تا نازادانه‌تر له‌ناو باوه‌شيدا شنه‌شن بكه‌م و بجووليم، گوتيم له هه‌ناسه‌ي پير و خاوي نه‌نكم بوو، له قرخه‌قرخي سينه‌ي به‌تالي، له له‌رزله‌رزيني سه‌ري كه جار ناجار ده‌كه‌وت و چه‌ناگه‌ي رهي وه‌ك نووكه به‌ردپكي تيژ له ته‌پلي سه‌رم ده‌چقي، له خيزه‌خيزي‌ك كه له قورتي داقوياوي هه‌ردوو مه‌مكه چرچه‌كانيه‌وه ده‌هات و ده‌يترساندم، ترسي نه‌وه‌ي لهو كوستانه دووره بمرئ و ته‌نيا جيم بيللي: من و خه‌يالي دو‌راوي شيرين به‌جي بيللي، بمرئ و يه‌كيك له كه‌كايه‌ته‌كونه‌كاني ته‌واو نه‌كا و من له ناو ترسي خووم و كورته‌بالا و شه‌مووله‌كاني ناو چيرزكه‌كه‌ي به‌جي بيللي، لهو دوورپانه‌ي كه كوره كه‌چهل تيا ماوه و راماره: نازاني ناخو كام ريگه‌يان هه‌لبزيري، لهو شوينه جيم بيللي كه فه‌ره‌اد چه‌ندين شه‌و و روي پر له تاره‌قه و خويني ماوه كيري بيستون كون بكات و كانياويك لهو به‌رده رقه به‌تفه‌ينيتته‌وه... وه‌ك نه‌وه‌ي هه‌ست به‌و ترسه‌م بكا چريه‌ي خنكاو و نووزه‌ي لاوازي رزايه روحمه‌وه:

«مه‌ترسي روژه شيرينه‌كه‌م... نه‌نكت خوا نايكوژي تا له شاييه‌كه‌تا هه‌لنه‌په‌ري!».

نووزه‌ي پر ميه‌ر و مردووي نه‌ني نه‌و ترسه‌ي ناو دل‌مي له‌ناو نه‌ده‌برد، نيگه‌ران به‌دهم ليه‌وه له‌رزوه، ده‌گريام، بيم له‌وه ده‌كرده‌وه چه‌نده دل‌ره‌ق بوون دايكه و باوكه و برا و خوشكه‌كانم، خال و مام و پوره‌كانم، هه‌ره‌موو ناموزا و خالوزاكانم... چون دليان هات من و پيره‌ژنيكي زور كه‌نه‌فت، سه‌ر له‌رزبو له گوتي گوردا، بئ به‌زه‌بييانه بده‌نه ده‌ست

كاروانيك كه جگه له توژ و خوژ له دواي خو‌به‌وه هيجي ديكه جي ناھيتلي، توژ و خوژيكي كه من و نه‌نكم هه‌لمانه‌مژي، له به‌يانيه‌كي وا زوودا كه به‌ته‌نها له‌ناو كه‌كايه‌ته‌كان يان له خه‌ونه‌كاندا وا ده‌ستوبرد و له‌ناكاودا هه‌ر هه‌موو شته‌كان ده‌ست پي ده‌كهن و هه‌رواش كو‌تايييان دي، نازانم بوچي لهو نانوساته‌دا په‌لاماري شيتانه‌ي گورگيكي بووم بير كه‌وته‌وه كه به‌مندالي دي‌بووم له رانه‌مه‌ره‌كه‌ماني دا و زهنده‌قي به‌رخيكي رزانده كه بئ تاگا له خوژي له‌به‌ر گواني داكييدا هه‌ر چوارپه‌لي شكا و... كه‌وت و... مرد، يه‌كه‌م جارم بوو به‌زيندويتتي چاوان گورگيكي بيينم كه ته‌نها بييني به‌رخ بكوژي... هه‌رگيز... له يادم ناچي... باوكم به‌و شه‌وه بئ نه‌وه‌ي بزاني گورگه‌كه له كو‌توه هه‌لمه‌تي هينا و له كو‌توه ده‌رباز بوو به‌په‌له ساچمه‌زه‌نه‌كه‌ي سوار كرد و ته‌قعه‌ي له داروبه‌رد ده‌كرد، ته‌قينه‌وه‌ي ساچمه‌كان كه به‌ر به‌رده‌كان ده‌كه‌وت پزيسك و رزاني برووسكه و گريكي عومركورتي لهو ده‌ورو به‌رده‌دا بلاو ده‌كرده‌وه، سه‌داي ته‌قينه‌وه‌ي ساچمه‌كان ده‌نيو خه‌ره‌نده‌كه‌دا و له‌ناو شاخان و ئاسماندا ده‌نگي ده‌دايه‌وه، نه‌و هه‌را و سه‌دايه واي كرد مه‌ره‌كان بتوقن و گيژ و ويژ به‌ناو يه‌كديدا بين و بچن و ئوقره نه‌گرن، نه‌و سه‌دا و شه‌قزني ساچمه له هه‌وادا مه‌له‌كاني له هيتلانه‌كان ته‌راند، مار و ميرووي له كونان وه‌جووله‌ خست، شپه‌زه‌بووني هه‌واش گه‌لاي دره‌خته‌كاني خسته سه‌ر له‌رزين، كه به‌پرتاو چووينه سه‌ر به‌رخه‌كه... دايكه‌كه‌ي به‌قه‌هريكي زوره‌وه ده‌يلسته‌وه و ده‌بيا‌عاند... من ده‌مزاني نه‌وه‌يان «باعه‌باعي ناو راني ساز و سه‌نتور و زيل» نيبه... له‌وه ده‌چوو بگري، دايكه‌ي من به‌قه‌د نه‌و مه‌ره مني نه‌لسته‌وه، باوكم بو مه‌رگي به‌رخه‌كه‌ي گريا، كه‌جي بو نه‌خوشي و سه‌فه‌ري من نه‌گريا، دواي نه‌و شه‌وه شوومه بوو كه له ناوه‌راستي كه‌كايه‌ته‌كان نه‌نكم هه‌راسان ده‌كرد و ده‌مپرسی:

«نه‌ني گيان... بوچي ده‌بي گورگ مه‌ر بخوات؟».

هه‌ر هه‌مان وه‌لامي ئاماده‌ي پي بوو كه هه‌رگيز من دل‌م به‌و وه‌لامه خو‌ش نه‌ده‌بوو... نه‌وه‌نده‌ي تر تووره و بئ ئوقره‌تري ده‌كردم:

«زنده جهرگم شي‌ر و پلنگ ئاسك ده‌خون، گورگ مه‌ر ده‌خوا و مه‌رپش گيا ده‌خوا».

وازم نه‌ده‌هينا و ده‌مپرسی:

«بوچي وايه نه‌ني؟».

ده‌سته‌پاچه و بئ چاره و ماندوو و به‌وه‌لاميكي دروست، دروست له نه‌زه‌ر خو‌ي، ده‌بوست له پرسيا‌ره‌كانم رابكا و قورتاري بئ:

«کورده کم خودا که لبه و جرنوکی به شیر و پلنگ و گورگ به خشویه...!» .

مه حال بوو دلّم ناو بخواته وه و نینوکه کانی خۆم ده کرۆشت و تنه گه تاوتر له هه موو کاتییک زۆرتر ده مپرسی:

«ئهی بوچی که لبه و جرنوکی نه دا به مه پر؟» .

شپزه و به په له ده بوست بگه رپته وه لای پالّه وانه که ی و حه کایه ته که م بو ته واو بکات... من نه مده هیشت:

«نه نی گیان... به رخ و مه پر و بز که نه وه نده گونا ه بن و بخورین... ده چنه به هه شت یان جه هه ننه م؟» .

ئیدی ته واو به ندی ته حه مولی ده پچرا و دهستی به یه کدا ددها و سویندی ده خوارد که نه گه ر واز نه هینم ده چی ده نوێ و نه وه شیان دوا حه کایه تی ده بی که بو منی بگپرتته وه... ئیدی مانی ده گرت و نقه ی نه ده کرد... له به رده م ترسی نه نی له خودا و له پرسیاره سه ره خۆره کانی خۆمدا منیش مات و مه لول داده نیشتم، که ده یزانی له به رده م دۆشدا مانی نه ودا منیش خامۆش و وه رپم ده هاته ده نگ و سویندی ده دام که ئیتر واز له و جووره پرسیارانه بینم و پیتی ده وتم:

«مه هیله شه یان بچیتته دلته وه... خوا خۆی حه کیمه و ده زانی بو گورگ مه پر ده خوا و مه ریش گیا...» .

شه وه های شه و هه راسانیم ده کرد و ئیدی شه وانی من و نه نی پر ببوو له شه پر و ناشتی و پرسیار و گومان و حه کایه ته غه مگینه کان، بی تاگا له خۆم له باوه شی نه نیدا هه لده له رزیم و به درپژایی نه و کۆلانه و رپگا که دوو چاوی سوور و پر خوینی نه و گورگه له پیشمه وه بوون، ده بوست په لاماری هیستره که بدا، هه میشه گورگ په لاماری نه و مه پر ده دا که که وتۆته دواوه ی هه موو مه پر و بز نه کان، من و نه نکیشم له و کاروانه دا دوا که س بووین که له سه ر هیستره که ده له نگینه وه... ده ترسام شه و دابی و هه ر به رپگه وه بین... له ناکا و لیم پرسی:

«نه نی... که ی ده گه ی نه کویتستان؟» .

پیتی سه پر بوو گوپی له ده نگم بوو... له خۆشیانا وتی:

«دوو شه وی تر!» .

ئیدی ته واو... من هه تره شم چوو... هه موو شتییک... هه ر به لا و کاره ساتیک له ناو تاریکی شه و و نه و شاخ و داخانه دا سه پر نابی گه ر بقه ومی، نه وه نده ی تر زه نده قم رژا که

هیدی هیدی ورشه ورشی کراس و گه لا و فرکه فرکی شیرینی بالی مه لان له گویمدا نه ده ما، تا پتر له مالی شیرین دوور ده که وتمه وه گویم له لووره لووری گورگان ده بوو که له هه زار لاوه هه راسانی ده کردم، دوو چاوی خوینینی گورگ وان له پیشمه وه و تارمایی رۆشنی شیرین-یش له دوامه وه هه ر ده رنه که وت، ده موست سه رم له نیوان هه ردوو مه مکی چرچه وه بووی نه نکمدا نقوم بکه م و هه ردوو په ری گویم دابخه ن و گویم له هیچ نه بی، ده ت وت که لله ی سه رم نه شکه و تیکه و لووره ی گورگیک تیایدا ده نگ ده اته وه، له ترسانا پتر خۆم ئاخینییه وه ناو باوه شی، سست و مت بووم و هه ناسه م له سینه مدا خنکاندبوو، نه وه نده بی جووله و سست که نه نکم بترسی و رامته کیتی و دلنیابی که ماوم و هه ناسه ده دم... چرپاندی:

«هه نسک هه لمه ده هه موو که سه که م... چاک ده بیته وه و به یه که وه ده گه رپینه وه ئیره!» .

سه پری گوئه ژاکا وه که ی ناو دهستی خۆم ده کرد و ده گریام، هه موو جار پیم ده وت:

«گوئه که به ماچیک» .

بی شه رمانه روومه تی لای راسته ی له ده مم نزیک ده خسته وه، مه کریازانه ده ی وت:

«ده زوو... ده زوو...!» .

نه مده وپیرا... گه ر که سیش دیار نه بووایه هه ر نه مده وپیرا... گوئه که م بی ماچ ده به خشی، من هه رگیز شیرین-م ماچ نه کرد... چونکه دایکم هه میشه سه د باره ی ده کرده وه که هه موو کچانی گه ره ک خوشکمن و... ماچیان له من حه رامه...

هه نسکم هه لده دا... ئیدی کی هه یه له و کویتستانه باسی مه رگی بز نه خۆشه ویسته که می بو بکه م؟ به ده م رپوه ملم شکا نه وه نده ی ئاو پر بده مه وه و خۆم و نه نکم له سه ر هیستره که لاسه نگ بین، هیدی هیدی هه را و زه نای کۆلان له گویمدا ده مرد و نه ده ما، تا ده هات چۆل و خامۆشتر ده بوو، له ناو نه و ترسه ی خۆمدا ئیدی من هیچ سرته و ورته یه کم نه ده بیست، که نه نکم زانی وازنا هینم و به هه ردوو لادا مل ده سوورپنم و ئاو پر دواوه ده ده مه وه، باوه شی نه ویش دونیای لی تاریک کردبووم، به هه ر زه حمه تیکه وه بی تپی گه یاندم که ده یه وی به رزم کاته وه و وا بکات که روومان له یه کدی بی و منیش بتوانم سه ره ستانه به کامی دل دوور پروانم، له بن بالی نه نکمه وه تا چاو پر ده کا ده مروانی و که سیکم نه بینی... رۆحی شیرین... تارماییه که ی... ستوونیک له رۆشنایی بالایی... خۆی... ده ربکه وی و من فریا بکه وم گوئه که ی بو هه لده م، چاو انم ره شکه وپیشکه ی ده کرد و هیچم نه ده دی... به لای راسته دا روانیم، به سه ر ره زی دار هه ناره زه کانه وه رووه

خهرنده که چاوه کانم نازاد کردن... به تهمای نهوی که مهودای دوور چاوانی لیتلم روشنتر بکه نهوه، که چی له قوولایی خهرنده که وه ته مومژتیکی ته نک رووه و ناسمان بهرز و بهرزتر ده بژوه و، به سهر ههر دوو لیتواری خهرنده که ده کشا و پهله ی بوو بگاته ناو رهزی دار هه ناره زره کان و... هه و اش بوو... له چاوتروو کانیکیدا له ته میتکی سووکه وه چر و چرتر ده بژوه به ناو دار هه ناره کاندا پیچی ده خوارده وه، ههروه که نهوی هیشتا له ناو حه کایه ته کانی نه نکمدا بم و ته میتکی چر غه رقم کا... ته مومژه که ده هات و ده کشا و رهزه که ی له چاوانم شارده وه، یه که یه که ی ماله کانی گه ره کی خواری، ته مومژ میهری نواند و که مه کی خوی گران کرد و وه که نهوی گه مه یه کم له گه لدا بکا و پیم بلتی هه تا نه هاتووم له و گه رده لووله بسته بالایه پروانه... هه و اش بوو... کشانی ته م بهو چری سهر ناسمانی رهزه که نه گه یشتیووه ناو کولانه که ی نئیمه، به للام ده هات... ناسمان و خوری لی شاردمه وه، به پهله پروانیم، دوور، تا نهو شویته ی مه زنده م ده کرد بهر قاپیبه که ی مالی شیرین بی... له و دووره وه... ده نیو بالای به ناو یه کدیدا سووراوی کومه لیک ژنی عه با به سهر که به هه شتاوی ده هاتن و داد و فیغانیان ده گه یشته گویم گه رده لوولیک له روشناییم ده بینی، له ناو ته پ و تۆزی هه لساو له بهر پیتی ژنه کان و ته مومژتی له سه رخو کشا و لیم ون ده بوو... پاشان ده هاته وه، له پشت فرمیسه که کانی خومه وه نهو ستوونی نوورم ده بینی که ده یخواست له ته مومژدا نه خنکی و فریام بکه وی، تاو تاویک تارمایی نهو رووناکیبه بالای ده کرد و تاویکی دیکه نه وه نده ی بستیتیکی ده مایه وه و له ته مودا ده کوژایه وه و له ته پوتۆزی به جیماو له ته شک و تیریتی کراس و کهوا و عه با ی ژنه کاندا ده خنکا، تاویک خه نی ده کردم و تاویک غه مگین، هه ر ده هات و هه ولی ده دا له ناو نهو ته مومژده له درهوشانه وه ی خوی نه که وی، ده ت و ت چرایه که و کز ده سووتی... دوا پرته وی گری مومیکه و نایه وی بفه وتی، له و دووره وه له دوو چاوی ته ر و پر له باقوبریق ده چوو که ده نیو ته پوتۆزی جیماو له کاروان، جیماو له کومه لی ژنی عه با به سهر و دم به هاوار، جیماو و پاکردو له ترسی کشانی ته میتکی چر... بو من ده بریسکانه وه... ده کوژانه وه و ده بریسکانه وه، هه ر ده ت و ت له گو میتکی به فراودا هه لکی شراوم و هه هه لده له رزیم و دانه چۆقه م پی که وتبوو، ملم به هه ر دوو لادا ده که وت، به زور سهر م پاکیر ده کرد و له بن بالی راست و چه پی نه نکمه وه ده مریست نهو تۆزه نووره... نهو گه رده لووله رهنگین و جیماوه بدۆزه وه، نهو تۆزه نووره ی گه مه ی به ره شی عه باکان ده کرد، من به هه ویای هه له هاتنی هه تاوی نهو بووم له ناو ته م و تاریکی نهو ژنه عه با به سهرانه دا، هه ندی جار نهو تارماییبه

وهه ده دره وشایه وه که به شه واره ی ده خستم، هه ر ده ت و ت راسته وخو ده روانه دور خور، ده ت و ت خوی لاده دا نهو نووره پاکه، خوی گرمۆله ده کرد، خوی لاده دا تا نه که ویته بن ده ست و پیمان، له ترسانا بزر ده بوو... پاشان وه در ده که وه ته وه... دلی خوم خوش ده کرد که نهو تارماییبه ی گه مه له گه ل چاوه کانم ده کا... گه مه به خه یال و خولیم ده کا... هه ر ده بی تارمایی شیرینی شیرین بی، روشنایی دهوری تارماییبه که که له راکردن ماندوو نه ده بوو، هه ر هه مان نواله ی پاک ی دهوری بالاکه ی لهو به یانیبه زووانه دا که له دهوری زوپاکه سه مای ده کرد و گر و گه رمی و رووناکی به رۆحی سارد و تاریکم ده به خشی، نه مده زانی ناخو ماوه یان مردووه، نه مده زانی چه نده ها شه و و رۆژه نه خۆشی و له جیکه وتنم لیکدی کردوین، له ناو سیحری نهو به یانیبه دا و وه ری که وتنی مردووانه ی نهو کاروانه ی کتوپر هات و منی له پیخه فه سارده که م دزی هه ر له خه ون و خه یال ده چوو، وردبوونه وه و گه ران و تیرامانم له سیبهری نهو هه موو رهنکه په رش و بلاوه ی دهوری تارماییبه خۆشه ویسته که م گیت و کاس و وریان کردم، ده ت و ت هاوار و ناله و گریانی ژنه عه با به سهره کان ته مه که ده ترسیتی و له گه ل هه ر زریکه به ک ته مه که چه ند هه نگاویک ده ره ویبه وه له پاشیدا، نهو ژنانه وه ک نازیزمرده یه ک به چه پۆکان له لاروومه تی خو یان ده دا، بیون به دیوار یکی نه ستوور و بلند... نه یان ده هیشتا نیوان من و نهو نووره بسته بالایه ته و او کویر بیته وه، به للام خو نه شیان ده هیشتا پیشیان بکه وی، من هه ر چاوه ری بووم خیرتر غار بدا و بهو هه نگاهه سستانه ی فریام بکه وی و بهر له هه لوه رینی په لکی گو له کان له ناو چنگمدا بگات، ده مخواست تا زوه به فرمیسه ک و ماچ گو له که م بشومه وه و گه شاره و ته ر بۆی هه لبدم، تا نهو مهودایه ی ته مومژ لی ده گه را له سه ربانی ماله کانم ده روانی، بهر قاپیبه کان و ناو حه وشه کان، جگه له مالی شیرین زۆریه ی خه لکی له بهر ده رگا به پیته یان هه لترووشکا بوون، چ له سه ربانه کان و چ له ناو حه وشه کاندا مه زن و منالم ده بینی که تیک قزقز ابون، ژنه کانی بهر ده رگا زور زه بوونانه و لاره مل له منیان ده روانی، جاروبار پیساوانی سه رودای کاروانه که و نه نکم، له ژیر لیته وه، به ده ست بهر زکردنیکی قورسه وه سلاویان لهو حه شامات و عه زازیله ده ساندوه، سه پان و شوان و شیرۆ و مامه ندیم بینی، جانتا به شاننه وه، ته ندروست و بزبو خویان ده گه یانده کلکی هیستره که و من و نه نکم لاسه نگ ده بووین، به شه رمه وه، شه رم له وه ی که من نه خۆشم و نه وان ته ندروست، به درۆ به روویاندا ده خه نیمه وه، ده ت و ت دلم خوین ده ده لیتنی، چ شه رمیکی گه وره و چ مرده نیبه ک بوو به سهر هیستره که وه وه ک منالیک چکۆله و جیقن

دوله‌نگیمه‌وه... هاوارم کرد خودایه بۆ نامکوژی... تو بۆ رقت له منه؟ هاواره‌که‌م له دلما خنکا و سه‌د جار وتم: خودایه... گووم خوارد... له گووی سه‌گ... ناخر نه‌نکم هه‌ره‌شه‌ی لی کردبووم و ده‌ی وت گهر خه‌یال و ختووره‌ی خه‌راپ به‌دلندا هات... هه‌تا زووه په‌شیمان به‌روه... ده‌نا لای خوا ئاسانه هه‌ردوو چاوانت کویرکا... من حه‌زم ده‌کرد به‌ربیمه‌وه و بکه‌ومه ژیر سمی هه‌یستره‌که و راست نه‌بمه‌وه، ناخر دوا‌ی دۆرانی شیرین و بزنه شیت من چی له خۆم بکه‌م؟ سه‌رم هه‌لده‌بیری هه‌ر ته‌مومژ بوو، سه‌رم نه‌وی کرد و له‌و دوو سی دوکانه‌م روانی که تازه ده‌کرانه‌وه، له‌و ژنه په‌وه‌نده ماست فرۆشانه‌ی به‌ر ده‌می چایخانه‌که، له‌ چه‌ندین که‌ری بارکراو به‌چرووی براوی ناو شاخان که له‌وه ده‌چوو خاوه‌نه‌کانیان له‌ ژووره‌وه نان و ماستی به‌یانی به‌خۆن، به‌ده‌نگی نه‌نی هاتمه‌وه سه‌ر خۆم که به‌ده‌نگی به‌رز «ئایه‌ته‌ل کورسی» ده‌خویند و فووی ساردی به‌سه‌ر سه‌ری مندا بلاو ده‌کرده‌وه، من ده‌مزان‌ی ئیدی تا ده‌گه‌ین به‌کوستان لی نابیته‌وه، به‌سه‌ر سه‌رمه‌وه، دیسانه‌وه، ئه‌و پۆله چۆله‌که‌م بینیه‌وه که له‌سه‌ر شاتووه‌که‌ی به‌ر ده‌می مالتی شیرین-ه‌وه به‌سه‌ر سه‌ری من و کاروانه‌که‌دا هه‌لفرین، نه‌مه‌ده‌زانی چۆن ده‌توانن ئه‌و ته‌مه‌ چه‌ر شق بکه‌ن... چۆن لیکدی بزر نابن؟ هه‌ر سه‌ره‌تاتکیم بوو... دوا ئومیدم، له‌و به‌یانی خه‌م و نه‌خۆشی و کژچه‌دا، لای نانه‌واکه‌ بوو، هه‌موو کوپ و کچه‌کانم ناسیبیه‌وه، هه‌موو ئه‌و ژن و پیاوانه‌ی په‌له‌پانه زوو نانیان ده‌ست بکه‌وی، شه‌ر و گه‌یچه‌لیکی زۆرم بیر که‌وته‌وه له‌سه‌ر نۆره‌بری، شه‌ری ده‌سته‌ویه‌خه... تف و جنیو، من هه‌موو به‌یانیه‌که نۆره‌ی خۆم به‌شیرین ده‌به‌خشی، ده‌مزان‌ی چه‌نده شه‌رم‌ن و دلناسکه... له‌ ترسی باوکی هه‌میشه بی ئۆقره ده‌سته‌کانی هه‌لده‌گلۆفی و شیرزه و په‌ریشان له‌ نانه‌واکه‌ی ده‌روانی، ئه‌ویش بی باک قوونی له‌ هه‌مووان ده‌کرد و چاو و برۆی له‌ گره‌که‌ دوور ده‌خسته‌وه و به‌ده‌م گۆرانی وتنه‌وه نانی پیتوه ده‌دا... هه‌ر هه‌مان گۆرانی...

«ئه‌ری کردووته عاده‌ت

گیانه‌که‌م هه‌یوان دانیشان

ئه‌ری چاوان مه‌گه‌یره

جوانی... بۆ عاشق کوشتن».

پاشان بی باکانه ئاوری ده‌دایه‌وه... چه‌ند نانت ده‌وی؟ به‌لام من مه‌رگی خۆم ده‌خواست بزائم له‌گه‌ل کتیه‌تی... نه‌ک من... که‌س نه‌یده‌زانی، شیرین وه‌ک گه‌رده‌لوولیکی شبن و رۆشن به‌هه‌له‌داوان ئه‌م ده‌ست و ئه‌و ده‌ستی به‌نانه‌که ده‌کرد تا وه‌کو په‌نجه‌کانی نه‌سووتین...

غار‌ی ده‌دا تا فریای قاوه‌لتی باوکی بکه‌وی، من هه‌میشه دره‌نگ نام به‌رده‌که‌وت... نانه‌واکه، هه‌میشه، سزای ده‌دام چونکه نۆره‌ی خۆم ده‌دا به‌شیرین، نانه‌وایه‌کی چاو باشقال... به‌ده‌م گۆرانییه‌وه له‌ کچه پارچه‌له‌کانی ده‌روانی و بزهی ده‌هاتی، به‌یانیه‌کیان دوا که‌س بووم و هه‌ر چاوه‌ری بووم... که‌چی زۆلانه له‌ژیر سمیلته‌وه خه‌نییه‌وه و وتی: خپ و خه‌پانه ها... پاشان به‌پلاریکه‌وه وتی:

«لێت نه‌گۆری... وا بزانی تو فه‌ره‌اد-یت و ئه‌ویش شیرین!».

من له‌وه تووره‌تر بووم گوئی له‌و تیر و توانجانه‌ بگرم... که‌ شیرین دوور ده‌که‌وته‌وه و ده‌گه‌یشته‌وه ژیر شاتووه‌که‌ من دل‌م پر ده‌بوو له‌ گریان و هه‌ناوم پر له‌ فرمیسک، بۆ دواچار و به‌په‌له سه‌یری به‌رده‌می نانه‌واخانه‌که‌م کرد... خودا هاوار... شیرین-م نه‌دی... له‌ حه‌یه‌تا... به‌په‌له و شیتانه دوو چاوی دیکه‌م قه‌رز کرد و له‌ دار و دیوار راده‌مام، له‌ ده‌رگا و په‌نجه‌ره و قه‌نته‌ره‌کان، له‌ قالد‌مه‌کان که‌ ده‌چونه‌وه سه‌ریانه‌کان، له‌و منالانه‌ی له‌ راکه‌راکه‌ی دوا‌ی کاروان وه‌رس نه‌ده‌بوون... هه‌ر ده‌گه‌رام گه‌رده‌لوولی ئه‌و رووناکییه‌ په‌نگاوپه‌نگه‌ بدۆزمه‌وه که‌ له‌ناکا و لیم بزبوو، سه‌ره‌نشتی خۆم کرد که‌ نه‌ده‌بوو غافلگیر بم، کۆلانه‌که‌ تا ده‌هات له‌ دواوه به‌رته‌سک ده‌بۆه ژنه عه‌با به‌سه‌ره‌کان ساقه‌یان له‌یه‌ک ده‌کرد و تارمایییه‌ رۆشن و خۆشه‌ویسته‌که‌ی منیان خسته‌بووه ناو ته‌مومژ و گه‌یژه‌لووکه‌یه‌کی تاریکه‌وه، ده‌مزان‌ی ئه‌وه‌نده نابا و ئیدی له‌ پیتچیک‌دا کۆلانه‌که‌ی خۆمان جی دیلین و ده‌که‌وینه‌وه ناو کۆلانیکی ته‌نگه‌به‌رتر... پاشان ده‌چینه‌وه سه‌ر ئه‌و ری به‌رده‌لانه‌ی به‌ناو شاخ و کیسه‌کاندا ده‌مانباته‌وه زارکی گه‌لییه‌کی ده‌م کراوه که‌ تا مه‌ودایه‌کی دوور رووباریک به‌ده‌م هاژه و خور‌ی که‌چه‌ینه‌وه له‌گه‌لمان ریبواره تا ئه‌و وه‌خته‌ی به‌ته‌واوی له‌ناو ته‌مومژ و هاژه‌ی چه‌می به‌خور‌ی خه‌ره‌نده‌که‌ بزر ده‌بین... کتوپر نه‌نکم وه‌ئاگای هه‌یام:

«چیته رۆله‌که‌م... بۆ ده‌نگت نییه؟».

له‌ ده‌نگی مردووی نه‌نیدا زرنگانه‌وه‌ی زه‌نگیکی ترسناکم بیست، هه‌لاویکی گه‌رم و هه‌ناسه‌یه‌کی بۆگه‌ن دایگرتم، ناچار و به‌په‌له ده‌موچاوم له‌ میتخه‌که‌به‌نده‌که‌ی نزیک خسته‌وه، ده‌ترسام به‌بۆن بکه‌وم یان ئه‌و هه‌لاوه قورس و گه‌نیوه بمخنکینن... دوور دوور... چاوانم به‌سه‌ر پنتیکی زۆر چکۆله‌وه روا بوو... که‌ هیدی هیدی ده‌بوو به‌خالیکی رۆشن و گه‌وره... دوغام ده‌کرد و ده‌پارامه‌وه که‌ به‌رله‌وه‌ی بگه‌ینه ئه‌و پیتچه، کتوپر، وه‌ک ئه‌وه‌ی که‌ له‌ حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم رووده‌دا شیرین ده‌ریکه‌وی، گۆله‌که‌ی بۆ هه‌لبه‌ده‌م و به‌هه‌ردوو چاوانی پر له‌ گریانم مالتاواویی لی بکه‌م، هه‌موو ده‌نگه‌کان له‌ رۆحمدا ده‌مردن، هه‌موو

پهنگه کان له چاوانما ده کوژانه وه، که لاهم کاس زرنګه ی دهات، ورته ورتی نه نې به دم خویندنی نایه تل کورسییه وه هه راسانی کردبووم، نه ورتته ورتته دت وت به ردی نه و شاخانه یه و به سهر مندا ده رمین، ته مه که ش هه ر دهات و ده کشا و چرت ده بو، خزی له دیواره کان، ده رګاګان، ده رخته کان، مه ردوومه کان هه لده سو... تا دهات پان و به رینتر ده بو، هه ر هه موو شتیکی له خو به وه و ده ده پیتجا... زور چروپر له ناو قولایی خه رنده که وه هه لکشا... ته نک ته نک به سهر سهری هه مووماندا له ناسمانه وه داده کشا، هه ر زوو زانیم نه ونده نابا و نه و ته مه هه ر هه موو دونیا داده پو شتی و هه ناسه ش سوار ده کا، ئیدی هه موو که سیک و شتیکم لی بز ده کا، وه که هه میشه له ناو رۆحی خه رنده که وه هه ناسه ی ده دا و ده ته نییه وه و یه که مین شوین که داگیری ده کرد نه و باخه ی دار هه نار هه رده کان بو، هه لده کشا و ترۆپکی چپاګانی ده شارده وه... دواچار رووه و ناو ماله کان ګران ده کشا و هه ر هه موومانلی له یه کدی بز ده کرد، وای لی دهات که من پیاله و قاپی ماسته که ی به رده م، نه بېنم، که دهات چ له به رده می مالان بوایه، چ له ژتیر شاتووه که و یان له حه وشه ی مه کته ب: شیرین-ی له من ون ده کرد، هه تا ګه ر له به رده می نانه واخانه که ش بوایه ګری ته نووره که نه یده توانی نه و ته مه زوره چره به وینیتته وه، ګه ر له به ر میګه ل بومایه مه ر و بز نه کانی لی ون ده کردم، من ده مزانی که ی نه و ته مه ده کشی... چونکه به ر له وه بز نه شیت عاقلانه ده بقاراند و خو ی پیوه ده نووساندم، لاملی له به له کم هه لده سووی، هه ر له دوا ی دارژانی نه و ته مه دا بو که شیرین دهاته ژتیر بالم، که چی له و به یانی کوچ و لیک داپرانه دا چهنده نه و ریکه وته ناشیرینه په ست و غه مګینی کردم... به لام نا... له دوا ی ناومیدییبه کی درتیرخایه ن دیسانه وه که و تمه وه شنهن و باله فیه و شاګه شکه بوون، دوو چاو له دووره وه ده بریسګانه وه، درپان به ته مه که ده دا، دوو چاوی ګه ورژنه و پر ګریان که له وه ده چوو ری له به رده م تارماییه کی چکو له و بسته بالادا رۆشن بکه نه وه... له به رده م رۆحی ګه رده لوولیتیکی په نګا و په نګدا در به ته م و تاریکی بدا و... بیت و... بګاته کاروان، دلّم خو ش بو که گویم له به ریه که که وتنی نالی ژتیر سمی هیستره که و به رده کانی سهر ریتګا بو... له گویمدا (نایه ته ل کورسی) یه که ی نه نکم خو ش دهات، هه تا دهات توندتر به باوه شی خو به وه ی و ده نووساندم، هه ناسه م خیراتر... به لام هه ر ته نگ و سوار، به زور سهرم له ژتیر بالی نه نکم ده رباز ده کرد تاوه کو نه و رۆحه دره وشاوه م لی ون نه ب، ده مزانی نه وه یان دوا هه له و دوا به خت... هه ر ده بوو مه زنده ی نه و بکه م که نه وه یان جګه له رۆحی رۆشنی شیرین هیچ شتیکی دیکه نییه، له وه ده چوو له دووره وه نه و دوو

چاوانه ی ناو ته مه که بګرین، چاوه کانی تا دهات روونتر و ته رتر ده دره وشانه وه، تا نزیکتر ده که و ته وه من پتر لی ده ګه رام ګوله که ی ناو ده ستم هه ناسه بدا و بېوژتیه وه، به په له و رۆح په روه رانه بوئم ده کرد، وام ده زانی ګه ر بوئی نه که م هالا ویتیکی بوخن و بوګن ده مخنکیتی، خوژګه م بوو خیراتر بی و ته م شق بکا و بګاته لام، ګه رما و ګه رم بوئی هه ناسه و فرمیسه که کانم له ګوله که بکات، جاروبار چاوه رۆشنه کانی تارماییه که م لی بز ده بو... له ناو ګیژه لووله که ی جیماوی ژنه کانداهه خنکا و باه خوله یان بی ده کرد، نه و کو م له ژنه ی له و به یانیه ی ده اک قه له ر هه به ده م ګریانه وه ده یان قیغانده و له ناو له ناو نه و ته مه دا ریسګان، ده بوو هه ر نه و بی: که سیک له ناو اییدا مردووه و نه وان ده چن ګه رمه شین به جو شتر بکن، تا و تا و تیک تارمایلی ناشنا و رۆشنا به رۆحم ناوری پر له ترسی ده دا یه وه به و ده لیله ی بریسکه ی چاوانی له من ده کوژانده وه... دهات... دهات... دهات سووکه له و پی هه لګرتوو... له وم ده پروانی و له هه موو دونیا داپرابووم، ته مو مژ و هه لوولی کردین که من ته و او له کاروان داپرابووم، به لامه وه سهر بوو که نه نې نه ده ترسا له ناو نه و شاخ و داخانه ری ویل بکه ی، ئیدی من دلّم داخوری... چونکه ویستم له نه نکم بپرسم که ئیمه واین له کوئی... که چی ده نگم نووسا و ده رنه هات، ژنه ده م به هاواره کانی ش نه ونده به تا و دهاتن که له ګه ل خو یاندا نه و تارماییه رۆشنه ی منیان راده مالی و ده یانیه نا، نووریکی ته و او پاک و رۆحی ګرگرتوو له ناو نه و ته مه چره دا... سهره تا خانووه کانی ده ورو به ری لی بز کردم، یه که یه که ی هیستره کان و پیوان و ژنانی ناو کاروان، ده رګا و په نجه ره کان، چهنده بی که س و ته نیا بووم به سهر پستی ته میکه وه که تا و تیک رووه و سهر ترۆپکی شاخه کان هه لی ده گرتم و تا و تیکی تر رووه قولایی خه رنده که، ترسام و تاس بردمییه وه، پتر خو م گرمۆله کرد و پشتم و هه ها کوور کرده وه که بریره ی پشتم له ګه لیا ژانی کرد، رۆحی تارماییه رۆشنه که م وه ک ګیژووی بی به م لا و به ولادا ده که وت و هه لده ستایه وه، بی ناګا له خو م هاوارم کرد:

«شیرین... شیرین...»

نه نکم توند قرساندمی به به رسکی قویاوی خو به وه تا هاواره که م ده رنه چی و کاروان بره ویتیه وه، تارماییه که رۆشنتر له جارن هه ستایه وه و که وته دوام، سهرسام و نه بله ق بووم که زانیم نه و رۆحه شیرینه ده یه وی بګات به کاروان، ده مو بیست پیم بګا تاوه کو پیتی بلیم که من چه ندین شه و رۆژ، به ر له م سه فه ره، نه خو ش بووم، خه ونم به تووه بېنیوه و رچه نیوم، خه ونی ترسناک به هه لدرانی بز نه که م... له تو م پرسیه و که س پیتی نه و تووم تو

له كوتی، ده مویست گوله كه هه لبدم تا ئه و تارماییه به دوو چاوی رۆشن و داگیرساوی ناو ئه و ته مه چره بیبینه و هه لئى بگریته وه، بۆنى بكا و بزانی هی منه، خۆزگه م ده خواست ئه م سه فه ره به ناو ته مدا خه ونیك بی له خه ونه زۆره كانی شه وانى سووتانم له ناو گرانه تادا، ئاخو من بۆ هه میشه زینده خه ونم ده دی: له پۆل، به دیار له وه پری مه ر و بز نه وه، له ما، له ژیر دار هه نجیره كه ی خۆمان و شاتوه كه ی به رمالی شیریندا، له سه ریان، هاوینان، تا خه و ده بیردمه وه ده چومه ناو شانشینى ئه ستیره كان، له گه ل مانگدا سه فه ری شارانم ده كرد، هه ر به خه یال منى ترسنۆك ده چومه ناو باوه شی خو شی شیرین و خۆم به قژی په خش و پری داده پۆشی، بۆ ساتیك هه ستم كرد كه زۆر لیم نزیك كه وتۆته وه و ده مبینی و ده بیبیم، ته م و تاریكى بۆته شووره ی ته نكى چوارده ورمان، له قه د و بالای ورد ده بوومه وه، گویم زرن گایه وه به پر وشه ی هه ناسه ی شیرینی، سوژی پڑاوی چاوانی ده یگر یاندم، په نجه بی ئیسقانه كانی، په نا گوپی وه ك ئه و وه خته ی له به رده می زۆپا كه دا ئاره قه یان ده رده دا، هه ردوو كوئى سووتاوی، پیلووی دا كه وتووی سه رچاوه كانی كه من چه زم ده كرد هه لیان بینی تا وه كو خه م و قه هر و نه خو شیم، بۆ دوا جار، بیبینه... تا سکی پیتم بسووتی و له ئامیزی خۆیم بگری و دیسانه وه له ترسانا خۆم له ناو خه رمانی قژی ئه ودا بشارمه وه، ئه وه نده نزیك بوومه وه كه بۆنى بن گه ردى كاسم بكات، بۆنى سینه و به رۆكى ساوای، كه چی كتوپر له گه ل پرسیا رتیكى نه نكم را چه نیم:

«ئوه خه وتووی رۆله كه م؟»

ته م لى نه ده گه را بزانه وام له كوئى، توند له ترسانا باوه شم كرده وه به سینه و مه مكى چرچ و داقوپاوی نه نكمدا... خودا... چهنده ته نیا و هه تیو و غه مگین بووم، له برى باوه شی نه رمى شیرین كه وتمه ناو هه ناوی به تالی نه نكم كه خیزه خیزی سینه ی تا كه ده نگیتك بوو ده نیو ئه و ته مه تاریك و چره دا بیسه لمینی كه من هیشتا ماوم و نه مردووم... دواى خنكا نیكى در یژخایه ن پرسیم:

«له كوئین نه نى؟»

مردووانه وتی:

«نازانم رۆله... گویم له زهنگۆله ی ملی هیستره كانیش نییه... له وه ده چی له كاروان دا برا باین...»

له ناو ئه و زینده خه و خو ش و ناخۆشه دا چاوم له و تارماییه رۆشنه نه ده ترووكاند، دوو

و نزیك ده كه وته وه... هه ر له تری ده دا و هه لده ستایه وه، له نیو گه رده لولوی قه به و بلندی ژنه پرسه داره كان ون ده بوو، تاویك و پیشیان ده كه وته وه، به لام تا ده هات ته مه كه چرتر داده پڑا و ئه و دوو چاوه رۆشنه ی لى ون ده كردم، ترسام رۆحی شیرین بی و هه نگاوی ورد و چكۆلانه و ماندووانه ی ده ره قه تی هه لات هه لاتى كاروانه كه نه یه ت، چاوه ری بووم كه ئه گه ر ئه مجاره یان ده ره كه وته وه، نزیك بی یان دوو، گوله كه ی بۆ هه لبدم، به لكو ئه وه خوايه بیبینه و هه لئى بگری و بۆنى بكات، بۆنى هه ناسه ی منى نه خو ش، فرمیسی گه رمم ده كرا له و به یانییه دا، به سه ر په ره كانییه وه، له شه ونم بچن، دلم خو ش بوو... چونكه دوا هه ول و ته قه للای ده دا بزری نه كه م و بزرم نه كات، هه ر ده ت وت له ته كمایه و ری ده كات، من بریسه كه ی چاوه كانی شیرین-م ده ناسییه وه... پرووی رۆشنی، خه نده ی شه رمی سه رلیوانی ئه و كاته ی ده به وی شتیك بلئى و بۆی نایه، نیگای ده كردم... جوامیر و سوارچاكانه دنووشتامه وه... دنووشتامه وه تا ئه و رۆحه ماندووه بگرم و سواری هیستره كه می بكم و پرووه كوستانان له گه ل خۆمدا بیه م... ده ره وشایه وه، ده ت وت رۆحی جۆگه له یه كه و له ژیر خۆره تاویكى په نه اندا بریسه كه بریسه ك خۆی پرووت ده كاته وه، به ئاشكرا قژی در یژیم ده دی، په خش و په ریشان، له ژیر ته پ و فئ ته مه كه دا ئاونگی لى ده تا، كه غاری ده دا په خش و بلاو له سه ر كه فله ل و نیكى راست و چه پیدا شه پۆلی ده دا، هه ر كتومت له ناو ئه و ته مه دا له رۆحی سیبه ر و تاو ده چوو، جوان جوان لیتی ورد ده بوومه وه، هه مان كراسی كلۆشی جارن كه (با) پری ده كرد و تا سه ر هه ردوو ئه ژنۆی له من به ده رده كه وت و رۆژانی سه ما ی به ر زۆپا كه ی وه بییر ده هیتمه وه، ده ستی هه لده شه قاند، باله فه ری بوو سه ری په نجه كانی به ر سه ری په نجه كانم بكه ون، به سه ریشتی ته مه وه دوو رتر بووم له وه ی ده ستی بگاتى، هیدى هیدى هه ستم ده كرد من سواری ته میك بووم و به حه واووم، چونكه ئیدی ته واو... چیتر هیستره كه م نه ده دی، گه ر بۆنى هالاوی هه ناسه ی بۆخنی نه نكم نه بوایه كه تیکه ل به رۆحی میخه كبه نده كه ی ده بوو پروام نه ده ما كه من هیشتا وام له باوه شی ئه ودا، ئاخو نه نكیشم تاویك له ژیر ته مدا ونم ده كرد و تاویك ده هاته وه، به ده م بۆنكردى گوله كه وه ده مزانی په لك به په لك وا خه ريكه بمرئ، چ فه رهاد- یكى ناشیرین بووم، من سوار و شیرین پیاده، ده مویست له سه ر پشتی ته مه كه دابه زمه خواری، تارماییه كى ئه رژه نگ توند منى ده گو شی و به رزه فتی ده كردم تا نه جوو لیم، له ناو ئه و ته مه چره دا پارچه یه ك له رۆحی شه به نگ و نوو ده گریا و هه نسكى هه لده دا، به وه ی كه ته مه كه له سه ر هه ردوو چاوه كانم ده نیشت و تانه یه كى دروست ده كرد و ده مزانی كه

ریتگا که چهنده بهرتهسک و تنگه، دترسام ئه و تارماییه زور خۆشهویسته بکهوئته ژیر هه چوارپهلی هیتسترهکه و بیهارپی، ئهگهر پرمه پرم و هه ناسه سواربیه که ی نه بوایه من هه وام ده زانی به سه ریشتی ته مه وه م، ترووسکه ی چوانی، خهنده ی شیرینی، قژی ره شی ته م داپیوشین، بی دهسته لات و زه بووانه دو عاکانی نه نکم ده خوئند تا ئه و توژه نووره ده ربکه وئته وه، له دووره وه گویم له ناله ی جهرگبری ژنه کان بوو که دته وت تا کوئستان به دوای کاروانه که وه ده بن و... هه ردین، ده گریان و ده لاله وه، ئه و تارماییه غه مگینانه ی له و به یانییه دا ببوون به به شیک له رۆحی ئه و ته مه ی هه موومانی له یه کدی بز کردبوو، تیکه ل به و گریان و داد و فیغانه، گویم له قاقای ناشیرین و ناقولای کۆمه لیک پیاوی بی باک بوو که تاوتاویک ته مه که ی ده ترساند و ده ره وییه وه، له گه رمه ی یه کیک له و قاقایانه بوو که من پر و ته و او رۆحی تارماییه رۆشنه که ی خۆم بینیه وه که هه ر دته وت بازنه به که له نواله و نوور، له ژیر ده ست و پئی ژنه کان ده که وت و راست ده بووه، ده بوست خۆی لابادات و رابکات و دهنگی به من بگات، هاوار بکات تا فریای بکهوم، هه ر له و ساته وه خته دا بوو له گه ل قاقا و پیکه نینی ترسانکی ئه و پیاوانه ی که من مه زنده م ده کرد له قوولایی خه رهنده که وه بی ئاسمانی پر له ته موژی سه ر سه رم به پرووسکه یه ک ته قبییه وه، نازانم چریونه وه ی ته مه که له سه ر رووم خه ستر ده بووه و دلۆپ دلۆپ له سه ر لووتم و ته ویلدا زهنگوله یان ده به ست یان پروشه ی باران بوو...؟ نه مه زانی... ئان و سات، له چاو ترووکا نیکدا دونیا رۆشن بووه و من په له م بوو گوئه که هه لده م... چونکه هیدی هیدی گویم نه ده ما، چاو تاریکتر و... دهنگیشم ده رنه ده هات، به سه ر ته مه وه ون ده بووم و دیسانه وه من و تارمایی شیرین ی لیکدی بز کرد، بریارم ده دا و په شیمان ده بوومه وه... دوا جار وتم چش له به ختی نا پوختم... ده توت گوئه په ژموورده که م دلی سیسی خۆمه رووه لای ئه و گه رده لولوی نووره هه لی ده دم، به ده م هاوار و زریکه وه ده مبینی چۆن ده یه وی وه ک رۆحی (با) ... ده یه وی هه لباکات و گوئه هه تیوه که م رووه ئاسمان و باوه شی خۆی هه لباگری، به لام... نا... له ژیر ده ست و پئی تارمایی ژنه ره شپوشه کاند هه لپرووکا، فریای نه که وت... نه یه ده توانی و دهستی نه گه یشته به گوئی هه لوه ریو و بی ناز که وتووم له ناو ته موثر و... توژ و خۆلدا، بیگومان بووم له وه ی که ئه ویش وه ک رۆحی پر له سیبه ر و تاوی شیرین ده که وئته به ر پیتیان و هه لده پرووکی، یه که م جارم بوو که به ده م هه لمژینی هه وای پاک ی ناو شاخان سینهم پر بی له قه هریتیکی کوشنده، به پیتی ئه و هه موو پیچه رکانه ی ریتگا که و گیتبوون و سه رسوورانم ده مزانی تا دی له زارکی خه رهنده که نزیک

بووبنه ته وه... رووه هه ناوی ئه و زهنده له دم کراویه ده چوین که هاژه هاژی رووباره که ی ده یترساندم من و نه نی و هیتستره که بکه وینه ناوی و بخنکین و تا ئه به د که س نه ماندۆزیتته وه، ده مزانی له وی له قوولاییدا ته مه که خه وتووه و که چی هه ناسه ی تاریکیشی دونیای داگیر کردوه، ته و او گومانی ئه وه م ده کرد که له کاروان دابراوین و... نه نکیشم ته و او خامۆش و بی ورته نه ئایه ته ل کورسییه که ی ده خوئند و نه دو عاکانی ده نارده به ر قایی خودا، ته و او... من گومانم هه بوو له باوه شی ئه و دابم، گومانم له وه ش هه بوو که به سه ریشتی هیتستره که وه بین... ناچار به ده م قولپی گریانه وه له نه نکم پارامه وه و تکام کرد که تا ده گینه کوئستان هه کایه تیکی درێژم بو بگیتته وه و... ترسی خنکانم له ناو ته م و ئه و ریتگا دووره م به ره وئته وه، که چی به گریانیکی کپ و خنکا وه لامی ده دامه وه، گریانیکی قول، په نهان و نه براوه، که له سینهی تهنگی نیتوان هه ردوو مه که وشکه وه بووه کانی ده رژیانه ناو سینه و رۆحی من؛ دوا هه کایه تی لیکدا بران و مه رگ رۆحی ساوامی داغان ده کرد و هه رگیز نه یه ده هیشته منیش ژیر بیه وه... ده مزانی له ناو ئه و ته مه دا نه نه نکم، نه دایکه، نه شیرین، نه بزنه شیت، نه خوشک و نه براکانم... هیچ که س فرمیتسه که کانم نابینی... چیتر له وه ش نه ده ترسام له و ده رده راست نه مه وه و له و کوئستانه دوورده ا برم، دوا جار هه نسکی من و نه نی تیکه ل ده بوون، له ناکاودا به ترسیکه وه نالاندی و قرخه یه ک له قورگی عاسی ما... وه ک ئه وه ی بمری یان خه و بیباته وه هه موو گرانیی سه ر و سینهی به سه ر سه ری منی جیقندا که وت، سه ر و ملم له ژیر قورسای نه نیدا ده شکا، من هه ر له خۆیم بیستبوو که له شی که سیکی مردوو دوو قات گرانتتر ده بی، دته وت که وتوومه ته ژیر که رته شاخیک و هه ناسه م بو ده رنایه، هیدی هیدی... نه گویم ده ما... نه چاو... تازه مه حال بوو تارمایی رۆشنی شیرین فریام که وی... تا ده هات نه نکم به سه رما داده که وت و به سه ر خۆمدا ده ینووشتانه وه، هه روه ک ئه وه ی بیه وی بمشاریتته وه یان بمباته وه ناو هه ناوی ساردی خۆی، تا ده هات هه ردوو باسکی باریکی له من وه ده ئالاند و توندی ده کرد، ئه وه قورسای له شه لاوازه که ی نه بوو که منی ده خنکاند، هه ستم ده کرد من وام له ژیر گرانیی ئه و هه موو هه کایه ته زۆرانه ی وان له ناو که لله سه ری نه نیدا، له ژیر قورسای ئه و هه موو پاله وانانه ی جاریک ده به زن و جاریک سه رده که ون، ئه و هه موو ته لیسمانه ی ناشکین، ئه و هه موو دیوانه ی که ده کوژین خوئنیان جوگه له هه لده به سته ی، ئه و هه موو شارانه ی پرین له دز و چه ته و پیاوکوژ و جوامیر، ئه و هه موو عاشقانه ی ده من و ناگه ن به وه سلئی یار... ئه و ئه ژدیها یانه ی به ری رووباریان ده گرت و... ئه و هه موو

سپمرخه‌ی به‌سهر شاراندا ده‌یان گه‌راندیم... ئەو هه‌موو سال و رۆژ و مانگانه... ئەو هه‌موو
که‌لاوه و کۆشکانه... من ده‌مزانی سپنه‌ی نه‌نکم گه‌لێ له‌وه ته‌نگتره جی‌ی ئەو هه‌موو
مه‌مله‌که‌تانه‌ی تیا بپیتته‌وه... هه‌ر بۆیه ئەوه‌نده گران به‌سهر سه‌رمه‌وه‌یه... وه‌ها گه‌مارۆی
بالا ساوا و کوله‌که‌می دا که ئیدی ته‌واو... من هه‌یچم نه‌ده‌دی... هه‌یچم نه‌ده‌بیست...
هاژه‌هاژی چه‌مه‌که‌ی ناو خه‌ره‌ندیش له‌هه‌ردوو گویمدا ده‌مرد و... ده‌خنکا... خۆیشم به‌ده‌م
قولی هه‌نسکه‌وه هه‌ناسه به‌هه‌ناسه... ده‌خنکام و... له‌ناو ته‌مدا بزر ده‌بووم...!

پایز و زستانی ۲۰۰۲

XŸñ}Ä

حه‌سار و سه‌گه‌کانی باوکم 5
پیده‌شتی کارمامزه کۆژاوه‌کان 77
ته‌می سه‌ر خه‌ره‌ند 223